

Dạ Mạn

Xin chào, Chu tiên sinh!

CHUYỂN NGỮ: ANN.HOAIAN

XIN CHÀO, CHU TIÊN SINH!

Dạ Mạn

Ngôn Tình

Thể loại: Hiện đại, HE
Số chương: 79 chương
Convert: Ngocquynh520
Editor: Tuyển editor

Khi sắp tốt nghiệp đại học thì Khương Hiểu lại phát hiện ra việc mình mang thai ngoài ý muốn, mà cha đứa bé lại là Chu Tu Lâm..

Và việc đó cũng là ước mơ của cô từ năm mười tám tuổi tới nay.

Nhưng khi ước muốn biến thành sự thật, cô chỉ muốn giả chết...

Chu Tu Lâm nhìn bản báo cáo kiểm tra sức khỏe ở trên bàn, rất lâu mới ngẩng đầu lên, "Khương Hiểu, em có ý kiến gì không?"

Khương Hiểu ngơ ngác nhìn anh, đôi mắt lóng lánh màn sương.

Chu Tu Lâm đưa tay dụi dụi mắt, "Vậy thì kết hôn đi."

Khương Hiểu nhú mày, "... Nhưng mà anh không thích em, sao lại muốn kết hôn chứ?"

Chu Tu Lâm nhìn cô, chậm rãi nói, "Em không muốn đứa bé à?"

Khương Hiểu cúi đầu không trả lời câu hỏi này của anh.

- - - - -

Một ngày kia, trong lúc say rượu, Chu Tu Lâm đã thốt ra một câu, "Nếu tôi không có cảm giác với em, em có thể ngủ với tôi không?"

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73: Ngoại truyện

Chương 1

Editor: Lạc Tâm Vũ

Tháng sáu, sau khi Tấn Thành* bước vào mùa hè, ánh nắng mặt trời bên ngoài nóng bỏng, thời tiết oi bức, bức bách người không thở nổi. Ngày này đối với Khương Hiểu mà nói, là ngày cả đời cô cũng khó quên.

*Tấn Thành: một thành phố thuộc tỉnh Sơn Tây, nằm phía nam của tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

Khương Hiểu ngồi một mình trên ghế ở đại sảnh tầng bốn, tiếng người huyên náo xung quanh, rất nhiều bà mẹ trẻ tuổi tới kiểm tra, quanh thân lộ ra tình thương của mẹ. Hôm nay, cô cũng chính xác là một thành viên trong đội ngũ bà mẹ.

Cô cầm đơn khám, nhìn phía trước phía sau tám lần. Bàn bẻ tốt trở một tuần, cô không có để ý, nửa tháng không tới, cô mới giật mình nhớ ra cái gì đó.

Bây giờ cả người cô đều bối rối.

Nghĩ đến đêm hôm đó vào tháng năm. Chu Tu Lâm say rượu, cô đưa anh trở về khách sạn.

Chuyện xảy ra phía sau, cô không dám nghĩ. Giống như là một giấc mơ, nhưng cô biết rõ đó không phải là mơ.

Cô thật sự mang thai, không phải viêm dạ dày.

Thế nhưng đứa bé này tới quá bất ngờ, lúc này cô gây ra một họa lớn.

Mặt Khương Hiểu ảm đạm, nắm tờ giấy kia thật chặt. Làm sao bây giờ đây? Buổi lễ tốt nghiệp của cô vừa mới kết thúc tuần trước, cô còn không chuyển trường.

Đôi mắt của cô chứa đầy nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Một bác gái bên cạnh đưa giấy cho cô, “Cô gái, khóc gì chứ? Bao nhiêu chuyện cũng có thể giải quyết.”

Bệnh viện vốn là nơi có trăm trạng thái của đời người, có lạnh lùng thì có lương thiện.

Khương Hiểu hít mũi, bị bác gái chọc vào nơi cứng rắn nhất trong lòng, cô cũng không cách nào che giấu, nước mắt ồ ạt rơi xuống, càng ngày càng nhiều. Khương Hiểu không thích khóc, bởi vì khóc, cũng sẽ để người khác nhìn ra điều gì đó không có người quan tâm. Chỉ là chuyện mang thai này dù sao cũng là chuyện lớn, dù cô độc lập đi nữa, trong khoảng thời gian ngắn cũng rối loạn.

Bác gái kia thở dài, “Có vấn đề gì, nói chuyện thật tốt với người nhà.”

Người nhà? Người nhà của cô ở đâu ra.

Khương Hiểu cầm lấy khăn giấy, lau lau nước mắt, “Bác gái, cảm ơn bác. Cháu không sao.” Hôm nay chỉ xin nghỉ nửa ngày, cô còn phải quay về đi làm nữa.

Khương Hiểu gấp đơn kiểm tra sức khỏe thành một tờ nhỏ nhỏ đặt ở một chỗ tối trong túi xách. Nhìn từng bà mẹ chính xác đang tới khám

thai ở xung quanh, cô lặng lẽ sờ bụng, không thể tin được, trong bụng bằng phẳng bây giờ đã có đứa bé rồi.

Cô từ nhỏ khéo léo, là cô gái ngoan ngoãn trong mắt bạn bè thầy cô. Khi người ta đang hoảng loạn nhất, nghĩ đến người tin tưởng nhất là bọn họ. Cô lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại cho người bạn Lâm Vu tốt nhất ở phương Bắc xa xôi. Lâm Vu là bạn ngồi cùng bàn của cô ở trung học, bây giờ đang học y khoa năm ba ở Đại học B.

Điện thoại được nối rất nhanh, “Khương Hiểu_____”

“Lâm Vu, mình mang thai.” Khương Hiểu đề âm thanh, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Sau khi Lâm Vu nhất thời yên lặng, hỏi: “...Chu Tu Lâm biết không?”

“Mình không biết nên làm cái gì bây giờ?”

“Khương Hiểu, tìm Chu Tu Lâm nói chuyện, dù sao anh ta cũng là cha của đứa bé, chuyện này anh ta phải có một nửa trách nhiệm.”

“Nhưng đó là ngoài ý muốn. Nếu như....”

“Cậu không muốn suy nghĩ cho đứa bé này?”

“Không có.”

“Đừng sợ, đi tìm Chu Tu Lâm, nói rõ ràng với anh ta, các cậu trao đổi chuyện đứa bé.”

Khương Hiểu nghe được có người nói chuyện với Lâm Vu ở bên kia, “Mình biết rồi, cậu đi làm việc đi.”

Lâm Vu có do dự trong chốc lát, thở ra một hơi, “Khương Hiểu, bất cứ chuyện gì dù sao vẫn có thể giải quyết. Không phải sợ. Anh ta là người cậu thích, cậu phải tin tưởng anh ta.”

Khương Hiểu biết đạo lý này, là người phụ trách “Tiểu sinh mệnh”, Chu Tu Lâm nhất định phải chịu một nửa trách nhiệm, nhưng vấn đề là, cô nên mở lời như thế nào với Chu Tu Lâm. Hơn nữa, Chu Tu Lâm không phải cô muốn gặp là có thể gặp.

Trong lòng Khương Hiểu rất loạn, cho dù Lâm Vu nhấn mạnh nhiều lần để cô đi nói rõ ràng với Chu Tu Lâm, cô vẫn không có dũng khí đó. Cô có thể trò chuyện rất vui vẻ với ai, ngoại trừ Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm không phải là người khác, là người cô thích từ năm mười sáu tuổi.

Hai người nam nữ uống rượu say, tự nhiên mà ở chung một chỗ như vậy.

Trời chưa sáng, cô liền đi.

Cô không biết kế tiếp nên đối mặt với Chu Tu Lâm như thế nào. Có thể cô nhát gan, cô sợ, sợ đối mặt không được.

Thật may là ngày hôm sau, cô nhận được công tác đi nơi khác làm việc.

Vậy sau này, cô cũng không tiếp tục gặp qua anh.

Chu Tu Lâm là ông chủ của Truyền hình và điện ảnh Hoa Hạ, mà cô chỉ là nhân viên thực tập ở công ty điện ảnh và truyền hình, một trợ lý nho nhỏ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ Chu Tu Lâm hoàn toàn không quan tâm chuyện ngoài ý muốn hôm đó đi.

Mỹ nữ công ty như mây, có mấy vị nữ diễn viên, Chu Tu Lâm hoàn toàn sẽ không để ý cô.

Khương Hiểu vô cùng rối rắm trở về công ty, mắt thấy cửa thang máy trước mặt muốn khép lại, vội vàng kêu một tiếng, “Chờ một chút_____”

Cửa thang máy lại từ từ mở ra.

Cô chạy vào, ngược khuôn mặt nhỏ, khoe môi nhếch lên ý cười, “Cảm ơn nha_____” một chữ cuối cùng mắc kẹt.

Trong thang máy chỉ có một người, dáng người thẳng tắp, mặc bộ âu phục vừa khít, thắt nơ, chân thực mà đứng ở đằng kia, khí thế đủ để cả người cô sợ hãi rét run.

Khương Hiểu ngăn người ra ở nơi đó, ánh mắt không di chuyển, cô đành phải cứng rắn gọi mở, hô một tiếng, “Chu tổng.”

Chu Tu Lâm nhìn thấy ánh mắt của cô, đôi mắt trong suốt ôn hòa, đôi mắt kia có vẻ đẹp cổ điển, cũng có vẻ vô cùng xinh đẹp, “Đã quay về?”

Khương Hiểu suy nghĩ, lời này của anh có ý gì? Chẳng lẽ anh biết mình đi công tác? Cô khẽ dạ, giờ phút này cô có thiên ngôn vạn ngữ* ngăn ở miệng.

*Thiên ngôn vạn ngữ: ngàn lời muôn tiếng.

Anh hỏi: “Tầng mấy?”

Khương Hiểu mơ màng nói: “Cái gì?” Ngay sau đó cô phản ứng kịp, vội vàng đưa tay, nhấn tầng 17.

“Cảm ơn ngài.” Cô cố gắng mạnh mẽ chống đỡ giữ bình tĩnh, mỗi tiếng nói hành động giống như cô và anh là người xa lạ.

Ánh mắt Chu Tu Lâm khẽ động.

Trong thời gian này, cỗ thang máy này kỳ lạ không có một người đi lên. Bầu không khí yên lặng lại hiện ra vài phần lúng túng.

Khương Hiểu căng thẳng sau lưng cũng toát ra một tầng mồ hôi, thậm chí cô không dám nhìn anh, trái tim đều bùm bùm mà đập dữ dội.

Thang máy rất nhanh đến tầng 17.

Khương Hiểu không dám nhìn anh, cúi đầu nói một câu, “Chu tổng, tôi xuống trước.” Giọng nói rất lễ phép.

Thấy anh không có phản ứng, cô âm thầm nhếch khóe môi một cái, cũng biết anh làm sao có thể để ý một trợ lý nhỏ chứ.

“Sau khi tan việc, tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Khương Hiểu chột ngắc đầu lên, đối mặt với đôi mắt kia của Chu Tu Lâm, bình tĩnh như nước, theo cửa thang máy từ từ khép lại, anh cũng thu hồi ánh mắt.

Cô đứng yên tại chỗ, rất lâu không di chuyển.

Khương Hiểu học chuyên ngành truyền thông ở Đại học J, năm ba bắt đầu thực tập, do bạn bè giới thiệu, đi vào Hoa Hạ, bắt đầu làm trợ lý thực tập cho công ty tiểu minh tinh, nói tóm lại chính là làm việc vặt. Nửa năm trước, một cơ hội tình cờ, Triệu Hân Nhiên muốn cô tới bên dieendaanleequuydonn cạnh làm trợ lý, vị trí của cô xem như là tăng lên một bậc. Triệu Hân Nhiên là người mới vừa ký với công ty, bởi vì là vai chính của một bộ phim truyền hình, khí thế thành một ngọn lửa nhỏ.

Khương Hiểu đi theo Triệu Hân Nhiên ba tháng, tiếp xúc cùng cũng không tệ lắm, tháng bảy cô cũng sẽ tuyên bố chính thức.

Triệu Hân Nhiên ngồi ở trong phòng, lật kịch bản trong tay và khoanh tròn, bởi vì là người mới bắt đầu, cực kì nghiêm túc với sự nghiệp diễn xuất.

Khương Hiểu đặt cà phê vào tay cô, “Chị Hân Nhiên, cà phê của chị.”

Triệu Hân Nhiên nheo mí mắt, “Thân thể của em thế nào?”

Khương Hiểu không yên lặng thì sợ hết hồn, “Vô cùng tốt.”

Triệu Hân Nhiên quan sát cô, ước chừng mấy giây, cũng không nói chuyện liền nhìn chăm chăm vào cô, “Khương Hiểu, tại sao em không làm nghệ sĩ?” Lấy vẻ ngoài của Khương Hiểu, ra mắt làm nữ diễn viên hoàn toàn đủ tư cách, nhưng ngược lại cô làm một trợ lý nhỏ làm việc vặt.

Khương Hiểu cười cười, “Tính cách của em, không thích hợp.”

“Nào có cái gì không thích hợp? Em cho rằng mọi người trong cái giới này là trời sinh thích hợp. Nếu em muốn đi, chị có thể đề cử giúp em.”

Khương Hiểu lắc đầu một cái, giọng điệu kiên định, “Chị Hân Nhiên, cảm ơn chị, nhưng chị hướng em không ở chỗ này. Đời này em cũng sẽ không làm mình mình.”

Triệu Hân Nhiên nhú mày một cái, chuyển đề tài câu chuyện, “Em và Chu tổng quen biết? Chính là Chu tổng của chúng ta.”

Khương Hiểu ngạc nhiên, cuống quýt khoát tay, “Không. Em không biết anh ấy.”

Triệu Hân Nhiên đóng kịch bản lại, “Được rồi, em không thoải mái thì về sớm một chút đi. Không phải là em muốn dọn nhà sao? Hai ngày này nếu chị không có chuyện gì khác, cho em hai ngày nghỉ.”

Khương Hiểu nghĩ đến đây lại nhúc nhích đầu, tốt nghiệp năm tư rời trường, đối với người vừa mới tốt nghiệp mà nói, giá phòng của Tấn Thành không tiện nghi, muốn ở lại chỗ này chỉ bằng thu nhập của mình thực ra không dễ dàng. Cũng may, mấy năm này, cô kiêm chức tiết kiệm chút tiền, có thể chống đỡ tiền thuê phòng ba tháng.

Nhưng sao cô có thể trở về, không phải Boss lớn muốn gặp cô sao?

Khương Hiểu đứng ở cửa thang máy, không biết có nên đi vào hay không. Gặp mặt lại muốn nói gì đó? Chu Tu Lâm có thể giống như trong phim truyền hình diễn hay không, cho cô một khoản tiền, coi như đêm đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nếu như anh thật sự cho cô tiền, cô phải suy tính chăm chỉ một chút.

Cô cân nhắc nửa giờ, rốt cuộc vẫn phải nhắm mắt đi tầng 28.

Cô vẫn là đi lên lần đầu tiên, trong tầng lầu có chút quá yên tĩnh. Cuối tầng thấy trợ lý của Chu Tu Lâm, trợ lý Tưởng, cô biết anh ta.

Trợ lý Tưởng nhìn về phía cô, nhíu nhíu mày, “Cô ở tầng nào? Sao chạy lên đây?”

Khương Hiểu vội vàng giải thích, “Tôi tới tìm Chu tổng.”

“Tìm Chu tổng? Có hẹn trước không? Cô là công ty nào?”

“Chu tổng bảo tôi đến tìm anh ấy.”

Trợ lý Tưởng giống như nghĩ tới điều gì, “Khương Hiểu?”

“Đúng! Là tôi. Sao ngài biết tôi?”

Trợ lý Tưởng cười cười, “Chu tổng đang họp, trước tiên cô đến phòng làm việc của anh ấy ngồi một lát.”

“Không không, tôi chờ ở bên ngoài thôi.”

Trợ lý Tưởng mở cửa, “Vào đi. Bên trong không có ai.”

Khương Hiểu bị buộc phải đi vào.

Trợ lý Tưởng nhìn đồng hồ, “Tôi muốn đi đón người, cô ngồi một lát.”

Khương Hiểu tay chân luống cuống mà vào phòng làm việc.

Phòng làm việc rộng rãi sáng sủa, trang hoàng đơn giản, phong cách lấy hai màu đen trắng làm chính. Cô đi tới bên cạnh giá sách, sách để bên trên thật chỉnh tề, từ kinh tế học đến điện ảnh và truyền hình, khiến cô chú ý chính là mấy tấm hình kia.

Khương Hiểu không kìm lòng được mà nhìn chăm chú.

Ở giữa đặt ảnh gia đình, nhìn người ở tấm hình hẳn là chụp gần. Cha Chu mẹ Chu đứng ở chính giữa, Chu Tu Lâm và em gái anh đứng ở hai bên. Mẹ Chu là một người đẹp, vẻ ngoài của Chu Tu Lâm giống mẹ rất nhiều, mà em gái Chu Nhất Nghiên càng giống cha Chu.

Vừa nhìn như vậy, rõ ràng Chu Tu Lâm đẹp mắt hơn so với Chu Nhất Nghiên, có anh trai như vậy, không biết Chu Nhất Nghiên có ghen hay không?

Khương Hiểu nhón chân lên muốn nhìn rõ ràng, lại nghe được sau lưng có động tĩnh, có người đi tới. Cô khẩn trương không thôi, đầu gối động vào giá sách bịch một tiếng.

Trong phòng làm việc yên tĩnh, một âm thanh vang lên có chút đột ngột, Chu Tu Lâm tìm theo tiếng nhìn sang.

Khương Hiểu vội vàng xoay người, cứng đờ đứng ở chỗ đó, vẻ mặt lúng túng, “Chu tổng_____”

Chu Tu Lâm quay đầu nói với mấy người sau lưng kia: “Đi làm theo như cuộc họp vừa rồi, các người đi làm việc trước đi.”

Anh đóng cửa lại, từng bước từng bước đi tới trước bàn làm việc.

Khương Hiểu nắm chặt tay, giải thích: “Tôi mới gặp phải trợ lý Tưởng ở ngoài cửa...”

Chu Tu Lâm lên tiếng: “Đang nhìn hình?”

Khương Hiểu ngượng ngùng gật đầu, “Ngại quá, tôi không cố ý

xem.”

“Hình để, người khác đi vào cũng sẽ thấy. Có gì muốn nói?”

Khương Hiểu khẽ cắn môi, “Một nhà các anh đều rất đẹp.”

Anh kéo một nụ cười, “Cảm ơn đã khen.”

Khương Hiểu im lặng, cô không phải là một người am hiểu lời nói, nhất là đối mặt với Chu Tu Lâm, cô cũng không biết diễn đạt nên nói gì, căng thẳng ngượng ngùng, hơn nữa trong lòng có quỷ, càng khiến cô không dám tùy tiện mở miệng.

Thật ra nếu quen thuộc, sẽ phát hiện cô là một cô gái rất đáng yêu.

Chu Tu Lâm mím góc môi, “Khương Hiểu, chúng ta nói chuyện một chút.” Anh thoáng dừng lại, “Về một đêm kia.”

Chương 2

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khương Hiểu đứng yên tại chỗ, không nói chuyện giống như lười bị buộc vào.

Chu Tu Lâm cất bước đi, trong không khí giống như có một cơn gió nhẹ thổi qua. Anh đi tới bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống, không nhanh không chậm nói: “Em lại đây.” Anh cười tươi với cô, nụ cười ôn hòa.

Đầu óc Khương Hiểu trống rỗng, như bị mê hoặc, lập tức đi tới. Chỉ là dừng lại cách xa anh hai bước, cô nhìn mũi chân của mình. Buổi sáng đi bệnh viện, cô đi đôi giày trắng nhỏ mới mua trước đó vài ngày, bây giờ giày trắng nhỏ bị giẫm lên mấy vết đen. Đôi giày này cô tốn sáu bảy trăm trăm, tiền lương của thực tập sinh cũng không cao, giày tốn một phần tư tiền lương của cô, may mà tháng sau cô sẽ tuyên bố chính thức. Cô đi lần thứ hai, trong lòng cũng không tiếc. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía anh, đôi giày da trên chân anh kia, sạch sẽ, làm cho người ta cảm thấy giống với anh.

Chu Tu Lâm khẽ nhếch khóe môi, “Em đang khẩn trương?”

Khương Hiểu âm thầm hít một hơi, lắc đầu một cái.

“Vậy em sợ tôi?”

Khương Hiểu vẫn lắc đầu một cái.

Chu Tu Lâm im lặng trong phút chốc, “Ngồi xuống nói chuyện.” Giọng

điều của anh vẫn trước sau như một, không nhẹ không nhạt.

Khương Hiểu dùng sức bấm móng tay vào lòng bàn tay một cái, cuối cùng lấy hết dũng khí nhìn ánh mắt của anh. “Anh muốn nói chuyện gì?”

Cô vừa mở miệng, giọng nói hơi khàn, âm cuối còn mang theo một phần run rẩy. Cô đây không phải sợ anh thì là cái gì? Mi tâm của Chu Tu Lâm khẽ động, vồ vồ ghế sofa, ý tứ rất rõ ràng, Khương Hiểu ngoan ngoan ngồi xuống.

Anh hắng giọng, cuối cùng mở miệng, “Đêm đó tôi uống say.”

Hai gò má của Khương Hiểu ngượng ngùng liên tục nóng lên, cô nuốt nước miếng một cái theo bản năng, “Tôi_____”

“Mặc dù tôi uống say, nhưng tôi vẫn còn có ý thức xảy ra chuyện gì. Sáng sớm tỉnh lại, em đi rồi.” Việc này hoàn toàn vượt khỏi phạm vi khống chế kịch bản của anh.

Khương Hiểu: “.....Đó là ngoài ý muốn.”

Vẻ mặt của Chu Tu Lâm có mấy phần nghiêm nghị, “Chuyện đêm đó đột nhiên xảy ra, tôi không có làm các biện pháp.”

Khương Hiểu khẽ cắn môi, trả lời một câu theo bản năng, “Tôi uống thuốc rồi.”

Chu Tu Lâm nhất thời sửng sốt, “Khương Hiểu, chẳng lẽ em không định tìm tôi_____nói chuyện sao?”

“Nói chuyện gì?”

Chu Tu Lâm bị cô hỏi sững sờ, anh nhìn đôi mắt kia, nhàn nhạt, giống như đôi mắt của một chú mèo đơn thuần. Lúc này, rõ ràng cô căng thẳng như vậy, cứ một mực giả bộ bình tĩnh như vậy.

“Chu tổng, đêm đó là một ngoài ý muốn, tôi_____” Cô có chút vội vàng, “Tôi cũng không muốn anh phải làm gì.”

“Nếu như tôi bằng lòng cho đây?”

“...Anh cho tôi tiền?”

Anh cười cười không nói.

Vẻ mặt Khương Hiểu buồn rầu, thậm chí còn đang đè nén tức giận. Mặc dù cô không giỏi tranh cãi với người khác, nhưng cũng nóng nảy. Anh coi cô là người như thế nào.

“Khương Hiểu, năm nay tôi 28 tuổi, độc thân, tình hình công việc em hẳn là biết đến.”

Khương Hiểu nghi ngờ mà nháy mắt mấy cái.

“Gia đình của tôi coi như đơn giản, có một em gái nhỏ hơn tôi sáu tuổi, nó ở nước ngoài học đại học, cha mẹ ở cùng nó, sắp tới bọn họ sẽ về nước.”

Khương Hiểu oán thầm, gia đình nhà họ Chu như vậy coi như đơn giản ư, vậy thế giới này cũng không có phức tạp.

“Em còn muốn biết gì nữa?”

Khương Hiểu cảnh giác: “Tôi muốn biết cái gì?”

Chu Tu Lâm thoáng dừng lại, “Chúng ta có thể lấy thân phận bạn bè trai gái qua lại.”

Một câu nói dâng lên ngàn tầng sóng.

Khương Hiểu chợt đứng lên, “Anh ở đây đùa gì thế?”

Chu Tu Lâm nhướn mắt, “Năm nay em 22 tuổi, sắp tốt nghiệp đại học, tôi và em chênh lệch sáu tuổi, tôi cảm thấy đây không phải là vấn đề.”

Khương Hiểu chỉ mình, “Anh biết tôi là ai không?”

Chu Tu Lâm gật đầu, “Em tên Khương Hiểu, Khương trong Khương Tử Nha*, Hiểu trong bình minh, 22 tuổi, chuyên ngành truyền thông Đại học J. Tốt nghiệp Trung học Tấn Thành.” Lại nói, còn là tiểu học muội của anh.

*Khương Tử Nha: là khai quốc công thần nhà Chu thế kỷ 12 trước Công nguyên và là quân chủ khai lập nước Tề tồn tại từ thời Tây Chu đến thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Do là vị quân chủ đầu tiên của nước Tề, nên thông thường còn được gọi là Tề Thái Công (齊太公), còn gọi là Khương Thái Công (姜太公), Thái Công Vọng (太公望) hay Lã Vọng (呂望). (Nguồn: Wikipedia)

“Anh điều tra tôi?”

Chu Tu Lâm không giải thích, “Em nghĩ chuyện đêm đó, cứ quên đi như vậy?”

Khương Hiểu động não thật nhanh, “Chu tổng, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Tôi cũng cần một người bạn gái. Tháng sau tôi, mẹ tôi bọn họ từ nước ngoài quay về.”

Khương Hiểu xem như là hiểu, “Anh để tôi đóng giả bạn gái của anh?”

Chu Tu Lâm chưa trả lời cô, khoe miệng nhàn nhạt khẽ động.

Sắc mặt Khương Hiểu càng ngày càng trắng, nhưng nhìn thẳng anh. Rèm trong phòng làm việc không mở toàn bộ, mấy tia sáng tiến vào, ngược ánh sáng, cô không nhìn rõ khuôn mặt của anh, chỉ có đôi đốm sáng mắt kia, trầm tĩnh nhưng phát sáng rực rỡ, giống như ngọn hải đăng sáng lên trong đêm ở Tấn Thành vậy.

“Không được, tôi không thể. Đêm hôm đó là ngoài ý muốn, quên đi....” Cô quay mắt đi cố nén, anh đưa ra hấp dẫn. Làm bạn gái của anh, mặc dù cô rất muốn rất muốn. Điểm sáng nhỏ ngoài cửa sổ rắc đầy trong không gian nửa căn phòng, rực rỡ giống như ảo ảnh.

Lúc này ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa.

“Mời vào_____”

Một người phụ nữ trung niên đẩy cửa ra, “Chu tổng, chị Ảnh tới.”

Chu Tu Lâm giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Pha cho cô ấy ly cà phê, nói một tiếng với cô ấy, một lát tôi tới.”

“Được.”

Phòng làm việc lại khôi phục sự an bình.

Chị trong công ty có thể gọi là “Chị Ảnh” chỉ có một chị Trình Ảnh.

Quan hệ của Chu Tu Lâm và Trình Anh không phải là ít, trên mạng có suy đoán, bạn trai của Trình Ảnh thật ra chính là Chu Tu Lâm.

Trình Ảnh có thể đi đến hôm nay, không thể rời bỏ gia đình nhà họ Chu.

Giọng trầm thấp của Chu Tu Lâm vang lên lần nữa, Khương Hiểu hình như nghĩ đến cái gì, đôi mắt rũ xuống, mở miệng nói, “Thật xin lỗi, tôi không muốn.”

Chu Tu Lâm nhìn thấy gương mặt đỏ của cô, kiên nhẫn dò hỏi, “Tại sao?”

Trong lòng Khương Hiểu mất mát sa sút, mặc dù chuyện này con gái chịu thiệt, nhưng cô không muốn quá miễn cưỡng. “Anh lớn hơn tôi quá nhiều.”

Sáu tuổi....Quá nhiều.

Mặc dù lấy khả năng tranh cãi tốt nhất của Chu Tu Lâm gặp phải Khương Hiểu cũng không có lời để nói. Anh khẽ thở dài một cái: “Như vậy em muốn cái gì?”

Khương Hiểu nắm chặt tay, lắc đầu một cái, vẻ mặt chân thành, “Bây giờ tôi chỉ muốn làm việc cho giỏi.”

Làm việc cho giỏi, lý do này thực sự rất tốt.

Ông chủ anh cũng không thể đả kích tính tích cực trong công tác của cô.

“Nếu như có chuyện, có thể gọi điện thoại cho tôi.” Giọng anh vẫn ổn định như cũ, đồng thời đưa một cái thẻ ra, phía trên viết số điện thoại

cá nhân của anh.

Khương Hiểu nhận lấy, cầm trong tay, cô nhìn lướt qua thẻ, trên đó viết:

Chu Tu Lâm

1*****

Chữ viết tay bằng bút máy, nét chữ tinh tế. Ngược lại không giống như danh thiếp, Khương Hiểu để tẩm thẻ vào trong túi xách.

Đôi mắt Chu Tu Lâm dừng ở cô, thấy vẻ mặt cô kiên quyết, đột nhiên bật cười. Thì ra mình ở trong mắt cô không có sức hấp dẫn như vậy.

“Khương Hiểu, chúng ta có thể làm từ bạn bè lên.”

Khương Hiểu “Ồ” một tiếng.

Khương Hiểu ra khỏi phòng làm việc của anh, mới ra, hai chân như nhũn ra, cô cố chống đỡ dựa ở trên tường để không ngã xuống.

Cô vừa mới từ chối Chu Tu Lâm.

Vậy mà cô từ chối Chu Tu Lâm rồi.

Cô mới bỏ qua một khu rừng lớn. Nhưng là, hai người nói xong, cô vẫn không nói ra trọng điểm. Ví dụ như, nên làm gì với hạt giống nhỏ trong bụng này bây giờ?

Gần tối, Khương Hiểu về trường học, ăn cơm tối đơn giản trong phòng ăn rồi quay lại ký túc xá.

Lão đại và lão tứ trong ký túc xá bọn họ cũng đã về với ông bà rồi, lão nhị đang học nghiên cứu vẫn chưa đi.

“A, Khương Hiểu cậu quay về rồi! Học viện* gửi thông báo, chậm nhất là cuối tuần này, chúng ta phải dọn đi, cậu tìm được chỗ ở chưa?”

*Học viện: ở đây là nói tắt của Đại học viện hiệu, tức trường đại học.

“Tìm được rồi, Chủ nhật mình dọn đi.”

“Cậu ở đâu?”

“Số 2 gần tuyến xe điện ngầm.”

“Cậu làm sao vậy? Bị cảm nắng rồi? Sắc mặt nhìn không tốt lắm.”

Khương Hiểu vỗ vỗ mặt, “Trời nóng.” Cô lấy một tấm ảnh có ký tên từ trong túi xách ra, “Này, thần tượng của cậu.”

“Ồ, cảm ơn nha.” Hoàng Á kích động ôm cô hôn một cái, “Chung Nhất Thạc nhà mình đúng là đẹp trai. Cậu ở studio, có từng tiếp xúc với anh ấy không?”

“Anh ta mời chúng mình uống nước lạnh, người rất tốt.” Khương Hiểu chưa nói, một tháng qua anh ta và nữ chính rất thân mật.

“Làm trợ lý của mình tình cũng vô cùng tốt nha, có thể gặp được minh tinh lớn mình thích.

Khương Hiểu cười cười.

“Đúng rồi, Hiểu Hiểu, đầu tháng bảy Lý Lị muốn kết hôn, phát thiệp

mời cho chúng ta rồi.”

“Kết hôn?” Lúc này bọn họ vừa mới tốt nghiệp nha.

“Lý Lị mang thai ba tháng.”

Khương Hiểu há hốc mồm, “Đây cũng quá nhanh.”

“Cô ấy cũng nói chuyện với bạn trai bốn năm rồi, kết hôn cũng là chuyện sớm muộn.”

“Ý của mình sao Lý Lị mang thai?”

Hoàng Á ôm bụng cười lẫn lộn, “Cậu ngốc nha! Không phải cô ấy và bạn trai sớm ở cùng chỗ sao? Chỉ là Lý Lị cũng quá có thể ẩn giấu, giấu diếm toàn bộ ba người chúng ta hàng tháng nha. Cô ấy kết hôn chúng ta cần phải nhốn nháo cho tốt.”

Khương Hiểu chợt dạ đáp một tiếng, vội vàng đi thu dọn hành lý.

Tối thứ sáu, Chu Tu Lâm tham da dạ tiệc, trợ lý Tưởng cũng sớm mời Triệu Hân Nhiên tham dự.

Gần đây sự nổi tiếng của Triệu Hân Nhiên tăng lên, mấy đạo diễn, nhà sản xuất vừa mới thảo luận với cô bọn họ mời cô nhận dieendaanleequuydonn quay phim truyền hình. Thái độ của cô khiêm tốn nghiêm túc, để lại ấn tượng thật tốt cho người khác.

Cách đó không xa, Chu Tu Lâm đứng ở một chỗ với người chủ bữa tiệc ngôi sao xinh đẹp Mạc Dĩ Hằng.

Mạc Dĩ Hằng lớn lên tuấn mỹ, tính tình hoàn toàn khác với Chu Tu Lâm, không biết một đêm ném ra bao nhiêu mị nhãn về phía nhóm

các nữ minh tinh ở đây. Mà như Chu Tu Lâm cũng sẽ nghĩ đến phụ nữ, có điều cũng chỉ là đứng xa nhìn.

“Tu Lâm, gần đây hình như anh rất thích vị này, đi đâu cũng mang theo.” Mạc Dĩ Hằng chỉ chỉ Triệu Hân Nhiên ở nơi xa.

Chu Tu Lâm cầm ly rượu vang trong tay, “Cậu suy nghĩ nhiều.”

Mạc Dĩ Hằng hài hước mà nhìn anh, “Nghe nói đêm hôm đó anh không về nhà?”

“Cậu biết thật nhiều.”

Mạc Dĩ Hằng đột nhiên ồ lên một tiếng, “Cái gì trên tay anh vậy? Bị cắn? Vết thương nhìn đã rất lâu nha. Chuyện gì xảy ra? Chó cắn hay sao?”

Chu Tu Lâm lạnh lùng nhìn cậu một cái, nhẹ nhàng nghiêng người.

“Đừng dùng đôi mắt hoa đào của anh nhìn tôi. Làm gì à? Không phải người trong lòng anh cắn chứ? Tôi nói khẩu vị anh cũng thật nặng.”

Chu Tu Lâm thuận tay để ly xuống, “Tôi đi về.”

“Này, đừng đi chứ. Khó có khi tụ họp ở cùng một chỗ, buổi tối hai trận.” Mạc Dĩ Hằng khoác vai anh.

Chu Tu Lâm bắt lấy cánh tay của cậu. “Không có hứng thú.”

“Cắt!”

Chu Tu Lâm đi đến đại sảnh khách sạn, không nghĩ tới nhìn thấy Khương Hiểu ngồi ở một góc ghế sofa. Mấy cái túi sẫm màu để ở

bên cạnh cô, phòng lên.

Khương Hiểu ngủ gật, hai ngày nay cô luôn cảm thấy cực kì buồn ngủ, buổi tối thường xuyên nằm mơ. Không mơ đến Chu Tu Lâm, chính là mơ một trẻ sơ sinh mông trần, thậm chí có một buổi tối cô còn die nd da ni e q uu ydo n nằm mơ thấy có một đứa trẻ con gọi cô là mẹ. Sau khi cô bị giấc mơ làm bừng tỉnh, một đêm không ngủ.

Cô lặng lẽ lên mạng điều tra, dường như say rượu không tốt với mang thai. Cô càng sợ rồi.

Khương Hiểu ngủ không sâu, nhận thấy được một ánh mắt đang nhìn mình thì, cô nheo mắt lại, mơ màng mà nói một câu: “Là anh à!”

Chu Tu Lâm đứng ở trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống, tựa tiểu phi tiểu*, “Là tôi.”

*Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Chương 3

Editor: Gà - LQĐ

Khương Hiểu sững sờ khoảng năm sáu giây, mới phản ứng kịp bản thân vừa mới sáng giọng. Cô vội vã đứng lên, lễ phép quy củ kêu một tiếng: "Chu tổng, chào buổi tối."

Chu Tu Lâm nheo mắt: "Đến với ai à?"

Tuy Khương Hiểu nhìn thấy anh thì hơi ngoài ý muốn, nhưng cô cũng xem như hiểu rõ. Hiện giờ Triệu Hân Nhiên là ngôi sao mới mà công ty muốn nâng đỡ, sau này sẽ càng thường xuyên tham gia những hoạt động như vậy, tiếp xúc với Chu Tu Lâm cũng sẽ càng ngày càng nhiều. "Đêm nay Hân Nhiên muốn bay đến thành phố B, đồ đạc và thuốc đều bỏ ở nhà rồi."

Chu Tu Lâm thấy sắc mặt cô hơi mệt mỏi, hỏi: "Vì sao muốn đến đây một chuyến? Không đi cùng cô ấy?"

Khương Hiểu lắc đầu, ánh mắt lóe ra: "Tôi xin nghỉ phép nửa tháng, muốn về nhà xử lý một chút việc."

Chu Tu Lâm đã xem qua tư liệu của cô, nhà của Khương Hiểu ở trấn nhỏ phía bắc của Tấn Thành, mẹ chết sớm, ba là một họa sĩ, hàng năm luôn ở ngoài. Trung khảo cô thi vào trường số 1 Tấn Thành, cao nhất cô ở nhà dì cô một năm, sau này cả nhà dì cô đi Canada định cư, nên cô đã ở nội trú. Anh gật đầu, tỏ vẻ sáng tỏ. "Tôi bảo Tường Cần gọi cho cô ấy nhé."

"Đừng." Khương Hiểu vội vã kêu, sắc mặt rối rắm.

Chu Tu Lâm nhìn cô, biết rõ còn cố hỏi: "Sao thế?"

Khóe môi Khương Hiểu khẽ nhúc nhích, bảo trợ lý Tưởng Cần gọi cho Triệu Hân Nhiên, có lẽ vị trí trợ lý này của cô cũng không cần tiếp tục rồi. Nhưng vẫn khó thể mở lời với Chu Tu Lâm. "Chu tổng, thế sẽ làm phiền ngài đấy."

"Tôi không thấy phiền, chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi."

Khương Hiểu im lặng không nói, lại nhúu mày. Chẳng lẽ anh không biết tâm tư của cô?

Chu Tu Lâm ra vẻ nghiêm trang, làm cô giận đến nghiến răng.

"Chu tổng, có thể xem như chúng ta không quen biết, giống như trước đây được không." Từ trước đến nay Khương Hiểu đã quen có gì nói thẳng, cô càng nói càng lúng túng. Mấy ngày nay, cô rất băn khoăn.

Cô nói chuyện đêm đó cho Lâm Vu, Lâm Vu chỉ nói hai từ:

Đồ điên.

Vì yêu mà điên.

Cô biết Lâm Vu không thật sự mắng cô, mà vì thương cô.

Người ngoan ngoãn mà cố chấp đến phát điên, luôn làm cho người ta bất ngờ.

Mười sáu tuổi đến giờ, Chu Tu Lâm là giấc mộng thời thiếu nữ của

cô.

Cái tên mà cô viết trong nơi kín đáo nhất của nhật ký.

Cô vẫn cho rằng anh là người cả đời này cô không thể yêu, nhưng không ngờ cô có cơ hội gần anh như vậy.

Nên cô đã xúc động một lần, vì thế mà làm kế hoạch của cả cuộc đời trở nên hỗn loạn.

Thật ra, cô không biết chút gì về Chu Tu Lâm. Cô chỉ biết, nhà anh có tiền, anh có vẻ ngoài, học giỏi, thành tích thể thao tốt. Một đường đi đến, anh luôn ở nơi rực rỡ nhất trong đám người.

Có lẽ, cô thích anh, lúc ban đầu chỉ vì vẻ ngoài đẹp đẽ của anh.

Chủ nhiệm lớp trung học thường nói, ước mơ nhất định phải có. Ước mơ lúc đó của cô chính là, gả cho Chu Tu Lâm. Thiếu nữ hoài xuân, luôn không thực tế.

Cô dựa vào ước mơ không thực tế này, nỗ lực, thi lên đại học, sau này chuyển qua chuyên ngành.

Nhưng ước mơ dù sao cũng chỉ là mơ ước thôi.

Khương Hiểu phiền chán: "Chu tổng, tôi không quấy rầy ngài nữa."

Vừa dứt lời, phía trước truyền đến một giọng nói khác.

"Tu Lâm, sao anh còn chưa đi nữa?" Mạc Dĩ Hằng đi đến, kinh ngạc phát hiện Chu Tu Lâm đang nói chuyện với một cô gái xa lạ.

Chu Tu Lâm quay đầu quét mắt nhìn anh ta một cái: "Cậu đi trước đi,

tôi còn có chút việc."

Sao Mạc Dĩ Hằng có thể đi chứ, quen biết Chu Tu Lâm lâu như vậy, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Chu Tu Lâm nói chuyện với một cô gái lâu như thế, đương nhiên ngoại trừ Chu Nhất Nghiên. Anh ta nhiệt tình chào hỏi Khương Hiểu: "Hi, xin chào, Mạc Dĩ Hằng."

Khương Hiểu tỏ vẻ giải quyết việc công, biểu cảm vừa đúng: "Xin chào, anh Mạc, tôi là trợ lý của Triệu Hân Nhiên."

"Triệu Hân Nhiên - -" Mạc Dĩ Hằng ngốc lảng."Tôi còn tưởng cô là người mới của Tu Lâm chứ."

Khương Hiểu thoáng cười: "Mong quan tâm nhiều hơn."

Mạc Dĩ Hằng cũng cười: "Đương nhiên. Tôi vừa mới thêm wechat của cô Triệu, ánh mắt của tổng giám đốc Chu các người thật tốt, luôn có thể đào được người mới có tiềm lực." Từ trước đến nay anh ta rất có nhân duyên với phái nữ, rất biết tán gẫu với con gái. Ai nói chuyện với anh ta đều không bị áp lực. Đương nhiên Mạc Dĩ Hằng cũng có thẩm mỹ tiêu chuẩn, có thể nói chuyện với anh ta, đều là đại mỹ nữ.

Chu Tu Lâm im lặng đứng một bên, anh hứng thú đánh giá Khương Hiểu, lúc này cô lấy thân phận trợ lý mười phần, biết cách nắm cơ hội cho nghề sĩ của mình.

Hoa Hạ có trợ lý như vậy, là phúc khí của mình tinh, cũng là phúc khí của anh.

Mạc Dĩ Hằng nhận điện thoại rồi rời đi, khi rời đi anh cho Khương Hiểu một tấm danh thiếp của mình.

Khương Hiểu nhận lấy, mang theo vài phần ngượng ngùng, nói: "Anh

Mạc, thật có lỗi, tôi chưa có danh thiếp."

Mạc Dĩ Hằng bốn cợt nhìn Chu Tu Lâm: "Chu tổng, tôi đề nghị Hoa Hạ nên chủ động in danh thiếp cho nhân viên."

Trên mặt Chu Tu Lâm luôn không có biểu cảm gì: "Ý kiến của cậu tôi sẽ xem xét."

Chờ Mạc Dĩ Hằng rời đi, Chu Tu Lâm hỏi Khương Hiểu: "Trợ lý đều giống em vậy sao?"

Khương Hiểu hiểu rõ ý của anh: "Trợ lý cũng là người có mục tiêu sống."

"Ví như?"

Mặt mày Khương Hiểu trong veo, có chút do dự, vẫn ăn ngay nói thật: "Tôi muốn làm người đại diện kim bài (người đại diện vàng)." Mọi người đều biết, vinh quang sau lưng minh tinh, tất nhiên không thể thiếu người đại diện, người đại diện ưu tú rất quan trọng trong việc phát triển của minh tinh. Hiện giờ người đại diện lợi hại nhất trong điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ là Trương Du, một tay đưa Trình Ảnh đến địa vị bây giờ. Trình Ảnh 27 tuổi có thể hái được vòng nguyệt quế của diễn viên, không thể không nói phải nhờ năng lực và nhân mạch của Trương Du, dù sao hợp tác cần cô đi bắt cầu dắt mối.

Chu Tu Lâm không nhịn được cười một tiếng. Hai mươi hai tuổi, mới vừa vào xã hội, đầy hoài bão, tràn ngập nhiệt tình. "Con đường này không dễ dàng."

"Tôi biết." Cô bỗng cười, lộ ra cái răng khểnh bên phải, rất đáng yêu. "Tôi cho bản thân mình ba năm."

"Xem ra em không chuẩn bị ở Hoa Hạ dài hạn rồi."

"Không không không - -" Tuy đây là sự thật, ngài cũng không cần nói thẳng ra như vậy đâu. Bọn họ vòng đi ăn máng khác thế này đã nhìn quen từ lâu lắm rồi.

Chu Tu Lâm nhìn cô chăm chăm, mặt mày phủ ý cười.

Khương Hiểu vội ho một tiếng: "Chu tổng, tôi không phải loại người như vậy."

"Loại người như vậy?"

"Vong ân phụ nghĩa đấy, tôi trưởng thành ở Hoa Hạ, không phải vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không chạy lấy người."

"Tôi đây cũng không thể để ‘Vạn bất đắc dĩ’ này xuất hiện." Anh không muốn đả kích cô, dựa vào điều kiện của cô, ba năm e rằng không hoàn thành xong mục tiêu này.

Khương Hiểu hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Cứ thế không nói gì, không khí thoải mái, làm sự căng thẳng của cô dần dần biến mất, đáy lòng không hiểu sao cảm thấy an tâm và bình thản.

Nếu không có đêm kia, có lẽ bọn họ sẽ không thể cùng xuất hiện.

Có lẽ như vậy cũng không tệ, có thể cùng người mình thích, trò chuyện đôi câu, cũng không mất đi sự vui vẻ. Vô dục vô cầu, có lẽ là một sự an bài khác.

Khương Hiểu nhìn thời gian, đã đợi nửa tiếng rồi. Chu Tu Lâm không chủ động đi, cô có chút khó xử, lại không thể đuổi anh đi. Đêm nay cô còn chưa ăn cơm, từ ký túc xá đến nhà trọ của Triệu Hân Nhiên, rồi từ nhà trọ đến khách sạn, lăn lộn giày vò hai tiếng, cả người vừa đói vừa mệt.

Lúc này người phục vụ lấy hai tách cà phê mang sang bàn cách vách, bình thường vị cà phê tinh khiết và thơm, bây giờ cô ngửi thì trong bụng cứ cuồn cuộn. Dù cô cố gắng chịu đựng, nhưng vẫn không nhịn được cảm giác ghê tởm này.

Khương Hiểu đột nhiên che miệng, vẻ mặt kinh ngạc. "Chu tổng, ngại quá, tôi say xe, vào toilet một chút."

"Khương Hiểu - - "

Chu Tu Lâm đứng tại chỗ, ánh mắt yên lặng như biển sâu.

Thật lâu sau vẫn không thấy Khương Hiểu ra khỏi toilet, Chu Tu Lâm xoay người ra đại sảnh.

Tài xế đã chờ anh ở ngoài rất lâu: "Tiên sinh - - "

"Đến khách sạn Hoa Hạ." Anh ngồi ở ghế sau, nhắm mắt lại, đầu óc còn hiện ra một màn vừa rồi ở khách sạn. Khương Hiểu cao 165, khung xương nhỏ nhắn, thật ra cô thuộc loại gầy. Quần áo của cô luôn có vẻ hơi rộng rãi, cũng không biết do mua quần áo lớn, hay luôn mặc kiểu dáng này. Chu Tu Lâm nhớ đến một năm trước, anh đến studio thăm Trình Ảnh. Lúc đó cô đã ở studio. Giữa ngày hè, thời tiết rất nóng, 41.2 độ, diễn viên đóng phim cổ trang mặc rất nhiều, kiểu tóc phức tạp, cả người phải đặc biệt chịu tội. Đương nhiên nhóm trợ lý cũng vô cùng vất vả, bung dù, quạt gió, bưng trà dâng nước. Khương Hiểu vẫn yên lặng bất dù, theo Chu Tu Lâm đi qua, mãi cho

đến khi rời đi, các cô ấy ở đằng kia, lúc đó theo sát gót giúp diễn viên một tay bung dù, một tay quạt gió.

Ngày đó cô mặc một bộ váy liền kiểu cổ màu trắng, váy dài đến lòng bàn chân. Khi đó tóc cô dài, giữ đến eo, tóc rất mềm, hoàn toàn rối tung. Cô đứng ở đó, không hề có vẻ mất kiên nhẫn. Thần sắc thản nhiên, làn da trong suốt trắng sáng dưới ánh mặt trời, giữa lông mày lộ ra điền tĩnh và cứng cỏi, làm người ta không hiểu sao muốn nhìn thêm vài lần.

Bởi vì anh nhiều lần nhìn thoáng qua, Trình Ảnh thuận thế nhìn theo. "Cô bé này đã đến đây một tuần rồi, thật sự có thể chịu đựng."

"Rất ít khi nghe cô khen ai. Cô muốn qua lại sao?"

"Thật sự không có. Cô ấy vẫn là học sinh, nhưng cô ấy tuyệt sẽ không như thế."

Chu Tu Lâm cười một tiếng, thu hồi tầm mắt, lên xe, rời khỏi phim trường.

Một năm sau, không ngờ anh lại gặp được cô, cô đã thành công được công ty xếp làm trợ lý cho người mới Triệu Hân Nhiên. Chu Tu Lâm không thể không thừa nhận, anh đoán không ra suy nghĩ của Khương Hiểu.

Hồi lâu, anh lấy điện thoại ra, trầm giọng nói: "Tra tình hình gần đây của Khương Hiểu."

Khương Hiểu lấy tốc độ nhanh như bay chạy vào toilet. Chờ cô nôn xong, cả người mất sức chống lên bồn rửa tay. Cô cầm điện thoại nhanh chóng lướt Baidu - - mang thai bao lâu sẽ có phản ứng.

Trên mạng viết rành mạch, cô càng xem càng lo lắng.

Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện phản ứng mang thai, chẳng lẽ nhìn thấy Chu Tu Lâm Tâm nên bị kích thích vì thế mới có phản ứng trước thời hạn sao?

Mầm móng nhỏ này và ba bé có cảm ứng tâm linh rồi hả? Nhanh như vậy đã vội vã bắt đầu động đậy rồi ư?

Khương Hiểu dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, nhìn mình trong gương, cô khẽ thở dài. Cô vẫn cảm thấy, làm cha mẹ, khi quyết định sinh đứa con ra, vậy phải phụ trách cho đứa bé. Nếu không thể cho bé một gia đình hoàn chỉnh, thì không nên lựa chọn sinh nó ra.

Cô nghĩ, cô không thể kéo dài thêm nữa rồi.

Chậm nhất là ngày mai vậy.

Chương 4

Editor: Gà - LQĐ

Ban ngày tiếng động lớn ầm ỹ đến ban đêm dần dần yên tĩnh xuống.

Chu Tu Lâm lấy di động, đứng cạnh cửa sổ, bóng lưng nhanh nhẹn, mặt anh trầm xuống nghe đối phương báo cáo.

"Sau khi cô Khương ra khỏi khách sạn, thì ngồi xe về trường học rồi. Cô ấy đến một tiệm mì gần trường học ăn một tô mì." Đối phương nhấn mạnh một chút: "Tô mì này được ăn rất sạch sẽ."

Chu Tu Lâm bỗng dừng cười: "Tiếp tục đi theo cô ấy, đừng để cô ấy phát hiện."

Buổi tối một màn kia có thể do anh quá khẩn trương, nhưng lại nảy sinh ý nghĩ này. Nếu Khương Hiểu có con...

Anh thở ra một hơi, thậm chí trong lòng có mấy phần chờ mong.

Nhưng thấy thái độ hiện tại của Khương Hiểu đối với anh, sợ rằng chắc không muốn có quan hệ gì với anh. Khi nào thì anh làm người ta bài xích vậy rồi.

Chu Tu Lâm nhìn đèn nê ông lóe sáng đủ màu ngoài cửa sổ, anh chậm rãi rũ mắt xuống, lại nhớ đến tối hôm đó, đại khái là anh đã sống một mình quá lâu rồi.

Đêm đó công ty mở party nhỏ, với vài vị cổ đông và minh tinh điện

ảnh đang nổi của Hoa Hạ. Sau khi tan cuộc, mọi người đều tự trở về. Không biết Khương Hiểu đến tầng cao nhất này thế nào, cô luôn cúi đầu như tìm gì trên mặt đất, vẻ mặt tập trung và sốt ruột, thế nên hoàn toàn không phát hiện anh đã đứng ở đó nhìn cô rất lâu.

Trong tay anh cầm một tấm thẻ, đột nhiên nói: "Thẻ hỏng rồi."

Khương Hiểu giương mắt khi thấy anh thì chớp mắt kinh ngạc, đôi mắt này càng ngày càng sâu. Cô do dự lấy thẻ phòng trong tay anh, thử một chút, cửa mở. Nói với người bên cạnh cô: "Ngài Chu, thẻ không hư." Cô nhẹ nhàng nói thềm một câu: "Xem ra do anh say rồi."

Chu Tu Lâm khẽ cười: "Cảm ơn."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, đẩy cửa ra giúp anh.

Chu Tu Lâm nhìn thân thể mảnh mai của cô chống ở cửa, dứt khoát giả say. Cô có lòng tốt đỡ anh đi vào, đặt anh nằm trên giường.

Cô nửa ngồi bên giường: "Ngài Chu - - Chu tổng - - "

Trong phòng chợt yên tĩnh.

Cô lại nhấn vài cái đèn, chỉ để lại một cây đèn tường, nháy mắt ánh sáng trong phòng ngủ tối đi vài phần.

Cô lại đi lấy một chai nước khoáng, vặn mở đặt sau đầu giường.

Anh từ từ nhắm hai mắt, anh nghe rất rõ động tĩnh trong phòng. Bên tai là tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, lúc anh vừa muốn nói, bỗng nhiên trên môi truyền đến xúc cảm êm ái.

Cô đang hôn trộm anh, nhưng chỉ ngán ngủ một chút đã rời khỏi.

Anh nghe cô than một câu: "Lạnh lạnh, không có hương vị gì."

Suýt nữa anh đã phá lên cười, trong nháy mắt kia vươn tay kéo cô, cô kinh ngạc kêu một tiếng.

Anh hôn cô thật sâu, mọi chuyện đã xảy ra như vậy.

Cô nghĩ rằng anh say, đã gọi tên của anh.

"Chu Tu Lâm - -" Hóa ra cô biết tên anh.

Cô nhẹ nhàng nói: "Em tên là Khương Hiểu, Khương trong Khương Tử Nha, Hiểu trong phát hiệu (bình minh)."

Không biết có phải thính giác của anh nghe sai rồi không, anh ngằm trộm nghe cô nói một câu: "Đã lâu không gặp."

Đúng là đã động tình, khiến anh không rảnh suy xét.

Anh không kìm lòng được vuốt ve tóc cô, tóc Khương Hiểu đã bị cắt một nửa. Sợi tóc lướt qua chóp mũi của anh, nhàn nhạt thơm ngát, hương vị rất dễ chịu, làm anh nhịn không được ôm cô càng chặt.

Sáng ngày thứ hai, anh mở mắt ra, đã không còn thấy cô nữa. Khi vén chăn xuống giường, tay phải vẫn còn ỉn đau, do cô cắn. Đã cắn nát thịt, nhưng anh nhớ kỹ cái răng khểnh này của cô.

Chờ khi anh trở lại công ty, muốn tìm cô, thì phát hiện cô đã đi nơi khác rồi.

Tưởng Cần nói, cô muốn đi một tháng.

Chu Tu Lâm thật không ngờ, một tháng sau gặp lại, Khương Hiểu tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, vô cùng bình tĩnh. Khi nói chuyện với anh ngữ điệu rất bình thường, nghe có vẻ không hề chột dạ. Nhưng Chu Tu Lâm phát hiện, cô đang ngụy trang, hai người giao chiến một lúc lâu, cô bắt đầu lòi đuôi rồi.

Mà khi cô khẩn trương, ánh mắt sẽ vô thức mở to.

Di động của anh lại vang lên.

"Anh - - đoán xem giờ em ở đâu?" Giọng nói thanh thúy của Chu Nhất Nghiên truyền đến.

"Đến sân bay Hongkong rồi hả?" Chu Tu Lâm nói.

"Ài, cái gì cũng không thể gạt được anh." Chu Nhất Nghiên thở dài.
"Em và ba mẹ mua chút quà, sau trưa mai lên máy bay. Anh có thời gian đến đón chúng ta không?"

"Sau giờ trưa anh có cuộc họp, anh bảo tài xế đến đón."

Chu Nhất Nghiên hừ một tiếng: "Anh - - "

Chu Tu Lâm cười: "Biết rồi."

"Anh, anh thật tốt. Vậy thì sau giờ trưa gặp nhé."

"Chú ý an toàn."

"Anh, nếu sau giờ trưa anh dẫn theo người nào đó đến đón chúng ta, em nghĩ ba mẹ sẽ rất vui." Chu Nhất Nghiên học ở nước ngoài, cũng thường chú ý tin tức làng giải trí trong nước. Anh của cô vài lần lên đầu đề với Trình Ảnh, nghĩ đến chắc giữa bọn họ có gì đó.

"Nhóc con - - "

"Em đã 22 rồi, đừng xem em như con nhóc nữa."

Chu Tu Lâm cười, Khương Hiểu cũng 22, nhưng tính cách Khương Hiểu hoàn toàn không giống với Chu Nhất Nghiên, hoàn cảnh sống của hai người khác nhau, đương nhiên tính cách cũng khác.

Chu Nhất Nghiên thấy Chu Tu Lâm không nói nữa: "Anh, em không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Giữa trưa ngày thứ hai, Khương Hiểu và Hoàng Á, Lý Ly ba người đã hẹn ăn cơm trưa với nhau.

Lúc ăn cơm, lo lắng Lý Ly mang thai, ba người đều gọi đồ ăn nhẹ.

Lý Ly ngượng ngùng: "Gọi món các cậu thích ăn ấy. Khương Hiểu, không phải cậu thích ăn cay à? Gọi một đĩa thịt bò cay đi."

Khương Hiểu vội nói: "Không cần, gần đây tớ ăn kiêng, ăn thanh đạm thôi."

Hoàng Á cười: "Đúng đó, tớ làm chứng."

Lý Ly gật đầu: "Khương Hiểu, công việc của các cậu bận rộn, bình thường quả thật phải chú ý ăn uống."

"Ở tổ kịch không có cách nào, trừ cặp lồng cơm ra thì chỉ có cặp lồng cơm."

"Đúng rồi, còn có một việc, hiện giờ tớ thiếu một phù dâu, hai người các cậu ai có thể làm phù dâu của tớ?"

Hoàng Á chỉ chỉ Khương Hiểu.

"Tớ không được." Khương Hiểu lắc đầu.

Lý Ly và Hoàng Á đều nhìn cô.

Khương Hiểu kiên trì: "Tớ không thích hợp, hoàn cảnh nhà tớ... Kết hôn nên chú ý nhiều điều."

Phù dâu, nên tìm người có phúc khí, cô không thích hợp.

"Cậu nói vậy ư vậy." Lý Ly nghiêm túc: "Khương Hiểu, chúng ta học chung bốn năm, cậu là kiểu người thế nào tớ còn không biết sao?"

Hoàng Á tiếp lời: "Để tớ làm đi, tớ còn chưa từng làm đấy."

Khương Hiểu liếm khóe môi, cười cười.

Một bữa cơm, ba người tán gẫu nhiệt tình. Lý Ly đều nói về chuyện lúc cô ấy mang thai, Khương Hiểu nghe rất nghiêm cẩn, thường đặt câu hỏi.

Hoàng Á trêu ghẹo nói: "Khương Hiểu, sao cậu đột nhiên có hứng thú với tiểu bảo bảo thế, cậu cũng muốn sinh một đứa rồi hả?"

Tay Khương Hiểu run lên, suýt nữa làm đổ ly nước trái cây. "Chỉ cảm thấy thật thần kỳ, sao trong bụng đột nhiên còn có thể có một đứa bé."

"Vậy cậu nhanh chóng kết hôn đi, như thế sẽ không cần hâm mộ Lý Ly nữa rồi."

Sắc mặt Khương Hiểu cứng đờ: "Hiện giờ tớ chỉ muốn liều mạng cho sự nghiệp thôi."

Lý Ly hơi than nhẹ: "Thật hâm mộ các cậu, từ nay về sau, tớ chính là thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi."

Khương Hiểu và Hoàng Á đồng thời khinh bỉ cô ấy. Hai người châm chọc cô ấy: "Một tay nhận giấy tốt nghiệp, một tay cầm giấy hôn thú, sáu tháng sau lại nghênh đón cục cưng của mình. Nhân sinh đã thắng lợi rồi đó, được chưa?"

Lý Ly cười yếu ớt: "Các cậu không thấy phản ứng hai ngày trước của tớ đâu, tóm lại, mang thai rất không dễ dàng. Nhưng nhóc con ở trong bụng tớ, cuối cùng tớ cũng cảm giác được con bé rồi."

Hoàng Á cảm thấy khó tin: "Nhỏ như vậy đã có cảm giác rồi à?"

Lý Ly gật đầu: "Chờ sau này các cậu mang thai thì sẽ biết, sinh mệnh thần kỳ lắm."

Nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Lý Ly, đáy lòng Khương Hiểu càng bất an. Bữa cơm này không hề đánh mất ý niệm của cô, cô không thể giữ đứa bé này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khương Hiểu tự mình đến bệnh viện. Cô đeo khẩu trang, mũ, xếp hàng đăng ký, cả người bình tĩnh dị thường.

Nhiều năm như vậy, cô sớm đã không quen dựa vào bất kỳ ai.

Đến cùng không quen người khác dùng ánh mắt thương hại nhìn cô.

Khương Hiểu không cảm thấy bản thân đáng thương bao nhiêu, đây là cái giá mà cô phải trả thôi.

Khương Hiểu là người thực tế, cô sẽ không nằm mơ. Một hai năm nay, cô cũng đã gặp và nghe không ít chuyện xưa mẹ mượn con để thương vị.

Mấy năm nay đâu phải Chu Tu Lâm chưa bao giờ gặp loại chuyện này chứ?

Cô không biết sau này mình có hối hận hay không, nhưng đáy lòng vẫn hơi đau, giống như bị ong vò vẽ chích, đau đớn từ từ gặm nhấm lấy cô.

Giải phẫu được xếp vào buổi chiều, lúc ký tên, đáy lòng cô có cảm giác không nói nên lời, thật trống rỗng. Trong nháy mắt viết tên mình xuống, chỉ có cô mới biết mình phải dùng bao nhiêu quyết tâm, thật sự cứ như buộc phải đâm thủng quả bóng bay mà mình luôn tâm niệm mới mua được kia.

Cô sờ bụng, trong lòng thì thầm: Tiểu Đậu Nha, thật xin lỗi.

Hôm nay Chu Tu Lâm muốn đến sân bay, khi xe đang trên đường cao tốc, di động vang lên. Khi anh thấy rõ là điện thoại của ai, mi tâm đột nhiên nhú một chút.

"Chu tổng, cô Khương đến bệnh viện rồi.

Trong phút chốc sắc mặt Chu Tu Lâm biến đổi: "Cô ấy thế nào?"

"Cô Khương đã hẹn làm giải phẫu phá thai."

Từ trước đến nay Chu Tu Lâm luôn bình tĩnh, cảm xúc không lộ ra

ngoài, lúc này sắc mặt căng thẳng. Anh cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại cho Tưởng Cần.

Anh gần từng tiếng nói: "Bây giờ cậu lập tức gọi điện kêu Khương Hiểu về công ty, bất kể dùng cách gì."

Lần đầu tiên Tưởng Cần nghe giọng Chu Tu Lâm khẩn trương cấp bách như vậy. "Được, Chu tổng."

"Đừng nói là tôi, cứ xoa dịu cô ấy, khoảng hai tiếng sau tôi sẽ về."

"Tôi hiểu rồi." Tưởng Cần chợt phát hoảng, không biết đến cùng Khương Hiểu đã làm gì, kinh động lớn đến Chu tổng như vậy. Chẳng lẽ Khương Hiểu trộm bí mật của công ty?

Cúp điện thoại, Chu Tu Lâm nói với tài xế: "Về công ty."

Tài xế kinh ngạc: "Không đi đón tiên sinh và phu nhân nữa ạ?" Sau khi nhìn thấy ánh mắt dọa người của Chu Tu Lâm, anh ta nói một tiếng: "Tôi sẽ trở về theo đường hầm, rất nhanh."

Chu Tu Lâm lạnh mặt, cau mày, không nói một lời. Từ khi anh thành lập điện ảnh Hoa Hạ đến nay, hầu như chưa bao giờ gặp chuyện khó giải quyết như chuyện hôm nay.

Nâng tay xoa mi tâm, Khương Hiểu rõ là...

Anh chậm rãi bình tĩnh lại, rồi gọi điện thoại cho Tưởng Cần: "Nói nhẹ nhàng với cô ấy, đừng dọa cô ấy đấy."

Đến lượt Tưởng Cần bị dọa rồi, trán đổ mồ hôi hột. Ai có thể nói cho anh ta biết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 5

Editor: Lạc Tâm Vũ

Sau khi Khương Hiểu xét nghiệm máu xong, bác sĩ tìm cô nói chuyện trước khi làm phẫu thuật.

“Cô biết nhóm máu của mình không?”

Khương Hiểu gật đầu một cái.

Bác sĩ mổ chính họ Giang, khoảng năm mươi tuổi, người vô cùng hòa nhã, cô ôn hòa nói, “Phẫu thuật phá thai sẽ ảnh hưởng rất lớn với việc mang thai sau này của cô, có thể làm thai nhi xảy ra rong huyết.”

Khương Hiểu cúi mặt, đầu óc như bị cái gì gõ một cái, đôi mắt đen nhánh nhìn bác sĩ, “Rất nguy hiểm sao?”

Bác sĩ gật đầu một cái, “Thậm chí sau này cô không thể mang thai.”

Sắc mặt Khương Hiểu trắng nhợt, cô thực sự không biết thì ra nghiêm trọng như thế.

“Cô còn trẻ như vậy. Đề nghị của tôi, cô suy nghĩ thêm một chút.”

“Chủ nhiệm Giang, tôi...tôi muốn suy nghĩ một chút.”

“Đi đi.”

Khương Hiểu một mình đến hành lang bên cửa sổ. Cô biết nhóm máu của mình là O Rh âm tính, lúc kiểm tra sức khỏe ở tiểu học tra được. Cha không có nhóm máu này, cho nên là di truyền từ mẹ của cô.

Trên cây bạch quả* ngoài cửa sổ, có một tổ chim bắt mắt. Mấy con chim nhỏ vừa mới nở, kêu chút chít, chim mẹ cảnh giác ở đầu cành mà bảo vệ.

*Cây bạch quả: Bạch quả (tên khoa học: Ginkgo biloba; 銀杏 trong tiếng Trung, tức là ngân hạnh hay 白果 là bạch quả), là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoaceae. (Nguồn: Wikipedia.)

Mẹ đều sẽ bảo vệ con của mình sao?

Khương Hiểu lâm vào trong mê man.

Chuông điện thoại di động vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô, cô nhìn thấy một chuỗi dãy số, chỉ cảm thấy là quảng cáo chào hàng, không muốn suy nghĩ cúp thẳng.

Tường Cần cầm điện thoại di động, la hét: “Tại sao không nhận điện thoại?” Anh gọi tiếp đến.

Khương Hiểu vừa nhìn lại là cái số vừa rồi kia, miễn cưỡng nhận, “Này_____”

“Khương Hiểu, tôi là Tường Cần.”

Khương Hiểu có chút kinh ngạc, “Trợ lý Tường, ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Tường Cần thở ra một hơi, “Có một chuyện rất quan trọng, bây giờ cô có được không? Chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Tôi nghĩ phép rồi.”

“Triệu Hân Nhiên và Mạc tổng bị người khác chụp ảnh, bây giờ thời kì của cô ấy đang lên cao, Mạc tổng luôn là hoa hoa công tử trong giới, nếu như công bố hình ảnh, sẽ ảnh hưởng rất lớn với sự phát triển của cô ấy. Chúng tôi đang nghĩ cách, để là cô phải trở về một chuyến.” Tường Cần vắt hết óc, cảm thấy lý do này vô cùng hợp lý.

Quả nhiên, Khương Hiểu đồng ý, “Tôi còn ở Tấn Thành, bây giờ tôi về công ty. Tới đó có thể mất một giờ.”

“Vậy chờ cô qua đây, chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc.”

“Cảm ơn anh, trợ lý Tường.”

Trong lòng Tường Cần cảm thán, tôi cảm ơn cô mới đúng.

Khương Hiểu không suy nghĩ nhiều, lại đi đến phòng làm việc của chủ nhiệm Giang, “Chủ nhiệm Giang, hôm nay tôi có việc, không làm phẫu thuật, thật xin lỗi.” Có đôi khi công việc cũng có thể tạm thời đưa đến tác dụng tiêu cực, cô lừa mình dối người lại chọn trì hoãn.

Chủ nhiệm Giang lại cười gật đầu một cái, “Đi đi. Đường đời còn dài như vậy, trước khi quyết định làm cái gì phải suy nghĩ kỹ một chút. Con gái của tôi lớn hơn cô hai tuổi.”

Khương Hiểu cảm kích khom người với bà. Cô không có mẹ, nhưng mỗi khi cô khốn đốn, đều sẽ nghe được loại lời nói làm cho người ta ấm áp.

Khương Hiểu chột thở phào nhẹ nhõm, trên đường trở về công ty, cô luôn nghĩ tới Tiểu Đậu Nha trong bụng.

Muốn hay không muốn chỉ cần một ý niệm.

Đợi cô đến công ty, phát hiện Tưởng Cần đang ở phòng khách tầng một, đi tới đi lui, hình như rất sốt ruột.

Khương Hiểu nghĩ thầm, xem ra công ty thật sự rất coi trọng đến ngôi sao mới Triệu Hân Nhiên này.

“Trợ lý Tưởng_____”

“Khương Hiểu, thật tốt quá, cuối cùng cô đã tới.”

“Thật xin lỗi, trên đường đi hơi kẹt xe.”

“Không sao, không sao, còn sớm mà.”

“Hả?”

“Chúng ta lên trước. Đúng rồi, cô xin nghỉ phép là có chuyện quan trọng gì sao?”

Khương Hiểu ừ một tiếng, “Đúng là có chút chuyện cá nhân.”

Hai người vào thang máy, Tưởng Cần thấy cô không chịu nói tỉ mỉ, cũng chuyển đề tài. “Hình ảnh, tôi vừa mới yêu cầu những người trong bộ phận PR đi xoa dịu, trước áp chế xuống hãy nói, chỉ là tám tuần san* còn không có cho trả lời chắc chắn.”

*Tuần san: tạp chí hàng tuần

Mi tâm Khương Hiểu nhăn lại, “Làm phiền ngài. Lần này cần tốn tiền không?”

Tường Cần cười cười, “Cô đừng can thiệp, giúp tôi suy nghĩ biện pháp tốt một chút, còn có sau này có cơ hội khuyên nhủ Triệu Hân Nhiên, đường còn rất dài.”

Khương Hiểu sáng tỏ.

Tường Cần trực tiếp đưa cô tới phòng làm việc của Chu Tu Lâm, khi đi tới cửa, bước chân cô dừng lại, “Trợ lý Tường____” cô không hiểu nhìn anh.

Tường Cần nhìn đồng hồ, Chu tổng nói sau hai giờ anh quay về, còn nửa giờ nữa. Anh khẽ thở ra một hơi, “Đi vào ngồi.”

Khương Hiểu nhăn mày lại, “Chu tổng cũng muốn đảm nhiệm xì căng đan của Hân Nhiên hả?”

Tường Cần không nhịn được bật cười, “Khương Hiểu, nói thật với cô, là Chu tổng muốn gặp cô.”

Đầu óc Khương Hiểu xoay nhanh, “Trợ lý Tường!”

“Cô đừng lo lắng chuyện của Hân Nhiên.”

“Chu tổng tìm tôi có việc gì?” Bây giờ cô cũng không muốn thấy Chu Tu Lâm, tâm tình phiền lắm.

“Cái này tôi không rõ lắm, lát nữa cô gặp mặt hỏi anh ấy.”

“Vậy tôi đi về.” Cô xoay người muốn đi.

“Có thể là Trình Ảnh muốn cô qua đó làm trợ lý cho cô ấy.”

“Hà_____” Khương Hiểu kinh ngạc.

Hai người giằng co ở cửa ra vào. Mười phút sau rốt cuộc Chu Tu Lâm đã tới, anh đi vội vàng, vừa nhìn thấy Khương Hiểu, ánh mắt vô cùng lo lắng ở trên người của cô.

Anh vẫn là một bộ tây trang màu đen, trên áo sơ mi cởi hai cái nút áo, dáng người thẳng đứng như trước, Khương Hiểu bị hoảng sợ bởi ánh mắt nặng nề của anh.

“Chu tổng_____” Cô lễ phép kêu một tiếng.

Chu Tu Lâm trả lời: “Vào nói chuyện.”

Khương Hiểu cắn khước môi, lấy hết dũng khí đi vào theo anh.

Chu Tu Lâm đi tới trước bàn làm việc, hô hấp từ từ ổn định lại. Anh cởi áo khoác tây trang ra, tùy ý khoác lên ghế sofa. Dọc theo con đường này, anh đều suy nghĩ đến khi gặp Khương Hiểu, anh phải mở miệng để diễn đạt như thế nào. Anh âm thầm tự nói với mình nói chuyện thật tốt với cô. Nhưng chân chính gặp cô, phát hiện vẻ mặt cô bình tĩnh, chuyện lớn như vậy, từ đầu đến cuối cô lại không chịu nói cho anh biết.

Khuôn mặt lạnh lùng của Chu Tu Lâm càng lạnh lùng hơn.

Hai người hăng hái gọi nhau. Khương Hiểu nghĩ thầm, lát nữa nếu anh nói chuyển cô đến chỗ của Trình Anh, cô liền thẳng thắn từ chối. Nếu anh không đồng ý, cô liền từ chức.

Chỉ chốc lát sau, trợ lý Tường gõ cửa lần nữa đi vào, “Chu tổng, đồ ngài muốn.”

“Để trên bàn đi.” Giọng nói của Chu Tu Lâm vẫn trầm thấp như trước. “Tường Cần, hôm nay không có việc gì, cậu tan ca trước đi.”

Trợ lý Tường mỉm cười rời đi.

Chu Tu Lâm cầm lấy phần báo cáo kia, thực ra chỉ có hai tờ giấy mà thôi, anh nhìn trước nhìn sau năm phút đồng hồ. Từ trước đến nay dinendian.lơqidl on anh luôn ần nhẫn, sau khi nhìn thấy lời đồng ý phẫu thuật của cô, anh nắm chặt nắm tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Lòng Khương Hiểu tràn đầy nghi ngờ.

Hồi lâu, anh mới ngẩng đầu lên, “Khương Hiểu, em có ý kiến gì?”

Khương Hiểu kinh ngạc nhìn anh, một đôi mắt sương mù. Nhiều ngày như vậy, cô trốn tránh giống như đà điểu.

Chu Tu Lâm đưa tay dụi dụi mắt, đôi mắt trong suốt sáng ngời, “Khương Hiểu, vậy thì kết hôn đi.”

Khương Hiểu nhăn mày lại, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ, trong lòng dao động, “....Nhưng anh không thích tôi, tại sao muốn kết hôn chứ?”

Chu Tu Lâm nhìn cô, lời nói từ tốn, “Em không muốn đưa bé?”

Khương Hiểu kiềm chế kinh ngạc của bản thân, làm sao anh biết được. Cô cúi đầu không trả lời anh vấn đề này.

Chu Tu Lâm kiên nhẫn chờ đợi, nhưng từ đầu đến cuối không đợi

được câu trả lời của cô. Anh trầm ngâm, “Tôi cũng là cha của đứa bé, em nên nói cho tôi biết.” Anh từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, “Em hai mươi tuổi rồi, người trưởng thành phải chịu trách nhiệm với hành động của mình.” Cô không nhận ra ý trong lời nói của anh.

Khương Hiểu ngẩng đầu nhìn anh, cô há miệng thở dốc, lời nói ghen trong cổ họng. “Đúng, tôi muốn chịu trách nhiệm với hành động của mình.”

Chu Tu Lâm nhướn mày, hỏi lần nữa: “Em thật sự không muốn đứa bé này?”

Đầu óc Khương Hiểu rối loạn, thật ra thì cô cũng không biết rốt cuộc nên như thế nào.

Chu Tu Lâm thấy cô mê man, vẻ mặt thay đổi liên tục, trong giọng nói xen lẫn một chút thờ dãi, “Tôi tôn trọng sự lựa chọn của em. Nếu như em không muốn, tôi đi bệnh viện cùng em, dù sao tôi muốn chịu một nửa trách nhiệm.”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, cứng đờ mà trả lời: “Được.”

“Em dự định khi nào?”

“Càng nhanh càng tốt.” Sau khi phẫu thuật xong, cô phải làm việc.

Chu Tu Lâm giống như ngẩn ngơ trong chốc lát, mới lấy lại bình tĩnh, “Tôi tới sắp xếp, ngày mai như thế nào?”

Khương Hiểu cúi đầu, không nhìn anh nữa, đáy lòng không khỏi bàng hoàng một chút. “Có thể.”

Chu Tu Lâm nhìn khuôn mặt gầy gò, “Đi thôi, đưa em về.”

Khương Hiểu không từ chối nữa.

Anh lái xe, Khương Hiểu ngồi ở vị trí cạnh tài xế.

Trên xe sạch sẽ, không có một vật linh tinh nào.

“Em ở trường học?”

“Ừ. Vốn là thứ bảy tuần này dọn chỗ.”

“Dọn đến nơi nào?”

“Đường Học Thiên.”

“Gần Nhất Trung?”

“Đúng.”

“Anh nhớ rõ ở phía đông Nhất Trung có cửa hàng bánh bao hấp còn mở không?”

“Vẫn mở. Lần trước tôi còn đi ăn, nhưng ông chủ đổi thành con trai ông ấy rồi.”

Chu Tu Lâm nở nụ cười, “Rất nhiều năm không đi. Hương vị thế nào?”

Khương Hiểu trả lời: “Cũng không tệ lắm.”

“Em gái của tôi cũng là học sinh của Nhất Trung, sinh nhật nó trùng với em.” Lời nói của Chu Tu Lâm đột nhiên xoay chuyển.

Trong lòng Khương Hiểu căng thẳng, chần chờ một chút, mới lên tiếng: “VẬY THẬT KHÉO.”

Chu Tu Lâm quay đầu nhìn cô một cái, khóe miệng giống như có một ý cười rồi biến mất.

Nửa giờ sau, Khương Hiểu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, “Chu tổng, đây không phải là đường quay về Đại học J.”

Chu Tu Lâm a một tiếng, “Xin lỗi, tôi không quá quen thuộc với đường xá phía nam Tấn Thành, em tới chỉ đường đi.”

Khương Hiểu không chỉ kinh ngạc một chút, thế nhưng anh không biết đường.

“Bình thường có thói quen ngồi xe, ở trên xe có thể xem văn kiện.” Anh giải thích.

Khương Hiểu lấy điện thoại di động ra, mở dẫn đường, điều chỉnh xong tuyến đường. Cô quay đầu, trong đôi mắt đen cất giấu ý cười.

Đến Đại học J, Chu Tu Lâm đỗ xe, như có ý tứ đưa cô vào.

Khương Hiểu do dự một chút, “Chu tổng, tự tôi đi vào là được, ngài không cần tiễn tôi.”

Đang trong giờ cơm tối, không ít học sinh đều đến quán ăn ngoài trường tìm đồ ăn, cả nam lẫn nữ, cảnh tượng tự do.

Anh hỏi: “Có đói bụng không?”

Khương Hiểu nhăn mày lại, “Không đói bụng.”

Chu Tu Lâm nở nụ cười, “VẬY theo tôi đi ăn.” Anh cầm cổ tay của cô.

Khương Hiểu kêu lên hai tiếng, “Chu tổng _____ Chu tổng _____”

Cuối cùng, anh kéo cô đến một tiệm bánh sủi cảo.

Một bàn ba món bánh sủi cảo nóng hổi, đặt giữa hai người.

Chu Tu Lâm ngồi ở đằng kia, hiển nhiên không hợp với hoàn cảnh ở đây. “Có muốn dấm không?”

Khương Hiểu gạt đầu một cái, anh đã giúp cô đổ một đĩa dấm nhỏ, mùi vị chua chua rất mê người, làm cô muốn ăn thêm.

Cô ăn ba cái bánh sủi cảo, nhưng anh không nhúc nhích. Cô nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhìn anh, cũng không nói chuyện.

“Tôi không đói.”

Khương Hiểu lại cho mình thêm chút dấm, chấm bánh sủi cảo ăn.

Chu Tu Lâm giật giật khóe miệng, “Đột nhiên nghĩ đến một chuyện.”

“Cái gì?” Cô nghi ngờ nói.

Anh nhìn cô thật sâu, cách mấy chục giây, mới mở miệng, lời nói sâu sắc, “Chua nam cay nữ.”

Khương Hiểu choáng váng: “...Đây là không khoa học.”

Chương 6

Editor: Lạc Tâm Vũ

Đêm hôm đó, Khương hiểu vẫn mất ngủ đến rạng sáng. Tay của cô vẫn đặt ở trên bụng, tại sao Tiểu Đậu Nha muốn nạy mồm trong bụng của cô chứ? Hơn nữa lại vào lúc này.

Cô nói thầm một tiếng: “Nếu như con có thể báo trễ thì tốt rồi.” Nhắm mắt lại, trong đầu đều là gương mặt đó của Chu Tu Lâm, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Ban ngày là anh đang muốn cầu hôn mình sao?

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cô vẫn thật vui vẻ.

Anh không yêu cô, ít nhất chứng minh anh là một người đàn ông có trách nhiệm.

Lúc trung học, cô còn nói đùa với Lâm Vu, về sau người nào kết hôn trước, người kia phải làm phù dâu.

Lâm Vu còn muốn học nghiên cứu, sau khi học rộng cũng không nhất định. Chính cô bây giờ lại là tình huống này, không biết ngày tháng năm nào sẽ kết hôn đây.

Khương Hiểu trần trọc ở trên giường, lúc rạng sáng, mới dần dần đi vào giấc ngủ.

Buổi tối sau khi Chu Tu Lâm từ Đại học J về đến nhà, cha Chu mẹ

Chu đã sớm đợi chờ từ lâu.

Năm nay mẹ Chu hơn năm mươi tuổi, phong cách thanh lịch, nhìn qua trẻ hơn mười tuổi so với tuổi thật. “Tu Lâm, xảy ra chuyện gì hả? Buổi chiều vội vàng như vậy.”

Chu Tu Lâm mỉm cười, “Yên tâm, con có thể xử lý tốt.”

Mẹ Chu thấy vẻ mặt anh mang theo chút mệt mỏi, trong lòng tràn đầy đau lòng.

Nhưng cha Chu lại không cho là đúng, lúc ông lớn như Chu Tu Lâm, đối mặt nhiều hơn anh. Từ nhỏ con trai nhà họ Chu đã trải qua các loại huấn luyện, năng lực chịu đựng trong lòng mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Nhất là Chu Tu Lâm, từ nhỏ đến lớn không để cho bọn họ lo lắng da nẻ da nứt, cái gì cũng có thể làm đến tốt nhất. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh từ Harvard, trở về nước, bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Tuy rằng nhà họ Chu cung cấp cho anh không ít tiện lợi, nhưng bây giờ anh cũng có chút thành tựu trong giới. Nhất là một tay anh tào dựng lên điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, thời gian hai năm ngắn ngủi, đã phát triển thành thạo, mấy bộ tác phẩm chất lượng cao thu hút không ít sự chú ý.

Chu Tu Lâm nhìn hai bên một chút, “Nhất Nghiên đâu?”

Mẹ Chu cười nói: “Giận con, ở trên lầu đấy.”

Chu Tu Lâm nói: “Con đi lên xem một chút.”

Anh đi tới lầu hai, gõ gõ cửa phòng của Chu Nhất Nghiên, bên trong không có phản ứng. “Nhất Nghiên, anh vào đây.”

Đẩy cửa ra, Chu Nhất Nghiên ngồi ở trên ghế sofa, lười biếng nhìn

anh một cái, không có nhiệt tình thường ngày.

Anh hỏi: “Hành trình lần này vẫn thuận lợi chứ?”

Chu Nhất Nghiên mím môi một cái, nhin không được, “Anh, tại sao đột nhiên anh thả chim bồ câu* cho chúng ta? Rốt cuộc có chuyện quan trọng gì, còn quan trọng hơn gặp người nhà hả?”

*Mình nghĩ ở đây là nó giống như kiểu cho leo cây, nói đến rồi lại không đến á.(@.@)

Chu Tu Lâm đưa tay sửa lại tóc của cô, “Chuyện rất quan trọng, cho tới bây giờ anh còn đang suy nghĩ ngày mai nên làm như thế nào?”

Chu Nhất Nghiên không nghĩ tới anh trai cũng có chuyện khó xử, “Dù sao anh đừng một mình đảm đương công việc, công ty cũng không phải là chỉ có một mình anh. Những quản lý kia cầm lương cao phải để cho bọn họ đi làm việc.”

Chu Tu Lâm cười cười, “Xem ra mấy năm nay em gặt hái không ít.”

Chu Nhất Nghiên đứng dậy, đi dép, đứng ở trước mặt anh, hình dáng cao gầy, vừa có một gương mặt đẹp, trước giờ luôn là trung tâm của ánh mắt mọi người. “Anh, em chuẩn bị tiến quân giới giải trí.”

Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt, “Nhất Nghiên, em không thích hợp.”

Chu Nhất Nghiên kéo tay của anh, “Anh, làm sao anh cứ không tin tưởng em như vậy chứ. Em đã nói thật tốt với ba mẹ rồi. Em không dựa vào cả nhà, cũng sẽ xông pha ra một chút thành tích.”

Bỗng chốc Chu Tu Lâm cau mày.

Chu Nhất Nghiên biết tính tình anh trai, làm nũng giống như lúc còn nhỏ, “Anh, anh nên đồng ý đi.”

Chu Tu Lâm nhìn em gái của mình, không khỏi nghĩ đến Khương Hiểu. Từ bé Nhất Nghiên thuận buồm xuôi gió, muốn cái gì có cái đó, chưa bao giờ phải lo lắng cuộc sống, nhưng Khương Hiểu không giống. Cô ngay đi nd da nl e q uu ydo n cả học phí đại học đều dựa vào học bổng hàng năm mới nộp lên. Cũng là hoàn cảnh như vậy, tạo nên tính tình cứng rắn kia của cô ấy.

Đối với việc Chu Nhất Nghiên muốn phát triển ở giới giải trí, Chu Tu Lâm không tiếp tục phản đối nữa, nhưng từ đầu đến cuối anh cũng không tán thành.

Chu Nhất Nghiên thấy anh không nói lời nào, dời sang đề tài khác, “Nhưng em muốn nghỉ ngơi một hai tuần trước. Hai ngày nay bạn trung học em muốn tụ họp một chút.”

“Các bạn trung học của em còn liên lạc?”

“Bình thường không liên lạc như thế, nhưng mọi người biết em về, dự định làm một cuộc tụ họp bạn học. Vừa đúng năm nay lớp chúng em tốt nghiệp đại học, có vài người cũng trở về làm việc ở Tấn Thành.”

Chu Tu Lâm như có điều suy nghĩ gật đầu, “Em vừa về, tối nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chu Tu Nghiên cười, “Tuân lệnh.” Bởi vì là con gái, em gái lại nhỏ hơn anh trai sáu tuổi, tất cả mọi người trong nhà đều cưng chiều cô. Có một anh trai như Chu Tu Lâm, cũng là niềm tự hào của cô. Từ nhỏ, bạn học của cô đều hâm mộ cô, có một anh trai hoàng tử.

Nửa đêm, Chu Tu Nghiên đang nói chuyện phiếm với bạn học trước kia, dưới nhà để xe truyền đến tiếng động.

Âm thanh kia ở trong đêm yên tĩnh lộ ra vô cùng rõ ràng. Cô kéo cửa sổ ra, thò người ta vừa nhìn. Đã trễ thế này, sao anh trai còn đi ra ngoài.

Trong lòng Chu Tu Nghiên tràn đầy nghi ngờ, chẳng lẽ anh trai đi gặp người yêu? Nếu không buổi tối khuya còn đi ra ngoài bàn công việc?

Là đi gặp Trình Ảnh sao?

Hôm nào cô đi hỏi một chút.

Sáng ngày hôm sau, Khương Hiểu mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, rửa mặt thay quần áo. Lúc hơn bảy giờ, cô nhận được một tin nhắn.

【Tôi ở dưới lầu.】

Khương Hiểu nhìn chăm chăm điện thoại di động mấy giây, mới cầm túi xuống lầu.

Vừa ra ký túc xá thì nhìn thấy xe của anh. Cô khẽ nhú mào một cái, không biết anh vào bằng cách nào. May mà tòa nhà này chủ yếu dành cho sinh viên tốt nghiệp năm tư là chính, rất nhiều người đã rời trường rồi.

Chu Tu Lâm xuống xe, khoảng cách không xa không gần, ánh mắt hai người nhìn nhau.

Khương Hiểu nhắm mắt nói một chữ: “Chào buổi sáng.”

Chu Tu Lâm một người ngồi ở trên xe lúc nửa đêm. Anh nhìn cô, một

thân váy dài màu xám, đeo túi vải màu đen, tóc cũng buông xuống, còn đeo kính đen, có lẽ là để che giấu mình.

Thình thoảng có người đi qua, Khương hiểu muốn rời khỏi nhanh một chút, tránh bị người quen nhìn thấy. Nhưng đúng là vẫn bị người khác thấy được, là bạn học cùng lớp của cô.

“Khương Hiểu_____” Bạn học nhìn cô, lại nhìn Chu Tu Lâm bên cạnh, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, may là còn có thể khắc chế mình.

Khương Hiểu nhú nhú mày, cô ở giới giải trí cũng được một thời gian ngắn, mở mang kiến thức nhiều, cho nên tự động miễn dịch với khuôn mặt đẹp của Chu Tu Lâm. Nói thật, nếu Chu Tu Lâm đi phát triển ở giới giải trí nhất định có thể đại hồng đại tử*. Cô có thể như vậy, không có nghĩa là người khác nhìn thấy Chu Tu Lâm không mê mẩn.

*Đại hồng đại tử (大红大紫): thể hiện sự tự hào và ấn tượng, dùng để chỉ những người nổi tiếng. (Nguồn: Baidu)

Chu Tu Lâm nhiều hứng thú nhìn cô, “Bạn học em?”

Khương Hiểu ừ một tiếng, “Nhã Nam, chào buổi sáng. Việc đó, tôi còn có chút chuyện đi trước.”

Nhưng ánh mắt bạn học nữ nhìn chăm chăm vào Chu Tu Lâm.

Khương Hiểu thấy Chu Tu Lâm không có ý tứ muốn lên xe, đưa tay kéo tay phải của anh, thúc giục anh, “Đi rồi!”

Ánh mắt của Chu Tu Lâm hơi thay đổi, lướt qua tay của cô, lại nhìn mặt của cô một chút, khóe miệng âm thầm cười. Nhiều kinh nghiệm già dặn như thế nào hơn nữa, cô cũng còn là *dinendian.lơqíd]on* một

sinh viên vừa tốt nghiệp, sẽ xấu hổ. Anh mở cửa xe kể bên tài xế, tư thế ưu nhã.

Khương Hiểu hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn bạn học của mình, cô biết rõ, lần này nhất định sẽ truyền ra.

Quả nhiên, trong chốc lát điện thoại di động của cô vang lên.

【Trời! Khương Hiểu, bạn trai cậu rất đẹp trai! Xe của anh ta cũng vậy!】

Khương Hiểu muốn đập đầu vào tường, quay đầu lại nhìn anh, “Tại sao anh lái xe đến dưới lầu bọn em?”

Chu Tu Lâm im lặng trong chốc lát, “Tôi nói tôi tới đón sinh viên năm thứ tư, bảo vệ của nhìn giấy chứng nhận của tôi liền cho qua.” Giọng nói của anh khàn khàn khó phân biệt. “Có lẽ cho rằng tôi là người nhà của sinh viên năm tư, đón sinh viên về nhà đi.”

Khương Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi.

Dọc đường hai người đều không nói gì.

Đã trải qua một chuyện, thế nhưng Khương Hiểu lại quen cảnh tượng như vậy, kiềm chế lúng túng.

Đường xá buổi sáng cực kì tốt, chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đến một bệnh viện tư nhân.

Sau khi đỗ xe xong, Chu Tu Lâm nghiêng đầu gọi tên của cô một tiếng, “Khương Hiểu_____” anh ngằm chịu đựng tâm tình của mình, anh tôn trọng lựa chọn của cô, cũng không hy vọng sau này hai người hối hận.

Khương Hiểu ừ một tiếng, đợi câu sau của anh, nhưng anh không nói gì. “Đi thôi.”

Giống như lần trước, lại là kiểm tra một phen. Không giống là, lần này có anh đi cùng.

Các mục kiểm tra đều rất nhanh, không tới một tiếng, bác sĩ cầm tờ xét nghiệm đi vào, “Ngài Chu, tôi có mấy lời muốn nói riêng với anh một chút.”

Chu Tu Lâm nhìn thoáng qua Khương Hiểu, “Chờ một chút.”

Khương Hiểu rất muốn nói, nói ở nơi này đi, nhưng rốt cuộc vẫn nén lời nói xuống. “Các anh nói, tôi đi ra ngoài một chút.”

Chu Tu Lâm mím môi một cái, làm như suy tư một chút, “Chú ý an toàn.”

Cô cười cười.

Khương Hiểu vừa đi, bác sĩ trực tiếp nói tình hình thực tế cho Chu Tu Lâm, chỉ thấy sắc mặt Chu Tu Lâm ngày càng kém.

Hồi lâu, cuối cùng anh mở lời, giọng nói khàn khàn, “Phẫu thuật hủy bỏ.”

Khương Hiểu đi mà không có mục đích, đầu óc vẫn loạn như trước, nhưng lòng lại bình tĩnh lạ thường, vô tình cô đi tới khoa phụ sản. Cuối cùng dừng chân lại trong phòng em bé. Trẻ em mới sinh ra, mỗi một bé đều dúm dỏ, đang ngủ vẫn còn giơ quả đấm nhỏ.

Mấy tháng sau, Tiểu Đậu Nha cũng sẽ như vậy. Cô đột nhiên hoảng

sợ, trái tim không khỏi đập nhanh. Một giây kia, cô rất muốn đi sờ sờ tay của em bé.

Không biết nhìn bao lâu, cho đến khi bên cạnh thêm một người. Bên cô, thấy rõ người tới.

Quanh thân Chu Tu Lâm đều lộ ra lãnh khí, “Khương Hiểu____”

“Chu Tu Lâm____” cô ngắt lời anh, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh ngay trước mặt anh, “Tôi muốn sinh hạ đứa bé này.” Ánh mắt của cô vừa đen vừa sáng, vẻ mặt cố chấp.

Chu Tu Lâm đột nhiên nhìn chăm chăm cô, đôi mắt đẹp khế động trong nháy mắt.

“Tôi biết bác sĩ nói với anh cái gì.” Cô kéo nụ cười, “Nếu như tôi làm phẫu thuật phá thai, sau này tôi không có khả năng có con nữa. Tôi hiểu.”

Chu Tu Lâm nghe cô nói đến đây, sắc mặt lại đen.

“Bây giờ tôi muốn sinh hạ đứa bé này. Tôi biết sau này tôi sẽ đối mặt với cái gì, có thể sẽ có rất nhiều khó khăn, có thể tôi cũng sẽ không là một người mẹ tốt. Cuộc sống quá quá nhiều điều không thể xác định, nhưng bây giờ tôi xác định, tôi muốn đứa bé này.”

Cổ họng của Chu Tu Lâm chuyển động lên xuống, giọng nói hơi căng, “Tôi là cha của đứa bé.”

Khương Hiểu thở ra một hơi, cúi đầu nhìn bụng của mình, khế thì thầm, “Tôi còn trẻ như vậy, đã làm mẹ.” Sâu trong lòng cô vốn không bỏ được dien-dyan(lee^qu.donnn) đi, lời của bác sĩ lại để cho cô buông lỏng, sau khi nhìn em bé, cả người cô đều không thể nhẫn tâm

không muốn Tiểu Đậu Nha trong bụng này.

Chu Tu Lâm kéo tay của cô, vẻ mặt cuối cùng trở lại bình thường một chút, giống như nước đá tan, giữa hai mày của anh là dịu dàng, “Đứa bé sinh ở trong nơi này đi.”

“Còn có tám tháng mà.” Khương Hiểu bĩu môi trả lời. Cô tự động che giấu một chuyện, ví dụ như, ngày hôm qua anh nói___kết hôn.

“Đi về trước đi.”

Khương Hiểu khẽ cắn răng, “Chu tổng___”

Mi tâm của Chu Tu Lâm hơi cau lại, như không vui.

“Tôi có vài lời muốn nói với anh.” Cô thiếu kiên nhẫn, cảm thấy có một số việc phải nói rõ ràng.

Chu Tu Lâm nhìn cô, “Chuyển sang nơi khác nói.”

Kết quả “Chuyển sang nơi khác” trong miệng anh chính là nơi ở của anh.

Khương Hiểu đến, cảm nhận được bầu không khí nam tính phả vào mặt. Cô đứng ở cửa, bước đi khó khăn.

“Chỗ này của tôi chỉ có nước khoáng.” Anh vặn một chai đưa cho cô, “Ngồi đi, em muốn nói cái gì với tôi?”

Khương Hiểu cắn cắn khóe môi, ngồi một bên trên ghế sofa, thẳng lưng, nắm chặt chai nước khoáng. Thương lượng cô cũng không phải là đối thủ của Chu Tu Lâm.

Cô im lặng, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Chu Tu Lâm thấy vẻ mặt trì trệ của cô, chậm rãi mở miệng, “Tôi cảm thấy đứa bé nên lớn lên trong một gia đình đầy đủ.”

Khương Hiểu gật đầu. Đúng vậy, cô cũng cho là như thế.

Anh cứ nhìn cô như vậy, trầm giọng nói ra từng câu từng chữ: “Khương Hiểu, chúng ta kết hôn đi.”

Khương Hiểu yên lặng trong chốc lát, mới lên tiếng: “Kết hôn là chuyện rất thiêng liêng.”

Chu Tu Lâm đang đợi lời của cô.

Cô lại hỏi “Tại sao anh muốn đứa bé này?”

Chu Tu Lâm nhìn cô, “Vậy tại sao cuối cùng em bỏ qua quyết định ban đầu của mình?”

Sắc mặt của Khương Hiểu hơi tối lại, “Anh nói, có người sẽ vì nhóm máu hiếm của mình, sợ về sau không thể có đứa bé, mà lựa chọn sinh đứa con đầu tiên không?” Nét mặt của cô nghiêm túc chưa từng có, lại muốn một đáp án.

Chu Tu Lâm không biết trả lời vấn đề này với cô như thế nào, Khương Hiểu đây là đang đưa ra câu hỏi của mình, làm mờ đi vấn đề vừa rồi của anh. Anh hơi cong khóe miệng, “Được rồi, tôi dẫn em đi xem phòng.”

“Tôi chưa nói muốn ở chỗ này của anh.”

“Hai ngày nữa tôi cho người mang đồ của em đến.”

“Tự tôi có thể mang.”

“Nếu như em không muốn người khác biết quan hệ của chúng ta, chúng ta có thể chỉ đi làm thủ tục, không công khai với bên ngoài.”

“Tôi chưa nói muốn kết hôn với anh.”

Cô như thói quen làm trái lại với anh.

Chu Tu Lâm cũng không tức giận, “Em muốn tiếp tục làm người đại diện, chờ sau khi sinh đứa nhỏ, có thể tiếp tục đến công ty làm.”

Khương Hiểu không nghĩ ra lý do gì để phản đối.

Tác giả có lời muốn nói: yêu cái giọng này sao?

Tôi giờ tay!

Chương 7

Editor: Gà

Chuyển đến chỗ Chu Tu Lâm ở, thật ra Khương Hiểu rất không yên. Ở hoàn cảnh lạ lẫm, cô hơi bồn khoăn bất an.

Chẳng qua tính cách cô dễ thích ứng trong mọi tình cảnh, làm cô dần yên tâm. Còn có thể thế nào? Đường do mình chọn, có quỳ cũng phải đi hết.

Chu Tu Lâm nhường cho cô phòng ngủ chính, anh dọn đến phòng cách vách. Khương Hiểu thấy trong tay anh cầm vài chiếc áo sơ mi: "Như vậy có phải rất phiền phức không? Để tôi ở cách vách vậy."

Chu Tu Lâm nhíu mày: "Nếu em cảm thấy bồn khoăn, thì giúp anh lấy mấy bộ quần áo đi."

Kinh nghiệm vài lần đấu với nhau nói cho cô biết, Chu Tu Lâm đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, cô dứt khoát đến giúp anh. "Anh còn muốn lấy gì nữa?" Cô nhìn tủ quần áo, đầy ắp quần áo, ngay ngắn chỉnh tề treo một bên. "Sao anh có nhiều quần áo vậy?"

Chu Tu Lâm cười: "Giúp tôi lấy vài cái cravate, vớ ở bên trong ngăn kéo."

Khương Hiểu cầm vài cái, tiện tay lại mở một ngăn kéo ra. Kết quả đập vào mắt chính là quần lót nam được xếp chỉnh tề, cô vội khép lại, mặt hơi nóng.

Chu Tu Lâm quay mắt đi: "Cái đó để tự tôi lấy."

Khương Hiểu oán thầm, cô không định sẽ lấy giúp anh.

Phòng ngủ cách vách hơi nhỏ hơn phòng chính, chứ cũng không có gì khác biệt. Trang trí chủ yếu bằng màu trắng đen, đường nét trong sáng. Chu Tu Lâm treo quần áo xong, thấy Khương Hiểu đứng ở cửa. Anh khẽ nâng khóe môi: "Muốn vào tham quan không?"

Khương Hiểu lắc đầu: "Anh có thường xuyên trở về không?"

Chu Tu Lâm muốn nói không thường xuyên, lời vừa đến miệng chợt sửa lại. "Sau này sẽ thường xuyên trở về."

Khương Hiểu ngẫm nghĩ: "Thật ra anh không cần phải lo cho tôi."

Không cần lo cho cô? Để một mình cô sinh con? Làm bà mẹ đơn thân?

"Cô Khương, cho phép anh nói thẳng, hiện giờ nuôi con từ lúc mang thai đến khi đưa bé đến trường cần phải đầu tư rất nhiều. Hình như em không có tiền."

Khương Hiểu bĩu môi: "Tôi có thể làm việc mà."

"Tiền lương sau thuế của em là hơn 5000."

Môi Khương Hiểu co rúm: "... Tôi mới tốt nghiệp, sau này tiền lương sẽ tăng lên."

Anh khẽ cười: "Ngày em chuẩn bị sinh con thì vẫn làm việc sao?"

Khương Hiểu biết điều này không thực tế, chỉ đành thở dài một hơi.

Chu Tu Lâm không muốn đả kích cô tiếp. "Bữa tối muốn ăn gì?"

Khương Hiểu không có hứng: "Tôi không đói bụng."

"Vậy thì ra ngoài ăn đi." Hiện giờ Chu Tu Lâm đã thăm dò rõ tính cách của cô, có đôi khi anh chỉ cần ra quyết định là được rồi, Khương Hiểu cũng chỉ mạnh miệng mà thôi.

Buổi tối, anh dẫn cô đến một quán ăn gia đình, người dùng cơm không nhiều lắm, hoàn cảnh rất thanh tĩnh.

Hai người ngồi ở một góc đại sảnh.

Khương Hiểu đánh giá bốn phía: "Vì sao chúng ta không đặt phòng riêng?"

Chu Tu Lâm rót cho cô một chén nước: "Bên trong rất ngọt ngào."

"Nhưng ngồi ở đây nếu bị người khác thấy được thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như có phóng viên thì sao?" Khương Hiểu nhắc nhở.

Chu Tu Lâm chậm rãi uống một ngụm nước, chuyện cô lo lắng thật không ít. "Không có người nhận ra em đâu."

Khương Hiểu cúi đầu, không nói nữa, sắc mặt khế biến thành phức tạp. Thật ra giữa bọn họ còn có rất nhiều chuyện, bây giờ hai người ở trong tình huống này, rõ ràng bị ngăn cách bởi một ngọn núi, sao anh có thể đứng dừng như vậy.

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Yên tâm đi."

Thức ăn tối hợp khẩu vị, Khương Hiểu ăn tám chén. Cô thỏa mãn sờ

bụng nhỏ, cảm thấy gần đây bản thân rất mập.

Chu Tu Lâm thấy cô ăn vui vẻ: "Thích mùi vị ở đây không?"

Khương Hiểu gật đầu.

"Sau này có thời gian có thể đến nữa."

"Hay là thôi đi? Đồ ăn bên ngoài có nhiều chất phụ gia lắm, cũng có thể không sạch sẽ. Tôi đang có đứa bé đấy."

Cô tỏ vẻ nghiêm trang, Chu Tu Lâm cố nén cười, tính cô còn rất tự giác đấy. "Vậy em muốn ở nhà tự làm?"

Khương Hiểu do dự gật đầu: "Đúng vậy."

"Em biết nấu ăn à?"

"Cái này có gì khó, lúc học tiểu học tôi có làm. Chẳng qua sau này luôn ở nội trú, nên rất ít xuống bếp."

Chu Tu Lâm như đâm chiêu: "Khương Hiểu, việc chúng ta kết hôn, có thể giữ bí mật. Người lớn hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm được không?"

Khương Hiểu kinh ngạc: "Như vậy sau này có phải rất phiền phức không?" Gặp cha mẹ thì sẽ có vài thứ thay đổi, đâu phải kết hôn thật đâu.

Chu Tu Lâm nghiêm mặt nói: "Không phiền phức."

Khương Hiểu hơi nhú mày, cả giọng nói cũng biến thành bất lực: "Lúc tôi còn rất nhỏ thì mẹ đã qua đời, cha tôi cũng không liên lạc

được." Lần trước gặp mặt vào học kỳ sau năm nhất của cô, không biết vì sao ba Khương lại đến Tấn Thành, đến trường học tìm cô, hai cha con còn xa lạ hơn so với người xa lạ.

"Tôi sẽ liên lạc với bác trai."

"Không, không cần liên lạc với ông ấy." Nhiều năm như vậy ba không gặp cô, làm gì cô phải quấy rầy ông ấy. Cô sợ, có phải ông đã thất vọng với cô rồi không.

"Vậy cô của em đâu? Muốn mời các cô ấy đến không?"

Khương Hiểu xuất thần nhìn anh, nhưng vẫn lắc đầu.

Chu Tu Lâm trầm ngâm suy nghĩ: "Chọn thời gian để ăn bữa cơm với ba mẹ anh thì sao?"

Lòng Khương Hiểu hơi khấn trương: "Được." Cô luôn từ chối anh, hình như cũng rất không lễ phép.

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng cười: "Khương Hiểu, bình thường em ở cùng Triệu Hân Nhiên, cũng sẽ từ chối yêu cầu của cô ấy sao?"

Làm sao có thể. Nếu cô từ chối Triệu Hân Nhiên, ngày thứ hai có thể cắt đi rồi.

Chu Tu Lâm băng quơ nói một câu: "Tôi điều em đến bên cạnh tôi, làm trợ lý của tôi, có lẽ như vậy, thì em sẽ nghe lời."

Khương Hiểu: "..."

Sau khi ăn xong, Chu Tu Lâm ở cùng cô 20 phút, rồi hai người mới về nhà.

Sau khi về nhà, Khương Hiểu xem tivi ở phòng khách, Chu Tu Lâm đi đến thư phòng xử lý công việc.

Hai tiếng trôi qua, Khương Hiểu nhìn thư phòng vài lần, Chu Tu Lâm vẫn không đi ra. Cô ngáp một cái, tắt TV, trở về phòng ngủ.

Khương Hiểu nằm trên giường lớn. Drap giường chăn đều mới, cô có thể ngửi được mùi hương giặt quần áo. Thật lâu sau, cô nhắn tin cho Lâm Vu:

Tớ muốn kết hôn với Chu Tu Lâm, bí mật. Tớ không biết sau này sẽ thế nào, nhưng cứ chờ sinh con ra trước rồi nói sau.

Có thể Lâm Vu không mang di động, Khương Hiểu không nhận được tin hồi âm của cô ấy. Cô lăn qua lộn lại trên giường, cảm thấy hơi thở Chu Tu Lâm ngay bên cạnh cô.

Chu Tu Lâm là người việc hôm nay không để ngày mai, tuyệt đối sẽ không để đọng chuyện hôm nay qua đến ngày thứ hai. Chờ anh xử lý xong công việc, đã hơn 11 giờ rồi.

Từ thư phòng đi ra, đi ngang qua phòng ngủ chính, từ khe cửa phía dưới có thể thấy được ánh sáng nhạt trong phòng, anh nâng tay nhẹ nhàng gõ cửa vài cái.

Khương Hiểu đang nghịch di động, hôm nay Triệu Hân Nhiên phát ra một tin trên weibo, xem ra thu tiết mục cũng không tệ. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nói: "Có chuyện gì à?"

Chu Tu Lâm thở ra một hơi: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

"À, được." Khương Hiểu nhìn thời gian, mười một giờ bốn mươi.

Làm ông chủ thật không dễ dàng, tăng ca đến khuya.

Cô đăng nhập vào tài khoản người hâm mộ của Triệu Hân Nhiên, ghi lời khen, lại hòa cùng fan phía dưới. Làm mình tinh trợ lý thật sự rất không dễ dàng.

Nhà này có hai phòng tắm, một ở phòng ngủ chính, hiện giờ Chu Tu Lâm dùng một phòng tắm khác. Chờ anh tắm rửa xong đi ra, phát hiện Khương Hiểu vẫn chưa ngủ, anh khẽ nhú mày, nhưng vẫn nhin xuống không tiếp tục nhắc nhở cô.

Anh và cô cần thời gian để thích ứng với nhau.

Ngày thứ hai, khi Khương Hiểu rời giường, Chu Tu Lâm đã ngồi trên bàn cơm, bữa sáng bày ra trên bàn.

"Ngủ ngon không?" Anh hỏi.

Khương Hiểu gật đầu.

"Đi rửa mặt trước, lát nữa ăn sáng."

Khương Hiểu đứng ở đằng kia: "Anh làm?"

Anh khẽ cười.

Một ngày mới, khởi đầu mới.

Khương Hiểu ngồi trước bàn ăn, Chu Tu Lâm luôn chờ cô, anh chậm rãi nói: "Giữa trưa sẽ có một dì đến nấu cơm. Mật mã khóa cửa trong nhà là 9626."

Đáy lòng Khương Hiểu cảm khái muôn vàn, cảm tạ tiểu Đậu Nha, cô

đã bước vào cuộc sống xã hội chủ nghĩa tân tiến rồi. "Tôi muốn đi làm lại." Cô do dự vài giây: "Tuy tiền lương tôi ít, nhưng ít nhất cũng có thể kiếm được tiền sữa bột."

Chu Tu Lâm hơi cong môi: "Hôm nay là thứ sáu, thứ hai tuần sau sẽ đi làm lại vậy."

Khương Hiểu ừm một tiếng. "Phiền cho anh rồi."

Chu Tu Lâm đến công ty, một buổi sáng ký mấy văn bản.

Trợ lý Tưởng nhắc nhở anh: "Chu tổng, 'Giấc mộng đêm' tuần sau, ngài dự định mời ai đi?" Giấc mộng đêm là hoạt động từ thiện lớn, năm nay anh cũng được mời. Theo lý mà nói, anh nên đi cùng một minh tinh mới hoặc minh tinh nổi tiếng của Hoa Hạ, ví như Trình Ảnh, Triệu Hân Nhiên.

Chu Tu Lâm hỏi: "Tôi đi một mình. Bọn họ được mời thì để bọn họ tự đi thôi."

Trợ lý Tưởng tắc lưỡi: "Anh và chị Ảnh bất hòa với nhau à?"

Chu Tu Lâm nâng mi, trong tay vẫn còn cầm bút, anh nâng khóe môi: "Về sau loại hoạt động này, không cần sắp xếp người đi cùng tôi. Với lại tôi cũng không muốn thấy xuất hiện scandal về mình."

Trợ lý Tưởng kinh hãi, Chu Tu Lâm có rất ít scandal, chỉ trừ một hai lần, bị tuôn ra tin tức gặp gỡ ngôi sao nữ nào đó.

"Còn nữa giúp Triệu Hân Nhiên tìm một trợ lý mới."

"Vậy Khương Hiểu thì sao?"

Chu Tu Lâm xoa mi tâm: "Cô ấy - - tôi có sắp xếp khác."

Trợ lý Tưởng gật đầu: "Được. Tôi sẽ đi sắp xếp ngay."

Buổi chiều Khương Hiểu trở về ký túc xá một chuyến, thu hết mọi thứ rồi đóng gói ổn thỏa, mấy chăn bông này đều không cần thiết nữa rồi. Bởi vì lúc trước đã chuẩn bị sẵn để chuyển nhà, rất nhiều thứ cô đã thu dọn xong từ lâu.

Cô lấy hơn mười bản phác thảo trong ngăn kéo ra, khi cô ba tuổi, ba Khương dạy cô vẽ tranh. Rất nhiều người đều nói cô có thiên phú, có lẽ do di truyền từ ba rồi, đáng tiếc sau này cô cũng không lựa chọn con đường mỹ thuật tạo hình này.

Khương Hiểu mở bản phác thảo trên cùng ra, đây là bản cô vẽ khi học trung học, khi đó vì bài vở nặng nề, cô vẽ cũng không nhiều. Mở trang giấy đã sẫm ố vàng ra, Lâm Vu, lớp trưởng, đại diện lớp ngữ văn, còn có Chu Tu Lâm.

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy anh rồi sau đó trở về vẽ lại.

Hóa ra đã hơn bảy năm rồi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng chìa khóa, là Hoàng Á đã trở lại.

"Khương Hiểu, không phải cậu đã về nhà rồi ư? Sao đã trở về rồi?"

"Mọi việc xong xuôi rồi."

"Cậu trở về chuyển nhà à?"

"Đúng vậy."

Hai người nói một lát, Hoàng Á đột nhiên hỏi: "Tổng Nhã Nam nói ngày hôm qua thấy cậu đi cùng với bạn trai hả? Cậu có bạn trai khi nào thế?"

Khương Hiểu thở dài một hơi: "Bạn trai gì chứ! Là đồng nghiệp của tớ, đón tớ đi có chút việc."

"Nghe nói khá đẹp trai, cậu cố lên, đẹp trai như vậy cũng không nên để lỡ mất."

"Chung Nhất Thạc nhà cậu cũng rất tuần tú đấy, vì tớ gặp anh ấy sau, nếu không đã theo đuổi anh ấy rồi?"

Hoàng Á cười ha ha không ngừng: "Tớ phát hiện càng ngày cậu càng biết nói giỡn rồi. Thật ra, tìm một bạn trai cũng không tệ, dù sao cậu cũng đã có công việc. Có thêm một người bên cạnh để chăm sóc lẫn nhau."

Khương Hiểu không dám nói, hiện giờ cô đâu chỉ có thêm một người. "Phòng này tớ không thuê nữa, tớ phải rời đi một khoảng thời gian."

"Lại đi công tác à? Lần này phải đi đâu vậy? Có thể nhìn thấy mình tinh không?"

Khương Hiểu thở ra một hơi: "Tạm thời giữ bí mật." Cô phải bắt đầu một cuộc sống không biết trước, không biết đúng hay sai, chỉ dựa vào cảm giác thôi.

Hoàng Á nhíu mày: "Chờ cậu trở về chúng ta hẹn nhau đi. Ai, tớ nói cậu này, gần đây sao làn da trở nên đẹp vậy, thật mọng nước, chỉ hơi mập, ngực... giống như rất lớn nha."

Khương Hiểu xấu hổ: "Có lẽ gần đây thức ăn ngon."

Xế chiều hôm đó Chu Tu Lâm trở về nhà trước một chuyến. Ba Chu mẹ Chu rất nhàn tình nhã trí, đang chăm sóc hoa cỏ trong sân, nhìn thấy anh về sớm như vậy, hai người hơi kinh ngạc.

Chu Tu Lâm mỉm cười: "Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người."

Trong tay ba Chu cầm vôi nước plastic tưới hoa: "Con nói đi."

Mẹ Chu cắt mấy nhánh hoa hồng: "Một lát tìm một bình hoa cắm vào, đặt ở phòng khách."

Chu Tu Lâm chậm rãi nói: "Con sắp kết hôn rồi. Đăng ký trước, dời ngày tổ chức hôn lễ lại sau."

Tay mẹ Chu run lên, đầu ngón tay bị hoa hồng đâm một chút. "Con muốn kết hôn với ai?"

Chu Tu Lâm gằn từng chữ: "Cô ấy tên là Khương Hiểu."

Chương 8

Editor: Gà

Mẹ Chu lục lại suy nghĩ ở trong đầu hồi lâu, cũng không nghĩ ra đến cùng Khương Hiểu là ai? Nhưng thái độ hôm nay của Chu Tu Lâm, bà đã quá rõ ràng, con trai trở về chỉ thông báo cho bọn họ một tiếng thôi, chứ anh đã quyết định hết rồi. Trong số minh tinh điện ảnh và truyền hình có ai tên Khương Hiểu à? Hay bạn học của nó?

"Tu Lâm, sao đột ngột như vậy?" Nụ cười trên mặt mẹ Chu nhạt xuống.

Từ sơ trung Chu Tu Lâm đã bắt đầu nhận được thư tình, quà tặng của nữ sinh, nhưng anh chưa từng đặt tâm tư vào mặt này, trừ đọc sách, vận động, hình như anh hoàn toàn không có hứng thú với việc đó. Khi con nhà người ta yêu sớm, thì Chu Tu Lâm ngoài việc thảo luận bài học với bạn nữ ra, thì không có lời nói dư thừa nào.

Khi Chu Tu Lâm tốt nghiệp đại học, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, mẹ Chu bắt đầu hơi lo lắng, vì sao con trai không tìm đối tượng? Chồng luôn nói bà quan tâm mù quáng. Phụ nữ luôn cẩn thận về mặt tình cảm hơn so với đàn ông.

Vài lần mẹ Chu thử hỏi qua, Chu Tu Lâm luôn linh hoạt trả lời bà. Không gặp được người thích hợp, không gặp được người mình thích.

Hỏi anh thích kiểu thế nào?

Anh nói, con tạm thời cũng không biết. Chờ sau này gặp, sẽ nói cho mẹ nghe.

Mẹ Chu không hổ là người đã cùng ba Chu đi qua nửa đời người, bà nhanh chóng chỉnh lại cảm xúc, cười nói: "Trước kia không nghe con nhắc đến? Đột ngột như vậy, chúng ta chưa kịp chuẩn bị gì."

Ba Chu nhìn hoàn cảnh hiện tại, hoàn toàn không thích hợp để nói chuyện. "Đi vào rồi nói."

Ba Chu mẹ Chu thay quần áo xong, hai người trở lại phòng khách. Chu Tu Lâm đang pha trà, lúc này anh vẫn khí định thần nhàn như vậy. Ba Chu nhẹ vỗ tay vợ: "Tin tưởng vào con trai của bà đi."

Ngực mẹ Chu vẫn nghẹn.

Chu Tu Lâm ngẩng đầu: "Ba mẹ, hồng trà mới pha, hai người nếm thử xem."

Mẹ Chu làm gì còn tâm trạng uống trà: "Tu Lâm, chúng ta luôn chờ mong con kết hôn, nhưng con như vậy cũng quá đột ngột rồi."

Chu Tu Lâm uống một ngụm trà, hương vị hồng trà hơi chát miệng. "Ba mẹ, kế hoạch của con là kết hôn trước sinh nhật hai mươi tám tuổi, nhưng hiện giờ con đã gặp được người hoàn toàn thích hợp."

"Nhưng chúng ta không hiểu cô gái đó chút nào."

"Ngài không tin vào mắt con."

"Này - -" Mẹ Chu cạ lời, bà đương nhiên tin anh.

"Chủ nhật này con sẽ mang cô ấy đến gặp ngài."

Mẹ Chu dờ khóc dờ cười: "Con kết hôn thì làm chúng ta bớt lo rồi. Cô gái đó bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì? Nhà ở đâu?"

Chu Tu Lâm chỉ biết mẹ anh cũng là phụ nữ, đối với vợ tương lai của anh sẽ không nhịn được muốn tìm hiểu, anh trả lời từng câu một. Trái lại ba Chu, vẫn bình tĩnh, nhàn nhã uống trà.

Mẹ Chu nghe xong: "Bằng tuổi Nhất Nghiên à, đây chẳng phải vừa mới tốt nghiệp đại học sao." Đến cùng, sao cô bé đó có thể bắt được con trai của bà vậy? Bà không khỏi tò mò, nhưng cuối cùng bà vẫn không hỏi kỹ.

Chu Tu Lâm không ở nhà dùng bữa tối. Mẹ Chu bất đắc dĩ: "Rất cuộc con trai cũng muốn kết hôn, sao tôi cảm thấy có gì đó không thích hợp."

Ba Chu cười nói: "Thế nào?"

Mẹ Chu nhíu mày: "Ông không thấy kỳ lạ sao? Kết hôn mà không làm hôn lễ, nó muốn làm gì vậy?"

Ba Chu trầm tư: "Có thể vì lo lắng cho hình tượng của nó, dù sao Tu Lâm cũng xem như là một nửa người của giới giải trí, vì riêng tư thôi."

Mẹ Chu đau đầu: "Cô gái đó cũng đồng ý gả cho nó. Con bé không mong chờ một buổi hôn lễ."

Ba Chu ôm vai bà: "Đừng suy nghĩ nhiều quá. Tu Lâm muốn kết hôn, chúng ta nên vui vẻ mới phải."

Lúc cơm chiều, Chu Nhất Nghiên về nhà, nghe nói anh cô trở về lại

đi rồi. Cô không khỏi bức tức vài câu: "Anh sao thế? Thời gian ở nhà ăn bữa cơm cũng không có à."

Ba Chu nói: "Anh con có bạn gái, đương nhiên muốn ở cùng bạn gái rồi."

Chu Nhất Nghiên gấp thức ăn chọt ngừng lại: "Ba, ba nghe ai nói? Sẽ không phải là scandal đó chứ?"

Ba Chu thương yêu nhìn con gái: "Chủ nhật anh con sẽ dẫn bạn gái đến gặp chúng ta."

Chu Nhất Nghiên nhìn mẹ: "Mẹ, thật vậy sao?" Đáy lòng cô có chút không tin.

Mẹ Chu hơi cong môi: "Đúng vậy. Con nhớ dời mấy hoạt động vào chủ nhật đi đấy."

Chu Nhất Nghiên gật đầu: "Bạn gái anh con làm gì vậy ạ?"

"Tốt nghiệp đại học J, làm ở công ty anh con. Cái khác chúng ta cũng không rõ lắm, chờ gặp mặt rồi nói sau."

Đại học J là một trường đại học trong tỉnh, có tiếng trong cả nước. Có thể thi được đại học J ít nhất nói lên rằng bạn gái của anh ấy rất thông minh. Chu Nhất Nghiên học tập trung bình, năm đó ở trong nước không vào được trường đại học tốt, nên mới lựa chọn ra nước ngoài du học. Cô nghe cách nói của mẹ, hình như không vui vẻ lắm. Cô khẽ cười: "Tuy con rất ghen tỵ vì anh có bạn gái, nhưng ngược lại con rất mong đợi được gặp chị dâu tương lai của con. Ba mẹ, lúc này hai người nên yên tâm rồi, nói không chừng sang năm, ba mẹ còn có cháu để bồi dưỡng đó."

Ba Chu cười ha ha: "Ba đây có thể xin nghỉ hưu sớm rồi." Ông nhìn về phía vợ: "Bà cũng nên sắp xếp lại công việc đi, cái gì giao ra được thì năm nay giao hết đi, sang năm chúng ta ở nhà ẩm cháu nội."

Mẹ Chu liếc ông: "Ông nói dễ nghe nhỉ."

Buổi tối, dì nấu cơm chiều xong thì đi rồi. Khương Hiểu và Chu Tu Lâm cùng ăn tối, sau khi ăn xong, Khương Hiểu tự giác muốn đi rửa bát, Chu Tu Lâm lại đứng dậy, cầm lấy bát đĩa, đặt vào máy rửa bát.

Khương Hiểu thấy thiết bị xa hoa trong phòng bếp này, không hề có dấu vết khói bếp. "Trước kia ở nhà anh cũng sẽ tự mình nấu cơm à?"

Chu Tu Lâm nhếch môi: "Ít lắm." Vô cùng ít.

"Thật sự phí của trời rồi."

"Hiện giờ không phải đang cố tận dụng sao?"

Khương Hiểu không phản bác được, nếu không cần, lúc trước vì sao lại muốn mua mấy thứ này chứ.

"Hôm nay em trở về trường rồi hả?"

"Đi lấy vài thứ."

"Em nên để tôi cùng đi với em."

Anh mà đi sợ là sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết đấy.

"Mấy việc vặt, tự tôi có thể làm được."

Chu Tu Lâm chăm chú nhìn bụng của cô: "Tôi chỉ lo lắng thôi."

Khương Hiểu nhẹ sờ bụng: "Tôi rất khỏe, Tiểu Đậu Nha ở trong bụng tôi cũng rất nghe lời."

"Tiểu Đậu Nha? Đây là biệt danh... em đặt cho đứa bé sao?" Chu Tu Lâm hí hóp mắt.

"Không phải biệt danh mà là tiểu danh! Tôi phát hiện ngày mang thai, giữa trưa ăn một mâm đậu nành." Cô cảm thấy tên này rất đáng yêu. "Anh không cảm thấy xuôi tai à?"

Chu Tu Lâm không có ý kiến: "Ý kiến của tôi em sẽ để ý sao?" Cô đứng bên cạnh anh, anh cao hơn cô hơn nửa cái đầu, khi nói chuyện, anh hơi cúi đầu, hô hấp phất qua bên tai cô, hơi thở đến gần, cô theo bản năng lui về sau một bước.

Phía sau là tủ quần áo, Chu Tu Lâm vội vàng ôm eo cô, hai người gần như sát vào nhau. Khoảng cách gần trong gang tấc, tầm mắt chạm nhau.

Con người Khương Hiểu thẳng tắp chống lại ánh mắt anh, ở trong mắt anh, cô thấy vẻ mặt hoảng loạn của bản thân.

Trong không gian yên tĩnh, hơn vài phần kiều diễm, cả không khí cũng trở nên mỏng manh rồi.

Anh yên lặng nhìn con người trong suốt của cô, nhẹ nhàng nói: "Cẩn thận." Đỡ cô xong, anh chậm rãi rút tay về.

Khương Hiểu chỉ cảm thấy bên eo nóng lên, trái tim bùm bùm nhảy dựng, một cảm giác tê dại lưu chuyển. Rất nhiều cảm xúc nảy lên, cô không có thời gian che giấu, chờ sau khi đứng vững, nhìn hai bên

một chút: "Tôi đi rửa hoa quả."

Chu Tu Lâm không biến sắc: "Rửa nho đi."

"Được, Chu tổng." Khương Hiểu nói thầm một câu: "Phiền phức." Nói xong, ngoan ngoãn lấy từ trong tủ lạnh ra một chùm nho.

Ở chung một thời gian ngắn ngủi, Chu Tu Lâm phát hiện Khương Hiểu hoàn toàn là người cuồng di động, trừ ăn cơm, ngủ, hầu như luôn cầm di động. Đương nhiên phần lớn thời gian Khương Hiểu lướt di động còn là vì công việc.

Lúc này, anh muốn nói với cô về chuyện chủ nhật sẽ gặp người lớn.

Khương Hiểu đang lướt weibo, cái tên đầu tiên trên weibo đã thu hút sự chú ý của cô.

【Tấn Trọng Bắc】

Nhấp vào một số ảnh của Tấn Trọng Bắc ở sân bay Tấn Thành, thật hiển nhiên bộ ảnh không được chụp do cố ý xếp đặt. Góc độ chụp hình của phóng viên, hơn nữa khí chất ngoại hình Tấn Trọng Bắc, rất thời trang. Tấn Trọng Bắc ăn mặc vô cùng đơn giản áo sơmi trắng, phối với quần jeans, đi trong đám người, vẫn rất chói mắt. Vóc người trời sinh của anh ta, mặc cái gì cũng đẹp. Hơn nữa anh ta còn có một giọng nói từ tính, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu fan nữ.

Cô ngẩng đầu, suy tư một lát: "Tôi nghe nói, phim truyền hình 《Thịnh thế thiên hạ》 sẽ mời Tấn Trọng Bắc đóng một vai nam trong đó."

Ánh mắt Chu Tu Lâm dừng lại trên mặt cô một lát, hỏi: "Em là fan của cậu ta?"

"Lúc tôi mới làm trợ lý đã gặp anh ấy."

Chu Tu Lâm ừ một tiếng.

"Bộ phim 《Thịnh thế thiên hạ》 có bản quyền ở Hoa Hạ, trước kia Trình Ảnh và Tấn Trọng Bắc từng hợp tác, lần này nếu Tấn Trọng Bắc đồng ý, thì đây sẽ là lần thứ hai hai người hợp tác, fan đều rất mong chờ."

"Hình như em cũng rất chờ mong."

"Tôi vừa xem qua kịch bản 《Thịnh thế thiên hạ》, Tấn Trọng Bắc rất thích hợp cho vai nam chính."

Chu Tu Lâm từ chối cho ý kiến: "Hợp đồng còn chưa ký."

Khương Hiểu nháy mắt vài cái: "Hân Nhiên cũng đã ký cho bộ 《Thịnh thế thiên hạ》, diễn xuất của cô ấy rất đặc biệt."

Chu Tu Lâm nhìn cô, biết cô còn chưa nói hết.

"Hân Nhiên cũng rất tốt, nếu cô ấy đóng 《Thịnh thế thiên hạ》 thì tôi sẽ tiếp tục ở cùng cô ấy. Trước khi tôi sinh, tôi muốn làm xong phần việc này."

Chu Tu Lâm ý vị thâm trường: "Khương Hiểu, đến cùng vì sao em muốn làm trợ lý của ngôi sao? Tìm sao à?"

Khương Hiểu: "... Đương nhiên không phải."

"Công ty đã chọn trợ lý mới cho Triệu Hân Nhiên rồi."

"Tôi vừa mới chuyển chính thức mà, anh sắp đuổi việc tôi sao?"

"Em cảm thấy hoàn cảnh bây giờ em có thể làm trợ lý à?"

"Căn cứ vào 《Luật lao động》 nước ta, người sử dụng lao động không thể sa thải phụ nữ có thai mà không có lý do gì."

Chu Tu Lâm đỡ trán: "Vô cớ sa thải có thể bồi thường."

Khương Hiểu: "... Chu tổng, tôi cảm thấy chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện một chút."

Chu Tu Lâm cười yếu ớt: "Cô Khương, mời nói."

Khương Hiểu ngồi thẳng người, hắng giọng: "Tuy anh là ba của Tiểu Đậu Nha, tương lai anh có thể trông coi Tiểu Đậu Nha, nhưng anh không thể trông chừng tôi, càng không thể can thiệp vào lựa chọn của tôi."

Chu Tu Lâm không nhanh không chậm hỏi: "Vậy thì?"

"Tôi biết anh có rất nhiều tiền, cho dù sau này chúng ta có giấy chứng nhận kết hôn, tôi vẫn hi vọng, tôi có thể dựa vào năng lực công tác của bản thân mình để kiếm tiền."

Chu Tu Lâm buồn bã. Xã hội này nhiều người vì tiền tài mà nước chảy bèo trôi, thậm chí không tiếc bán đứng bản thân. Vì thân phận của anh, Chu Tu Lâm cũng nhận được nhiều kiểu quyến rũ. Anh không biết nên khuyên cô thế nào, anh bỗng nhiên cảm thấy Khương Hiểu hơi ngốc. Vì sao không quán chặt ba của con cô. "Khương Hiểu, tôi không nói không cho em làm việc. Nhưng bây giờ, thân thể em hoàn toàn không thích hợp để làm công việc này. Rất vất vả."

"Tôi đã nói rồi, chờ Hân Nhiên đóng xong 《Thịnh thế thiên hạ》, tôi sẽ trở lại." Vẻ mặt cô cố chấp. "Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bản thân."

Chu Tu Lâm mím môi không nói gì, tim đập thành thịch. "Em có thể đi, nhưng anh sẽ sắp xếp người đi theo em."

Khương Hiểu: "..."

Chu Tu Lâm thở ra một hơi: "Tôi đã thông báo với ba mẹ, chủ nhật này sẽ trở về ăn cơm."

Sắc mặt Khương Hiểu căng thẳng: "Ba mẹ anh không phản đối sao?"

Chu Tu Lâm nhú mày: "Người trưởng thành sẽ chịu trách nhiệm cho hành vi của bản thân, đặc biệt là chúng ta cũng sắp làm ba mẹ rồi." Anh có điều ngụ ý.

Khương Hiểu khẽ cắn khóe môi: "Nếu người nhà anh không thích tôi thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không đâu." Chu Tu Lâm nhìn ra cô đang căng thẳng, dịu dàng nói.

Khóe môi Khương Hiểu khẽ giật, xem xét anh, mắt càng thâm trầm: "Vậy em gái của anh thì sao? Cô ấy cũng biết là tôi rồi à?"

Chương 9

Editor: Lạc Tâm Vũ

Tấn Thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, giữa người với người lúc nào cũng đầy ràng buộc thần kỳ.

Bạn có nghĩ tới hay không, có một ngày, bạn sẽ gặp lại người trong lòng lúc còn trẻ?

Khương Hiểu không biết rốt cuộc Chu Tu Lâm có biết hay không, quan hệ của cô và Chu Nhất Nghiên là bạn học.

Ánh đèn màu cam bao phủ trên thân hai người, một phòng an bình.

Khương Hiểu nhàn nhạt nhìn Chu Tu Lâm, đột nhiên trong lúc đó, nở một nụ cười ôn hòa. Ở trước mặt anh, cô sẽ căng thẳng, sẽ do dự, sẽ tự ti, sẽ nhát gan... Nhưng cô luôn che giấu bản thân, không để cho anh phát hiện ra sự nhỏ mọn của mình.

Cô luôn tự nói với mình, coi như trước kia không biết anh.

“Có chuyện, vẫn không có nói cho anh biết.” Cô nuốt nước miếng một cái.

Chu Tu Lâm ngưng mắt nhìn cô.

“Tôi và Chu Nhất Nghiên là bạn học.” Khương Hiểu nắm tóc. “Này, anh đừng chỉ nhìn tôi nha. Trước anh thật sự không biết?”

Chu Tu Lâm nở một nụ cười, “Em không nói cho tôi biết.”

Khương Hiểu cắn lưỡi, “Không phải anh điều tra tư liệu của tôi sao?”

“Tư liệu cũng không thể hiểu qua tất cả về em.”

Khương Hiểu liếc anh một cái, “Tôi cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải anh nha.” Càng không nghĩ tới tôi và anh còn có Tiểu Đậu Nha.

“Quan hệ của em và Nhất Nghiên như thế nào? Tôi đoán quan hệ bình thường.”

Khương Hiểu cười khổ, “Còn kém hơn bình thường.”

Chu Tu Lâm ngắt tiếng cười, “Khó trách mấy lần tôi nhắc tới Nhất Nghiên, em cũng không nói lời nào. Còn có cái gì muốn giao phó không?”

Khương Hiểu chột dạ, “Không có.”

Chu Tu Lâm hơi cong khóe miệng, “Có thể Nhất Nghiên còn không biết bạn gái của tôi là em.”

Khương Hiểu thở dài một hơi, “Xem ra ngày mai phải có một cuộc chiến tranh mà không có khói thuốc súng. Nay, bây giờ anh cũng nên vội hối hận?”

Anh híp mắt một cái, ý vị thâm trường* mà nói: “Khương Hiểu, tôi sẽ không hối hận.”

*Ý vị thâm trường: ý vị, sâu xa

Khương Hiểu thu lại vẻ mặt, “Vậy ngày mai anh giải thích một chút

với Chu Nhất Nghiên cho thật tốt.” Mặc dù quan hệ của cô và Chu Nhất Nghiên bình thường, nhưng cô cũng không hy vọng, bởi vì cô, quan hệ anh em bọn họ bất hòa.

Anh cười cười.

“Cái đó, Chu tổng, tôi có chút mệt, đi ngủ trước đây.” Anh không trả lời, cô đứng dậy đi về phía phòng.

“Khương Hiểu_____” Đột nhiên anh lại gọi tên của cô.

Khương Hiểu xoay người, khoảng cách không xa không gần, nhìn anh.

Chu Tu Lâm khẽ động khóe miệng, “Sau này ở nhà gọi tên của tôi, tôi không muốn về nhà còn giống như ở công ty.”

Khương Hiểu có loại ảo giác, dường như nhìn có chút không hiểu anh. “Ờ_____” nhưng hình như cô có chút không quen.

Chu Tu Lâm_____

Tu Lâm_____

Cô lặng lẽ kêu mấy lần ở trong lòng, cũng không quen.

Đến Chủ nhật hôm đó, toàn thân Khương Hiểu là váy búp bê dài cổ rộng như cũ, đứng chung một chỗ với tây trang phẳng phiu của Chu Tu Lâm, thực sự giống như nhỏ hơn anh vài tuổi.

Khương Hiểu sửa váy lại một chút, hỏi anh: “Cũng sẽ không phạm sai lầm chứ.”

Chu Tu Lâm nhìn cô, “Vô cùng tốt.”

Khương Hiểu quen mặc váy dài, đơn giản dễ dàng. Cô cúi đầu, khẽ nói: “Như vậy người khác cũng không nhìn ra tôi mang thai.”

Chu Tu Lâm cười: “Mới hơn một tháng quả là không nhìn ra.”

Khương Hiểu sờ sờ bụng, “Thật ra tôi cảm thấy thắt lưng tôi đã trở nên lớn rồi.”

Chu Tu Lâm nghĩ đến tiếp xúc thân mật của hai người tối hôm qua, hơn một tháng, cô hoàn toàn không mập bao nhiêu. Lúc anh ôm vẫn... Rất nhỏ.

Đi trên đường, vẻ mặt của Khương Hiểu có chút nặng nề, Chu Tu Lâm phát hiện, an ủi cô, “Không cần lo căng thẳng, có tôi ở đây.”

Khương Hiểu thở ra một hơi, “Cám ơn.” Cô thật sự cảm ơn anh, sự xuất hiện của anh, ít nhất cho cô dũng khí rất lớn.

Xe lái vào sân.

Chu Tu Lâm xuống xe đi tới bên kia, Khương Hiểu cũng xuống theo đó. Anh nói: “Đến rồi, chúng ta đi vào thôi.”

Lúc này, bên trong có người chạy đến. “Anh_____”

Giọng nói của Chu Nhất Nghiên tràn đầy vui vẻ, “Cuối cùng anh chị đã tới_____”

Khương Hiểu dừng bước, trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau kia, tiếng của Chu Nhất Nghiên bỗng nhiên dừng lại, đáy mắt cô ta die nda n l e q uu ydo n đầy sự không thể tin, trong nháy mắt ánh mắt thay

đổi sự lạnh lùng, còn mang theo tức giận.

“Tại sao là cô!” Cô ta hung dữ mà kêu tên của cô một tiếng.

Khương Hiểu cong cong khóe miệng, “Chu Nhất Nghiên, đã lâu không gặp.” Bạn trung học, bốn năm không gặp.

Chu Nhất Nghiên nhìn cô, lại nhìn Chu Tu Lâm, trong mắt đột nhiên uất ức một trận.

Chu Tu Lâm chợt kéo tay Khương Hiểu, đầu ngón tay của Khương Hiểu cứng đờ, có một nháy mắt cô muốn thoát khỏi, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể tránh thoát.

Cha Chu mẹ Chu thấy bọn họ đi vào, mang nụ cười mỉm vừa đúng trên mặt.

Chu Tu Lâm giới thiệu, “Ba mẹ, đây là bạn gái của con, Khương Hiểu.”

Khương Hiểu lễ phép gọi: “Bác trai bác gái, các bác khỏe, cháu là Khương Hiểu.”

Mẹ Chu không dấu vết mà quan sát cô, cô gái nhỏ xinh đẹp quá, dịu dàng im lặng, phong cách không tệ. Ăn mặc rất giản dị, không phải nhãn hiệu lớn, lấy quan sát của bà hoàn toàn không phải thương hiệu gì. Con trai đã thừa nhận, lúc này bà còn muốn phản đối, chỉ biết tổn thương tình cảm giữa mẹ con. Bà ôn hòa cười một tiếng: “Mau ngồi đi.”

Lần đầu tiên gặp cha mẹ, có lẽ chính là cha mẹ hỏi tại lớp. Nhất là vô căn vô cứ nhô ra bạn gái Chu Tu Lâm cô đây. Nhưng cũng may, cha mẹ nhà họ Chu đều là người thấy qua cảnh đời lớn, bọn họ quen

dùng ánh mắt đi xem xét, cũng không hỏi quá nhiều vấn đề. Chỉ là quan tâm gia đình dien-dyan(lee^qu.donnn) của Khương Hiểu một chút, lại hỏi công việc của cô. Biết cô ở điện ảnh và truyền hình Hoa hạ, cha Chu mẹ Chu có thể đoán được quá trình hai người gặp nhau rồi.

Chu Nhất Nghiên vẫn nắm chặt hai tay, mặt lạnh ngồi ở một bên.

Mẹ Chu cũng nhận thấy được sự im lặng của cô ta, “Nhất Nghiên, Khương Hiểu bằng tuổi con, sau này con có thể thường xuyên liên lạc. Con vào giới giải trí phát triển có chuyện gì có thể hỏi nó một chút.”

Chu Nhất Nghiên cười lạnh, “Mẹ, chúng con không chỉ bằng tuổi, chúng con còn là bạn cùng lớp đấy.”

“Thật sao?” Về mặt cha Chu và mẹ Chu kinh ngạc.

Chu Nhất Nghiên nhìn Khương Hiểu, “Anh, Khương Hiểu cũng không nói cho anh biết sao?”

Chu Tu Lâm trầm giọng trả lời: “Anh biết.”

“Vậy sao anh cũng không nói cho em biết? Em về mấy ngày, tại sao anh không nói cho em?” Chu Nhất Nghiên kích động.

Mẹ Chu không rõ nguyên do, vỗ vỗ tay của cô ta, “Làm sao vậy?”

Chu Nhất Nghiên cười, cuối cùng vẫn là nhịn được.

Mẹ Chu vỗ vỗ tay của cô ta, “Bao nhiêu người, còn ghen hả. Anh con tìm được bạn gái, không phải con thật vui mừng sao?”

Khương Hiểu nhìn Chu Nhất Nghiên, không ngờ cô ta có ý kiến lớn như vậy với mình. Đã nhiều năm như vậy, cô ta vẫn còn không thích mình. Cô duy trì thái độ, ánh mắt nhìn về phía Chu Tu Lâm, đôi mắt màu đen lóe ra ánh sáng nhỏ. Chu Nhất Nghiên kiêng dè anh trai của mình, cố nén sự không vui trong lòng.

Sau bữa trưa, Chu Tu Lâm mang Khương Hiểu đến phòng ngủ của anh nghỉ ngơi.

Cuối cùng Khương Hiểu tháo xuống giày trang, thật mệt mỏi. Cô nhìn Chu Tu Lâm, “Anh không tò mò tại sao quan hệ của tôi với cô ấy không tốt?”

“Em không muốn nói cũng không sao.” Sắc mặt Chu Tu Lâm vẫn như cũ.

Khương Hiểu miễn cưỡng ngồi ở chân giường, cô cởi dép, chân trần đứng trên thảm mềm, lộ ra hai chân trắng như tuyết. “Sau khi chia lớp chúng tôi là bạn học lớp 11, mỗi lớp đều có nhóm nhỏ. Lớp chúng tôi cũng như vậy. Giống như những đứa bé có hoàn cảnh tốt như Chu Nhất Nghiên tự nhiên mà chơi cùng một chỗ, họ có thể trò chuyện rất nhiều thứ chúng tôi không biết. Tuy chỗ ngồi tôi và Chu Nhất Nghiên rất gần, nhưng chúng tôi không là một vòng, hơn nữa quan hệ cũng không được khá lắm.”

Chu Tu Lâm không nghĩ tới cô trực tiếp như vậy. Tính cách của Nhất Nghiên anh biết, tự mình kiêu ngạo. Tính tình Khương Hiểu, nhìn như mềm mại, kì thực cứng rắn.

“Ừm, anh có biết lúc trung học em anh thích một nam sinh không?”

Ấn đường* của Chu Tu Lâm nhăn lại, giọng nói cứng ngắt, “Là ai?”

*Ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày

Khương Hiểu cười hì hì, “Anh đóng cửa thật chặt, tôi lặng lẽ nói cho anh biết mà.”

Chu Tu Lâm nhếch khóe môi một cái, xoay người đi đóng cửa.

Vẻ mặt của Khương Hiểu khế động, “Khóa chúng tôi này có một nam sinh gọi Tần Hành, thành tích tốt, lớn lên đẹp trai, đánh bóng rổ cũng rất đẹp. Khi đó rất nhiều cô gái đều lặng lẽ thích anh ta.”

Chu Tu Lâm híp mắt một cái, kiên nhẫn nghe cô nói tiếp.

“Tôi là bạn học với Tần Hành từ lớp mười, còn là bạn trước sau, tôi có đề bài không hiểu, cũng sẽ hỏi anh ta.”

“Ờ_____” Chu Tu Lâm cất cao lên âm cuối, “Người bạn học này của các em thật không tệ.”

“Đúng nha.” Khương Hiểu nghĩ đến mặt mày Tần Hành đúng là dịu dàng, “Cho nên có rất nhiều nữ sinh thích anh ta.”

“Em và Nhất Nghiên chính là một thành viên trong rất nhiều nữ sinh đó?”

Khương Hiểu thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, “Chu tổng, trí tưởng tượng của ngài quá phong phú.”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Đương nhiên không phải. Chu Nhất Nghiên thích Tần Hành, người Tần Hành thích_____ngồi cùng bàn tôi!”

Chu Tu Lâm không nghĩ tới trung học bọn họ còn có câu chuyện như vậy, không khỏi lắc đầu. “Khi nào thì phong cách trường học Nhất Trung lỏng lẻo như vậy, các em còn rảnh rỗi muốn những thứ này.”

“Lúc trung học anh không muốn sao? Làm sao có thể? Tôi cảm thấy lúc trung học không thích qua một người, thanh xuân của chúng ta cũng không hoàn chỉnh.”

Chu Tu Lâm im lặng, anh chưa từng nghĩ. Nhưng nghe được, cô nghĩ tới.

Trên mặt Khương Hiểu tràn đầy ánh sáng lấp lánh, “Người ngồi cùng bàn tôi rất xinh đẹp, thành thích đứng nhất lớp chúng tôi, người vô dinendian.lơqidljon cùng tốt, bạn ấy còn có thể lên dạy lại cho mấy người chúng tôi. Lâm Vu là người con gái đẹp nhất tôi từng gặp, xinh đẹp hơn Trình Ảnh.”

Chu Tu Lâm cười trêu đùa, “Nhìn hoàn hảo hơn em?”

“Tôi làm sao có thể so sánh với bạn ấy? Lâm Vu bạn ấy...” Bởi vì kinh ngạc, lời nói của cô mắc kẹt, cô khẽ hé môi, cẩn thận hiểu ra lời anh vừa nói, giống như anh đang khen cô.

Chu Tu Lâm thấy cô im lặng, lời nói xoay chuyển, “Có cơ hội thì phải gặp cô ấy một chút.”

Khương Hiểu cúi đầu ừ một tiếng, “Vậy mà anh không biết chuyện của em gái anh.”

“Khi đó tôi ở nước ngoài học nghiên cứu, hơn nữa những tâm tư nhỏ này con gái các em cũng giấu cẩn thận hơn ai khác.”

Khương Hiểu suy nghĩ một chút gật đầu, “Thầm mẩn không dễ, yêu

mà không được càng làm cho lòng người chua xót.” Có đôi khi biết rõ, con đường kia sẽ không có kết quả, nhưng vẫn cắm đầu đi vào.

“Em từng thầm mến qua ai?” Chu Tu Lâm hỏi.

Khương Hiểu há hốc miệng, tùy cơ nhếch môi cười, “...Minh tinh tính không? Tấn Trọng Bắc thôi.” Tuổi của Tấn Trọng Bắc và Chu Tu Lâm không sai biệt lắm, lúc Khương Hiểu học trung học, Tấn Trọng Bắc vì một bộ phim A Ca đại hòa* trong cung đình triều Thanh, đây là bộ phim đầu tiên của anh ta, khiến cho anh ta bước thẳng lên đỉnh cao, lúc đó trong lớp rất nhiều nữ sinh đều say mê anh ta, màn hình điện thoại di động cũng là hình của anh ta.

*A Ca đại hòa: Vị A Ca được nhắc đến ở đây có lẽ là Ngũ A Ca Vĩnh Kỳ_ con trai thứ 5 của vua Càn Long (chính là Ngũ A Ca trong phim “Hoàn Châu Cách Cách” mà chúng ta đã xem đó), và theo lịch sử là một người tài hoa nhưng đoản mệnh. Có lẽ tác giả dùng cụm từ này là muốn gợi đến sự kiện vào năm Càn Long thứ 28 (1763), Thanh Yến điện gặp hỏa hoạn, Vĩnh Kỳ đã cứu Càn Long Đế thoát hiểm khỏi đám cháy. (Nguồn: Google và Baidu)

Chu Tu Lâm cười như không cười, đột nhiên đưa tay ghé vào trên bụng của cô.

Cơ thể Khương Hiểu cứng đờ, lui về dựa vào phía sau: “Chu tổng, anh muốn làm gì?”

Anh lấn đến gần cô.

Khương Hiểu căng thẳng mà giọng nói cũng thay đổi, “Ba mẹ anh ở dưới lầu, anh không thể như vậy!”

“Như thế nào?”

Khương Hiểu: “....”

Lần đầu tiên Chu Tu Lâm quang minh chính đại đến gần Tiểu Đâu Nha, cách một lớp quần áo mong manh, thậm chí tay của anh có dieendaanleequuydonn chút run rẩy không khống chế được. “Giáo dục dưỡng thai cho tốt, biết không?”

Anh từ từ đứng dậy đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa lên, “Khương Hiểu, em ở đây liền cho Tiểu Đâu Nha bài học yêu sớm trong giai đoạn phôi thai của nó.”

Khương Hiểu: “....” Cái tội danh này rất lớn.

Tác giả có lời muốn nói: Thời kì thiếu nữ còn để lại vấn đề.

Lòng dạ Chu Nhất Nghiên không xấu, chỉ là trong lúc đó dù sao có ngăn cách với Khương Hiểu.

Chu tiên sinh sẽ xử lí tốt, còn có, sau này có Tiểu Đâu Nha, Tiểu Đâu Nha sẽ bảo vệ mẹ tốt.

Ngẫu nhiên rơi xuống 88 cái bao lì xì ~ nên mỗi ngày sẽ có thiên sứ nhỏ khác nhau nhận được đi ~

Chương 10

Editor: Lạc Tâm Vũ

Bởi vì liên quan đến mang thai, gần đây Khương Hiểu tương đối thích ngủ, trò chuyện với Chu Tu Lâm một lát, cuối cùng cô không ngăn được sâu ngủ từ từ đi vào giấc ngủ.

Chu Tu Lâm chỉnh nhiệt độ máy điều hòa trong phòng đến 26 độ, lấy tấm chăn mỏng ra nhẹ nhàng đắp cho cô. Anh lại ngồi xuống giường một lát mới xuống lầu.

Cha mẹ đều ở phòng khách, Nhất Nghiên cũng ở đây, sắc mặt ba người khác nhau.

Mẹ Chu hỏi: “Khương Hiểu đâu?”

“Cô ấy mệt nhọc, đang ngủ.”

Mẹ Chu nhìn ra được từ lời nói của con trai, anh là nghiêm túc.

Chu Nhất Nghiên thiếu kiên nhẫn, “Anh, tại sao anh biết Khương Hiểu?”

“Không phải đã nói rồi sao?”

“Em không thích cô ta.”

Chu Tu Lâm nâng mí mắt, ánh mắt am hiểu sâu, “Nhất Nghiên, em cũng không phải đứa nhỏ mười bảy mười tám tuổi.”

Chu Nhất Nghiên nghe được thâm ý trong lời nói của anh, bây giờ cô cũng không thể nói Khương Hiểu die nd da nl e q uu ydo n không đúng rồi. “Anh, anh không biết Khương Hiểu. Cô ta hoàn toàn không đơn thuần giống như anh thấy được. Có thể cô ta không thích anh, cô ta là cố ý tiếp cận anh.”

Mẹ Chu dàn xếp, “Nhất Nghiên, nói chuyện cho thật tốt.”

Chu Nhất Nghiên giận điên lên, “Anh để cho em nói cái gì? Bạn học trung học của em chẳng biết tại sao mà muốn trở thành chị dâu của em. Em không thể chấp nhận!”

Chu Tu Lâm nhú mày trầm giọng mở miệng, “Cuối tuần chúng con chuẩn bị đi lĩnh chứng*, không làm lễ cưới. Gia đình của cô ấy đặc biệt, sau này có cơ hội người hai nhà sẽ gặp mặt.”

*Lĩnh chứng: lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn.

Lời này vừa nói, ngay cả cha Chu cũng cau mày. “Tu Lâm, chuyện này có thể quá qua loa hay không.”

“Cha, con đã suy nghĩ nghiêm túc.”

“Đây giống như nói cái gì? Vậy con dự định giới thiệu nó trước mặt thân thích như thế nào? Gia đình nhà họ Chu chúng ta cũng là người có mặt mũi, từ trước tới nay ông nội bà nội con chú trọng phép tắc. Cho dù các con không làm lễ cưới, nhưng cha mẹ hai bên cũng nên gặp mặt.”

“Mẹ Khương Hiểu đã sớm qua đời, cha luôn ở bên ngoài.”

Về mặt cha Chu cứng rắn, “Vậy cũng không thể tùy tiện như vậy

chứ?”

Chu Nhất Nghiên hừ lạnh một tiếng, “Trước kia Khương Hiểu cũng là như thế này, nam sinh xung quanh người nào có thể không hợp cô ta. Cô ta còn có bản lĩnh này, bây giờ ngay cả anh trai con cũng bị cô ta mê hoặc.”

Đột nhiên ánh mắt của Chu Tu Lâm quét về phía cô, “Nhất Nghiên, gia giáo của em đi nơi nào!”

Chu Nhất Nghiên bị giọng nói nghiêm nghị của anh đóng băng đến im lặng.

Chu Tu Lâm nhàn nhạt mở miệng, “Cha mẹ, các người yên tâm đi. Khương Hiểu cô ấy không phải là người như vậy. Nếu cô ấy thật sự muốn tiền của con, con cho cô ấy, dù sao con cũng không thiếu tiền.”

Bình tĩnh mà xem xét, đứa bé kia quả thực không tệ. Ánh mắt của người không lừa được người khác, hôm nay ở chung, cha Chu mẹ Chu cũng nhìn ra được tính tình của Khương Hiểu. Nhưng cảm thấy, Chu Tu Lâm có thể tìm được cô gái tốt hơn.

Từ trước đến nay chuyện gì Chu Tu Lâm đều có chủ ý của mình. Tình hình chung đã định, bọn họ nói cái gì nữa cũng không giải quyết được vấn đề.

Cha Chu khoát khoát tay, “Các con đã quyết định, cha và mẹ của con cũng không nói gì nữa. Tu Lâm, từ nhỏ đến lớn con chưa từng để chúng ta lo lắng, nhưng cha muốn nói cho các con biết, hôn nhân không phải trò đùa, các con tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Vẻ mặt Chu Tu Lâm ngay thẳng trả lời: “Cha, con hiểu. Mời các người yên tâm.” Anh nhìn cha của mình, trong mắt tràn đầy tự tin.

Chu Nhất Nghiên cũng đã hoàn toàn trút giận rồi, trong lòng khó chịu giống như bị mèo cào. Cô ghen ngào, cảm xúc lên xuống bất định, “Anh trai_____” lời nói cũng nói không nên lời, “Em vẫn hi vọng anh có thể hạnh phúc....”

Chu Tu Lâm nhìn cô, khẽ thở dài một cái, giọng nói dịu dàng, “Được rồi, anh hiểu. Những lời khác không nên nói nữa.”

Nước mắt của Chu Nhất Nghiên ào ào mà rơi xuống, khóc chạy về phòng của mình.

Lần này về nước, với cô thực sự là một khởi đầu long trời lở đất.

Khương Hiểu ngủ một giấc này ước chừng ba giờ, khi tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện Chu Tu Lâm ngủ trên ghế sofa ở một bên, khuy áo sơ mi cởi nhiều cái, chân còn đặt trên mặt đất. Sô pha chật hẹp, anh ngủ nhất định không được thoải mái.

Khương Hiểu nhẹ nhàng xuống giường, rón rén đi tới. Cô nhanh như mèo, đứng ở trước sô pha. Cho tới nay, cô cũng biết bộ dáng Chu Tu Lâm đẹp mắt, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, ngũ quan sắc sảo dien-dyan(lee^qu.donnn) rõ ràng. Nói lý ra một cô gái nhỏ trong công ty cũng thích thảo luận về anh. Tất cả mọi người tò mò, rốt cuộc bạn gái của Chu Tu Lâm sẽ như thế nào?

Khương Hiểu cong cong khóe miệng, dù sao, không ai tin chính là cô. Cô đưa tay lên muốn sờ sờ mặt của anh, lại sợ đánh thức anh, cuối cùng nhẹ nhàng sờ sờ tóc của anh, lại sợ phá hỏng kiểu tóc của anh, sờ một lát, vội vã rút tay về.

Anh còn đang ngủ, môi mỏng mím chặt. Đột nhiên Khương Hiểu nghĩ đến nụ hôn đêm hôm đó, môi của anh lạnh lạnh. Nghĩ đến chỗ

này, mặt của cô đỏ hồng một màu.

Sự kiện kia, rốt cuộc là ai thua thiệt chứ? Không nói rõ ràng được.

Chu Tu Lâm cử động cơ thể bị mất đi cảm giác, Khương Hiểu lập tức đứng dậy chạy về phía toilet, động tác nhanh nhẹn.

Chu Tu Lâm mở mắt ra, ánh mắt từ từ lấy lại bình tĩnh, đưa tay sờ tóc của mình. Có lẽ cô cũng dám thừa dảm anh ngủ hoặc say rượu, mới có thể động tay động chân với anh.

Lần đầu tiên Khương Hiểu đến nhà họ Chu, bầu không khí không nóng không lạnh, ít nhất lễ vật vẫn phải có. Mặc dù, dù cho cô không phải là vị kia trong lòng mẹ Chu suy nghĩ, nhưng mẹ Chu vẫn tặng cô một bộ quà ra mắt.

Màu sắc vàng óng này, trọng lượng nặng trĩu, khiến Khương Hiểu im lặng.

“Đây là bà nội Chu Tu Lâm cho bác năm đó, hôm nay bác giao cho cháu.”

“Bác gái, cái này quá quý trọng.” Đây không phải là bảo vật gia truyền nhà họ Chu, sao cô có thể lấy.

Mẹ Chu đặt ở trong tay cô, “Còn có một chút trang sức, lần sau bác cũng cho cháu.”

“Không không không, bác gái, cháu không thể nhận.” Khương Hiểu sợ hãi, cô và Chu Tu Lâm chỉ là tạm thời lĩnh chứng trên danh nghĩa, chuyện sau này cũng không nói chính xác mà.

Mẹ Chu lắc đầu trong bụng, Khương Hiểu quá không phóng khoáng

rồi, ít đồ này tính là cái gì.

Chu Tu Lâm mở miệng, “Đây là truyền cho con dâu nhà họ Chu, coi như em giúp Tiểu Đậu Nha bảo quản trước.”

Khương Hiểu: “.....Hả, anh nghĩ quá xa. Còn có nhớ Tiểu Đậu Đỏ là con gái đây?”

Chu Tu Lâm trả lời: “Vậy thì cho nó làm của hồi môn thôi.”

Khương Hiểu: “...” Cô nhìn khóe miệng anh cười yếu ớt, trong lòng hoảng hốt một trận, âm thầm bóp bóp tay. Sợ là tiếp tục thế này nữa, cô sẽ càng ngày càng không đỡ được tim của mình.

Chẳng qua Chu Tu Lâm trách nhiệm với cô thôi. Bởi vì đêm đó ngoài ý muốn, hay bởi vì sự tồn tại của Tiểu Đậu Nha.

Khương Hiểu sợ leo quá cao, cuối cùng ngã đến tan xương nát thịt.

Sau khi gặp cha mẹ nhà họ Chu xong, Khương Hiểu trả phép đi làm. Thứ hai, cô và Chu Tu Lâm cùng đến công ty, nhưng cô xuống xe một đoạn đường trước, đi về công ty.

Chu Tu Lâm nhú mày, không hề nói gì.

Đến công ty, Khương Hiểu vừa lúc gặp được trợ lý Tưởng dưới lầu.

Tưởng Cần cười nói: “Khương Hiểu, nhanh như vậy đã trở lại đi làm? Sao mấy ngày không nghỉ ngơi nhiều?”

Khương Hiểu: “Trợ lý Tưởng, chào buổi sáng.”

Tưởng Cần: “Chuyện của cô và Chu tổng giải quyết?”

Trong lòng Khương Hiểu hoài nghi lẽ nào trợ lý Tưởng biết chuyện của cô và Chu Tu Lâm, cô tiếp tục theo lời của anh, “Ừ, giải quyết.”

Tưởng Cần nhìn cô một cái, “Khương Hiểu, cầu phú quý, vật tương vong*.”

*Cầu phú quý, vật tương vong: Câu này có hàm ý “Nếu sau này phú quý, sẽ không quên mọi người.”

Khương Hiểu: “Trợ lý Tưởng, ngài quá khen.”

Tưởng Cần cười: “Ánh mắt Chu tổng luôn tốt, người anh ấy nhìn trúng nhất định sẽ đại hồng đại tử*. Cô yên tâm đi, có Hoa Hạ ở đây, nguồn tài nguyên của cô sẽ không kém.”

*Đại hồng đại tử (大红大紫): thể hiện sự tự hào và ấn tượng, dùng để chỉ những người nổi tiếng. (Nguồn: Baidu)

Khương Hiểu: “...”

“Cô còn không biết?” Tưởng Cần cười, “Chị Ánh đề nghị với Chu tổng, dự định ký với cô, muốn chủ trương đề cử cô.”

Khương Hiểu đơn giản, khó trách hôm nay Tưởng Cần cực kì nhiệt tình với cô. “Trợ lý Tưởng, không có chuyện này. Tôi còn muốn tiếp tục làm trợ lý của Hân Nhiên, không phải 《Thịnh thế thiên hạ》 phải bắt đầu quay sao? Tôi với Hân Nhiên đang chuẩn bị cùng vào tổ đấy.”

Cầm của Tưởng Cần muốn rơi, “Cũng không biết là người nào đang loạn truyền tin tức.”

“Đúng, lời nói quá vô trách nhiệm rồi. Sao Chu tổng có thể nâng đỡ tôi chứ?” Khương Hiểu phụ họa, “Tôi vội đi trước nha.”

Mấy ngày sau, Tấn Trọng Bắc xuất hiện ở Hoa Hạ, sẽ tham dự thảo luận 《Thịnh thế thiên hạ》. Sau khi Khương Hiểu biết được tin tức vui vẻ không thôi, chỉ là không khỏi oán thăm, thì ra Tấn Trọng Bắc đã dinendian.lorqid]on sớm ký hợp đồng, Chu Tu Lâm cũng không nói cho cô biết, thật là hẹp hòi.

Khi đó Triệu Hân Nhiên đã quay về từ thành phố B, ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cũng cố ý chạy tới công ty, muốn làm quen trước với Tấn Trọng Bắc một chút.

Ngày đó, cả cô giữ vệ sinh của công ty cũng phấn chấn tinh thần, ai cũng muốn tận mắt nhìn Tấn Trọng Bắc. Có thể thấy được sự nổi tiếng của Tấn Trọng Bắc.

Triệu Hân Nhiên hóa trang xong, “Ôi, tiếc là chị cũng chỉ diễn cùng anh ta ba tập.”

Khương Hiểu: “Sau này còn có cơ hội. Còn có mười phút, chúng ta hãy đi trước thôi.”

Triệu Hân Nhiên nhìn đồng hồ, “Chờ một chút.”

Khương Hiểu biết ý của cô, nửa năm này sự nổi tiếng của Triệu Hân nhiên tăng lên, không bao giờ là cô gái nhỏ non nớt lúc trước kia. Có danh tiếng thì có phấn khích, lòng cũng bay lên. “Hân Nhiên, hôm nay chị Ảnh cũng sẽ đi.”

Quả nhiên Triệu Hân Nhiên nghe hiểu lời của cô. Hôm nay vai nam chính là Tấn Trọng Bắc, nữ chính là Trình Ảnh. Trình Ảnh là chị gái đầu tiên của Hoa Hạ, địa vị bây giờ không được rung chuyển.

“Ai, lúc nao thì chị có thể tới vị trí này của cô ấy.”

“Sẽ.”

Triệu Hân Nhiên nhìn cô một cái, im lặng một hồi lâu, “Khương Hiểu, khi chị ở thành phố B, bọn họ muốn đổi người trợ lý cho chị, chị không đồng ý, chị còn thích em.” Tuổi còn nhỏ một chút, nhưng biết đúng mực, cũng không xảy ra chuyện.”

Khương Hiểu cười cười, “Đi nhanh đi.”

Mấy diễn viên chính tập trung một phòng, đạo diễn và mấy biên kịch trình bày từng chuyện xưa tình túy của 《Thịnh thế thiên hạ》. Nữ chính làm một công chúa hòa thân, không xa vạn dặm, gả cho thái tử nước xâm chiếm, sau khi đã trải qua đủ loại tranh đấu và đau khổ, hai người cùng nhau xây dựng một thiên hạ thịnh thế, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Khương Hiểu đứng ở góc, chen cùng một chỗ với mấy cô gái nhỏ.

“Sao Tấn Trọng Bắc đẹp trai như vậy!”

“Âm thanh thật dễ nghe!”

“Tôi muốn té xỉu rồi.”

.....

Khương Hiểu không chớp mắt mà nhìn người ở giữa. Tấn Trọng Bắc xuất thân từ gia đình nghệ thuật biểu diễn, cha là đạo diễn nổi tiếng trong nước, mẹ là nữ diễn viên nổi tiếng trong nước, cầm giải thưởng đến chùn tay, nhưng bây giờ ít chụp hình diễn nữa.

Bọn họ thấy thế chuyên chú, cũng không chú ý Chu Tu Lâm và Tưởng Cần đến sau lưng các cô.

“Khương Hiểu, cô thật có phúc, lúc này lại vào tổ.”

Khương Hiểu khẽ mỉm cười: “Tàm tạm tàm tạm, đến lúc đó tôi mới có thể nhắm vào chữ kí, nói không chừng may mắn còn có thể ôm Tấn Trọng Bắc một cái.”

“Khương Hiểu, cô quá đáng rồi nha.”

Mọi người quen nói đùa với nhau.

Trợ lý Tưởng khẽ ho khan vài tiếng, “Các mỹ nữ, các cô đang nhìn cái gì?”

Mọi người kinh hãi, vội vàng tránh ra.

Khương Hiểu vừa quay đầu lại thì thấy Chu Tu Lâm tây trang phẳng phiu mà đứng ở trước mặt cô, “Chu tổng_____” Chồng tương lai của cô đang nhìn chăm chăm cô đấy.

Khương Hiểu hắng giọng, “Tôi theo Hân Nhiên đến.”

Chu Tu Lâm rất bình tĩnh, “Có muốn đi vào cùng tôi không?”

Khương Hiểu nở nụ cười một chút, “Không nên.”

Chu Tu Lâm: “Muốn chữ kí của Tấn Trọng Bắc?”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Có thể không?”

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng mà lướt nhanh qua cô một cái, không lên tiếng đi vào.

Khương Hiểu nghĩ thầm, sao người này thích đánh vào sở thích của người khác như vậy. Thôi đi, mấy ngày nữa vào tổ, chính cô cũng có thể lấy được chữ ký của Tấn Trọng Bắc.

Cuộc họp trao đổi lần đầu tiên của 《Thịnh thế thiên hạ》 kết thúc, tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị vào tổ công việc. Cũng có nghĩa là, cuối tuần Khương Hiểu phải cùng tổ đi thành phố điện ảnh thành phố H.

Khương Hiểu thấy Chu Tu Lâm sẽ không chủ động đề cập với cô, sợ anh quên giao hẹn của bọn họ. Chính cô cũng là người tự giác, cũng không thể trình diễn tiết mục chạy dẫn bóng. Lợi dụng giờ cơm tối, Khương Hiểu đi, n; da.nlze.qu;ydo/nn kéo trọng tâm câu chuyện đến nơi này trước, quyết định nói một chút cho tốt với anh.

“Chu tổng____”

“Ngài Chu____”

“Này, Chu Tu Lâm, anh nói câu nha.”

Chu Tu Lâm để bát đĩa xuống, ngồi tại chỗ nhìn cô, “Sáng ngày mai, chúng ta đi lĩnh chứng trước.”

Khương Hiểu: “...Hả!”

Tác giả có lời muốn nói: 【kịch trường nhỏ mơ mộng】

Một ngày nào đó, Chu Tu Lâm gặp phải Tấn Trọng Bắc.

Chu: Bà xã tôi là người hâm mộ anh.

Tấn: Muốn ký tên sao?

Chu: Không, cảm ơn. Phàm là vật của nhà anh, nhà tôi không thể phát hiện ra hết thấy.

Tấn:

Lĩnh chứng, sinh bánh bao, không, là quang minh chính đại nói yêu thương... Giống như cũng có thể không quang minh chính đại....

Chương 11

Editor: Gà

Chu Tu Lâm tuyệt đối sẽ không để lỡ mất mỗi một biểu cảm hiện tại của cô: "Ngày mai có việc?"

Khương Hiểu rầu rĩ nói: "Hân Nhiên nhờ tôi giúp cô ấy đi mua chút mỹ phẩm dưỡng da. Nhưng mà - - buổi tối đi mua cũng được."

Khóe môi Chu Tu Lâm chứa một chút ý cười: "Cần có hộ khẩu, hộ khẩu của em có ở đây không?"

Khương Hiểu gật đầu: "Hộ khẩu của tôi luôn mang trên người."

"Sao thế?" Thấy vẻ mặt cô buồn bã.

"Chỉ cảm thấy hơi nhanh." Khương Hiểu vén tóc ra sau tai: "Không ngờ tôi sẽ kết hôn nhanh như vậy, đương nhiên cũng không nghĩ đến bản thân sẽ làm mẹ khi tuổi còn trẻ thế này."

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Trong đời này sẽ có những sự bất ngờ đột ngột không nằm trong tầm kiểm soát của em."

Khương Hiểu nhếch môi, loan thành ý cười xán lạn.

Chu Tu Lâm nhú mày: "Cười gì?"

"Đột nhiên nghĩ đến Chu Nhất Nghiên, sau này cô ấy thấy tôi có phải sẽ gọi tôi là 'chị dâu' không?"

"Đương nhiên."

"Tôi còn nhỏ hơn cô ấy. Cô ấy sinh tháng 12, còn tôi sinh tháng năm năm sau."

"Tháng năm?" Chu Tu Lâm tính toán, đột nhiên có một ý tưởng, anh thử hỏi: "Ngày đó là sinh nhật em?"

Đương nhiên cô nghe hiểu 'Ngày đó' trong miệng anh là chỉ cái gì. "Ừm." Ngày đó cũng là ngày của mẹ. Rất nhiều người trẻ tuổi đều tự mua quà cho mẹ, rồi đưa mẹ ra ngoài ăn cơm, cùng những người thân.

Chu Tu Lâm ngẫm nghĩ rồi nói: "Sang năm tôi sẽ ăn sinh nhật với em."

Khương Hiểu bỗng nhiên cười: "Tôi rất ít ăn sinh nhật, đối với ngày đó sẽ không đặc biệt để ý."

Trong lòng Chu Tu Lâm thấy có chút kỳ lạ, tối hôm đó, anh rõ ràng cảm giác được ngay từ đầu cảm xúc của Khương Hiểu hơi sa sút. Cô chủ động đến gần anh, cuối cùng cũng không có hề từ chối. "Sau này tôi sẽ ở cùng em."

Nói không cảm động là giả. "Còn anh? Sinh nhật anh khi nào?"

Chu Tu Lâm xem xét cô, cười như không cười: "Em không biết? Tôi nhớ mùa đông năm trước, tôi nhận được quà của Triệu Hân Nhiên tặng." Anh cố ý kéo dài âm cuối: "Món quà rất thực dụng."

Khương Hiểu then thùng, năm trước sinh nhật Chu Tu Lâm, công ty đại tiểu minh tinh đều tặng quà cho anh. Về phần quà tặng, Triệu Hân

Nhiên suy nghĩ thật lâu, cuối cùng giao cho Khương Hiểu.

Khương Hiểu hỏi bạn học ở ký túc xá, cuối cùng mua một cái chậu ngâm chân mát xa.

"Tôi cũng nghĩ rất lâu. Công việc kiểu như của anh rất điên cuồng, mỗi ngày ngâm chân rất tốt cho cơ thể. Anh có dùng qua không?"

Chu Tu Lâm nhìn ánh mắt chờ đợi của cô, lắc đầu.

"Tôi biết mà." Khương Hiểu thở dài một hơi: "Thật ra anh có thể thử xem, rất thoải mái."

Chu Tu Lâm ừm một tiếng: "Lần sau bảo Tường Cần đưa đến nhà."

Dưới ánh đèn ấm áp, hai người ngồi trước bàn ăn, mặt đối mặt trò chuyện, giọng điệu nhẹ nhàng, giống một đôi tình nhân bình thường.

Khi chúng ta không còn trong thời niên thiếu, nhưng vẫn có thể cùng người trong lòng ngồi cùng một chỗ, chuyện trò tán gẫu, cảm giác như vậy thật tốt.

Sáng ngày thứ hai, Khương Hiểu rời giường trước. Cửa phòng ngủ cách vách vẫn còn đóng kín, Khương Hiểu đến phòng bếp, rán trứng gà, sữa nóng và bánh mì.

Khi Khương Hiểu đang đổ sữa, cửa phòng Chu Tu Lâm đã mở ra. Anh còn mặc áo ngủ, nút thắt buông lỏng vài cái, hơi lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Khương Hiểu ở đằng kia, bị màn trước mắt này làm cho ngẩn ra.

Giờ phút này tóc Chu Tu Lâm rời rạc, không có cảm giác nghiêm túc

như ngày thường. Anh như vậy dường như trẻ lại vài tuổi, tương đối có hơi hướm sinh viên.

"Hôm nay sao sớm vậy?" Giọng anh hơi khàn.

Khương Hiểu nuốt cổ họng: "Dậy sớm."

"Anh đi rửa mặt trước." Anh vào phòng tắm.

Khương Hiểu thở thật sâu, hấp dẫn quá, hấp dẫn trần trụi. Chỉ chốc lát sau, phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, anh đang tắm.

Hơn mười phút sau, Chu Tu Lâm tắm ra, lại trở về phòng thay một bộ quần áo, tóc cũng được chải gọn gàng, anh vừa đi vừa cài nút áo.

Ánh nắng ban mai từ cửa sổ sát đất chiếu vào, điểm sáng nhỏ vụn vẩy trong phòng khách, khung cảnh ấm áp.

Áo sơ mi trắng, quần tây màu đen, là phong cách quen thuộc của anh.

Khương Hiểu bình tĩnh đánh giá, ánh mắt dần trở nên mờ mịt. Cô kinh ngạc nói một câu: "Thật ra anh có thể đi đóng phim."

Chu Tu Lâm kéo ghế ra, anh nở nụ cười: "Tôi đi đóng phim? Em đến làm người đại diện cho tôi?"

Khương Hiểu đột nhiên tỉnh lại: "À, ý tôi là, điều kiện anh tốt như vậy, không làm diễn viên thật đáng tiếc quá."

Chu Tu Lâm nhú mày: "Giới giải trí chưa bao giờ thiếu người có điều kiện tốt." Anh liếc cô một cái, áo sơ mi trắng có cổ, quần short jean màu lam, đôi giày màu trắng. Quả thật cách phối đồ này của cô rất...

thanh xuân.

Cùng anh đứng chung một chỗ, anh cảm thấy mình hơi già.

Nhỏ hơn sáu tuổi lận đấy.

Ăn xong bữa sáng, hai người xuất phát đến Cục dân chính.

Hôm nay bọn họ lĩnh giấy ở vị trí thứ mười hai. So sánh với những đôi yêu nhau khác, bọn họ rõ ràng vô cùng không đủ thân thiết, không đủ vui sướng, bình tĩnh như đi ký hợp đồng vậy.

Lúc ký tên, Khương Hiểu thấy Chu Tu Lâm hạ bút ký tên của mình, không hề do dự. Cô nắm chặt bút, tay phải khẩn trương run rẩy.

Chu Tu Lâm ký xong, quay đầu nhìn cô, ánh mắt lưu luyến.

Khương Hiểu vội vã cúi đầu, một bút ký tên mình.

Lấy xong hôn thú, Khương Hiểu vẫn có cảm giác không chân thật. Cô nhìn ảnh chụp hai người tựa vào nhau trong hôn thú, rất đẹp mắt.

Vừa nãy nhiếp ảnh gia luôn nói đến gần một chút, đến gần một chút.

Chu Tu Lâm đột nhiên nâng tay ôm vai cô: "Qua đây, cứ như vậy."

Hình ảnh dừng lại, đây là tấm hình đầu tiên bọn họ chụp chung, cũng là tấm đầu tiên chụp một nhà ba người.

Chu Tu Lâm lấy giấy hôn thú từ tay cô: "Anh giữ cho."

"Bây giờ chúng ta đi đâu? Anh muốn về công ty sao?"

Chu Tu Lâm liếc cô một cái, giữ chặt tay cô, cứ như anh đã thói quen với động tác như vậy. "Còn phải mua một số thứ."

"Cái gì?" Cô hỏi.

"Đến sẽ biết."

Khương Hiểu không hỏi lại, lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi, không biết anh có phát hiện hay không.

Cuối cùng Chu Tu Lâm đưa cô đến một cửa hiệu đá quý. Khương Hiểu bưng tỉnh, hóa ra dẫn cô đến mua nhẫn cưới, trong lòng dường như có con nai con nháy loạn.

Chu Tu Lâm nói: "Thời gian hơi gấp, ở đây xem trước có thích hay không."

Khương Hiểu nhìn quầy trang sức lóng lánh, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Trong tiệm còn có một đôi yêu nhau đang chọn nhẫn, nhà gái kéo tay nhà trai: "Ông xã, đeo cái này đẹp không?"

Nhà trai: "Em thích là được rồi."

Nhà gái: "Cảm ơn anh. Moa moa - - "

Thân thiết không xem ai ra gì, thật sự chọc mù mắt những người đứng xem.

Khương Hiểu xem xong thấy xấu hổ, khóe mắt lặng lẽ nhìn thoáng qua Chu Tu Lâm, ngược lại anh khí định thần nhàn, tập trung xem nhẫn.

Chu Tu Lâm: "Tập trung nào."

Khương Hiểu lặng lẽ kéo tay áo Chu Tu Lâm, nói: "Không chọn cái mắc được không?" Đeo chiếc nhẫn mấy chục vạn trên tay, ở đoàn phim chắc chắn cô sẽ bị phát hiện.

Chu Tu Lâm đồng ý, anh hi vọng tạm thời hôn nhân của bọn họ sẽ không tạo áp lực gì cho cô.

Cuối cùng cô chọn một đôi nhẫn kiểu dáng đơn giản, giá cũng tiện nghi nhất trong tiệm.

Chu Tu Lâm đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, cô cúi đầu, tóc dài che khuất gương mặt của cô, nhưng không thể che hết vẻ động lòng người của cô. "Cũng không tệ. Như thế đúng rồi."

Khương Hiểu theo bản năng nói một câu: "Anh cũng muốn đeo sao?"

Chu Tu Lâm cười khế: "Sao không?"

"Như vậy có bị người ta phát hiện không?"

Chu Tu Lâm nâng tay, khẽ vuốt tóc cô. "Không đâu. Có lẽ khi em đeo, người khác sẽ cho rằng là giả."

Khương Hiểu hừ một tiếng, lấy nhẫn nam, có qua có lại, giúp anh đeo vào ngón áp út của anh. Ngón tay thon dài phối với chiếc nhẫn đơn giản cũng rất đẹp mắt. "Thật sự không công bằng, anh đeo còn đẹp hơn tôi."

Chu Tu Lâm thất thần, tùy tiện cười. "Có lẽ đây là vấn đề về thần thái."

Khương Hiểu dừng một chút, rồi cục nhẹn không được hỏi: "Trước kia anh từng có bạn gái chưa?"

Chu Tu Lâm nhìn chăm chăm ánh mắt cô, con ngươi đen lóe sáng: "Em để ý à?"

"Không. Tôi chỉ tò mò?"

"Muốn biết hả?"

Khương Hiểu gật đầu, lại lắc đầu: "Anh không nói cũng không sao." Thật ra, cô cảm thấy chắc anh đã từng có bạn gái.

Chu Tu Lâm cười: "Nếu anh nói không có, em có tin không?"

Khương Hiểu cắn môi: "Tôi cảm thấy hơi không khoa học."

Chu Tu Lâm nhìn ánh mắt cô: "Khương Hiểu, em là bạn gái duy nhất của anh."

Khương Hiểu mông muội ngẩn ngui một chốc, rồi cuộc tìm lại lý trí, trái tim vẫn đang đập thành thịch: "Vinh hạnh của tôi." Không thể không nói, vừa rồi câu nói kia của anh ngọt thật.

Chu Tu Lâm nghiền ngẫm nói: "Chúc mừng, bà Chu."

Khương Hiểu cười thật sâu: "Chúc mừng, ông Chu."

Chuyện lĩnh chứng, Khương Hiểu chỉ nói với Lâm Vu.

Lâm Vu vẫn bận như trước, học đại học buổi tối, hiện giờ cô ấy cố gắng gấp bội. Giọng nói của cô ấy tràn đầy vui mừng thay cho cô:

"Chúc mừng. Năm nay cậu có thể gia nhập vào giới chị em rồi."

"Bất quá, không thể mời cậu tham gia hôn lễ rồi."

"Tạm thời giúp tớ giảm một cái hồng bao lớn. Khương Hiểu, cậu đã lựa chọn sinh đứa bé, bây giờ lại kết hôn với Chu Tu Lâm, sau này nếu có chuyện gì, thì thương lượng với Chu Tu Lâm, đừng nên cái gì cũng gánh một mình. Chu Tu Lâm là người có trách nhiệm, các cậu phải hạnh phúc."

"Tớ biết rồi. Chu Tu Lâm tốt với tớ lắm, rất săn sóc tớ. Vậy cậu và Tần Hoành thì sao?"

"Tần Hoành xuất ngoại học nghiên cứu rồi."

"... Nhưng anh ấy sẽ về."

"Ừm, tớ phải đến thư viện rồi. Chăm sóc tốt bản thân nhé."

"Được." Khương Hiểu hơi thất thần.

Sau khi lĩnh chứng, cuộc sống hai người cũng không có nhiều thay đổi. Chỉ có điều tỷ lệ Chu Tu Lâm đi công tác rõ ràng ít hơn trước kia rất nhiều, bình thường cùng bạn bè tụ tập cũng ít hơn nhiều. Bình thường sau khi tan tầm, không có việc gì đặc biệt, đầu tiên anh sẽ lựa chọn về nhà.

Một tuần nay hai người vẫn tương kính như tân, rốt cuộc Khương Hiểu phải đi công tác rồi.

Chuyến đi này phải hơn nửa tháng, Khương Hiểu thu thập mọi thứ cho vào vali 24 inch, lập tức phải khởi hành.

Chu Tu Lâm thấy bóng dáng cô bận rộn, hơi đau đầu. "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

Khương Hiểu ừm một tiếng: "Anh yên tâm đi, cũng không phải lần đầu tiên đi theo tổ."

Chu Tu Lâm cắn răng: "Tiểu Đậ Nha lần đầu tiên đi theo tổ như vậy."

Khương Hiểu không còn lời nào để nói.

Chu Tu Lâm nói: "Đến đây."

Khương Hiểu chậm rãi đi qua, ngửa đầu: "Có gì muốn làm, anh Chu." Cô trêu ghẹo nói: "Không nỡ để tôi đi hả?" Đây là thay đổi lớn nhất gần đây của cô, dám đùa giỡn với anh rồi.

Chu Tu Lâm giật mình, sắc mặt khế biến thành trầm: "Khương Hiểu, em rất biết cách giày vò người khác."

Khương Hiểu nháy mắt vài cái: "Sắp ly biệt rồi, tôi có thể cho anh ôm Tiểu Đậ Nha một chút."

Ánh mắt Chu Tu Lâm sáng quắc nhìn cô chăm chăm, rớt cuộc giơ hai tay. Đây là lần đầu tiên bọn họ ôm nhau, lúc cả hai người đều tỉnh táo. Thân thể Khương Hiểu đều đang run, cô nhắm mắt lại, mặt chôn ở ngực anh, tham luyến hơi thở của anh.

Đây là sự thật.

Hồi lâu sau hai người đều không nói gì.

Chu Tu Lâm dặn dò trên đỉnh đầu cô: "Ăn cơm thật no."

"Tôi sẽ không để Tiểu Đâu Nha bị đói."

"Có chuyện gì thì tìm Tưởng Cần."

"Anh nói cho anh ấy rồi hả?"

"Chứ sao? Cuối cùng anh vẫn phải tìm một người đáng tin đến để chăm sóc em."

"À, ý của anh là lần này Tưởng Cần sẽ ở đoàn phim?"

"Ừ."

"Anh ấy đi làm gì?"

"Anh phái cậu ta trông coi. Dù sao Hoa Hạ đầu tư vài triệu cho 《Thịnh thế thiên hạ》."

Khương Hiểu: "..."

Trên cửa truyền đến vài tiếng đập cửa có tiết tấu, chắc là Tưởng Cần đến.

Chu Tu Lâm nói lỏng cánh tay: "Đi thôi."

Khương Hiểu đột nhiên giữ chặt tay anh, cô ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt anh, sâu thẳm: "Chu Tu Lâm, anh có tin vào chuyện vừa gặp đã yêu không?"

Chương 12

Editor: Gà

Trên cửa lại vang lên tiếng đập cửa liên tục.

Đông - đông - đông - -

Chu Tu Lâm vừa muốn nói gì, Khương Hiểu như quả bóng xì hơi:
"Tôi ra mở cửa."

Chu Tu Lâm đột nhiên hơi buồn cười, nhưng vẫn nhin được. Tường Cần à, đến thật không đúng lúc.

Vừa mở cửa, quả nhiên là Tường Cần.

"Chu tổng - -" Tường Cần bước vào, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Khương Hiểu, khóe môi mang theo ý cười lễ phép và bình tĩnh: "Phu nhân - -"

Phu nhân - -

Cầm Khương Hiểu muốn rút, vẻ mặt cô rung động. "Trợ lý Tường - -"

"Phu nhân, có gì cần căn dặn?" Tường Cần lễ phép chu đáo hỏi.

Khương Hiểu mấp máy khóe môi: "Vẫn giống như trước đây kêu tên của em đi."

Tường Cần vô cùng khó xử.

Chu Tu Lâm luôn đứng xem diễn quét mắt nhìn hai người bọn họ, đặc biệt là Tường Cần: "Không phải nói 8 giờ rưỡi sao?" Bây giờ mới tám giờ chín phút.

Tường Cần cười: "Sợ kẹt xe, tôi xuất phát sớm hơn một chút. Chu tổng, tôi đưa phu nhân qua trước."

Chu Tu Lâm ừ một tiếng.

Khương Hiểu: "..."

Tường Cần nhiệt tình bước lên, vừa định xách hành lý của Khương Hiểu, Chu Tu Lâm đã đi trước anh ta một bước, nhắc vali lên. "Cậu lên xe trước đi."

Tường Cần bất giác, có phải anh ta đến quá sớm rồi không. Anh ta chập choạng đi xuống lầu.

Khương Hiểu đi bên cạnh Chu Tu Lâm, cảnh này tựa như chồng tiễn vợ đi xa, lưu luyến, lòng lại tràn đầy lo lắng.

Không biết có phải Chu Tu Lâm có ý nghĩ như vậy hay không.

Một lát nữa có phải sẽ cho cô một cái kiss goodbye hay không.

Đến dưới lầu, Chu Tu Lâm bỏ hành lý vào cốp sau xe, quay lại nhìn Khương Hiểu: "Lên xe đi."

Khương Hiểu tắc lưỡi, quả nhiên không thể chờ đợi cái gì. "Tôi đi đây." Cô khẽ cắn môi: "Anh phải tự chăm sóc bản thân cho thật tốt đấy."

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng lên tiếng, còn biết quan tâm anh, không tệ.

Hai người ăn ý gật đầu một cái, cứ tạm biệt như vậy.

Cô lên xe, ngồi ở ghế sau.

Xe chậm rãi lái đi.

Đột nhiên quay đầu lại, phát hiện anh vẫn ở đấy.

Một khắc đó, Khương Hiểu đột nhiên cảm thấy trong lòng thật an bình.

Đáy lòng ấm áp.

Trong xe chợt vang lên một bài hát [1]:

...

Anh và em trao nhau nụ hôn tạm biệt giữa đường phố không người

Mặc cho gió thét gào anh không thể ghìm mình

Anh và em trao nhau nụ hôn tạm biệt trong một đêm cuồng loạn

Trái tim anh đang đợi chờ đón nhận những bi thương

[1] Bài của Trương Học Hữu, nguồn dịch:
langdongtamhon.blogspot.com

...

Khương Hiểu cắn chặt hàm răng: "Trợ lý Tưởng, có thể đổi bài không?"

"Phu nhân, ngài muốn nghe bài gì?"

Khương Hiểu: "...". Anh ta thật sự gọi đến nghiện rồi.

Trợ lý Tưởng đổi một bài khác.

Khương Hiểu kéo khoe môi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vừa vắn, trời sáng khí trong.

Anh Chu, nửa tháng sau gặp lại.

Cô vuốt bụng, đừng nhớ em và Tiểu Đậu Nha nhé!

Sau khi Khương Hiểu đi đến phim trường, Chu Tu Lâm lại khôi phục sự bận rộn như ngày xưa.

Tối thứ sáu, mẹ Chu muốn đi tham gia một hội đấu giá từ thiện, nên gọi điện thoại cho Chu Tu Lâm, bảo anh cùng đi.

Chu Tu Lâm: "Ba con đâu? Sao không gọi cho ông ấy?"

Mẹ Chu: "Ông ấy có việc bận rồi."

Chu Tu Lâm: "Thứ sáu con đi với ngài."

Mẹ Chu: "Gần đây con và Khương hiểu thế nào rồi?" Sau khi hai người lĩnh giấy, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu trở về một chuyến, người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm. Nhưng đến cùng trong lòng mẹ Chu vẫn tồn tại một ít khúc mắc, chỉ lễ độ và khách khí với Khương Hiểu. May thay, Khương Hiểu không lá mặt lá trái với

trường bối, khách khách khí khí, ngược lại làm bà có thể chấp nhận. Nhưng bất ngờ là, Khương Hiểu và ba Chu có thể thảo luận với nhau. Ba Chu thích chơi cờ, trong lúc vô tình Khương Hiểu tán gẫu cùng ba Chu, ba Chu mới biết Khương Hiểu cũng biết chơi cờ, nên đã mời cô chơi thử một ván, kết quả chơi ba ván.

Khương Hiểu thắng hai ván.

Ba Chu nhìn bàn cờ trầm tư không nói.

Khương Hiểu xấu hổ nhìn ba Chu: "Bác trai, ngài đừng nóng giận, lần sau cháu nhường ngài vài nước."

Ba Chu: "..."

Chờ khi Khương Hiểu và Chu Tu Lâm rời đi, ba Chu nói thẳng, bảo nếu cô có thời gian trở về chơi cờ với ông.

Chu Tu Lâm trả lời: "Mẹ, Khương Hiểu đến phim trường rồi."

Mẹ Chu: "Phải đi bao lâu vậy?"

Chu Tu Lâm: "Nửa tháng."

Mẹ Chu suy nghĩ, chẳng lẽ Khương Hiểu thật như Nhất Nghiên nói, vì sự nghiệp mới ở cùng Chu Tu Lâm. Vì Khương Hiểu, Chu Nhất Nghiên tức giận rất lâu, bầu không khí nhà họ Chu đè nén một dạo. Cũng may mấy ngày nay, Chu Nhất Nghiên bắt đầu công việc, bận rộn đã hòa tan mất mát và tức giận của cô.

Mẹ Chu lại nói với Chu Tu Lâm vài câu, mới cúp điện thoại. Bà thờ dãi một hơi, đối với cô con dâu đột nhiên có này, thật ra bà cũng không phản ứng kịp.

Tối thứ sáu, Chu Tu Lâm và mẹ cùng xuất hiện ở khách sạn Sơn Trang.

Hội đấu giá mời đến không ít công ty xã hội nhân vật nổi tiếng, cả đêm chụp không ít ảnh, cuối cùng số tiền quyền được đều tặng cho trẻ em ở phía tây, dùng để xây trường học, sửa đường, cùng với mua quần áo mới cho bọn trẻ.

Buổi tối, Chu Tu Lâm thấy Mạc Dĩ Hằng đang bồi bạn gái phía trước. Mạc Dĩ Hằng vỗ tay bạn gái, cô bạn gái bĩu môi rời đi.

Mạc Dĩ Hằng: "Gần đây cậu bận gì thế? Sao không thấy ra ngoài?"

Chu Tu Lâm lạnh lạnh nhìn anh ta một cái: "Cậu và Triệu Hân Nhiên đã cắt đứt rồi?"

Mạc Dĩ Hằng sờ cái mũi: "Chúng tôi chỉ là bạn bè tốt, sao cậu lại quan tâm rồi hả?"

Tay trái Chu Tu Lâm luôn đút trong túi quần, tác phong nhanh nhẹn. "Cách Triệu Hân Nhiên xa một chút."

Mạc Dĩ Hằng ngạc nhiên: "Đừng nói với tôi cậu xem trọng cô ấy, nếu thật như vậy, tôi khẳng định không chạm vào cô ấy."

Chu Tu Lâm nhìn thẳng anh ta, Mạc Dĩ Hằng nghiêm túc. "Cậu yên tâm đi, tôi và cô ấy không có gì. Cậu có biết không? Cô trợ lý bên cạnh Triệu Hân Nhiên kia, thật sự rất gian xảo, hai ngày nay tôi và Triệu Hân Nhiên tiến triển khá tốt. Nhưng cuối cùng cô bé trợ lý đó gọi cho Triệu Hân Nhiên một cú điện thoại, Triệu Hân Nhiên đã bị tẩy não, sau đó lập tức không còn quan tâm đến tôi nữa."

Chu Tu Lâm thoáng cười. Có đôi khi quả thật minh tinh cần trợ lý như vậy, giúp bọn họ phân rõ phương hướng, thế mới không đi nhầm đường.

Mạc Dĩ Hằng im lặng chú ý Chu Tu Lâm, trong lòng tràn đầy hoài nghi. Nhiều năm như vậy, chưa từng thấy anh để ý đến cô gái nào, sao bây giờ lại bắt đầu quan tâm Triệu Hân Nhiên, anh ta rất quan tâm chuyện tình cảm đại sự của anh em đấy.

"Tôi nghe nói bộ phim 《Thịnh thế thiên hạ》, cuối cùng sao Tấn Trọng Bắc đồng ý vậy?"

"Trình Ảnh và anh ta có chút giao tình, hơn nữa cho anh ta 10% lợi nhuận điện ảnh và truyền hình."

"Thật sự không ít. Hai ngày nay Triệu Hân Nhiên và Tấn Trọng Bắc diễn với nhau, cô ấy nói với tôi, Tấn Trọng Bắc có kỹ thuật diễn, người cũng không tệ, nghe nói ở đoàn phim rất được hoan nghênh, làm một đám cô bé say mê. Sớm biết thế, tôi cũng đi làm diễn viên."

Chu Tu Lâm cười lạnh: "Nếu cảm thấy hứng thú, chọn một ngày đến đoàn phim xem thử."

Mạc Dĩ Hằng dựa vào ghế sofa: "Không đi, bên kia nóng lắm, gần đây đã đến bốn mươi độ, chạy qua bên kia chịu tội à."

Chu Tu Lâm không nói nữa, đứng dậy đến khu ăn uống.

Mạc Dĩ Hằng vội vàng đuổi theo: "Sao đột nhiên cậu lại muốn đến đoàn phim?" Chẳng lẽ thật sự vì Triệu Hân Nhiên.

Chu Tu Lâm bùng một ly rượu lên.

Lúc này đối diện là một người phụ nữ xinh đẹp đi đến chỗ bọn họ, người phụ nữ mặc váy dài màu tím, tóc dài dùng kẹp cố định lại, không đeo nhiều trang sức, nhưng không hề che mất khí chất của cô.

"Chu tổng, Mạc tổng - -" Giọng nói Lương Nguyệt nhu hòa.

"Chào cô Lương [2]." Chu Tu Lâm và Mạc Dĩ Hằng chào hỏi.

[2] cô trong từ cô giáo, bản gốc là 老师 (lão sư)

Lương Nguyệt nhận được hai mươi mấy giải thưởng trong ngoài nước, kỹ thuật diễn tinh xảo, khiến cô vang danh ở quốc tế. Trong giới mọi người đều gọi cô là cô Lương, người quen, gọi cô là chị Lương.

Lương Nguyệt cười nhạt: "Đêm nay buồn chán quá phải không?" Tiệc từ thiện tối là một tay cô lo liệu, là chủ nhân, đương nhiên cô nên quan tâm bọn họ một chút.

"Cô Lương, ngài quá lo lắng rồi. Chúng tôi còn phải cảm ơn ngài, nếu không có bữa tiệc này của ngài, tôi và Tu Lâm đều không gặp nhau được."

Lương Nguyệt mím khóe môi: "Mạc tổng vẫn hay nói giống như xưa, các cậu đến mới là vinh hạnh của tôi. Đúng rồi, Chu tổng, tôi đã xem kịch bản của 《Thịnh thế thiên hạ》, rất chờ mong."

Chu Tu Lâm cười nói: "Chúng tôi cũng rất chờ mong, có Trọng Bắc diễn chính, tin rằng bộ phim này nhất định sẽ mang đến kinh hỉ cho người xem."

Lương Nguyệt gật đầu: "Tôi không quấy rầy các cậu nữa, chơi vui nhé, sau này có cơ hội lại tụ họp."

"Được."

Lương Nguyệt chậm rãi rời đi, Mạc Dĩ Hằng không khỏi cảm khái. "Vị mẹ kế của Tấn Trọng Bắc này, quả thật không tệ."

Chu Tu Lâm nhìn bóng lưng Lương Nguyệt: "Ừm."

"Đúng thế. Trên mạng nói cô Lương bao nhiêu tuổi? 36 hay 38?"

"Cậu rảnh rồi đi quan tâm tuổi tác của dì, có thể làm chút chuyện hay không."

"Nếu dì ấy không gả cho ba của Tấn Trọng Bắc, hiện giờ gặp dì ấy, có thể kêu chị đấy."

Mạc Dĩ Hằng nói không sai, nhưng Chu Tu Lâm không nghĩ điều đó có liên quan gì đến anh.

Vào ban đêm, tiệc từ thiện này đã trở nên hot trên weibo.

Bóng đêm yên tĩnh, Khương Hiểu chờ Triệu Hân Nhiên kết thúc công việc, cô ngồi ở một bên ghế, không chút để ý lướt weibo, thấy tin tức tiệc tối nên xem qua một lần.

Làm từ thiện, thật sự là một chuyện tốt.

Trợ giúp người khác, còn có thể cứu bản thân.

Khương Hiểu cất máy, đứng dậy đi qua đi lại vài vòng trên hành lang. Cô nhẹ nhàng vuốt bụng, vừa đi vừa lầm bầm. "Tiểu Đậu Nha, con hãy nghe cho kỹ, đêm nay bà mẹ đọc cho con tên là [3]."

[3] Lạc Thần Phú: Bài ‘Lạc Thần Phú’ nổi tiếng của Tào Thục tả mối tình với Chân thị. Chân thị nguyên là con dâu Viên Thiệu, sau khi Tào Tháo phá Ký Châu thì đem gả cho Tào Phi, mặc dù Tào Thục cũng xin được lấy nàng. Về sau Phi trúng gian kế của Quách phi mà bức tử Chân hậu, nhưng rồi ân hận, nên đem tặng Thục chiếc gối của Chân hậu. Tào Thục dạo chơi bên dòng sông Lạc rồi nghỉ đêm tại đó, ôm gối nằm mộng thấy Chân thị, tỉnh giấc làm ra bài phú này, tả giấc mơ gặp nữ thần sông Lạc. Với sự tưởng tượng thần kỳ và từ chương hoa lệ, tình cảm tha thiết chân thành, bài phú trở thành một kiệt tác tình yêu trong văn học Trung Quốc.

"... Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết..." Vài câu này, Khương Hiểu đi tới đi lui đọc năm sáu lần.

Quay phim cổ trang có một ích lợi, chính là dễ dàng nhập vào hoàn cảnh. Gần đây mỗi ngày Khương Hiểu đều đọc thơ cổ cho Tiểu Đậu Nha, đại khái cô muốn bồi dưỡng đứa bé thành một tài tử tài hoa hơn người.

Tấn Trọng Bắc vừa quay xong cảnh cuối hôm nay, đi ra chợt thấy có người lẩm bẩm đọc gì đó. Anh ta cúi bộ y phục nặng nề ra, trầm giọng nói: "Lại đây lấy quần áo."

Khương Hiểu quay đầu phát hiện là anh, tiện tay tiếp được. "Muốn đưa đến đâu?"

Tấn Trọng Bắc hí mắt, nương theo ánh sáng ít ỏi, đánh giá cô: "A, hóa ra là trợ lý của Triệu Hân Nhiên à? Đặt bên đây, chờ trợ lý tôi đến dọn vậy."

Khương Hiểu gạt đầu, đặt phục trang qua một bên. Bởi vì phải đợi

Triệu Hân Nhiên, nếu lúc này cô đi, thì có chút không ổn.

Ánh trăng tĩnh mịch, côn trùng kêu vang tiếng được tiếng không.

Tấn Trọng Bắc chậm rãi cởi áo trong áo ngoài ra, cuối cùng chỉ còn lại có T-shirt ngắn tay của mình. Dáng người anh ta rất tốt, cơ bắp rắn chắc, chắc chắn thường xuyên rèn luyện. Làn da anh ta không trắng không đen, màu lúa mì, khí sắc rất khỏe mạnh. Anh ta khẽ vuốt vạt áo, cầm khăn lông lau mồ hôi trên trán.

"Em tốt nghiệp rồi hả?" Hồi lâu Tấn Trọng Bắc đột nhiên hỏi.

"Hả?" Khương Hiểu nhìn thấy đáy mắt anh ta mang theo hỏi thăm, trong lòng lộ bộ một chút.

Tấn Trọng Bắc thoáng cười: "Tôi nhớ, ba năm trước, em đã nhận lời mời làm trợ lý của tôi mà."

Khương Hiểu biến sắc: "Ngài còn nhớ rõ à." Ba năm trước, nghỉ hè năm nhất của cô, cô đi phỏng vấn làm trợ lý, kết quả phản hồi thất bại.

"Trí nhớ xem như không tệ." Chủ yếu là lúc đó Khương Hiểu vì không được tuyển làm trợ lý, khóc rất thương tâm, vừa lúc bị Tấn Trọng Bắc bắt gặp. Anh ta còn an ủi cô vài câu, nói sau này có cơ hội sẽ tìm cô.

Không nghĩ đến sau này, cô vẫn vào vòng tròn này. Xem ra, hiện giờ cô cũng không tệ.

Khương Hiểu mỉm cười: "Năm đó tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài bỏ qua cho."

"Sao thế? Bây giờ còn muốn đến làm trợ lý cho tôi không?" Tấn Trọng Bắc lộ ra nụ cười có thâm ý khác, dường như chỉ thuận miệng hỏi.

Chương 13

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khương Hiểu căng thẳng nhìn anh ta, Tấn Trọng Bắc vẫn tươi cười như cũ, cô không phân biệt được anh ta là chân thành hay là cười giỡn. Tấn Trọng Bắc có một phòng làm việc của chi nhánh chuyên nghiệp, còn có cha đạo diễn của anh ta, mẹ diễn viên, làm sao có thể thiếu người.

Nói đùa, bối cảnh lớn mạnh như vậy, thông báo tuyển dụng mọi người phải lựa chọn cẩn thận.

Ba năm trước đây, Khương Hiểu không nộp đơn thành công, đó là khi ấy khả năng của cô chưa đủ. Nhưng cô bây giờ, mặc dù dieendaanleequuydonn có kinh nghiệm làm việc. Nhưng còn chưa đủ tư cách làm trợ lý cho anh để. Tấn Trọng Bắc có thể nhớ được cô, chứng minh năm đó cô để lại ấn tượng quá sâu cho anh ta rồi.

Khương Hiểu nhớ lại, là cảm thấy có chút mất mặt. Lúc đó cô khóc nước mũi đều rơi, Tấn Trọng Bắc cho cô một chiếc khăn tay. Hàng hiệu, chiếc khăn tay đó đến bây giờ còn được cô giữ ở trong hộp. Bây giờ nếu cô cầm khăn tay đăng kí bán đấu giá trên mạng, nhất định có thể bán ra một giá tốt.

Buổi tối, gió thổi vào người, không làm dịu đi một chút oi bức và táo bạo của mùa hè.

Cô cười một tiếng, “Các anh có thể mở được tiền lương bao nhiêu?”

Tấn Trọng Bắc kinh ngạc một hồi, “Chắc chắn cao hơn cô bây giờ.”

Khuôn mặt Khương Hiểu khẽ động, “Tiền lương của tôi chỉ có 5000.” Cô thở dài một hơi. Quay về nhất định cô phải đưa ra kiến nghị với Chu Tu Lâm, Hoa Hạ cho tiền lương của trợ lí quá thấp, Tấn Trọng Bắc cũng mở lương cao lấy cô rồi.

Ngón tay thon dài của Tấn Trọng Bắc vượt trán, màu sắc đôi mắt sâu như biển, làm cho người ta không phân biệt rõ cảm xúc của anh ta.

Khương Hiểu liếm liếm khóe miệng, rất bình tĩnh, “Cảm ơn ngài còn nhớ rõ tôi, nhưng bây giờ tôi rất hài lòng với công việc của mình.”

Sắc mặt Tấn Trọng Bắc lộ ra vài phần mệt mỏi, không nhịn được cười một tiếng, nụ cười dần dần bị ánh trăng che giấu. Anh ta gật đầu, nâng tay xoa nhẹ khóe mắt chưa xót một chút, “Vậy rất tốt.” Lời nói ngắn gọn mà mạnh mẽ.

Luôn trưởng thành ở giữa kinh nghiệm thất bại lần lượt dạy cho bạn trở nên chín chắn. Khóc nhè là vô dụng, tự bản thân mình muốn phải đi thực hiện.

Khương Hiểu nghĩ lại nụ cười của anh ta, anh ta cũng không phải là đang cười đùa.

Đột nhiên cô bình thường trở lại, cô tỏ ý cảm ơn lần nữa, “Tôi có thể có một yêu cầu không?”

“Cái gì?” Anh ta nhiều hứng thú mà nhìn cô.

“Người bạn tốt nhất của tôi cực kì thích anh, tôi có một yêu cầu quá đáng, ngài giúp tôi ký một cái tên không?”

Tấn Trọng Bắc cười cao giọng, hóa ra là yêu cầu này. “Được.”

Khương Hiểu nghe rằng cười, “Vậy lần sau tôi sẽ tìm ngài. Cảm ơn ngài.”

Nơi xa truyền đến một trận tiếng huyên náo, xem ra đêm nay đã diễn hết rồi.

Chỉ chốc lát sau, một đám người Triệu Hân Nhiên khoan thai mà ra. Khương Hiểu đứng dậy, “Xin lỗi, tôi đi trước.”

Tấn Trọng Bắc nhìn bóng dáng của cô đang biến mất dưới ánh trăng, khi anh ta từ từ đứng dậy, quay lại vừa hay nhìn thấy Trình Ảnh đứng từ một nơi bí mật gần đó. Anh ta gật đầu, “Đến đây lúc nào?”

Trình Ảnh không nhanh không chậm đi tới, cô mặc váy trắng dài, làn váy lay động theo gió, mang theo gợn sóng, không nói hết quyến rũ. “Lúc anh trêu chọc đùa giỡn cô gái nhỏ.”

Tấn Trọng Bắc bật cười, liếc cô một cái.

“Chừng nào thì anh bắt đầu trình trọng giờ trò dụ dỗ?” Trình Ảnh biết anh ta nhiều năm, nói chuyện chưa bao giờ kiêng dè.

“Thế nào? Sợ tôi lấy người của công ty các người?”

Trình Ảnh nhún nhún vai, “Chỉ sợ anh không lấy được.”

“Thật sao?” Tấn Trọng Bắc nhíu mày, “Nếu tôi có thể lấy đi được?”

Trình Ảnh khẽ ngược đầu, lộ ra đường cong đẹp đẽ của gò má, “Tấn đại ảnh đế, không nói gạt anh, cô gái nhỏ này rất có cá tính. Anh hả, đừng suy nghĩ. Lúc trước tôi từng muốn cô ấy, nhưng cô ấy lựa

chọn Triệu Hân Nhiên.”

Tấn Trọng Bắc nói nhỏ, “Cô ấy còn vừa hỏi tôi tiền lương rồi.”

Trình Ảnh cười khúc khích, “Anh đùa người khác, người khác không thể đùa anh.”

Dưới ánh trăng, Tấn Trọng Bắc kết bạn với Trình Ảnh mà đi.

Khương Hiểu và Triệu Hân Nhiên trở lại khách sạn, đoạn đường này Triệu Hân Nhiên im lặng hơn bình thường.

Khương Hiểu cho rằng cô là mệt mỏi, nói sự sắp xếp công việc của ngày mai với cô một chút, chuẩn bị rồi đi.

Triệu Hân Nhiên lại gọi cô dừng lại, thực ra xa xa cô ta vừa mới thấy Khương Hiểu đang nói chuyện với Tấn Trọng Bắc. Cô ta lại diễn ngang tài ngang sức mấy trận với Tấn Trọng Bắc, không dám nói quá quen thuộc với anh ta.

“Em vừa đang nói chuyện phiếm với Tấn Trọng Bắc?”

“Tùy tiện nói vài câu.”

Triệu Hân Nhiên lại nhìn cô một cái, vẻ mặt lạnh lùng, “Khương Hiểu, đừng trách chị không nhắc nhở em. Thân phận Tấn Trọng Bắc, đừng thích anh ta, càng đừng vọng tưởng đến gần anh ta. Cuối cùng bị thương cũng chính là em.”

Khương Hiểu hít một hơi, trong lòng lặng lẽ oán thầm, cô là mẹ đẻ nhỏ rồi, đâu có thể đi dụ dỗ người khác. Cô gờ gờ ngón diendyan(lee^qu.donnn) tay lên, “Em có bạn trai.” Tổ diễn phim nhiều người, để tránh phiền phức, cô sớm để lộ ra tin tức, bản thân mình

có bạn trai. Tự nhiên giảm đi rất nhiều phiền toái.

Triệu Hân Nhiên thấy nhẫn của cô, rất thông thường, “Ồ, trước đây sao không nghe em nói qua? Chuyện khi nào?”

“Thì gần đây mới đi đến xác định, nhưng mà anh ấy đi nước ngoài rồi.”

“Lời của chị vừa nói, em đừng để ở trong lòng, chị cũng là vì tốt cho em. Chị thấy được nhiều hơn em, em còn nhỏ.”

“Em hiểu. Chị cũng nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm mai chị còn diễn.” Khương Hiểu còn không biết người Triệu Hân Nhiên này sao? Tâm không xấu, chính là hơi chỉ vì cái lợi trước mắt. Về sau có thể càng phát triển tốt hay không, thì xem chính cô ấy rồi.

Khương Hiểu quay về phòng dưới lầu, “vận may” cô tốt, một người ở một phòng, đối diện là phòng của Tưởng Cần.

Tưởng Cần xuất hiện, làm cho các đạo diễn cảm thấy sâu sắc rằng, Hoa Hạ coi trọng 《Thịnh thế thiên hạ》, mọi người từ trên xuống dưới hết sức xúc lại suy nghĩ.

Khương Hiểu vừa về đến phòng, liền phát hiện trên bàn bày sữa chua, hoa quả. Ba ngày liên tục đều là như thế. Khương Hiểu tò mò, cuối cùng tất cả đây là Tưởng Cần gây nên, hay là Chu Tu Lâm dặn dò anh ta đây.

Cô rửa sạch một quả táo.

Trước lúc ngủ, cầm thước dây đo bụng như trước, có thể là buổi tối cô ăn nhiều, đêm nay bụng lại béo thêm một cm hơn bình thường.

Ngày hôm sau, cô mang hoa quả tới studio chia cho mọi người, trời nóng, hoa quả không để được quá lâu. Cô lại tự mình tặng cho Trình Ảnh một chút.

“Chị Ảnh, nếm thử trái vải.” Nụ cười Khương Hiểu thoải mái.

Ấn tượng của Trình Ảnh với cô tốt, nhặt một trái lên nếm nếm. “Triệu Hân Nhiên, có cô làm trợ lí thật sự là may mắn của cô ấy.” Làm việc không kiêu ngạo không tự ti, làm cho lòng người rất thoải mái, ở studio biết thân biết phận. Cô gái nhỏ như vậy dĩ nhiên là khiến cho vui vẻ.

Khương Hiểu cười hì hì, quay đầu lại thấy Tưởng Cần.

Vẻ mặt Tưởng Cần hình như có chút không thích hợp, đi về phía Khương Hiểu.

“Trợ lí Tưởng, anh có muốn ăn vải không nha?”

Tưởng Cần cắn răng, “Khương Hiểu, cô tới đây một chút, tôi có lời muốn nói với cô.”

Khương Hiểu theo anh ta đi tới góc khuất.

Tưởng Cần thở dài một cái, vẻ mặt căng thẳng, “Phu nhân, sao ngài nổi lên tin đồn phổ biến với Tấn Trọng Bắc?”

Khương Hiểu không hiểu.

“Buổi sáng tôi tới đây, thì nghe được có người nói hai người, trước hoa dưới trăng.” Tối hôm qua Tưởng Cần chính là đi một tiệm mát-xa gần đó, thoáng cái không hề xác định ra việc này. Anh ta mở điện thoại ra, “Cô xem.”

Khương Hiểu lục tin tức.

Tiêu đề 【Người phụ nữ bí ẩn gặp gỡ Tấn Trong Bắc trong đêm】 bắt mắt, còn kết hợp với một tấm hình mơ hồ, là gò má của cô.

“Người phóng viên này cũng quá không có đạo đức nghề nghiệp rồi, đơn thuần nói vớ nói vẩn linh tinh.”

Khóe mắt Tưởng Cần giật giật, “Điều quan trọng còn phát tán.”

“Làm sao bây giờ? Dù sao cũng không thấy rõ là tôi, người khác lại không nhận ra.”

“Người khác nhận ra được cô, nhưng cuối cùng Chu tổng nhận ra được.”

Khương Hiểu vừa cẩn thận nhìn tấm hình một chút, cô trong hình, tóc dài ngắn hơn nửa khuôn mặt. “Trợ lí Tưởng, anh không cảm thấy tấm die,n; da.nlze.qu;ydo/nn hình chụp tôi này cực kì giống Hạ Lam (tên nữ diễn viên) sao?” Cô nhìn kỹ thêm vài lần, “Tôi cũng không biết gò má tôi giống Hạ Lam. Nói không chừng người khác tưởng rằng Hạ Lam.”

Khóe mắt Tưởng Cần co rút một chút.

Khương Hiểu cười, “Trợ lí Tưởng, anh đừng vội, tôi nghĩ Chu tổng anh ấy không nhất định có thể nhận ra tôi đâu.” Ba ngày nay, anh cũng hoàn toàn không liên lạc với cô nha, một cuộc điện thoại thăm hỏi cũng không có.

Tưởng Cần sợ cho phụ nữ có thai áp lực, không dám nói, sáng nay anh ta đã nhận được điện thoại của Chu Tu Lâm rồi. Anh ta cảm thấy

công việc của ba ngày nay làm không công, mỗi ngày anh ta đều chủ động mà kịp thời báo cáo mọi thứ của Khương Hiểu về cho Chu Tu Lâm, ăn cái gì, làm cái gì. Bây giờ lại tuôn ra mẩu tin tức này. Anh ta có thể từ chức tự nhận trách nhiệm. “Phu nhân, ngài nên nghĩ giải thích với Chu tổng như thế nào đi.”

Lông mi Khương Hiểu run rẩy, “Trợ lí Tưởng, hay là gọi tên của tôi đi.”

Tưởng Cần nâng tay nhìn đồng hồ, “Xem chừng bây giờ Chu tổng đang ở trên đường tới.”

Khương Hiểu: “... Anh ấy tới làm gì? Thực sự sẽ không vì cái tin đồn này chứ? Đồn đồn cũng có thể nhìn ra đây là giả.”

Có lẽ bây giờ Chu Tu Lâm chính là tên đồn đồn đi. Tưởng Cần không dám nói.

Buổi chiều, Tấn Trọng Bắc diễn cùng Triệu Hân Nhiên, Hân Nhiên biết được Tấn Trọng Bắc đồng ý hôn ước của công chúa nước láng giềng, khóc còn tìm anh ta, thậm chí ăn nói khép nép xin anh ta không đồng ý cuộc kết thân này.

Đoạn này diễn hai lần, đạo diễn đều không hài lòng.

“Hân Nhiên, cô phải diễn cái loại mất hết hi vọng ấy, cái loại đau lòng đó, mà không phải khóc nhạt nhẽo như thế này.”

Triệu Hân Nhiên xấu hổ, “Đạo diễn, tôi hiểu.”

Lại diễn một lần, vẫn không được như cũ.

Đạo diễn hô một tiếng: “Ngăn lại! Nghỉ ngơi một chút trước! Lát nữa

sẽ diễn.”

Triệu Hân Nhiên có chút mệt mỏi, cô điềm đăm đáng yêu nhìn Tấn Trọng Bắc, “Thật xin lỗi.”

Tấn Trọng Bắc gật đầu, “Cô phải dẫn mình vào trong nhân vật, đừng quá căng thẳng.”

Triệu Hân Nhiên ừ một tiếng, đi đến bên ghế gấp, buồn bực không vui.

Ngày vừa buồn bực vừa nóng, mặc dù bên trong đã mở hai máy điều hòa, vẫn không ngăn được hơi nóng.

Triệu Hân Nhiên rầu rĩ nằm xuống, vè mặt u ám.

Khương Hiểu chưa từng học qua chuyên ngành điện ảnh và truyền hình, một mực không hiểu kỹ năng diễn phim. Triệu Hân Nhiên là lên từ phim mạng, kỹ năng diễn cũng còn đang trong giai đoạn học tập. Bản thân dinendian.lorqid]on để cô phụ cho vai chính của ảnh đế Tấn Trọng Bắc như vậy, trong lòng cô liền có áp lực, hiện tại chỉ là mấy cái, bây giờ càng khó chịu trong lòng rồi.

Mười phút sau, đạo diễn còn không kêu bắt đầu. Mọi người cũng ngồi tại chỗ chờ lệnh.

Khương Hiểu cầm cây quạt quạt nhanh cho Triệu Hân Nhiên.

Lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Triệu Hân Nhiên híp mắt, “Bên ngoài làm sao vậy? Sao ồn ỉ như thế?”

“Em đi xem.” Khương Hiểu đứng dậy đi ra ngoài.

Đến cửa, vừa hay nhìn thấy Chu Tu Lâm và đạo diễn, phó đạo diễn cùng đi vào. Anh mặc áo sơ mi trắng, cũng không có chiều hướng nếp nhăn trên người, đi tuốt ở đằng trước, tất cả mọi người nhìn anh.

Khương Hiểu nghĩ thầm, ôi, thật sự đến đây, giống như gió mát ngày hè, từ từ thổi tới.

Chu Tu Lâm liếc mắt một cái thì thấy được cô trong đám người, ngớ ngẩn đứng ở đằng kia, sắc mặt hồng hào, tóc buộc lên một cái đuôi ngựa.

Đạo diễn hỏi: “Chu tổng, sao đột nhiên tới đây?”

Chu Tu Lâm: “Ngày khai máy đó vốn muốn tới đây, bởi vì có chuyện không thể đến.”

Đạo diễn nói đơn giản tình hình quay phim ba ngày vừa qua với anh một chút, Chu Tu Lâm gật đầu, “Mọi người vất vả rồi.”

Lúc này đã có người mang một rương đồ uống lạnh* đi tới.

*Đồ uống lạnh: Đồ uống lạnh ở đây bao gồm cả kem, các loại đồ uống giải khát,...

Chu Tu Lâm nói: “Trời nóng, nghỉ ngơi một chút trước.”

Người của anh phân chia đồ uống lạnh xuống. Trong nháy mắt đồ uống lạnh đến làm cho mọi người mát không ít.

Khương Hiểu nỗ lực thật khéo cũng lấy được một cái vị Cornetto*, cô

liếm liếm khoe miệng, cảm giác mát mẻ trong tay một hồi.

* Cornetto: là một thương hiệu kem được nhiều người yêu thích với các sản phẩm ngon, phong phú, hấp dẫn.

Bỗng nhiên ánh mắt của Chu Tu Lâm quét tới, mi tâm hơi nhú lại, trong nháy mắt Khương hiểu lĩnh ngộ, dường như cầm trong tay bây giờ là một cái □□*, cô vội vã đưa đồ uống lạnh trong tay cho cô gái nhỏ bên cạnh.

*□□: Nguyên văn nó viết y vậy, mình cũng ko rõ chỗ này là sao nữa @.@

Cô gái nhỏ kinh ngạc, “Cô không ăn à?”

Khương Hiểu: “Tôi giảm cân mà.”

Cô gái nhỏ: “Trời nóng như vậy, ăn một cái không có việc gì.”

Khương Hiểu cười lắc đầu. Đợi cô quay lại, Chu Tu Lâm đã đi cùng đạo diễn.

Cô lại suy nghĩ nhiều.

Lúc này Tưởng Cần tới đây, “Phu nhân, Chu tổng để ngài đi về trước, buổi tối anh ấy đến xem ngài.”

Bỗng nhiên Khương Hiểu nở nụ cười hì hì một tiếng, có loại cảm giác người yêu bí mật như thế.

Cô sờ sờ bụng, Tiểu Đậu Nha, ba con tới thăm con. Im lặng rồi, cô lại nhẹ nhàng nói một câu, ba con vừa đi rất đẹp trai, mang theo gió nha.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đậu Nha muốn gặp ba ba rồi!

Ôm ôm hôn hôn giờ thật cao!

Tác giả này thực sự là trẻ con (cũng) (yêu) trẻ con!

Lời dặn dò từ chương trước tôi đã nhìn ra, các bạn đều phải đòi gấp đôi, mắt lấp lánh. Đang cố gắng!

Rất nhiều bạn dễ thương mới đến đây, hẳn rất nhiều là xem văn tôi lần đầu tiên, sao sao đi ~~

Cảm ơn tặng nhóm cường hào của chất dinh dưỡng lỏng!

Chương 14

Tối hôm ấy, Chu Tu Lâm mời khách, chính phó đạo diễn, Trình Ảnh, Tấn Trọng Bắc, Triệu Hân Nhiên đều đi.

Trong phòng, mới đầu bầu không khí cũng không sôi nổi như vậy, có Trình Ảnh ở đây khá tốt.

“Chu tổng, tại sao bỗng nhiên anh tới đây hả?” Mặc dù Trình Ảnh cầm mấy cái giải thưởng lớn, nhưng cô vẫn nói khách sáo chu đáo với người khác như trước, bây giờ rót cho mỗi người xung quanh một chén trà. Bên ngoài loan truyền, Chu Tu Lâm và Triệu Hân Nhiên có chút mờ ám, cho die nd da nl e q uu ydo n nên cử Tưởng Cần tới đây. Buổi chiều khi Chu Tu Lâm xuất hiện, cũng có người nói anh là đến xem Triệu Hân Nhiên. Cô biết Chu Tu Lâm năm sáu năm rồi, cô thật sự không tin.

Chu Tu Lâm cười nói: “Đến thành phố Hàng Châu họp, được dịp đến xem.”

Trình Ảnh cười tươi: “Như vậy hả, tôi đây cần phải lấy trà và rượu kính Chu tổng một ly, cảm ơn Chu tổng yêu quý.”

Bởi vì ngày mai còn phải quay phim, tối nay cũng chưa có khai rượu.

So sánh với, Trình Ảnh mạnh vì gạo bạo vì tiền, Triệu Hân Nhiên có vẻ im lặng rất nhiều. Dù sao, cô có thể tới tham gia bữa tiệc, cũng chỉ là thấy cô đang là minh tinh ký hợp đồng của Hoa Hạ. Cô âm thầm quan sát, bất kì một phương diện nào Chu Tu Lâm và Tấn Trọng

Bắc, cũng không hỗ trợ như nhau. Tấn Trọng Bắc đang nổi tiếng ở vị trí cao không thôi, người công khai tình yêu thầm mến của anh ta không ít. Điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ đứng lên, Chu Tu Lâm như một con ngựa ô* đột phá vòng vây, bây giờ anh cũng thành một trong những người đàn ông được nữ minh tinh lén tranh luận sôi nổi.

*Con ngựa ô: là con ngựa đen.

Hai mươi tám tuổi, sự nghiệp tốt, máu chốt nhất vẫn còn độc thân. Cho nên càng ngày nữ minh tinh càng muốn có thể hợp tác với Hoa Hạ.

Tấn Trọng Bắc nhướn mày liếc mắt một cái nhìn Chu Tu Lâm: “Chu tổng, nghe mẹ tôi nói, năm nay anh cũng cần phải đi bộ phận phía tây theo đoàn của bọn họ, bà ấy để tôi có cơ hội nói tiếng cảm ơn với anh.”

“Cô Lương khách sáo rồi.” Chu Tu Lâm chỉ thấy qua Tấn Trọng Bắc trước đây rất lâu, quan hệ của hai người cũng không phải rất quen thuộc. Lần này, Trình Ảnh mời Tấn Trọng Bắc diễn 《Thịnh thế thiên hạ》, bọn họ mới thảo luận nhiều lần.

Bình thường Trình Ảnh cũng sẽ tham gia sự nghiệp từ thiện, “Nếu không thì cuối năm, chúng ta cùng đi đi.”

Tấn Trọng Bắc khẽ mỉm cười, “Tôi có thể, còn Chu tổng?”

Chu Tu Lâm nhận lời, “Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể rút ra chút thời gian.”

Vì vậy đề tài, mọi người từ từ buông ra.

Lúc này Tấn Trọng Bắc nhận một cuộc điện thoại, anh ta không có

kiêng dè bọn họ, “Đã điều tra xong? Ngày mai để người kia rời khỏi tổ diễn kịch. Ảnh trên mạng không cần xóa.”

Chu Tu Lâm hơi trầm ngâm, “Là tấm hình tối qua? Tra được là ai chụp ảnh rồi hả?”

Tấn Trọng Bắc: “Người bên tổ diễn phim.”

Chu Tu Lâm gật đầu. Việc này xem chừng là vì Tấn Trọng Bắc, mà Khương Hiểu không hiểu làm một cái đạo cụ mà thôi.

Trình Ảnh quay đầu lại cười nói với Triệu Hân Nhiên: “Hân Nhiên, cô phải cảm ơn Trọng Bắc cho tốt, rửa sạch danh dự của trợ lí nhỏ nhà cô.”

Triệu Hân Nhiên cười sáng lạn, “Vốn là để giành được ánh mắt của người khác, trợ lí của tôi có bạn trai.”

Tấn Trọng Bắc liếc mắt nhìn về phía Triệu Hân Nhiên, dường như đang chờ cô nói tiếp.

Triệu Hân Nhiên tiếp tục, “Bạn trai em ấy là bạn học của em ấy, ra nước ngoài học, quan hệ của trợ lí tôi và bạn trai em ấy rất tốt.”

Trình Ảnh cười nói tiếp: “Tuổi này có bạn trai cũng là rất bình thường, rất nhiều học sinh tốt nghiệp đại học một cái, một tay bằng tốt nghiệp một tay giấy chứng nhận kết hôn, còn có mang con tham gia lễ tốt nghiệp. Khác với chúng ta.” Nói xong lời cuối cùng này có được một chút ao ước từ trước đến nay.

Tay phải của Chu Tu Lâm đặt ở trên bàn khẽ động, bùng chén nước trước mặt lên, nhàn nhạt nhấp một ngụm nước, “Cô gái nhỏ của bây giờ ngược lại có ý tưởng.”

Bữa tiệc kết thúc, mọi người đường ai nấy đi.

Khi Chu Tu Lâm đến khách sạn, đã mười giờ.

Xe dừng ở chỗ tối, đèn đường phát ra ánh sáng thanh tịnh và đẹp đẽ, mờ mờ ảo ảo. Chu Tu Lâm ngồi ở ghế sau, khuôn mặt xuất chúng yên lặng mơ mơ hồ hồ trong đêm tối.

Trợ lí Tưởng ngồi ở vị trí kế bên tài xế, do dự mà nhắc nhở: “Chu tổng, bình thường phu nhân mười một giờ đi ngủ.”

Bỗng nhiên Chu Tu Lâm lau khóe miệng, mười một giờ cô ngủ, mặt trời phải lên từ phía tây. Chính là tắt đèn, cô nhất định là chơi điện thoại di động trong tối.

Chu Tu Lâm mang một cái túi giấy xuống xe.

Lúc trước Tưởng Cần sắp xếp phòng, cũng suy xét đến sau này Chu Tu Lâm tới đây thăm người nhà, nên phòng của anh ta và Khương Hiểu đều ở nơi hẻo lánh, yên tĩnh bí mật.

Chu Tu Lâm đứng ở cửa, nâng tay gõ gõ cánh cửa, bên trong truyền đến tiếng của Khương Hiểu, “Ai vậy?”

“Anh!” Anh trầm giọng trả lời.

Cửa từ từ mở ra, lộ ra khuôn mặt của cô, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt trong suốt sáng lên, cô khẽ cúi người, một bộ dáng khéo léo. “Ngài Chu, chào mừng hạ cố đến chơi.”

Chu Tu Lâm nhú nhú mày, đi vào, tiện đóng cửa lại. Anh dừng chân ở cuối giường, nhìn quanh phòng. Phòng vốn cũng không lớn, anh

vừa tiến đến, lập tức có vẻ càng thêm nhỏ hẹp.

“Ăn xong cơm tối rồi hả?” Anh hỏi

“Ừ.”

“Ăn cái gì?”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Rau salad, còn có hoa quả.”

Chu Tu Lâm đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, ánh mắt cố định ở trên người của cô. “Muốn ăn đồ uống lạnh* rồi hả?” Buổi chiều bộ dạng tham ăn của cô kia, anh có chút buồn cười.

*Đồ uống lạnh: Đồ uống lạnh ở đây bao gồm kem, các loại đồ uống giải khát,...

“Không có.” Cô nói một cách nghiêm khắc từ ý thức công lý.

Chu Tu Lâm chỉ chỉ túi anh mang vào.

Khương Hiểu nhếch khóe môi, “Mang cho tôi? Cái gì nha?” Cô cho là đồ ăn.

Mở ra xem, bên trong là hai quyển sách. 《 Những chuyện chắc chắn mẹ nên biết 》 !

Khương Hiểu liếc anh một cái, thấy anh cuộn tay áo sơ mi lên, có lẽ là chạy tới từ bữa tiệc, sắc mặt có chút mệt mỏi. “Anh muốn uống chút gì không? Nơi này của tôi chỉ có nước khoáng, còn có trà xanh, nha, còn có sữa chua.”

“Nước khoáng.”

Khương Hiểu lấy chai nước khoáng từ trong tủ lạnh ra, vặn mở đưa cho anh. “Anh uống rượu?”

Anh nhú mồm, nở nụ cười. “Không có.”

Khương Hiểu không nói cái gì nữa.

Anh lại hỏi: “Gần đây như thế nào?”

“Không tồi.” Cô dừng một chút, “Trợ lý Tưởng không nói cho anh.”

Bỗng nhiên Chu Tu Lâm cười. “Anh ta nói, với chính miệng em nói cho anh biết, không giống nhau.”

Mi tâm Khương Hiểu khẽ động, cô ngồi ở cuối giường, mặt đối mặt với anh. “Công việc tổ diễn phim cứ như vậy, ngoại trừ nóng một chút, cũng không tệ lắm.”

Chu Tu Lâm hí híp mắt, ngược lại anh hi vọng đêm nay anh say. “Tối đây_____”

Khương Hiểu xoắn ngón tay, không nhúc nhích.

Chu Tu Lâm đứng dậy, bước chân ra, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô. Cô ngồi, anh đứng, bóng dáng to lớn hoàn toàn che phủ cô.

Khương Hiểu ngược đầu, cơ thể hơi cứng. “Anh_____”

Giọng nói hơi dừng lại, tay anh đặt ở trên vai cô. Đôi mắt kia chăm chú nhìn cô, “Vị bạn trai du học kia của em là ai?”

Khương Hiểu: “....Anh nghe được tin đồn từ chỗ nào hả?”

Chu Tu Lâm xoắn một nhúm tóc của cô lên ngắm nghía.

Khoảng cách gần như vậy, Khương Hiểu có chút bàng hoàng. Nhưng cô không có đường thoát khỏi. “Này, ngài Chu, anh đến tìm tôi liền muốn thảo luận tin đồn này với tôi?”

“Em muốn thảo luận cái gì với tôi? Cũng là tin đồn của em và thần tượng của em?” Anh lạnh lùng nhìn cô, tay cũng chậm chậm trượt xuống, cuối cùng cầm tay cô, tỉ mỉ mài nhẵn của cô.

Trong lúc này Khương Hiểu khó có thể phân rõ ý nghĩ sâu xa của anh.

Chu Tu Lâm từ từ cúi thấp người, nửa ngồi một chân, và nhìn thẳng cô. “Khương Hiểu, em là vợ của Chu Tu Lâm anh.”

“Đó là giả? Chúng ta là kết hôn giả.”

“Em cảm thấy anh cần ký giấy hôn thú.”

Ánh mắt Khương Hiểu mê mang.

“Không phải em rất thông minh sao? Tại sao ở chuyện này_____chậm chạp như vậy?” Hơi thở ấm áp lơ lửng ở bên tai, khoảng cách càng ngày càng gần.

Khương Hiểu ngập ngừng, “Anh không biết phụ nữ mang thai sẽ trở nên ngốc nghếch sao?”

Chu Tu Lâm cười cười một tiếng, bất ngờ hôn lên khóe miệng của cô. Biết cô sẽ né tránh, tay anh giữ khuôn mặt cô.

Hô hấp hai người chạm vào nhau.

Anh hỏi: “Anh có uống rượu không?”

Khương Hiểu đỏ mặt lắc đầu.

Chu Tu Lâm nhìn cô thật sâu, “Hai ngày nay Tiểu Đậu Nha có quấy em hay không?”

Cô như nhìn thấy lần anh nôn ra đó, tiếp sau không có phản ứng. Nói đến Tiểu Đậu Nha, cô buông lỏng rất nhiều. “Anh muốn sờ hay không? Tôi cảm giác giống như bụng lớn.”

Mi tâm Chu Tu Lâm run lên, ánh mắt rơi vào trên bụng cô. Cô mặc váy ngủ rộng thùng thình, hoàn toàn không nhìn ra thay đổi. Cuối cùng anh kiềm chế bản thân, chỉ ôm lấy cô.

Hồi lâu, Tưởng Cần mở điện thoại, nhắc nhở anh cần phải trở về.

Khương Hiểu cười trộm, ai bảo buổi chiều anh không cho cô ăn đồ uống lạnh, tất cả mọi người có, chỉ cô không có.

Chu Tu Lâm lờm cô một cái, “Bộ phim của Triệu Hân Nhiên còn bao lâu?”

“Hân Nhiên không có trạng thái, có lẽ tiến độ quay phim phải kéo dài mấy ngày.”

Chu Tu Lâm suy nghĩ trong phút chốc, cầm lấy điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại. “Tina, mười giờ sáng mai tôi về công ty, hội nghị của buổi sáng ngày mai lùi lại.”

Khương Hiểu: “.....Anh không phải đi?”

“Có vẻ em rất muốn anh đi.”

“Không phải, tôi không có ý đó.” Khương Hiểu cũng không đuổi người, “VẬY anh ở đâu? Phải nhanh để trợ lý Trương đi đặt phòng. Phòng ở đây rất thiếu, còn không biết có phòng không.”

Chu Tu Lâm nở nụ cười, “Trường Cần cũng mệt mỗi một ngày rồi, thôi, đêm nay chấp nhận một chút, chen chúc thôi.”

Chen chúc thôi.....

Trong nháy mắt Khương Hiểu liền muốn bùng nổ, nhưng cô không có dũng khí phản kháng.

Chu Tu Lâm tắm ở phòng tắm, Khương Hiểu tắt đèn, chỉ chừa một chiếc, bóng của cánh vật lơ mờ, cô nằm ở một bên của giường lớn, còn để lại hơn một nửa cho anh.

Cô từ từ nhắm hai mắt, nghe tiếng nước chảy bên tai. Chỉ chốc lát sau tiếng nước chảy ngừng, lại là âm thanh vù vù của máy sấy tóc.

Chu Tu Lâm từ phòng tắm đi ra, thì thấy Khương Hiểu quẩn chân, ngủ tại mép giường, đoán chừng xoay người một cái cũng có thể rơi xuống đất.

Anh lau mồ hôi trên người, vén chăn lên, nằm ở một bên. “Công tắc đèn ở đâu?”

Khương Hiểu không nói chuyện.

Chu Tu Lâm khẽ cười một tiếng, “Hình như công tắc ở bên kia của em.” Nói xong anh vừa muốn thò người qua, Khương Hiểu vươn tay, dùng một cái tắt đèn.

Đêm khuya yên tĩnh, hai người đều không ngủ.

Khương Hiểu vẫn không nhúc nhích, ngược lại Chu Tu Lâm thoải mái. “Chờ công việc lần này của em kết thúc, sau khi trở về, chúng ta nói chuyện mang thai cho ba mẹ.”

“Tại sao không nói cho họ ngay từ đầu?”

“Tur tưởng của mẹ anh quá truyền thống.” Tay của anh nắm tay cô ở trong chăn, “Không có chuyện gì. Ba tháng sau thì đi bệnh viện đặt thê?”

“Đặt thê gì?”

“Trình tự của mang thai và sinh con, đến lúc đó anh sẽ đi với em.”

Khương Hiểu im lặng trong chốc lát, “Sau này anh nhất định sẽ là người cha tốt.”

“Tin tưởng anh như vậy.”

Cô yên lặng trong phút chốc, “Lớp trung học của chúng tôi đó, rất nhiều người đều biết Chu Nhất Nghiên có một anh trai rất lợi hại. Lúc đó cô ấy rất phô trương ở trong lớp, cầm ảnh của anh khoe khoang.”

“Ờ, vậy em xem qua ảnh của anh?”

“Xem qua. Tắm hình anh mặc quần áo học sĩ*.” Quan hệ của cô và Chu Nhất Nghiên không tốt, cũng không dieenndkdanleeequhydonnn

thể có cơ hội nhìn ảnh của anh. Mà Chu Nhất Nghiên sẽ thường nói chuyện Chu Tu Lâm với mấy bạn học nữ chơi tốt với cô ta.

*học sĩ: học vị thấp nhất, do trường đại học phong khi tốt nghiệp đại học.

“Lúc ấy có ý nghĩ gì?”

Khương Hiểu ấp úng nói: “Lúc ấy tôi đã nghĩ thi vào trường cao đẳng.” Im lặng rồi, cô mới nói, “Trước kia tôi đã từng gặp anh.”

“Khi nào?” Anh hiểu kì hỏi.

“Ôi, rất mệt. Ngày mai tôi còn phải đi làm đấy.” Thế nào cũng không chịu nói.

Chu Tu Lâm biết anh không hỏi ra đáp án, lôi chần của cô, “Em cũng không ngại oi bức. Ngủ ở giữa!”

Tác giả có lời muốn nói: **【kịch trường nhỏ mơ mộng】**

Tiểu Đậu Nha lên tiểu học, một ngày kia hỏi: “Mẹ, thâm trầm là có ý tứ gì?”

Khương Hiểu và con trai lật từ điển Tân Hoa một chút.

Tiểu Đậu Nha hiểu được hàm nghĩa của thâm trầm cảm khái: “Còn có người như vậy hả.”

Khương Hiểu: “Đúng vậy, ba con là đúng.”

Tiểu Đậu Nha: “Ba thật thâm trầm. Thảo nào tên của con gọi là Chu Tư Mộ.”

Ngài Chu đang họp hắt xì.

Tên của Tiểu Đậu Nha, lộ bài cho các bạn rồi.

Các bạn muốn yêu tôi như thế nào?

Lời dặn dò dài ở đâu?

Chương có 2 lời nhắn dự đoán ~ 88 cái bao lì xì ngẫu nhiên ~~

Chương 15

Editor: Lạc Tâm Vũ

Đây là lần thứ hai hai người cùng giường chung gối, hơn nữa là ở dưới trạng thái tỉnh táo.

Khương Hiểu cẩn thận từng li từng tí cất giấu sự căng thẳng của bản thân. Đúng, cô sợ anh phát hiện.

Em thích anh rất nhiều, chỉ mình em biết.

Thích anh, tim đập bùm bùm, nhưng vẫn phải làm một bộ dáng vân đạm phong khinh*.

*Vân đạm phong khinh: (Nghĩa đen) mây gió điềm nhiên, mây thưa gió nhẹ. (Nghĩa bóng) chỉ tính cách không màng gì cả, đàm đàm như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Thích anh, đứng ở bên cạnh anh, đến không khí cũng ngọt.

Tôi luôn luôn kiềm chế phần tình cảm này, bởi vì tôi sợ là tôi đơn phương.

Nhưng, một người đàn ông có thể chạy tới nhìn một người phụ nữ ở ngày hè nóng bức, thậm chí còn hôn cô, vậy chứng minh cái gì? Khương Hiểu len lén nghĩ, hẳn là Chu Tu Lâm có chút thích cô. Ừm! Có chút!

Khương Hiểu cho rằng mình sẽ không ngủ được, kết quả đêm đó,

giấc ngủ của cô siêu tốt, mộng đẹp cả đêm. Thậm chí, cô còn làm một giấc mơ.

Chu Tu Lâm, cô, Tiểu Đậu Nha, một nhà ba người đi nghỉ ở hải đảo. Tiểu Đậu Nha với cô, mỗi người cầm một cái kem, Chu Tu Lâm ngồi ở một bên nhìn tha thiết mong chờ.

Sáng ngày hôm sau, cô tỉnh lại trước, nhìn thời gian một chút, sáu giờ lẻ năm phút.

Chu Tu Lâm còn chưa tỉnh, khuôn mặt khi ngủ chính là một người đàn ông đẹp yên lặng, tràn đầy hấp dẫn.

Một số ánh sáng xuyên qua cửa sổ của khách sạn, ánh mặt trời tiến vào từ ngoài cửa sổ càng lúc càng rộng.

6h10, đồng hồ báo thức của Chu Tu Lâm vang lên, anh tắt âm thanh rất nhanh, đứng dậy xuống giường.

Giường lớn hơi rung một chút.

Chu Tu Lâm nhìn người còn đang ngủ trên giường, anh nhẹ nhàng đi phòng tắm. Chờ lúc anh đi ra, Khương Hiểu vẫn giữ tư thế vừa rồi, cũng không hề cử động. Anh nở nụ cười.

Thay quần áo xong, anh đi đến trước giường, thoáng khom người xuống. Anh thật muốn nhìn cuối cùng cô có thể diễn đến mức nào, đến gần cô từng chút từng chút, hai hàng mi dày kia run rẩy nhẹ nhẹ.

Cuối cùng cô mở mắt, vẻ mặt lười biếng. “Sớm_____”

Cách khoảng cách mấy cm, bốn mắt nhìn nhau.

Tất cả trong đáy mắt của anh hoàn toàn là cô.

Anh nói: “Sớm___vừa định gọi em, em đã tỉnh.”

Khương Hiểu á một tiếng, “Tôi dậy đây.” Dù cho gặp nhiều tiểu thịt tươi*, khoảng cách số không với khuôn mặt này của Chu Tu Lâm, lòng của cô vẫn đập bùm bùm không ngừng.

*Tiểu thịt tươi: Tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot. (Nguồn: Google)

Anh cười cười: “Anh chờ em.” Giọng trầm thấp ôn hòa vang lên trong không gian yên tĩnh, làm cho lỗ tai của cô đều ngưa ngưa.

Khương Hiểu đang chuẩn bị cầm quần áo đi phòng tắm, cô do dự mà chậm một bước, “Không phải anh rất vội sao?”

Anh đang cài nút áo sơ mi, “Cùng ăn một bữa sáng.”

Khương Hiểu: “.....Nhưng tôi phải đi theo Hân Nhiên.”

Chu Tu Lâm cười như không cười nhìn cô, không nghe ra chút lên xuống trong giọng nói. “Có thể, nếu không gọi Triệu Hân Nhiên đi nd da nl e q uu ydo n cùng dùng cơm, anh nghĩ chắc cô ấy sẽ không từ chối, dù sao anh cũng là ông chủ của cô ấy.”

Khương Hiểu: “Vâng, ông chủ.”

Sau cùng, vẫn là hai người cùng dùng cơm.

Cô mang theo mũ, còn có gọng kính lớn. Làm trợ lý minh tinh đã lâu, tính cảnh giác cực kỳ cao. Chu Tu Lâm liếc mắt trang phục của cô một cái, hỏi một câu, “Làm sao em và Tấn Trọng Bắc bị chụp được?”

Khương Hiểu nhún nhún vai, “Không biết nha. Đêm đó chúng tôi liền tùy tiện trò chuyện mấy câu.”

Tấn Trọng Bắc cũng không phải người tùy tiện trò chuyện vài câu với người khác.

“Trước đây em biết anh ta?”

Khương Hiểu lắc đầu, “Không, làm sao có thể. Tôi và anh ta hoàn toàn là người của hai thế giới, năm nay sự nghiệp của tôi vừa mới chuyển biến tốt, mới có thể gặp được anh ta.” Về mặt của cô đáng tiếc, xem ra vô cùng chú trọng với sự nghiệp.

Được, là anh cản trở sự nghiệp của cô.

“Tấn Trọng Bắc có chút phức tạp, không nên đến gần anh ta quá.”

Khương Hiểu biết điều gật đầu một cái, trong lòng có một ý nghĩ. Tiểu Đậu Nha à, ba con có phải đang ghen hay không hả? Cô nghi ngờ nhìn anh.

“Nhìn anh làm gì?”

“Không. Anh dùng mỹ phẩm gì dưỡng da? Sao làn da tốt như vậy?”

Chu Tu Lâm dờ khóc dờ cười, “Đi thôi, đừng nhiều lời.”

Ăn bữa sáng xong, Chu Tu Lâm phải đi về. Khương Hiểu đưa anh đến đầu đường, xe của anh dừng ở phía xa.

Đang nghỉ hè, không ít người đến thành phố điện ảnh du lịch. Có người thấy Chu Tu Lâm, giờ điện thoại di động lên chụp mấy tấm.

Khương Hiểu: “....Anh bị chụp ảnh rồi!”

Chu Tu Lâm không để ý lắm, “Chú ý an toàn.”

Khương Hiểu: “Tôi cũng vừa bị chụp ảnh, tôi sẽ bị lộ ra.”

Chu Tu Lâm: “Người ta có quyền tự do chụp ảnh.”

Khương Hiểu: “Chu Tu Lâm, anh không sợ ngộ nhỡ sao? Nhỡ chuyện của tôi và anh bị lộ ra, anh cũng không có giấu lại hậu quả.”

Có hậu quả gì, chẳng lẽ tốt hơn tình thế bây giờ.

Chu Tu Lâm kéo một ý cười, “Lo sợ hão huyền, anh cũng không phải Tấn Trọng Bắc. Người ta chụp anh, về lại phát hiện anh không phải là mình tinh gì, tự nhiên sẽ xóa ảnh.”

Khương Hiểu: “Nhưng nhỡ tôi bị lộ ta đây?”

Chu Tu Lâm: “Ông chủ tới khảo sát công việc, nhân viên tiến ông chủ một chút, không thể?”

Khương Hiểu cắn răng: “Có thể. Ông chủ, đi thông thả không tiến.”

Sau đó chứng minh, quả nhiên là Khương Hiểu suy nghĩ nhiều.

Nửa tháng sau, phần diễn của Triệu Hân Nhiên hơi khô thẽ tre*, công việc ủa cô cũng xem như là chấm dứt.

*Hơi khô thẽ tre: Cụm từ này bắt đầu từ giai đoạn trước Tần, dùng để chỉ đến việc quay phim đã hoàn thành, chuẩn bị bước vào giai đoạn sau sản xuất. Cụm từ còn để chỉ việc viết xong một tác phẩm.

(Nguồn: Baidu)

Tổ diễn phim vì Triệu Hân Nhiên làm một tiệc chúc mừng nhỏ.

Triệu Hân Nhiên thông qua khoảng thời gian này, cũng mở mang không ít, biết bạn bè mới, kỹ thuật diễn cũng được cải thiện. Ly biệt dinendian.lơqid]on lúc nào cũng làm cho lòng người chua xót. Triệu Hân Nhiên gửi một tấm ảnh trong phim của mình trên Sina Weibo*, bên cạnh là hai người trợ lí của cô.

*Sina Weibo: Sina Weibo là một trang mạng xã hội dạng tiểu blog của Trung Quốc, cũng tương tự như Twitter hay Facebook. Đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như những gì Twitter đã tạo dựng ở Mỹ. Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012. (Nguồn: Wikipedia.)

Tấm ảnh vừa để lên trên mạng, fan liền nổi dậy ầm ỹ.

“Nhiên của tôi đẹp quá.”

“Cầu chúc 《Thịnh thế thiên hạ》 cháy lớn trước.”

“Oa, chị trợ lí cũng thật đẹp! Hoàn toàn có thể ra mắt rồi!”

.....

Hoạt động buổi tối, cơ thể Trình Ảnh không khỏe không đi, khiến người ta ngoài ý muốn chính là Tấn Trọng Bắc đi.

Tưởng Cần là đại diện của điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, đóng quân ở tổ diễn phim nhiều ngày, sớm đã làm quen với họ. Anh ta

thường nói đùa giỡn với đạo diễn ở studio, có thể xem bản thân như phái có kỹ thuật diễn thâm niên, thậm chí âm thầm, còn đích thân làm mẫu.

Lần này, mọi người càng cảm thấy thích hợp, Tưởng Cần xuất hiện ở tổ diễn phim 《Thịnh thế thiên hạ》, là hợp tình hợp lý như vậy.

Trong phòng, hơn hai mươi người.

Triệu Hân Nhiên chào hỏi với mọi người xong, nói rất nhiều lời, đơn giản là cảm ơn sự chăm sóc của mọi người trong thời gian này, sau này thường liên lạc. Tấn Trọng Bắc xuất hiện, khiến cô không khỏi có chút vui vẻ, trên mặt không che giấu được kích động.

Thực ra Khương Hiểu cũng rất kinh ngạc, Tấn Trọng Bắc có thể tới.

Mọi người tập năm tùm ba trò chuyện.

Vô tình, Tấn Trọng Bắc ngồi xuống bên cạnh Khương Hiểu.

Khương Hiểu ăn quả nho, vừa quay đầu thấy anh ta, cô cười một tiếng, đôi mắt khi cười rộ lên hơi nhú lại, “Thầy Tấn_____” các diễn viên khác gọi anh ta là anh Trọng Bắc, hoặc kêu tên, Những trợ lý bọn họ đây, đều đã quen gọi một tiếng_____Thầy.

Tấn Trọng Bắc hỏi: “Ngày mai các cô đi?”

“Đúng nha. Hân Nhiên còn có bộ phim bên dưới, đi về nghỉ ngơi một hai ngày, lại phải lên đường. Thầy Tấn, không ngờ anh sẽ đến.”

Tấn Trọng Bắc lẳng tai, “Tại sao tôi sẽ không tới?”

Khương Hiểu thì thầm một tiếng, “Bởi vì anh là đại thần siêu cấp

nha.”

Tấn Trọng Bắc nở nụ cười, “Gần đây tất cả mọi người gầy, dường như chỉ có cô mập.”

“Đúng vậy nha?” Khương Hiểu vội vàng để quả nho trong suốt xuống, khuôn mặt nhăn nhó.

Anh ta bị động tác của cô đùa đến vui lên.

Vẻ mặt Khương Hiểu đau khổ, có lẽ bây giờ cô gái đều lấy gầy là đẹp.

“Không mập bao nhiêu.”

“Thầy Tấn, anh không cần an ủi tôi.” Bản thân Khương Hiểu cũng biết, gần đây cô nhất định mập rồi.

Tấn Trọng Bắc cười nói: “Cô không phải dùng đến kính, không một chút liên quan đến mập.”

Khương Hiểu nhếch khóe miệng, “Đúng rồi, bây giờ tôi có thể xin chữ kí không?”

Tấn Trọng Bắc nhìn cô, “Tôi cho là cô không yêu thích chữ kí của tôi, lâu như vậy cũng không có tìm tôi.”

Khương Hiểu bị oan, chủ yếu là lần trước chụp ảnh sự kiện. Trợ lí Tường già dặn kinh nghiệm nói ở bên tai cô, khiến cô giữ một khoảng cách với Tấn Trọng Bắc. Bất ngờ lại bị chụp, fan của Tấn Trọng Bắc sẽ xé xác cô.

Ngược lại Khương Hiểu không lo lắng việc này, chủ yếu là, cô lo thật

sự bị đào ra cái gì, đến lúc đó không cách nào thu dọn.

Cô lấy bút và cuốn vở từ trong túi. Bìa ngoài hồng nhạt, tràn đầy tư tưởng thiếu nữ.

“Muốn tôi viết cái gì?”

“Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Theo đuổi tình yêu, không mệt ở lòng. Lâm Vu, cố lên.”

Tấn Trọng Bắc sững sờ, chăm chú viết hàng chữ này, liền ký tên là mẫu chữ in. “Lâm Vu là vị bạn tốt kia của cô?”

“Ừ. Chúng tôi là bạn học trung học, cô ấy là học sinh trường y đại học B. Năm đó anh diễn 《 bản sắc y học 》, cô ấy rất thích.

“Thay tôi cảm ơn cô ấy. Có cơ hội, hy vọng có thể gặp mặt cô ấy.”

Khương Hiểu tiếp nhận cuốn vở thật cẩn thận.

“Khương Hiểu, tôi nghe nói, cô là người thị trấn Lăng Nam của Tấn Thành.”

“Đúng, Lăng Nam là quê tôi, nhưng đã nhiều năm tôi không về.”

“Dọn nhà?”

“Bên đó không có người. Cha tôi là họa sĩ, tương đối lãng mạn, luôn luôn tìm linh cảm bên ngoài.”

“Không biết tên thật của bác gọi là gì?”

“Cha tôi gọi là Khương Ngật, ông cũng không quá nổi danh.”

Tấn Trọng Bắc không hiểu rõ lắm với giới hội họa, không tiếp tục hỏi kĩ.

Hai người nói chuyện một lát, trợ lý Tưởng đi tới, ngồi ở bên cạnh Khương Hiểu. “Đang thảo luận kỹ thuật diễn với Tấn đại thần hả?”

Khóe mắt Khương Hiểu giật giật.

Tấn Trọng Bắc thu lại vẻ mặt, “Nếu Khương hiểu muốn tiến vào ngành này, tôi chào mừng, dốc túi truyền cho.”

Khóe miệng Tưởng Cần giật giật, cười khan một tiếng. “Nhận được sự chăm sóc của Tấn đại thần với trợ lý của công ty chúng tôi, chỉ là, Hoa Hạ có đoàn chuyên môn, còn có nguồn tài nguyên, nếu Khương Hiểu muốn diễn viên, ngài yên tâm đi, Chu tổng chúng tôi nhất định sẽ gắng sức nâng đỡ.”

Khương Hiểu: “....Hai vị tôi thật sự không có tính toán làm diễn viên.”

Tấn Trọng Bắc không biến sắc.

Nửa giờ sau, Tấn Trọng Bắc rời đi. Tất cả mọi người có thể hiểu được, tối nay Tấn ảnh đế có thể qua, cũng là cho Triệu Hân Nhiên đủ mặt mũi.

Triệu Hân Nhiên ngồi uống rượu với hai người đàn ông, bộ dạng hai người đàn ông đẹp đẽ, cao gầy, anh tuấn. Trong khoảng thời gian này tiếp, ý tứ của anh ta với Triệu Hân Nhiên rõ ràng rành rành.

Khương Hiểu bên cạnh nhìn rõ ràng, chỉ khe khẽ thở dài một hơi.

Trợ lý Tưởng nói: “Lần này sau khi trở về, Chu tổng sẽ điều cô đến

bên cạnh, tạm thời làm trợ lý riêng của anh ấy.”

Khương Hiểu nghiêng đầu, “Tôi đây không phải cướp đoạt bát cơm của anh rồi hả?”

Trợ lý Tưởng làm ra một dấu tay, “Chào mừng.”

“Triệu Hân Nhiên ở đây thì sao? Công ty chuẩn bị thuyết phục cô ấy như thế nào?”

“Sắp xếp của công ty, cô ấy chỉ có nghe theo. Yên tâm đi, sự sắp xếp của công ty đối với cô ấy mà nói, chỉ có lợi với cô ấy.”

Khương hiểu gật đầu.

“Phu nhân, nửa năm sau này ngài đi theo bên cạnh Chu tổng, chính là thời kì quan trọng tích lũy tài nguyên, sau này chờ cô làm việc lại, trong tay cô có rất nhiều nguồn tài nguyên giao thiệp, còn sợ không thành người đại diện xuất sắc sao.”

Khương Hiểu bị sự thay đổi bất thành hình của trợ lý Tưởng trong kế hoạch làm cho kinh sợ nhanh chóng, cô đành phải bất chấp khó khăn nói: “Cảm ơn trợ lý Tưởng nhắc nhở.”

“Khách sáo khách sáo.”

Khương Hiểu: “....”

Ngày hôm sau, đoàn người Triệu Hân Nhiên trở lại Tấn Thành.

Khương Hiểu ngủ gật ở trên xe, tối hôm qua mọi người cực kì ồn ào, mãi cho đến rạng sáng còn không có ý tứ tan cuộc. Khi cô nhận được lời của Chu Tu Lâm, vừa đúng 11 giờ.

Anh nói hôm nay không có thời gian đến đón cô, để Tường Cần đưa cô về nhà trước.

Khương hiểu chột dạ nói vài câu liền cúp.

Đón đường này bọn tôi hết sức khốn khổ, phụ nữ có thai hả, đi qua đi lại không dậy nổi.

Trên đường Tường Cần đưa cô về, hỏi: “Phu nhân, có phải bây giờ ngài rất muốn gặp Chu tổng hay không hả?”

Khương Hiểu híp mắt, ngủ đến mơ mơ màng màng, “Tôi rất nhớ cái giường trong nhà.” Cái giường kia là cái nhiều năm qua cô từng ngủ thoải mái nhất.

Tường Cần: “Chu tổng cũng rất thích cái giường kia, nửa đêm đổi dien-dyan(lee^qu.donnn) phòng, anh ấy cố ý mang cái giường kia qua. Cái giường khác anh ấy không ngủ được.”

Đầu óc của Khương Hiểu căng thẳng, “Ồ ó o_____” Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, cô vừa nhìn, là Chu Tu Lâm gọi điện thoại tới.

“Về đến nhà chưa.”

“Sắp.”

“Buổi trưa dì làm cơm, buổi tối, anh về đón em, đi đến chỗ ba mẹ đó. Buổi chiều ở nhà nghỉ ngơi, đừng có chạy lung tung.”

“Anh chuẩn bị tối nay ngả bài?”

“Lựa ngày không bằng trùng ngày. Ba mẹ không có mấy ngày liền muốn ra nước ngoài nghỉ ngơi.”

Về mặt Khương Hiểu vô tội, “Ôi, tôi sợ nha. Từ nhỏ đến lớn chưa làm qua chuyện sai lầm, thì một cái này, còn bị bắt ngay tại trận.”

Chu Tu Lâm cười hì hì một tiếng, “Em cảm thấy Tiểu Đậu Nha là sai lầm?”

“Đương nhiên không phải!” Tiểu Đậu Nha là món quà, là món quà ông trời ban tặng.

“Vậy không nên sợ. Nhiều lắm thì anh bị ba anh đánh một trận.” Nhà họ Chu tương đối thích nề nếp gia đình, Chu Tu Lâm biết mình khó tránh được một trận trách cứ.

“Buổi tối gặp đấy!”

Chu Tu Lâm cúp điện thoại, chưa phát hiện ra nụ cười.

Tác giả có lời muốn nói: có lẽ tuần này sẽ lại có gấp đôi.

Dây leo lớn cố gắng nỗ lực lại thêm nỗ lực để ở lại.

Mời các bạn dùng lời dặn dò, lời dặn dò lớn và dài bao phủ cô!

Chương 16

Editor: Gà

Chu Tu Lâm đang họp với vài vị Phó tổng đến phần cuối, Tina gõ cửa đi đến. "Chu tổng, bốn giờ rồi, ngài cần phải trở về."

Chu Tu Lâm sửa sang bản ghi chú một chút: "Hôm nay đến đây thôi, công việc ở thành phố B, cứ thế mà làm. Tuần sau sẽ hoạch định dự án cho hạng mục ảnh thị Lăng Nam. Các vị, hôm nay trong nhà tôi có chút chuyện, tôi đi trước."

Nói xong, anh đứng dậy, ra khỏi phòng họp.

Tina đi theo bên cạnh anh, vừa đi vừa nắm chắc thời gian báo cáo công việc: "Chu tổng, phương án của Nhất Nghiên đã hoạch định tốt rồi, tôi đã gửi đến hộp thư thoại của anh."

Chu Tu Lâm gật đầu: "Gần đây em ấy như thế nào?"

"Phỏng vấn cho 《 Tri Hạ 》 hình như không thành công."

Chu Tu Lâm cong khóe môi: "Đạo diễn Hứa yêu cầu rất cao, không tìm được diễn viên thích hợp thì tình nguyện không quay, không thể mang việc tư vào chỗ của ông ấy được."

Tina khẽ mỉm cười: "Nhất Nghiên có chút bị đả kích."

"Bị đả kích cũng tốt, tránh cho nó không biết trời cao đất rộng."

Tina gật đầu: "Cuối tuần trợ lý mới mới đến, muốn sắp xếp thế nào?"

Chu Tu Lâm hơi suy tư chốc lát: "Chuyện này giao cho Tưởng Cần." Trong khoảng thời gian này, quan hệ của hai người ở Ảnh thị cũng tăng tiến không ít. Khương Hiểu kiên dè quá nhiều, sau này nhìn thấy anh, khẳng định chỉ giải quyết việc công. Chờ qua ba tháng sau, rồi hãy nói, đến lúc đó Tiểu Đậu Nha cũng đã lớn.

"Được, tôi biết rồi."

"Ngày mai cô bàn với Triệu Hân Nhiên, nội dung hợp đồng nói rõ ràng cặn kẽ với cô ấy."

"Ngài yên tâm đi, một đóa hoa nhỏ may mắn của Hoa Hạ, không ai không hài lòng."

Khi Chu Tu Lâm về đến nhà, đã qua năm giờ. Trong nhà hoàn toàn an tĩnh, anh nhìn lướt qua, hành lý của cô ở phòng khách, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu.

Anh đi đến cửa phòng ngủ chính, gõ hai cái, bên trong không có động tĩnh.

Cách mười mấy giây, anh mới từ từ xoay nắm cửa mở ra, tầm mắt rơi vào một cục tròn vo trên giường.

Chu Tu Lâm đi đến, thấy cô ngủ khá sâu, anh mới ngồi xuống mép giường. Hơn nửa tháng không thấy, hình như cô tăng cân một chút, hai gò má mướt mà hơn trước rồi. Nhưng hôm nay khi cô ngủ mi tâm vẫn cau lại, không biết đang nằm mơ thấy cái gì. Nghe nói tối hôm qua chơi đến rạng sáng, lá gan càng ngày càng mập, cho nên hôm nay chột dạ không dám liên lạc với anh phải không?

Anh cầm bàn tay lộ ra ngoài chăn của cô, lòng bàn tay mang theo lạnh lẽo. Khớp xương ngón tay Khương Hiểu mảnh khảnh, móng tay cắt gọn sạch sẽ. Đột nhiên cô nắm chặt tay anh.

"Khương Hiểu ——" Anh nghĩ là cô tỉnh.

Khương Hiểu mê sảng: "Mẹ —— mẹ —— "

Chu Tu Lâm biết cô nằm mơ, có lẽ là muốn mẹ của cô. Anh cúi người xuống, từ từ ôm lấy cô, trong mềm mại mang theo hương thơm, tay anh chạy dọc sống lưng cô.

Cô mặc đồ ngủ, Chu Tu Lâm chạm tay sờ được một mảng mồ hôi. Gặp ác mộng à?

"Khương Hiểu ——" Anh gọi một tiếng.

Khương Hiểu nằm trong lòng anh, mơ mơ màng màng ngủ, thật vất vả mới mở mắt, đáy mắt ngập nước. "Chu Tu Lâm —— "

"Là anh." Một tay anh sờ sờ sợi tóc mượt mồ hôi của cô: "Đừng ngủ nữa."

Khương Hiểu không nhúc nhích, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh, không có tiêu cự.

Chu Tu Lâm thấy sắc mặt cô tái nhợt, ngón tay lau gò má cô: "Gặp ác mộng à?"

Khương Hiểu liếm khóe môi: "Tôi nằm mơ thấy mẹ tôi." Cô chỉ từng xem qua hình của mẹ, đã sớm mơ hồ trong trí nhớ, trong mơ cô chỉ thấy một bóng lưng, nhưng cảm giác đó cô biết, là mẹ của cô.

"Không sao, chỉ là mơ mà thôi. Anh đi lấy cho em ly nước." Anh vừa cử động, Khương Hiểu đã ôm lấy anh thật chặt, gần như dùng hết sức lực. Mặt cô chôn ở vai anh, càng dán càng chặt: "Anh đừng đi." Như bắt được một cây gỗ, cô không muốn buông ra. Một cảm giác không tên dần dần lan tràn đến chỗ sâu nhất nơi đáy lòng cô.

"Anh ở đây." Chu Tu Lâm ôm cô vài phút, thân thể con gái trời sinh mềm mại, đặc biệt khi cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ. Anh rõ ràng cảm nhận được một hơi thở ấm áp truyền vào người anh, ngay cả không khí cũng mang theo một hương vị an bình.

Cảm xúc Khương Hiểu từ từ khôi phục lại, nói: "Mấy giờ rồi?"

"Hơn năm giờ." Thần sắc Chu Tu Lâm ngưng đọng, nhưng giọng nói lại dịu dàng hơn bình thường vài phần. "Ngủ bao lâu rồi?"

"Ngủ tiếp vậy." Cô không dấu vết rời khỏi ngực anh, hình như cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người anh.

"Thức dậy vận động, ngủ nhiều, buổi tối sẽ không ngủ được."

Khương Hiểu lẳng lặng nhìn anh, sắc mặt ửng hồng: "Tôi muốn thay quần áo..." Cô không mặc áo lót đấy. Bởi vì ngủ, cô cởi áo lót đặt trên tủ đầu giường.

Cô có thể thấy, Chu Tu Lâm cũng có thể thấy.

Ánh mắt Chu Tu Lâm sâu thẳm, đứng dậy ra cửa, đưa lưng về phía cô, hắng giọng: "Đi tắm trước đi, anh gọi điện thoại cho ba mẹ, nói sẽ qua trễ một chút."

Bọn họ về trễ nửa tiếng, ba Chu mẹ Chu cũng không nóng nảy.

Ba Chu hỏi: "Nhất Nghiên đâu? Tối nay không về à?"

Mẹ Chu trả lời: "Nó nói tối nay có tiết, xong tiết sẽ về."

Ba Chu lắc đầu một cái: "Không phải là muốn làm diễn viên sao, cũng không biết có cái gì hay ho thế."

Mẹ Chu thì thầm: "Còn không phải là do ông nuông chiều thành thói à."

Ở đề tài này ba Chu chưa bao giờ cãi cọ với vợ, rốt cuộc do bọn họ quá nuông chiều con gái, hiện giờ nói gì cũng không có ý nghĩa nữa. Thật may, ban đầu lúc giáo dục con trai, bọn họ nghiêm túc dạy bảo. Chu Tu Lâm là đứa trẻ xuất sắc nhất nhà họ Chu này.

Chỉ chốc lát sau, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu đến.

Hơn nửa tháng không gặp, Khương Hiểu hơi có chút không thích ứng. "Ba, mẹ, hai người vẫn khỏe ạ." Dáng vẻ căng thẳng của cô, làm cho ba Chu buồn cười.

Chu Tu Lâm nhìn dáng vẻ lúng túng của cô, dắt tay cô, đi đến.

Ba Chu hỏi: "Lần này công việc vẫn thuận lợi chứ?"

Khương Hiểu gật đầu: "Tốt lắm ạ."

Ba Chu nói: "Sau cơm chiều, chơi một ván với ba."

"Được ạ."

Mẹ Chu ở một bên không nói gì: "Ăn cơm trước đi."

Khương Hiểu lặng lẽ nhìn bà một cái: "Mẹ, con đến giúp ngài."

Trong lòng mẹ Chu thờ dài một cái, suy nghĩ một chút cô chỉ mới 22 tuổi thôi, cùng tuổi với Nhất Nghiên. "Xong hết rồi."

Bữa cơm này, Khương Hiểu ăn có chút thấp thỏm, trong lòng nghĩ đến lời Chu Tu Lâm sẽ nói, nhạt như nước ốc.

Chu Tu Lâm bới thêm cho cô một chén canh cá nữa: "Húp một chén canh."

Khương Hiểu ngoan ngoãn ăn canh, cô ngồi bên tay phải Chu Tu Lâm, rốt cuộc không nhịn được kéo tay anh, sao anh không lo lắng gì cả vậy.

Chu Tu Lâm quay đầu: "Tập trung ăn cơm. Ba mẹ, nếu Nhất Nghiên trở về khóc lóc kể lể với hai người, bất kể nó nói gì, hai người cũng đừng nên đồng ý."

Ba Chu: "Ba tán thành."

Mẹ Chu nói: "Con là anh, phải nên giúp em chứ."

"Nó đấy à, phải chịu một chút đau khổ mới được."

Mẹ Chu tức giận nói: "Có người anh như con vậy sao? Con đừng có cưới vợ quên em gái đấy." Nói xong chính bà cũng cười.

Đầu gối Khương Hiểu đau xót, không liên quan gì đến cô mà. Nói Chu Tu Lâm có con trai quên em gái, cô còn có thể tin được.

Sau bữa cơm chiều, ba Chu kêu Khương Hiểu đến thư phòng đánh cờ. Chu Tu Lâm đột nhiên nói: "Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với

hai người."

Khương Hiểu kéo tay anh, nhỏ giọng nói: "Nếu không thì đừng nói."

Chu Tu Lâm An vỗ an ủi cô: "Không sao, chọn ngày không bằng gặp ngày."

"Tôi sợ anh bị đánh đấy." Cô biết ba Chu yêu cầu rất nghiêm khắc với chuyện này, nếu Chu Tu Lâm bị đánh, cô rất lo.

Ba Chu và mẹ Chu đồng loạt nhìn anh: "Chuyện gì?"

Chu Tu Lâm thẳng tắp đứng đó, ánh mắt bình tĩnh: "Khương Hiểu mang thai."

Trong nháy mắt ánh mắt ba Chu lộ ra vẻ vui mừng, khóe môi cong lên.

Mẹ Chu kinh ngạc, vội hỏi: "Ai u, sao lúc các con về không nói! Lúc nào thì biết? Đã bao lâu rồi?" Trong nháy mắt ánh mắt của bà nhìn về phía Khương Hiểu, kinh ngạc vui mừng. Thật sự Nhất Nghiên đã nói trúng, thật sự vợ có, cháu trai cũng đến. Chuyện gì cũng không gấp được, ông trời tự có an bài.

Khương Hiểu xấu hổ, từ từ giơ hai ngón tay lên.

Chu Tu Lâm trầm giọng nói: "Hai tháng."

Phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài loáng thoáng có tiếng trẻ con đang chơi đùa, chỉ loáng thoáng.

Mẹ Chu nhú mào: "Các con mới vừa đăng ký chưa đến một tháng mà."

Chu Tu Lâm bất đắc dĩ cười một tiếng: "Ba mẹ, rất xin lỗi, bây giờ mới nói cho hai người biết."

Mặt ba Chu từ từ chìm xuống, hung tợn nói: "Thằng nhãi ranh! Hồ đồ!" Con trai vội vã muốn kết hôn, hóa ra là đã gây ra án mạng.

Khương Hiểu bị dọa sợ không dám thở mạnh, sắc mặt đỏ lên, lúng túng áy náy.

Hồi lâu, ba Chu chậm rãi thở ra một hơi, chỉ vào Chu Tu Lâm: "Anh theo tôi đến thư phòng!"

Khương Hiểu kéo tay Chu Tu Lâm, nhìn anh: "Tôi và anh cùng vào."

"Không sao. Em cứ ngồi một lát." Về mặt Chu Tu Lâm vẫn đạm phong khinh. "Chờ anh, một lát về nhà."

Chu Tu Lâm đi theo ba Chu vào thư phòng.

"Đóng cửa lại." Giọng nói ba Chu lạnh cứng, ông nhìn Chu Tu Lâm: "Từ nhỏ tôi dạy anh thế nào?"

"Ba, chuyện này con rất xin lỗi."

"Quỳ xuống!"

Chu Tu Lâm quỳ xuống, sống lưng thẳng tắp.

"Chu Tu Lâm, từ nhỏ tôi dạy anh, làm đàn ông phải có trách nhiệm. Gia huấn nhà họ Chu, bị anh làm thúi rồi! Anh muốn mở công ty điện ảnh, tôi mặc kệ anh. Bây giờ anh còn dám làm ra chuyện như vậy. Khương Hiểu bằng tuổi em anh, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện,

nên anh khi dễ người ta phải không?"

Chu Tu Lâm sờ mũi: "Không có ạ."

"Còn không có! Trước đó những thứ scandal lên báo của anh là thế nào!" Từ trước đến nay nhà họ Chu rất xem trọng môn phong giáo dục, không ngờ Chu Tu Lâm luôn luôn ưu tú đã làm ra chuyện thế này. Ba Chu giận không kèm được, cảm thấy Chu Tu Lâm đã rơi vào một cái chảo nhuộm thật lớn.

"Rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Tu Lâm giải thích, anh và Khương Hiểu gặp nhau, rồi ôm trách nhiệm vào người mình.

Ba Chu nhíu mày: "Cho nên bây giờ hai đứa vẫn không muốn công bố chuyện kết hôn ra ngoài? Vậy anh muốn sau này con trai anh phải làm sao?"

"Ba, con có kế hoạch của con."

Ba Chu thở dài thật sâu: "Lần này anh làm tôi quá thất vọng. Ban đầu tôi đã nhắc nhở anh, vào cái vòng này, bất kể gặp phải cái gì, anh đều phải biết ngăn mọi cảm dổ."

Chu Tu Lâm im lặng.

Ba Chu lạnh lùng nói: "Chu Tu Lâm, anh tự giải quyết cho ổn thỏa đi."

"Ba, xin ngài yên tâm." Từng chữ của anh đều có lực.

Từ trước đến nay đàn ông nhà họ Chu luôn chung tình, rất trân trọng hôn nhân. Điểm này, mấy đời đủ để chứng minh.

"Chuyện này chỗ bà nội anh, tự mình giải thích." Bà nội nhà họ Chu cũng có học vấn cao. Trước kia là giáo sư đại học B, hơn nữa xem trọng phẩm hạnh giáo dục con cái.

"Con biết rồi."

Khương Hiểu vẫn nhìn chăm chăm vào cửa thư phòng, cô mơ hồ nghe được tiếng động bên trong, nhưng cô không dám tùy tiện đi vào.

Nhà họ Chu có quy củ của nhà họ Chu.

Cô chờ đợi nhìn về phía mẹ Chu, sắc mặt khẩn trương lo lắng, cũng không thể thật sự để Chu Tu Lâm bị ba Chu đánh một trận được.

"Mẹ, ngài vào khuyên ba được không? Nói ông không nên trách — — Tu Lâm."

Chương 17

Editor: Gà

Mẹ — —

Một tiếng ‘Mẹ’ này, Khương Hiểu kêu rất chân tình, khiến mẹ Chu nhất thời giật mình.

Trong lòng mẹ Chu cũng ngũ vị tạp trần, trong vui mừng mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu. Có mấy lời vừa đến khoe môi, bà vẫn nhin được, chọn quên đi, ngày khác rồi hãy nói. Bà trấn an nói: "Lần này các con thật không đúng, nếu có con, nên nói cho chúng ta biết từ sớm. Con còn ôm bụng đến Ảnh Thị, thật quá nguy hiểm."

"Mẹ, thật xin lỗi, là lỗi của con."

"Hai người các con đều có lỗi. Con còn nhỏ không hiểu chuyện, Tu Lâm cũng hồ đồ." Mẹ Chu thấy mặt cô tái nhợt, nghĩ đến bây giờ cô là phụ nữ có thai, vội vàng chuyển đề tài: "Tu Lâm không tránh khỏi bị giáo huấn một trận."

Khương Hiểu mím môi.

"Con đi xem một chút đi, không nhìn mặt Tăng cũng phải nhìn mặt Phật." Mẹ Chu dịu dàng nói.

Đáy mắt Khương Hiểu vui mừng: "Cảm ơn mẹ."

Cô vội vàng tăng nhanh bước chân đi đến ngoài cửa thư phòng, hít

sâu vài hơi, mới gõ cửa.

"Vào đi — —" Giọng ba Chu trầm thấp.

Khương Hiểu mở cửa, một màn trước mắt, làm cô thoáng chốc giật mình, cô trợn to hai mắt.

Chu Tu Lâm đang quỳ trên sàn nhà.

"Ba— —" Cô nuốt cổ họng, kêu một tiếng.

Ba Chu nhìn cô một cái: "Vào rồi nói."

Khương Hiểu khẩn trương đi vào, ánh mắt lóe lên. Tầm mắt của Chu Tu Lâm và cô giao nhau.

Khương Hiểu nắm chặt quả đấm: "Ba, thật xin lỗi, chuyện này con cũng có trách nhiệm."

Ba Chu thờ dài một tiếng: "Ừ. Các con đều sắp làm cha mẹ, sao làm việc còn không đáng tin như vậy."

Khương Hiểu chớp mắt mấy cái, ánh mắt đáng thương.

Rốt cuộc ba Chu dạy con trai, có thể, dạy con dâu, không được. "Có mấy lời ta đã nói với Tu Lâm, chính các con nên xem xét lại mình. Sau này nên lấy tư cách cha mẹ làm gương. Ta đi ra ngoài trước."

Ba Chu rời khỏi thư phòng thì cơn tức đã tiêu hơn phân nửa.

Khương Hiểu vội vàng đỡ Chu Tu Lâm: "Bác trai có đánh anh không?" Cô nhìn anh từ trên xuống dưới, tay cũng không nhịn được sờ soạng: "Không bị đánh chứ?"

Chu Tu Lâm để tay cô tùy ý chuyển động: "Không có."

Khương Hiểu thở ra một hơi nhẹ đến mức không nghe thấy. Cô thật sợ Chu Tu Lâm bị đánh, nhưng suy nghĩ một chút, ba Chu cũng không phải là người như vậy.

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Sao em vào đây?"

Khương Hiểu cắn môi, hốc mắt ửng đỏ: "Tôi đến xem một chút, không ngờ đại BOSS Hoa Hạ cũng có ngày bị giáo huấn." Cô nói khẽ, siết chặt ống tay áo của anh.

Chu Tu Lâm khẽ cười: "Yên tâm, món nợ này anh nhớ, chờ sau này Tiểu Đậu Nha ra đời, anh từ từ tính."

Khương Hiểu: "... Anh thật là."

Chu Tu Lâm cầm tay cô: "Vừa rồi có sợ không?"

Khương Hiểu gật đầu một cái: "Tôi không biết giữa cha mẹ và con cái của gia đình bình thường rốt cuộc thế nào. Ba tôi chưa từng dạy dỗ tôi, lúc tiểu học tôi ham chơi, không làm bài tập, ông cũng chưa từng mắng tôi." Cho nên, hôm nay lúc ba Chu nghiêm nghị dạy bảo Chu Tu Lâm, quả thật cô hơi kinh ngạc.

"Ba em rất yêu em." Chu Tu Lâm hí mắt, giọng nói trầm thấp, như đang trấn an cô.

Khương Hiểu chợt cười: "Có lẽ vậy."

"Cha mẹ Trung Quốc không giống cha mẹ nước ngoài, bọn họ không thường treo yêu thương ở khóe môi, nhưng trong lòng thương yêu

con cái không ít. Nghỉ đông và nghỉ hè anh đều đi theo bên cạnh ông bà nội, từ nhỏ hai ông bà luôn yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc với bọn anh, không chỉ về việc học tập. Khi còn bé, bọn anh không được phép có tiền tiêu vặt, lên đại học trừ học phí ra, còn lại thì phải tự mình đi kiếm."

Khương Hiểu có chút không tin.

"Không tin à?"

"Lúc đệ nhị trung học tiền tiêu vặt của Chu Nhất Nghiên lớp chúng tôi rất nhiều."

"Nhất Nghiên thì khác. Em ấy là con gái, khó tránh khỏi được nuông chiều. Anh nghĩ ở trong lớp nhất định là có vài nữ sinh không rất thích em ấy."

Khương Hiểu lúng túng nhìn anh, ý là anh có biết thì cũng đừng nói thẳng ra.

Chu Tu Lâm khẽ cười: "Nhà họ Chu cũng thấy được sự ưu tú của mỗi người, nhưng — — "

"Cái gì?"

Chu Tu Lâm liếc bụng cô một cái: "Tương lai Tiểu Đậu Nha nhất định rất ưu tú."

Khương Hiểu chu môi: "Như anh vậy là không được, tôi cảm thấy phải để con tự do lớn lên, cha mẹ không thể cho con cái quá nhiều áp lực."

Chu Tu Lâm cười: "Về điểm này, về nhà chúng ta có thể từ từ nói

chuyện. Trợ lý Khương, có thời gian em có thể xếp thời gian biểu cho anh."

Khương Hiểu: "... Hình như ba mẹ rất tức giận?"

Chu Tu Lâm thấp giọng an ủi: "Qua một thời gian ngắn là tốt rồi, dù lại giận chúng ta, cũng sẽ không giận Tiểu Đậu Nha đâu."

Khương Hiểu nhẹ nhàng lên tiếng: "Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Tiểu Đậu Nha thật tốt."

Anh lẳng lặng quan sát cô, gương mặt trắng nõn, lông mi thật dài như hai cây quạt nhỏ, có lúc cô sẽ vô thức tỏ ra mờ mịt luống cuống, chờ ai gọi cô thì cô lại mau chóng thu hồi vẻ mặt, mỉm cười duyên chú nhìn người đó.

Giờ khắc này, cô đứng ở đó, ánh mắt đột nhiên trở nên kiên định.

Hôm sau, Khương Hiểu chính thức làm bạn với tổng giám đốc Hoa Hạ.

Ngày đó trước khi ra cửa, Khương Hiểu cố ý đổi một thân áo sơ mi váy ngắn, mang giày da đáy bằng. Cô rất hài lòng với bản thân, đơn giản lại già dặn.

Đang thử áo trước kính, nhìn một chút, sau khi xác định đã ổn thỏa đáng, cô mới đi đến phòng khách.

Ánh mắt Chu Tu Lâm rơi vào người cô, hai chân tuyết trắng thẳng tắp, không có một chút tỳ vết nào, anh hơi nhíu mày: "Không được."

"Chỗ nào không được?" Khương Hiểu rất tin tưởng vào ý kiến của cô.

"Đổi váy ngắn đi."

"Nhưng tôi thấy Tina và Man Kỳ đều mặc như vậy."

"Khí chất của các người không giống nhau. Em quá giống học sinh."

Khóe môi Khương Hiểu co quắp, thật quá xem thường người khác!
Cuối cùng vẫn nghe theo ý kiến của anh, đổi thành quần.

Tài xế đến đón bọn họ.

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm ngồi ở phía sau, dọc theo đường đi cô rất thấp thòm.

Đương nhiên Chu Tu Lâm biết suy nghĩ trong lòng cô: "Đừng căng thẳng."

"Ai, tôi đây vừa mới vào làm, đột nhiên có thể từ trợ lý quèn bay vọt thành trợ lý tổng giám đốc, có làm người khác nhìn chăm chú hay không? Người khác nhất định sẽ suy nghĩ. Nhất định sẽ nói tôi, có quan hệ có bối cảnh."

Chu Tu Lâm nhú mi: "Chẳng lẽ em không có quan hệ không có bối cảnh?"

Trong lòng Khương Hiểu đau xót, hết lần này đến lần khác người ta nói đều là sự thật. "Chuyện đó, có thể nhờ cậy anh không?"

"Cái gì?"

"Chỗ Hân Nhiên, anh có thể chăm sóc cô ấy một chút, cũng không cần quá đặc biệt..."

"Khương Hiểu, anh rất hiếu kỳ, tại sao em để ý Triệu Hân Nhiên như vậy."

Khương Hiểu im lặng một chút: "Năm nhất đại học tôi đã bắt đầu làm việc ở đoàn phim, từng qua rất nhiều đoàn phim, gặp được rất nhiều minh tinh. Công việc không phải rất dễ dàng, có lúc mệt mỏi như chó. Mùa đông năm thứ hai đại học, vừa đúng lễ mừng năm mới, ở đoàn phim đột nhiên tôi nóng ran lên, lúc ấy dù uống nhiều nước để có thể cầm cự, kết quả hết lần này đến lần khác vận may không tốt như vậy. Sốt cao bốn mươi mốt độ, là Triệu Hân Nhiên đưa tôi đi bệnh viện." Có thể Triệu Hân Nhiên có lòng hư vinh của mình, sau khi ngày càng nổi tiếng, cũng bắt đầu trở nên mạnh mẽ. Nhưng lúc ban đầu cô ấy đã giúp cô, Khương Hiểu nhớ cả đời.

"Tháng tám 《Niên hoa》 của đạo diễn Triệu khai máy, Triệu Hân Nhiên sẽ vào đoàn."

Trong nháy mắt trước mắt Khương Hiểu sáng lên: "Thật tốt quá." Cô vươn tay chọt chọt tay anh.

"Ừ ——" Anh kéo dài giọng, một cảm xúc thân mật khó tả lơ lửng trong xe.

"Cảm ơn anh nha."

Chu Tu Lâm cười khế: "Bà xã, khách khí."

Sau khi Khương Hiểu quay mặt đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ, khóe môi càng vui vẻ hơn.

Trong lúc lơ đãng thời gian luôn thầm thay đổi bạn, quyết định lúc ban đầu, ước nguyện ban đầu thề sẽ không thay đổi, hóa ra thật sự

sẽ từ từ thỏa hiệp.

Có lẽ là sức mạnh của hạnh phúc.

Bởi vì anh và Tiểu Đậu Nha xuất hiện.

Đến công ty, hai người trước sau đi vào thang máy.

Khương Hiểu nhìn thấy Tưởng Cần thì hơi ngỡ ngàng.

Tưởng Cần há hốc mồm, hai chữ ‘phu nhân’ còn chưa nói ra, Khương Hiểu vội vàng nói: "Trợ lý Tưởng, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, trợ lý Khương. Chu tổng mới vừa đến, trước tiên cô đi pha một ly cà phê, nhớ đừng thêm đường."

Khương Hiểu: "... Được."

"À, Chu tổng không thích uống cà phê hòa tan, hạt cà phê ở trong hộc tủ tầng thứ hai của phòng trà nước."

Một lát sau, Khương Hiểu bưng cà phê đi vào: "Chu tổng, cà phê của ngài."

Chu Tu Lâm thu lại thần sắc: "Cảm ơn. Hôm nay có thời gian giúp anh chỉnh sửa bưu phẩm trong email lại."

Sắc mặt Khương Hiểu vui mừng: "Được." Cô muốn làm việc, không muốn đến đây làm bình hoa trang trí.

Cả buổi sáng, cô thấy Chu Tu Lâm đặc biệt bận rộn, cùng với tứ đại trợ lý đặc lực, nhất là Tina. Khương Hiểu đã nghe danh cô ấy, cô ấy tốt nghiệp đại học rất cao. Cô biết, nghệ sĩ ký hợp đồng với Hoa Hạ

cũng sẽ nể mặt cô ấy ba phần. Ai bảo cô ấy là nữ thủ lĩnh trợ lý đặc biệt của Chu Tu Lâm, xinh đẹp và thông minh. Tưởng Cần đã nói với cô, bảo cô nên học tập Tina.

Hình như Tina không quan tâm cô lắm, dù sao cô ấy đến Hoa Hạ đã ba năm.

Bữa trưa thì Chu Tu Lâm và Tina đi gặp đối tác.

Trợ lý Tưởng và Khương Hiểu ăn cơm với nhau ở phòng ăn.

Khương Hiểu quan sát phòng ăn, một mảng tường thủy tinh lớn tiếp đất, tầm mắt trống trải, cộng thêm các loại thực vật xanh biếc, ăn cơm ở đây thật sự làm cho người ta thích thú.

Tưởng Cần nói với cô về thói quen làm việc của Chu Tu Lâm, Khương Hiểu đều ghi tạc trong lòng. "Phu nhân, hình như ngài quá không quan tâm Chu tổng, những thứ này cô cũng không biết sao? Ngài nên quan tâm Chu tổng nhiều hơn."

Khương Hiểu cười khổ: "Tôi đã nhớ rõ, sau này sẽ quan tâm anh ấy nhiều hơn một chút."

Tưởng Cần: "Cũng không được. Nếu cô làm quá tốt, Tina và tôi sẽ thất nghiệp."

Khóe mắt Khương Hiểu run rẩy: "Trợ lý Tưởng, tôi nghe nói công ty giúp Hân Nhiên bàn bạc được một bộ phim."

"Triệu Hân Nhiên đã chiếm ánh sáng của cô rồi. 《Niên hoa》 của đạo diễn Triệu, nữ chính là Lương Nguyệt."

"Lương Nguyệt?" Khương Hiểu lặp lại: "Không phải đã nhiều năm chị

ấy không đóng phim rồi sao?"

"《Niên hoa》 đúng là tác phẩm để chị ấy quay lại."

"Hân Nhiên diễn vai gì?"

"Con gái của chị ấy."

"A. Quá tốt rồi, Hân Nhiên có thể mài dũa khả năng diễn xuất rồi."

"Tiết lộ một tin nữa, công chúa Chu cũng xuất hiện."

"Công chúa Chu? Nhất Nghiên?"

Tường Cần cười bí hiểm: "Được mấy cảnh."

Khương Hiểu phì cười, ngược lại công chúa Chu phù hợp với thân phận của cô ấy. "Trái lại rất mong đợi 《Niên hoa》 công chiếu, dù sao đã nhiều năm nữ thần không đóng phim rồi."

"Cô cũng thích Lương Nguyệt?"

"Không. Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy kỹ thuật diễn của chị ấy rất tuyệt, dù sao phái nữ trong nước giống như chị ấy vậy cũng không nhiều."

"Đúng thế, không xuất thân chuyên ngành. Diễn xuất cũng như ca hát, có người được Đức Chúa trời ban thưởng, có người thì được Tổ nghiệp ưu ái. Lương Nguyệt chính là người ở về trước."

Khương Hiểu cảm thấy Tường Cần phân tích rất hợp lý. "Đúng vậy, chị ấy rất may mắn."

Hai người cơm nước xong, trở về phòng làm việc của mình.

Khương Hiểu mới vừa ngồi xuống, điện thoại di động của cô vang lên, cuộc gọi hiển thị — — Chu Tu Lâm.

Cô vội vàng bắt máy: "Alô — — "

"Trợ lý Khương, vào đây một chút." Giọng anh trầm thấp.

Khương Hiểu theo thói quen: "Vâng, Chu tổng."

Chương 18

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khương Hiểu đi vào phòng làm việc của anh, Chu Tu Lâm đang ngồi ở trước bàn làm việc, tư thế tao nhã, giống như một bức tranh duyên dáng.

Cô đi tới, phát hiện anh đang xem kịch bản phim.

Chu Tu Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, “Như thế nào? Đã quen chưa?”

“Cũng không tệ lắm.” Khương Hiểu trả lời.

Cô có năng lực thích ứng rất mạnh, điểm này không thể nghi ngờ. Chu Tu Lâm nhìn thoáng qua đồng hồ báo giờ, “Bên trong có phòng nghỉ, có thể đi ngủ một lát?”

Hôm nay tinh thần Khương Hiểu tốt, tuyệt không buồn ngủ, cô lắc đầu. “Sao anh trở về nhanh như vậy?”

“Đã nói xong chuyện.”

Khương Hiểu nghĩ thầm, anh làm việc thực sự là mạnh mẽ vang dội. “Tôi vừa nghe trợ lý Tưởng nói, tên tiếng Trung của Tina là Hứa Nghệ Na.”

“Đúng.”

“Bây giờ mọi người đi ra ngoài gọi tên tiếng Anh, lại rất thuận tiện.”

Khương Hiểu nói, “Tôi cũng dự định lấy một tên tiếng Anh, anh đã từng du học, có đề nghị gì không?”

Chu Tu Lâm nhú mày nhìn cô.

“Đồng âm với tên của tôi, dễ gọi một chút.”

“Angela? Đó không phải là thiên sứ sao?”

Trong đầu óc cô không nén nổi tình cảm mà nổi lên một bài hát:

Em là thiên sứ của anh

Bảo vệ thiên sứ của anh

Từ nay anh không đau buồn nữa

.....

Chu Tu Lâm lên tiếng, khoe miệng thoáng hiện nét cười, nhìn qua cực kì ấm áp. “Trợ lí Khương, tối nay theo anh dự một buổi dạ hội.”

“Tôi? Tina không thích hợp hơn sao?”

“Trợ lí Khương, em cảm thấy có ai thích hợp hơn bà xã của anh?”

Bà xã của anh....

Sắc mặt của Khương Hiểu khẽ trở nên mất tự nhiên, “Tôi không biết phải làm cái gì?” Cô chưa bao giờ có kinh nghiệm chính thức tham dự dạ tiệc.

“Cũng không cần làm gì, coi như đi ăn gì đó, nhân tiện xem có thể

tích lũy mối quan hệ gì không.” Chu Tu Lâm vẫn đậm phong khinh nói.

Khương Hiểu nhìn quần áo của mình, “Tôi mặc cái gì đi? Còn có tôi chưa trang điểm.” Mặt mộc đây không trang điểm, lại không có kiểu tóc đáng nói, sao có thể đi dạ tiệc.

Chu Tu Lâm không cảm thấy có gì không ổn, chỉ là quần áo nhàn hạ một chút. “Lát nữa anh cùng em đến xem trong tiệm.”

“Nếu không thì bây giờ tự tôi đi.”

“Không vội.” Chu Tu Lâm đưa ra một xấp tài liệu, “Đây là mấy tiết mục giải trí công ty phải làm năm tới, còn có tài liệu nghệ sĩ công ty dinendian.lơqđjon chuẩn bị ký, em xem xuống, viết nhanh phần báo cáo chi tiết về hướng phát triển của bọn họ cho anh.”

Khương Hiểu tập trung nhìn kĩ, không ngờ hạng mục đầu tư của Hoa Hạ liên quan rộng như vậy. Cô hỏi: “Khi nào cần?”

“Bây giờ em có thể làm.”

“Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Không cần, em ngồi xem trên sofa, có chỗ nào không hiểu hỏi anh.”

Khương Hiểu ôm thái độ học tập, liền ở lại phòng làm việc của anh.

Phòng làm việc rộng rãi sáng sủa, hoàn toàn yên tĩnh. Rèm cửa sổ che hơn nửa tấm thủy tinh, ánh mặt trời mờ nhạt tiến vào từ ngoài cửa sổ, để lại một tầng ánh sáng vàng kim lộng lẫy.

Thình thoảng anh gõ bàn phím phát ra một chút tiếng vang, mang

theo một luồng cảm giác nhẹ nhàng khó hiểu.

Anh ở đây, tôi còn có gì mong mỏi?

Khương Hiểu giấu đi nỗi lòng, bắt đầu nghiêm túc xem tài liệu. Nhóm công ty có ý định ký hợp đồng này đều là sinh viên đại học đang hơn hai mươi, tuổi trẻ tràn đầy tinh thần phấn chấn, cũng đầy ảo tưởng với tương lai. Làng giải trí là một cuộc danh lợi, có thể thay đổi vận mệnh của một người ở trong sáng tối. Là mơ tưởng hay là ham muốn cá nhân, như người dien-dyan(lee^qu.donnn)uống nước ấm lạnh tự biết. Nhìn ra được, công ty đang làm kế hoạch trước khi lựa chọn nghệ sĩ phù hợp. Máy chục tờ tài liệu này, phong cách của mỗi người đều có đặc sắc.

Thực ra, lúc trước cô cũng có rất nhiều cơ hội có thể đi lên con đường diễn viên này, có một hai lần, thiếu chút nữa cô cũng không kiên trì được. Chỉ là một bước tới cửa kia, cô vẫn đổi ý.

Cô không muốn làm diễn viên, vậy thì làm một người đại diện minh tinh đi.

Thời gian lặng lẽ đi qua, thì lúc này, trên cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa.

Khương Hiểu lập tức đứng lên, lo lắng nhìn Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm không chút hoang mang nói: “Em tiếp tục làm việc của em.” Nói xong, anh mới nói về phía người ngoài cửa, “Vào đi.”

Tina mang Chu Nhất Nghiên vào, trên mặt hai người đều mang dáng vẻ tươi cười. Chỉ là nhìn đến Khương Hiểu ngồi ở trên ghế sofa, vẻ mặt của hai người đều cũng thay đổi. Tina rất bình tĩnh.

Trong nháy mắt sắc mặt của Chu Nhất Nghiên liền lạnh xuống.

Chu Tu Lâm dặn dò nói: “Tina, cô đi làm việc trước.”

Bóng hình xinh đẹp của Tina xoay người mà đi.

Chu Nhất Nghiên hít một hơi thật sâu, âm thanh khôi phục lại bình tĩnh, “Anh, vừa lúc em đi hoàn thành khóa thanh nhạc, rồi đến xem.”

Khương Hiểu tắc lưỡi, thì ra Chu Nhất Nghiên vẫn phải làm ngôi sao ca nhạc. Ánh mắt cô nhẹ nhàng nhìn về phía hai anh em, có lẽ là gene anh trai quá mạnh mẽ, làm nổi lên em gái bình thường. Cách lần gặp mặt trước, chỉ có hơn nửa tháng mà thôi. Chu Nhất Nghiên thay đổi vẫn rất lớn, cắt tóc ngắn, vẻ mặt trang điểm càng thêm đẹp đẽ. Làng giải trí chưa bao giờ thiếu soái ca mỹ nữ, nhưng mà, trời sinh có được khuôn mặt đẹp, nhất định sẽ có ưu thế.

Chu Tu Lâm: “Nhất Nghiên, không nên quá vội.”

Chu Nhất Nghiên thở dài, “Em đương nhiên vội nha. Bây giờ thế hệ sau 00 cũng ra mắt rồi, em chị gái 9x đây áp lực rất lớn. Anh, em nghe nói Hoa Hạ mua mấy bộ tiểu thuyết đương hồng*.”

*đương hồng: đại khái là nổi tiếng.

“Em nghe ai nói?”

“Em muốn nói là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài.”

“Nhất Nghiên, anh nói rồi. Chỗ này của anh không có đường tắt để đi.”

Chu Nhất Nghiên không vừa lòng, chỉ vào Khương Hiểu, “Vậy vì sao

cô ta có thể ở chỗ này!” Cô cực kì khinh tường từ lời nói.

Mặt Khương Hiểu không chút thay đổi mà nhìn cô, lại nhìn Chu Tu Lâm.

Lông mày Chu Tu Lâm hơi nhíu lại, “Cô ấy đang làm công việc cho anh, lương tháng 5000. Nhất Nghiên, nếu em sẵn lòng, em cũng có thể tới đây.”

Khương Hiểu muốn học máu rồi.

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên cũng không có được chỗ tốt. “Buổi tối em còn có hoạt động, đi trước.”

Chu Nhất Nghiên vừa đi, Khương Hiểu cũng vô tâm nhìn tài liệu. Cô có chút tò mò, “Các anh dự định tạo cô ấy ra thế nào?”

Chu Tu Lâm nâng trán, “Công ty bỏ vào phát hai ca khúc chủ đề phim truyền hình do em ấy hát chính.”

Khương Hiểu gật đầu, đây cũng là một trong các phương pháp tính toán để phôi bày cho người mới. Nhưng tài nghệ ca hát của Chu Nhất Nghiên, cô cũng biết đến. Lúc lớp 11, liên hoan Nguyên Đán của trường học, do sau khi lớp bọn họ bỏ phiếu quyết định cô ấy và Lâm Vu đại diện lớp tham gia diễn xuất trường học. Bởi vì sự kiện này, Chu Nhất Nghiên càng không thích cô và Lâm Vu.

“Em có ý kiến gì không?” Chu Tu Lâm hỏi.

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Cô ấy rất thích hợp đi con đường thần tượng. Đúng như cô ấy vừa mới nói, Hoa Hạ mua tiểu thuyết IP, vốn là tác phẩm thì có cơ sở fan nhất định. Chọn một bộ thích hợp với cô ấy, để cô ấy diễn vai chính. Mặc dù mạo hiểm, nhưng có thể

đánh bạc dinendian.lorqid]on một chút. Thanh xuân vườn trường, rất phù hợp với khí chất của cô ấy. Khi chờ phổ biến phim, marketing thích hợp trên mạng, có thể quét ra một chuyến ấn tượng tốt. Chỉ là_____”

Một đôi mắt của Chu Tu Lâm giống như mặt ngọc*, hiện lên vài phần khen ngợi. “Chỉ là cái gì?”

*Mặt ngọc: ngọc đen.

“Điều quan trọng còn ở kỹ thuật diễn của cô ấy rồi. Người xem bây giờ không phải kẻ ngốc, kỹ thuật diễn không giỏi, người xem sẽ không mua sổ.”

Chu Tu Lâm cười khẽ, “Trợ lí Khương phân tích đúng.”

Khương Hiểu nói nghiêm túc, hậu tri hậu giác* cảm thấy bản thân mình múa rìu qua mắt thợ rồi.

*hậu tri hậu giác: sau khi xem xét kĩ càng mới phát hiện ra.

Chu Tu Lâm cảm thấy, mấy năm nay Khương Hiểu kiêm chức thật sự không vô ích. Kinh nghiệm là tích lũy từng chút từng chút lên, bây giờ cô thiếu chính là mối quan hệ.

Cái này không vội.

Dạ tiệc tổ chức ở khách sạn Quân Thiên.

Bởi vì đến khi đi mua lễ phục, hai người đến muộn hơn nửa giờ.

Từ trước đến nay Khương Hiểu không để ý với quần áo, nhưng không có nghĩa là cô không có thẩm mỹ. Suy cho cùng di truyền thiên

phú nghệ thuật của cha, cô cực kì nhạy cảm với màu sắc. Trước kia lựa chọn lễ phục cho Triệu Hân Nhiên, dù sao vẫn có thể để cho cô bộc lộ tài năng. Mà cô ở trên quần áo của mình, theo đuổi không cao, quần áo chỉ cần vừa người thoải mái là tốt rồi.

Cô nghĩ theo Chu Tu Lâm tham gia dạ tiệc, lễ phục chỉ cần không sai là có thể. Nhưng không nghĩ tới, vậy mà Chu Tu Lâm nén được tính tình giúp cô thử từng cái từng cái.

Dường như anh làm không biết chán, cuối cùng thay cô chọn áo váy màu đen, khí quyển màu đen, không xuất chúng, nhưng cũng sẽ không phạm sai lầm.

Khương Hiểu oán thầm, “Tôi cho là anh sẽ không cùng phụ nữ đi dạo phố mua quần áo.”

Chu Tu Lâm trả lời: “Buổi tối mấy đạo diễn sẽ đến, em muốn để lại ấn tượng cho bọn họ, ngoại hình chính là ấn tượng đầu tiên, cho nên trang phục cũng là một trong những điều kiện.”

Khương Hiểu bĩu môi. Giấc mơ người đại diện của cô sớm đã lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Như Chu Tu Lâm nói, tối nay không ít nhân vật nổi tiếng của làng giải trí tới.

Chu Tu Lâm kéo tay Khương Hiểu, từng bước từng bước đi tới, tác phong nhanh nhẹn. Dần dần một vài ánh mắt như có như không hướng về phía Khương Hiểu.

Nét mặt Khương Hiểu càng bình tĩnh, khóe miệng mang theo nụ cười vừa đúng.

Chu Tu Lâm nghiêng người nói nhỏ với cô, “Đừng sợ.”

Đôi mắt của Khương Hiểu chống lại anh, quả thực lòng ổn định một chút.

Chu Tu Lâm mang cô đến, không ít người chào hỏi với anh, anh sẽ nói thừa một câu, “Đây là trợ lí của tôi, Khương Hiểu.”

Trong lòng mọi người hiểu, e rằng Khương Hiểu chính là người sau này bọn họ muốn hợp tác, cực kì nhiệt tình với cô. Nửa giờ, Khương Hiểu đã thu được một số danh thiếp. Khiến cho cô đáng giận, chính cô còn không có danh thiếp.

Cô lợi dụng khi không có người, than phiền với Chu Tu Lâm một câu.

Chu Tu Lâm cười tính trẻ con của cô, danh thiếp cũng chỉ là một loại hình thức. Hôm nay cô và anh cùng xuất hiện tại nơi này, đều có tác dụng hơn bất cứ danh thiếp nào. “Ngày mai để Tưởng Cần đi in một hộp.”

Khương Hiểu hơi xấu hổ, “Tôi tự đi là tốt rồi, cũng không thể phiền lòng trợ lí Tưởng mọi chuyện.”

Chính phía trước bọn họ, đạo diễn Triệu Châu đang nói chuyện với một vị phu nhân.

Vị phu nhân kia đưa lưng về phía bọn họ, Khương Hiểu không thấy rõ mặt của bà, hiển nhiên không biết bà là ai.

Chu Tu Lâm nói, “Đi thôi, đi chào hỏi với đạo diễn Triệu.”

Lòng của Khương Hiểu bỗng nhiên căng thẳng, cô không dám tưởng tượng, có một ngày mình có thể nói chuyện với đạo diễn Triệu.

Đạo diễn Triệu thấy được Chu Tu Lâm, nhiệt tình vung tay một chút, “Tu Lâm____” Ông cao giọng thét lên, phu nhân bên cạnh cũng xoay người lại. Bà lộ ra một ý cười thoáng hiện, “Là, Chu tổng hả.”

Ánh đèn của khách sạn lộng lẫy rực rỡ như vậy, cũng không đuổi kịp sự rực rỡ của bà.

Đạo diễn Triệu bắt tay với Chu Tu Lâm, “Tôi còn vừa thảo luận 《Niên hoa 》 với Lương Nguyệt, may mà Hoa Hạ đầu tư.”

Chu Tu Lâm thấy ánh sáng trong mắt bà lấp lánh mà di chuyển, xen lẫn một chút trong trẻo mà lạnh lùng. Anh mở miệng nói, “Đạo diễn Triệu, ngài khách sáo rồi. Kịch bản tốt như vậy, chúng tôi không đầu tư, là tổn thất của quần chúng.”

Ánh mắt của Lương Nguyệt lược qua ở trên người Chu Tu Lâm, lại chuyển về phía Khương Hiểu.

Chu Tu Lâm: “Đạo diễn Triệu, cô Lương, đây là trợ lí của tôi_____”

Toàn thân Khương Hiểu không tự chủ được cứng ngắc, cô khắc chế mình rất nhanh, cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại. Bản thân Lương Nguyệt vẫn còn đẹp hơn ảnh một chút, mặc dù tuổi gần bốn mươi, bình thường bà chú trọng chăm sóc, lại thường vận động, dáng người đẹp đẽ.

“Tôi tên là Angela____Đạo diễn Triệu, cô Lương, tôi rất thích hợp tác của các vị trong 《 Hoa xuân trắng thu 》 .”

Lương Nguyệt hơi ngạc nhiên, đó là một bộ phim bà diễn khi ra mắt, cũng là dựa vào bộ phim này, bà làm lại con người hướng về một cuộc sống khác.

Đạo diễn Triệu không ngờ cô gái nhỏ trẻ tuổi thế này lại thích 《 Hoa xuân trắng thu 》 , 《 Hoa xuân trắng thu 》 ở trong nước cũng không có dâng lên cái bọt nước lớn gì, ngược lại lấy giải thưởng ở Berlin.

Lương Nguyệt nói: “Không nghĩ tới người tuổi trẻ bây giờ còn có thể xem phim của chúng tôi trước đây.”

“Hiệu quả thị giác của cảnh quan hình ảnh trên màn hình ở phim cũ có thể không được hoàn toàn như ý, nhưng mà tôi lại thấy rất nhiều phim cũ, kịch bản quá tốt, kỹ thuật diễn của chính diễn viên đó lại có giá trị hơn dieendaanleequaydonn người trẻ tuổi chúng tôi đi học tập.” Khương Hiểu nói chân thành, một lớp sương mù mờ mịt trong ánh mắt, làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc chân thật sâu trong đôi mắt.

Đạo diễn Triệu cười ha ha, “Tu Lâm, cậu tìm trợ lí đến từ đâu hả, không tệ không tệ.” Đạo diễn Triệu khen người, đó chính là khen ngợi thật tâm thật ý.

Chu Tu Lâm hơi cong môi một cái, “Cô ấy cũng vừa tốt nghiệp đại học, ghé con không sợ cộp, hai vị không nên chê cười.

Đạo diễn Triệu và Lương Nguyệt lại nghe ra sự không tầm thường từ giọng điệu của anh.

Lương Nguyệt cười nhìn về phía Khương Hiểu, “Nếu cô là diễn viên của Hoa Hạ, nhất định tôi mời cô tham diễn.”

“Cảm ơn, cô Lương.” Khương Hiểu tự nhiên thanh thản mà trả lời, “Mặc dù tôi không phải diễn viên, nhưng sau này tôi sẽ đẩy ra càng nhiều diễn viên ưu tú.”

Đạo diễn Triệu cung có vài phần tiếc hận, ngoại hình khí chất của Khương Hiểu quả thật có thể khai phá.

Chỉ là ai có chí nấy.

Sau đó, Chu Tu Lâm lại dẫn Khương Hiểu đi ăn điểm tâm.

Khương Hiểu chuyên tâm lựa chọn đồ ăn.

“Vừa rồi biểu hiện rất tốt.”

Khương Hiểu hoạt bát cười, “Thực ra tôi rất căng thẳng, nhưng mà tôi nghĩ nha, cũng không thể làm mất mặt anh.”

Chu Tu Lâm cười khẽ một tiếng, nâng tay sửa lại một vài sợi tóc rơi ở bên tai cô, động tác tự nhiên. Vậy mà trên mặt thoáng lộ ra một nét cứng chiều không thể nhận ra. “Làm anh mất mặt thì như thế nào?”

Khương Hiểu le lưỡi.

Anh đột nhiên nói: “Khương Hiểu, em có biết khuyết điểm lớn nhất của em là gì không?”

Khương Hiểu ừ một tiếng thật dài, có chút nghi ngờ.

“Không hiểu thói đời, cũng không làm được mạnh vì gạo bạo vì tiền. Làm người đại diện, nhất là người đại diện của mình tinh lớn, em phải có năng lực một mình đảm đương một phía.”

Khương Hiểu: “Ý của anh là tôi không thích hợp làm người đại diện?”

“Không. Em có một ưu điểm rất lớn, biết làm việc, chân thành với người khác, em sẽ thật lòng suy nghĩ vì nghề sĩ. Quan trọng nhất là,

phía sau của em là Hoa Hạ.” Mặc kệ cô có tâm cơ hay không, có thủ đoạn hay không, đều đã không quan trọng. Hoa Hạ sẽ đưa tài nguyên tốt nhất tới tay cô.

Khương Hiểu ngạc nhiên, mềm lòng không còn biết trời trăng gì nữa.

“Tốt lắm, em ăn một chút gì trước, anh đi qua một chút.” Chu Tu Lâm chỉ chỉ phía trước, mấy người đàn ông mặc âu phục dường như đang đợi anh.

Chu Tu Lâm bị bạn bè gọi đi, một mình Khương Hiểu ngồi ở góc. Cô tỉnh táo thưởng thức hoàn cảnh của đêm nay. Một tháng trước, cô còn đang lo lắng ngủ không ngon vì phòng ở, không ngờ, một tháng sau, cô lại gặp được nhiều người như vậy.

Đời người hả, lúc nào cũng cho bạn rất nhiều xuất kì bất ý*.

*xuất kì bất ý: một thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa là hành động khi người ta không đề phòng.

Khương Hiểu nhẹ nhàng vuốt ve bụng, vẻ mặt lộ ra thỏa mãn. “Tiểu Đậu Nha, mẹ rất vui về.”

Chẳng biết lúc nào, phía sau chợt truyền đến một chuỗi tiếng bước chân.

Khương Hiểu quay lại thấy rõ người tới, gặp Chu Nhất Nghiên.

Chu Nhất Nghiên đi giày cao gót bảy tám cm, “Khương Hiểu_____”

Khương Hiểu khẽ mỉm cười.

“Cô có bản lĩnh rồi, làm anh tôi kết hôn với cô, rốt cuộc cô muốn cái

gì?”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Tôi muốn rất nhiều thứ.”

Chu Nhất Nghiên có chút giận, “Cô thật không biết xấu hổ. Cố ý bò lên trên giường của anh tôi, biết anh tôi bảo thủ, xảy ra quan hệ với cô nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô. Khương Hiểu, cô quá vô sỉ rồi.”

Khương Hiểu lành lạnh cười, “Cô còn muốn mắng cái gì?”

Chu Nhất Nghiên tức nghẹn rồi.

Khương Hiểu vén vén tóc, “Chu Nhất Nghiên, sao cô còn ấu trĩ như vậy. Chuyện trung học đã sớm vật đổi sao dời, bây giờ Lâm Vu cũng không có ở cùng một chỗ với Tần Hành, nếu cô thích Tần Hành, cô theo đuổi cậu ta là được.”

“Cô! Bây giờ tôi nói chính là cô. Tôi nói cho cô biết, cả đời tôi cũng sẽ không thừa nhận cô là chị dâu tôi. Còn nữa, cô một chút cũng không xứng với anh tôi.”

“Tôi biết nha. Xứng với không xứng, lại không cần đánh giá của cô. Anh cô yêu tôi là được nha.”

“Anh tôi cũng sẽ không yêu cô. Cô đừng dán vàng lên mặt mình, cho rằng bộ dáng mình xinh đẹp. Hoa Hạ có nhiều nữ nghệ sĩ xinh đẹp như vậy, anh tôi có thể cùng cô, liền sẽ không cùng người khác sao...”

“Cô cũng quá không tin Chu Tu Lâm rồi. Không bằng chúng ta đánh cược một keo, tôi cá là tôi và Chu Tu Lâm hòa thuận mãi mãi cả đời.”

“Nằm mơ. Chắc chắn cô thua. Nếu cô thua cuộc, muốn_____”

“Nếu tôi thua cũng đủ thê thảm rồi, cô còn muốn tôi như thế nào?”

Chu Nhất Nghiên bấu khóe, “Nếu cô thua, sẽ đến làm trợ lí cho tôi.”

“Được. Tôi không ngại.” Khương Hiểu cười yếu ớt.

Đêm đó trên đường về, Khương Hiểu bị cơn buồn ngủ kéo tới, cô híp mắt dựa vào chỗ, gần từng chút từng chút.

Chu Tu Lâm nhú nhú mày, “Dáng ngủ như vậy dễ đau cổ, ban ngày không phải tinh thần của em rất tốt sao?” Nói xong anh nghiêng người qua ôm cô, để nửa người trên của cô trên đùi của mình.

Khương Hiểu hậu tri hậu giác, muốn ngồi dậy.

“Đừng nhúc nhích. Em ngủ trước, về đến nhà anh gọi em.” Anh vỗ trên vai cô.

Động tác vô cùng thân thiết này quá mập mờ rồi, Khương Hiểu dứt khoát nhắm mắt ngủ.

Ánh mắt Chu Tu Lâm vẫn rơi trên mặt của cô, “Ngủ đi.”

Ngày hôm sau, khi Khương Hiểu đến công ty, Tina đang nói chuyện với Mạn Kỳ, chỉ là khi thấy cô xuất hiện, hai người liền ngừng nói chuyện.

“Khương Hiểu, chào buổi sáng nha.”

“Chào buổi sáng.”

“Khương Hiểu, cô ở đâu nhà?”

Khương Hiểu trả lời một nơi gần chỗ chung cư của Chu Tu Lâm.

“Vườn Vũ Hà Phong.”

Tina im lặng phút chốc, “Công ty có trợ cấp phòng ở, cô có thể xin thử xem.”

Khương Hiểu cười cười, “Được.”

“Đúng rồi, nghe nói ngày trước cô và Nhất Nghiên là bạn học.”

“Đúng vậy.”

Tina và Mạn Kỳ hiểu lầm.

Tâm tình Khương Hiểu phức tạp về tới phòng làm việc của mình.

Ngày cứ yên ổn đi qua như vậy. Khương Hiểu dần thích ứng phần công việc này.

Nửa tháng sau, 《Niên hoa》 chính thức quay phim, khi đó Lương Nguyệt xa cách truyền hình tám năm xuất hiện, nháy mắt đưa tới thảo luận hăng hái, kèm thêm 《Niên hoa》 nóng trước đó một phen. Mà vào lúc này, bỗng nhiên 《Báo tám tuần》 tung ra ảnh Triệu Hân Nhiên và Mạc Dĩ Hằng tay nắm tay đi chơi vào buổi tối.

Triệu Hân Nhiên bởi vì chuyện này, bị công ty lạnh xuống, nhân vật trong 《Niên hoa》 cũng bị ảnh hưởng. Tính khả năng rất lớn, cô không thể diễn nhân vật con gái.

Xuất hiện chuyện này, cô ta vô cùng vội vàng, hai ngày đầu không thể làm gì khác hơn là trốn tránh ở trong nhà. Sau đó cô ta gọi điện thoại đến cho Khương Hiểu.

“Khương Hiểu, em có thể tới đây hay không.”

Khương Hiểu im lặng trong phút chốc, “Được. Sau một tiếng, em tới.”

Đợi lúc cô qua, phát hiện trạng thái của Triệu Hân Nhiên cực kém, thần sắc khuôn mặt khô héo, đôi mắt hoàn toàn tĩnh mịch.

“Khương Hiểu, bọn họ muốn phá hủy chị!”

“Chị nên nghe lời của em.”

.....

Nói xong, cô ta khóc.

Khương Hiểu thở dài một cái, “Chị và Mạc Dĩ Hằng là thật? Các người ở cùng một chỗ rồi hả?”

Triệu Hân Nhiên khóc.

“Nói chuyện!” Khương Hiểu chợt nâng cao âm thanh.

“Đúng vậy. Bọn chị ở cùng một chỗ.”

Khương Hiểu nâng trán, “Chị!”

“Chị cũng là người bình thường, chị có quyền ở cùng một chỗ với người đàn ông mình yêu mến.”

“Nhưng chị lựa chọn làm mình tinh, đã lựa chọn con đường này, nhất định phải hi sinh vài thứ.”

Ánh mắt Triệu Hân Nhiên mơ hồ, “Nhưng bây giờ như thế nào? Khương Hiểu, em giúp chị nói với Chu tổng một chút, bây giờ em là trợ lí của anh ta, quan hệ của em và trợ lí Tưởng lại tốt, em giúp chị.”

Khương Hiểu nhúc nhích đầu, “Người đại diện của chị, trợ lí đâu? Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đều đi nơi nào rồi hả?”

“Bọn họ đang nghĩ biện pháp.”

“Em đã có biện pháp, cũng không biết có được hay không.”

“Biện pháp gì?”

“Thứ nhất Mạc Dĩ Hằng tuyên bố, chứng minh quan hệ yêu đương của các người. Dĩ nhiên giữa tuyên bố, Mạc Dĩ Hằng phải tỏ ra bảo vệ đối với chị.”

“Em cảm thấy anh ấy sẽ làm sao?”

“Không biết. Muốn xem anh ta yêu chị tới trình độ nào. Chị gọi điện thoại cho anh ta.”

Bỗng nhiên Triệu Hân Nhiên cười, “Thôi. Khương Hiểu, nếu có thể em vẫn làm trợ lí của chị thì tốt rồi.”

“Hân Nhiên, đây là lựa chọn của chị. Em vẫn cảm thấy, một người muốn làm bất kì quyết định gì, ý nghĩ của người khác là không chi phối được mình. Cho dù em còn ở bên cạnh chị, lần này chị vẫn sẽ lựa chọn ở cùng một chỗ với Mạc Dĩ Hằng.”

Khương Hiểu nán lại tiếp cô một giờ, mới rời khỏi. Trước khi đi, cuối cùng trạng thái tinh thần của Triệu Hân Nhiên đã tốt nhiều. Ngày hôm sau, chủ động liên lạc người đại diện muốn tham gia hoạt động,

Trong lòng Khương Hiểu rõ ràng, mình là không thể bỏ mặc Triệu Hân Nhiên.

Nhưng, muốn tìm Chu Tu Lâm ra tay sao?

Ngày hôm sau, hội nghị cấp cao của công ty, thảo luận diễn viên nam nữ chính của mấy bộ phim kế tiếp Hoa Hạ chế tác.

Sau khi Chu Tu Lâm nghe báo cáo xong, “Có đang thảo luận nữ diễn viên 《 Năm mươi tám tuổi ấy 》 không?”

“Chu tổng, tôi xem nguyên tác tiểu thuyết, thật ra nhân vật nữ chủ này, Nhất Nghiên rất thích hợp.”

Chu Tu Lâm nhếch lông mày lên, “Cô nói tiếp.”

“Nữ chủ sinh viên cử nhân, IQ cao, từ học sinh đến bác sĩ, mẫu người làm cho ưa thích, Nhất Nghiên là người mới tài giỏi, rất thích hợp với cô ấy.”

Chu Tu Lâm hỏi: “Các người còn đề nghị khác không?”

Mọi người im lặng.

“Tôi sẽ suy xét, mấy bộ phim khác nắm chắc thời gian xác định diễn viên.”

Sau khi tan họp, Chu Tu Lâm ở lại với mấy trợ lý.

Tina xác định lộ trình gần nhất với anh, “Mười giờ ngày mai, phải đi thành phố B tham gia một hội nghị.”

Đầu ngón tay của Chu Tu Lâm gõ gõ mặt bàn, “Nữ chủ của 《 Năm mươi tám tuổi ấy 》 các cô có ý tưởng hay không?”

Tina nhất thời im lặng, “Nhất Nghiên rất thích hợp.”

Chu Tu Lâm nhìn về phía Khương Hiểu, “Em cũng cảm thấy như vậy?”

Khương Hiểu hơi cân nhắc, “Thật ra thì tôi cảm thấy Chu Nhất Nghiên cũng không hợp nhân vật này.”

“Nói thế nào?”

“Tính tình không giống nhau. Tính cách Nhất Nghiên hoạt bát tỏ vẻ làm cao, nữ chủ của nguyên tác vì nguyên nhân gia đình, tính cách khiêm tốn dịu dàng và yếu đuối ẩn nhẫn. Có chút yêu cầu với kỹ thuật diễn.”

Tina: “Kỹ thuật diễn có thể rèn luyện từ từ.”

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Chu Nhất Nghiên có thể thử nữ chủ dễ thương.”

Hai vị mỹ nữ đứng lên tranh chấp, Tưởng Cần tham gia đúng lúc. “Công ty mua IP, cũng có nữ chủ đáng yêu, ngày mai tôi thu xếp một chút.”

Chu Tu Lâm mỉm cười: “Mỗi người các cô viết một phần kế hoạch, ngày mai giao cho tôi. Tan việc trước đi.”

Buổi tối, Khương Hiểu ngồi ở phòng khách viết kế hoạch, cô cũng tiến hành phân tích số liệu của mấy bộ phim truyền hình thanh xuân sắp tới.

Khi Chu Tu Lâm tắm xong đi ra, thấy cô nhú mày suy ngẫm. Anh tùy ý lau lau giọt nước trên tóc, đi đến bên cạnh của cô. “Hôm nay em liên lạc với Mạc Dĩ Hằng?”

Khương Hiểu à một tiếng, “À, phải.”

Chu Tu Lâm hí hí mắt, thật ra anh có cận thị một chút, chỉ là anh không quen đeo kính. “Vì Triệu Hân Nhiên?”

Khương Hiểu lên tiếng, “Coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa*, dù sao không thể nhìn Triệu Hân Nhiên thất bại hoàn toàn.”

*Coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa (Nguyên văn: 死马当活马医, âm Hán Việt là tử mã đương hoạt mã y): có ẩn dụ dẫn dụ biết rằng mọi thứ là vô vọng, vẫn giữ hy vọng trong trường hợp của một giải cứu tích cực. Cũng đề cập đến nỗ lực cuối cùng. (Nguồn: Baidu.)

Giọt nước trên tóc của anh nhỏ giọt xuống áo ba lỗ màu trắng của anh, một mảng nhỏ từ từ ướt một mảng lớn.

Khoảng cách gần trong gang tấc, Khương Hiểu khẽ nghiêng đầu, bỗng nhiên không thể kiềm chế nói một câu, “Có muốn tôi giúp anh lau tóc không?”

Tác giả có lời muốn nói: viết đến rạng sáng, cuối cùng viết ra một chương dài lớn.

Chương này đầy đường nha!

Chương sau có muốn thêm thịt hay không!

Sau khi vào v, tôi cũng sẽ viết buông thả hơn.

Khương Hiểu sẽ trưởng thành, nhân vật mẹ, nhân vật người đại diện! Mà nhân vật ngài Chu của chúng ta chính là bảo vệ hộ tống vì cô!

Ngẫu nhiên chương có 200 cái lời dặn dò ~~

Chương 19

Editor: Lạc Tâm Vũ

Ánh mắt Chu Tu Lâm khóa cô, “Vậy thì làm phiền trợ lí Khương.”

Khương Hiểu ngập ngừng tiếp nhận khăn lông trong tay anh, trong đầu nhất định là bị sắc đẹp mê hoặc, nói thế nào ra lời nói như vậy. Cô đứng dậy, đứng ở trước mặt anh.

Chu Tu Lâm ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, hơi cúi đầu, thuận tiện cho động tác của cô.

Ánh mắt Khương Hiểu nhìn quanh nhìn quẩn, không đường có thể lui, từ từ đưa ra đôi tay. Lần đầu tiên cô lau đầu cho người khác, mới đầu lộ ra chút vụng về. Hai tay xoa ở trên tóc anh. Bình thường quen nhìn dieendaanleequuydonn anh tóc ngắn dựng thẳng, lúc này tóc ướt nhẹ, tỏ rõ vài phần lực tương tác với người khác.

Chu Tu Lâm buồn bực nói: “Trợ lí Khương, em lắc đầu anh đến choáng váng.”

Khương Hiểu nhỏ giọng nói: “Ngại ngừng quá. Lần đầu tiên làm.” Cô thoáng dừng một chút, tay trái rơi ở giữa cổ của anh, lướt qua xương tai của anh, dường như có dòng điện toán loạn ở đầu ngón tay, tay phải nhẹ nhàng mà lau tóc ướt của anh.

Tóc của anh đen nhánh, chất tóc rất tốt, tóc hơi cứng.

Một lát này, Chu Tu Lâm cảm thấy thư thái rất nhiều, động tác của cô

dịu dàng rất nhiều, anh có thể cảm giác nhiệt độ trên cổ truyền đến.
“Khương Hiểu, em rất nóng?”

“Không.”

“Tay của em toát mồ hôi.”

Khương Hiểu: “...”

Trong phòng quá mức yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh điều hòa phát ra, chỉ còn lại tiếng hít thở của bọn họ. Khương Hiểu giống như bao phủ anh ở trong ngực, động tác thân thiết mà mập mờ. Hai người dựa vào quá gần, thỉnh thoảng theo động tác của cô, thân thể cô có thể đụng phải trán của anh.

Khương Hiểu rõ ràng cảm thấy hơi thở của anh đảo qua ngực của cô, khí nóng bốn phía.

Rất không dễ dàng lau xong, Khương Hiểu vội vàng muốn chạy trốn xa cách hoàn cảnh mập mờ này. “Tôi đi để khăn lông.”

Chu Tu Lâm nắm chặt qua tay cô, “Không vội. Lời vừa rồi còn chưa nói hết.”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Cái gì?”

Chu Tu Lâm ngửa đầu, ánh sáng chạm vào trên mặt của anh. Đối mặt với một khuôn mặt đẹp trai như vậy, cô hoàn toàn không làm được thờ ơ. Ánh mắt của cô đảo qua lông mày của anh, đôi mắt, chóp mũi, cho đến khóe môi. Mỗi một chỗ, cô đều thấy rất rõ ràng.

Chu Tu Lâm đón ánh mắt của cô, hơi nheo mắt, “Em gọi cho Mạc Dĩ Hằng, anh ta trả lời em như thế nào?”

Khương Hiểu lắc đầu, “Người kia rất giáo hoạt, vừa không đồng ý với tôi, cũng không từ chối tôi.”

“Bây giờ em đã biết, người khác cười với em, không nhất định sẽ tốt với em. Vậy em dự định làm thế nào?”

Khương Hiểu nhú nhú mày, hỏi ngược lại: “《Niên hoa》 sẽ hủy bỏ hẹn ước với Triệu Hân Nhiên sao?”

Chu Tu Lâm ngửa cằm, vẫn nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt cất giấu ý cười. “Đáp án trong lòng em là gì?”

“Tôi cảm thấy sẽ không. Lúc đầu nhân vật “Con gái” này là Lương Nguyệt tự mình chọn lựa, Hân Nhiên có thể vào trúng cử, có nguyên nhân của Hoa Hạ, nhưng quan trọng hơn là, ngay lúc ấy Hân Nhiên thích hợp diện-dyan(lee^qu.donnn) nhất với nhân vật đó trong một đám nữ diễn viên quay phim thử. Cho nên tôi thấy rằng, bây giờ một vài bản tin cũng chỉ là truyền thông xằng bậy thêm.”

Chu Tu Lâm gật đầu, “Còn gì nữa không.”

“Chắc chắn Mạc Dĩ Hằng sẽ không lên tiếng sáng tỏ.”

“Đó____” Anh nghi ngờ thật dài nói.

“Anh ta hả vừa nhìn chính là hoa hoa công tử, chơi đùa trong bụi hoa. Làm sao có thể vì Hân Nhiên vứt bỏ cả rừng lớn. Chẳng qua mới mẻ nhất thời mà thôi, đó có bao nhiêu tình cảm chân thành thực lòng.” Nói xong lời cuối cùng giọng nói của cô cũng có chút xúc động, mang theo buồn phiền khó phát hiện.

“Thật ra em không nhìn lầm. Mà em làm như vậy, chẳng qua là muốn

để cho Triệu Hân Nhiên nhận rõ sự thực.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nghĩ tới đối phương hiểu rõ ý nghĩ của chính mình như vậy.

Khương Hiểu thở dài một hơi, “Thật ra bản thân Hân Nhiên rất đơn giản, chỉ là thành công quá nhanh, làm cho chị ấy bị mất phương hướng trong khoảng thời gian ngắn. Chúng ta luôn nói “Không quên tư tưởng ban đầu”, kỳ thực, đi tới đi lui, có đôi khi liền quên. Tôi cũng không giúp chị ấy cái gì. Phát triển ở giới này, về sau chị ấy sẽ gặp phải rất nhiều chuyện như vậy, đây chính là giá phải trả của nổi tiếng.”

Chu Tu Lâm vẫn ngược đầu, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của cô, khóe miệng của anh từ từ nâng lên, âm thanh hơi trầm, “Chỉ cần cô ấy có thể hiểu dụng tâm của em, ngược lại còn có thể cứu.”

“Làm người đại diện không dễ dàng, chuyện nhọc lòng thật không ít.”

Chu Tu Lâm cười, kéo cô vào lòng.

“Này! Anh_____”

“Để cảm ơn sự “Phục vụ” của em đêm nay, anh có thể tiết lộ một tin tức cho em.”

“Cái gì?” Khương Hiểu bị những lời vừa nói này của anh làm cho có chút đỏ mặt, dù sao hai người đều dựa vào gần như vậy, cô định tùy động tác của anh.

“《Niên hoa》 hoàn toàn không dự định hủy bỏ hiệp ước với Triệu Hân Nhiên.”

Khương Hiểu: "...Việc này tôi đoán được."

"Em chỉ suy đoán, tin tức này của anh chân thật đáng tin 100%."

Khương Hiểu từ từ mở miệng, "Đạo diễn Triệu là bạn của anh, anh đương nhiên có thể được đến..."

Lời của cô còn chưa nói hết, đã bị động tác kế tiếp của Chu Tu Lâm làm cho rung động.

Lỗ tai của Chu Tu Lâm dán tại trên bụng cô! "Gần đây Tiểu Đậu Nha có không tỉnh gì không?"

Khương Hiểu: "...Mới 11 tuần."

Hai tay Chu Tu Lâm thật cẩn thận mà đỡ eo của cô, "Thật là Tiểu Đậu Nha."

"Bác sĩ nói, tóc cục cứng 11 tuần đã bắt đầu dài rồi."

Chu Tu Lâm gợi lên khóe miệng, "Tóc Tiểu Đậu Nha nhất định không cần lo lắng, tóc ba mẹ tốt như vậy, nó cũng sẽ không kém đến nỗi nào."

Anh rõ là khá tự tin.

Khương Hiểu từ chối cho ý kiến.

Chu Tu Lâm chậm rãi đứng dậy, đôi tay từ eo của cô, chuyển qua vai cô. "Ngày mai anh phải đi công tác, ba ngày sau trở lại, chuyện công ty tìm Tưởng Cần thương lượng, chuyện trong nhà tìm mẹ hoặc dì Lưu."

Khương Hiểu nói líu ríu: “Tôi biết, anh yên tâm đi.”

Chu Tu Lâm khẽ thở dài, “Em có nhớ nói với anh không?”

Khương Hiểu mấp máy khóe miệng, “Ngài Chu, chúc anh tất cả thuận lợi...”

Chu Tu Lâm không nghe cô nói tiếp nữa, trực tiếp hôn môi của cô, không còn là lướt qua rồi dừng. Đây là chuyện đêm nay anh vẫn muốn làm.

Hai người ở chung, luôn có một người muốn chủ động, người này nhất định sẽ không là Khương Hiểu, vậy chỉ có thể là anh.

Khương Hiểu trong lúc bối rối bắt được áo cộc tay của anh, “Đau_____”

Chu Tu Lâm thoáng dừng lại động tác, chóp mũi của anh dán lên chóp mũi của cô, khẽ cười, “Sao còn không học được?”

Đôi mắt Khương Hiểu ướm át, việc này không có kinh nghiệm đương nhiên sẽ không.

Nụ hôn của Chu Tu Lâm lại rơi xuống, hô hấp dần dần rối loạn. Tay anh không kìm lòng nổi mà thăm dò vào vạt áo của cô, khi đầu ngón tay nóng như lửa lướt qua da thịt của cô, toàn thân Khương Hiểu cứng lại rồi.

“Chu_____Chu Tu Lâm_____” Cô kêu, “Không được_____”

Chu Tu Lâm a một tiếng, âm thanh rõ ràng không giống bình thường.

Khương Hiểu cố gấn mở mắt, nỗ lực duy trì tỉnh táo.

“Không được_____” Khương Hiểu bắt được tay anh, nói dứt quãng,
“Tiểu Đậu Nha, Tiểu Đậu Nha_____”

Chu Tu Lâm hôn đến cổ của cô, như có hương sen nhàn nhạt, cô dùng sữa tắm gì, lại dễ ngủi như vậy, làm cho anh không nhịn được lưu luyến. Khương Hiểu sợ nhột cuống quýt né tránh.

“Chu Tu Lâm, bác sĩ nói không thể cái đó!” Đột nhiên cô rống lớn một tiếng, cô sợ tiếp tục như vậy, cảnh tượng đêm đó sẽ xuất hiện ra lần nữa.

Nụ hôn của Chu Tu Lâm trượt đến cổ của cô, “Khương Hiểu_____” anh trầm giọng kêu tên cô một tiếng, mang theo ý vị lưu luyến.

Khương Hiểu đỏ mặt, “Là bác sĩ nói!”

Chu Tu Lâm ôm cô, “Ừ, anh biết.”

Khương Hiểu ngượng ngùng, “Anh nhịn một chút.”

Chu Tu Lâm liếc cô một cái, anh như vậy lại bằng thêm mấy phần gợi cảm, quyến rũ hồn phách lòng người. Anh sờ sờ đầu cô, gợi lên mặt mũi “Em dự định khi nào để anh sử dụng quyền lợi của chồng?
Angela_____”

Hai gò má Khương Hiểu nóng hầm hập hồng một màu, nhưng không thể che hết ngạc nhiên trên mặt, “Về sau tôi ngấm lại tên Angela này không thích hợp với tôi. Còn nữa, thời gian không còn sớm, Tiểu Đậu Nha mệt, tôi đi ngủ. Anh cũng đi ngủ sớm một chút.” Đi tới cửa, cô lại dừng lại, sắc mặt rối rắm.

“Chu Tu Lâm, nếu như anh ngủ không được mà nói, có thể niệm 《 Tâm Kinh 》 .” Âm thanh của cô nhẹ nhàng bay vào trong tai anh.

Chu Tu Lâm nhìn cô chui vào phòng, không khỏi lắc đầu một cái. Đứng dậy đi phòng bếp, rót một chén nước, uống một hơi cạn sạch.

Khương Hiểu đóng cửa phòng, trái tim đập bùm bùm. Cô dán cánh cửa nghe động tĩnh ngoài cửa, xung quanh không phải.

“Tiểu Đậu Nha, ba con thật đáng thương, đều vì con.”

Nửa đêm, phòng ngủ cách vách.

Điện thoại Chu Tu Lâm sáng, số cá nhân của anh, cũng chỉ có người thân mới biết được. Giải khóa, đúng là Khương Hiểu gửi tới, anh mở ra, một đoạn văn thật dài, là 《 Tâm Kinh 》 .

Chu Tu Lâm chưa xóa vuốt vuốt trán, trong đêm hè thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Anh cũng không phải hòa thượng.

Ngày hôm sau, sáng sớm Chu Tu Lâm sẽ xuất phát đi thành phố B. Khi Khương Hiểu tỉnh lại, mới phát hiện khoe miệng mình có chút sưng.

Đợi đến công ty, Tina còn hỏi một câu, “Khương Hiểu, có phải cô nhiệt không hả? Môi có chút sưng.”

Khương Hiểu chợt dạ nói phải, còn rót một chén trà hoa cúc cho mình.

Buổi chiều, Triệu Hân Nhiên đến cao ốc Hoa Hạ, tìm đến Khương Hiểu.

Hai người ngồi trong khu vực nghỉ ngơi của công ty một lát, khí sắc của Triệu Hân Nhiên tốt rất nhiều. “Cuối tuần chị liền đi tổ diễn kịch 《Niên hoa》 báo cáo.”

“Chúc mừng. Sau cơn mưa trời lại sáng.”

Triệu Hân Nhiên thở ra một hơi, “Cảm ơn em, Khương Hiểu.”

“Em không có làm gì.”

“Nhưng em cũng để chị xem hiểu rất nhiều chuyện.” Triệu Hân Nhiên uống một ngụm nước, “Nếu em tiếp tục làm nghề này, chị nghĩ phải hai ba năm, em nhất định có thể trở thành một người đại diện của cà phê lớn*. Nhưng đi theo Chu tổng cũng không tồi.”

*Cà phê lớn (Phiên âm Hán Việt: đại già, tiếng Trung: 大咖) có nghĩa là một người thành công trong một lĩnh vực nhất định, đó là, một người đã đạt được kết quả tốt trong một lĩnh vực nhất định. (Nguồn: Baidu.)

Khương Hiểu cười, cúi đầu ăn một miếng bánh ngọt. Hương vị của Mousse* rất thuần khiết, tuyệt không ngấy.

* Mousse: Bánh mousse là một loại bánh ngọt với bột mousse làm nguyên liệu chính. Nó rất phong phú về ngoại hình, màu sắc, cấu trúc và hương vị, tự nhiên và tinh khiết hơn, thường được thêm vào với kem và chất làm đông để làm cho nó dày và đông lạnh. (Nguồn: Baidu)

Về mặt Triệu Hân Nhiên hâm mộ, cô vì giữ dáng người, những đồ ăn nhiệt lượng cao như bánh ngọt này luôn luôn không đụng vào. Chính cô chỉ có 86 cân*, còn ngại mình béo. “Khương Hiểu, em bây giờ cũng là trợ lý của Chu Tổng, có thể kiểm chế một chút, mặt của em

đã mập một vòng.”

*86 cân bên Trung thì bằng 43 cân bên mình thôi nhé.

Khương Hiểu: “...Say những lúc khi em hả hê.”

Lúc hai người đang nói chuyện, một bóng dáng nổi giận ùng ùng xông tới cửa

Triệu Hân Nhiên đối diện cửa, nhìn rất rõ ràng. “Ồi, Chu công chúa đến đây, ồ_____”

Lời còn chưa dứt, Chu Nhất Nghiên đã đi đến trước bàn các cô.

“Khương Hiểu, rốt cuộc cô có ý tứ gì?” Về mặt Chu Nhất Nghiên giận ùng ùng, đáy mắt là vẻ căm hận nghiêng rãng nghiêng lợi.

Khương Hiểu không hiểu, “Làm sao vậy?”

Chu Nhất Nghiên nghiêng rãng, “Cô không muốn thấy tôi tốt? Sao tôi không thích hợp là nữ chủ của 《Năm mươi tám tuổi ấy》 hả?”

Khương Hiểu đứng dậy, “Tôi chỉ là nói lên ý kiến của tôi.”

Chu Nhất Nghiên trừng mắt cô, “Mà anh trai tôi nghe ý kiến của cô?”

Khương Hiểu: “Cái này không liên quan với tôi, quyền quyết định không ở tôi.”

“Không liên quan gì tới cô?” Chu Nhất Nghiên cười lạnh, “Tất cả mọi người ủng hộ tôi, thì một mình cô phản đối, cô còn nói không liên quan tới cô?”

Triệu Hân Nhiên bên cạnh thấy cảm xúc Chu Nhất Nghiên kích động, vội vàng đến khuyên, “Nhất Nghiên, ở công ty đấy, bao nhiêu người nhìn đấy. Có lời gì nói cho tốt.”

Chu Nhất Nghiên quay đầu lại lạnh lùng nhìn cô một cái, “Mời rời đi, đây là chuyện của tôi và cô ta.”

Khương Hiểu đứng dậy, “Chu Nhất Nghiên, cô muốn nổi điên, tôi không rảnh theo cô. Hân Nhiên, chúng ta đi.”

Triệu Hân Nhiên không ngờ tính tình Chu Nhất Nghiên đáng sợ như vậy. Biệt hiệu Chu công chúa quả thực danh bất hư truyền.

Chu Nhất Nghiên không buông tha cô, “Cô đừng đi, cô nói chuyện rõ ràng. Cuối cùng cô còn muốn làm gì? Cô là tới trả thù tôi phải không? Bởi vì năm đó tôi thay đổi bút của cô, hại cô kiểm tra không thi tốt, cô liền trở lại trả thù tôi?”

“Không có!” Khương Hiểu không muốn dây dưa với cô ta, nhắc chân muốn đi.

Chu Nhất Nghiên chợt kéo lấy tay cô, một lực lớn, bước chân của Khương Hiểu lảo đảo, cơ thể mang thai thẳng tắp đập vào góc bàn.

Triệu Hân Nhiên cũng sợ hết hồn, vội vàng đỡ cô, “Đụng vào kia rồi hả?”

Khuôn mặt Khương Hiểu liền trắng bệch trong nháy mắt, che kín đầy mồ hôi chằng chịt, sau lưng một luồng đau đớn, da nlze.qu; ydo/nn đón ray rút. Cô cắn răng nói: “Giúp em gọi điện cho trợ lí Tưởng, bụng em có chút không thoải mái.”

Tác giả có lời muốn nói: các bạn nhấn lại cũng đột phá một chút đi,

Thứ bảy viết một cái 【 kịch trường nhỏ mơ mộng 】 của Tiểu Đẩu Nha.

Cho tôi một chút động lực.

Chương nhắc lại, ngẫu nhiên có 88 cái bao lì xì, nửa nửa nửa

Chương 20

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khi Tưởng Cần nhận được điện thoại, sắc mặt nghiêm nghị, “Tôi lập tức đến ngay.” Anh cầm chìa khóa xe lên, gần như là chạy xuống lầu. Trợ lí hạng nhất của điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, hiếm khi có thể thấy được luống cuống.

Năm phút sau, Tưởng Cần thở hồng hộc xuống dưới lầu, thấy Chu Nhất Nghiên chỉ ngây ngốc đứng ở đằng kia. Vừa ở trong điện thoại chưa kịp hỏi rõ tình hình cụ thể, bây giờ không cần hỏi, anh đã đoán được sơ sơ rồi.

Chu Nhất Nghiên nhìn thấy trợ lí Tưởng, cuối cùng trên mặt có chút hoảng loạn, “Khương Hiểu, cô đừng giả bộ!”

Tưởng Cần than thở trong lòng, sao Chu công chúa không bớt phiền thế này. “Khương Hiểu, như thế nào?”

Một tay Khương Hiểu đỡ bụng, “Bụng có đau một chút.”

“Bây giờ tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Tưởng Cần thật cẩn thận ôm lấy cô, “Không có chuyện gì. Đi thôi.”

Triệu Hân Nhiên đi xuống lầu với bọn họ, “Trợ lí Tưởng, tôi cùng đi với các người.”

Tưởng Cần suy nghĩ một chút, “Hân Nhiên, cô trở về đi. Cô là nghệ

sĩ, đi bệnh viện bị paparazzi* chụp đến lúc đó cũng không tiện nói.”

* paparazzi:Thợ săn ảnh hay paparazzi là số nhiều của từ paparazzo để chỉ những người chụp ảnh chuyên nghiệp, chuyên săn ảnh của những người nổi tiếng (các ca sĩ, diễn viên...), thường là chụp lén (không xin phép, không được sự đồng ý) khi họ đang có những hoạt động công cộng hoặc riêng tư. Các hãng thông tấn thường dùng từ này với nghĩa rộng hơn để mô tả các nhiếp ảnh gia chụp ảnh những người nổi tiếng. (Nguồn: Wikipedia.)

“Nhưng mà...”

“Tôi đưa Khương Hiểu đi bệnh viện, sau khi kiểm tra lại liên lạc với cô.”

Triệu Hân Nhiên nhìn nhìn Khương Hiểu suy yếu, không nghĩ tới quan hệ của Khương Hiểu và trợ lí Tưởng tốt như vậy. “Vậy thì trợ lí Tưởng vất vả rồi.”

Đến bệnh viện, Khương Hiểu được đưa vào khám gấp.

Y tá xem xét một chút, “Khó chịu chỗ nào?”

Tưởng Cần vội vàng trả lời: “Cô ấy mang thai 11 tuần, vừa đụng vào eo rồi.”

Y tá vội vàng nói với người bên cạnh: “Thông báo bác sĩ Trần.” Lại an ủi Khương Hiểu, “Đừng sợ. Không ra máu, cô thả lỏng.”

Lúc này một vị bác sĩ trung niên bước đến, “Chuyện gì xảy ra?”

Y tá: “Phụ nữ có thai va vào eo rồi.”

Bác sĩ Trần: “Nhanh đi vào kiểm tra trước.”

Khuôn mặt Khương Hiểu trắng bệch đầy khẩn trương, đột nhiên cô kéo tay áo của bác sĩ, bỗng nhiên sợ muốn chết, “Bác sĩ, tôi muốn đưa bé, tôi không muốn mất đi nó...”

Bác sĩ gặp nhiều trường hợp như vậy, an ủi nói: “Cô đừng nghĩ trước nhiều.”

Trên mặt Khương Hiểu hiện lên một chút tuyệt vọng, cô sợ hãi, hoảng hốt. Cuối cùng hiểu, thì ra là bây giờ cô không thể mất đi Tiểu Đậu Nha.

Sau khi kiểm tra một phen, bác sĩ Trần nói cho cô, “Đừng lo lắng, bé cứng rất tốt. Cô hả, quá khẩn trương rồi.”

Âm thanh Khương Hiểu khàn khàn, “Thật? Bà không có lừa tôi?”

Bác sĩ Trần và y tá nở nụ cười. “Đứa nhỏ này cực kì khỏe mạnh. Cô là bị va vào xương eo phải, không thể chụp phim cho cô vì dieendaanleequuydonn mang thai, theo tôi quan sát đánh giá, không có vấn đề lớn gì. Nằm viện trước đi, chúng tôi sẽ quan sát một chút.”

Tay Khương Hiểu để ở trên bụng, vuốt nhẹ nhàng. Cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm. “Bác sĩ, cảm ơn bà.”

Tường Cần bên cạnh giơ tay xoa xoa mồ hôi trên mặt, anh ta vội vàng ra ngoài gọi cho Chu Tu Lâm một cuộc điện thoại. Nếu không nói chuyện này cho ông chủ, lát nữa mình liền chờ cuốn gói về nhà thôi.

Lần này Chu Tu Lâm và một vị Tổng phó tổng của Hoa Hạ cùng đến bữa tiệc hội nghị điện ảnh và truyền hình, nhân tiện ký vài đơn hợp

đồng với mấy công ty thành phố B.

Khi nhận được điện thoại của Tường Cần, hội nghị đã bắt đầu một tiếng, anh cũng vừa mới kết thúc lời phát biểu.

Tường Cần biết sắp xếp hành trình của mình, lúc này gọi điện thoại cho anh, chắc chắn là chuyện rất quan trọng. Ấn đường của Chu Tu Lâm nhú lại, có loại dự cảm xấu, khom người ra khỏi phòng họp, tới hành lang, kết nối cuộc điện thoại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chu tổng, phu nhân không cẩn thận va vào eo, nhưng đứa nhỏ không sao.”

Chu Tu Lâm ngăn ở cổ họng một hơi, hiếm khi anh không khống chế được, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vô duyên vô cớ liền va vào eo hả?”

“Là Chu tiểu thư.”

Hơi thở của Chu Tu Lâm thay đổi trong nháy mắt, “Bây giờ Khương Hiểu như thế nào?”

“Chúng tôi đã tới bệnh viện, cô ấy cũng bị hù dọa một chút. Sau khi vừa kiểm tra xong, bác sĩ nói cô ấy không sao, tinh thần cô ấy đã tốt rất nhiều.”

“Cô ấy khóc sao?”

“Ừ.”

Sau khi Chu Tu Lâm nhất thời im lặng, “Tối nay tôi quay về.”

“Chu tổng____” Tưởng Cần yên lặng.

“Được rồi, bây giờ tôi đi sân bay.” Cúp điện thoại, tay của anh từ từ nắm chặt, cho đến khi khớp xương trở nên trắng bệch.

Chu Tu Lâm đi vào hội nghị lần nữa, giao lại chuyện tiếp theo cho Tổng phó tổng, liền chạy đến sân bay. May là, ngày đó sân bay thông suốt, chuyến bay không kéo dài thời gian làm lỡ việc chút nào.

Khi anh đến bệnh viện, đã là tám giờ tối, hoàng hôn trầm lắng, tối nay không có ánh sao, chỉ có ánh đèn làm đẹp đêm tối.

Khi đẩy cửa phòng bệnh ra, tay anh do dự một chút, thậm chí trong lòng có chút căng thẳng.

Anh đi vào, trong phòng bệnh để lại một ngọn đèn.

Khương Hiểu nhắm mắt lại đang ngủ say, Tưởng Cần nói cô bị va vào eo phải, bây giờ cô đang ngủ về phía bên trái.

Chu Tu Lâm khắc chế tâm tình của bản thân, không dám tùy tiện đánh thức cô. Anh chỉ nhìn cô, nhìn khuôn mặt đang ngủ bình yên của cô.

Nửa đêm Khương Hiểu tỉnh lại, mơ mơ màng màng thấy người ngồi ở trên ghế. Cô chần chừ kêu một tiếng “Chu Tu Lâm____”, cảm thấy dường như mình ở trong mơ.

Tâm tình của Chu Tu Lâm tỉnh táo lại, đứng dậy đi về phía trước một bước. “Đã tỉnh rồi hả?”

Đầu óc Khương Hiểu hỗn loạn, lại bắt được đôi mắt sâu thẳm phức

tập chợt lóe lên rồi biến mất của anh. “Sao anh ở bệnh viện?” Trong phòng bệnh tràn đầy mùi nước sát trùng, cô ngửi có chút khó chịu, cau mày một cái.

Chu Tu Lâm nắm lấy cánh tay của cô, “Em muốn làm gì? Bác sĩ nói em va phải phần xương eo bên phải, có chỗ nào khó chịu không?”

Khương Hiểu giật giật khóe miệng, “Không sao, tôi đã tốt hơn nhiều.” Cô dụi dụi mắt, tầm mắt dần dần rõ ràng, phát hiện anh còn mặc dien-dyan(lee^qu.donnn) tây trang, áo mũ chỉnh tề, lại hiếm thấy, có chút long đong vất vả. “Tôi muốn ngồi dậy, ngủ hơn nửa ngày, cả người cũng đã tê rần.”

Chu Tu Lâm nhíu mày một cái, vẫn giúp cô ngồi nghiêng lên. Thấy cô không có ý tứ thảo luận chuyện này, anh cũng dứt khoát không hỏi, chỉ nhìn cô.

Khương Hiểu hỏi: “Là trợ lí Tưởng nói cho anh đi, tôi không sao.”

Chu Tu Lâm nghe giọng điệu nhẹ nhàng của cô, hận không thể ôm cô đến tận xương. “Làm sao có thể không sao? Chẳng qua em may mắn!”

Khương Hiểu kéo một góc khóe miệng, “Không! Là Tiểu Đậu Nha kiên cường.”

Một tay Chu Tu Lâm nắm chặt tay của cô, một tay vuốt vuốt tóc của cô. “Thật xin lỗi.” Anh nhìn ánh mắt cô, sâu trong mắt là một mảnh tự trách.”

Khương Hiểu cắn môi, từ từ hất mặt. “Thật ra khi đó tôi rất sợ hãi. Thật là kỳ lạ, lúc trước tôi không muốn Tiểu Đậu Nha, bây giờ lại không thể mất đi.”

Chu Tu Lâm đang nâng gương mặt của cô, sắc mặt dịu đi chút, “Chúng ta sẽ không mất đi Tiểu Đậu Nha.”

Bỗng nhiên Khương Hiểu cười, lời nói từ tốn, “Chu Tu Lâm, thật ra tôi rất cảm ơn anh. Bởi vì anh, mới có Tiểu Đậu Nha. Sau khi mang thai, tôi thường xuyên nghĩ tới mẹ của tôi. Tôi chưa từng gặp qua bà, nhưng đều sẽ tưởng tượng.” Cô dừng một chút, như đang suy nghĩ.

Chu Tu Lâm hỏi: “Mẹ em như thế nào?”

“Khi còn nhỏ, có lần ba tôi uống rượu say, ông nói lúc trước mẹ tôi mang thai tôi, tạo thành gánh nặng rất lớn với cơ thể bà. Ba tôi cũng buông bỏ, nói không cần đứa con, nhưng sau cùng bà vẫn kiên trì. Trước kia tôi không tin, tôi cảm thấy mức độ có thể tin lời nói của ba tôi uống say không cao, bây giờ ngẫm lại hẳn là thật.”

Chu Tu Lâm đang kiềm chế cảm xúc trong đáy mắt, “Khương Hiểu, có phải nhớ ba em không?”

Khương Hiểu ngáp một cái, “Ừ. Có chút nhớ.” Khi người ta đang sợ hãi nhất, có lẽ đáy lòng đều nhớ đến người thân của mình. Cuộc sống hai mươi mấy năm của Khương Hiểu này, toàn bộ thời điểm trải qua căng thẳng, cũng không bằng hôm nay. Ngồi một lát, vết thương ngấm ngấm âm ỷ. Cô đành phải lại nằm xuống lần nữa.

Chu Tu Lâm im lặng trong phút chốc, “Anh xem vết thương một chút.”

Khương Hiểu muốn từ chối, nhìn đến đôi mắt nặng nề của anh, lời nói lại mắc kẹt.

Chu Tu Lâm vén áo của cô lên, nhìn thấy một vết thương màu tím to bằng nắm tay mà đau lòng. Anh không ngờ sẽ vỡ thành như thế này.

Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua ở vết thương, vẻ mặt khó phân biệt.

Khương Hiểu hít sâu một hơi, “Có phải anh hút thuốc lá không?”

Chu Tu Lâm thay cô sửa sang quần áo ổn thỏa, “Ừ.”

Khương Hiểu than một tiếng, “Buổi tối anh có không đi hay không?”

“Em hi vọng anh đi?”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Mới không! Một mình tôi ở bệnh viện có chút sợ hãi.”

Cuối cùng Chu Tu Lâm nở nụ cười, “Anh không đi, ở ngay bên cạnh, em ngủ đi.”

Tinh thần Khương hiểu không tốt, ừ một tiếng, lại mơ mơ màng màng nói, “Chu Tu Lâm, đêm hôm đó, nếu tôi không đi lên, chúng ta không gặp được rồi. Nếu như lúc đó tôi không để ý anh, chúng ta lại càng không xuất hiện cùng một lúc rồi.”

Chu Tu Lâm vỗ vỗ trên vai cô, “Ai nói? Em ở Hoa Hạ, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp phải.”

Khương Hiểu nghĩ thầm, nhưng anh nhất định sẽ không ở bên em.

Thấy cô đã ngủ, anh than nhẹ một tiếng.

Sáng ngày hôm sau, Chu Tu Lâm để người ta đưa tới vài món điểm tâm sáng, anh múc một chén cháo trước, khi Khương Hiểu muốn nhận lấy, anh không cho.

Khương Hiểu lầm bầm, “Tay tôi không bị thương, chao ôi, anh coi tôi như gì hả? Tôi cũng không phải là trẻ con.”

Chu Tu Lâm thối thối hơi nóng, thở không gấp mặt không đỏ nói, “Làm gì? Đường nhiên là bảo bối của anh.”

Khương Hiểu vội vàng không nói. Cô sợ nói cái gì nữa, Chu Tu Lâm còn có thể nói vượt ra ranh giới cuối cùng của cô mà nói. Không phải dinendian.lơqid]on người này rất đứng đắn sao? Cô ăn một chén cháo gà xé sợi. Cháo nấy vừa thơm lại đậm, khiến cho cô thèm ăn.

Chu Tu Lâm lại cho cô thêm nửa chén.

Khương Hiểu nói liên tục: “Tôi không ăn, đã no rồi.”

“Ngoan, nghe lời. Tối hôm qua em vốn không ăn, ăn thêm một chút.”

Giọng điệu dịu dàng thế này, chữ chữ đánh vào trái tim Khương Hiểu. Khương Hiểu không chống đối qua, lại ăn nửa chén. “Ôi, tôi phải bị anh nuôi cho mập rồi!”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Anh không phải đi sao?”

Chu Tu Lâm khẽ mỉm cười, “Vợ con nằm viện, anh có thể đi sao?”

Khương Hiểu im lặng một chút, “Tôi muốn xuất viện về nhà.”

“Nếu bác sĩ đồng ý, anh không có ý kiến.”

Khương hiểu cười xán lạn, “Ngài Chu, anh thật sự quá tốt.”

Bác sĩ đồng ý cho Khương Hiểu xuất viện, nói lần này cô không thương tổn đến thai nhi, đi về nghỉ một tuần lễ, không có gì đáng ngại. Chu Tu Lâm nghe lời này xong, trái tim cũng thả lỏng không ít.

Xế chiều hôm đó, Chu Tu Lâm đón cô về nhà.

Sau khi Khương Hiểu trở về từ bệnh viện, luôn có loại cảm giác lâu ngày không gặp.

Buổi tối, sau khi hai người ăn xong cơm tối, Chu Tu Lâm đi đến phòng của cô.

Anh nói: “Anh phải đi ra ngoài một chuyến, em ở nhà một mình, muốn làm gì gọi dì.”

Khương Hiểu “Ờ” một tiếng, “Đã biết.”

Chu Tu Lâm quen cầm tay của cô, “Anh đi nha.”

Từ đầu đến cuối Khương Hiểu cũng không có đề cập đến tên của Chu Nhất Nghiên. Chu Tu Lâm hiểu, Khương Hiểu là sợ anh khó xử.

Khi Chu Tu Lâm về tới nhà, cha Chu mẹ Chu đang ở trong phòng khách.

Mẹ Chu vô cùng ngạc nhiên, “Sao đột nhiên con trở về? Không phải đi thành phố B sao?”

Chu Tu Lâm hỏi: “Nhất Nghiên đâu?”

Mẹ Chu thấy sắc mặt con trai không tốt, “Nó đi Hồng Công tham gia lớp đào tạo rồi. Sao vậy?”

Chu Tu Lâm kéo một nét cười lạnh, “Nó vẫn chạy trốn nhanh.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ, chiều hôm qua, Nhất Nghiên đẩy Khương Hiểu va đến trên bàn.”

Mặt mẹ Chu sừng sốt, “Thảo nào tối hôm qua nó về hốt ha hốt hoảng, sao đứa nhỏ này cũng không nói gì?”

Cha Chu hỏi: “Khương Hiểu không sao chứ?”

Thái dương Chu Tu Lâm đập thành thịch, “Đứa bé và người lớn đều không có việc gì.”

Mẹ Chu thở ra một hơi, “Vậy thì tốt. Ở bệnh viện nào? Ngày mai mẹ đi xem nó.”

“Không cần, hôm nay đã về.” Chu Tu Lâm nghiêm mặt nói, “Cha mẹ, con về là muốn nói chuyện thật tốt với các người. Các người quen nông chiều Nhất Nghiên nữa, sớm muộn nó sẽ xảy ra chuyện.”

Mẹ Chu không lên tiếng.

“Nó vì chuyện trung học, cạnh tranh trong lòng với Khương Hiểu. Lúc trung học giờ trò xấu đổi bút chì cho bài kiểm tra của Khương Hiểu, hại Khương Hiểu không ghi được bất kì câu nào trong các câu hỏi trắc nghiệm. Đây cũng không phải trò đùa dai, đây là vấn đề trên phẩm hạnh rồi.”

Cha Chu che giấu vẻ mặt, “Còn có chuyện này?”

Mẹ Chu hỏi: “Sao thầy giáo cũng không có nói qua việc này?”

“Mẹ để thầy giáo nói thế nào? Vì một gia đình bình thường của Khương Hiểu, đến cho các người khó chịu?” Cho nên năm đó thầy giáo đi, n; da.nlze.qu;ydo/nn làm công tác tư tưởng cho Khương hiểu, Khương Hiểu không muốn thầy giáo khó xử, chuyện này mới không giải quyết được gì.

Mặt cha Chu trầm xuống, “Gọi điện thoại cho nó quay về.”

Mẹ Chu khó xử.

Cha Chu: “Cha vẫn cảm thấy Nhất Nghiên kiêu căng một chút, nhưng bây giờ xem ra, đã không phải vấn đề đơn giản như vậy rồi. Đây là giáo dục thất bại của chúng ta. Gọi điện thoại cho nó quay về. Còn có để cho nó đi xin lỗi Khương Hiểu!”

Chu Tu Lâm lạnh nhạt nói: “Cha mẹ, các người cảm thấy sau khi phải xin lỗi, Nhất Nghiên có thể thay đổi? Nó chỉ càng thêm không phục.”

Mẹ Chu nhíu mày lại, “Tu Lâm, con cảm thấy phải làm sao?”

Chu Tu Lâm: “Một lần dứt khoát thích hợp. Nó có thể kiêu căng, cũng chỉ là ý vào trong nhà. Để cho nó hiểu, cách nhà họ Chu, nó cũng không là cái gì.”

Mẹ Chu: “...Tu Lâm, Nhất Nghiên là em gái ruột của con?”

Chu Tu Lâm bật cười, giọng điệu không nặng không nhẹ, nói từng câu từng chữ, “Khương Hiểu là vợ của con, đứa bé trong bụng cô ấy cũng là con của con.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 【 kịch trường nhỏ mơ mộng 】

Tiểu Đậu Nha ba tuổi nhìn thấy người ta trước Khương Hiểu, lúc nào cũng ngọt ngào gọi cô: trợ lí Khương, chị Khương, Hiểu Hiểu,...

Về đến nhà, lập tức cạ trong lòng Khương hiểu, mẹ, mẹ, gọi không ngừng.

Một ngày kia, một đôi tình nhân trong làng giải trí công khai. Lúc ăn cơm, Khương hiểu nói chuyện này với Chu Tu Lâm.

Tiểu Đậu Nha boong boong có tiếng: “Mẹ, chừng nào thì mẹ và ba công khai hả?”

Chu Tu Lâm nâng tay dịu dàng sờ sờ đầu Tiểu Đậu Nha, trong mắt đầy khen ngợi.

Khương Hiểu: “....”

Thật ra muốn nhiều hơn chút, cuối năm, công việc rất vội vàng. Mỗi ngày ngủ không được mấy giờ, tôi muốn duy trì đổi mới mỗi ngày, có thời gian viết nhiều từ hơn.

Cái đó, rất muốn nói một câu, cảm ơn các bạn yêu thích 《 Xin chào, Chu tiên sinh 》 !

Chương 21

Editor: Gà

Cha Chu mẹ Chu lâm vào trầm tư, vừa khiếp sợ vừa khổ sở, có lẽ bọn họ cũng không ngờ Chu Nhất Nghiên sẽ làm ra chuyện như vậy.

Chu Tu Lâm giơ tay lên vuốt trán, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Tối hôm qua anh vào bệnh viện, nhìn thấy Khương Hiểu một mình đơn độc ngủ trên giường bệnh, anh mới hiểu được cái gì gọi là sợ.

Anh không biết cô em gái này của mình sẽ trở thành như vậy, một khắc kia đáy lòng của anh dâng lên cảm giác thất bại.

Khi còn bé, Chu Nhất Nghiên nghe lời ngoan ngoãn. Hai anh em bọn họ luôn ở cùng nhau, đến khi anh tốt nghiệp trung học, hơn mười năm nay, anh chưa từng cảm thấy phẩm hạnh của Nhất Nghiên sẽ có vấn đề.

Ba năm trung học, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm con bé trở thành như hiện giờ?

Bởi vì không thể trở thành người yêu của Tần Hoàn, nên đã chuyển hận ý sang người Khương Hiểu sao?

Chu Tu Lâm thở dài một hơi: "Cha mẹ, nếu bây giờ chúng ta không uốn nắn Nhất Nghiên, sau này con bé xảy ra chuyện, chỉ sợ nó sẽ là người thua thiệt." Cha mẹ không biết giáo dục con cái, để người khác đến dạy, sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu.

Cha Chu nghe được, con trai cũng chỉ muốn giúp con gái. "Ngày mai cha sẽ bảo con bé trở lại."

Mẹ Chu gật đầu: "Ừ. Con cũng đừng nóng giận. Về sớm chăm sóc Khương Hiểu đi, thai của con bé còn chưa đến 3 tháng đâu, nên chú ý cẩn thận. Con cũng đừng để con bé đến công ty nữa, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt vào."

Từ trước đến nay Chu Tu Lâm biết cách kiềm chế, hầu như không có việc gì làm anh đỏ mặt, có thể khống chế tâm trạng rất tốt. Nhưng mà Khương Hiểu này lại ngoài ý muốn khiến anh mất khống chế.

Mẹ Chu lại khuyên vài câu: "Chuyện này có thể do ngoài ý muốn, Nhất Nghiên không biết Khương Hiểu mang thai, cha mẹ chưa nói cho nó biết. Nó không cố ý đâu."

Thần sắc Chu Tu Lâm lạnh buốt, chậm rãi phun ra vài chữ: "Chuyện này chỉ có Nhất Nghiên rõ ràng nhất."

Mẹ Chu không còn lời nào để nói.

Chu Tu Lâm không muốn rối rắm về vấn đề này nữa, đứng dậy nói: "Cha mẹ, thời gian không còn sớm, con về trước ạ."

Chờ Chu Tu Lâm đi rồi, mẹ Chu buồn bã. "Làm sao Nhất Nghiên lại vô duyên vô cớ đẩy Khương Hiểu thế? Chắc là hiểu lầm thôi."

Sắc mặt cha Chu khế chìm xuống: "Sau này bà đừng nói những lời này trước mặt con trai nữa. Tính khí Tu Lâm tốt, lần này không nổi giận, nhưng kế tiếp nó muốn phạt Nhất Nghiên thế nào, thì bà đừng có nhúng tay vào."

"Sao lòng dạ đàn ông các ông ác độc như vậy?"

"Nhất Nghiên cứ thế nữa, cuối cùng sẽ có một ngày, sợ là ngay cả Tu Lâm cũng không nhận đứa em gái này nữa đấy."

Mẹ Chu nghiêm túc nghĩ, quả thật, từ trước đến nay đứa mất Tu Lâm không chứa được một hạt cát. "Tôi sẽ khuyên nhủ Nhất Nghiên."

Giờ phút này, Chu Nhất Nghiên đang ở HongKong vừa trở lại nhà trọ, hôm nay cô vẫn có chút không yên lòng. Suy nghĩ đến dáng vẻ ngày hôm qua của Khương Hiểu, trong lòng rất loạn, cô không hiểu rõ là thật hay giả. Nếu thật, lại sợ Khương Hiểu tố cáo cô trước mặt anh cô. Chu Nhất Nghiên rối rắm hồi lâu, suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Tina.

"Tina, hôm nay Khương Hiểu có đến công ty không?"

"Không có, hôm qua trợ lý Tưởng giúp đưa cô ấy đi bệnh viện rồi. Nhất Nghiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không cẩn thận đẩy cô ấy, rồi tự cô ta đập vào bàn. Cô có nghe nói gì không?"

"Không có, buổi sáng Tưởng Cần nói Khương Hiểu sẽ nghỉ một tuần."

"Tưởng Cần anh ấy có nói gì nữa không?"

"Miệng tên kia kín vô cùng."

"À, vậy không có gì. Tôi không nói với cô nữa, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi. Ngày mốt tôi sẽ về. Bye!"

"Bye!"

Chu Nhất Nghiên âm thầm nghĩ, ngày đó nhất định Khương Hiểu đã giả vờ, diễn kịch thôi.

Một lát sau, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cô vừa nhìn là do cha cô gọi đến, vui vẻ bắt máy.

"Cha — —" Giọng nói vừa mềm vừa ngọt.

"Bây giờ con đặt vé máy bay đi, sáng sớm ngày mai lập tức trở về Tấn Thành."

"Cha? Sao thế?"

"Con vừa đụng vào người ta, đã muốn bỏ chạy rồi."

Nhất thời trong lòng Chu Nhất Nghiên ứa khuất dâng trào: "Cha, Khương Hiểu cố ý diễn, con chỉ đẩy nhẹ cô ta thôi, tự cô ta đụng vào bàn. Cha, các người đừng chỉ nghe một phía từ cô ta."

Cha Chu tức giận không thôi, ông thật sự đã không quản giáo nghiêm khắc đứa con gái này rồi, để bây giờ nó chẳng phân biệt được thị phi, còn nói dối. "Chu Nhất Nghiên, ngày mai cho dù trời sập xuống, con cũng phải trở lại cho cha. Con có biết bởi vì con càn quấy, đứa bé trong bụng Khương Hiểu suýt chút nữa đã không còn, vậy mà con lại không hề áy náy."

Chu Nhất Nghiên: "... Làm sao có thể?"

Cha Chu thở dài: "Anh con rất tức giận, Nhất Nghiên, lần này con làm cho chúng ta quá thất vọng."

Chu Nhất Nghiên lẩm bẩm nói: "Khương Hiểu mang thai... Con

không biết, con không cố ý, con chỉ muốn nói rõ ràng với cô ta..." Sắc mặt của cô trắng bệch vài phần.

Cha Chu cắt đứt lời cô: "Có gì thì trở về hẵng nói."

Chu Nhất Nghiên gọi mấy tiếng, nhưng bên kia đã cúp điện thoại. Cô nhột nhột, thất hồn lạc phách ngồi trên ghế sa lon, tựa như bản thân đã bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Chu Tu Lâm về đến nhà trước, lại đến cửa hàng bánh ngọt gần đó, mua một cái bánh Mousse. Con gái hình như rất thích ăn những món bánh ngọt này. Nhất Nghiên cũng không ngoại lệ, nhưng Nhất Nghiên sợ mập, đến bây giờ một cái bánh ngọt chỉ ăn một hai miếng, đã ném đi. Khương Hiểu không giống thế, mỗi lần cô ăn những thứ này thì vẻ mặt rất thỏa mãn, làm người ta không nhìn được muốn nếm thử.

Về đến nhà đã mười giờ, Khương Hiểu tựa vào ghế sa lon trong phòng ngủ, đang nghịch điện thoại di động. Anh đi đến: "Có đói bụng không?"

Khương Hiểu nheo mắt lại: "Mua cho tôi hả? Cảm ơn, anh Chu!"
Dáng vẻ thỏa mãn như một con mèo nhỏ ham ăn.

Chu Tu Lâm thấy bên tay cô để vài quyển ghi chép, ánh mắt khẽ lướt qua.

Khương Hiểu giải thích: "Đây là phân tích của tôi đối với tiểu thịt tươi mới nổi trong ba năm qua, cùng với phân tích kinh nghiệm của người quản lý bọn họ."

Chu Tu Lâm lễ phép hỏi: "Anh có thể xem một chút không?"

"Dĩ nhiên! Anh có kinh nghiệm hơn tôi nhiều, giúp tôi xem thử có chỗ nào không đúng không." Cô ăn một miếng bánh, ánh mắt đã nheo lại rồi.

Bánh này ăn ngon như vậy? Lỡ như sau này Tiểu Đậu Nha giống cô, thành một con hàng thích ăn vặt, có vẻ không tồi.

Từ trước đến nay tốc độ đọc của Chu Tu Lâm rất nhanh, lật vài tờ, đã nhanh chóng xem xong vài ví dụ phân tích: "Phân tích không tệ. Chẳng qua là ——" lời nói anh xoay chuyển: "Mạc Lăng Thần nổi tiếng sớm, một phần rất lớn là bởi vì sau lưng anh ta có thế lực."

"Không phải Mạc Lăng Thần là người mới đã ký hợp đồng với công ty Đông Dương năm ngoái sao? Anh ta có bối cảnh gì?" Khương Hiểu suy ngẫm.

Chu Tu Lâm lại cầm một quyển ghi chép: "Em cũng biết?"

"Mạc Dĩ Hằng? Anh ta là em trai của Mạc Dĩ Hằng?"

"Nói chính xác hơn là cùng cha khác mẹ."

Khương Hiểu cảm thán: "Quả nhiên giới giải trí càng lúc càng giống công ty gia tộc, anh trai em trai cũng đến, lũng đoạn rồi đây." Nói xong cô mới ý thức được, dường như cô cũng quơ anh vào rồi.

Chu Tu Lâm cúi đầu, mở máy vi tính trong tay ra: "Đây là ——" "

Mở ra tờ thứ nhất, trên đó viết.

"To Lâm Vu, lạc khoản là Tấn Trọng Bắc."

Khương Hiểu giải thích: "Tôi giúp Lâm Vu xin chữ ký Tấn Trọng Bắc."

Chu Tu Lâm chậm rãi nói: "Em thật không muốn?"

"Tôi cũng có ở chỗ khác." Cô lật một quyển, bìa mặt hơi cũ kỹ. "Anh ấy ký cho tôi ở đây."

Chu Tu Lâm thấy lời Tấn Trọng Bắc viết cho Khương Hiểu.

"To Khương Hiểu, một đời Vô Ưu."

Quyển này có chừng mười mấy ngôi sao ký tên, anh lật vài tờ, phát hiện bên trong có một trang giấy có dấu vết đã bị xé. Chu Tu Lâm giương mắt nhìn cô, cô đã tắm rửa, mặc áo ngủ màu sáng, không trang điểm. Trên người cô luôn có loại khí chất thanh nhã, rất thoải mái. "Chúc mừng, đạt được ước nguyện."

Khương Hiểu đã ăn sạch bánh ngọt: "Tôi đi đánh răng."

Chu Tu Lâm để quyển sổ xuống, đỡ cánh tay cô.

Khương Hiểu nhìn anh một cái: "Tự tôi có thể."

Chu Tu Lâm thông thả nói: "Hi vọng anh ôm em đi à?"

Cô lặng lẽ nghĩ, thật ra thì Chu Tu Lâm này rất bá đạo trong một số chuyện!

Chải răng xong, anh lại đỡ cô lên giường, sau đó anh rời khỏi phòng ngủ.

Khương Hiểu nằm nghiêng, eo phải vẫn hơi đau, cô không dám có động tác quá lớn.

Chuyện ngày hôm qua, ai cũng không ngờ đến. Chu Nhất Nghiên đơn giản là điên rồi. Khương Hiểu thở dài một hơi, thật may Tiểu Đậu Nha không có chuyện gì, nếu không lần này cô nhất định phải liều mạng với Chu Nhất Nghiên.

Nửa tiếng sau, cửa phòng ngủ mở ra lần nữa. Khương Hiểu nghe thấy một mùi sữa tắm nhàn nhạt, theo gió thoảng bay đến căn phòng.

Chu Tu Lâm mang dép, từng bước từng bước đi đến mép giường. "Khương Hiểu, đừng nghịch điện thoại di động nữa."

Khương Hiểu ngạc nhiên: "... Làm sao anh?" Trong lúc nhất thời vốn từ cô nghèo túng, không biết nói gì.

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng nằm ở một bên giường trống, giọng của anh bình tĩnh trầm thấp: "Em mang thai, sau này ngủ cùng nhau."

Khương Hiểu may nhờ bị thương, nếu không hiện giờ cô nhất định sẽ từ trên giường nhảy dựng lên.

Trong phòng đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh.

"Được rồi, em phải từ từ làm quen." Cánh tay dài của Chu Tu Lâm mở rộng, khoác lên cánh tay cô.

Khương Hiểu nhìn anh, ánh mắt đen như mực lưu chuyển.

Anh hỏi: "Còn chưa ngủ à?"

"À, lập tức ngủ đây."

"Thắt lưng còn đau không?"

"Tốt hơn nhiều rồi."

"Lần này để em chịu ủy khuất, anh rất xin lỗi. Sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa."

Cổ họng Khương Hiểu chua xót, ngậm chặt miệng không lên tiếng. Ngực nóng bỏng, nóng đến đáy lòng, ấm áp, ê ẩm.

"Khương Hiểu, lúc các em học trung học, người nam sinh kia tên gì? Chính là người Nhất Nghiên thích đấy?"

"Tần Hoành."

"Hoành nào?"

"Chữ Vương bên cạnh thêm bộ hành (珩)."

"Thì ra là Hoành này, là một viên ngọc, khó trách nữ sinh các em thích cậu ta."

Khương Hiểu không để ý đến việc anh trêu ghẹo: "Sao đột nhiên anh hỏi cái này?"

"Muốn biết con gái các em rớt cuộc thích kiểu nam sinh gì thôi?"

Khương Hiểu trầm tư chốc lát: "Học giỏi, dáng vẻ đẹp mắt." Cô dừng một chút: "Đại khái là giống như anh vậy."

"Ờ ——" anh cười một tiếng: "Anh là kiểu nào?"

Khương Hiểu nhếch môi: "Rất ấm áp." Đó là cảm giác khi cô mới gặp gỡ.

Tối nay ở gần như vậy, Chu Tu Lâm đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội để hỏi. "Em nói đã từng gặp anh? Lần đầu tiên thấy anh, có cảm giác gì?" Tay của anh cuốn lấy sợi tóc cô, uốn quanh đầu ngón tay.

Khương Hiểu im lặng hồi lâu, tựa như một thế kỷ.

"Lớp mười, anh vội đến trường học đưa bài tập cho Chu Nhất Nghiên."

Dù Chu Tu Lâm nghĩ rất nhiều lần, cũng không ngờ là vào bảy năm trước. "Sao anh không hề có một chút ấn tượng gì cả vậy?"

"Khi đó tôi còn ở nhà cô, sáng sớm mùa đông tôi thường đến muộn. Sáng sớm hôm đó, sương mù rất dày, anh từ trong xe bước xuống, đi đến cửa trường học, nói chuyện với chú Vệ gác cổng. Chờ tôi qua cổng chú Vệ đã ngăn tôi lại, bởi vì tôi thường đến muộn, nên chú ấy nhớ ra tôi — — "

"Cho nên cô bé nữ sinh lúc đó chính là em?"

Khương Hiểu nặng nề gật đầu một cái, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh. "Là tôi." Cô vẫn nhớ, cái hôm trời đông giá rét tràn đầy sương mù đó, anh mặc một chiếc áo khoác ngoài màu xám tro đứng trước mặt cô, như ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào sinh mệnh cô.

Anh nói với cô: "Bạn học, làm phiền em." Giọng nói dễ nghe, cô đã ngây ngốc vài giây.

"Bạn học, em anh là Chu Nhất Nghiên."

Khương Hiểu buồn bã: "Sớm biết lúc ấy không đưa giúp anh rồi."

Chu Tu Lâm bất đắc dĩ cười một tiếng: "Lúc đó em đội một cái mũ lông mềm như nhung, gương mặt bị che hơn phân nửa, anh hoàn toàn không thấy rõ mặt em."

Khương Hiểu: "..."

"Cho nên sau đó em đến Hoa Hạ làm việc?" Giọng anh hơi cao lên.

"Đương nhiên tôi không phải vì anh mới đến, tôi chỉ vì — — lý tưởng."

"Được rồi, đừng kích động." Quả thật Chu Tu Lâm không thể nhận ra Khương Hiểu là cô bé nữ sinh năm đó đã giúp anh.

Khương Hiểu im lặng trong chốc lát: "Ban đầu tôi cũng không biết anh ở Hoa Hạ, hơn nữa tôi cảm thấy anh không giống người sẽ làm công việc này."

"Vậy em cảm thấy anh sẽ làm gì?"

"Giáo sư đại học hoặc là nhân viên phòng nghiên cứu khoa học." Thật đáng sợ càng nói càng nhiều, cô định nhắm mắt lại: "Tôi mệt rồi."

"Ngủ đi." Chu Tu Lâm ấn cô vào lòng mình, anh hơi cúi thấp đầu, một cái hôn lạnh như băng chuẩn xác rơi vào cái trán cô.

Lông mi Khương Hiểu run rẩy, thật ra thì cô không ngủ. Chẳng qua cô không biết, làm thế nào để đối mặt với người đàn ông mình đã từng thích nhiều năm như vậy.

Ngày thứ hai, chuông điện thoại di động của Chu Tu Lâm đã đánh thức hai người từ trong giấc mộng. Chu Tu Lâm cầm điện thoại di

động lên, thấy là Tường Cần gọi đến.

Khương Hiểu mơ màng mở mắt ra: "Mấy giờ rồi?"

"Còn sớm, em ngủ tiếp đi." Anh đứng dậy đi đến ban công, nhận điện thoại.

"Chuyện gì?"

"Chu tổng, chị Ảnh đã xảy ra chuyện. Sáng sớm, chị ấy ngã từ trên lưng ngựa xuống."

"Hiện giờ thế nào rồi?"

"Đã đưa đến bệnh viện gần đó, nhưng trợ lý của chị ấy nói, tình huống hình như hơi nghiêm trọng."

"Chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi một chuyến."

"Được."

"Tạm thời phong tỏa tin tức."

Quan hệ giữa Chu Tu Lâm và Trình Ảnh khá thân thiết, hiện giờ Trình Ảnh xảy ra chuyện, đương nhiên anh có chút bận lòng.

Chờ anh trở về phòng thì Khương Hiểu đã dậy.

Chu Tu Lâm nói: "Trình Ảnh ngã, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện, anh phải đi xem thế nào."

"Nghiêm trọng không?"

Chu Tu Lâm gật đầu.

Khương Hiểu nhướn mi: "VẬY anh nhanh đi đi."

Chu Tu Lâm nhìn cô, dặn dò: "Bác sĩ nói, em đừng quên. Không được quá sức."

"Tôi biết mà." Khương Hiểu trịnh trọng nói: "Đã trải qua một lần, bây giờ tôi cũng không dám khinh thường nữa."

"Ừ. Hôm nay mẹ sẽ đến."

Sắc mặt Khương Hiểu khẽ biến thành hơi cứng.

"Đừng lo lắng, em và bà ấy trò chuyện là tốt rồi." Chu Tu Lâm vội nói: "Bọn họ cũng biết chuyện em bị thương, lo lắng cho em, muốn đến thăm em một chút."

Khương Hiểu nhếch khóe môi: "Không sao đâu, bà ấy là bà nội của Tiểu Đậu Nha, tôi sợ gì chứ. Anh nhanh chóng lên đường đi."

Cô không sợ mẹ Chu, nhưng nhìn thấy bà ấy thì cô có chút thấp thỏm bất an.

Ai có thể tưởng tượng, cuộc họp phụ huynh lúc trung học đệ nhị, dì ngồi ở phía sau bạn có một ngày sẽ trở thành mẹ chồng của bạn chứ.

Chương 22

Editor: Lạc Tâm Vũ

Hai giờ sau Chu Tu Lâm chạy tới bệnh viện thành phố H, đạo diễn và Tấn Trọng Bắc đều ở đây.

Hai người Tấn Trọng Bắc và Chu Tu Lâm gật đầu cùng lúc, chào hỏi qua loa.

Sắc mặt đạo diễn nặng nề, “Chu tổng, ngài đã tới!”

“Tình huống của Trình Ảnh như thế nào?”

“Vừa kết thúc phẫu thuật, rất thành công. Ngã gãy một cái xương sườn, bụng chảy máu, trên người cũng nhiều chỗ bị thương. Đơn giản không thương tổn đến bộ phận quan trọng.” Đạo diễn không nghĩ tới sẽ phát sinh dinendian.lorqid]on bất ngờ như vậy, đột nhiên con ngựa mất khống chế, mặc dù là ngoài ý muốn, chỉ là tổ kịch không thoát khỏi trách nhiệm.

Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt, “Không nguy hiểm tính mạng là tốt rồi. Đạo diễn Lý, nơi này có bọn họ lo liệu, ông vội việc về trước đi. Bộ phim của Trình Ảnh, chúng ta thương lượng lại.”

Thương gân động cốt, tối thiểu phải nghỉ ngơi điều dưỡng một hai tháng.

Tổ kịch 《Thịnh thế thiên hạ》 lớn như vậy không đợi được, không nói đến một ngày tổn thất bao nhiêu tiền. Các diễn viên đều ký hợp

đồng, tất cả mọi người có lịch trình của mình, phần diễn của nữ chính kéo dài một hai tháng, phía ai cũng nhất định không có lịch trình trống.

Đạo diễn Lý lo lắng trùng trùng.

Chu Tu Lâm an ủi ông, “Chuyện tài chính ông không cần lo lắng.”

Có lời nói của anh, đạo diễn Lý cũng yên tâm không ít. “Vậy tôi đi về trước, bộ phim này cũng không thể kéo dài một ngày được.”

Tấn Trọng Bắc nói: “Đạo diễn Lý, tôi ở lại chỗ này, ngày mai trở về.

Đạo diễn Lý gật đầu một chút, “Hai vị vất vả rồi.”

Chu Tu Lâm và Tấn Trọng Bắc đi vào phòng bệnh, thuốc mê còn đang tiếp xuống, Trình Ảnh vẫn đang ở trong hôn mê. Trợ lí ở bên cạnh giúp đỡ cô, nhìn thấy người tới, cô ta vội vàng đứng dậy, cẩn thận gọi: “Chu tổng, thầy Tấn_____”

Trên mặt Trình Ảnh cũng không có một chút màu máu nào, trên cánh tay còn gắn ống truyền nước biển.

Chu Tu Lâm nhíu nhíu mày, quay đầu nói với Tấn Trọng Bắc, “Lúc đó anh cũng ở hiện trường, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trình Ảnh cô ấy biết cưới ngựa, sao có thể xảy ra ngoài ý muốn?”

Tấn Trọng Bắc: “Tôi thì ở bên cạnh, cách xa năm thước*, cô ấy ngã ngựa trong nháy mắt, hoàn toàn không kịp làm gì. Tôi hiểu suy nghĩ của anh, lần này thật sự là ngoài ý muốn.”

*1 thước (xích) = 10 tấc (thốn) = 12,3 inches = 12,3 x 2,54cm = 31,242cm

Chu Tu Lâm im lặng chốc lát, “Trình Ảnh còn bao nhiêu phần diễn?”

Tấn Trọng Bắc thoáng suy tư, “Hơn nửa. Anh có tính toán gì không?”

Chu Tu Lâm đã nghĩ xong ở trên đường tới, “Hai phương án, một là chờ cô ấy chăm sóc cơ thể tốt vào lại tổ, và đổi nữ chính. Nhưng cái phương án nào cũng phải làm trễ thời gian của anh rồi.”

Bỗng nhiên Tấn Trọng Bắc cười, “Tôi sẽ điều chỉnh lịch trình một chút, dù sao tai nạn lần này là ngoài ý muốn.”

Chu Tu Lâm đợi ở viện hơn nửa ngày, hai người đều muốn đợi Trình Ảnh tỉnh lại.

Một tiếng sau, Trình Ảnh từ từ tỉnh lại. Cô nhìn đến hai người đàn ông chưa vợ đứng ở đằng kia, “Làm các người lo lắng rồi.” Vừa nói, miệng vết thương có cảm giác đau đớn mơ hồ.

Tấn Trọng Bắc: “Cô đừng nói chuyện, nghỉ ngơi thật tốt.”

Trình Ảnh khẽ mỉm cười: “Tiếp đãi không chu đáo, hai anh tùy ý.”

Chu Tu Lâm: “Trương Du đã liên hệ tôi, cô ấy đi xử lý công việc kế tiếp, cô không cần lo lắng. Bây giờ chủ yếu cô chăm sóc cơ thể cho thật tốt.”

Trình Ảnh: “Ừ. Trọng Bắc, sao anh còn ở chỗ này? Không phải hôm nay anh còn diễn à?”

Trên gương mặt anh tuấn kia của Tấn Trọng Bắc hiện lên một chút bất đắc dĩ, “Thái tử phi cũng đã bị thương, sao tôi có thể không tới chăm sóc cô?”

Trình Ảnh nói thì thầm: “Thần thiếp tạ ơn Thái tử gia quan tâm.” Cô không chống được mệt mỏi, nói vài câu lại muốn ngủ.

Chu Tu Lâm và Tấn Trọng Bắc cùng ra ngoài từ bệnh viện, sắc mặt hai người hơi trầm xuống, trên mặt cũng không có chút biểu cảm.

“Chu tổng, nghe nói anh thay trợ lí mới rồi hả?”

Chu Tu Lâm cười cười: “Ngay cả anh cũng đã biết.”

“Chủ nhật sinh nhật em gái tôi, nghe dì Lương nhắc tới, là Khương Hiểu?” Tuy giọng điệu Tấn Trọng Bắc là nghi vấn, nhưng vẻ mặt của anh ta lại nói rõ anh ta đã biết Khương Hiểu từ lâu.

“Đúng. Năng lực Khương Hiểu không tệ. Tưởng Cần đề nghị điều cô ấy đến bên cạnh tôi.” Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt, “Quả thật không tệ. Tôi về Tấn Thành trước, ngày khác lại sum họp.”

Tấn Trọng Bắc: “Hẹn gặp lại.” Anh ta mặc một bộ áo sơ mi màu nâu sẫm, quần dài màu đen, đứng ở đằng kia, hoàn toàn tiêu sái của trời sinh.

Trên đường trở về, Tưởng Cần xúc động, “Quan hệ của Tấn đại thần và chị Ảnh thật tốt.”

Chu Tu Lâm nhếch mày, “Tấn Trọng Bắc có danh hiệu người tốt bụng ở trong giới.”

Tưởng Cần hòa theo: “Đúng. Sống chung nửa tháng ở tổ kịch với anh ta, người này anh ta không kiêu ngạo không nóng nảy, ở chung với các nghệ sĩ khác, cũng không lấy tiếng tăm để so đo. Có lẽ phụ nữ thích anh ta như vậy đi.”

“Ờ___” Chu Tu Lâm nhíu mày, “VẬY sao.” Tối qua, Khương Hiểu còn nói nữ sinh thích anh ta như vậy.

Tường Cần tùy ý nói: “Chu tổng, phu nhân có đề cập qua với anh không, lúc trước cô ấy từng đến studio Tấn Trọng Bắc nhận lời mời trợ lí.”

Đôi mắt Chu Tu Lâm từ từ sâu thẳm, “Còn có chuyện này?”

Tường Cần biết mình nhiều chuyện rồi, “Ngài đừng nói với phu nhân là tôi nói.”

“Cậu nói tiếp.”

“Lúc đó bên kia ghét bỏ phu nhân tuổi còn nhỏ, không muốn cô ấy. Phu nhân đáng thương khóc.”

“A___” Chu Tu Lâm khẽ cười, “Đó là Tấn Trọng Bắc không tinh mắt.”

“Đúng là, vẫn là ngài thật tinh mắt.”

Không thể không bội phục, công lực vượt mông ngựa này của Tường Cần. Hiếm thấy được một lần, chọc trúng trái tim Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm nhàn nhạt lên tiếng, “Cũng không phải.”

Sáng sớm sau khi Chu Tu Lâm đi khỏi, sau đó dì Trương lại sớm người cứ tới đây. Dì Trương rất chịu khó, người cũng vô cùng thận trọng. Nơi này của Chu Tu Lâm vẫn là bà vào dọn dẹp.

Biết Khương Hiểu bị thương, hôm nay bà cố ý đến sớm một giờ, mua xương tươi mới để hầm canh.

Bây giờ Khương Hiểu cũng quen thuộc với dì, cô cảm ơn sự chăm sóc của bà. Có một lần, trong lúc hai người vô tình nói chuyện phiếm, dì Trương lo lắng nói một câu, chờ đứa bé lớn tháng có thể mời mẹ dien-dyan(lee^qu.donnn) cô tới chăm sóc cô. Khương Hiểu cho bà biết, vào lúc cô vừa sinh ra thì mẹ qua đời. Dì Trương càng thêm để tâm chăm sóc với cô.

Hơn mười giờ, chuông cửa reo.

Khương Hiểu thở ra một hơi, đã đoán được người đến là ai, cô đi mở cửa.

Mẹ Chu đứng ở cửa, trong tay tài xế xách thực phẩm dinh dưỡng lớn lớn nhỏ nhỏ.

Khương Hiểu khẽ gọi một tiếng, “Mẹ_____”

Mẹ Chu gật đầu, ánh mắt đánh giá cô, “Đừng đứng, chúng ta ngồi xuống nói đi.”

Dì Trương biết điều cầm đồ đạc, nói trong nhà có việc đi trước.

Phòng khách to như thế chỉ còn lại mẹ Chu và cô.

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Mẹ, con đi rót ly nước cho ngài.”

Mẹ Chu khoát khoát tay, “Mẹ không khát, con đừng đứng, bây giờ như thế nào?”

Khương Hiểu: “Tốt hơn nhiều.”

Mẹ Chu do dự mấy giây, “Chuyện ngày đó, chúng ta đều đã biết. Lần

này là lỗi của Nhất Nghiên, ba nó rất tức giận, đã để nó về từ Hồng Công, chờ nó về, để nó xin lỗi con.”

Khương Hiểu yên lặng ngồi ở đằng kia. Đột nhiên cô nghĩ tới lần họp phụ huynh lớp 11 đó, lúc đó cả gia đình bác di cư, cô đành phải ngồi trên chỗ ngồi của mình, may mắn lúc đó, Lâm Vu cũng giống như cô.

Hai người đều là học sinh của thành tích tốt, cha mẹ tới hay không, thầy giáo cũng không có ý kiến.

Trước khi họp phụ huynh, mẹ Chu còn tâm sự suy nghĩ giáo dục một chút, trọng điểm kể lại kinh nghiệm học tập của Chu Tu Lâm. Bà mặc bộ váy tao nhã, nói chuyện khéo léo độ lượng. Lúc đó Khương Hiểu cảm thấy khó hiểu, nếu phương pháp giáo dục con trai của nhà họ Chu là đúng, tại sao không có hiệu quả ở trên người Chu Nhất Nghiên? Có thể thấy Chu Tu Lâm học tập tốt là nhận thức của anh tốt. Tuy thành tích Chu Nhất Nghiên ở vị trí giữa lớp, nhưng nhà trường luôn luôn biết làm náo động, đủ loại hoạt động văn nghệ đều có bóng dáng của cô ấy.

“Khương Hiểu, vẫn rất giận Nhất Nghiên sao?”

Khương Hiểu không trả lời, nếu như chuyện này không liên quan đến Tiểu Đậu Nha, cô có thể sẽ nói thôi. Nhưng bởi vì Tiểu Đậu Nha, cô không thể nhượng bộ.

Làm mẹ kiên quyết mẫu mực. Cô tin rằng đại bộ phận người mẹ đều yêu con mình, đương nhiên, thế giới này cũng có tồn tại người mẹ nhẫn tâm.

Mẹ Chu hơi nhíu nhíu mày, “Mẹ biết lần này con chịu oan ức. Đêm đó Tu Lâm cũng nói rõ ràng với chúng ta rồi. Nhất Nghiên là em gái ruột của nó, nó như thế cũng là vô cùng tức giận. Tu Lâm đã nói,

Hoa Hạ không cung cấp cho Nhất Nghiên bất kỳ tài nguyên gì, sau này để cho bản thân Nhất Nghiên thực hiện. Mẹ biết Tu Lâm nói không phải nói nhảm.”

Khương Hiểu hiểu tâm tình mẹ Chu, Chu Nhất Nghiên là con gái ruột của bà, nào có người mẹ không thiên vị giúp con gái mình. Nếu như hôm nay hoán vị mà nói, Chu Nhất Nghiên gặp phải chuyện như vậy, sợ là đã sớm quật lật trời rồi.

“Mẹ, ngài muốn nói gì con hiểu. Tu Lâm muốn làm gì, con sẽ không nhiều lời.” Đây chính là lập trường của cô.

“Đứa bé ngoan. Con và Tu Lâm kết hôn quá gấp rút rồi, giữa chúng ta cũng không có quá nhiều thời gian ở chung, có nhiều thời gian đến nhà. Tối mai, người một nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

Khương Hiểu nghĩ thầm, mẹ Chu là một người mẹ tốt.

Số phận của Chu Nhất Nghiên thật tốt.

Mẹ Chu quan sát phòng, “Các con ở đây cũng quen chưa?”

Khương Hiểu gật đầu, “Rất tốt.”

Mẹ Chu biết hoàn cảnh ngày trước của Khương Hiểu, “Nếu như có chỗ nào không quen, nói với Chu Tu Lâm hay mẹ, đều giống nhau. Đúng rồi, các con chuẩn bị mua gì cho đứa nhỏ chưa?”

“Còn chưa có.”

Mẹ Chu đứng dậy, đi đến phòng ngủ thứ hai, “Phòng này có thể còn cần trang bị lại, cần mua giường trẻ con, về mẹ đặt trước cho các con. Các con nên về nhà ở, như vậy mẹ cũng có thể chăm sóc con.

Con mang thai đứa nhỏ, công việc của Tu Lâm lại vội vàng, có thể nó không chăm sóc con tốt.” Trong lúc bất chợt, bà cảm thấy sao phòng ngủ thứ hai có nhiều cái gì đó của Chu Tu Lâm như vậy.

Khương Hiểu nói: “Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Chu khẽ mỉm cười: “Khách khí cái gì.”

Mẹ Chu đi rồi, Khương Hiểu ở nhà một mình, buồn chán xem phim trước đây.

Kết quả buổi chiều, cô nhận được điện thoại của Hoàng Á.

Hoàng Á kích động: “Khương Hiểu! Cậu đến xem tin tức chưa, Trình Ảnh bị thương, tổng giám đốc Hoa Hạ và Tấn Trọng Bắc cùng ở bệnh viện, đây là tình huống gì? Hai nam tranh một nữ?”

Khương Hiểu mở iPad ra, tìm tên của Trình Ảnh một chút, quả nhiên thấy được có vài tin tức. Phóng viên thật là lợi hại, Chu Tu Lâm và Tấn Trọng Bắc cùng đứng ở hành lang bệnh viện, sắc mặt hai người nặng nề.

Bản tin thật sự là làm cho người ta dễ sinh ra liên tưởng. Xem ra, chuyện Trình Ảnh bị thương vẫn bị tuôn ra đến đây. Phóng viên vì thu được nhiều ánh mắt lại bắt điểm rồi.

Tình yêu rối rắm của thiên hậu quốc dân với hai vị soái ca, thật sự xem khá tốt hơn phim truyền hình tám giờ đúng.

“Khương Hiểu____Khương Hiểu____”

“Ôi, mình nào biết. Tin tức của làng giải trí cũng không thể coi là thật.”

“Không phải có câu nói, khủng hoảng thấy chân tình sao?”

“Vậy thì yên lặng theo dõi biến hóa, đợi bọn họ công bố tình cảm, chúng ta tặng chúc phúc.”

“Ha ha ha... Không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào. Đúng rồi, đợi tháng chín, mình về trường, chúng ta lại hẹn đi, gọi Lí Ly lên.”

Khương Hiểu im lặng một chút, “Bây giờ mình không xác định, sau khi đổi ngành, chuyện công tác rất nhiều.”

“Ôi, thấy cậu như vậy, mình đã nghĩ cứ đi học thôi.”

“Cậu còn có một lựa chọn khác, giống như Lí Ly, tìm người đàn ông tốt để gả cho.”

“Thôi đi. Dựa vào đàn ông còn không bằng dựa vào chính mình.”

Khương Hiểu hàn huyên với Hoàng Á nửa giờ mới cúp điện thoại. Trình Ảnh bị thương, Tấn Trọng Bắc xuất hiện rất hợp lí. Chỉ là cô không biết là cũng có vài phần suy đoán, lẽ nào Tấn Trọng Bắc thật sự thích Trình Ảnh?

Dù sao nhiều năm như vậy, hai người cũng không bị paparazzi chụp đến bạn gái, bạn trai.

Hơn nữa, hai người rất xứng đôi.

Thôi, chờ Chu Tu Lâm về, cô có thể gõ vào bên tường.

Chỉ là chồng cô bị scandal rồi, sao cô cũng không có một chút ghen tuông hả.

Khương Hiểu cúi xuống nhìn bụng, Tiểu Đậu Nha, ba con phát scandal với dì khác rồi. Rõ là rất không ngoan rồi!

Đương nhiên buổi chiều, Chu Nhất Nghiên ảo não về đến nhà. Vừa vào cửa, liền đi tìm mẹ Chu, mẹ Chu cũng vừa về, vẻ mặt mệt mỏi.

“Mẹ, Khương Hiểu thật sự mang thai?”

Mẹ Chu nghiêm mặt, “Lần này con thật sự quá hồ đồ rồi!”

“Thật?” Chu Nhất Nghiên chưa từ bỏ ý định mà hỏi thăm.

“Buổi sáng mẹ vừa qua nhìn nó, ngày mai con qua nói lời xin lỗi cho nó.”

“Con không! Con không thích cô ta. Hơn nữa không phải cô ta không có việc gì sao? Con cảm thấy đây là một cái bẫy.”

“Nhất Nghiên, con phải nhớ kĩ, bây giờ nó là chị dâu con. Con có thể không thích nó, nhưng con phải cho anh trai con thể diện.” Mẹ Chu đau đầu.

“Con không thừa nhận cô ta là chị dâu của con, mẹ, Khương Hiểu nhất định là tiếp cận anh trai có mục đích.”

“Cho dù nó có mục đích gì, nó cũng thành công rồi. Cô ấy và anh trai con đã lĩnh chứng, được pháp luật bảo vệ.” Mẹ Chu nghĩ tới bà nhìn thấy, dieendaanleequuydonn rõ ràng là hai người chia giường ngủ. Điều này nói cái gì? Chẳng lẽ Tu Lâm chỉ là vì đứa nhỏ trong bụng của Khương Hiểu mới bị ép kết hôn với Khương Hiểu?

Thế giới của người trẻ tuổi, bà thật sự không hiểu.

“Mẹ_____”

“Được rồi, con đi nghỉ ngơi trước. Buổi tối ba con về rồi nói sau.”

Chu Nhất Nghiên vội vàng kéo tay mẹ Chu, “Mẹ, ba về mẹ phải giúp con.”

“Xảy ra chuyện, con nên nói cho chúng ta biết trước, mà không phải là bỏ trốn.”

“Con là đi Hồng Công học.”

“Nhất Nghiên, bây giờ con không phải là trẻ con rồi. Cuối cùng con có thù oán gì với Khương Hiểu!”

“Con chính là không thích cô ta. Mẹ, con mua cho mẹ một bộ mỹ phẩm dưỡng da ở Hồng Công, nói là cực kì có hiệu quả với nếp nhăn, buổi tối mẹ thử một chút.”

Mẹ Chu khẽ thở dài một hơi.

Buổi tối, Chu Tu Lâm về hơi muộn, dọc đường phong trần mệt mỏi, về nhà, Khương Hiểu đã ngủ. Trong phòng khách để lại đèn, ánh đèn chiếu sáng từng ngõ ngách, nhiều hơn một bó hoa màu tím nhạt trên bàn cơm, trong nhà có sức sống trong nháy mắt. Giống như chuyển tới theo cô, chỗ này mới từ từ có cảm giác gia đình, không chỉ là một chỗ ở.

Anh đi phòng ngủ nhìn một chút trước, thấy cô ngủ thiếp đi, anh nhẹ giọng đi phòng tắm bên ngoài.

Đợi anh chinh đồn ổn thỏa, khi về lần nữa, Khương Hiểu tỉnh.

“Anh làm em tỉnh?” Chu Tu Lâm áy náy nói.

Khương Hiểu dụi mắt âm thanh khàn khàn, “Tôi nghĩ muốn uống nước.”

Chu Tu Lâm cầm ly đi phòng khách rót cho cô một ly nước, Khương Hiểu uống ừng ực xong, mới hỏi, “Chị Ảnh như thế nào? Tình trạng vết thương nghiêm trọng không? Tôi xem tin tức nói rất nghiêm trọng.

Chu Tu Lâm vén một góc chăn mỏng lên giường, “Gãy một cái xương sườn, hoàn hảo không có thương tổn đến bộ phận quan trọng.”

Sắc mặt Khương Hiểu căng thẳng, bỗng chốc lại buông lỏng ra. “Không có việc gì thì tốt.”

“Trên mạng nói không thể thật, em cũng không phải không biết.”

Khương Hiểu ừ một tiếng, dù sao cũng không ngủ được, lại lấy di động qua.

Chu Tu Lâm không biết làm sao, “Bây giờ em đang mang thai, luôn nhìn điện thoại di động, nhớ về sau Tiểu Đậu Nha cận thị làm thế nào?”

Vẻ mặt Khương Hiểu nghiêm túc, “Sẽ có ảnh hưởng thật sao?”

Anh ậm ờ nói: “Có thể thôi.”

Khương Hiểu vội vàng để điện thoại di động xuống, “Ngày mai tôi hỏi dì Triệu một chút.”

“Chúng ta trò chuyện.”

Khương Hiểu nghĩ mới scandal kia, cô muốn nói lại thôi, “Có phải thầy Tấn thích chị Ảnh hay không hả?”

“Em quan tâm Tấn Trọng Bắc hay là Trình Ảnh?”

“Tôi chỉ tò mò, trên mạng đã YY một đoạn tình tay ba của các người.”

Chu Tu Lâm nhú nhú mày, “Trên mạng nói cái gì?”

“Fan của chị Ảnh, có một phần ba ủng hộ chị Ảnh và thầy Tấn, một phần ba ủng hộ anh và chị Ảnh, còn lại cảm thấy hai người các anh không thích hợp với chị ấy.”

Chu Tu Lâm kéo một nụ cười, con mắt sâu thẳm nhìn thẳng cô, tựa tiểu phi tiểu.

Khương Hiểu bị anh nhìn chột dạ.

Anh ngơ ngẩn nói: “Anh và Trình Ảnh không có cái gì cả.”

“Tôi biết.” Nhìn ánh mắt thẳng thắn vô tư của anh, cô nói theo bản năng.

“Khương Hiểu, có đôi khi công việc của chúng ta không cách nào tránh khỏi mấy scandal, phóng viên viết như thế nào, chúng ta luôn không biết. Nhưng mà anh sẽ cố gắng tránh khỏi việc xuất hiện bản tin, mà nơi này của anh sẽ không thay đổi, với em, với Tiểu Đậu Nha.”

Đầu óc Khương Hiểu vang lên ông ông, mất đi năng lực suy nghĩ.

Nhìn bộ dáng lúng túng của cô, dường như anh rất có cảm giác thành tựu. “Khương Hiểu, em nhìn anh như thế nữa, anh sẽ không nhịn được.”

Khương Hiểu: “... Tôi cảm thấy tôi bị bên ngoài của anh lừa. Ngài Chu sẽ không nói như vậy.”

Chu Tu Lâm cười thành tiếng, âm thanh trầm thấp mà đầy từ tính, “Nếu không thì sao? Tiểu Đậu Nha có như thế nào?”

Vẻ mặt của Khương Hiểu muốn bùng nổ, cô kéo chần, nằm xong một lần nữa, đưa lưng về phía anh.

Cùng giường chung gối, thực sự rất nguy hiểm!

Xem chừng trước ngủ nhiều, lúc này cô không ngủ được, lật hai cái ở trên giường.

Bỗng nhiên Khương Hiểu mở miệng, “Hôm nay mẹ qua đây nói, bà mua giường cho Tiểu Đậu Nha.”

“Không cần, về chính chúng ta đi mua.”

“Mẹ còn nói, tối mai cùng ăn cơm.”

“Anh biết, ngày mai anh về sớm một chút đón em.”

“Anh thật sự để cho Nhất Nhiên nói xin lỗi tôi?”

“Em là chị dâu của nó, trong quá khứ, chị dâu cả như mẹ. Nó nên kính trọng em!”

Khương Hiểu quay đầu đi, “Quan hệ cá nhân thật sự là một môn học phức tạp.”

Chu Tu Lâm khẽ cười, “Đây là câu hỏi lịch sử các ông để lại, một miếng ngọc đẹp gây ra hỗn loạn.”

Khương Hiểu đáp lời của anh, hì hì một tiếng nở nụ cười. “Thật ra hoàn toàn có thể lấy câu chuyện trung học chúng tôi làm đề tài diễn một bộ phim truyền hình, thật sự, Lâm Vu, Tần Hoàn là nhân vật chính, tôi và Nhất Nghiên die nd da nl e q uu ydo n là nữ phụ. Bây giờ phim vườn trường vẫn có thị trường nhất định, anh có thể suy nghĩ một chút.”

Cô còn tới sức lực.

Khuya khoắt, không nói yêu thương với chồng của mình ở trên giường, ngược lại nói đến đầu tư.

Chu Tu Lâm thở ra một hơi, “Trợ lí Khương, chúng ta có thể từ từ nói chuyện công việc trong thời gian làm việc.”

Chương 23

Editor: Gà

Ngày kế, Chu Tu Lâm đến công ty, chỉ thấy Tường Cần đứng ở cửa phòng làm việc của anh, mặt lộ vẻ khó xử. "Chu tổng, Chu tiểu thư ở bên trong chờ ngài. Đã nửa tiếng rồi." Tường Cần rất buồn bực, Chu công chúa hình như có địch ý với anh.

Chu Tu Lâm gật đầu một cái: "Cậu đi làm việc đi." Anh đẩy cửa vào, Chu Nhất Nghiên ngồi trên ghế.

"Anh, anh đến rồi." Chu Nhất Nghiên đứng dậy, sắc mặt mang theo vui vẻ sợ sệt.

Chu Tu Lâm đi đến trước bàn làm việc, không nói gì, im lặng nhìn cô.

"Anh, anh đừng giận em. Khi còn bé em phạm sai lầm, anh cũng đã tha thứ cho em."

Chu Tu Lâm nhíu mày một cái: "Nhất Nghiên, lần này không phải vấn đề anh tha thứ hay không, người em nên nói xin lỗi chính là Khương Hiểu."

Chu Nhất Nghiên nghiêm mặt, phòng miệng không lên tiếng. Cảm xúc cô chuẩn bị trước khi đến đã từng đợt tan rã.

"Chuyện vai diễn do anh quyết định, em cảm thấy anh là người chẳng phân biệt được công và tư?"

"Không phải."

"Khương Hiểu bị thương, em đã làm gì? Khi nào thì em lại trở nên máu lạnh như vậy?"

"Em..."

"Vì Tần Hoàn. Nhất Nghiên, em có thể tỉnh táo một chút hay không!"

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên thoáng chốc trở nên trắng như tuyết, ánh mắt trống rỗng nhìn anh. Anh cũng biết Tần Hoàn rồi. Khóe môi cô run run, cảm giác khổ sở khó tả xông lên đầu. "Khương Hiểu nói cho anh biết à? Tần Hoàn..."

Mấy năm nay cô ở nước ngoài, cũng quen với hai người bạn trai. Bạn trai tuyệt không giống Tần Hoàn, dần dần cô đã quên Tần Hoàn.

Nhưng sau khi trở về, đột nhiên thấy Khương Hiểu, cô bỗng nghĩ đến chuyện trước kia.

Cô lúng túng, tức giận.

Khương Hiểu xuất hiện không thể nghi ngờ gì đã nhắc nhở cô về chuyện đã xảy ra trong quá khứ kia.

Ai cũng không lên tiếng, trong không khí tràn ngập một loại hơi thở vô cùng nóng khét.

Chu Tu Lâm Tâm không hề nhả nạt: "Nhất Nghiên, em không thể cứ cố chấp như vậy nữa."

"Nhưng anh ơi, em mới là em ruột của anh. Anh và Khương Hiểu

mới biết bao lâu đâu? Tại sao anh lại giúp đỡ cô ta như vậy?" Chu Nhất Nghiên đỏ mắt. Theo cô, hết thảy đều là việc thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng thế giới này đâu có nhiều chuyện theo lẽ thường như vậy?

"Nhất Nghiên, làm sai sẽ phải chịu trách nhiệm." Mặt Chu Tu Lâm trầm như băng.

Chu Nhất Nghiên không ngốc, cô nhìn ra, Chu Tu Lâm đã cương quyết. "Nếu em xin lỗi Khương Hiểu, có phải anh sẽ không quấy nhiễu em quay phim nữa? Có phải em có thể quay cho 《Niên hoa》 không? "

Chu Tu Lâm nhúc nhích đầu, sao cô trở nên cố chấp như vậy. "Đây không phải là một chuyện."

"Anh gạt người! Nếu không phải do anh ra lệnh, sao công việc của em sẽ bị hủy bỏ chứ. Anh hai —— "

Chu Tu Lâm từ từ quay mặt sang, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. "Anh chỉ nói một lần, chuyện em đã làm sai thì em phải phụ trách." Không dạy dỗ cô một chút, e là sau này cô thật sự muốn lên trời.

"Được —— được ——" Chu Nhất Nghiên giơ tay lên xoa xoa khóe mắt: "Em sẽ xin lỗi cô ta, buổi tối em sẽ đích thân đến xin lỗi cô ta. Anh, em sẽ sửa."

Chu Tu Lâm nhẹ như không có gì thở dài: "Trước tiên em nên yên tĩnh một chút."

Chu Nhất Nghiên rời đi hơn mười phút sau, Tưởng Cần gõ cửa vào.

"Chu tổng, tất cả mọi người đã đến phòng họp." Chín giờ sáng bọn họ có một cuộc họp, về ảnh thị ở đồi Nam. Hoa Hạ sắp sửa xây một ảnh thị tương tự ở đồi Nam, đây cũng là hạng mục lớn nhất của Hoa Hạ vào năm sau.

Chu Tu Lâm vượt trán: "Cậu bảo Kỳ Lan gần đây chú ý Nhất Nghiên nhiều một chút."

"Tôi sẽ thông báo cho Kỳ Lan, vậy đóng băng hay tiếp tục công việc của Chu tiểu thư?"

"Giải quyết việc chung, không cần đặc biệt kiêng nể em ấy."

"Tôi hiểu rồi."

"Tính tính này của Nhất Nghiên ở giới giải trí cũng sẽ không đi xa được, để con bé hiểu ra sớm một chút cũng tốt."

Tưởng Cần gật đầu liên tục: "Chu tổng, ngài đừng quá lo lắng. Chu tiểu thư tuổi còn nhỏ."

Chu Tu Lâm vượt vuốt mi tâm chua xót: "Điều Tina đến bộ phận quan hệ công chúng, nhậm chức trưởng phòng."

Đáy mắt Tưởng Cần chỉ có nghi ngờ ngẩn ngủ, xem ra chiếc thuyền Chu công chúa này cũng không thể dễ dàng lên rồi, nếu không sao nói lật là lật ngay. "Được."

Lần này điều Tina đi, nội bộ cũng nhắc lên một cuộc chấn động nho nhỏ. Minh thăng ám hàng [1], trong lòng mọi người đều hiểu. Chẳng qua không ai biết rốt cuộc lý do Tina bị điều đi, chuyện này dần dần trở thành ẩn số.

[1] minh thăng ám hàng: ý nói bên ngoài thì thăng chức, nhưng bên trong lại đang giáng chức

Khương Hiểu ở nhà một mình, không nhàn rỗi. Cô lại thống kê phim truyền hình nổi tiếng trong gần hai năm qua, phim truyền hình nào hợp với thị trường hơn, càng có thể bắt được khẩu vị người xem, cô nhất định phải rõ ràng. Người quản lý không chỉ cần có quan hệ giao thiệp rộng lớn, còn phải thật tinh mắt, giúp nghệ sĩ mình chọn được bộ phim tốt. Rất nhiều diễn viên dựa vào một vai diễn để xoay người, nổi tiếng, thậm chí một vai diễn kinh điển làm nên thành tựu cả đời.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chạng vạng, Chu Tu Lâm trở lại đón cô thì cô mới chợt phát hiện một ngày đã trôi qua như vậy.

Chu Tu Lâm nhìn bản ghi chép trên khay trà và trên ghế sa lon, rải rác. Anh hơi nhíu mày, kéo tay cô, ngưng mắt nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng: "Khương Hiểu, nghỉ ngơi hai ngày, chuyện công việc tạm thời không gấp."

"Tôi có tính toán mà. Hôm nay dì cũng theo tôi xuống lầu đi dạo chốc lát."

"Trong nhà có thư phòng, lần sau có làm việc thì đến thư phòng."

Khương Hiểu le lưỡi: "Tôi quen thế rồi, ở tổ kịch luôn có hoàn cảnh loạn hơn. Có lúc làm thống kê trên ghế luôn."

Chu Tu Lâm cũng không miễn cưỡng cô, mỗi người có thói quen không giống nhau, chỉ cần cô vui vẻ. Anh sờ đầu cô: "Chú ý nghỉ ngơi."

Hai người cùng nhau đến khách sạn thì cha Chu mẹ Chu còn có Chu Nhất Nghiên đã đến rồi.

Cha Chu nhìn thấy Khương Hiểu thì vẻ mặt lộ ra vui mừng: "Mau ngồi đi." Cha Chu là một người sáng suốt lại rộng rãi, bối cảnh trưởng thành của Khương Hiểu ông cũng đã biết. Khương Hiểu độc lập lớn lên, so sánh với con gái trước mắt, nên cha Chu hòa ái hơn với Khương Hiểu.

"Cha mẹ ——" Khương Hiểu lễ phép gọi.

Mẹ Chu gật đầu một cái: "Khương Hiểu, hôm nay sắc mặt con khá hơn ngày hôm qua nhiều."

Khương Hiểu cười đáp: "Con đã khỏe hơn rồi, hai ngày nữa có thể đi làm."

Cha Chu lắc đầu: "Không cần gấp như vậy, Tu Lâm à, con nói xem có đúng không? Ông chủ con không thể quá hà khắc với nhân viên đâu đấy."

Chu Tu Lâm kéo khóe môi: "Em xem cha cũng không tán thành rồi."

Mẹ Chu đẩy Chu Nhất Nghiên một cái, mặt Chu Nhất Nghiên vẫn căng cứng. Cô hừ lạnh một tiếng: "Khương Hiểu —— "

Cha Chu trầm giọng nói: "Không có quy củ, gọi chị dâu."

Khương Hiểu: "... Cha, chúng con là bạn học, kêu tên cũng được mà."

Chu Nhất Nghiên trợn mắt nhìn cô: "Cha, người trẻ tuổi chúng con đã quen kêu tên." Cô cố ý dừng một chút: "Khương Hiểu, chuyện ngày đó, là lỗi của tôi. Tôi không biết cô mang thai."

Khương Hiểu ừ một tiếng, trong lòng cảm thấy hơi quái dị.

Chu Nhất Nghiên hít sâu một hơi, bị thái độ của cô kích thích. Cô bùng chén trà trước mặt lên: "Tôi lấy trà thay rượu, mời cô một chén. Hi vọng cô đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho tôi lần này."

Khương Hiểu thật không ngờ lần này Chu Nhất Nghiên sẽ sáng khoái chủ động nhận sai, cái này không giống tính cách của cô ấy.

Mẹ Chu giảng hòa: "Khương Hiểu, lần này Nhất Nghiên thật sự không biết con mang thai." Không biết thì không có lỗi đúng không?

Khương Hiểu khẽ mỉm cười, tay cô đặt trên đùi đột nhiên bị nắm, một sự ấm áp truyền đến tay cô. Cô hơi giật mình, Chu Tu Lâm cầm chặt hơn.

Khương Hiểu không biết nên nói gì, tha thứ, cô không đo lường như vậy. Sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng cô nhớ đến ngày đó Chu Nhất Nghiên nổi điên thì đã hoảng sợ. Cô từ từ đứng dậy, Chu Tu Lâm cũng buông lỏng tay cô ra.

"Chén trà này tôi đã uống xong, lúc học trung học đệ nhị tôi ở nhà bác, bác đã nói với tôi gia hòa vạn sự hưng. Tôi vẫn không hiểu, bởi vì từ nhỏ gia đình tôi đã không hoàn chỉnh. Nhưng tôi biết, khi tôi bị thương, cha mẹ còn có ——" cô dừng một chút, liếc mắt nhìn Chu Tu Lâm: "Còn có Tu Lâm, bọn họ đã rất lo lắng." Cô bùng nước trà trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch.

Lần đầu tiên Chu Tu Lâm nghe thấy cô chỉ gọi tên anh, hai từ đơn giản thôi, đối với anh mà nói, tuyệt vời hơn so với bất kỳ tiếng nhạc nào.

Về mặt mẹ Chu vui vẻ: "Được rồi, sau này hai người các con phải

chung sống thật tốt."

Cha Chu cảm thán: "Khương Hiểu nói rất đúng, gia hòa vạn sự hưng. Nhất Nghiên, con nên học tập Khương Hiểu, con bé hiểu chuyện hơn con."

Chu Nhất Nghiên không dám lỗ mắng, ồm ồm nói: "Biết rồi ạ."

Dùng cơm Chu Tu Lâm rất chăm sóc Khương Hiểu, mẹ Chu nhìn thấy hết. Bà lại nghi ngờ, tình cảm hai đứa này hình như không phải giả, sao lại chia giường ngủ?

"Tu Lâm, bây giờ Khương Hiểu mang thai, mẹ đề nghị các con nên trở về, như vậy mẹ cũng có thể chăm sóc con bé."

"Không cần đâu." Chu Tu Lâm thẳng thắn trả lời: "Chúng con sẽ đến bệnh viện kiểm tra định kỳ."

"Nhưng con bận rộn như vậy, con lại không hiểu, phụ nữ mang thai có rất nhiều chuyện phải chú ý."

"Về phương diện này con đã mời chuyên gia, chúng con sẽ thực hiện theo phương pháp của chuyên gia. Ngài yên tâm đi."

"Con không tin mẹ à? Mẹ đã sinh con và Nhất Nghiên ra!" Mẹ Chu hơi tức giận.

"Mẹ, không phải con không tin mẹ. Nếu cần, chúng con sẽ xin người giúp một tay."

Trong lòng mẹ Chu khó chịu.

Cha Chu không nghĩ vậy: "Các con chú ý nhiều hơn là tốt rồi. Có thời

gian trở về nhà, còn có tên của con, cũng có thể suy nghĩ."

"Cái này con sẽ xem xét." Chu Tu Lâm trả lời.

Khương Hiểu nói: "Cha, con cảm thấy ngài rất biết đặt tên, tên Tu Lâm nghe rất tốt, Nhất Nghiên nghe cũng hay. Trước kia bạn học lớp chúng con cũng đã nói thế."

Chu Nhất Nghiên nhất thời choàng tỉnh, cô hơi đặc ý nói: "Cha tôi tốt nghiệp đại học B, năm đó đã mở đầu thành lập câu lạc bộ thơ ở trường."

"Cha, ngài thật lợi hại." Khương Hiểu bội phục tự đáy lòng, đáy mắt đều là vẻ khâm phục.

Cha Chu rất đặc ý: "Tên của trẻ con vùn vụt bay qua đầu cha như từ điển Khang Hi ấy."

"Không cần đâu." Chu Tu Lâm không do dự nói: "Con đã nghĩ xong rồi."

Cha Chu: "..."

Khương Hiểu: "..."

Không khí hơi quái dị.

Khương Hiểu nói: "Con vào phòng dưới rửa tay."

Cha Chu nhìn Chu Tu Lâm: "Tên của con con thì cũng đừng tranh giành với cha, phải nghiêm túc. Con có ý kiến gì, chúng ta có thể cùng nhau tham khảo."

Chu Tu Lâm vân đạm phong khinh đáp một tiếng.

Cha Chu đành phải thôi, ông nội như ông chẳng có quyền lợi gì cả mà!

Chu Nhất Nghiên nhin không được cười: "Anh, cha đã muốn đặt tên cho con anh từ lâu, vậy mà anh không nhìn ra."

Chu Tu Lâm giương mắt: "Lần đầu tiên con làm cha, hi vọng cha thành toàn cho tâm nguyện được đặt tên cho con của con."

Cha Chu tin lời anh mới là lạ.

Chu Nhất Nghiên liếc phòng rửa tay, cũng đứng dậy đi vào.

Khương Hiểu vừa lúc trở lại.

Chu Nhất Nghiên đi đến bên cạnh cô: "Cô đừng có đắc ý."

"Tôi không đắc ý."

"Cô cho rằng dụ dỗ cha tôi vui vẻ thì có ích à. Khương Hiểu, trước kia sao tôi không phát hiện, cô biết nịnh hót như vậy."

"Tôi cũng không phát hiện, sau này trở về tôi sẽ nịnh bợ chồng tôi, nói không chừng, anh ấy sẽ chia cho tôi một nửa cổ phần công ty đấy."

Chu Nhất Nghiên tức giận cắn răng: "Tôi nói xin lỗi với cô, cũng chỉ vì nể mặt đứa bé trong bụng cô thôi. Dù sao tương lai nó sẽ là cháu tôi."

Khương Hiểu ấp úng trả lời: "Nhất Nghiên, con tôi nhất định sẽ không

nhận một người cô đã man như cô."

Hai người dường như trở lại trung học đệ nhị, Chu Nhất Nghiên có tính khí đại tiểu thư, bạn học xung quanh cũng cố nhân nhượng cô. Lâm Vu và Khương Hiểu chính là ngoại lệ. Lâm Vu một lòng nhào vào học tập, hoàn toàn không nói nhiều với người khác.

Chu Nhất Nghiên hết lần này đến lần khác thích đâm Lâm Vu. Khương Hiểu có lúc sẽ giúp một tay đáp trả đôi lời với Chu Nhất Nghiên.

Bây giờ suy nghĩ một chút, thích người trước mắt, mà hết lần này đến lần khác anh ta thích một nữ sinh khác. Thật ra thì cũng rất ngược.

Thử nghĩ xem, nếu Chu Tu Lâm thích người khác, cô nhất định sẽ sống rất khó khăn.

Nhưng mỗi người đều biểu hiện cách thức không giống nhau. Chu Nhất Nghiên quá kiêu ngạo, cô gai mắt những bạn học đến từ trấn nhỏ.

Thật ra thì, do lòng ghen tỵ quấy phá.

Sau khi bữa ăn tối kết thúc, từng người ra khỏi cửa.

Tầng lầu này đều là phòng ăn, trang hoàng tinh xảo. Lầu dưới là các loại mặt hàng xa xỉ, hôm nay là thời gian làm việc, có không ít người.

"Nhất Nghiên ——" trong lúc bất chợt sau lưng có một giọng nói vui vẻ vang lên.

Tất cả mọi người dừng bước lại.

Khương Hiểu quay đầu lại thấy một người cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cô gái có mái tóc dài uốn lượn, ngũ quan xinh đẹp, thuộc về kiểu người đẹp khiến hai mắt bạn tỏa sáng. May là Khương Hiểu đã gặp nhiều nghệ sĩ như vậy, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cũng rất kinh ngạc.

"Thù Ngôn, em cũng đến đây ăn cơm?" Gương mặt Chu Nhất Nghiên hưng phấn.

"Đúng vậy."

"Tại sao em không gọi chị?"

"Em ăn cùng vài bạn học."

"Được rồi, lần sau nhớ hẹn với chị nhé."

Cô bé chào hỏi cha Chu và mẹ Chu.

Mẹ Chu cười nhẹ: "Thù Ngôn thật sự càng ngày càng đẹp. Mới nửa năm không gặp thôi mà."

"Bác gái, ngài quá lời rồi."

"Thù Ngôn, được nghỉ hè, có thời gian thì đến nhà chơi."

"Được, bác gái. Cháu đã chuẩn bị hai ngày nữa đến thăm ngài." Ánh mắt cô bé vừa nhìn về phía Chu Tu Lâm: "Chu đại ca, đã lâu không gặp."

Chu Tu Lâm khẽ mỉm cười: "Đã lâu không gặp."

Chu Nhất Nghiên kéo tay cô bé: "Cha mẹ, con và Thù Ngôn hiếm khi gặp nhau, cha mẹ về trước đi, con và Thù Ngôn nói chuyện một chút."

"Vậy các con phải chú ý an toàn."

Chu Tu Lâm cũng dẫn theo Khương Hiểu rời đi.

Cô gái trẻ tuổi nhìn bóng lưng bọn họ, hỏi: "Nhất Nghiên, cô bé bên cạnh anh chị là ai vậy?"

Chu Nhất Nghiên suyt chút nữa bật thốt lên: "Trợ lý anh chị mới nhận."

"Quan hệ giữa anh chị và cô ấy có vẻ rất tốt."

"Anh ấy rất xem trọng cô ta." Cô cũng không muốn nói cho người khác biết Khương Hiểu là chị dâu của cô.

"Dáng vẻ cô ấy rất đẹp, đẹp hơn so với Tina."

"Không có ai đẹp hơn em đâu, Thù Ngôn, chúng ta đi dạo một chút."

"Được. Em muốn mua quà tặng mẹ, sinh nhật của bà ấy sắp đến rồi. Chị giúp em tham khảo nha."

Khương Hiểu chậm rãi đi, lông mi dài mà dày nhẹ nhàng rung động: "Nữ sinh vừa rồi là ai vậy?"

Chu Tu Lâm cười khế: "Em gái của thần tượng Tấn Trọng Bắc của em."

Cước bộ Khương Hiểu dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc: "Em gái Tấn

Trọng Bắc?" Cô quay đầu lại liếc nhìn, cách hành lang thật dài, cô chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Khó trách, khó trách có hơi giống...

"Đúng vậy."

"Nhưng tại sao trên mạng chưa từng đề cập đến." Cô đã ở trong giới giải trí lâu như vậy, nhưng vẫn không biết.

"Bởi vì nhà họ Tấn muốn cô ấy an ổn bình thường lớn lên, Tấn Trọng Bắc rất thích cô em gái này."

"Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?"

"Nhỏ hơn Nhất Nghiên hai tuổi."

Khương Hiểu im lặng.

"Sao thế?"

"Chỉ cảm thấy đáng vẻ cô bé rất tốt, nếu có thể ký hợp đồng, nhất định có thể rất hot: cháy lớn luôn."

"Nhà họ Tấn không muốn cô ấy đi con đường này, cô ấy học ở đại học D xa xôi."

"Cô ấy tên gì?"

"Tấn Thù Ngôn, Thù trong tốt đẹp, Ngôn là lời nói."

Khương Hiểu đột nhiên ngoắc khéo môi: "Đột nhiên phát hiện, tên của các người đều có ý nghĩa đặc biệt nào đó, đều mang theo sự mong chờ tốt đẹp từ cha mẹ."

Cha cô đặt cho cô là Hiểu, là bởi vì cô sinh ra lúc bình minh? Hay còn có thâm ý khác.

Hiểu, còn có một ý nghĩa nữa là, khôn ngoan.

Chương 24

Editor: Lạc Tâm Vũ

Sau khi eo Khương Hiểu bình phục một tuần, cô về công ty báo cáo, công việc vẫn tiếp tục như trước. Trong lúc này cô và Chu Nhất Nghiên cũng không có cùng xuất hiện, cũng bình an vô sự.

Hoa Hạ cũng không cho Chu Nhất Nghiên ưu đãi quá cao, nữ chính mấy bộ phim truyền hình công ty ghi hình cũng không phải là cô ta. Chu Nhất Nghiên im hơi lặng tiếng một thời gian. Chỉ là Chu công chúa dinendian.lorqid]on dù sao cũng là Chu công chúa, nhân vật vài giây trong phim điện ảnh 《Niên hoa 》, cuối cùng dài hơn đến 2 phút. Với cô ta mà nói, thực sự là việc mừng lớn bằng trời rồi. Còn nguyên nhân ai cũng không biết. Có lời đồn là Lương Nguyệt tự mình thêm diễn, vì bà rất thích Chu Nhất Nghiên.

Khương Hiểu không có nhiều tò mò với cái này lắm, chỉ là Tina đổi đi nơi khác, làm cho cô chút chút ngạc nhiên. Âm thầm, cô hỏi Tưởng Cần.

Tưởng Cần bày tỏ, “Đây là sắp đặt của Chu tổng, Chu tổng không nói nguyên nhân cụ thể cho tôi. Phu nhân ngài có thể đi hỏi Chu tổng.”

Khương Hiểu cũng ngại đi hỏi Chu Tu Lâm, cô suy đoán có phải vì quan hệ của Chu Nhất Nghiên không. Nhưng mà, có một số việc, biết hay không biết cũng không sao cả.

“Phu nhân, Chu tổng đúng là quan tâm giúp đỡ với ngài không giúp người thân.”

Khương Hiểu kiên trì nói: “Trợ lí Tường, tôi sẽ ghi ở trong lòng.” Trợ lí Tường mới là tình yêu hồng phấn đích thực của Chu Tu Lâm đi.

Chẳng mấy chốc, đến tháng chín, Khương Hiểu mang thai bốn tháng rưỡi, bụng của cô cũng có thể nhìn thấy được. Mỗi lần tắm rửa xong, nhìn cái bụng hóa ra càng mướt mà của mình, cô cũng có chút lo lắng. Mỗi ngày cô sẽ vẫn ghi chép, khi thỉnh thoảng hứng thú cao, còn có thể vẽ mấy tấm truyện tranh.

Chu Tu Lâm xem qua tác phẩm của cô, nhìn ra, Khương Hiểu có thiên phú vẽ tranh, vẽ giống y như đúc.

Cuối cùng có một ngày, chính cô không nhịn được, nói với Chu Tu Lâm, cô nên về nhà thôi.

Chu Tu Lâm nhìn cô: “Em nghĩ tốt lắm, em muốn làm gì anh cũng không ngăn cản em.”

Khương Hiểu nói thầm, “Ở lại nữa, tất cả mọi người thấy bụng tôi, đến lúc đó nhất định sẽ hỏi.” Cô trả lời thế nào? Nói cho bọn họ biết, cô kết hôn với *oss?

Ánh mắt Chu Tu Lâm rơi trên bụng cô, thật là vô cùng kỳ diệu, nháy mắt, cô đã mang thai hơn bốn tháng rồi.

Lần trước cô vẽ 《Nhật kí trưởng thành của Tiểu Đậu Nha》 dường như còn là ở lúc 50 ngày.

Khương Hiểu về nhà tĩnh dưỡng, mẹ Chu lại mời một dì họ Kiều tới đây chăm sóc cô, cộng thêm bây giờ dì Trương chủ yếu cũng ở lại. Hai người chăm sóc cô, Chu Tu Lâm mới thoáng yên tâm.

Khương Hiểu lén lút cũng sẽ ba hoa với Chu Tu Lâm, “Tôi là mẹ nghèo con quý nha.”

Thật ra, cô không biết, kỳ thật trong nhà cũng trang bị giám sát và điều khiển. Như vậy anh cũng có thể thường xuyên nhìn thấy cô, có chuyện gì cũng có thể biết kịp thời.

Tối hôm đó, hai người ở trong phòng trẻ.

Chu Tu Lâm đang sắp xếp giường của Tiểu Đậu Nha.

Một tay Khương Hiểu đỡ eo, đứng ở một bên, “Cái giường này thật sự đòi 2 vạn đồng? Có thể là anh bị cắt hay không hả? Máy cái cọc gỗ mà thôi.”

Buổi sáng công nhân giao hàng tận nơi, sau khi cô nhìn đến giá cả, vẫn cho là người ta đánh thêm một số không vào giá tiền.

“Thương hiệu nhập khẩu, tính an toàn cao.”

“Nghèo khó giới hạn năng lực tưởng tượng của tôi. Sau này anh không thể nuông chiều Tiểu Đậu Nha thế này. Mặc dù anh rất có tiền, nhưng trẻ diên-dyan(lee^qu.donnn) con vẫn phải nuôi dưỡng trở thành tính cách tiết kiệm tốt trong khó khăn gian khổ.”

“Ừ, sau này em có thể từ từ dạy nó.”

“Ngày mai đi khám thai, anh không định hỏi bác sĩ giới tính của Tiểu Đậu Nha một chút sao?”

“Không phải nhà nước không cho phép sao?”

Khương Hiểu nghiêm mặt nói, “Nhưng anh đừng đừng là *oss của

công ty lớn.”

“Anh là người tuân thủ luật pháp.”

Khương Hiểu: “...”

Chu Tu Lâm nhú mày, “Em muốn biết?”

“Nếu như nói biết sớm một chút, tôi nghĩ có thể sớm mua quần áo cho Tiểu Đậu Nha.”

Chu Tu Lâm ừ một tiếng, “Ngày mai em có thể hỏi bác sĩ.”

Khương Hiểu thở dài một hơi, “Bác sĩ mới không nói cho tôi biết.”

Đột nhiên Chu Tu Lâm hỏi “Em hi vọng Tiểu Đậu Nha là con trai hay con gái?”

Khương Hiểu cũng từng nghĩ vấn đề này, con gái dịu dàng ít nói được lòng người, con trai đẹp trai thông minh. Thật ra, bọn họ không quan trọng với giới tính của đứa bé. Sau cùng là tổ hợp anh trai em gái.

“Tôi hi vọng Tiểu Đậu Nha là con trai.” Giống như anh, ôn tồn lễ độ, thông thái cơ trí.

Chu Tu Lâm hí hí mắt, “Anh cũng nghĩ như vậy, nói thế, về sau chúng ta sẽ đỡ lo một chút. Anh trai mang theo em trai hoặc em gái, rất tốt.”

Khương Hiểu sững sờ tại chỗ.

Chu Tu Lâm tựa tiểu phi tiểu, có đôi khi trêu chọc cô như vậy, thật

đúng là thú vị.

Ngày hôm sau, Chu Tu Lâm đi bệnh viện cùng Khương Hiểu làm kiểm tra. Khương Hiểu đề cập qua, nếu mà nói anh bận, để dì Kiều và cô tới kiểm tra cũng có thể.

Chu Tu Lâm thở dài một hơi sâu xa, “Anh không đến nghe một chút, quay về lời bác sĩ nói, em lại quên thì làm thế nào.”

Khương Hiểu: “...Tôi cũng vẫn nhớ rõ.”

Chu Tu Lâm không tranh cãi với cô, vào phòng kiểm tra cùng cô.

Khương Hiểu nằm ở trên giường đơn, Chu Tu Lâm đứng ở một bên.

Nữ bác sĩ kiểm tra, “Hiện tại thỉnh thoảng có cảm giác thai đập chứ?”

Khương Hiểu: “Có.”

“Kế tiếp cũng gặp phải cảm giác đau, không phải sợ, đều là phản ứng bình thường.”

“Được.”

Nữ bác sĩ chỉnh đốn dụng cụ xong, “Tốt lắm. Tiểu tử kia trưởng thành rất tốt đấy.”

Chu Tu Lâm lấy giấy lau dịch nhày trên bụng cô, lại dìu Khương Hiểu ngồi xuống.

Nữ bác sĩ thấy ở trong mắt, tốt bụng nhắc nhở một câu, “18 tuần, nhưng mà chuyện sinh hoạt vợ chồng vẫn phải chú ý một chút.”

Cả người Khương Hiểu đều lơ mờ, khuôn mặt nóng bừng trong nháy mắt.

Về mặt Chu Tu Lâm cũng cứng ngắc vài giây ngẩn ngui, ngay sau đó không nhẹ không nhạt đáp một tiếng.

Khương Hiểu cúi đầu ra khỏi phòng kiểm tra, cũng chưa nói một câu với Chu Tu Lâm.

Xấu hổ không phản bác được.

Giống như từ sau đêm đó, Chu Tu Lâm đều rất khắc chế.

Khi anh không đi công tác, hàng ngày hai người ngủ cùng nhau. Mấy ngày nay, hình như anh cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

Đi lại tầng này đều là phụ nữ có thai. Khương Hiểu thấy mấy người mẹ gần như bày ra cái bụng phệ, dừng lại bước chân.

Chu Tu Lâm nhìn theo ánh mắt của cô, “Đừng sợ.”

Khương Hiểu khẽ cong môi một cái, “Cuối cùng bản thân trải qua mới biết được, lúc đầu nhìn như chuyện đơn giản, thật ra rất vất vả.” Lúc ấy mẹ của cô cũng không dễ dàng đi.

Chu Tu Lâm khẽ thở dài một hơi, “Anh biết, em cực nhọc rồi.”

Khương Hiểu dời ánh mắt ra, “Về đi thôi.”

Cũng không biết có phải ban ngày bác sĩ nói câu kia, tạo cho Khương Hiểu một chút ám thị tâm lý hay không. Buổi tối, cô thấy hơi mất tự nhiên.

Khi Chu Tu Lâm từ phòng sách về phòng ngủ, cô đã nằm xuống.

Anh nhẹ nhàng lên giường, ngủ ở một bên.

Tháng chín, thời tiết dần lạnh rồi. Hai người đắp riêng một cái chăn mỏng.

Chu Tu Lâm giúp cô sửa sửa chăn, Khương Hiểu đi ngủ rất không thành thật, thường thường đến nửa đêm, chăn không rơi xuống đất, chính là đắp không đến phía sau lưng.

Mấy hôm trước đó giảm nhiệt độ, khi nửa đêm, anh lại lôi cô đến trong ngực, đắp cùng mình một cái chăn. Cô lại ngủ đến an ổn, mà sau nửa đêm anh gần như không chợp mắt.

Anh trầm giọng nói: “Em lại quên, xoay người lại, không phải bác sĩ nói bên trái ngủ ngon sao.”

Khương Hiểu xoay người, ngủ bên trái, vậy thì đối mặt với anh rồi.

Chu Tu Lâm cũng xoay người lại, “Lại nghĩ lung tung gì đó?”

Khương Hiểu không lên tiếng. Chợt đột nhiên, bụng đau một trận, cô kêu ai ôi một tiếng.

Chu Tu Lâm căng thẳng một hồi, cuối cùng hai người đều là lính mới. Cho dù anh rất chứng chặc, cũng có lúc lúng túng.

“Đau bụng____” Khương Hiểu rầu rĩ nói, “Tiểu Đậu Nha đang di chuyển.”

Chu Tu Lâm than nhẹ, “Anh xem một chút____” Tay của anh đặt lên đi.

Hồi lâu cũng không có hiệu quả.

“Bác sĩ nói, bây giờ chỉ là thỉnh thoảng sẽ có, tần số di chuyển không nhiều lắm.” Khương Hiểu nhắc nhở anh, “Lần tới Tiểu Đậu Nha di chuyển, tôi sẽ gọi anh.” Ý tứ của cô, anh có thể lấy tay ra từ trên bụng của tôi.

Đầu ngón tay của Chu Tu Lâm lướt qua da thịt của cô, dờn lên bên trên từng chút từng chút.

Khương Hiểu phát hiện, cô vội vã bắt lấy tay anh, đôi mắt trong trẻo nhìn về phía anh, tim đập rơi một nhịp.

Dưới ánh sáng màu cam, không khỏi hơi có thêm vẻ kiều diễm.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí thay đổi trong giây lát.

Ánh mắt anh sâu như biển, ẩn chứa cái gì đó cô xem không hiểu, mà cô cũng không rảnh suy tư.

Chu Tu Lâm nghiêng người đi lên phía trước hôn khước môi của cô, tay cũng không có nhàn rỗi, vuốt ve mọi nơi.

Khương Hiểu đâu có để qua được cảm dỗ của anh.

Anh thở dốc nói: “Đừng sợ, anh nhẹ một chút.”

....

Lại triền miên một hồi, cả người cô mệt mỏi núp ở trong lòng anh.

Chu Tu Lâm ôm cô, tay nhẹ nhàng vuốt về lưng của cô.

Khương Hiểu từ từ nhắm hai mắt, không có ý tứ nhìn anh.

Ngài Chu ngọt và lắng xuống, dụ dỗ, “Anh ôm em đi tắm, có được không?”

Khương Hiểu không chịu di chuyển.

“Nghe lời, mở mắt.”

Khương Hiểu cắn khước môi, thế nào cũng không hiểu sao lại như vậy. Cảm giác giống lại không giống với lần trước, lần trước, cô vừa căng thẳng vừa sợ hãi lại còn rất đau.

Lần này, cô biết anh đang kiềm chế, động tác thật cẩn thận, khi động tình, anh vẫn làm yên lòng gọi tên cô___Hiểu Hiểu. Âm thanh dịu dàng, trong phút chốc Khương Hiểu mềm lòng rồi.

Đột nhiên Chu Tu Lâm ôm lấy cô, Khương Hiểu thét một tiếng kinh hãi, cuối cùng mở mắt ra. Hai mắt nước ầm ướt, mê người không nói nên lời.

“Cũng may, không mập.” Trong giọng nói của Chu Tu Lâm hàm chứa vài phần cưng chiều không rõ ràng.

Chờ xong tất cả việc, Khương Hiểu đã buồn ngủ không mở được mí mắt ra.

Chu Tu Lâm thay cô thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ, Khương Hiểu mơ mơ màng màng, “Chu Tu Lâm, về sau anh không nên hối hận.”

Chu Tu Lâm làm một hành động giật mình, “Đồ ngốc. Anh sẽ không hối hận.”

Sáng ngày hôm sau, khi Chu Tu Lâm thức dậy, Khương Hiểu còn đang ngủ.”

Hôm nay anh muốn đi Lăng Nam, buổi tối mới có thể trở về. Trước khi đi, lại dặn dò cô. “Lát nữa thức dậy ăn bữa sáng xong, đi xuống lầu một chút.”

Khương Hiểu buồn ngủ đến không được, “Đã biết. Sao anh dài dòng như vậy hả.”

Chu Tu Lâm vừa bực mình vừa buồn cười, hôn trán của cô, liền rời đi.

Khương Hiểu mơ mơ màng màng nghe thấy, có tiếng người nói chuyện bên ngoài. Nhưng cô quá mệt nhọc, một lát lại ngủ thiếp đi.

Chu Tu Lâm dặn dò chuyện với dì Kiều, “Lát nữa cô ấy tỉnh, khuyên cô ấy ăn nhiều một chút. Vất vả rồi.”

Dì Kiều: “Ngài yên tâm đi.” Nhà họ Chu cho tiền lương rất cao, bà tất nhiên tận tâm tận lực. Vốn tưởng rằng người muốn tới chăm sóc sẽ rất bắt bẻ, kết quả không ngờ Khương Hiểu ở chung rất tốt. Bà cũng vui vẻ đến nhẹ nhõm.

Mười giờ đúng, bọn họ tới Lăng Nam.

Thị trấn Lăng Nam là thị trấn nhỏ điển hình của vùng sông nước, cách xa thành phố lớn ồn ào náo động, cầu nhỏ nước chảy, môi trường dieendaanleequaydonn tuyệt đẹp. Cộng thêm vị trí giao thông thuận lợi. Hoa Hạ đặt thành phố điện ảnh và truyền hình ở chỗ này.

Nghi thức khởi động của ngày đó, công ty cao cấp cũng tham sự,

không ít phóng viên đến hiện trường.

Sau khi kết thúc nghi lễ, nhiều phóng viên đều tiến đến phỏng vấn Chu Tu Lâm.

“Chu tổng, xin hỏi tại sao Hoa Hạ chọn Lăng Nam thiết lập thành phố điện ảnh và truyền hình?”

“Các anh đến nơi đây vẫn không rõ sao? Phong cảnh rất đẹp. Công ty cũng trải qua cân nhắc nhiều mặt, sau đó khai thông nhiều cách với chính phủ, mới xác định ở Lăng Nam.”

“Chu tổng, chúng tôi nghe được thông tin vốn đầu tư thành phố điện ảnh và truyền hình Lăng Nam 100 triệu, là thật sao?”

Chu Tu Lâm gật đầu một cái, “Tin tức của anh không sai.”

“Chu tổng, sau này thành phố điện ảnh và truyền hình sẽ tiếp đón khách du lịch từ bên ngoài trong khi quay phim sao?”

“Đúng.”

Tưởng Cần xuất hiện đúng lúc, “Các vị, ngài Chu còn có sắp xếp hành trình khác ở dưới, lần sau có cơ hội chúng ta vào tâm sự.”

“Chu tổng, tôi còn một vấn đề, tôi hỏi thay đồng đảo bạn nữ.”

Bước chân Chu Tu Lâm ngừng lại, “Mời nói.”

“Hai năm qua ngài có suy xét việc kết hôn lập gia đình không?”

Khóe miệng Chu Tu Lâm hơi giương lên, “Có.”

“Chu tổng, ngài có gặp gỡ bạn gái hay không hả?”

.....

Chu Tu Lâm lên xe, xe chậm rãi lái vào trong trấn.

Tưởng Cần tò mò hỏi: “Chu tổng, sao hôm nay ngài không mang phu nhân cùng đến đây?”

Màu đôi mắt Chu Tu Lâm hơi đổi, khóe miệng nhiều một nụ cười, “Hôm nay cô ấy hơi mệt.”

Tưởng Cần nói: “Căn nhà hàng thứ hai phía trước chính là nơi ở trước kia của phu nhân.”

Chu Tu Lâm thuận thế nhìn sang, căn nhà vẫn là nhà một tầng được xây bằng gạch đá màu xám, không ăn khớp với nhà hai tầng ngăn nắp die,n; da.nlze.qu;ydo/nn xung quanh. Anh xuống xe, “Tôi đi xem. Cậu ở trên xe chờ tôi.”

Nhà cửa đã lâu không có ai ở, đẩy ra một cái, một mùi nấm mốc đập vào mặt.

Chu Tu Lâm đứng ở cửa không đi vào, anh lơ mơ có thể tưởng tượng ra, tình cảnh sinh hoạt của Khương Hiểu ở chỗ này.

“Cậu tìm ai à?” Nhà bên cạnh có một ông cụ hỏi. “Người nhà này đã sớm chuyển đi.”

Chu Tu Lâm nói, “Mấy năm nay người nhà này cũng không về sao?”

“Không. Chuyển đi, đi nước ngoài rồi.” Ông cụ nói.

Chu Tu Lâm gật đầu.

“Cậu tìm người nhà bọn họ có chuyện hả?”

“Cháu là bạn cũ với người nhà bọn họ, muốn tới thăm một chút.”

“Ờ, cậu đến không khéo. Hai ngày trước có một người đàn ông trung niên đã đến, nhưng vừa đi.” Ông cụ nhớ lại.

“Cụ còn có ấn tượng về người đàn ông kia không?”

“Tôi không thấy rõ, cũng chưa đến nói.”

“Ông ấy bao nhiêu tuổi?”

“Bốn mươi năm nươi tuổi đi.”

“Được, cảm ơn cụ.”

Chu Tu Lâm về đến xe, “Lái xe đi khách sạn.”

Rốt cuộc người đàn ông trung niên kia là ai? Là Khương Ngật về sao?

Chu Tu Lâm trầm tư một chút, lấy điện thoại di động ra, gửi một tin cho một người bạn, xin anh ta tìm giúp hành tung của Khương Ngật một chút.

Chương 25

Editor: Gà

Buổi tối, Chu Tu Lâm tham gia tiệc rượu, bị chuốc không ít rượu.

Từ Đồi Nam trở lại Tấn Thành đã mười hai giờ khuya, Tưởng Cần đưa anh về đến nhà.

Dì Kiều nghe động tĩnh từ phòng ngoài: "Trở về rồi à? Uống bao nhiêu rượu thế!"

Tưởng Cần ngó vào bên trong nhà, đoán có lẽ Khương Hiểu đã ngủ rồi. "Uống hơi nhiều."

Dì Kiều vội vàng vào nhà bếp rót một ly nước.

Chu Tu Lâm ngồi trên ghế sa lon, uống nửa ly nước, thần trí khôi phục một chút: "Tưởng Cần, cậu về trước đi. Hôm nay khổ cho cậu rồi."

Tưởng Cần đáp: "Chu tổng, ngài nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ kêu vang.

Sắc mặt Chu Tu Lâm lộ vài phần mệt mỏi, dò hỏi: "Hôm nay cô ấy có ra ngoài không?"

Dì Kiều gật đầu: "Có, buổi sáng và chạng vạng ra ngoài hai lần. Hôm nay tâm trạng tốt, còn vẽ vời."

Khóe môi Chu Tu Lâm xuất hiện ý cười: "Dì đi nghỉ ngơi đi."

Dì Kiều trở về phòng.

Chu Tu Lâm lại ngồi chốc lát, tựa vào ghế sa lon vô thức ngủ gật.

Khương Hiểu bị đói nên tỉnh, nửa đêm bụng thềm thì réo. Cô đứng lên muốn tìm nước trái cây lấp bụng, kết quả phát hiện Chu Tu Lâm ngủ trên ghế sa lon phòng khách.

Cô lê dép đi đến.

Xung quanh anh toàn mùi rượu, so với trước kia còn nồng nặc hơn. Xem ra uống khá nhiều rượu, anh nghiêng đầu dựa vào ở đó, mấy cái nút trên áo sơ mi đen thượng hạng cũng nới lỏng ra, trong sự hấp dẫn mang theo vài phần biếng nhác.

Người đàn ông của cô đây!

Khương Hiểu vuốt bụng một cái, nói thầm: "Tiểu Đậu Nha, con không nhìn thấy gì nhé. Không thể học ba con!" Nói xong lại ngẩng đầu nhìn anh. Tầm mắt của cô vẫn dừng trên mặt anh, mấy tháng nay, lần đầu tiên cô không chút kiêng dè mà nhìn anh như vậy.

Tay phải của anh tùy ý đặt trên đùi, tay trái khoác lên ghế sa lon. Mười ngón tay anh thon dài, khi anh cầm bút mạnh mẽ có lực. Tay của anh... Khương Hiểu từ từ nghĩ đến tối hôm qua.

Lúc trước ban đêm khi ở ký túc xá đại học thì Lý Ly từng nói: "Đối với phái nữ bảo thủ, đột nhiên nếu thân thể giao hợp, tình cảm cũng sẽ có bước đột phá lớn."

"Một lần sống, hai lần chín." [1]

[1] Một lần sống, hai lần chín: lần đầu không quen, lần 2 rồi sẽ quen thuộc.

Lý Ly vừa nói xong, ba người trong ký túc xá, yên lặng như tờ. Hôm nay, Khương Hiểu lại cảm thấy ích lợi không nhỏ.

Lời của bậc sư phụ thật không ngoa.

Khương Hiểu đã quen tự lập, chưa bao giờ nghĩ đến sau này sẽ lệ thuộc vào một người.

Hiện giờ cô lại có cảm giác như thế, thì ra lệ thuộc vào một người không đáng sợ, ngược lại rất ấm lòng.

Khương Hiểu khẽ thở dài: "Tiểu Đậu Nha, ba con vì con mà bỏ ra 2 vạn đồng cho một chiếc giường ngủ, kiếm tiền rất không dễ dàng. Tương lai con phải hiếu thuận với ba đấy."

Thật ra thì Chu Tu Lâm đã tỉnh từ lâu, nghe cô nói, anh dờ khóc dờ cười.

Khương Hiểu thấy anh nhú mày, nghĩ rằng anh không thoải mái, nhẹ nhàng đỡ người anh, tính để anh nằm ngang trên ghế sa lon ngủ. "Chu Tu Lâm — — Chu Tu Lâm — — "

Chu Tu Lâm chậm rãi mở mắt ra, gương mặt tuần tú.

Khương Hiểu thấy vẻ mặt anh hơi mệt mỏi: "Không thoải mái phải không?"

Chu Tu Lâm ừm một tiếng.

Trái tim Khương Hiểu mềm nhũn, giờ tay lên sờ tóc anh: "Ngoan nha — — "

Cô xem anh là gì!

Khương Hiểu cầm cái ly trên khay trà lên, rót cho anh một ly nước ấm. "Uống nước đi."

Nhưng Chu Tu Lâm chỉ lẳng lặng nhìn cô, không động đậy.

Khương Hiểu nghĩ anh say quá rồi, bưng ly đưa đến bên miệng anh, vừa dịu dàng vừa động lòng người. "Uống từ từ thôi!"

Chu Tu Lâm uống cạn sạch một ly nước, khóe môi che giấu một thoáng vui vẻ. Anh giữ chặt tay cô: "Em thức dậy làm gì?"

Khương Hiểu cảm nhận được lòng bàn tay anh nóng như lửa: "Đói quá nên tỉnh. Bây giờ anh đã tỉnh táo chưa?"

"Anh biết em là ai."

"Anh trở về lúc nào?"

Chu Tu Lâm kéo khóe môi: "Mười hai giờ."

Khương Hiểu lẩm bẩm: "Trễ thế à."

Chu Tu Lâm dịu dàng cười một tiếng, đứng dậy: "Xuống nhà bếp xem có gì ăn không."

"Anh — — tỉnh rồi?" Khương Hiểu do dự hỏi. Say rượu mà có thể nhanh chóng tỉnh táo như vậy?

Chu Tu Lâm cười khẽ, đáy mắt nhìn cô thật sâu. "Phải."

"Anh giả say? Vừa rồi tại sao không nói lời nào?"

"Anh muốn nghe giọng em một chút."

Chu Tu Lâm làm cho cô một bát mì trứng, Khương Hiểu thông thả ung dung ăn sạch sẽ.

Chu Tu Lâm tắm rửa thay quần áo, ngồi đối diện cô, ánh mắt vẫn rơi vào người cô. "Hương vị thế nào?"

"Làm ngon hơn em." Cô nói thật: "Trước đây ở nước ngoài anh tự mình nấu cơm à?"

"Ừm. Đi học ở nước ngoài, thường xuyên chạy bài tập, báo cáo, bận rộn lúc thức dậy thì tự mình nấu cơm, mùi vị cũng tương đối không tệ lắm."

Khương Hiểu cười khẽ: "Vì anh nấu ngon. Lúc em mới làm, hương vị rất đáng sợ. Nhưng sau đó nấu thêm vài lần, cũng miễn cưỡng có thể ăn được. Lâu dần, tài nấu ăn của em cũng lên tay. Em cảm thấy nấu nướng đôi khi cũng phụ thuộc vào tài năng, Lâm Vu nấu ăn rất ngon, vô cùng vô cùng ngon." Ánh mắt cô cong lên.

"Dường như em rất ít liên lạc với Lâm Vu."

"Cậu ấy bận rộn học tập, học y rất nặng, cậu ấy còn chuẩn bị học nghiên cứu sinh."

"Cô ấy rất cố gắng." Đây cũng là điểm giống nhau giữa Khương Hiểu và Lâm Vu.

Khương Hiểu nặng nề gật đầu: "Lớp trung học đệ nhị của chúng em, người cố gắng nhất chính là cậu ấy. Xinh đẹp, thông minh, lương thiện, nam sinh không ai không thích, nhưng nữ sinh thì không thể."

"Em rất thích cô ấy mà."

"Bởi vì chúng em ngồi cùng bàn, sau đó, chúng em còn ở chung ký túc xá hai năm."

Khó trách quan hệ giữa hai người tốt như vậy, cho dù hiện giờ, không thường xuyên liên lạc, nhưng tình cảm vẫn còn.

Tình bạn thật sự sẽ không vì thời gian và khoảng cách mà thay đổi, nếu thay đổi, chẳng qua là, do trái tim người trong cuộc.

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Sau này có cơ hội, có thể mời cô ấy đến nhà chơi."

Khương Hiểu không nói.

"Sao thế?"

Tâm trạng Khương Hiểu phức tạp: "Em hi vọng tương lai, Tần Hoàn có thể đối mặt với Chu Nhất Nghiên, tháo bỏ nút thắt trong lòng cô ấy."

Chu Tu Lâm đi đến bên cạnh cô, nắm tay cô: "Thời gian không còn sớm, đừng nghĩ đến chuyện của người khác nữa, em nên đi ngủ thôi." Chuyện Nhất Nghiên, anh sẽ xử lý.

Qua hai ngày, Chu Tu Lâm nhận được điện thoại của bạn.

"Chuyện cậu sắp xếp, tôi đã hỏi rồi." Lưu Tỉ là một người trong giới mỹ thuật, ông nội anh ta là họa sĩ nổi tiếng trong nước của thế hệ trước. Chu Tu Lâm có lúc sẽ xin ông ấy giúp một tay giám định tranh là thật hay giả.

"Chu tổng, xin hỏi cậu tìm Khương Ngật để làm gì?" Lưu Tỉ lịch sự hỏi.

"Có phải thầy Khương đã trở về nước rồi không?"

"Tin tức của cậu nhanh thật, nửa tháng trước ông ấy vừa trở về, một sư bá của tôi đã ra mắt ông ấy. Sao vậy? Cậu lại muốn mua tranh vẽ của ông ấy?"

Chu Tu Lâm trả lời: "Tôi muốn mua, nhưng ông ấy sẽ không bán."

Lưu Tỉ cười vài tiếng: "Cậu vẫn nghĩ đến bức tranh kia." Mấy năm nay, anh luôn mua bức vẽ của Khương Ngật. Thật ra anh ta cũng không biết Chu Tu Lâm nghĩ gì.

Năm ngoái bức họa 《Đồi Nam》kia của Khương Ngật, phòng trưng bày vừa công bố tin tức, anh đã ra giá 80 vạn để mua. Cuối cùng có người cũng giống anh nhìn trúng 《Đồi Nam》, hai người một đường đấu giá.

Cuối cùng, Chu Tu Lâm lấy 160 vạn ra mua 《Đồi Nam》.

Lưu Tỉ rất tò mò về người cũng muốn mua tranh vẽ đó, điều tra rất lâu, nhưng vẫn không tra được bất cứ tin gì.

"Lần này thầy Khương trở về làm gì?"

"Hình như vì muốn thăm con gái."

"Thăm con gái?"

"Đúng vậy. Chính là cô bé gái trong 《 Tảng Sáng 》 , cũng không biết cô bé ấy lớn lên có hình dáng thế nào?"

Chu Tu Lâm nhướn mày: "Cậu còn hỏi thăm được tin gì nữa?"

"Biết cũng nói cho cậu hết rồi."

Chu Tu Lâm trầm ngâm nói: "Giúp tôi liên lạc với thầy Khương, tôi muốn gặp mặt ông ấy."

Lưu Tỉ: "Được. Khi nào?"

Chu Tu Lâm: "Càng nhanh." Anh không xác định được lúc nào thì Khương Ngật sẽ đến gặp Khương Hiểu, cho nên lúc này anh nhất định phải gặp mặt Khương Ngật trước. Tránh cho đến lúc đó ông ngoại của Tiểu Đậu Nha bị dọa sợ.

"Đúng rồi, tôi thấy tin tức phỏng vấn liên quan đến cậu, cậu chuẩn bị kết hôn à? Với ai thế? Trình Ảnh?" Lưu Tỉ quá tò mò, những năm nay bên cạnh Chu Tu Lâm không hề có một người phụ nữ nào, anh ta còn tưởng rằng ít nhất phải đến hơn ba mươi tuổi anh mới xem xét đến việc kết hôn.

Chu Tu Lâm cúp điện thoại, không muốn nghe một người đàn ông nói dông nói dài nữa.

Hôm đó, mẹ Chu lại đến thăm Khương Hiểu. Mặc dù trước đó tình cảm hai người không thân thiết mấy, nhưng cuối cùng Tiểu Đậu Nha vẫn là cháu trai nhà họ Chu, nên mẹ Chu cũng rất để tâm đến Khương Hiểu. Bà mua rất nhiều dược phẩm dinh dưỡng, mỹ phẩm

đưỡng da cho phụ nữ có thai.

"Gần đây thế nào? Còn nghén không?"

"Vô cùng tốt ạ, sáng sớm thức dậy vẫn còn nghén."

"Điều này rất bình thường, qua một thời gian ngắn là tốt. Có khi, nên đi dạo một chút. Lúc sinh con sẽ bớt đau hơn."

Dì Kiều bên cạnh nói: "Mỗi ngày đều đi."

Mẹ Chu gật đầu: "Vậy thì tốt. Như vậy đến lúc đó sinh con cũng sẽ không khổ cực."

Khương Hiểu mỉm cười.

Mẹ chồng như vậy hình như cũng rất tốt. Bà còn mua cho cô hai bộ quần áo mùa thu dành cho phụ nữ có thai, đến lúc trời hơi lạnh một chút, nếu cô đi ra ngoài thì có thể mặc.

Mẹ Chu cầm quần áo, áo khoác ngoài màu trắng, chất liệu mềm mại, kiểu dáng lại đẹp mắt.

Trong lòng Khương Hiểu đột nhiên trào lên một nỗi chua xót, trước kia bác sẽ mua quần áo cho cô. Sau đó cả nhà di di dân, cô phải tự mình mua quần áo cho mình. Sau khi kết hôn với Chu Tu Lâm, anh cũng mua cho cô không ít quần áo. Nhưng không giống nhau chút nào.

Mẹ Chu cười nói: "Khương Hiểu, con mặc thử cho mẹ xem một chút?"

"Được ạ, mẹ." Khương Hiểu nuốt cổ họng, mặc cái áo khoác ngoài.

Không lớn không nhỏ, vô cùng hợp với cô.

"Rất đẹp. Mặc màu trắng có vẻ khí chất rất tốt." Mẹ Chu hé môi cười.

"Cảm ơn mẹ." Vẻ mặt Khương Hiểu chân thành tha thiết.

Mẹ Chu cũng hơi lúng túng, đối với bà, mua vài bộ quần áo thì không tính là gì.

Mẹ Chu lại dặn dò vài chuyện, ngồi hơn nửa tiếng mới trở về.

Khương Hiểu thở ra một hơi.

Dì Trương ngược lại cười: "Con căng thẳng cái gì? Không phải lần đầu tiên gặp mặt."

"Không biết, chỉ căng thẳng thôi ạ."

Dì Trương muốn nói thêm, nhưng lại nuốt xuống. Từ nhỏ Khương Hiểu không có mẹ, ở cùng mẹ Chu hoặc nhiều hoặc ít có chút nhạy cảm.

Dì Kiều đưa mẹ Chu xuống lầu.

Mẹ Chu hỏi: "Bà nói, bọn nó không phân phòng ngủ?"

Dì Kiều: "Vâng. Tiên sinh trừ đi làm ra, mỗi ngày đều trở về."

Trong lòng mẹ Chu hơi hoài nghi, vậy tại sao Tu Lâm lại chuyển đồ sang bên cạnh. "Bà cảm thấy giữa hai người bọn họ chung sống có bình thường không?"

"Tiên sinh đối xử với Khương tiểu thư rất tốt, ngày đó đi Đồi Nam

công tác, nửa đêm cũng chạy về. Nhưng mà, hình như Khương tiểu thư không như thế với tiên sinh..." Dì Kiều còn chưa dứt lời.

"Tôi hiểu ý bà." Rốt cuộc là Tu Lâm bỏ ra nhiều hơn. Trong lòng mẹ Chu vô cùng cảm khái, rốt cuộc tại sao hết lần này đến lần khác Tu Lâm lựa chọn Khương Hiểu?

Thôi, tùy ý đi.

"Bà chăm sóc con bé thật tốt, có chuyện gì liên lạc với tôi."

"Tôi biết, ngài yên tâm đi."

Cuối tháng chín, khí trời Tấn Thành đột nhiên giảm vài độ, mùa thu dần dày hơn.

Mỗi ngày Khương Hiểu nhàn nhã ở nhà, cân nặng và bụng phát triển. Cô và bạn bè đã mất hết liên lạc. Chẳng qua, cô vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động trong giới giải trí.

Thương thế của Trình Ảnh đã phục hồi hơn phân nửa, lại vào tổ phim. Trên web B đăng rất nhiều, video CP giữa cô ấy và Tấn Trọng Bắc, như vậy thức ăn cho chó.

Trong khoảng thời gian này Triệu Hân Nhiên tham gia một chương trình giải trí, trong chương trình cô diễn biết tròn biết méo, thỉnh thoảng lộ ra vài đặc điểm ngốc nghếch, khiến cô thu hút được một số fan ái mộ. Nghe nói, Mạc Dĩ Hằng khoe khoang tình yêu, mua cho cô một sợi dây chuyền kim cương.

Chu Nhất Nghiên quay hai ca khúc cho bộ phim chủ đề vườn trường, phim hot, cũng kéo cô theo. Cùng lúc đó, người quản lý Kỷ Lan của cô bắt đầu xây dựng hình tượng cho Chu Nhất Nghiên, người đẹp

học bá.

Khương Hiểu kinh hãi, chẳng lẽ ra nước ngoài du học xong trở về, thì có thể xưng là 'học bá'?

Cho nên mọi người đang nỗ lực cho mơ ước, chỉ có cô, đang nghỉ ngơi để sinh con thôi.

Hôm nay, ở bên Canada bác liên lạc với cô.

Khương Hiểu chat video với bà thì bà nói: "Hiểu Hiểu, sao con mập lên nhiều như vậy? Mặt tròn quay luôn."

Khương Hiểu: "... Bác à, đó là do ống kính, con không có mập như vậy."

Dì cười khế: "Con gái các con không thích bị nói mập." Em họ một bên thò người ra nhìn: "Hello. Chị họ, chị đừng nghe mẹ em nói, con gái mập lên mới dễ nhìn, xúc cảm rất tuyệt."

Khương Hiểu: "... Rốt cuộc ra nước ngoài, tính tình em họ càng ngày càng... Không bị cản trở không kèm chế được rồi.

Bác tức giận hung hăng vỗ cậu: "Nhanh đi học đi."

"Mẹ, dịu dàng ưu nhã của mẹ đâu rồi!"

Khương Hiểu cười khanh khách không ngừng: "Bác, dường như Nguyên Nguyên cao hơn rất nhiều."

Mặt em họ lại nhô ra: "Chị họ, không được gọi em là Nguyên Nguyên nữa. Tên tiếng Anh của em là James. Nhớ kỹ cho."

"Biết rồi. Em họ Nguyên Nguyên, nhanh đi học đi."

Vóc dáng Tống Nguyên cao một thước, quả thật không thích hợp gọi là 'Nguyên Nguyên' nữa rồi.

Bác: "Hiếu Hiếu, ba con về nước rồi, ông ấy có liên lạc với con không?"

Khương Hiếu cả kinh: "Ba trở về? Lúc nào ạ?"

Bác: "Xem ra ông ấy còn chưa liên lạc với con. Bác vừa biết tuần trước, trong tay ông ấy có chút việc, có lẽ xử lý xong, sẽ tìm con. Hiếu Hiếu, ba con biết con làm ở công ty điện ảnh và truyền hình rồi. Thật xin lỗi, do bác lỡ miệng."

Khương Hiếu cũng không để ý: "Không sao cả, bác à, con sẽ giải thích với ba. Bác — — con sắp kết hôn."

Bác: "... Hiếu Hiếu, hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư."

Khương Hiếu nhìn về phía ống kính nhếch môi cười một tiếng: "Bác ơi, vẫn chưa nói cho các người biết, do con hơi lo lắng. Giáng sinh năm nay các người trở về đi. Con dẫn anh ấy đến đón mọi người."

Bác cũng hít một hơi: "Hiếu Hiếu, con thật sự đã kết hôn?"

Giọng nói Khương Hiếu giòn giã: "Vâng ạ, bác. Chồng con họ Chu, tên là Chu Tu Lâm. Anh ấy là một người vô cùng đẹp trai có phong độ, con rất thích anh ấy."

Chương 26

Editor: Lạc Tâm Vũ

Bác Khương thật sự rất kinh ngạc, hơn nữa lại đầy mừng rỡ ngạc nhiên. Chu Tu Lâm này là ai hả? Từ trước đến nay chưa nghe cháu gái nói qua. Bỗng nhiên xông lên nhân vật số một như vậy, bà thật sự không biết nên nói gì. Nhưng nhìn hạnh phúc vô tình bộc lộ ra trên mặt của Khương Hiểu, bà có thể yên tâm.

“Hiểu Hiểu, cháu có ảnh không? Bác nhìn cậu ta.” Bác tò mò nói.

Ngược lại Khương Hiểu lúng túng, thật đúng là cô chưa có ảnh của Chu Tu Lâm. Nhưng lại không thể để bác biết. Không có ảnh die nd da n l e q uu ydo n của chồng mình, nhất định bác sẽ nghi ngờ. “Bác, đợi buổi tối anh ấy về, cháu chụp một tấm hình đẹp trai cho bác, trong điện thoại của cháu đều là ảnh xấu của anh ấy.”

Bác lo lắng, “Hiểu Hiểu, các cháu không chụp ảnh đám cưới sao?”

Khương Hiểu lắc đầu một cái, “Bác, chúng cháu có giấy chứng nhận kết hôn.”

Bác: “... Vậy cũng không tệ. Cậu ta làm gì?” Nhưng bây giờ người nào kết hôn không chụp ảnh cưới hả.

Khương Hiểu: “Anh ấy tự mở công ty.”

Bác thở dài một hơi, “Chuyện kết hôn lớn như vậy, cháu cũng không thương lượng với chúng ta. Cha mẹ hai bên cũng không gặp mặt.

Nhà trai sẽ nghĩ sao hả? Còn đồ cưới của cháu cũng không chuẩn bị gì.”

Khương Hiểu cười hì hì, “Bác, dù sao cháu cũng đã kết hôn rồi.” Về mặt của cô một bộ dạng vật này đã bán không trả lại.

Bác dờ khóc dờ cười, “Hôn nhân cũng không phải trò đùa.” Nhìn Khương Hiểu lác quan một phái, trong lòng bà lại toát ra chút đau lòng, “Cháu à, thật giống ba cháu, chỉ cần chú ý chuyện mình quyết định là được.”

Khương Hiểu cúi xuống, “Bác, bác còn nhớ bộ dáng của mẹ cháu không?”

Bác sùng sốt, “Sao đột nhiên hỏi cái này?”

Khương Hiểu nhếch miệng cười, “Cháu giống bà ấy không?”

Bác chần chờ chốc lát, “Cũng đã 22 năm, bác cũng không nhớ được, có lẽ là giống thôi.”

Khương Hiểu đáp lại một tiếng.

Cúp điện thoại với bác, Khương Hiểu sờ sờ mặt mình, cô giống Khương Ngật, nhưng cũng giống mẹ cô đi.

Sập tối, nắng chiều treo ở chân trời, ánh chiều tà trải lên một lớp màn lụa mỏng màu vàng cho trái đất.

Hoa tường vi lay động nhẹ nhàng theo gió, cánh hoa rơi xuống đất.

Khương Hiểu đi dạo ở trong sân.

Xa xa, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái tới, cuối cùng dừng lại ở bên cạnh cô.

Chu Tu Lâm xuống xe từ phía sau, khi mặt mày nhìn cô mang theo sắc màu ấm, “Hôm nay đi bao nhiêu bước?”

Kế hoạch của cô là mỗi ngày đều đi một vạn bước.

Khương Hiểu mở thiết bị tính bước ở máy điện thoại, cho anh vừa nhìn, mới 8000 bước.

Anh nói, “Còn thiếu 2000 bước, anh đi cùng em.”

Khương Hiểu nhìn anh từ trên xuống dưới, áo sơ mi đen quần đen, giày da đen, mũ áo gọn gàng. Nhìn nhìn lại cô, quần thường màu đen rộng thùng thình, phía trên mặc một cái áo len hồng.

Hai người hoàn toàn không phải là một loại phong cách, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy hài lòng.

Khương Hiểu nghiêng đầu, “Sao hôm nay anh về sớm như vậy? Không phải nói buổi tối có hoạt động sao?”

“Để cho người khác đi.” Chu Tu Lâm nắm tay cô, “Hôm nay như thế nào.”

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Hôm nay em liên lạc với bác.”

“Ờ___” Anh nhíu mày, “Nói gì?”

“Em nói cho bác em kết hôn rồi, bác muốn nhìn ảnh của anh một chút.”

Chu Tu Lâm hơi cong môi một cái, “VẬY em chọn tấm đẹp mắt.”

Khương Hiểu cắn răng, “Em không có hình anh ai*.” Nói xong cầm lấy điện thoại di động, nhàn nhạt nhìn anh, “Em chụp cho anh tấm hình, được không hả?”

*Ai ở đây là tiếng thờ dài, than thờ.

Chu Tu Lâm ừ một tiếng, “VẬY thì làm phiền trợ lí Khương rồi.” Anh trịnh trọng sửa sửa vạt áo.

Khương Hiểu nâng di động, màn ảnh hướng về phía anh. Điện thoại di động này của cô vẫn mua hai năm trước, pixel* không thể so với kiểu điện thoại mới nhất. Nhưng người đẹp mắt là được.

*Pixel: điểm ảnh (tiếng Anh: pixel hay pel, viết tắt picture element) là một điểm vật lý trong một hình ảnh raster, hoặc một khối màu là rất nhỏ và là đơn vị cơ bản nhất để tạo nên một bức ảnh kỹ thuật số. Địa chỉ của một điểm ảnh tương ứng với tọa độ vật lý ITS. Pixel LCD được sản xuất trong một mạng lưới hai chiều, và được sử dụng dấu chấm hoặc đại diện hình vuông trong thường, nhưng điểm ảnh CRT tương ứng với cơ chế thời gian của chúng và tỷ lệ quét. 1 pixel không có kích thước cố định. (nguồn: Wikipedia)

Một tiếng rắc rắc cô chụp được cả ba tấm.

Chu Tu Lâm đứng ở đằng kia, dáng người cao ngất. Cô híp mắt lẳng lẳng nhìn anh hồi lâu, mượn danh nghĩa chụp ảnh, tùy ý nhìn chòng của mình.

“Trợ lí Khương, chụp chưa?” Chu Tu Lâm hỏi.

“Ờ, tốt lắm.” Khương Hiểu cúi đầu, lật hình, “Anh thấy như thế nào?”

Chu Tu Lâm lấy di động qua, tùy ý lật đi lật lại, “Không tốt.”

“Hả___vậy em chụp lại cho anh.”

Nhưng Chu Tu Lâm giữ chặt tay cô, “Tới gần chút nữa.”

Khương Hiểu khó hiểu ừ một tiếng.

Chu Tu Lâm cười khế, “Ngốc.” Khi anh giơ điện thoại di động, Khương Hiểu bừng tỉnh hiểu ra.

Là muốn tự chụp thôi.

Nhưng hôm nay cô không trang điểm, máy chụp ảnh làm mặt đẹp cũng chưa mở.

Cánh tay dài của Chu Tu Lâm duỗi ra, tay kia thì ôm lấy vai của Khương Hiểu. Mặt hai người dựa vào quá gần, âm thanh của anh trầm thấp dễ nghe, “Nhìn màn ảnh, cười.”

Khương Hiểu mím khóe miệng, khóe miệng cất giấu ý cười. So với lần trước chụp ảnh ở giấy chứng nhận kết hôn, lúc này, lòng của cô dieenndkdanleeequhydonnn tựa như pháo hoa đốt ban đêm, màu sắc rực rỡ.

Đột nhiên cô nghiêng đầu một chút, tựa vào vai anh, tay phải giơ lên hơn một cái “V”, vẽ mặt anh nhàn tự đắc.

Chu Tu Lâm ấn xuống phím chụp ảnh, hình ảnh định dạng.

Một tấm hình ngọt ngào.

Khương Hiểu giống như vô tình vén vén tóc, “Em nhìn một chút.”

Tám ảnh tự chụp đầu tiên, chính là anh tự mình chụp, cuối cùng tay dài, chụp cô thành khuôn mặt to béo.

Cảnh là hoàng hôn màu vàng, hai người thân mật dựa chung một chỗ. Oa, dường như anh đang cười.

Khương Hiểu quả thực vô cùng thích với tám hình này, “Em gửi cho bác.”

Quả nhiên bác trả lời lại tin tức của cô rất nhanh.

“Thật sự rất đẹp trai! Khó trách cháu âm thầm kết hôn đây. Chàng trai này không nắm chặt từng phút đồng hồ sẽ bị người khác đến theo đuổi nha.”

Khương Hiểu nhìn di động, âm thầm vui vẻ.

Chu Tu Lâm không nhịn được nhếch khóe miệng lên, “Bác nói gì?”

Khương Hiểu thu hồi vẻ mặt, “Bác khen anh đẹp mắt.”

Chu Tu Lâm ừ một tiếng, “Em có thể nói cho bác anh vẹn toàn cả trong và ngoài.”

Khương Hiểu ngược đầu, “Anh rất tình nghĩa.” Lúc này WeChat* lại có tin mới, là em trai họ gửi giọng nói đến, cô chạm mở trực tiếp.

*WeChat là một công cụ liên lạc di động mới và mạnh mẽ. WeChat hỗ trợ gửi tin nhắn thoại, video, ảnh và văn bản. Bạn cũng có thể trò chuyện nhóm hoặc bạn có thể tìm bạn bè xung quanh để trò chuyện.

WeChat hoạt động trên các thiết bị iOS, Android, Windows Phone và Symbian. (Nguồn:)

Giọng của James rất hùng hồn, “Chị họ, người nọ không phải là nam minh tinh trong giới các chị hả? Chị là người đại diện của anh ta, sau đó chị ngủ với người ta? Trời ơi, chị họ, mau nói cho em biết, em bảo đảm không nói cho mẹ em biết.”

Khương Hiểu nhìn Chu Tu Lâm, vẻ mặt rối rắm, đôi mắt tức giận cũng đã tròn, “Em nhớ khi em trai họ nó còn nhỏ xem nhiều tiểu thuyết.”

Chu Tu Lâm nâng tay xoa xoa đầu của cô, “Em trai em có tiềm chất làm biên kịch.”

Nhưng Khương Hiểu bị em trai họ chọc đến rồi, thật sự là cô thừa dịp anh say rượu, ngủ với anh. Giấu đồ bìm leo*, là cô làm được.

*Câu thành ngữ có ý muốn nói đến việc lợi dụng người ta gặp điều không hay hoặc khó khăn, hoạn nạn để lấn lướt, áp đảo.

James lại gửi đến một đoạn giọng nói.

Chu Tu Lâm nhìn Khương Hiểu, Khương Hiểu hoàn toàn cho phép cất cánh, chạm mở giọng nói.

James: “Chị họ, dù thế nào, em muốn chúc mừng chị. Cả tiền tài và người đều được! Vóc người anh rể khỏe đẹp! Chân dài lớn, bình thường chị phải chạy nhanh một chút mới có thể đuổi theo anh ấy. Bây giờ thế nào cũng là chị buôn bán có lời.”

Mặt của Khương Hiểu cũng đen rồi.

Chu Tu Lâm bổ sung thêm: “Em trai họ em thật____ dễ thương.” Anh suy xét nhiều lần, nghĩ tới từ này.

Khương Hiểu cắn răng, bĩu môi nói: “Phiên bản thực tế của Hanamichi*, cực kì ngây thơ.”

*[url=]

Chu Tu Lâm nhìn ra, quan hệ của hai chị em này rất tốt, James mới có thể cái gì cũng nói.

Cô xấu hổ, “Chúng ta về nhà đi.”

Chu Tu Lâm hỏi một tiếng, “Có một vụn bước chưa?”

“Sau khi ăn xong chúng ta có thể lại đi ra.”

Một con đường yên tĩnh, ánh ngược của bóng dáng hai người lắc lư ở trên đường.

“Khương Hiểu____”

“Ừ.”

“Cũng gửi cho anh tấm ảnh. Ảnh chúng ta chụp chung.”

“Được.”

Buổi tối, Khương Hiểu tắm rửa xong, hôm nay tâm tình cô rất tốt lại bắt đầu vẽ tranh.

Khi Chu Tu Lâm đi tới, cô đã vẽ xong một nửa. Không ngờ cô vẽ tình cảnh đi dạo gần tối của hai người.

【Nhật kí trưởng thành 110 ngày của Tiểu Đậu Nha. Ba Đậu Nha và mẹ Đậu Nha đi dạo cùng nhau, chụp ảnh kỉ niệm 】

“Thích vẽ tranh.”

“Có khỏe không.”

“Tại sao không lựa chọn học viện mỹ thuật?”

Khương Hiểu lạnh nhạt nói: “Khi đó em chính là không muốn làm bóng dáng của cha thôi. Về sau tranh cha em vẽ có chút đi vào hố bẫy, cảm xúc có phần không ổn định.”

Chu Tu Lâm hơi trầm tư, “Chuyện khi nào?”

“Khi em học trung học cơ sở.” Ánh mắt Khương Hiểu hơi tối sầm, “Đoạn thời gian đó không biết cha em làm sao, bỗng nhiên có một ngày thì phát điên, sau đó bác và chồng bác trở về gấp.”

“Cho nên em liền đến Tấn Thành học cao trung* hả?”

*Cao trung: tức cấp ba, cấp trung học phổ thông bên mình.

“Ừ. Cha nhờ bác chăm sóc em.” Cô mãi mãi đều nhớ rõ, tối hôm cha phát điên ấy, ông cầm lấy tay cô, tay cô đau đến sắp gãy.

Hai mắt Khương Ngật đỏ sẫm, khóc cầu xin “Cô”

Ngoài phòng, mưa to tí tách rả rích trên mặt đất, sấm sét vang dội.

Trong căn phòng nhỏ kia, một người đàn ông vẫn phát điên kêu: “Em đừng đi, Uyển Uyển, em đừng đi.”

Vẻ mặt Chu Tu Lâm hơi nặng nề.

Khương Hiểu lại hơi cong môi một cái, “Quan hệ của em và cha rất kì lạ, giống như rất xa lạ, nhưng mà em biết ông ấy rất yếu em.” Cô yếu ớt thở dài một hơi, “Nếu như cha biết em như bây giờ, không biết có tức giận hay không?”

Chu Tu Lâm tự nhiên cũng có vài phần lo lắng, “Ông ấy sẽ phải rất kích động, làm ông ngoại, tức giận cũng sẽ quên.”

Khương Hiểu nhìn anh, trong lòng có vài phần thấp thỏm, “Cha em về, chờ em hẹn ông ấy, chúng ta cùng đi gặp ông ấy, có được không?”

Sắc mặt Chu Tu Lâm biến đổi, anh hiểu Khương Hiểu nói ra lời này với hàm ý gì, “Được.” Giọng nói dịu dàng.

Cô cong khóe miệng, cười ngọt ngào như thế.

Chu Tu Lâm nâng mặt cô, “Khương Hiểu, em cười như thế này với anh, anh rất muốn rất muốn_____ hôn em.”

Khương Hiểu vội vàng mở chân, “Ngài Chu, xin chú ý việc dưỡng thai của anh.”

Chu Tu Lâm cười ấp úng, “Tiểu Đậu Nha, mẹ con xấu hổ rồi.”

Khương Hiểu: “...”

Ngày hôm sau, Chu Tu Lâm ở văn phòng, Lưu Ti đến tìm anh.

“Ba giờ chiều mai, quán cà phê phố Vị Danh. Giúp anh hẹn trước

rồi.” Lưu Tỉ nói liên mồm mà dựa vào trên ghế sofa.

“Cảm ơn.”

“Rốt cuộc cậu tìm Khương Ngật làm gì hả?”

“Muốn nói chút chuyện với thầy Khương___cuộc sống tương lai.”

“Cậu muốn uống canh gà có thể tìm tôi.” Lưu Tỉ mới không tin, anh ta nhìn hai bên một chút, “Mỹ nữ trợ lí Tina kia của cậu đâu?”

“Điều đến bộ phận PR rồi.”

Lưu Tỉ hơi kinh ngạc, “Cậu thật là nhẫn tâm, Tina ở cạnh cậu vài năm rồi, cậu cứ xua người như vậy hả!”

Chu Tu Lâm không cử động chút nào, bắt đầu lật từng tờ tóm tắt lý lịch trong tay. Đây là mấy người mới công ty muốn ký năm nay, trong đó có hai người là tốt nghiệp ở Học viện Điện ảnh số một số hai trong nước.

Tống Dịch Văn, chiều cao 182, 22 tuổi, người phương Nam, tiểu thớt tươi điển hình đương thời, có một loại hơi thở văn nghệ.

Chu Trạch, chiều cao 184, 22 tuổi, người phương Bắc, có luồng phong cách con người kiên cường, ngũ quan* cường tráng.

*Ngũ quan: Ngũ quan ở đây nói đến 5 bộ phận chính trên khuôn mặt bao gồm mắt, mũi, miệng, tai và lông mày.

Lúc trước Khương Hiểu nhìn lấy ra hai người từ giữa nhiều tóm tắt lý lịch như vậy, cô làm phân tích chi tiết, bao gồm phương hướng phát triển của hai người. Hoa Hạ hết sức tạo ra hai người này, vì hai

người phân chia hai vị người đại diện xuất sắc. Tương lai như thế nào, xem tạo hóa của hai người rồi.

Lưu Tì càng tò mò hơn, “Tu Lâm, có phải cậu còn chưa từng có phụ nữ hay không hả?”

Chu Tu Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như dao nhọn bắn về phía anh ta.

Lưu Tì nheo mắt, “Tôi nhớ ra rồi, tôi có hẹn với bạn gái tôi, tối nay đưa cô ấy đi một nhà hàng mới mở. Đi trước một bước.”

Chu Tu Lâm nâng tay xoa xoa mi tâm. Yên tâm, tương lai không lâu anh sẽ đưa Tiểu Đậu Nha ra ngoài tiếp khách.

Bạn gái các anh rất nhiều, nhưng, nhìn về mấy người kia, không có một người nào làm ba.

Có một thành ngữ gọi___hậu sinh khả úy*

*Hậu sinh khả úy nghĩa là những người sinh sau quả thật đáng sợ. Câu này có tương truyền do Khổng Tử nói sau khi gặp Hạng Thao, một đứa trẻ mới lên 7 tuổi nhưng khi gặp Khổng Tử đã trả lời được mọi câu hỏi của ông, ngược lại đã hỏi những câu mà Khổng Tử không trả lời nổi. Hoặc có thể hiểu là cái sau vượt cái trước.

Buổi chiều hôm sau, Chu Tu Lâm đến quán cà phê dian-dyan(lee^qu.donnn) trước 20 phút. Sau khi đi vào, tầm mắt của anh tìm tòi một vòng, không ngờ thấy được Khương Ngật ngồi ở trước cửa sổ.

Khương Ngật mặc một bộ áo khoác giặt bạc màu, đeo kiểu kính mắt đen, để lại râu. Cả người nhìn qua cũng có chút đặc biệt. Mấy năm

nay gần như cũng không có thay đổi gì.

Chu Tu Lâm đi tới trước bàn từng bước một, “Thầy Khương, ngài khỏe chứ, cháu là Chu Tu Lâm.”

Khương Ngật quay đầu, ánh mắt cố định ở trên người anh, “Ngài Chu, mời ngồi.”

Chương 27

Đây là lần thứ hai bọn họ gặp nhau.

Không có súng đạn, không có hỗn loạn, ánh nắng tươi sáng, không gian yên tĩnh, một bầu không khí hài hòa.

Chu Tu Lâm yên lặng ngồi đó.

Quán cà phê sau giữa trưa, không nhiều người lắm, không gian yên tĩnh thỉnh thoảng có vài âm thanh nói chuyện của những người khách xung quanh.

Khương Ngật thích không gian thanh nhàn tự tại như vậy, nên quyết định gặp mặt tại đây, có không khí của người bản địa, cũng làm cho ông cảm nhận được sự náo nhiệt, mới có không cảm thấy cô tịch.

“Thầy Khương, thật xin lỗi, hẹn thầy đột ngột như vậy, không biết có làm ảnh hưởng đến công việc của thầy hay không?”

Nét mặt Khương Ngật không có biến hóa gì, “Cậu tìm tôi có chuyện gì?” Ông rất có ấn tượng với cậu thanh niên này. Năm đó trải qua sống chết ở Mỹ, lúc ấy anh chỉ hơn hai mươi tuổi, bình tĩnh tỉnh táo. Vài năm nay, Chu Tu Lâm đều mua tranh của ông, chỉ là bọn họ không cùng xuất hiện. Hai người không có liên lạc với nhau, nghe nói lần này, Chu Tu Lâm muốn gặp ông, ông cũng có chút bất ngờ.

Khương Ngật biết, Chu Tu Lâm rất hứng thú và muốn mua với bức, nhưng mà ông không bán bức tranh này. Đó là đồ cưới của con gái ông. Ông có thể cho Khương Hiểu không nhiều, ông thiếu nợ đứa

con gái này, đời này ông không thể trả hết.

“Không sao. Chu tiên sinh, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Chu Tu Lâm đã suy nghĩ nhiều ngày, luôn luôn nghĩ kể, lúc này cũng có vài phần lo lắng.

Lúc nhân viên đưa cho anh ly latte, mùi vị cà phê lan tỏa trong không khí.

Chu Tu Lâm ngồi ngay ngắn, “Thầy Khương, con có chuyện có chút bất ngờ.”

Vẻ mặt của Khương Ngật nhàn nhạt không thay đổi, “Cậu cứ nói.”

Chu Tu Lâm nhếch miệng, trực tiếp nói ý chính, “Con và Hiểu Hiểu đã kết hôn.”

Sắc mặt Khương Ngật biến đổi, đáy mắt không chút nào che dấu vẻ ngạc nhiên, “Cậu nói cái gì?”

“Chuyện có chút bất ngờ, nhưng xin thầy hãy tin tưởng, con sẽ đối xử với Hiểu Hiểu thật tốt.”

“Chu tiên sinh, cậu và Hiểu Hiểu quen nhau khi nào?” Đáy mắt của Khương Ngật tràn đầy khiếp sợ, năm nay Hiểu Hiểu vừa mới tốt nghiệp đại học. Ông nhìn Chu Tu Lâm đáy mắt tràn đầy nghi hoặc, còn có lo lắng.

“Lần thứ hai Hiểu Hiểu đến Hoa Hạ, lúc đó con đã nhận ra cô ấy.” Cho đến bây giờ anh không nói cho bất cứ ai biết, không người nào biết anh vẫn chăm sóc cô.

“Công ty truyền hình và điện ảnh Hoa Hạ?” Khương Ngật thì thào từng từ, “Nhân tiện nói cho tôi biết Hiểu Hiểu làm việc gì?”

“Trước đây cô ấy làm trợ lý cho nghệ sĩ của công ty, bây giờ cô ấy là trợ lý của con.”

Khương Ngật khẽ nhăn mi, bùng ly nhấp một ngụm cà phê, rõ ràng ông có chút bức mình. “Chu tiên sinh, năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tám.” Khóe miệng Chu Tu Lâm bắt đầu chuyển động.

“Tháng năm năm nay, Hiểu Hiểu vừa tròn hai mươi hai tuổi.” Cổ họng Khương Ngật chua xót, “Tôi không phải là một người cha tốt. Mấy năm nay, tôi cũng không làm tròn trách nhiệm của một người cha.”

“Bác Trai...” Tình hình hiện tại, anh cũng không đổi được cách xưng hô vẫn không gọi cha vợ của mình một tiếng “Cha”. Sợ vị hoa sĩ lạnh lùng này bị kích thích. “Hiểu Hiểu không có trách bác.”

Khóe miệng Khương Ngật chuyển động, “Tôi biết, Hiểu Hiểu hiền lành. Nó là do tôi nuôi lớn, sao tôi không biết chứ, nhưng tính tình của nó vô cùng quật cường. Vốn là hai ngày nữa tôi định đi gặp nó.”

Chu Tu Lâm cứng rắn nói, “Hiểu Hiểu mang thai hơn bốn tháng.”

Khương Ngật khiếp sợ, biểu tình lại thay đổi, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Ông nắm chặt hai tay, mu bàn tay nổi gân xanh, ánh mắt sắc bén nhìn Chu Tu Lâm đứng lên, “Vì vậy các người vì đứa nhỏ mà kết hôn?”

Chu Tu Lâm không nghĩ Khương Ngật lại hỏi như vậy, anh bình tĩnh trả lời: “Không, cho dù không có đứa nhỏ, con cũng sẽ kết hôn với

Hiếu Hiếu.”

Khương Ngật nhẹ nhàng thở ra, từ từ bình tĩnh lại ngồi xuống. “Hai ngày nay, tôi có chút chuyện phải giải quyết, sau Quốc khánh, tôi sẽ nhanh chóng gặp mặt Hiếu Hiếu.”

Chu Tu Lâm: “Được.”

Khương Ngật lại nhấp một ngụm cà phê, cà phê đen, vừa đắng lại chát, nhưng ông một chút cũng không cảm thấy. Người thanh niên trước mắt này, ông không thể không thừa nhận, tất cả các phương diện đều xuất sắc. Cậu ta và Khương Hiếu đã xảy ra chuyện gì?

“Bác Trai, mấy năm nay thân thể của bác có khỏe không?” Chu Tu Lâm hỏi.

Năm đó ở Mỹ có vụ án nổ súng, giữa lúc hỗn loạn, Khương Ngật giúp đỡ Chu Tu Lâm, ngược lại ông bị trúng đạn và bị thương, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đối với ông cũng có chút tổn hại thân thể.

“Đã không có gì đáng ngại.” Khương Ngật nhìn anh. Bỗng nhiên cong khóe miệng, “Chu tiên sinh, cậu đối tốt với Khương Hiếu như vậy là vì báo ân.”

Khóe miệng Chu Tu Lâm giật giật, “Bác trai, có phải bác quá xem thường sức hấp dẫn của con gái bác hay không?”

Cuối cùng Khương Ngật cũng lộ ra một chút ý cười, “Con gái của tôi đương nhiên là một cô gái tốt nhất rồi.”

Chu Tu lâm mỉm cười, “Con rất đồng ý về chuyện đó.” Đến hôm nay, ngẫu nhiên chính anh ngẫm nghĩ lại có chút không tưởng tượng nổi,

nhưng mà đã hợp tình hợp lý.

Năm đó Khương Ngật trúng đạn, ông sợ bản thân sẽ xảy ra chuyện, từ trong túi lấy ra ví tiền hé ra bức ảnh luôn mang theo bên mình.

“Đây là con gái tôi, nếu như tôi có chuyện gì, xin cậu về nước giúp tôi tìm nó, cho nó mang tro cốt của ta rải ở sông Trường Giang. Nó tên là Khương Hiểu, học tại đại học J.”

“Ngài sẽ không xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tìm con gái của ngài, giúp ngài chăm sóc cô ấy.”

Chu Tu Lâm thực hiện lời hứa hẹn của mình, thậm chí còn cùng Khương Hiểu kết hôn.

Buổi tối, Chu Tu Lâm về đến nhà, Khương Hiểu đang tập trung xem phim. Anh lướt qua vài lần, phát hiện đây là bộ phim truyền hình cổ trang của mười mấy năm trước.

Cô dường như rất có hứng thú, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đôi mắt đỏ hoe, trong tay còn có khăn giấy che mặt.

Chu Tu Lâm vừa đi vừa cởi vài cút áo sơ mi, cuối cùng ngồi vào bên cạnh cô. “Đây là phim gì?”

Khương Hiểu giật mình, cô kéo kéo khóe miệng. “Anh đã về? Phim thời dân quốc.”

“Nói về cái gì?”

Khương Hiểu trừng mắt nhìn, “Đại khái là chuyện đưa nhỏ đi tìm mẹ.”

Chu Tu Lâm nhìn vài lần, “Kỹ năng diễn xuất của diễn viên nhí cũng

không tệ.” Tay anh xoa nhẹ khóe mắt của cô, than nhẹ, “Khóc sao?”

“Không có.” Khương Hiểu mở to mắt, không nghĩ anh lại thấy.

Chu Tu Lâm bật cười, đưa tay sờ bụng của cô, “Quốc khánh, muốn đi đến đâu chơi?”

“Anh có thời gian sao?”

“Thời gian cùng với em đương nhiên là có.”

“Quốc khánh đi đâu cũng có nhiều người, có khả năng còn bị tắc đường trên đường cao tốc nữa chứ.”

“Chiều ngày mai chúng ta xuất phát, đi Cửu Vân Sơn, ở đó rất thanh tĩnh.”

“Em không thể vận động mạnh.”

“Không sao, đến lúc đi em không cần phai leo núi, anh ôm em đi.”
Thực ra xe có thể chạy lên núi, hoàn toàn không cần đi bộ. Anh nghiêng người hôn lên hai má cô.

Khương Hiểu nhìn nghiêng một bên mặt của anh, mỉm cười, “Hiện tại em cũng không nhẹ.” Mang thai đến bây giờ, cô đã béo lên mười cân.

Chu Tu Lâm một tay nắm cả phần eo nhỏ của cô, cao giọng cười, “Yên tâm, anh ôm em đi.”

Lúc ban đêm, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu thu thập xong hành lý.

Mẹ Chu biết bọn họ muốn ra ngoài, trong lòng có chút lo lắng, gọi

điện thoại đến, “Các con cũng đưa dì Kiều theo đi.”

Chu Tu Lâm từ chối. “Không cần.” Vốn anh muốn hai người ra ngoài nghỉ ngơi, mang theo dì Kiều vậy không bằng ở nhà.

“Này đã gần năm tháng, đi chơi cũng không cần vội vã như vậy.”

“Cửu Vân Sơn cũng không có nhiều người, mẹ yên tâm mọi chuyện ổn thôi.”

Mẹ Chu nói hết lời, cũng không thay đổi được chủ ý của anh, “Quên đi, chú ý an toàn, con phải chăm sóc Khương Hiểu thật kỹ, không được để cho nó ở một mình.”

Khương Hiểu nhìn sắc mặt của anh, hé miệng cười.

Chu Tu Lâm liếc cô, “Bây giờ em rất địa vị, em chính là quốc bảo của gia đình.”

Khương Hiểu có thể tự mình hiểu, chỉ vào bụng, “Tiểu Đậu Nha mới là quốc bảo.”

Đột nhiên Chu Tu Lâm nhéo nhéo mặt cô, mặt mày tươi sáng, “Em là bảo bối của anh.”

Khương Hiểu vội vàng kéo tay anh xuống, hiện tại anh càng ngày càng thích động tay động chân. “Này, nếu không xuất phát trời sẽ tối mất.” Trong lòng cô rất vui, phấn chấn, ngây ngất.

Dọc theo đường đi, tâm tình Khương Hiểu có vẻ thực kích động. Đã lâu rồi cô chưa đi xa nhà.

Khương Hiểu thấy trên xe chuẩn bị nhiều đồ ăn vặt, “Anh mua khi

nào vậy?”

“Buổi sáng nhờ Tưởng Cần đi mua.”

Khương Hiểu nói thầm một tiếng, “Trợ lý Tưởng cũng thật vất vả.”

“Cuối năm sẽ tăng lương cho anh ta.”

Khương Hiểu: “.....”

Trên xe đang mở nhạc.

“Đây là bài hát mà Nhất Nghiên hát đó?”

Giọng của Chu Nhất Nghiên nhỏ, không hát được nốt cao, bài hát này hoàn toàn bỏ đi khuyết điểm của cô ấy. Ca từ duy mỹ, giai điệu đơn giản dễ nghe.

Bài hát chấm dứt, Khương Hiểu nói: “Kỳ Lan thực sự rất lợi hại, không nghĩ trong thời gian ngắn, có thể làm cho Nhất Nghiên bộc lộ cảm xúc thực sự. Kế tiếp, chỉ cần cô ấy ra một bộ phim truyền hình, có nhận phim giống vậy, con đường sau này của Nhất Nghiên sẽ thuận lợi hơn nhiều.” Nhưng ngẫm lại, bối cảnh của Chu Nhất Nghiên so với Triệu Hân Nhiên bọn họ dễ phát triển hơn nhiều.

“Sau <niên hoa>, sẽ có một bộ drama mạng trinh thám.”

Khương Hiểu có chút ngạc nhiên, “Phim Drama mạng.”

Chu Tu Lâm biết cô đang nghĩ gì, “Bộ phim đó cũng không tệ, nhân vật nữ chính có tích cách hoạt bát, vui vẻ.”

Anh nói không sai, bộ phim đó hẳn là không tệ. Khương Hiểu nói,

“Thật ra em cảm thấy Kỳ Lan không nên cho Nhất Nghiên bá chức kiểu người ương ngạnh như vậy.”

Chu Tu Lâm trầm mặc trong chốc lát, “Đó là do Nhất Nghiên yêu cầu.”

Nhất thời Khương Hiểu không biết nói gì. Sau đó nhớ lại mới hiểu được. Trước đây lúc bọn họ còn ngồi trên gái nhà trường, mỗi lần có cuộc thi Lâm Vu hầu như đều nằm trong top ba, thành tích Tần Hành cũng đều nằm trong top năm. Thành tích Khương Hiểu không bằng hai người kia, nhưng mà cũng nằm trong top năm mươi của trường.

Chu Nhất Nghiên thì kém hơn bọn họ rất nhiều, thành tích của cô ấy chỉ ở trung bình mà thôi.

Bọn họ gọi Lâm Vu “Nữ vương xinh đẹp.”

Hóa ra, đã nhiều năm như vậy Nhất Nghiên vẫn còn để ý.

Trong lòng mỗi người đều có một nút thắt, hoặc lớn hoặc nhỏ. Có nút thắt có thể tự động giải khai. Còn có nút thắt, vĩnh viễn không cởi ra được, chỉ có thể canh cánh trong lòng.

Sao mà cô không nút thắt có đây?

Thời gian có thể chữa được đau thương, là vì nỗi đau đó cũng không ảnh hưởng gì.

Gần tối, hơn sáu giờ. Hai người tới Cửu Vân Sơn. Phong cảnh trên núi rất đẹp, không khí tươi mát, chim bay tự do tự tại kêu to.

Chu Tu Lâm sớm đã đặt phòng ở giữa sườn núi.

Phòng rộng rãi sáng sủa, còn có ban công. Đứng ở ban công có thể thấy được cảnh ở xa xa.

Khương Hiểu thở dài ra một hơi, “Thật đẹp.”

Chu Tu Lâm nhìn mặt cô tràn đầy thỏa mãn, “Sau này có thời gian chúng ta thường xuyên ra ngoài chơi đi.”

“Em thì có thể, Chu tiên sinh anh có thời gian để đi sao?”

Công việc của Chu Tu Lâm, quả thật ngày nghỉ không nhiều. Anh đưa tay xoa xoa tóc cô. “Trước tiên xuống lầu ăn cơm đã.”

Khương Hiểu do dự, “Không thì để phục vụ đem đồ ăn đến phòng đi?”

“Yên tâm, người bình thường sẽ không đến đây đâu.”

Cô thật không hiểu nổi người có tiền trên thế giới này.

Lúc xuống lầu, Chu Tu Lâm cầm áo khoác giúp cô, ban đêm ở trên núi nhiệt độ giảm rất thấp.

Sau khi hai người dùng cơm xong, đi ra khỏi nhà ăn.

Khương Hiểu đi vệ sinh, Chu Tu Lâm chờ cô ở đại sảnh.

Có người gọi anh từ phía sau, “Anh Chu.....” giọng nói mang theo vài phần kinh hỉ(1).

[1]:Kinh hỉ: Kinh ngạc vui vẻ.

Chu Tu Lâm quay đầu, không nghĩ tới gặp ba người của nhà họ Tấn

tại đây.

Tấn Thù Ngôn mặc một chiếc váy trắng liền áo, chậm chậm đi đến, “Anh Chu, thật tình cờ, gặp được anh ở đây.”

Chu Tu Lâm cười nhẹ, “Xin chào, Thù Ngôn.”

Ba Tấn và Lương Nguyệt cũng đi tới.

Tấn Thù ngôn giải thích: “Hôm nay sinh nhật của mẹ em, nên chúng em đến đây dùng bữa.”

“Cô Lương, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Lương Nguyệt đánh giá anh, dưới ánh đèn sáng ngời, Chu Tu Lâm ở đằng kia, phong thái trác việt. Khó trách con gái của bà rất thích anh ta. Ánh mắt của bà dừng lại trên áo khoác nữ trên tay anh, “Tu Lâm, cậu cũng đến đây dùng bữa?”

“Lén nghỉ nửa ngày, ra ngoài giải sầu.”

Tấn Thù Ngôn chuẩn bị trở về, cô nhìn Chu Tu Lâm, khó được gặp mặt, lại phải đi về.

Ba Tấn nhìn ra tâm tư của con gái, “Tu Lâm, lần trước chú có mấy bức tranh chữ, có thời gian thì đến nhà chú, chúng ta cũng nhau xem.”

“Được, chú Tấn.”

Khóe miệng Tấn Thù Ngôn lộ ra ý cười, “Vậy anh Chu, chúng em về trước.”

Lương Nguyệt kéo tay con gái, người một nhà đi ra đại sảnh, xe đang đợi ở cửa.

Tấn Thù Ngôn lưu luyến quay đầu nhìn về phía Chu Tu Lâm.

“Ngôn nhi..” Lương Nguyệt nhìn theo ánh mắt con gái. Xa xa nhìn thấy, có một người đứng bên cạnh Chu Tu Lâm.

Tấn Thù Ngôn yếu ớt nói, “Mẹ, con muốn làm một trợ lý thật tốt của anh Chu.”

Lương Nguyệt buồn cười, “Chờ con tốt nghiệp rồi nói sau. Con biết cô gái kia?”

“Lần trước có gặp qua một lần. Cô ấy là trợ lý của anh Chu, nghe Nhất Nghiên nói, anh Chu rất coi trọng cô ấy.”

Lương Nguyệt hiểu rõ con người của Chu Tu Lâm, trợ lý thì chính là trợ lý. Bà thương yêu vuốt tóc con gái, “Được rồi. Chúng ta về nhà đi. Kêu con mặc thêm nhiều áo vào, con không mặc, bên ngoài lạnh thế này.” Nói xong bà cầm khăn quàng cổ của mình choàng lên người cô.

Trong đại sảnh, Khương Hiểu đứng đằng kia, anh mắt hơi lướt qua bóng người ở cửa.

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Đó là cô Lương sao?”

Tác giả có lời muốn nói: [Mộng ảo thiện kịch trường.]

Lúc bạn nhỏ Chu Tư Mộ được ba tuổi, ở nhà thường hay hợp mặt, cậu hát khúc, âm điệu cực kì chuẩn, làm cho cả nhà đều thấy yêu thương.

Ông nội Chu ôm bé, “Bảo bối của ông, cháu hát rất hay.”

Tiểu Tử Mộ khiêm tốn nói, “Ông nội, là ba dạy con đó.”

Ông Chu hài lòng gật đầu, vừa lòng khen ngợi Chu Tu Lâm.

Tiểu Tử Mộ nghếch đầu suy nghĩ, “Mỗi lần ba hát bài này cho mẹ nghe, hát xong đều hôn mẹ. Học xong bài hát này, con cũng hát cho mẹ nghe, là có thể hôn mẹ rồi.”

Toàn thân ông Chu đều hóa đá khi nghe cháu nội bảo bối kể xong.

Chương 28

Editor: Lạc Tâm Vũ

Chu Tu Lâm nắm tay cô, giải thích nói: “Hôm nay là sinh nhật cô Lương.”

Khương Hiểu nghiêng đầu, chợt nhớ tới, “Em biết.”

“Em biết?”

“Em xem qua Bách khoa toàn thư mở của cô ấy.” Khương Hiểu giải thích nói, “Trước kia em từng ở lại một tổ phim một đoạn thời gian với cô ấy.”

“Lúc nào?”

Khương Hiểu nghiêm túc ngẫm lại, “Lần trước đã nói với anh, lần em bị ốm đó, Hân Nhiên vẫn chỉ là nữ hạng N.”

“Trợ lí phải nhớ kĩ rất nhiều ngày, nhất là sinh nhật của mình tinh, ngày sinh nhật của nghệ sĩ khác, chúng em phải nhắc nhở nghệ sĩ nhà dinendian.lơqid]on mình, đi gửi một lời chúc mừng sinh nhật, như thế quan hệ cũng sẽ gần hơn.”

“Cho nên sinh nhật của Tấn Trọng Bắc năm nay, là em nhắc nhở Triệu Hân Nhiên”

Khương Hiểu hé miệng cười, “Là em gửi. Trước kia Weibo của Hân Nhiên là do em xử lí, tính cách cô ấy có vẻ ngay thẳng, mỗi lần gửi

Weibo đều khô khan khẳng khiu. Về sau chúng em trao đổi, đơn giản là em đến xử lí. Bây giờ không biết là ai đang quản rồi.”

Hai người vừa nói chuyện, vô tình đi đến đường nhỏ trong núi.

Đèn đường hai bên phát ra ánh sáng màu cam, dưới ánh sáng suy yếu, một mảnh an bình.

Khương Hiểu hỏi, “Anh cũng chú ý tới Weibo của nghệ sĩ dưới cờ công ty?”

Chu Tu Lâm khẽ cười, “Không phải đâu.”

Khương Hiểu cũng cong nụ cười lên, “Ngay từ đầu em cho rằng...”

“Cho rằng cái gì?”

Khương Hiểu cắn răng, “Em nói anh đừng nóng giận!”

Khóe mắt Chu Tu Lâm hơi co rút.

“Em nghĩ đến anh kín đáo nhớ Hân Nhiên. Tài nguyên của Hân Nhiên không tốt lắm, chợt đột nhiên từ nữ hạng N đến nữ chính, thật sự làm cho người ta rất nghi ngờ.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo tí ti cảm giác mát mẻ.

Chu Tu Lâm chỉ cảm thấy thương yêu trong lòng, “Cho nên em thời thời khắc khắc đi theo Triệu Hân Nhiên, là muốn bảo vệ cô ấy?”

Khương Hiểu xấu hổ, “Cũng không phải_____” Thật ra, cô cũng muốn nhìn anh một chút.

Chu Tu Lâm vừa bực mình vừa buồn cười, liếc cô một cái, giọng nói trầm thấp, “Anh cần quy tắc ngầm với người khác sao?”

Khương Hiểu quơ quơ tay anh, “Chu tiên sinh, anh có biết không thể không có tâm phòng bị ở giới này.”

Chu Tu Lâm kéo nụ cười, “Trợ lí Khương, làm sao em biết Triệu Hân Nhiên muốn phòng anh?”

Khương Hiểu nghe vậy trừng mắt anh: “....Anh!”

Chu Tu Lâm giữ chặt eo của cô, khuôn mặt từ từ dựa vào cô, “Khương Hiểu, anh thấy em là có mưu đồ khác với anh.”

Nhịp tim Khương Hiểu như đánh trống, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì. Nhưng anh nói đều là sự thật. “Em muốn có mưu đồ với anh, anh sẽ như thế nào?”

Đôi mắt Chu Tu Lâm trong trẻo, bỗng nhiên cười, “Vô cùng hoan nghênh.”

Khương Hiểu lại yên lặng chốc lát, Chu Tu Lâm phát hiện, hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

“Anh cảm thấy phụ nữ như thế nào mới tính là thành công?”

“Cái này phải xem chính cô ấy nghĩ muốn gì? Có phụ nữ muốn cuộc sống bình an, cho nên với cô ấy mà nói, gia đình mãi mãi cô ấy liền thành công rồi. Có người phụ nữ theo đuổi sự nghiệp, với cô ấy mà nói cái khác cũng có thể xem nhẹ. Sự theo đuổi của mỗi người không giống nhau, người ngoài không có tư cách đặt nhận xét xằng bậy.”

Khương Hiểu hơi cong môi một cái, “Ở trong mắt người đời, giống

như cô Lương vậy hẳn là kiểu mẫu phụ nữ thành công. Sự nghiệp, tình yêu, gia đình, cái gì cũng có. Trong giới không ít nữ nghệ sĩ đều cực kì hâm mộ cô ấy.”

Chu Tu Lâm rất ít khi thấy cô sinh lòng xúc động như vậy, chuyện Lương Nguyệt, anh miễn bàn luận. Cho dù như thế nào, cha Tấn là hai lần kết hôn, còn có một con trai, lúc đó Lương Nguyệt chọn gả cho ông ấy, tới cùng là xuất phát từ loại lí do gì, cũng không có ý nghĩa miệt mài theo đuổi. Dù sao ví dụ như vậy ở làng giải trí không ít.

Đó là cuộc sống của người khác, hơn nữa, quả thật Lương Nguyệt cái gì cũng có.

Hai người lướt qua hơn bốn mươi phút, mới về phòng.

Khách sạn có đủ loại thiết bị giải trí, bể bơi, rạp chiếu phim, phòng bi da, cái gì cần cũng có. Vì Khương Hiểu mang thai, cũng không thể chơi die nd da nl e q uu ydo n rất nhiều mục trò chơi. Về mặt cô lộ vẻ tiếc hận, Chu Tu Lâm cười nói, về sau lại đến cùng cô.

Lần sau còn không biết khi nào đâu? Nhưng bây giờ có thể ra ngoài, cô đã rất thỏa mãn rồi.

Chu Tu Lâm tắm xong, mặc áo tắm ra ngoài, trên tóc dính giọt nước.

Khương Hiểu nằm ở một bên trên ghế quý phi*, đang nghe khúc dương cầm. Đây là một trong những giờ nhất thiết của mỗi ngày, vì nuôi dưỡng cảm giác vui vẻ của con sau này, lấy từ giáo dục trước khi sinh.

*Các bạn có thể tham khảo hình ảnh bên dưới

Chu Tu Lâm không đả kích cô, nghĩ thầm, chờ sau khi sinh đứa nhỏ, đến tuổi nhất định báo một lớp âm nhạc mới là quan trọng.

Khương Hiểu híp mắt nhìn anh, anh chỉ buộc lại đai lưng, lỏng lỏng lẻo lẻo, lờ mờ lộ ra cơ ngực cường tráng. Cô dời tầm mắt đi, tiếp tục nghe khúc dương cầm. Trong đầu không nhin được nổi lên thân hình của anh, vai rộng hông hẹp, dáng người rất đẹp rất tốt.

Chu Tu Lâm lau khóc tóc, lên giường, ngồi ở đầu giường, gọi một tiếng, “Khương Hiểu_____”

“Ừ_____”

“Mười giờ rồi.”

“Đợi em nghe xong đoạn này.”

Chu Tu Lâm khẽ mỉm cười, anh đến nơi này, lúc này hoàn toàn triệt để không mang theo bất kì công việc gì. “Buổi sáng ngày mai, chúng ta đi xem mặt trời mọc.”

Trong lòng Khương Hiểu vui vẻ, “Em còn chưa xem qua mặt trời mọc. Vậy thức dậy mấy giờ?”

Chu Tu Lâm vỗ vỗ giường, Khương Hiểu không rảnh chú ý đến, lên giường. Chu Tu Lâm lấy gối qua đệm lót ở phía sau lưng của cô.

“Năm giờ chúng ta thức dậy, nửa giờ là có thể qua.”

Khương Hiểu híp mắt, “Em xem qua nghiên cứu sơ qua ở trên mạng, nói là mặt trời mọc của Cửu Vân Sơn có thể so với mặt trời mọc của Hoàng Sơn*.”

*Hoàng Sơn: ngọn núi phía đông nam tỉnh An Huy, Trung Quốc.

Chu Tu Lâm gật đầu.

Khương Hiểu cong khoe miệng, tháng tám Hoàng Á hẹn cô đi chơi Hoàng Sơn, lúc đó trong lòng cô từng có chút tiếc hận. Vài năm nay, thời gian của cô luôn sắp xếp hết, học tập thêm kiêm chức, cô chưa từng dừng lại qua, cũng chưa từng có một lần du lịch cho tốt.

“Nếu như em nói, đây là lần đầu tiên em đi du lịch, anh có thể cười nhạo em không”

Chu Tu Lâm sững sờ nhất thời, “Anh đây rất vinh hạnh, đi cùng em lần đầu tiên.”

Khuôn mặt Khương Hiểu nóng lên, “Cảm ơn anh.” Cô biết, lần này anh là cô ý ra ngoài cùng cô.

Sáng ngày hôm sau, Khương Hiểu bị anh hôn tỉnh.

Phụ nữ có thai thích ngủ, cô cũng không ngoại lệ.

Chu Tu Lâm gọi vài lần, cô đều nhắm hai mắt lẩm bẩm “Để em ngủ năm phút đồng hồ nữa, năm phút.”

Chu Tu Lâm đợi năm phút, lại gọi cô, cô vẫn như vậy, “Năm phút_____”

Anh thật sự hết cách rồi, hôn xuống thật sâu.

Khương Hiểu hốt hoảng, khó thở. Tay của anh đã chui vào trong áo ngủ của cô, di động từ trên xuống dưới. Cô không có chỗ để trốn, hơi thở dần dần rối loạn. “Ôi, em dậy, ra thật sự dậy. Mau dừng tay!” Mỗi lần khi cầu xin tha thứ, tiếng của cô vừa mềm mại vừa đáng yêu,

Chu Tu Lâm phát hiện chỉ có lúc này, cô mới có thể thu hồi sự nghiêm chỉnh ngày thường.

Chu Tu Lâm là cố ý trêu chọc cô, tay dần dần trượt.

Cơ thể Khương Hiểu căng thẳng trong nháy mắt, “Này, sao anh như vậy hả!”

Một tiếng “Này” đây lại kích thích đến anh. Anh tính toán từng bước đến bây giờ, không ngờ bạch nhãn lang* nhỏ vẫn là bạch nhãn lang nhỏ. Trong tay không chút do dự chui vào trong.

*Bạch nhãn lang (Sói mắt trắng): Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng. Bởi vì phía trên mắt sói thường có chùm lông trắng, thường thường người TQ hay gọi là Chó bốn mắt, hơn nữa vành mắt khá đen. Thường thường ở bên ngoài thấy sói, nhìn mắt nó không rõ bằng chùm lông trắng trên mắt, nên tưởng đó mới là mắt, phần nhiều đều cho nó là con Chó bốn mắt. Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói. (Nguồn:)

Khương Hiểu run lên trong nháy mắt, “Chu Tu Lâm_____”

Chu Tu Lâm cúi người xuống, đôi mắt khóa cô thật chặt, “Anh là ai?”

“Chu Tu Lâm_____”

“Không đúng.”

“Chu tiên sinh_____”

“Không đúng_____”

“.....Tu Lâm, có đúng ko?”

“Không đúng!” Chu Tu Lâm hôn khoe miệng của cô, “Là chồng.”

Khương Hiểu không khống chế nổi, cô đâu là đối thủ của anh, kém sáu tuổi, Chu Tu Lâm cũng không thể bùng bít rõ ràng như vậy.

“Chồng____” Cô đành phải mềm giọng xin tha.

Một tiếng gọi này, Chu Tu Lâm hôn sâu hơn, tình thâm ý động.

Sau đó tới cùng hai người vẫn muộn.

May mà, cũng không có nhiều người xem mặt trời mọc ở Cửu Vân Sơn.

Mặt trời từ từ dâng lên, ánh mặt trời rải từng chút từng chút đầy cả đỉnh núi.

Khương Hiểu mở to hai mắt, chuyên chú nhìn phương Đông, bị cảnh tượng trước mặt lay động.

Phạm vi nhìn trông về phía xa rất tuyệt, ngắm nhiều núi nhỏ. Núi xanh rậm rạp xanh tươi, gió nhẹ từ từ lay động. Tâm tình cũng buông lỏng theo.

“Du lịch thật sự có thể làm cho người ta thả lỏng.” Cô cảm khái nói, “Khổng Tử lên Đông Sơn mà thấy nước Lỗ nhỏ bé, lên Thái Sơn mà thấy thiên hạ nhỏ bé. Em trèo lên Cửu Vân Sơn thấy cuộc đời nhỏ bé.”

Chu Tu Lâm không ngờ cô còn sẽ có cảm khái như vậy, “Cuộc đời nhỏ bé hả?”

“Cuộc sống ngắn ngủi, tận hưởng lạc thú trước mắt, chuyện cũ như khói, không cần quá rối rắm.” Khương Hiểu nói nghiêm túc. Xiềng xích vô hình trên vai kia biến mất trong vô tình.

Chu Tu Lâm nhú mào, “Xem ra sau này đưa em ra ngoài nhiều một chút.”

Khương Hiểu không được nói, “Anh có thời gian sao?” Sắp xếp ra hai ngày này cũng đã không dễ dàng.

Anh tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, “Chồng em anh lúc nào cũng có thời gian một hai ngày.”

Khương Hiểu: “....” Nhớ đến một đoạn của buổi sáng đó, cô mất tự nhiên quay mặt đi.

Chu Tu Lâm thấy mặt cô ửng đỏ, “Chuyện anh muốn làm rất ít, chuyện muốn làm cùng em còn rất nhiều.” Hai mươi mấy năm cuộc đời, một đường trôi chảy thuận lợi suôn sẻ. Làm cái gì cũng nhẹ nhõm khác thường, anh cho rằng cũng không quá để ý với rất nhiều chuyện.

Khương Hiểu di chuyển, ánh mắt lấp lánh.

Bây giờ, với cô mà nói, cùng người trong lòng, xem mặt trời mọc mặt trời lặn cùng nhau, đã là hạnh phúc lớn nhất của đời người rồi.

Hai người qua cuộc sống nhàn vân dã hạc* qua hai ngày ở trên núi, sáng mờng một cùng ngày chạy về nhà.

*Nhàn vân dã hạc: chỉ người sống cuộc sống nhàn tản, xa lánh thế sự, người ko bị câu thúc kiềm kẹp, trở về với tự nhiên. Có nguồn gốc

từ tập sáu Toàn Đường thi thoại (Bản chuyện thơ Đường) của Vưu Mậu đời Tống. Cả câu là "Châu diệc nan thêm, thi diệc nan cải, nhiên nhàn vân cô hạc, hà thiên nhi bất khả phi." Dịch ý thì có nghĩa là, "Châu (huyện) khó mà thêm, thơ cũng khó mà sửa, nhưng mây nhàn hạc đơn, trời nào mà không bay đến được. (Nguồn:)

Công việc của Chu Tu Lâm tồn đọng ba ngày, sau khi trở về, không có một phút rảnh rỗi.

Ngược lại Khương Hiểu vui vẻ thoải mái, thừa dịp nghỉ phép, liên lạc hàn gấm tình cảm với mấy người bạn, lại thăm hỏi Lí Lệ cũng mang thai.

Đoán chừng Lí Lệ cũng cô đơn, nói ra nỗi khổ lớn giấu kín với cô.

Tiểu Mạt Ly: “Đã có thai mới biết được có bao nhiêu vất vả, phụ nữ thật không dễ dàng. Tại sao đàn ông không thể mang thai chứ?”

Khương Hiểu: “Như thế nào rồi?”

Tiểu Mạt Ly: “Hôm trước mình đến công ty anh ấy, thấy anh ấy trò chuyện đến vui vẻ với nữ đồng nghiệp, trong lòng không vui.”

Khương Hiểu: “Cậu đừng nghĩ nhiều, chính là liên quan đến công việc mà thôi.”

Tiểu Mạt Ly: “Cậu không hiểu. Bây giờ mình mang thai, không có cách nào cùng anh ấy..... Có đôi khi anh ấy cũng muốn, mình không đồng ý.”

Khương Hiểu im lặng.

Tiểu Mạt Ly: “Thời kì mang thai chồng rất dễ lạc lối.”

Khương Hiểu nghĩ đến Chu Tu Lâm, cô cũng không biết phải an ủi Lý Lệ như thế nào.

Chu Tu Lâm đối mặt với nhiều cảm dỗ hơn nữa.

Cái giới này bọn họ, dù cho nam nữ đều có thể bị lạc mất chính mình.

Buổi chiều, cô phơi nắng ở ban công, bác sĩ nói, như vậy có thể bổ sung chất canxi.

Khi chuông điện thoại di động vang lên, cô đang ngủ gật, sau một lúc lâu mới cầm lên. Thấy cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình, Khương Hiểu kích động thiếu chút nữa nhảy lên.

“Cha_____” Cô vội vã nhận nghe điện thoại.

Khương Hiểu không chú ý trong nhất thời, “Hiểu Hiểu_____”

“Cha_____”

Hai cha con có yên lặng nhất thời, chỉ là loại im lặng này dễ dàng gạt bỏ đi.

“Hiểu Hiểu, bây giờ cha ở Tấn Thành.”

“Bác nói với cha rồi.”

“Xin lỗi, lâu như vậy cha chưa liên lạc với con.”

“Cha, ngài về là tốt rồi. Cha, bây giờ cha ở đâu? Con đi thăm cha, con có rất nhiều lời muốn nói với cha.”

Khương Ngật thở ra một hơi thật sâu, “Được.” Ông báo một cái địa chỉ, lại dặn dò cô, “Dọc đường chú ý an toàn.”

“Cha, cha yên tâm, con cũng không phải trẻ con.”

Ở trong mắt ông, cô luôn là trẻ con.

Cúp điện thoại, Khương Hiểu hưng phấn chạy đến phòng sách.

“Chu Tu Lâm, cha em gọi điện thoại đến rồi.” Cô đi vào, vui sướng không che giấu được. “Bây giờ cha em đang ở đường Thanh Đảo, chúng ta hẹn gặp mặt buổi tối.”

Chu Tu Lâm bỏ việc làm xuống, thu hồi vẻ mặt, “Tối nay?”

“Đúng vậy.” Mặt mày Khương Hiểu đúng là sung sướng.

Chu Tu Lâm thấy cô chân trần, khẽ nhíu mày một cái, “Đến đây____”

Khương Hiểu đi qua, anh ôm lấy cô, để cô ngồi ở trên ghế. “Mặt đất lạnh lắm.”

Khương Hiểu le lưỡi, “Quá kích động rồi.”

Chu Tu Lâm trầm ngâm nói: “Cần anh đi cùng không?”

Khương Hiểu do dự một chút, “Vừa rồi em đã quên nhắc anh với cha rồi. Chỉ là____chúng ta cùng đi chứ.”

Chu Tu Lâm cong khóe môi một cái.

“Em đi thay quần áo.” Cô trượt xuống ghế, như một làn khói mà trở

về phòng.

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng thở ra một hơi. Động tác của cha vợ đại nhân rất nhanh.

Khương Hiểu rồi rầm rất lâu, cô muốn để cha nhìn thấy cô sống rất tốt, quần áo là phương thức trực tiếp. Sau cùng chọn một cái áo len dinendian.lơqid]on màu vàng nhạt, cổ búp bê, in chữ A, bên hông rộng thùng thình.

Cô thay quần áo xong, Chu Tu lâm cũng đi vào, mở tủ quần áo ra, “Anh mặc cái gì cho thích hợp?”

Khương Hiểu hả một tiếng.

Đầu ngón tay Chu Tu Lâm xẹt qua quần áo bên trong đó, “Cha thích phong cách gì?”

Cha_____

Khương Hiểu kinh ngạc một trận.

“Hả?”

Chu Tu Lâm chọn một cái áo sơ mi màu đen, sau khi cài nút áo xong, anh lại chuyển sang trên khuy tay áo. “Lấy giúp anh một cái cà vạt.”

Khương Hiểu mở ngăn kéo ra, tiện tay lấy ra một cái cà vạt màu đỏ.

Chu Tu Lâm dừng lại một cái, “Màu đỏ?”

Khương Hiểu cầm cà vạt khoa tay múa chân một cái, “Đây không phải là anh mua sao?” Mặc dù có cảm giác giống như khăn quàng

đỏ.

Anh thoáng kéo ý cười.

Khương Hiểu lại đổi một cái cà vạt màu xanh, suy nghĩ một chút, cô nâng tay, “Không cần ngay ngắn như vậy, tính tình ba em khá tùy ý. Ông ấy là một người rất đơn giản.”

Chu Tu Lâm cười cười, “Được, anh nghe vợ.”

Khương Hiểu: “....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: leo lên một bảng, tăng thêm 【
kịch trường nhỏ mơ mộng】

Chu Tu Mộ trên nhà trẻ, thông minh đáng yêu, rất được thầy giáo bạn nhỏ yêu thích.

Cậu biết rất nhiều bạn mới, nhất là cô gái nhỏ gọi là Đóa Đóa. Hai người làm ngồi cùng bàn, đều dựa vào giường ngủ trưa.

Một ngày kia, người bạn nhỏ Đóa Đóa trịnh trọng hỏi: “Tur Mộ, Tur Mộ, cậu gọi tên này có phải vì thích ăn Mousse* không hả?”

*Mousse: Tên gọi theo phiên âm tiếng Trung là Mộ Tur

Bạn nhỏ Chu Tur Mộ nghĩ đến bánh ngọt, “Tên của mình là ba lấy, về mình hỏi ba một chút.”

Buổi tối, Chu Tur Mộ về đến nhà, vừa lúc gặp được Khương Hiểu cũng đi công tác về.

“Mẹ___Mẹ___” Chu Tur Mộ ôm bắp đùi của Khương Hiểu, khôn

die,n; da.nlze.qu;ydo/nn mặt nhỏ nhắ cợ tới cợ lui “Tên Tư Mộ có quan hệ gì với Mousse? Có phải ba thích ăn Mousse mới lấy tên này cho con?”

Khương Hiểu: “Ba không thích ăn Mousse.”

Chu Tu Lâm kéo dép lê, đi tới, ôm vợ từ phía sau, “Ai nói ba thích ăn Mousse_____” Anh có thâm ý khác nhìn thoáng qua Khương Hiểu, khóe môi dấn bên tai cô, “Ba thích ăn mẹ.”

Khương Hiểu xấu hổ đỏ mặt, “Đi ra. Em đưa Tư Mộ đi tắm.”

Chu Tư Mộ nhìn ba, “Muốn ba tắm, đàn ông cùng tắm với đàn ông.”

Khương Hiểu: “....”

Chương 29

Editor: Gà

Khương Ngật ở trong một căn phòng của một người bạn, phòng ốc đã lâu năm, mọi thứ hơi cũ kỹ. Đối với ông mà nói, có một nơi ở, như thế là được rồi.

Bốn năm giờ trời bắt đầu chạng vạng, ánh mặt trời từ ban công rọi vào, trong phòng sáng ngời.

Khương Hiểu ngồi bên cạnh Khương Ngật, đáy mắt hơi ươn ướt, Chu Tu Lâm ngồi bên kia cách hơi xa. Cổ họng cô như bị cái gì dính chặt, lúc nói chuyện rất không rõ ràng, cô thấp thỏm giới thiệu Chu Tu Lâm với Khương Ngật.

Hai vị nam sĩ lòng hiểu nhưng không nói, cư xử như lần đầu tiên gặp mặt.

Khương Ngật rót nước cho hai người, hồi lâu trầm giọng nói: "Vốn muốn liên lạc với con một chút, nhưng không thể chậm trễ việc trong tay."

Khương Hiểu kinh ngạc nhìn ba: "Chuyện đó hiện giờ đã giải quyết xong chưa?"

Khương Ngật gật đầu, ánh mắt sâu không thấy đáy. Ông nhìn phần bụng nhô ra của Khương Hiểu, không nhìn được thờ dài.

Khương Hiểu hơi căng thẳng: "Ba, con và Tu Lâm đã có giấy chứng

nhận rồi. Bởi vì công việc, nên tạm thời chúng con không công bố ra ngoài."

Khương Ngật nhất thời lâm vào im lặng không lên tiếng, vẻ mặt tối tăm không rõ.

Khương Hiểu bất an nhìn Chu Tu Lâm, cầu cứu anh.

Chu Tu Lâm cười nhẹ, giọng nói bình tĩnh: "Ba, trước khi kết hôn con và Hiểu Hiểu đã bàn với nhau rồi, thời cơ đến, chúng con sẽ công bố ra ngoài. Xã hội bây giờ, Internet phát triển rất mạnh, suy tính đến lý lịch của chúng con, hơn nữa chúng con còn muốn đưa bé bình an lớn lên. Cho nên hi vọng ngài có thể tha thứ."

Khương Hiểu vội vàng gật đầu không ngừng: "Ba, đúng như vậy. Chờ Tiểu Đậu Nha ra đời, lỡ như bé bị chó săn đưa ra ánh sáng, người ta biết ba của bé là Chu Tu Lâm, sau này chó săn nhất định sẽ thường xuyên theo dõi bé."

Trán Chu Tu Lâm nhẹ nhàng nhăn một chút, anh đây là nằm cũng trúng đạn.

Khương Ngật mấp máy khóe môi, gương mặt mềm hơn vài phần. "Mấy tháng rồi?"

Khương Hiểu nhỏ giọng trả lời: "Năm tháng rồi ạ."

Khương Ngật à một tiếng, vẻ mặt hơi hoảng hốt một chút, dường như đang lâm vào ký ức. "Lúc mẹ con mang thai con, phù chân đến nỗi không mang giày được, buổi tối còn rút gân, rất cực khổ——"

Tay Khương Hiểu không khỏi nắm chặt, ánh mắt không hề chớp nhìn ba, trái tim đập thành thịch.

Ba rất ít khi nhắc đến mẹ trước mặt cô, lần này e là thấy cảnh sinh tình, mới khiến ông nhắc đến chuyện cũ.

"Ba — — "

Quai hàm Khương Ngật căng chặt: "Chỉ chớp mắt thôi mà con đã sắp làm mẹ rồi. Thời gian thật nhanh, một cái chớp mắt đã qua 22 năm. Tu Lâm, sau này Hiểu Hiểu làm phiền con rồi, hãy chăm sóc con bé thật tốt."

"Ba, ba phải đi nữa sao?" Khương Hiểu nghi ngờ hỏi.

"Ba và bạn đã hẹn đi Tây Bắc." Khương Ngật hé mắt, trên mắt lộ rõ nếp nhăn, những năm nay hàng năm ông đều ở bên ngoài, người có vẻ già hơn tuổi thật.

Chu Tu Lâm nói: "Ba, cha mẹ con biết ngài trở về, muốn gặp ngài một lần."

Khương Ngật không thường xã giao, nhưng vì con gái, đã đồng ý. "Được, con sắp xếp đi."

Chu Tu Lâm biết cha con bọn họ đã lâu không gặp mặt, ngồi hơn nửa tiếng, anh lập tức đứng dậy xuống lầu nói đi mua một ít đồ, để không gian cho bọn họ.

Khương Ngật uống một hớp nước trà đã lạnh như băng từ lâu: "Hiểu Hiểu, tại sao vẫn kiên trì muốn vào giới giải trí vậy?"

Khương Hiểu đã đoán được ba sẽ hỏi vấn đề này. "Con không làm nghệ sĩ." Cô khẽ mỉm cười, trong nụ cười có một chút giảo hoạt. Năm nhất suýt chút nữa cô đã vào giới giải trí, sau khi Khương Ngật

biết chuyện này, cố ý trở về một chuyến, thái độ rất kiên quyết. Khương Hiểu không thể vào giới giải trí.

Nếu cô vào giới giải trí, quan hệ cha con bọn họ sẽ kết thúc.

Dĩ nhiên lúc ấy Khương Ngật chỉ nói lấy.

"Con đấy." Khương Ngật hơi bất đắc dĩ: "Tính cách của con không thích hợp với giới giải trí."

"Con biết ngài muốn nói gì." Về mặt Khương Hiểu bình tĩnh: "Mấy năm nay, con cố gắng muốn đi vào. Từ một trợ lý không có tiếng tăm gì đi đến bây giờ, thật ra thì vẫn không cam lòng..."

Khương Ngật nhú mày: "Hiểu Hiểu —— "

Câu nói của Khương Hiểu xoay chuyển: "Nhưng sau khi có con, con lại nghĩ thông một chuyện. Ba, có lẽ trong máu người nhà họ Khương chúng ta trời sinh đã có chứng cố chấp."

Chân mày nhú chặt của Khương Ngật đột nhiên buông lỏng ra: "Hiểu Hiểu, con đang mắng ba à."

Khương Hiểu cười: "Nhưng bây giờ con đã buông xuống. Chờ sinh con xong, con sẽ tiếp tục công việc của mình, không vì gì khác, chỉ đơn thuần làm một công việc mà thôi." Ánh mắt của cô có sự kiên định trước nay chưa từng có, trong nháy mắt đó, Khương Ngật đã hiểu.

Cô bé nhỏ trưởng thành rồi, thật sự đã trưởng thành.

"Ba, chuyện ba không muốn nói, con sẽ không hỏi." Khương Hiểu chậm rãi nói từng chữ một: "Con là con gái của ngài, là con gái của

một mình ngài."

Khương Ngật giơ tay lên ôm cô vào lòng, cổ họng đầy áy náy, giờ phút này đáy mắt thê lương hiện đầy chua xót.

Kể từ năm Sơ Tam ngoài ý muốn ấy, cha con bọn họ đã không còn thân mật như vậy rồi.

"Hiếu Hiếu, như vậy là tốt rồi."

Khương Hiếu kéo khước môi, cô biết ba sẽ không nói.

Mười ngón tay Khương Ngật run rẩy: "Con người Tu Lâm không tệ, ba đã có thể yên tâm. Vốn ba cũng không hy vọng con tìm được một người bầu bạn như vậy."

"Tại sao?"

"Bởi vì cậu ta quá ưu tú. Thân phận của cậu ta, những người mà cậu ta tiếp xúc, quá nhiều hấp dẫn. Giới giải trí vốn đầy danh lợi, rất dễ dàng đánh mất trái tim. Ba sợ con bị tổn thương."

"Ba, chẳng lẽ con không ưu tú sao?"

Khương Ngật cười khế: "Vậy con nói xem Chu Tu Lâm nhìn trúng con ở điểm nào?"

Khương Hiếu nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Giá trị nhan sắc của con thôi."

Khương Ngật cười to, thấy trên mặt con gái nở nụ cười, ấm áp hơn cả ánh mặt trời. Đứa bé này còn kiên cường hơn so với ông tưởng tượng, rất nhiều điều cô không nói, chẳng lẽ ông không đoán ra sao?

Mang thai ngoài ý muốn định không phải gió êm sóng lặng như ông thấy bây giờ.

Ông cũng bình thường lại: "Ba thấy cũng không khác lắm."

Buổi tối, Chu Tu Lâm sắp xếp xong phòng ăn, một nhà ba người cùng nhau ăn một bữa cơm.

Khương Ngật lặng lẽ quan sát, quả thật Chu Tu Lâm rất tốt với Khương Hiểu. Cái loại đó không thể diễn thành lời. Ông uống rượu, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Mỗi người đều có duyên phận của mình.

Hiểu Hiểu là người tài nhưng vẻ ngoài dần dần, gặp gỡ Chu Tu Lâm âu cũng là duyên phận giữa hai người bọn họ.

Buổi tối trên đường trở về, Khương Hiểu vui vẻ ngâm nga.

Chu Tu Lâm cũng bị sự vui vẻ của cô lây nhiễm: "Ba có nói gì về anh không?"

Khương Hiểu gật đầu: "Nói anh rất tốt, bảo em phải biết quý trọng."

Chu Tu Lâm: "Còn gì nữa không?"

Khương Hiểu: "Ông ấy tò mò lắm, sao anh lại chọn em?"

Chu Tu Lâm nhú mi: "Em trả lời thế nào?"

Khương Hiểu dừng bước, hơi ngẩng đầu: "Em nói anh xem trọng giá trị nhan sắc của em."

Chu Tu Lâm lẳng lẳng cười: "Anh là người nông cạn như vậy sao? Nhưng mà, em nói đúng, ít nhất cũng có lý do này."

Khương Hiểu cười tươi, tựa như hoa nở. Lúc cô làm trợ lý, cũng có không ít người theo đuổi cô. Điểm tự tin này cô vẫn có.

Cách hai ngày, người nhà Chu gặp mặt Khương Ngật, trưởng bối hai nhà chính thức gặp nhau.

Khương Ngật có khí chất nghệ thuật gia, thật ra khiến mẹ Chu có chút bó tay hết cách, không biết nên nói gì. Cũng may cha Chu và Khương Ngật có thể hàn huyên cùng nhau.

Cha Chu nghe nói Khương Ngật đi đến nhiều nơi trên thế giới, đương nhiên bội phục. "Khó trách Hiểu Hiểu tự lập như vậy, hóa ra được dạy dỗ, ông giáo dục thật tốt."

Khương Ngật: "Không dám nhận. Tôi đã không quan tâm nhiều, Hiểu Hiểu tự trưởng thành thôi."

Cha Chu xấu hổ, thả rộng con cái còn có tiền đồ hơn so với dụng tâm giáo dục con của ông, đây không phải rất mất mặt sao? "Ông khiêm tốn rồi. Cờ vây của Hiểu Hiểu không tệ đâu."

Khương Ngật: "Khi còn bé nó không thích chơi với đứa trẻ khác, nên tôi dạy con bé đánh cờ. Sau đó con bé rành, thì tự chơi."

Trong lòng cha Chu tràn đầy cảm khái: "Nếu Nhất Nghiên có thể ngoan ngoãn bằng một nửa của Hiểu Hiểu thì tốt rồi."

Khương Ngật: "Lần này trở về, tôi phát hiện Hiểu Hiểu cũng trưởng thành không ít, làm phiền Tu Lâm rồi."

Cha Chu khoát tay: "Làm gì có chứ."

Khương Ngật: "Tu Lâm tuổi trẻ tài cao, hậu sinh khả úy."

Cha Chu cười: "Đều là người một nhà, ông cũng đừng quá khen nó."

Khương Ngật này không có sự sắc bén, trong lòng nghĩ gì nói vậy.
"Hiếu Hiếu phiền anh chị chăm sóc, cảm ơn."

Mẹ Chu nói: "Sao lại nói chuyện này, đây là chuyện chúng tôi phải làm."

Khương Ngật: "Thân là cha mà tôi chẳng làm được gì cả."

Khương Hiếu xúc động: "Ba, ngài có thể trở về, con đã rất vui rồi."

Khương Ngật vỗ tay cô: "Sau này con phải nghe lời của cha mẹ Chu đấy. Con và Tu Lâm hạnh phúc, chúng ta cũng an tâm."

Khương Hiếu liếm khóe môi: "Con biết."

Cha Chu cũng phụ họa theo: "Đúng vậy. Chờ sau này đứa bé ra đời, sẽ rất náo nhiệt. Đến lúc đó ông ngoại ông phải thường xuyên trở về."

Trên mặt Khương Ngật lộ vẻ tươi cười. Nhìn cách giáo dục của Chu Tu Lâm cũng biết, người nhà họ Chu cũng không tệ, Hiếu Hiếu có một gia đình mỹ mãn, tâm nguyện của ông đã lấp đầy rồi.

Không đến mấy ngày nữa, Khương Ngật sẽ phải lên đường đến Đôn Hoàng. Trước khi đi, ông liên lạc với Chu Tu Lâm, gặp mặt anh một lần nữa.

"Đây là 《 Bình Minh 》 ." Khương Ngật cẩn thận lấy bức vẽ ra.

"Ba, ngài làm gì vậy?" Chu Tu Lâm kinh ngạc.

"Vốn muốn tặng cho Hiểu Hiểu." Khương Ngật liếc anh một cái:

"Không phải con vẫn luôn muốn có bức tranh này sao?"

Chu Tu Lâm khẽ cười: "Ba, con đã có người thật rồi."

Khương Ngật một hơi buồn bực trong lồng ngực. Có phải anh nghĩ cha vợ này quá dễ nói chuyện hay không.

Chu Tu Lâm nghiêm mặt nói: "Ba, tranh này ngài nên giữ lại đi."

Khương Ngật nhìn anh, ánh mắt lóe ra, tựa như đang nhớ ra điều gì.

"Đã từng có người bỏ ra 500 vạn muốn mua bức tranh này, ba không có đồng ý."

Sắc mặt Chu Tu Lâm không thay đổi.

"Tu Lâm, ba thấy, trong khoảng thời gian này Hiểu Hiểu có biến hóa rất lớn, ba nghĩ phần lớn là nhờ con. Ba nên cảm ơn con. Hi vọng sau này bất kể gặp phải chuyện gì, hai đứa cũng có thể thẳng thắn đối mặt."

"Ngài yên tâm, con bảo đảm với ngài, con sẽ làm thế."

Khương Ngật cẩn thận vuốt ve bức tranh: "Tranh này con mang về đi, cất giữ nó thật cẩn thận."

Chu Tu Lâm im lặng chốc lát: "Vâng."

Khương Ngật lại đi.

Khương Hiểu cũng không có quá nhiều thương cảm khi ly biệt.

Lúc Chu Tu Lâm mang bức tranh về, cô đã xem rất lâu, cuối cùng cùng với Chu Tu Lâm thu bức tranh lại.

Khương Hiểu nói: "Em không biết tại sao ba dường như rất thích bức tranh này."

Chu Tu Lâm: "Bởi vì đó là em."

Khương Hiểu suy nghĩ một chút: "Em cũng không biết bây giờ tranh vẽ của ba giá cao như vậy."

Chu Tu Lâm nghiêng đầu: "Ở giới mỹ thuật ba có danh tiếng nhất định." Khương Ngật thuộc về loại hình có tài nhưng thành công muộn, mấy năm gần đây được phát hiện và hâm mộ.

Khương Hiểu: "Ba cho em tờ ngân phiếu, bên trong có 500 vạn."

Chu Tu Lâm cẩn thận tính toán, ba Khương bán được mấy bức tranh cũng cho Khương Hiểu hết rồi. Anh xoa tóc cô: "Em giữ đi, một phần tâm ý của ba mà."

"Em không biết từ lúc nào mà ba có tiền như vậy." Khi còn bé cuộc sống của bọn họ quả thật không tính là giàu có, có lúc còn phải dựa vào bác cứu tế.

Chu Tu Lâm bật cười: "Bà Chu, chút tiền này mà em đã kinh ngạc rồi, chẳng lẽ em không biết chồng em rất có tiền sao?"

Khương Hiểu nói thầm: "Nhưng em đâu có thương tiền của anh." Anh có nhiều tiền hơn nữa cũng đâu có quan hệ gì với em.

Chu Tu Lâm thẳng thắn nhìn cô, nắm cổ tay cô.

Khương Hiểu đón ánh mắt anh, lộ ra nụ cười khế, khi cô cười lên đáng vẻ rất ngọt ngào. "Ông Chu, em cảm thấy người của anh hấp dẫn hơn so với tiền của anh đấy."

Chu Tu Lâm khế giật mình, cúi đầu hôn lên môi cô.

Giai đoạn mang thai sau, trong lúc bất chợt bụng Khương Hiểu đã bành trướng, như khí cầu. Đảo mắt đã đến tháng thứ tám, tiếng bước chân của mùa xuân càng ngày càng gần, các công ty lớn đều sắp tổ chức liên hoan cuối năm.

Đoạn thời gian đó, hầu như mỗi ngày Chu Tu Lâm đều có xã giao. Mỗi ngày sáng sớm, anh đi làm, Khương Hiểu còn đang ngủ. Có lúc buổi tối, anh trở về, Khương Hiểu đã ngủ thiếp đi. Thời gian hai người nói chuyện cũng ít dần.

Khương Hiểu có dì Kiều và dì Trương đồng hành nên vẫn bình an vô sự, cô càng cẩn thận hơn, trừ đi lại ở tiểu khu ra, đã rất ít đi ra ngoài rồi.

Buổi tối hôm nay, Chu Tu Lâm hiếm khi trở về sớm.

Khương Hiểu đang đỡ bụng đi lại trong phòng khách, nghe động tĩnh, cô chậm rãi quay đầu lại: "Anh về rồi." Lời nói thân thiết tự nhiên.

Chu Tu Lâm cởi áo khoác, ném trên ghế sa lon, đi đến bên cạnh cô. "Mệt không?"

Khương Hiểu hỏi: "Sao hôm nay về sớm vậy?"

Một tay Chu Tu Lâm đỡ eo cô: "Còn hai ngày nữa, không còn việc gì nữa rồi."

Khương Hiểu cảm thấy rất hứng thú đối với hoạt động cuối năm của công ty, từ khi Hoa Hạ được thành lập, cuối năm đều sẽ cử hành một buổi họp hằng năm, nghệ sĩ, nhân viên sẽ tề tụ một chỗ, để cho nghệ sĩ và người trong công ty liên lạc tình cảm.

Nhưng đến nay cô vẫn chưa có cơ hội tham gia.

Từ trước đến nay Chu Tu Lâm luôn hào phóng, quà tặng cuối năm công ty chuẩn bị cũng tương đối phong phú.

"Nghe nói năm nay giải nhất là chuyến đi châu Âu 15 ngày?" Trong giọng nói của cô tràn đầy thích thú.

Chu Tu Lâm đỡ cô ngồi lên ghế sa lon, lại cầm một cái đệm lót sau lưng cô, không chút để ý đáp một tiếng.

"Không biết ai sẽ may mắn đây? Aiz — — sang năm em nhất định phải tham gia, muốn rút trúng giải thưởng lớn."

"Em muốn cái gì?"

"Anh mua cho em và em tự rút trúng không giống nhau đâu."

Khóe môi Chu Tu Lâm lộ ra sự vui vẻ: "Không phải em đã rút được giải thưởng xa hoa nhất Hoa Hạ vào tay rồi à."

Khương Hiểu nhìn vào mắt anh, ngốc lảng nói: "Giải thưởng nào?"

Chương 30

Chu Tu Lâm nhìn cô thật sâu, khí trời ẩm áp không khí mập mờ.

Khương Hiểu bất tri bất giác, hơi hơi hé miệng, “Em...” xoay chuyển lời nói, “Đương nhiên! Giải thưởng lớn nhất năm nay em thu được đó là Tiểu Đậu Nha.” Khi nói chuyện, con ngươi của cô lóe lên tia giảo hoạt.

Chu Tu Lâm cũng không nói gì, tay đặt ở trên bụng cô, như có như không vuốt ve vỗ về. Hiện tại máy thai rất rõ ràng, chung quy anh rất thích dựa sát vào cô, cảm nhận được tiểu tử kia ở bên trong nghịch ngợm.

Tiểu Đậu Nha đúng là phần thưởng lớn của hai người họ trong năm nay.

Nếu như không có Tiểu Đậu Nha, anh và Khương Hiểu không thể kết hôn.

Ánh mắt Chu Tu Lâm chặt chẽ dừng ở trên mặt cô, bốn mắt nhìn nhau, “Chẳng lẽ anh không phải giải thưởng lớn? Ừ...” Âm cuối của anh lên cao, âm trầm thấp thật sự làm tâm cô ngửa ngáy.

Hai má của Khương Hiểu nháy mắt đỏ lên, dần dần lan tràn đến bên tai.

“Thật là người ta quá thất vọng, vậy mà anh lại kém người này nha....” Chu Tu Lâm ý vị thâm thường.

Tầm mắt Khương Hiểu vừa vắn chạm phải ánh mắt anh, một cái chớp mắt, đột nhiên cô cảm giác nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, giống như chạm trúng tim đen, mặt cô càng lúc càng đỏ càng nóng, cô mấp máy khóe miệng khô khốc, “Không biết Tiểu Đậu Nha lớn lên sẽ giống anh hay giống em nhiều hơn.” Nhìn từ ảnh siêu âm, chân của Tiểu Đậu Nha rất dài.

Chu Tu Lâm cười khế, “Giống chúng ta.” Anh rất chờ mong, cuộc sống tương lai của một nhà ba người.

Sau khi cuộc họp hằng năm của công ty kết thúc, rất nhiều người lục tục trở về nhà làm lễ mừng năm mới. Cuối cùng Chu Tu Lâm lại được nhàn rồi, thỉnh thoảng sẽ tham dự các hoạt động cá nhân, chẳng qua phần nhiều thời gian, anh đều ở nhà cùng với Khương Hiểu.

Mạc Dĩ Hằng hẹn anh nhiều lần, đều bị anh từ chối. Thật sự tò mò, nên tự mình đến Hoa Hạ.

Chu Tu Lâm một mình ngồi ở phòng làm việc.

Mạc Dĩ Hằng đẩy cửa văn phòng ra, “Chu Tổng, nếu ngài không xuất hiện, chúng tôi phải báo cảnh sát mất.”

“Cậu thực rảnh rồi?”

Mạc Dĩ Hằng cảm thấy một năm càng ngày càng ít tiếp xúc với Chu Tu Lâm, trước kia vài người thường tụ tập ít nhất một tháng một hai lần, hiện tại nửa năm mới gặp một hai lần, cũng đều công việc giống nhau.

“Tu Lâm, rốt cuộc cậu đang làm gì?”

“Làm việc.” Anh lời ít ý nhiều.

“Mình xem mấy bộ phim truyền hình và điện ảnh năm nay của Hoa Hạ thành tích cũng không tệ, dù sao cậu cũng thả lỏng một chút. Cứ như vậy về già mình sợ thân thể cậu có vấn đề.”

Chu Tu Lâm nhú mào, “Hai ngày nay Triệu Hân Nhiên ở đoàn phim?”

Mạc Dĩ Hằng cười, “Đêm nay mấy người bọn họ hẹn ăn cơm, cậu cho mình chút mặt mũi đi.”

Chu Tu lâm chậm rãi đứng dậy, “Cậu đã quên đêm nay nhà họ Tấn mời khách.”

Mạc Dĩ Hằng sững sốt, “Người ta lại không mời mình. Đạo diễn Tấn đề phòng mình, sợ mình lừa bảo bối của ông ta chạy mất.”

Chu Tu Lâm cười khế, “Mình là đạo diễn Tấn, tuyệt đối sẽ không cho cậu không xuất hiện trong vòng ba thước.”

Mạc Dĩ Hằng nhún nhún vai, “Mỹ nhân nhà họ Tấn mình cũng không chạm vào, một Tấn Trọng Bắc là đủ rồi. Mình xem. Đạo diễn Tấn muốn cậu làm rể hiền của ông ta.”

Chu Tu Lâm quét mắt nhìn anh ta một cái, “Tấn Thù Ngôn còn nhỏ hơn Nhất Nghiên hai tuổi.”

“Chúng ta ở trong giới này, kém hai mươi tuổi cũng không tính là chuyện gì. Tấn Thù ngôn nhỏ tuổi hơn so với cậu tính là gì? Không phải đạo diễn Tấn lớn hơn Lương Nguyệt mười tuổi đó sao? Kỳ thật bối cảnh gia thế của hai người tương đương, trai tài gái sắc, có thể ở cùng nhau, cũng là một hỗ trợ.”

Mắt Chu Tu Lâm sa sầm lại, “Lúc nào thì cậu có hứng thú làm bà mai rồi hả?”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Dĩ Hằng nháy mắt cứng đờ. Anh ta trầm mặt trong chốc lát, Mạn Kỳ mang một ly nước vào. Khóe miệng của anh ta nổi lên tươi cười, “Cảm ơn.”

Mạn Kỳ lễ phép trả lời, “Mạc tổng, ngài khách khí rồi, đây là việc tôi phải làm. Còn cần gì cứ việc gọi tôi.”

Mạc Dĩ Hằng trừng mắt nhìn cô.

Chu Tu Lâm xem ở đáy mắt, cũng khó trách, lần trước Khương Hiểu châm chọc Mạc Dĩ Hằng chính là một con công động dục, thật sự không giả.

Mạc Dĩ Hằng nhàn nhã uống một ngụm cà phê, “Ah, không phải cậu nói cái kia Khương Hiểu, cô ấy đâu rồi?”

“Như thế nào? Tìm cô ấy có việc gì sao?”

“Đã lâu không gặp, cô ấy đi đâu?”

“Xuất ngoại du học.”

“Ồi, Cậu muốn đào tạo cô ấy sao?”

Chu Tu Lâm im lặng, giọng nói khí phách mạnh mẽ, “Tương lai Hoa Hạ cần một người đại diện giỏi nhất.” Cô muốn, anh vui mừng đem hết tất cả cho cô.

Mạc Dĩ Hằng chắc một tiếng, “Bản thân mình chờ mong.” Anh ta có

điều nghĩ không ra, cuối cùng Chu Tu Lâm có chủ ý gì. Lần khác có thời gian, anh thật sự muốn hỏi Triệu Hân Nhiên, rốt cuộc Khương Hiểu có lai lịch gì.

Không phải Chu Tu Lâm muốn ăn cỗ gần hang chứ.

Buổi tối sinh nhật của đạo diễn Tấn, cũng không tổ chức lớn, chỉ mời một số gia đình thỉnh thoảng gặp mặt, quen biết.

Chu Tu Lâm đến không sớm cũng không muộn, được chủ nhân buổi tiệc tiếp đón, dâng quà tặng, chủ và khách đều vui vẻ. Đạo diễn Tấn và Lương Nguyệt nói chuyện với anh vài câu, lại vội vàng đi chiêu đãi người khác.

“Tu Lâm, Trọng Bắc và Thù Ngôn ở bên kia, các người tuổi trẻ cứ tự nhiên.”

Chu Tu Lâm gật đầu.

Tấn Thù Ngôn mặc một bộ lễ phục màu đen, tóc dài xõa hai bên, khí chất tao nhã, cực kỳ giống Lương Nguyệt lúc còn trẻ. Cô sớm nhìn thấy Chu Tu Lâm, một thân tây trang màu đen, dáng người nghiêm nghị, chẳng qua là rụt rè nên không đi qua.

Hiện tại thấy Chu Tu Lâm đi đến phía họ, cô không khỏi cong khóe miệng.

Chu Tu Lâm và Tấn Trọng Bắc bắt tay nhau, lại xoay qua Tấn Thù Ngôn gật đầu một cái.

Chu Tu Lâm: “Chúc mừng <thịnh thế thiên hạ> thuận lời hoàn thành, vất vả rồi.”

Tấn Trọng Bắc: “Chu Tổng khách khí rồi.”

Hai người nhìn nhau cười.

Chu Tu Lâm: “Sang năm tháng ba, cậu có lịch trình nào không?”

Tấn Trọng Bắc: “Thế nào? Lúc đó cậu có kịch bản nào à?”

Chu Tu Lâm: “Điện Chiến.” Đạo diễn Lý đối với diễn viên và kịch bản có yêu cầu cực kỳ cao, nhìn đi nhìn lại, trước mắt chỉ có Tấn Trọng Bắc thỏa mãn yêu cầu của anh ta.

Tấn Trọng Bắc: “Tôi có chút lo lắng, sáu tháng cuối năm sau tôi có kế hoạch sang Mỹ bổ túc, còn có lòng tiếc cho <thịnh thế thiên hạ>.”

Hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, Tấn Thù Ngôn không có cơ hội nói vào. “Anh à, anh và anh Chu cũng không thiếu thời gian bàn công việc tại sao bàn lúc này.”

Tấn Trọng Bắc bật cười, nha đầu kia! Rõ ràng Chu Tu Lâm mở miệng trước. Hắn cứng chiu sủng nịch sờ đầu cô, “Thật có lỗi, Tu Lâm, chúng ta đi ăn chút gì đi.” Anh ta đưa tay nhìn đồng hồ, “Trình Ảnh đến ngay thôi, tôi đi ra cửa đón cô ấy.”

Tấn Trọng Bắc vừa đi, nên chỉ còn lại Chu Tu Lâm và Tấn Thù Ngôn.

Tấn Thù Ngôn hơi hơi ngửa đầu, “Anh Chu, sao hôm nay Nhất Nghiên không đến?”

“Em ấy đang ở đoàn làm phim, hai ngày nữa mới có thể trở về.”

“Khó trách gần đây em không liên lạc được với cô ấy. Hiện tại Nhất Nghiên rất cố gắng.”

Chu Tu lâm hơi cười, “Đã quên chúc mừng em, giải thưởng về nhiếp ảnh gia mới.”

Tấn Thù Ngôn ngượng ngùng. “Đó không tính là gì, em còn phải cố gắng thêm.”

Chu Tu Lâm xem qua tác phẩm của Tấn Thù Ngôn, quả thật Tấn Thù Ngôn chụp ảnh không tệ, không có thông qua hậu kỳ chỉnh sửa, đích thực dựa vào thủ pháp tả thực mà nổi bật. Qua một thời gian nữa, cô sẽ ngày càng phát triển.

Trong đại sảnh người đến người đi, cũng có người thấy Chu Tu Lâm và Tấn Thù Ngôn, trong mắt mọi người là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Xa xa đạo diễn Tấn và Lương Nguyệt đang nói chuyện với đạo diễn Triệu, đạo diễn Triệu cười trêu ghẹo, “Chu tổng và Thù Ngôn thật là trời đất tạo nên một đôi.”

Đạo diễn Tấn liên tục xua tay, “Bây giờ bọn chúng chỉ là bằng hữu thôi.”

Đạo diễn Triệu, “Tôi xem, cách người yêu không xa. Chu tổng, luôn giữ mình trong sạch, không tệ không tệ.”

Lương Nguyệt cười nhẹ, dịu dàng, “Ngôn Ngôn vẫn còn đi học, việc này còn sớm lắm.”

Đạo diễn Triệu lắc đầu, “Bây giờ sinh viên cũng có thể kết hôn, Cô nên thay đổi tư tưởng thôi. Chúng ta ngăn chúng kết hôn trễ, đó là không có biện pháp.”

Đạo diễn Tấn có vài phần bắc đẩu dĩ, “Này lại châm chọc tôi, Trọng

Bắc cũng đã 29 rồi.”

Lương Nguyệt nhìn ông, “Ông cũng đừng gấp, Trọng Bắc nó tự có chủ ý của mình.”

Đạo diễn Tấn gật đầu, “Tốt lắm, không nói đến bọn nó nữa.”

Một giờ sau, Chu Tu Lâm phải rời đi.

Trình Ảnh cười nhẹ với nhìn anh, “Chu tổng, tôi nghe Mạc tổng lén lút châm chọc anh nhiều lần, nếu chúng tôi không hiểu anh, thực sự nghĩ anh là người đàn ông đã có vợ.”

Chu Tu Lâm cười nhẹ, “Tôi đi trước, ngày khác có cơ hội lại tụ họp.”

Trình Ảnh chặc lưỡi.

Tấn Thù Ngôn ngẩn ngơ nhìn bóng lưng của Chu Tu Lâm.

Trình Ảnh làm sao không hiểu tâm ý của cô gái nhỏ, vỗ vỗ vai của cô, “Còn nhiều thời gian mà.”

Sắc mặt Tấn Thù Ngôn phút chốc liền đỏ, “Chị Ảnh, Chị đang nói cái gì.”

Trình Ảnh biết cô gái nhỏ da mặt mỏng, chuyển đề tài, “Thù Ngôn, khi nào em có thời gian, giúp chị chụp một bộ ảnh.”

“Có thể ạ, qua tết nguyên tiêu trường của em khai giảng, dựa vào thời gian của chị thôi.”

“Là học sinh thật sự hạnh phúc mà. Theo dự đoán phải đợi đến khi về hưu chị mới có ngày nghỉ.”

Tấn Thù Ngôn: “Ai như các người đều liều mạng như vậy.”

Trình Ảnh: “Không liều mạng thì làm sao bây giờ? Một thời gian ngắn không xuất hiện, sẽ bị quên đi.”

Tấn Thù Ngôn: “Trước kia mẹ cũng như vậy, ngay từ đầu đã không dễ dàng.”

Trình Ảnh: “Nhưng mà cô Lương gặp được ba em.”

Tấn Thù Ngôn: “Cho nên, chị Ảnh chị phải cố lên, đến lúc đó cho em làm phù dâu.”

Trình Ảnh cảm thán, “Chị chỉ sợ em kết hôn rồi, chị còn không có bạn trai.”

Tấn Thù Ngôn: “Thực ra anh của em cũng không tệ.”

Trình Ảnh: “Thật xấu xa, biết lấy chị ra nói giỡn.”

Tấn Thù Ngôn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “Chị Ảnh, chị biết trợ lý của anh Chu sao?”

Trình Ảnh: “Mạn Kỳ? Hay là Tina?”

Tấn Thù Ngôn: “Không phải, là một người khác.”

Trình Ảnh suy nghĩ, “Khương Hiểu?”

Tấn Thù Ngôn: “Em không biết tên cô ấy là gì, nhưng mà quan hệ của cô ấy và anh Chu dường như không tệ. Lần đó Quốc Khánh, Chúng em gặp nhau ở Cửu Vân Sơn, anh Chu ở cùng cô ấy.”

Trình Ảnh: “Khương Hiểu đã ra nước ngoài bồi dưỡng, một thời gian không có tin tức. Cô gái nhỏ rất tiến bộ, một lòng muốn làm người đại diện.”

Tấn Thù Ngôn: “Cô ấy và anh Chu không có quan hệ gì sao?”

Trình Ảnh bị hỏi ngược lại, cô cẩn thận suy nghĩ, “Chị cũng không rõ. Thù Ngôn, nếu em thích Chu tổng, hãy thổ lộ với anh ấy.”

Tấn Thù Ngôn: “Nếu anh ấy không thích em thì làm sao?”

Trình Ảnh: “Nhưng tốt hơn so với hiện tại.”

Tấn Thù Ngôn thoáng cười, “Chờ sang năm sinh nhật của em, em sẽ thổ lộ với anh ấy.”

Trong lòng Trình Ảnh khẽ thở dài, trong lời nói của Thù Ngôn có điểm khiến cô suy nghĩ. Trong buổi chụp ảnh <thịnh thế thiên hạ> Tưởng Cần xuất hiện đột ngột.

Là vì Khương Hiểu?

Nhưng lại không giống, rốt cuộc là cái gì? Cô cảm thấy mơ hồ.

Chu Tu Lâm đi được nửa đường, thì nhận được điện thoại của Khương Hiểu. Nhìn trên màn hình hiện tên của cô, anh có vài phần ngạc nhiên.

“Làm sao vậy?”

“Khi nào anh trở về?”

“Đang trên đường về, đoán chừng nửa giờ sẽ đến nhà.”

“À, tuyết rơi. Vậy anh chú ý an toàn.” Khương Hiểu vội vàng nói xong, cúp điện thoại.

Dì Kiều ngồi bên cạnh cười, “Các người đều đã làm cha mẹ đứa nhỏ, sao lại giống như tình nhân nhỏ vừa mới yêu đương như vậy.”

Trong lòng Khương Hiểu oán thầm, ai làm cho bọn họ lên xe trước mua vé sau.

Chu Tu Lâm hạ kính xe xuống, bông tuyết theo gió bay vào trong xe, rơi vào lòng bàn tay anh, tan trong nháy mắt.

Tuyết rơi, là mùa đông đầu tiên bọn họ bên nhau, trận tuyết rơi đầu tiên.

Thành phố được tô điểm bởi những ngọn đèn. Trên đường người bán khoai lang đang thu dọn hàng.

Chu Tu Lâm nói, “Ngừng một chút.”

Lái xe dừng xe bên vệ đường.

Chu Tu Lâm ở trên xe mua một túi khoai lang.

Bông tuyết rơi từng bông từng bông trên vai anh, anh nói, “Cho tôi một túi.”

“Được. Mua cho bạn gái à, tôi cho cậu một củ vừa ngọt vừa thơm.”

Chu Tu Lâm nhận lấy, trầm giọng nói, “Là bà xã của tôi thích ăn.”

Lúc Chu Tu Lâm về đến nhà, Khương Hiểu đang tập duỗi chân. Bác sĩ nói ngày thường nên vận động một chút, trợ giúp cho dễ sinh. Khương Hiểu tiếp thu ý kiến, còn cực kì để tâm.

Khương Hiểu thấy anh, thoáng cười, “Sinh nhật Tấn Đạo tiên sinh vui không?”

“Cứ như vậy.”

“Vậy có phải rất nhiều người đi hay không?”

“Chỉ một ít gia đình mà họ có giao tình thôi.”

“Tấn Đạo và cô Lương thực yêu nhau.” Lần trước sinh nhật Lương Nguyệt, Tấn Đạo bên cạnh cô ấy. Lúc này đây, sinh nhật Tấn Đạo, Lương Nguyệt vì ông mà làm một buổi tiệc nhỏ. Còn có sinh nhật Tấn Thù Ngôn, lúc ấy Tấn Trọng Bắc đã nhờ bạn bè phác hình, làm một cái bánh ngọt có hình Sailor Moon cho cô.

So với cô, Khương Hiểu không phải là một người vợ tốt, năm nay sinh nhật Chu Tu Lâm, bọn họ ăn một bữa cơm đơn giản. Mà cô cũng chỉ mua cà vạt làm quà sinh nhật, cái cà vạt kia anh đã có nhiều cái như vậy.

Khương Hiểu giật mình, lập tức cười, “Về sau sinh nhật Tiểu Đậu Nha, hàng năm chúng ta đều tổ chức cho con nha.” Câu nói lại khó có được vài phần nuông chiều.

Đột nhiên Chu Tu Lâm phát hiện ánh mắt của cô hơi hơi phiếm hồng, một bộ dáng tâm sự nặng nề, có lẽ từ nhỏ cô thiếu hụt tình cảm gia đình, cho nên càng thêm khát vọng. “Được, trước tiên chúng ta đợi cho Tiểu Đậu Nha đầy tháng. Trước tiên không vội ăn bánh sinh nhật của Tiểu Đậu Nha. Bà Chu, đêm nay anh mời em ăn khoai lang

nướng.”

Chương 31

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khương Hiểu đang cầm khoai lang, thỏa mãn mà cắn một cái, cái loại ngọt ngào đó từ miệng đến trong lòng. Hai ngày trước khi cô xem phim truyền hình, nữ chính trong phim vừa lúc ăn khoai nướng, cô nói một câu.

“Trong mùa đông, gặm khoai lang, uống trà sữa, cảm thấy thật hạnh phúc.”

Chu Tu Lâm ngồi làm việc ở một bên, khi nâng mắt nhìn cô, chỉ thấy cô nuốt nước miếng một cái.

Thời gian cô mang thai ăn gì cũng là dựa theo phương án chuẩn bị của chuyên gia dinh dưỡng, thỉnh thoảng, cô cũng muốn uống trà sữa, ăn đồ ăn vặt, nhưng sau cùng thì nhìn một chút, vẫn là nhịn xuống vì đứa bé.

Từ từng chút từng chút những thứ này có thể thấy được, Khương Ngật là một người có năng lực ý chí vô cùng mạnh. Cô thật đúng là dễ nuôi!

Trong khoảng thời gian hai người ở chung này, cũng càng ngày càng hiểu biết với đối phương. Khương Hiểu không cho người ta cảm giác die nd da nl e q uu ydo n đúng với cảm giác cô biểu hiện ra kia, cô tốt bụng, cứng cỏi, lại có vài phần hoạt bát trong tính cách, chỉ người quen thuộc nhất mới có thể hưởng thụ được loại hoạt bát này. Cô luôn nhìn thấy ưu điểm của người khác, nhớ rõ được người khác tốt

với cô.

Hai người ở trong phòng khách, mùi khoai lang đều bay đầy trong không khí, khoai lang vàng rực, màu sắc cực đẹp.

Khương Hiểu híp mắt, “Anh mua ở đâu hả?”

“Đường giao trung học của các em. Hương vị thế nào?”

Đương nhiên là tốt. Khương Hiểu gật đầu, lại cắn một cái, vừa mềm vừa ngọt. Hơi nâng mắt thấy anh nhìn mình, cô nghĩ một chút, đưa cho anh một nửa khác cầm trong tay, “Anh có muốn nếm thử không?”

Chu Tu Lâm bật cười, nhìn cô vài giây, đột nhiên cúi đầu cắn một miếng trên tay cô, “Mùi vị cũng không tệ.”

Thân thiết cho ăn!

Khương Hiểu giả vờ không thèm để ý, cúi đầu yên lặng ăn xong khoai lang.

Chu Tu Lâm cười nói, “Đêm giao thừa muốn cùng ăn một bữa cơm đoàn viên, năm nay ông nội bà nội quay về, chú bọn họ cũng phải qua.”

Khương Hiểu hơi im lặng, “Được.”

Chu Tu Lâm rút một tờ giấy lau cho cô, “Không cần lo lắng.”

Khương Hiểu biết mình không thể làm đà điểu nữa, cô đã gặp qua ông nội bà nội, ông nội bà nội là học giả lớn tuổi, giáo sư đại học, khi tuổi còn trẻ, du học ở nước Đức, hoàn toàn nói lưu loát tiếng Đức,

tiếng Anh. Bà nội còn khéo tay viết thư pháp đẹp, cho nên chữ của Chu Tu Lâm và Chu Nhất Nghiên đẹp cũng may được bà nội dạy bảo.

Đảo mắt đến giao thừa, mỗi một nơi từ trong ra ngoài đều lộ ra bầu không khí ăn tết nồng đậm, màu đỏ thắm có thể thấy khắp nơi.

Cả nhà họ Chu đều trở về. Một nhà ba người của chú hai của Chu Tu Lâm, còn có dì nhỏ chồng dì nhỏ và con gái sinh đôi của bọn họ cũng về. Một năm này có thể nói là vui vẻ.

Khương Hiểu rất thích chị em song sinh, xinh xắn lại có lễ phép, hai cô bé mới mười tuổi. Khương Hiểu hoàn toàn không nhìn ra ai là chị ai là em.

Chu Tu Lâm là anh cả của thế hệ này, tuy rất có uy tín, nhưng rất được em trai em gái yêu mến. Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi, em trai Chu Tu Trạch của chú hai vẫn còn lớn hơn Khương Hiểu ba tuổi, đang học tiến sĩ khoa toán học đại học B, học bá giữa học bá*, cũng là bạn cùng trường nhất trung** với Khương Hiểu. Sau khi hai người hiểu rõ, Chu Tu Trạch còn bắt đắc dĩ nói, “Rõ ràng anh là học trưởng của em, đến bây giờ muốn gọi em dieenndkdanleeequhydonnn một tiếng chị dâu. Mà em nhỏ hơn anh cả sáu tuổi. Anh cho rằng anh cả thích kiểu trưởng thành.”

*Học bá: Mình nghĩ là người học giỏi á @@

**Nhất Trung: một lớp trong cấp sơ trung, tức cấp 2.

Khương Hiểu xấu hổ.

Cơm tất niên tối nay, cũng là lần đầu tiên Khương Hiểu xuất hiện ở nhà họ Chu.

Người nhà họ Chu tu dưỡng vô cùng tốt, cũng không có tỏ ra quá kinh ngạc. Tên hai chị em sinh đôi rất có ý nghĩa, chị gái gọi Chu Nhất Nam, em gái gọi Chu Nhất Bắc. Hai chị em vẫn hứng thú với cái bụng của Khương Hiểu, vẫn vây quanh ở bên cạnh cô.

“Chị, khi nào thì em bé mới có thể ra đời hả?”

“Chờ thời tiết trở nên ấm áp.”

Đôi mắt của Chu Nhất Nam sáng lên, “Chị, sang năm em đưa em bé đi thả pháo hoa.”

“Được. Các em là cô của em bé, đến lúc đó các em phải dẫn em bé đi chơi.”

Cặp song sinh vừa nghe, thấy mình là cô, đó chính là người lớn, trịnh trọng gật đầu. “Chị, chị yên tâm đi.”

Chu Nhất Bắc lại nói thêm: “Chị, chúng em có thể giúp chị lấy tên cho em bé.”

Khương Hiểu cười, “Các em có tên gì hay?”

Chu Nhất Bắc nghiêm túc suy tư, “Chúng em cần phải cẩn thận suy nghĩ.”

Lúc này Chu Tu Lâm đi tới, “Nhất Nam Nhất Bắc, Tu Trạch ở dưới lầu, hình như đang lấy một xe pháo hoa.”

Hai đứa bé kích động chạy đi như một làn khói.

Chu Tu Lâm nhìn cô, “Có mệt không?”

Khương Hiểu nhún nhún vai, “Em lại không muốn vội vàng chuẩn bị bữa tối.”

Chu Tu Lâm ôm lấy eo của cô, “Chúng ta đi ban công xem bọn họ thả pháo hoa, bên ngoài hơi lạnh.”

Khương Hiểu nghiêng đầu, “Anh nghĩ được tên Tiểu Đậu Nha chưa?”

Chu Tu Lâm: “Em muốn biết?”

Khương Hiểu vội vàng gật đầu.

Chu Tu Lâm nắm tay cô, chậm rãi đi đến ban công. “Chờ một chút, còn 50 ngày, chờ ngày con sinh ra em sẽ biết.”

Khương Hiểu không vừa lòng, thở hổn hển vỗ vai của anh một cái. “Nhớ anh lấy được em không hài lòng, em không đồng ý.”

Sự cứng chiều trên khuôn mặt Chu Tu Lâm càng sâu, “Đương nhiên.”

Ngoài cửa sổ, một bó pháo hoa chói mắt bay lên trời đêm, ngũ quang thập sắc*, đốt sáng lên bầu trời đêm trong nháy mắt.

*ngũ quang thập sắc: dùng để miêu tả nhiều màu sắc và đa dạng
(Nguồn: Baidu)

Trong sân truyền đến tiếng nói chuyện của bọn họ.

Cặp sinh đôi rất hăng hái, nói cho cùng là trẻ con.

“Chị Nhất Nghiên, lại cho em một cây gậy tiên nữ.”

“Anh Tu Trạch, anh giúp em chạm một chút.”

....

Chu Tu Lâm mỉm cười, “Qua hai năm, chúng ta cũng có thể đưa Tiểu Đậu Nha đi thả pháo hoa.”

Khương Hiểu hơi im lặng trong chốc lát, mới mở miệng, “Khi còn bé, em từng tưởng tượng, cha mẹ và em, người một nhà chúng em cùng thả pháo hoa. Chờ mong thật lâu thật lâu, mãi cho đến em lên tiểu học, em mới hiểu được, chuyện này chỉ có thể là một giấc mơ.” Về sau cô không bao giờ suy nghĩ nữa.

Khương Hiểu thấy cảnh thương tình*, Chu Tu Lâm không thể làm gì, anh nói sâu xa: “Nhưng em không có anh.”

*Thấy cảnh thương tình: nhìn thấy cảnh tượng trước mắt và cảnh đó gây ra nỗi buồn. (Nguồn: Baidu)

Đột nhiên Khương Hiểu nở nụ cười.

Mất đi, lại có được, ông trời luôn có sự sắp đặt.

Cơm tất niên buổi tối, mấy người đàn ông nhà họ Chu uống vào không ít.

Một năm này với nhà họ Chu mà nói là một năm vui mừng, Chu Tu Lâm kết hôn, lại sắp làm ba rồi. Tính tình Khương Hiểu khéo léo, lòng dạ rộng lượng, ở chung lâu với cô, bà nội nhà họ Chu càng yêu mến. Dù sao người già nhìn người vẫn có thể liếc mắt một cái nhìn ra bản chất.

Chu Nhất Nghiên không đồng ý với lần này, chỉ là bây giờ
dinendian.lơqid]on cô quay phim quá bận rộn, cũng lười phải quan
tâm Khương Hiểu nữa. Gặp mặt, một ánh mắt là đủ rồi, lời nói cũng
chẳng muốn nói.

Ngay cả dì nhỏ nhà họ Chu cũng cảm thấy rồi, lặng lẽ hỏi qua mẹ
Chu, có phải Nhất Nghiên không thích Khương Hiểu không.

Mẹ Chu xấu hổ không thôi, cười nói: “Không thể nào. Chỉ là Tu Lâm
kết hôn vội vàng, Nhất Nghiên ở chung với Khương Hiểu thời gian
ngắn, không phải quá quen.”

Dì nhỏ có chút không tin, chỉ là cũng không hỏi nữa.

Bữa ăn tối thực sự kết thúc, đã chín giờ rưỡi.

Chu Tu Trạch dìu Chu Tu Lâm uống rượu say về phòng, Khương
Hiểu kinh ngạc, “Cuối cùng các anh uống vào bao nhiêu hả?”

Chu Tu Trạch coi như tỉnh táo, cười nói, “Bác cả, ba em cũng say,
Chị dâu, anh cả thì chị vất cả chăm sóc một chút rồi. Các chị cũng
nghỉ ngơi sớm một chút.”

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười, đi tắm ướt một cái khăn lông, giúp
Chu Tu Lâm lau mặt.

Máy sưởi trong phòng cao, Chu Tu Lâm kéo kéo cổ áo sơ mi, cởi hời
lâu cũng không cởi ra, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Khương Hiểu đành phải giúp đỡ, cô khom người đứng trước người
anh, tóc dài rơi trên mặt của anh, gãi ngựa ngựa. “Chu Tu
Lâm___Chu Tu Lâm_____”

Chu Tu Lâm kéo nụ cười, “Ừ.”

Khương Hiểu nhìn yết hầu của anh chuyển động, “Đây là mấy?” Cô giơ 2 đầu ngón tay lên.”

Chu Tu Lâm nhìn thẳng cô, “Khương Hiểu, tửu lượng của anh còn có thể.”

Khương Hiểu tiếp một tiếng, “Người uống rượu say đều nói như vậy.” Cô nhẹ nhàng sờ sờ mặt anh, làn da trắng nõn, hình dáng ngũ quan rõ ràng, thật sự là đẹp mắt. “Ồi chao, ngoan, ngủ trước một lát.”

Chu Tu Lâm nắm giữ cổ tay cô, đưa cô vào trong ngực mình, hơi thở không ổn định. Đôi mắt anh chói mắt giống như vì tinh tú, “Hiểu Hiểu____” anh thì thầm, giọng nói tràn đầy từ tính.

Khương Hiểu lo lắng cái bụng không dám có động tác quá lớn, chỉ là nằm ở trong ngực anh, bình tĩnh nhìn anh.

Chu Tu Lâm chống nửa người trên lên, ôm cô, để cô ngồi ở trên đùi của mình, khoe môi anh lướt qua gò má của cô, “Nếu anh không có cảm giác với em, em có thể ngủ với anh?” Lời nói triền miên, chữ chữ đánh vào đầu óc của Khương Hiểu, suy nghĩ của cô hỗn loạn tung bừng.

Ngoài cửa sổ, pháo hoa nổ rộ chói lọi, làm cho đêm đông lạnh lẽo này trở nên ấm áp mà nhiều đáng vẻ.

Chu Tu Lâm nhìn biểu tình ngơ ngẩn của cô, nở nụ cười.

“Nhiều nữ minh minh muốn quyến rũ anh, đều không thành công. Chỉ riêng em thành công!”

Đôi mắt Khương Hiểu lấp lánh, mặt đỏ tới mang tai.

Chu Tu Lâm híp mắt, khước môi tìm cô, hôn qua chóp mũi của cô, khước môi của cô, răng môi trao đổi, tay anh trượt vào áo len rộng thùng thình kia của cô.

Khương Hiểu biết rõ mình nghe được gì, nhưng đầu óc giống như mất đi sự kiểm soát.

Anh là cố ý, cố ý để mình thực hiện được?

Chẳng lẽ nói anh...Thích cô?

Khương Hiểu thở hỗn hển, “Chu Tu Lâm___” đây là ở trong nhà, ba mẹ, ông nội bà nội đều ở đây.

Chu Tu Lâm lẩm bẩm, “Anh ở đây.”

“Hiểu Hiểu___” Mẹ Chu bưng một ly thuốc giải rượu đẩy cửa đi lên, thấy con trai ôm con dâu, dáng vẻ vô cùng thân mật làm bà cảm thấy chói mắt. Bà cũng tuyệt đối không nghĩ tới sẽ là tình cảnh như vậy, trong lòng thầm mắng Chu Tu Lâm.

Nhưng trên mặt làm bộ như vân đạm phong khinh, “Hiểu Hiểu, đây là thuốc giải rượu, con để cho Tu Lâm uống vào. Mẹ thấy nó say không nhẹ!”

Khương Hiểu đỏ mặt, “Mẹ, con đã biết.”

Mẹ Chu cắn răng, nhìn đầu sỏ gây nên Chu Tu Lâm, muốn đi lên đánh nó hai cái, “Các con nghỉ ngơi sớm một chút, Hiểu Hiểu đây mang thai đấy, cũng sắp sinh.”

Khương Hiểu mím khóe miệng, xấu hổ muốn chui vào trong lỗ.

Đột nhiên đầu Chu Tu Lâm có chút đau rồi.

Mẹ Chu vừa rời đi, Khương Hiểu giơ tay đánh Chu Tu Lâm vài cái, “Đều tại anh! Đều tại anh!”

Chu Tu Lâm xoa xoa mặt, cũng đầy bất đắc dĩ nói. “Được, được.”

Khương Hiểu: “Ngày mai em gặp mẹ như thế nào hả!”

Chu Tu Lâm cười, “Lần tới nhớ khóa cửa.”

Khương Hiểu: “...”

Chu Tu Lâm thở dài một hơi, “Anh chỉ muốn hôn em một cái mà thôi, mẹ suy nghĩ nhiều. Ừ____”

Cô không muốn quan tâm đến anh, đứng dậy đi lấy điện thoại di động.

Chu Tu Lâm đành phải đi tắm một cái.

Khương Hiểu quét WeChat, bạn trung học, đại học đều đã gửi ra tin chúc tết ở trong nhóm, Khương Hiểu cũng gửi tin cho từng nhóm, lại gửi một cái trong vòng bạn bè:

Chúc mọi người một năm mới thuận lời, hài lòng vui vẻ, đại hồng đại tử.

Rất nhanh liền có người trả lời cô.

Hoàng Á: ha ha ha.

Lí Lị: Cố lên!

Triệu Hân Nhiên: Đại hồng đại tử! Năm mới vui vẻ!

Tường Cần: Chúc cả nhà vui vẻ!

...

Lúc này, WeChat lại nhảy ra một tin tức, cho thấy đến từ: Tấn Trọng Bắc.

Hình đại diện của Tấn Trọng Bắc là một con mèo vàng lớn, Khương Hiểu đoán là thú cưng anh ta nuôi trong nhà.

Tấn Trọng Bắc: Nghe nói cô đi nước Mỹ bồi dưỡng, về nước rồi hả?

Khương Hiểu nhìn một hàng chữ kia, trong lòng chột căng thẳng một hồi, chần chừ chốc lát mới trả lời: kì nghỉ hè sang năm quay về.

Tấn Trọng Bắc: Tốt! Năm mới vui vẻ!

Khương Hiểu cười: Năm mới vui vẻ!

Trong lòng cô đầy ấm áp. Người nhà họ Tấn rất tốt.

Khi Chu Tu Lâm tắm xong đi ra, thấy Khương Hiểu đang cầm điện thoại di động, khóe môi nhếch lên ý cười nhàn nhạt, hơi lơ đãng.

Anh đi tới, vỗ vỗ vai của cô.

Khương Hiểu ngẩng đầu lên, hai mắt vừa đen vừa sáng, “Anh biết

không? Tấn Trọng Bắc gửi WeChat cho em.”

Động tác lau tóc của Chu Tu Lâm ngừng một lát, “Anh ta? Nói cái gì?”

“Chúc em năm mới vui vẻ.” Mặt mũi Khương Hiểu cong lên.

“Gửi nhóm đi.” Chu Tu Lâm không để ý mà trả lời.

“Không phải.” Khương Hiểu đưa di động tới trước mắt anh để chứng minh, “Anh xem, đây là gửi riêng. Thật ra Ảnh đế rất gần gũi dân chúng.”

Khóe miệng Chu Tu Lâm nhàn nhạt thoáng nhìn, “Anh thấy là có ý khác.”

Khương Hiểu không để bụng. Ấn tượng của cô với Tấn Trọng Bắc vô cùng tốt, ở trong mắt cô Tấn Trọng Bắc là biểu tượng của sự die nda nl e q uu ydo n nghiêm túc. Cuối cùng có tình cảm khí phách của fan nhỏ* ở bên trong. Cô cảm thấy Tấn Trọng Bắc có thể gửi WeChat cho cô, đó chính là nhìn trúng thực lực của cô.

*Fan nhỏ: nguyên văn là Tiểu Phấn Ti, mà Phấn Ti là phiên âm từ “Fan” của bên Trung

Khương Hiểu lại quét WeChat một lần nữa, Tấn die nda nl e q uu ydo n Trọng Bắc gửi một tấm ảnh pháo hoa ở vòng bạn bè.

Cô khen một chút, liền đi tán gẫu với Lâm Vu rồi.

Chu Tu Lâm cũng có WeChat của Tấn Trọng Bắc, đương nhiên anh thấy được điểm khen của Khương Hiểu.

Khoảng mười giờ rưỡi, Chu Tu Lâm cũng gửi một bức tranh, chữ 【Phúc】 của bà nội vẽ buổi chiều, lúc đó bà nội để anh giúp chụp xuống.

Chỉ tiếc, bức tranh này có điểm khen của Mạc Dĩ Hằng, điểm khen của Tường Cần, điểm khen của Tấn Thù Ngôn, chính là không có điểm khen của Khương Hiểu.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Khương Hiểu xuống lầu, đụng phải Chu Nhất Nghiên ở nhà ăn dưới lầu.

Các trưởng bối cũng chưa thức dậy, trong phòng khách chỉ có hai người bọn họ, bầu không khí có chút lúng túng.

Chu Nhất Nghiên bưng cốc uống một ngụm nước, ánh mắt rơi trên bụng cô. Cô ta nhìn thật lâu, lâu đến mức Khương Hiểu cảm thấy có chút e ngại.

“Tôi không ngờ cô lại thành bạn bè với Tấn Trọng Bắc, lại thêm WeChat.”

Khương Hiểu có chút hối hận, tối hối qua nhất thời kích động.

Chu Nhất Nghiên kéo nụ cười, “Chẳng qua cô vốn lợi hại.” Nói xong, đứng dậy cầm túi ra cửa.

Khương Hiểu cảm thấy, cô ta vẫn không thích cô như trước. Nhưng người lại thay đổi, không nông nổi giống như trước kia, làng giải trí thật sự có thể thay đổi một người

Khương Hiểu thản thức không thôi.

Qua hết tết âm lịch, đảo mắt đến mùa xuân, ngày xuân ấm áp, thời

tiết ấm lên không ít.

Cách ngày sinh của Khương Hiểu càng gần.

Khương Hiểu vẫn có chút sợ sệt, chỉ là cô cũng không nói trên miệng. Trong khoảng thời gian này, mẹ Chu cũng rất tốt với cô.

Chu Tu Lâm cũng phân phối kế hoạch công việc của ba tháng, cố gắng ở lại Tấn Thành.

Sáng sớm trước khi anh ra ngoài, cố ý dặn dò dì, để bà chăm sóc thật tốt cho Khương Hiểu. Sáng hôm nay anh phải tham gia hiện trường buổi họp báo của 《Niên hoa》

《Niên hoa》 đã bắt đầu tuyên truyền, có lẽ chiếu phim ngày mùng một tháng năm.

Lương Nguyệt và cả nhóm diễn viên chính ngồi ở giữa đài chủ tịch, vấn đề của phóng viên nhiều vô kể. Về làm việc lại của cô, về điện ảnh vân vân.

Mãi cho đến khi phóng viên tuần san hỏi: “Cô Lương, lần trước chúng tôi chụp được tấm ảnh, cô gái trong tấm ảnh có quan hệ gì với cô? Không biết còn gặp khó khăn để tiết lộ không chút.”

Người chủ trì lập tức nhận micro, “Xin lỗi, xin_____”

Lương Nguyệt dịu dàng mỉm cười, “Cô ấy là con gái của tôi. Cảm ơn mọi người quan tâm, cũng xin mọi người không nên chú ý quá nhiều, để nó có một hoàn cảnh trưởng thành bình thường.”

Hiện trường buổi họp báo liền bùng nổ trong nháy mắt.

“Cô Lương, ngài và đạo diễn Tấn làm công tác bảo mật thật tốt.”

Lương Nguyệt cười, “Tôi cũng là một người mẹ bình thường, dù cho như thế nào, chỉ hi vọng con gái của tôi có thể bình an vui vẻ.”

Mẫu tin tức này trên đầu các trang lớn rất nhanh. Trong lúc nhất thời, làng giải trí cũng náo nhiệt. Tất cả mọi người đang thảo luận về con gái nhà họ Tấn này.

Kiếp trước nhất định là cứu hệ ngân hà, đời này sinh ra ở gia đình như vậy.

Rất nhanh có vài Weibo số lớn phát ra một nhóm tác phẩm của Tấn Thù Ngôn, trong nháy mắt lại trào dâng một đợt dậy sóng.

Người ta không chỉ ra đời tốt, lại thêm chụp ảnh bậc thầy.

Khương Hiểu cũng thấy hôm nay Weibo nóng lòng tìm___con gái Lương Nguyệt.

Cô xem thật lâu, mỗi một Weibo cũng không bỏ qua.

Khi cảm giác bụng đau đốn mơ hồ, cô mới phản ứng kịp, vội vàng gọi dì Kiều.

Dì Kiều giật mình hô một tiếng, “Đây là muốn sinh rồi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuối cùng viết đến nơi đây.

Các dì của Tiểu Đậ Nha, xin đưa call ra cho mẹ Đậ Nha!

Ngày cuối cùng của tháng giêng, vẫn luôn kiên trì đổi mới mỗi ngày từ lúc mở văn. Bị chính mình làm cảm động rồi.

Tháng hai, để cho chúng ta tiếp tục.

Tiểu Đậu Nha nhấn lại: Các dì, xin chuẩn bị hồng bao cho tốt ha!

Hôm nay Mạn Mạn tặng 88 cái hồng bao, lời nhấn lại dài dài ha!

Chương 32

Editor: Gà

Khương Hiểu cũng gần như đoán được, cô đã qua các khóa học, các loại phản ứng thế này, biết là Tiểu Đậu Nha muốn ra đời rồi. Bụng vừa nhói vừa đau, đau đến mức tay cô bám thật chặt vào ghế sa lon. Cô cắn môi, cố nén.

Vậy mà sớm một tuần, mong trời cao phù hộ, Tiểu Đậu Nha bình an ra đời.

Dì Kiều vừa vội vàng gọi điện thoại cho Chu Tu Lâm, vừa an ủi Khương Hiểu: "Không sao cả, không sao cả. Dì gọi điện thoại ngay bây giờ."

Tâm trạng vừa hỗn loạn vừa hồng hót, Khương Hiểu từ từ bình phục tâm tình của mình.

Điện thoại được Tưởng Cần nhận, anh vừa nghe dì Kiều nói, trong nháy mắt sắc mặt căng thẳng. Cũng không quan tâm tình hình bên trong, vội vàng đi vào tìm Chu Tu Lâm, Chu Tu Lâm đang thảo luận với các Boss đại diện cho điện ảnh và truyền hình về việc nửa năm sau sẽ khai mạc ảnh thị.

Tưởng Cần đi đến bên cạnh anh, thấp giọng: "Chu tổng, phu nhân sắp sinh."

Gương mặt Chu Tu Lâm vốn bình tĩnh trong nháy mắt biến đổi, anh bỗng chốc đứng dậy: "Các vị, tôi còn có chuyện phải đi trước một

bước."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ nhìn thấy bóng lưng vội vã của anh.

Người bên phía Đông Đô nói: "Lần đầu tiên tôi thấy dáng vẻ hốt hoảng của Chu Tu Lâm đấy, thật thú vị. Này, các anh có biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?"

Triệu tổng bên Hoa Lệ liếc mắt nhìn Mạc Dĩ Hằng phía bên phải: "Mạc tổng, có tin gì không?"

Mạc Dĩ Hằng giương mắt: "Có lẽ bạn gái cậu ta tìm cậu ta đấy."

Mọi người: "Chu Tu Lâm có bạn gái lúc nào?" Chu Tu Lâm là một 'đóa kỳ hoa' trong giới bọn họ, cho đến bây giờ vẫn là một người độc thân, cho dù có người đẹp yêu thương nhưng nhớ thì anh vẫn lạnh lùng như băng đuổi người ta đi.

Mạc Dĩ Hằng lắc đầu: "Tình yêu bí mật."

Kết quả là, bát quái về bạn gái Chu Tu Lâm cứ như vậy truyền đi.

Chu Tu Lâm vừa đi vừa gọi điện thoại, giọng nói trầm thấp: "Hiếu Hiếu, bây giờ anh sẽ trở về, nhanh lắm, em đừng sợ."

Khương Hiếu vẫn còn sức lực, cắn răng nói: "Em không sợ." Nghe được giọng của anh, cô bỗng cảm thấy an ổn. Không sao cả, bây giờ cô có Chu Tu Lâm, sau này sẽ có con. Cô không còn phải một mình nữa rồi.

Chu Tu Lâm cầm chặt điện thoại di động, bước chân dồn dập, một đường lướt đi như gió thổi.

Lần đầu tiên Tưởng Cần phát hiện, hóa ra Chu tổng của bọn họ, cũng sẽ lo lắng đến mức tay chân run rẩy.

Lương Nguyệt đang nhận phỏng vấn độc quyền của ký giả tuần san Đông Phương, khéo mắt thấy được bóng dáng Chu Tu Lâm, bà thoáng dừng lại. "Xin lỗi, chờ một chút."

Bà vội vàng đuổi theo: "Chu tổng — — "

Chu Tu Lâm không ngừng cước bộ, anh vẫn lắng nghe động tĩnh trong điện thoại di động.

Lương Nguyệt lại tăng nhanh bước chân, cản anh lại.

Chu Tu Lâm nhíu mày, nói với Tưởng Cần: "Tài xế đã lái xe đến chưa?"

Tưởng Cần trả lời: "Mới vừa liên lạc rồi, một phút nữa sẽ đến ngay."

Chu Tu Lâm nhìn Lương Nguyệt: "Cô Lương, xin lỗi, hiện giờ tôi có việc gấp."

Lương Nguyệt hơi kinh ngạc: "Cần giúp một tay không?"

"Cảm ơn. Tự tôi có thể xử lý được."

"Được rồi. Ngày khác tôi tìm cậu."

Chu Tu Lâm gật đầu, sai bước đi.

20" sau, Chu Tu Lâm về đến nhà, tình trạng Khương Hiểu vẫn tương đối ổn, anh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xoa trán cô, cảm của anh

siết thật chặt, giọng nói cũng cứng ngắt hơn bình thường: "Thằng nhóc này thật nghịch ngợm! Hại chúng ta lo lắng như vậy."

Khương Hiểu nhếch môi nhìn anh: "Sao anh trở về nhanh vậy?"

Chu Tu Lâm cúi đầu hôn chóp mũi cô: "Em đừng nói nữa, giữ sức đi."

Khương Hiểu cười, một tay vuốt bụng: "Tiểu Đậu Nha không đợi được nữa muốn ra ngoài rồi."

Chu Tu Lâm đáp: "Đừng sợ, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em."

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, hóa ra cô không kiên cường như vẻ ngoài vậy, cô thân thiết tựa vào lòng anh.

Lần đầu tiên Chu Tu Lâm thấy cô yếu ớt, bất lực như vậy. Cầm anh cọ xát đỉnh đầu mềm mại của cô, an ủi cô.

Đến bệnh viện, sau một phen kiểm tra, Khương Hiểu không sinh nhanh như vậy, còn cần phải chờ đợi. Lúc trước cô đã thương lượng với Chu Tu Lâm, có thể sinh tự nhiên thì cứ sinh tự nhiên.

Chu Tu Lâm trưng cầu ý kiến bác sĩ, thể chất Khương Hiểu rất tốt, có rèn luyện trong thời gian mang thai, sinh tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Chẳng qua cô phải nhịn đau, đau đến khi cửa tử cung mở ra.

Sau khi cha Chu mẹ Chu nhận được tin cũng lập tức chạy đến, hai người cũng hơi khẩn trương. Lúc này, nhà họ Khương không có ai, chỉ có thể dựa vào bọn họ thôi.

Mẹ Chu: "Hai ngày trước kiểm tra không phải rất tốt sao? Sao lại đột nhiên sinh sớm?"

Chu Tu Lâm nhú mào: "Bác sĩ nói có thể do Khương Hiểu quá nôn nóng nên mới vậy."

Mẹ Chu thở dài: "Được rồi, mẹ vào trò chuyện với con bé."

Mẹ Chu đã sinh hai đứa bé, bà nói chuyện, có lẽ Khương Hiểu có thể an tâm một chút. Phụ nữ sinh con tựa như một lần đi qua cửa âm phủ, lời này không phải giả.

Khương Hiểu là dạng máu hiếm, bệnh viện cũng đã chuẩn bị xong hết thảy. Không lo có chuyện gì lớn, chỉ lo điều không may bất ngờ xảy đến thôi.

Mãi cho đến chạng vạng, trước hoàng hôn, cuối cùng Khương Hiểu đã vào phòng sinh, Chu Tu Lâm cũng thay xong quần áo trợ sản. Anh nói anh sẽ ở bên cô thì sẽ không nuốt lời.

Mẹ Chu vỗ tay cô: "Con gái, đừng sợ. Chúng ta sẽ ở bên ngoài. Không sao đâu, bác sĩ Trương là bác sĩ giỏi nhất khoa phụ sản."

Khóe mắt Khương Hiểu ướt át, nhìn mẹ Chu thật sâu, một chuỗi nước mắt đột nhiên chảy ra, lạnh lạnh. Cô muốn nói một câu 'Cảm ơn', nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Mới một năm, mới bắt đầu, cuộc sống đều mới.

Khi bác sĩ ôm Tiểu Đậu Nha ra, nói cho bọn họ biết: "Sáu cân tám lạng, là một bé trai."

Khương Hiểu chớp mắt vài cái, cổ họng nghẹn ngào. Cô chưa từng

nghĩ đến, 23 tuổi đã làm mẹ.

Mẹ, một từ thật ấm áp, nhưng cũng mang nghĩa trách nhiệm.

Chu Tu Lâm nắm tay cô, sắc mặt căng thẳng của anh rốt cục đã hòa hoãn, đáy mắt đau lòng. Anh cẩn thận lau mồ hôi trên mặt cho cô, giọng nói trầm thấp lại xen lẫn vẻ vui sướng: "Hiểu Hiểu, cảm ơn em." Anh không còn vẻ điềm nhiên như mây gió, hay hình tượng nghiêm túc lạnh lùng của thường ngày nữa. Anh chỉ là một người chồng bình thường, một người cha như mọi người mà thôi.

Bác sĩ cho bọn họ nhìn bé, rồi ôm bé đi tắm sạch.

Cuối cùng thần kinh Khương Hiểu đã có thể thả lỏng xuống, cả người bị mồ hôi thấm ướt, sức lực toàn thân cũng bị rút cạn sạch, mỗi một nặng nề, rồi lo lắng dằn dò anh, giọng hơi khàn: "Anh đi trông Tiểu Đậu Nha đi, đừng để người ta ôm nhầm đấy."

Chu Tu Lâm chợt buồn cười, nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng hôn mi mắt chưa khô nước của cô, bình tĩnh nói: "Được."

Tiểu Đậu Nha đâu cần anh trông, ông bà nội của anh sẽ canh chừng. Hiện giờ anh chỉ muốn chăm sóc một tắc không rời cô gái của anh.

Cảm giác này, cô mơ mơ màng màng ngủ, trên người đau nhức. Cô như mơ như tỉnh. Lại nằm mơ thấy mẹ, lần này cô thấy rõ mặt bà. Gương mặt đó khiến cô giật mình.

Cô kêu một câu: "Mẹ — — "

Nhưng mẹ lại lạnh lùng nhìn cô: "Tôi không phải mẹ cô."

"Mẹ — —" Cô dùng sức gọi to.

"Tôi không phải mẹ cô." Nói xong mẹ muốn rời đi.

Cô vội vã muốn đuổi theo, nhưng cô không thể chạy nổi.

Bên tai có một giọng nam dịu dàng quen thuộc gọi cô: Hiểu Hiểu — —
Hiểu Hiểu — —

Khương Hiểu từ từ mở mắt ra, Chu Tu Lâm đứng ở đầu giường, đôi mắt đỏ bừng. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh ấm áp như vậy.
"Em nằm mơ."

Giấc mơ ấy lạnh như băng, nhưng thực tế lại tràn đầy hạnh phúc.

Sau một đêm, khi cô tỉnh lại, chồng trông cô, con trai cô ngủ bên cạnh cô.

Khương Hiểu chưa bao giờ thấy thỏa mãn đến vậy.

Tiểu Đậu Nha mặc quần áo con nít màu lam, nho nhỏ mềm nhũn, lớn cỡ lòng bàn tay, chu môi hít thở.

Trong nháy mắt, lòng cô như bị cái gì đâm trúng.

Chu Tu Lâm rót một ly nước ấm: "Uống nước trước đi, rồi ăn chút gì đó."

Khương Hiểu chỉ nhìn Tiểu Đậu Nha, ánh mắt dài nhỏ, cái môi nhỏ nhắn ngậm chặt, đôi chân bé xíu vô cùng đáng yêu. Cô không nhận được hôn lên trán con. Sinh mệnh thật thần kỳ.

Bây giờ cô không dám tưởng tượng, Tiểu Đậu Nha đợi trong bụng cô hơn chín tháng. Nước mắt không thể khống chế rơi xuống.

Chu Tu Lâm thấy vậy: "Tại sao lại khóc? Còn đau à?"

Khương Hiểu hít mũi, rất đau, nhưng cô cảm thấy đáng giá, trong lòng tràn đầy xúc động. Đứa bé này có cốt nhục tương liên với cô, cuối cùng cô đã hiểu rõ tâm trạng khi làm mẹ rồi?

Tại sao có thể nhẫn tâm không cần con mình chứ?

Chu Tu Lâm cầm ly nước đút cô uống, rồi cẩn thận đút thức ăn cho cô.

Trái tim Khương Hiểu đặt toàn bộ vào Tiểu Đậu Nha: "Chu Tu Lâm, anh xem Tiểu Đậu Nha chẳng giống chúng ta gì cả."

Chu Tu Lâm cả đêm không ngủ, vừa trông cô, vừa trông Tiểu Đậu Nha. "Giống em mà."

Khương Hiểu kinh ngạc: "Giống em chỗ nào?"

Chu Tu Lâm giơ tay lên chạm vào môi cô, vẽ mặt thành thật: "Miệng giống em."

Khương Hiểu nhìn không ra: "Sao nhỏ vậy được? Anh xem tay của con này ——" cô nhẹ nhàng lấy tay mình chạm vào Tiểu Đậu Nha, Tiểu Đậu Nha như cảm giác được gì đó, đột nhiên bắt được ngón tay cô.

"A! Anh nhìn này con nắm em, rất có sức đấy." Khương Hiểu cười, đáy mắt tràn đầy vui mừng.

Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt: "Được rồi, trước tiên em nên nghỉ ngơi thật tốt."

Khương Hiểu lắc đầu: "Em không hề mệt xíu nào cả."

"Nghe lời nào."

Khương Hiểu ngoan ngoãn nằm xuống, ánh mắt dính vào người anh. Chu đại BOSS áo mũ chỉnh tề của ngày thường, hôm nay áo sơ mi nhăn nhúm, kiểu tóc cũng rối loạn. "Có phải anh vẫn chưa chớp mắt không?"

Chu Tu Lâm vén sợi tóc trước trán cô: "Anh không buồn ngủ."

Khương Hiểu cong khóe môi: "Chu Tu Lâm, em thật sự rất vui. Rất vui nhé, Tiểu Đậu Nha là con của chúng ta. Dường như tất cả sự thiếu sót trong cuộc sống của em đều không còn quan trọng nữa."

Chu Tu Lâm ừ, anh cũng rất vui. Bởi vì Tiểu Đậu Nha là đứa bé cô đã sinh cho anh.

Khương Hiểu lặng lẽ trong chốc lát, không nhin được hỏi: "Con sẽ ngủ bao lâu?"

Chu Tu Lâm à một tiếng: "Đói bụng thì sẽ tỉnh thôi, hiện giờ trừ ăn ra thì chính là ngủ."

Khương Hiểu xì cười: "Tốt quá. Chu Tu Lâm, anh nghĩ được tên chưa?"

Chu Tu Lâm nhìn cô: "Tư Mộ, Tư trong tư niệm, Mộ trong mẩn mộ. Chu Tư Mộ."

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời vừa đủ, gió xuân ấm áp thổi qua lất phất, con chim đầu cành líu ríu hót vang.

Mọi thứ đều vừa vặn.

Đáy mắt Khương Hiểu nóng lên, nhẹ nhàng nhớ kỹ cái tên này: "Chu Tư Mộ, Tư Mộ à, rất êm tai, em rất thích." Cô nhìn anh, liếm khóe môi khô khốc.

Chẳng lẽ anh phát hiện, cô thầm nhớ anh?

Khóe môi Chu Tu Lâm cười nhẹ, mặt mũi bị quét sạch: "Em thích là tốt rồi."

Cha Chu mẹ Chu không có ý kiến gì với tên Chu Tư Mộ này, dù sao tên con cha đặt, ông bà nội còn có thể có ý kiến gì.

Ba ngày sau, Khương Hiểu xuất viện về nhà. Mẹ Chu mời một chuyên gia đến chăm sóc Khương Hiểu và cháu, cộng thêm việc thuận lợi sinh con, Khương Hiểu khôi phục rất nhanh. Mỗi ngày làm bạn với con, nên cũng không cảm thấy thời gian qua nhanh.

Đưa bé ngày một ra dáng, người bạn nhỏ Chu Tư Mộ thật sự càng ngày càng đẹp mắt.

Cô yêu thích bé Tư Mộ đến mức không muốn buông tay.

Nửa tháng sau, Chu Nhất Nghiên sang thăm cháu. Một năm rồi, đây là lần đầu tiên cô ấy đến chỗ của bọn họ. Cô đeo thêm mắt kính khẩu trang, nghiêm túc thực hiện công tác giữ bí mật, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như băng sương.

Khương Hiểu thấy cô thì hơi kinh ngạc, cô nghĩ chắc cô ấy sẽ không đến.

Chu Nhất Nghiên nói: "Tôi không đến thăm cô."

Khương Hiểu: "Tôi biết."

Chu Nhất Nghiên cúi người xuống, đến gần bé Tư Mộ. Bé Tư Mộ đang ngủ say, đáng vẻ vô cùng lạnh lẽo. Cô vươn tay, vừa muốn chạm vào mặt bé Tư Mộ, Khương Hiểu đã ngăn lại.

"Này, móng tay cô sẽ đâm đau Tư Mộ."

Tay Chu Nhất Nghiên dừng ở không trung, ánh mắt Khương Hiểu nhìn cô ấy chăm chăm. Hừ, không phải chỉ sinh con trai thôi sao! Cô không thèm chạm vào đâu, cô nhanh chóng thu tay về, lấy ra một hộp quà từ trong túi xách, tiện tay đặt trên đầu giường. "Quà cho Tư Mộ."

"Cảm ơn."

"Tôi là cô của thằng bé."

Khương Hiểu gật đầu, cô không phủ nhận.

Chu Nhất Nghiên nhìn cô thật sâu: "Tôi nghe nói cô sẽ quay lại Hoa Hạ làm việc? Làm người quản lý?"

"Ừm."

"Tôi thật không rõ, rốt cuộc cô có kế hoạch gì? Gả cho anh tôi, cái gì cô cũng có."

"Không phải cái gì cô cũng có sao, vậy sao còn muốn đóng phim?"

Chu Nhất Nghiên bị cô hỏi khó: "Đây là mơ ước của tôi."

"Đây cũng là ước mơ của tôi." Cô nhẹ nhàng trả lời.

Chu Nhất Nghiên nhú mày, cô không cần phải nhiều lời nữa, cũng không tiện ở lâu, xoay người rời đi.

Khương Hiểu không thêm để ý đến thái độ của Chu Nhất Nghiên. Trải qua quá trình sinh con, cô cũng hiểu thấu một chuyện. Tình cảm giữa người với người rất kỳ lạ, rất nhiều việc không thay đổi được, như vậy chi bằng không cần để ý, sống cuộc sống của mình mới là quan trọng nhất. Thế giới này luôn có người không thích bạn, cũng sẽ có người yêu bạn như sinh mệnh của họ.

Lúc bé Tư Mộ ngủ, cô bắt đầu bận rộn công việc của mình.

Dì Kiều thấy cô đang làm việc thì kinh ngạc. "Tư Mộ còn nhỏ như vậy, cháu thật sự muốn đi làm?"

Khương Hiểu nói: "Đa số phái nữ Trung Quốc đều như vậy? Nghi thai sản chỉ có ba tháng."

Dì Kiều: "Nhưng cháu không giống vậy."

Khương Hiểu cười: "Cháu cũng giống các cô ấy, chúng cháu đều làm mẹ." Cô hiểu ý của dì Kiều. Nhưng dù cho Chu Tu Lâm có tiền đi nữa, thì đây cũng chỉ là tiền của anh. Cô không có quá nhiều truy cầu với tiền bạc, quan trọng là tinh thần của mình phải được thỏa mãn.

Dĩ nhiên cô sẽ xử lý công việc và gia đình thỏa đáng, cô sẽ cố gắng dành nhiều thời gian cho Tư Mộ.

Thứ cô đã thiếu sót từ nhỏ, cô sẽ không để Tư Mộ bị thiếu thốn.

Mẹ Chu nghe nói cô chuẩn bị bắt đầu làm việc vào tháng tám, ngày

thứ hai đã đến, lập tức tìm cơ hội nói chuyện với Khương Hiểu.

Ý của mẹ Chu là, hi vọng Khương Hiểu có thể đợi đến khi Tư Mộ một tuổi rồi lại tiếp tục làm việc.

Khương Hiểu im lặng chốc lát: "Mẹ, con đã bàn bạc với Tu Lâm, con sẽ không vì công việc mà sao nhãng Tư Mộ."

Mẹ Chu thấy thái độ cô kiên quyết: "Mấy đứa này, mọi người chỉ quan tâm thế thôi. Tùy các con vậy."

Khương Hiểu trả lời: "Mẹ, con xin lỗi."

Khương Hiểu cảm giác được, mẹ Chu hơi tức giận.

Buổi tối, Chu Tu Lâm trở về, cởi quần áo, tắm tã xong rồi đi xem bé Tư Mộ.

Bé Tư Mộ mới vừa tắm xong, Khương Hiểu đang xoa phấn rôm cho bé. Cậu nhóc mở to đôi mắt, con ngươi vòng tới vòng lui. Có lẽ cách xoa của Khương Hiểu khiến bé rất thoải mái, bé lẩm nhẩm.

Chu Tu Lâm nhìn dáng vẻ hưởng thụ của cậu nhóc, cũng giúp một tay xoa phấn rôm. "Hình như da của Tư Mộ trở nên trắng rồi."

Khương Hiểu liên tục gật đầu: "Đúng vậy. Ánh mắt cũng thay đổi." Cô suy xét rồi nói với Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm nhận ra biến hóa của cô: "Muốn nói gì à?"

"Mẹ biết chuyện em muốn đi làm rồi."

Chu Tu Lâm đùa giỡn với bé Tư Mộ: "Bà ấy nói thế nào?"

Khương Hiểu khẽ nhún vai: "Bà ấy hơi tức giận."

Chu Tu Lâm nghiêng đầu: "Qua một thời gian nữa là ổn, không cần để ý. Vấn đề khác biệt là không thể tránh khỏi."

Khương Hiểu lặng im trong chốc lát: "Anh sẽ không cảm thấy lòng dạ em quá ác độc chứ, Tư Mộ còn nhỏ như vậy — — "

Chu Tu Lâm bật cười: "Tư Mộ cũng không phải của một mình em, nói vậy, anh cũng không nên đi làm mà ở nhà chơi với thằng nhóc à?"

Khương Hiểu không ngờ anh sẽ nói vậy, cô đột nhiên phì cười. "Để anh làm phụ nam nội trợ, vậy thì quá không biết trọng nhân tài rồi, trong giới không biết có bao nhiêu tiểu hoa (ý nói các cô gái khác) sẽ đau lòng đây."

Lần đầu tiên Chu Tu Lâm nghe cô nói vậy, anh giang hai cánh tay, ôm cô vào lòng: "Tiểu hoa gì hả?"

Khương Hiểu há hốc mồm, nuốt lời nói xuống.

Chu Tu Lâm cất giọng hỏi: "Ghen à?"

Khương Hiểu không thềm thừa nhận: "Còn chưa mát xa cho Tư Mộ đấy."

Chu Tu Lâm ừm một tiếng, khéo môi dán bên tai cô: "Nửa tháng nữa là đầy tháng của Tư Mộ rồi."

Khương Hiểu vừa ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt anh sâu thẳm, trái tim cô hơi chấn động.

Trong phòng ngủ đột nhiên dâng lên một hơi thở mập mờ. Ánh đèn, bóng dáng cô và anh chồng lên nhau, thân mật gắn bó.

Khương Hiểu đẩy anh.

Ai ngờ, tay anh giữ chặt eo cô, cúi đầu, nhanh chóng che môi cô lại.

"Oa ——" trong nháy mắt một tiếng khóc vang dội cả phòng ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đậu Nha: Buông mẹ ra, không cho ba hôn!

Chương 33

Ngày đó đầy tháng của Chu Tư Mộ, nhà họ Chu chỉ mời họ hàng gần. Khương Ngật ở Đôn Hoàng, vốn là phải về, nhưng bị một việc cấp bách làm vỡ kế hoạch, cho nên không thể trở về.

Khương Hiểu chụp ảnh Chu Tư Mộ gửi cho ông, Khương Ngật nhìn thấy, lệ nóng doanh tròng, thật lâu không nói gì. Một tháng sau, ông gửi đến cho Khương Hiểu một bức tranh tên là <tân sinh>, tặng cho Tư Mộ.

Đầy tháng Chu Tư Mộ, người không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng náo nhiệt. Họ hàng đều muốn ôm bé, tiểu tử kia vui tươi hơn hở, ai ôm cũng không náo loạn. Làm cho các trưởng bối trong nhà khen không ngớt, “Đứa nhỏ này cực kì giống Tu Lâm khi còn bé.”

Cuối cùng chỉ có mẹ Chu là không vui, dù sao cũng là đầy tháng cháu trai đích tôn, lại không thể làm cho náo nhiệt hơn, bà muốn mời nhiều người đến tham gia cho náo nhiệt, trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc. Hơn nữa, không thể nói cho người ngoài!

Khương Hiểu cũng không phải nghệ sĩ, cần phải giữ bí mật như vậy sao?

Có lẽ, mẹ chồng và con dâu luôn có chút hiềm khích nhỏ. Cho dù mẹ Chu thuộc dòng dõi thư hương, cũng tránh không được.

Lời nói của Chu Tu Lâm ở nhà họ Chu rất có quyền, trên cơ bản anh quyết định chuyện gì không có người nào cản được anh. Nếu anh quyết định không công bố, ba Chu và mẹ Chu cũng không có ý kiến

gì.

Nhưng mà, đứng ở lập trường của Chu Tu Lâm nghĩ lại một chút, công bố thân phận của Chu Tư Mộ cũng là chuyện tốt, tránh cho người ngoài bàn tán.

Chu Nhất Nam và Chu Nhất Bắc đặc biệt thích Tư Mộ, liên tục vây quanh xe trẻ con. Hai đứa trẻ được giáo dục vô cùng tốt, không ầm ỹ, không náo loạn, rất có quy củ.

Nhất Nam: “ Sao em bé có thể ngủ nhiều như vậy.”

Nhất Bắc: “Chân của Tư Mộ rất mềm mại nha.”

Nhất Nam: “Chị cũng muốn có em trai.”

Nhất Bắc: “Mẹ sẽ không sinh đâu, chị đừng suy nghĩ lung tung.”

Khương Hiểu buồn cười, thấy hai đứa nhỏ đang nói chuyện phiếm.

Nhất Nam chuyển hướng đề tài về phía Khương Hiểu: “Chị, khi nào Chị và anh lại sinh thêm một em gái?”

Nhất Bắc nói tiếp: “Em cũng thích em gái, như thế em mới có thể cho em ấy nhiều búp bê vải.”

Vẻ mặt của hai chị em sinh đôi cực kỳ vọng nhìn cô, nụ cười của Khương Hiểu ngưng trệ. “Có lẽ phải đợi Tư Mộ lớn hơn một chút, chị và anh của em sẽ lên kế hoạch sinh thêm một em gái.”

Hai chị em sinh đôi gật đầu, “Được. Vậy các người phải cố lên đó!”

Khóe miệng của Khương Hiểu co rút liên tục.

Ngồi ở một bên khóe miệng của Chu Tu Lâm nhếch lên.

Chu Tu Trạch hỏi, “Anh, đang cười cái gì vậy?”

Chu Tu Lâm híp mắt, không nói chuyện.

Chu Tu Trạch nhìn theo ánh mắt của anh, Khương Hiểu đang đùa Chu Tư Mộ, ánh sáng bao phủ xung quanh cô, nhìn dịu dàng lại xinh đẹp. “Anh à, lưu lại cho người độc thân như em một con đường sống đi.”

Chu Tu Lâm thu hồi ánh mắt, thoáng nhìn qua em trai, “Không phải có rất nhiều học muội gửi thư tình cho em hay sao?” Đây là do Nhất Nam và Nhất Bắc lấy điện thoại của Chu Tu Trạch chơi mà phát hiện, sau đó hai tiểu cô nương lỡ miệng nói nên cả nhà đều biết.

Khóe miệng của Chu Tu Trạch co rút, “Anh, ông nội và bà nội gọi em, em qua đó một chút.”

Chu Tu Lâm đứng dậy đi đến bên người Khương Hiểu, “Tu Trạch nói giúp chúng ta chụp ảnh gia đình.”

Khương Hiểu đáp một tiếng, khóe miệng nổi lên chút ý cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Chu Tư Mộ y y nha nha, tay nhỏ bé khua qua khua lại.

Chu Tu Lâm vươn tay, ánh mắt của Tư Mộ lập tức chuyển hướng nhìn ba mình. Chu Tu Lâm ôm lấy bé, tư thế ôm đúng chuẩn.

Khương Hiểu hé miệng cười, bây giờ anh có rất giống làm người giữ trẻ, không biết người trong làng giải trí nhìn thấy anh như vậy sẽ như thế nào. Cô kinh ngạc nhìn anh, Chu Tu Lâm quay đầu vừa vặn

chống lại tầm mắt của cô.

Một mảng không khí yên bình.

Anh nói: “Đi thôi.”

Cô đi theo bên cạnh anh.

Buổi tối, trên đường hai người trở về, Chu Tư Mộ đang ngủ say.

Khương Hiểu ôm tiểu Tư Mộ, Chu Tu Lâm ngồi ở bên cạnh.

Xe chạy vững vàng, dừng đèn đỏ Khương Hiểu nhìn ra ngoài, thấy trên biển quảng cáo ven đường, là banner tuyên truyền của <thịnh thế thiên hạ>.

<Thịnh thế thiên hạ> đang là bộ phim đang được tuyên truyền rất rộng rãi, đồng thời, có lượt tìm kiếm nhiều trên Internet.

Ngày đầu tiên khởi chiếu tỉ suất người xem là 1.8%, ngày hôm sau là 2.1%, một tuần sau, tỉ suất người xem đứng thứ nhất.

Hình ảnh Tấn Trọng Bắc trong phim được truyền bá, giá trị bản thân trực tiếp tăng lên. Không thể nghi ngờ <thịnh thế thiên hạ> đối với họ mà nói, là một bộ phim thu hoa trên gấm.

“Tấn Trọng Bắc và chị Ảnh thật sự rất xứng đôi.” Khương Hiểu cảm khái.

Chu Tu Lâm không tán thành, “Trình Ảnh có cảm tình rất tốt với Tấn Trọng Bắc, nhưng Tấn Trọng Bắc chỉ xem cô ấy là tri kỉ thôi.”

Khương Hiểu cũng rõ ràng, “Không biết Tấn Trọng Bắc thích người

con gái như thế nào nhỉ?”

Chu Tu Lâm cũng không hứng thú, anh chuyển đề tài, “Em làm người đại diện của Tống Dịch Văn thế nào?”

Khương Hiểu hơi giật mình, “Tống Dịch Văn?”

“Khả năng của em bây giờ, nghệ sĩ của Hoa Hạ, đều muốn em làm người đại diện của họ.” Chu Tu Lâm nói thẳng.

Khóe mắt Khương Hiểu giật giật, “Mỗi người đại diện đều từng bước một đi ra. Trương Du (người đại diện của Trình Ảnh) cũng phải dựa vào thực lực của mình đạt danh hiệu người đại diện của ngôi sao.”

Chu Tu Lâm hé miệng cười, “Em không biết cô ấy là học trò của tiên sinh Từ Đài Trường?”

Khương Hiểu: “....”

Chu Tu Lâm ngấm ngầm cười, “Đại diện Khương, chờ mong biểu hiện của em.”

Khương Hiểu suy tư một lát, “Chu Tu Lâm, sau khi em trở lại cương vị công tác, anh không cần phải chiếu cố em.”

“Ý chiếu cố của em cụ thể là cái gì?”

Khương Hiểu kêu một tiếng, “Không cần cho em đi cửa sau.”

Chu Tu Lâm nhíu mày: “Cửa sau của anh cũng không phải đi dễ dàng như vậy.”

Khương Hiểu liếc anh một cái.

Chu Tu Lâm cúi đầu nói nhỏ, “Thật ra anh muốn một đứa con gái.”

Khương Hiểu: “...”

Chu Tu Lâm đề thấp giọng nói, “Không biết khi nào có thể cho Tư Mộ một đứa em gái. Em nói chờ Tư Mộ lớn, là mấy tuổi?”

Nhất thời sắc mặt Khương Hiểu đỏ lên, “Anh nghe lén bọn em nói chuyện?”

Trong xe ánh sáng mờ tối, vẻ mặt Chu Tu Lâm thích ý, nghe cô nói câu nói đó đáy lòng của anh mềm mại rồi tỉnh rồi mù.

“Anh cho là thật. Khương Hiểu hy vọng em sớm ngày làm được. Phải cho bạn nhỏ thấy được tấm gương tốt.”

Anh nắm chặt tay cô, vừa ấm áp, vừa vững chắc.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc mọi nhà đều sáng, trong đó có một cái là của cô.

Cô nhìn anh, ánh mắt lưu chuyển, tình ý kéo dài.

Bóng đêm được chiếu sáng bởi từng ngọn đèn bạch ngọc, thật dịu dàng.

Thời gian tươi đẹp nhất, là có anh bên cạnh em.

.....

Ba năm sau.

Tháng ba năm nay.

Mùa xuân năm nay ở Tấn Thành, so với trước kia ấm áp hơn nhiều.

Làng giải trí hôm nay, nghệ sĩ mới tiểu thịt tươi Tống Dịch Văn và Chu Nhất Nghiên bị chó săn bất ngờ tung ảnh chụp đang ôm nhau ở trên đường giữa đêm khuya, chỉ ngắn ngủi nửa giờ đã nổ tung trên mạng xã hội.

Sau khi Khương Hiểu nhìn tin tức, tim của cô lập tức đập liên tục. Ba năm qua, cô đã dùng hết khả năng của mình mới đẩy Tống Dịch Văn lên vị trí diễn viên Nam trẻ xuất sắc. Nay bị nhà báo tung ra ảnh, thật sự làm cho cô trở tay không kịp.

Tống Dịch Văn và Chu Nhất Nghiên sao có thể ở cùng một chỗ?

Rốt cuộc chuyện này là từ khi nào? Hai người này làm chuyện sau lưng cô khiến cô không biết gì.

Trên weibo của Tống Dịch Văn đảo mắt có 20 ngàn lời bình luận, các fan đều hỏi, chuyện này là thật hay không.

Có Fan phẫn nộ qua weibo của Chu Nhất Nghiên nhục mạ.

Tóm lại, chuyện của hai người bị phanh phui, cũng không được mọi người ủng hộ.

Khương Hiểu thật sự tức giận muốn vọt đến trước mặt Tống Dịch Văn, hung hăng mắng cậu ta một trận. Vào lúc này đi gây sự, cô thật vất vả giúp cậu ta làm nam chính trong bộ phim tiếp theo, cậu ta không có ý định nhận bộ phim này!

Khương Hiểu thật nhanh triệu tập mọi người vào phòng làm việc họp.

“Lấy danh nghĩa công ty tung ra lời giải thích, Tống Dịch Văn và Chu Nhất Nghiên là bạn tốt, hai người không có quan hệ yêu đương.”

“Liên hệ với một số công ty truyền thông, yêu cầu họ đừng tung tin tức lại.”

“Mặt khác, thông báo Dịch Văn ngày nghỉ của cậu ta chấm dứt, bảo cậu ta ngày mai trở về ngay.”

Giao công việc xong, Khương Hiểu xoa xoa mi tâm, mệt mỏi ngồi trên sofa. Chu Nhất Nghiên muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của cô sao? Trong tay cô có vài nghệ sĩ, nhưng nghệ sĩ tốt nhất là Tống Văn Dịch.

Lúc này điện thoại của cô reo lên, là Chu Tu Lâm gọi đến.

Cho đến nay, cô đều dùng tên Jonh thay thế tên Chu Tu Lâm trên điện thoại của cô. Mọi người vẫn nghĩ Jonh là tên bạn trai người nước ngoài của cô khi cô đi du học.

Điện thoại được nối, bên kia truyền đến giọng nói mềm nhũn của đứa trẻ.

“Mẹ, khi nào thì mẹ về nhà?”

Nháy mắt khóe miệng của Khương Hiểu cong lên, mọi phiền chán đều trở thành hư không, “Mẹ lập tức trở về, 40 phút được không?”

“Mẹ, Mẹ Mẹ ở nhà chờ, mẹ lái xe chậm một chút.”

Tâm của Khương Hiểu đều mềm nhũn, “Ba đâu?”

“Ba đang làm nước ép trái cây cho Mộ Mộ uống, mẹ, nước ép dâu tây mà mẹ thích đó.”

Khương Hiểu cười lại nói vài câu với Chu Tư Mộ rồi cúp máy.

Thời gian qua thật mau, chớp mắt một cái đã ba năm.

Hôm nay là sinh nhật của Chu Tư Mộ, Cô lái xe đến cửa hàng bánh ngọt lấy bánh ngọt trước, lúc về đến nhà, đã muộn 10 phút.

Chu Tư Mộ mở cửa, trước cửa một lớn một nhỏ đang đứng đó. Bé giống Chu Tư Lâm, cũng giống Khương Hiểu. Buổi sáng, Khương Hiểu chọn quần áo cho bé, áo len cổ chữ V, quần màu đen, có bộ đáng tiểu soái ca.

“Mẹ....”

Chu Tư Lâm nhận lấy bánh ngọt trong tay cô, “Mộ Mộ đã hỏi anh hơn mười lần rồi, khi nào thì em về đó.”

Khương Hiểu xoay qua ôm lấy Chu Tư Mộ, đi thẳng quả phòng khách đến bàn ăn, mới buông bé ra.

Chu Tư Lâm ý vị thâm thường hỏi: “Công việc không tốt lắm.”

Khương Hiểu thở dài một hơi, “Quên đi, chuyện lớn nhất, hôm nay cũng không ở bên cạnh con được. Sinh nhật của Mộ Mộ là quan trọng nhất.”

Cả ngày hôm nay Chu Tư Lâm không đến công ty, anh là ông chủ lớn, muốn thế nào là thế đó.

Nhưng mà Khương Hiểu là nhân viên của anh, cũng không thể tự do

như anh được.

Tư mộ cười ngọt ngào, chỉ vào nước trái cây ở trên bàn,, “Mẹ, uống nước trái cây.”

Khương Hiểu uống một ngụm, hương vị thuần khiết, Chu Tu Lâm làm cái gì cũng giỏi. Cô nhìn Chu Tu Lâm, hỏi: “Buổi sáng các người đi khu vui chơi sao?”

Chu Tu Lâm: “Thời gian đến đó cũng không nhiều lắm, nhưng cũng chơi vài trò. Con của em nói chơi những trò đó thì quá ngây thơ.”

Khóe mắt của Khương Hiểu giật giật, “Trẻ con không thích chơi trò đó, vậy thì thích chơi cái gì?”

Chu Tư Mộ mang về mặt người lớn, nghiêm túc nói: “Cùng xem phim với mẹ.”

Khương Hiểu: “...”

Chu Tu Lâm tự tiểu phi tiểu.

Hàng năm sinh nhật của Chu Tư Mộ, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm đều phải trải qua cùng con. Một ngày này, bọn họ chụp rất nhiều ảnh. Chu Tu Lâm phụ trách xuống bếp, Khương Hiểu mua bánh ngọt.

Chu Tu Lâm và Khương Hiểu luôn bề bộn công việc, nhưng hai người đều cố gắng dành thời gian ở bên cạnh Chu Tư Mộ.

Năm nay Khương Hiểu tặng Chu Tư Mộ một chiếc cặp sách nhỏ. Cô và Chu Tu Lâm đã thương lượng với nhau, qua sinh nhật của Chu Tư Mộ, sẽ đưa bé đi nhà trẻ. Đương nhiên, hai người cũng đã hỏi ý kiến của Chu Tư Mộ.

Chu Tu Lâm mua hai phần quà, một phần tặng cho Tư Mộ, là một bộ sách bách khoa toàn thư cho trẻ em. Một phần khác là tặng cho Khương Hiểu, một hộp quà tinh xảo.

Khương Hiểu tò mò: “là cái gì vậy?” Ba năm qua, hằng năm cô đều nhận được quà tặng của Chu Tu Lâm, sinh nhật của Tư Mộ, cô luôn được thơm lây.

Chu Tư Mộ hé miệng nói, “Con đoán là vòng cổ.”

Khéo mắt của Chu Tu Lâm giật nhẹ một chút.

Khương Hiểu chậm rãi mở ra, quả nhiên là một cái vòng cổ, nhìn vòng cổ cô biết nó có giá trị xa xỉ. “Mộ Mộ thật là lợi hại.”

Chu Tư Mộ cười khanh khách, “Vì ngày hôm qua, con thấy ba lấy ra xem mà.”

Khương Hiểu nhìn Chu Tu Lâm, đáy mắt có ý cười. “Chu Tu Lâm, ánh mắt của Mộ Mộ tốt lắm đó.”

Chu Tư Lâm đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của Chu Tư Mộ, “Tư Mộ, qua sinh nhật, con đã ba tuổi. Ba tuổi là một người đàn ông rồi.”

“Dạ.” Lưng Chu Tư Mộ thẳng tắp.

“Sau này phải ngủ một mình, biết không?”

Chu Tư Mộ nháy mắt nhìn Chu Tu Lâm, “Nhưng con còn là trẻ con, trẻ con đều sợ bóng tối mà.”

“Trong phòng có đèn ngủ.”

“Nhưng mà con muốn ngủ cùng với mẹ.”

Khương Hiểu cười hì hì, “Mẹ không phản đối.”

Chu Tư Mộ đắc ý dương dương tự đắc, “Mẹ, con yêu mẹ nhất.”

Khương Hiểu hôn lên má bé, “Mẹ cũng yêu con, bảo bố, chúng ta thấp nển hát mừng sinh nhật đi nào.”

Buổi tối, Khương Hiểu đọc cho bạn nhor hai câu chuyện trước khi đi ngủ. Chu Tư Mộ từ từ tiến vào mộng đẹp.

Chu Tu Lâm từ thư phòng trở lại phòng ngủ, Chu Tư Mộ ngủ ở giữa giường lớn. Cái giường rất lớn, ba người cùng nhau ngủ trên đó cũng không chật chội. Chu Tu Lâm nhẹ nhàng ôm lấy Chu Tư Mộ, đưa bé đến giường nhỏ.

Bốn phía của giường nhỏ đều có rào chắn, rất an toàn. Thu xếp mọi thứ ổn thỏa, anh mới lên giường, đem Khương Hiểu đang ngủ mơ mơ màng màng ôm vào trong lòng.

Anh hôn thái dương của cô, “Sao lại mệt mỏi như thế này?”

Ý thức của Khương Hiểu hỗn độn, vô ý thức hỏi: “Nhất Nghiên và Tống Dịch Văn sao có thể ở cùng một chỗ?”

Hôm nay Chu Tu Lâm cũng mới biết việc này. “Không rõ ràng lắm.” Ba năm này, Chu Nhất Nghiên diễn rất nhiều phim, điện ảnh, truyền hình đều có, nhưng từ đầu đến cuối đều không có gây ra chuyện gì lớn, cũng chỉ lặn lội để quen mặt, và cũng không có vướng vào tin đồn tình ái.

Khương Hiểu đẩy anh một chút, “Nóng.....”

Chu Tu Lâm không cho cô có cơ hội nói chuyện tiếp, thuần thực cởi quần áo của cô, lại tiếp tục đến cởi quần lót viền tơ trắng của cô.

Chương 34

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khương Hiểu vẫn cảm thấy mình và Chu Tu Lâm kết hôn, là cô chiếm được tiện nghi lớn. Có chồng anh tuấn nhiều tiền, còn có con trai thông minh tuấn tú, sự nghiệp phát triển không ngừng. Không nói khiêm tốn, cô đã là một người chiến thắng trong cuộc sống rồi.

Chu Tu Lâm dạy cô rất nhiều thứ, ví dụ như ở trên giường.

Cho dù cô bảo thủ ở mặt này, thái độ không die nd da n l e q uu ydo n tự nhiên, do Chu Tu Lâm nghiêm túc kiên trì mà chỉ bảo nhiều lần, mỗi lần hai người trao đổi thể xác và tinh thần cũng có thể can sướng lâm li*.

*Can sướng lâm li: là một thành ngữ, nó có nghĩa là dễ chịu và thoải mái (Nguồn: Baidu)

Chỉ chốc lát sau, quần áo của cô đã bị anh cởi hết. Ngón tay anh lưu luyến ở trên nơi mềm mại của cô, mang theo cảm giác tê tê dại dại.

Có lẽ nhiệt độ ban đêm hơn mười độ, Khương Hiểu hơi rét run, cơ thể run run một chút, đưa tay ôm lấy anh, từ từ cọ xát lên người anh, giống như con mèo nhỏ dính người.

Nụ hôn của Chu Tu Lâm kéo dài xuống từng chút từng chút, Khương Hiểu bị anh hôn càng ngày càng nóng, suy nghĩ cũng càng ngày càng hỗn loạn.

Theo động tác của anh, cô cần khoe môi không phát ra tiếng, rất sợ đánh thức Tiểu Đậu Nha.

Đôi mắt Chu Tu Lâm che đậy một tầng rục rở nhỏ vụn, “Ngày mai bắt đầu để cho một mình con ngủ, có được không”

Khương Hiểu thở hển hển, “Con còn nhỏ.”

Chu Tu Lâm dừng sức đi về phía trước một chút, Khương Hiểu không khống chế nổi mà kêu một tiếng. “Nhẹ chút_____”

Chu Tu Lâm đè âm thanh, “Không nhẹ được_____”

“Tiểu Đậu Nha_____ Tiểu Đậu Nha sẽ bị đánh thức_____” Tay của Khương Hiểu trượt đến hông của anh, đầu ngón tay bấm vào thịt mềm của anh. Cô biết rõ điểm mẫn cảm của anh ở đâu.

Bình thường Chu Tu Lâm thanh cao lạnh lùng, cũng chỉ có cô hiểu mặt này của anh. Có đôi khi ấu trĩ nổi dậy cũng sẽ không tốt hơn con của anh bao nhiêu.

Chu Tu Lâm kêu rên một tiếng, nặng nề mà nhớ kĩ tên cô, “Hiểu Hiểu_____ Hiểu Hiểu_____”

.....

Khương Hiểu cực kì mệt mỏi, chuyện phần sau đều đã giao cho Chu Tu Lâm xử lí. Khi tắm, ngay cả mí mắt cô cũng đã không mở ra được. Yếu ớt dựa vào anh, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

Cô nghĩ ngày mai cứ để cho Tiểu Đậu Nha bắt đầu độc lập đi, nếu không eo của cô cũng muốn không thẳng lên được rồi.

Sau khi xong việc, Chu Tu Lâm ôm cô về phòng, nghe thấy cô mơ mơ màng màng nói, “Ngày mai anh tự mình nói với Tiểu Đậu Nha.”

Anh hôn khoe miệng của cô, cũng không có nói gì cả, thu xếp cho cô xong, anh lại đi đến bên giường của Tiểu Đậu Nha. Tiểu tử kia tứ ngưỡng bát xoa* mà ngủ, dáng vẻ ngây ngô đơn giản, càng làm cho người ta yêu thương.

*Tứ ngưỡng bát xoa: Chỉ tư thế ngửa mặt lên trời, dạng chân dạng tay ra.

Vợ con làm bạn, còn có cái gì tốt hơn cái này để theo đuổi đây? Anh đã ba mươi một tuổi rồi, trong giới càng ngày càng chú ý với cuộc sống riêng tư của anh. Dạng đồn đãi gì cũng có, anh không giải thích.

Sau này không lâu, anh sẽ đưa Khương Hiểu và Tiểu Đậu Nha một nhà ba người xuất hiện nơi công chúng.

Ngày hôm sau, Chu Tu Lâm đưa Chu Tư Mộ đến nhà cha mẹ, về sau Tư Mộ đi học tan học thì giao cho cha Chu mẹ Chu rồi. Chu Tư Mộ vác túi sách nhỏ của cậu, ngoan ngoãn mà vẫy vẫy tay với anh. “Ba, bái bai.”

Chu Tu Lâm tìm cho Tư Mộ một khu nhà trẻ song ngữ quốc tế của Tấn Thành, các phương diện hoàn cảnh dạy học cũng rất dieenndkdanleeequhydonnnn cao cấp, chủ yếu ở chỗ này sẽ rất chú ý đến sự bảo vệ riêng tư gia đình của đứa nhỏ.

Cha Chu mẹ Chu giáo dục trẻ con như bọn họ, chỉ là, không nghiêm khắc với Chu Tư Mộ như đối với Chu Tu Lâm như vậy, thân thiết cách thế hệ thực sự không giả.

Chu Tu Lâm mở ảnh chụp của Tư Mộ, WeChat ba năm của gia đình

nhỏ phát cho Khương Hiểu.

Khương Hiểu đang ở trong phòng làm việc, Tống Văn Dịch trở về trong đêm, sắc mặt u ám, tinh thần có vẻ hơi mệt mỏi, vẫn là bị sự kiện kia ảnh hưởng.

Khương Hiểu nhìn anh, hỏi: “Sao cậu và Chu Nhất Nghiên lại thế này?”

Cả người Tống Văn Dịch mặc trang phục hưu nhân, thân hình cậu ra cao lớn, ngũ quan tuấn tú. Mặc dù làng giải trí chưa bao giờ thiếu tuấn nam mỹ nữ, nhưng điều kiện về ngoài cậu ta như vậy cũng là số một số hai.

“Người yêu.”

Cậu ta lại thản nhiên thừa nhận. Hô hấp Khương Hiểu căng thẳng, “Cậu xem tin tức trên mạng chưa?”

Tống Văn Dịch gật đầu, “Xem.”

Bỗng nhiên Khương Hiểu cảm thấy có vài phần mệt mỏi, “Cậu có biết không, lúc này tuôn ra mẩu tin tức này, ảnh hưởng với cậu bao nhiêu?”

Tống Văn Dịch đương nhiên hiểu được, một tay cậu ta cài trong túi quần, giọng điệu nhàn nhạt, “Thật xin lỗi, tôi cũng thật sự không ngờ sẽ bị người ta chụp được.”

Khương Hiểu đau đầu, “Tôi để người tra xét, là Đông Hoa bên kia tìm phóng viên chụp.” Bộ phim tiếp theo của Tống Văn Dịch là chính kịch, đối thủ cạnh tranh nam chính là Đông Hoa Nhất Ca, cuối cùng Khương Hiểu giúp cậu nói được nhân vật này. Đông Hoa vô cùng

tức giận. tìm người bung chuyện của Tống Văn Dịch và Chu Nhất Nghiên.

Tống Văn Dịch nhú nhú mi, “Bung thì bung thôi, tôi vốn cũng đưa ra công khai qua một thời gian ngắn.”

Khương Hiểu: “....” Thật là hoàng đế không gấp thái giám gấp!

Tống Văn Dịch mấp máy khóe môi, “Nhất Nghiên cũng đã nói với tôi rồi, chị và cô ấy là bạn trung học trước đây.” Dừng một chút, “Quan hệ của chị và cô ấy không tốt.”

Khương Hiểu thật sự không thể tin được tai của mình, “Đúng không sai.’ Cô trở lại chuyện chính, không muốn lãng phí thời gian ở mặt này, “Phòng công tác đã phát ra lời thanh minh, nếu như cậu thừa nhận, không phải đánh vào miệng mình sao?”

Sắc mặt Tống Văn Dịch kiên quyết, “Tôi hai mươi sáu tuổi rồi, có người yêu cũng rất bình thường.”

“Nhưng cậu là nghệ sĩ.” Khương Hiểu cũng kiên quyết, “Tống Văn Dịch, cậu có thể nói yêu đương, về sau cũng có thể kết hôn. Nhưng bây giờ cậu là nghệ sĩ của Hoa Hạ, cậu muốn bỏ đi nỗ lực ba năm này của cậu?”

Tống Văn Dịch mấp máy khóe môi, không lên tiếng.

Lại là một người bị tình yêu làm choáng váng đầu óc.

Khương Hiểu khô khan nói: “Không phải để cho các người chia tay.”

“Ý của chị tôi hiểu, mà tôi sao có thể vì mình, liền không chú ý cảm nhận của cô ấy.”

Mỗi người đều có lập trường của mỗi người, dường như người nào cũng có lí do của mình.

Hai người im lặng trong chốc lát.

Khương Hiểu bình tĩnh mở miệng, “Cậu nghỉ ngơi hai ngày, nhớ tuần sau cậu phải làm khách mời tham gia 《 Chạy giúp anh em 》 , chuẩn bị trước một chút. Chuyện cậu và Nhất Nghiên, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu.” Bản thân phải đi đường như thế nào, hẳn là chuyện của chính mình.

Tống Văn Dịch cong khóe môi, “Được.”

Một mình Khương Hiểu ngồi ở trong phòng làm việc, đột nhiên trong lòng mệt mỏi một trận. Tống Văn Dịch đi không bao lâu, Khương Hiểu nhận được điện thoại của Chu Nhất Nghiên.

Chu Nhất Nghiên hẹn gặp cô một lần.

Khương Hiểu vui vẻ đồng ý.

Ba năm này, hai người gặp mặt qua ở các con đường, mỗi một lần giống như người xa lạ, không mở miệng trao đổi bất kì cái gì.

Khương Hiểu từ một trợ lí nhỏ không biết tên, bây giờ thành người đại diện mỹ nữ nổi tiếng trong giới.

Chu Nhất Nghiên từng diễn rất nhiều phim, chỉ là không thể đại hồng đại tử. Không ít người lên cười nhạo cô, uổng phí nhiều tài nguyên như vậy.

Hai người gặp mặt ở quán cà phê.

Khương Hiểu tới trước, cô gọi cho mình một ly nước trắng, cô sợ uống cà phê vào tối về càng không ngủ được.

Chu Nhất Nghiên muộn hơn thời gian hẹn mười phút, khi cô ta đi vào, đeo kính râm lớn.

Khương Hiểu nhìn cô bỏ kính râm ra, hơi sững sờ, ánh mắt cố định ở trên mặt cô ta, vài giây sau, cô đã nhìn ra. Chu Nhất Nghiên mở rộng khóe mắt, đôi mắt lớn hơn trước, mắt hai mí cũng rộng thêm rồi.

So sánh với khuôn mặt vui vẻ đơn thuần của cô ta, bây giờ kỹ thuật trang điểm của Chu Nhất Nghiên khéo léo hơn rồi. Vốn là ngũ quan đẹp mắt, càng đẹp mắt do kỹ thuật trang điểm do trang sức.

Chu Nhất Nghiên nhìn cô, đi thẳng vào vấn đề, “Tôi nhìn thấy phòng công tác phát tuyên bố. Tiếp theo cô định xử lý chuyện của tôi và Văn Dịch dinendian.lơqid]on như thế nào?” Về mặt của cô ta làm cho Khương Hiểu biết được, trong lòng Chu Nhất Nghiên hoàn toàn không lo lắng.

“Tôi nghĩ Tổng Văn Dịch hẳn là cũng nói cho cô rồi.”

Chu Nhất Nghiên nhún nhún vai, cô sờ nhấn trên ngón trỏ. “Cô không hỏi xem tôi, vì sao lại cùng với anh ấy?”

Khương Hiểu hơi vong môi một cái, “Nam nữ trẻ tuổi quen biết gặp mặt phát ra tia lửa, cũng là bình thường.”

Chu Nhất Nghiên cười khế, “Ôi, tôi phát hiện tôi thực sự không thể thích cô.”

Khương Hiểu ung dung thản nhiên: “Nhưng cô thích nghệ sĩ của tôi.”

Chu Nhất Nghiên bị nghẹn dừng tại, “Cô cho rằng tôi nghĩ sao? Nếu không thì cô hủy bỏ quan hệ người đại diện với Văn Dịch?”

Vẻ mặt Khương Hiểu lạnh lùng, “Có thể, vậy thì để Tống Văn Dịch đề xuất hủy bỏ hợp đồng với Hoa Hạ, tiền trái với giao ước theo đó mà làm.”

Chu Nhất Nghiên cười nhạo, cho tới bây giờ cô ta vốn không để cô vào mắt, đương nhiên cô ta cũng sẽ không quan tâm lời nói của Khương Hiểu. Chỉ là cô ta để ý Tống Văn Dịch. Cô ta tới gặp Khương Hiểu, cũng chỉ là muốn thăm dò cô một chút. Cô ta phải kịp chuẩn bị, nếu như Khương Hiểu ép Tống Văn Dịch và cô ta chia tay, như vậy chắc chắn cô ta sẽ không ngồi chờ chết. “Tôi cũng không dự định công khai, ai biết về sau tôi và anh ấy sẽ như thế nào?” Ở trong giới này lâu, gặp qua quá nhiều chia chia hợp hợp, cô cũng không có quá nhiều ảo tưởng với tình yêu.

“Tổ chương trình 《 Chúng ta yêu đi 》 tìm tôi, tôi dự định cùng đi tham gia với Văn Dịch.”

Khương Hiểu nhíu nhíu mày, “Tôi không đồng ý để Văn Dịch tham gia. Bây giờ sự nổi tiếng của cậu ta hoàn toàn không cần tham gia loại chương trình này.”

Chu Nhất Nghiên nhíu nhíu mày, “Nếu như chính anh ấy đồng ý đây?”

Khương Hiểu âm thầm nắm chặt tay, “Cuối cùng cô là thích cậu ta, hay là nhờ cậu ta nâng sự nổi tiếng của cô lên?”

Chu Nhất Nghiên nhìn cô, “Vậy còn cô? Cô gả cho anh tôi, cuối cùng là thích anh ấy, hay là vì mục đích của cô?”

Bầu không khí càng ngày càng nặng nề.

Khương Hiểu không nói một lời nhìn cô ta, “Yêu một người không cần treo trên bờ môi, không cần để cho toàn bộ thế giới biết, tôi cùng anh ấy biết là được.”

Chu Nhất Nghiên nhú nhú mày, “Khương Hiểu, chúng ta bắt tay giảng hòa. Chuyện của tôi và Văn Dịch, cô không cần tham gia, tôi sẽ đi xử lí chỗ anh tôi.”

Khương Hiểu chưa từng nghĩ tới, có một ngày, Chu Nhất Nghiên sẽ chịu thua với cô.

Chu Nhất Nghiên: “Tối hôm qua Văn Dịch không ngủ cả đêm, cô biết anh ấy có thể đi tới hôm nay không dễ dàng.”

Khương Hiểu nâng trán, cô thì dễ dàng sao? Bây giờ Tống Văn Dịch là át chủ bài lớn nhất trong tay cô. “Thật ra thì vấn đề không ở chỗ này của tôi. Nhất Nghiên, tôi chưa bao giờ sẽ yêu cầu nghệ sĩ của tôi phải làm theo yêu cầu của tôi. Con đường luôn là lựa chọn của chính bọn họ, mà tôi chỉ là dùng hết lực lượng của tôi đi giúp bọn họ tranh thủ nguồn tài nguyên phù hợp với bọn họ.”

Chu Nhất Nghiên hoảng hốt trong chốc lát, chợt cười, “Khương Hiểu, nghệ sĩ có thể đi theo cô thật sự may mắn. Vì cô cũng không cần cái gì, cô có thể đơn thuần giúp bọn họ.”

Cô cũng không cần cái gì sao?

Lần đầu tiên hai người bình tĩnh hòa nhã mà nói bốn mươi phút.

Vì chiều Chu Nhất Nghiên còn phải đi chụp chân dung, đến thời gian

cô còn phải đến chỗ tiếp theo. Dù sao cô cũng nói lời nên nói.

Hai người cùng đi ra từ quán cà phê.

Xe của Chu Nhất Nghiên ở đối diện đường quốc lộ, Khương Hiểu là bắt xe tới.

Đương nhiên Chu Nhất Nghiên cũng sẽ không đề nghị đưa Khương Hiểu về.

Ra khỏi quán cà phê, Khương Hiểu đang mở phần mềm điện thoại di động chuẩn bị gọi xe.

Chu Nhất Nghiên vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một chiếc xe màu đen thẳng trước mặt, người ở bên trong đang cầm máy ảnh chụp bọn họ.

Cô ta cắn răng nói: “Có phóng viên.”

Khương Hiểu không ngờ phóng viên theo sát như vậy, “Đi nhanh đi.”

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên thật sự không tốt, có lẽ hai ngày này vẫn bị chụp. Cô ta xoay người đi về phía xe, giày cao gót bảy tám cm, hơn nửa bước chân dồn dập, dưới chân lảo đảo một cái, chột nghiêng một chút, ngã nhào trên đất.

Phóng viên vội vàng chụp xuống, gấp rút lái xe lại rời đi.

Khương Hiểu liền bước lên phía trước, lúc này đỡ Chu Nhất Nghiên, “Cô có sao không.”

Chu Nhất Nghiên cắn răng, “Không có việc gì.”

Khương Hiểu nhìn thoáng qua chân của cô ta, “Đi bệnh viện trước.”

Chu Nhất Nghiên không gắng gượng chống đỡ, cô ta biết mình có thể là bị trật chân rồi. “Khương Hiểu, tôi sẽ không vì vậy mà biết ơn cô.”

“Cho dù không phải là cô, bất cứ người nào tôi cũng sẽ làm như vậy. Cô cũng đừng tự mình đa tình.”

Chu Nhất Nghiên buồn bã khó chịu trong lòng.

Khương Hiểu mở xe của Chu Nhất Nghiên ra, dọc đường im lặng.

Chu Nhất Nghiên gọi điện thoại cho người đại diện trước, nói cho cô ấy biết chuyện vừa rồi của cô ta, để người đại diện nhanh chóng đi xử lý, cô ta không muốn lại nhìn đến ảnh chụp của mình bị tuôn ra đến đây.

Sau đó cô ta gọi điện thoại cho trợ lý, báo cho cô ấy biết chuyện cô bị thương, để trợ lý đến bệnh viện. Cuộc điện thoại cuối cùng, Khương Hiểu cho rằng cô ta sẽ chia cho Tống Văn Dịch, nhưng không ngờ cũng là Tấn Thù Ngôn.

Thù Ngôn, thật xin lỗi, chân mình vừa bị trật khớp rồi, hôm nay không chụp hình được. Cậu không cần đến nữa, mình xử lý tốt rồi đi về.”

Ánh mắt Khương Hiểu nhìn thẳng về phía trước, tay không nhịn được nắm chặt tay lái.

Đến bệnh viện, bác sĩ để Chu Nhất Nghiên đi chụp phim trước.

Khương Hiểu vẫn không đi, chờ trợ lý của cô ta đến đây. Không ngờ lại chờ được Tấn Thù Ngôn trước. Nhìn ra, quan hệ của Tấn Thù Ngôn và Chu Nhất Nghiên không tệ.

Bây giờ Tấn Thù Ngôn đã tốt nghiệp đại học, hai năm qua tên của cô ở ảnh chụp hình của 《 Tạp chí hình ảnh 》 , đã có chút danh tiếng ở trong giới. Hơn nữa năm đó tuôn ra cô là con gái của đạo diễn Tấn và Lương Nguyệt, mỗi một lần chỉ cần cô có tác phẩm đưa ra thị trường, cũng sẽ die,n; da.nlze.qu;ydo/nn đưa độ chú ý không nhỏ.

Khương Hiểu luôn luôn khiêm tốn, cũng là ở nơi này một năm, nhờ danh tiếng của Tống Văn Dịch, làm cho tên cô truyền ra.

Tấn Thù Ngôn đi tới từng bước một, xa xa thấy được cô, “Xin chào, tôi là Tấn Thù Ngôn, là bạn của Nhất Nghiên.”

Khương Hiểu trả lời: “Xin chào, tôi là Khương Hiểu.”

Tấn Thù Ngôn quan sát cô, do dự nói: “Cô là trợ lí của anh Chu?” Cô còn nhớ rõ.

Khương Hiểu sững sờ trong chốc lát, giương một nụ cười, bình tĩnh nói: “Trước kia là vậy, bây giờ tôi là người đại diện của Tống Văn Dịch.”

Tác giả có lời muốn nói: Chu Tư Mộ: Nghe nói các dì chê cháu lớn quá nhanh rồi hả?

~~~~~

Lúc đầu tôi dự định đặt ra người Chu Nhất Nghiên là dạng mâu thuẫn, kiêu căng tự phụ, nhưng lại khó khăn vì tình yêu.

Chương có 188 cái bao lì xì~~ thứ bảy có thời gian có thể phát nhiều hơn một chút ~~

Tôi thích lời nhắn lại dài và nhiều, ha ha ha 丶? ≧? ≦)o

Chương 35

Editor: Gà

Tấn Thù Ngôn hơi kinh hãi, sau đó đột nhiên hiểu ra điều gì. "Khó trách mấy năm nay không nhìn thấy cô."

Khương Hiểu không ngờ, Tấn Thù Ngôn còn có ấn tượng với cô. Chẳng qua bọn họ chỉ có duyên gặp hai lần mà thôi. "Cô nhớ tôi?"

Sắc mặt Tấn Thù Ngôn dịu dàng, cười thành tiếng: "Mùa hè ba năm trước đây chúng ta đã gặp mặt, lúc ấy cô đi ra cùng với người nhà của Nhất Nghiên."

Khương Hiểu mỉm cười: "Cô rất giống anh cô."

Nhắc đến Tấn Trọng Bắc, giọng điệu của Tấn Thù Ngôn rõ ràng mềm hơn: "Cô biết anh tôi?" Nhưng sao cô chưa từng nghe anh mình đề cập đến cô ấy vậy.

Khương Hiểu gật đầu: "Trước kia tôi từng làm trợ lý, gặp được thầy Tấn ở studio."

"Thì ra là vậy."

Hai người thầm quan sát đối phương. Tấn Thù Ngôn đã sớm buông bỏ ý tưởng ban đầu kia, chỉ xem Khương Hiểu là một nhân viên bình thường của Hoa Hạ.

Trên hành lang yên tĩnh, hai người nói chuyện với nhau năm phút

đồng hồ.

Khương Hiểu nói: "Tấn tiểu thư, công ty còn có chút chuyện, tôi về trước."

Tấn Thù Ngôn gật đầu: "Có cơ hội sẽ gặp lại. Khương tiểu thư ——" cô còn gọi lại.

Bước chân Khương Hiểu thoáng dừng lại, đón nhận ánh mắt của cô ấy.

Con người Tấn Thù Ngôn hơi trầm xuống: "Tôi có cảm giác nhìn cô rất quen mắt. Tôi không có ý gì khác đâu, chẳng qua cảm thấy nhìn cô rất thân thiết. Lần đầu tiên thấy cô thì đã có cảm giác như thế rồi."

Khương Hiểu im lặng vài giây, đột nhiên cười, nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân: "Cũng có người nói dáng vẻ tôi rất giống Hạ Lam."

Tấn Thù Ngôn sửng sốt: "Cô nói vậy, hình như khá giống."

Khương Hiểu: "Tạm biệt."

Tấn Thù Ngôn đi vào tìm Chu Nhất Nghiên, biết cô ấy không có việc gì, cũng yên lòng.

"Vừa rồi em gặp trợ lý trước kia của anh chị bên ngoài."

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên lo lắng: "Hai người nói gì?"

"Không có gì. Sao chị không nói cho em biết, bây giờ cô ấy là người đại diện của Tống Văn Dịch."

"Trong giới bọn chị vòng nhân sự này vốn đổi tới đổi lui."

Tấn Thù Ngôn im lặng một chút: "Tại sao cô ấy không tiếp tục làm trợ lý cho anh chị?"

Chu Nhất Nghiên nhú mày: "Thù Ngôn, anh chị... Anh ấy đã 31 rồi."

Tấn Thù Ngôn gật đầu: "Em biết chứ."

Chu Nhất Nghiên chỉ muốn đâm đầu vào tường: "Ý chị là, anh chị so với em mà nói, đã hơi già rồi, em mới 24 tuổi thôi."

Trong nháy mắt khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Tấn Thù Ngôn nổi lên hai vệt đỏ ửng. "Nhất Nghiên, chị và Tống Văn Dịch yêu đương, đã thẳng thắn như vậy mà."

Chu Nhất Nghiên không muốn nói, mặc dù cô không thích Khương Hiểu, nhưng cũng không thể nhìn người bạn này nhảy vào hố. Ba năm nay cô đã nhìn ra, anh cô và Khương Hiểu không thể nào chia tay, hơn nữa trong nhà bây giờ còn có cục cưng Chu Tư Mộ, hai người càng không thể ly hôn. Trừ khi, anh trai có người bên ngoài... Hoặc là Khương Hiểu ở bên ngoài...! Nhưng khả năng này rất nhỏ.

"Dù sao anh Chu vẫn chưa kết hôn? Hiện giờ em cũng không gấp lắm." Tấn Thù Ngôn nhẹ nhàng nói.

Chu Nhất Nghiên nặng nề thở ra một hơi, thật là một vấn đề nan giải. "Ba mẹ em cũng chưa thúc giục em, bàn chuyện yêu đương sao?"

Tấn Thù Ngôn cười: "Chị quên anh của em rồi sao? Anh ấy và anh chị bằng tuổi, vẫn chưa có bạn gái."

"Chưa có bạn gái, không có nghĩa là không có phụ nữ."

Tấn Thù Ngôn dần ra: "Anh em không có, ý chị là anh chị có phụ nữ sao?"

Trong lòng Chu Nhất Nghiên oán thầm, đâu chỉ là có phụ nữ, ngay cả con cũng có rồi.

Sắc mặt Tấn Thù Ngôn trầm xuống: "Anh Chu không phải người như thế."

Chu Nhất Nghiên lắc đầu: "Bác gái thật sự bảo vệ em quá tốt." Cũng có thể do mấy năm này cô đã trở nên trưởng thành hơn rồi. "Thù Ngôn, đừng ngây thơ như vậy. Anh chị đã 31, anh chị là một người đàn ông bình thường."

Tấn Thù Ngôn cắn răng: "Có phải gần đây chị cãi nhau với anh chị không, sao cứ nói xấu anh ấy vậy."

Chu Nhất Nghiên: "..."

Khương Hiểu từ bệnh viện đi thẳng đến Hoa Hạ. Làm người đại diện cho nghệ sĩ nổi tiếng Tống Dịch Văn ở Hoa Hạ, một năm nay, trên dưới công ty ai cũng biết cô. Đặc biệt là bữa tiệc thường niên năm ngoái của công ty, Khương Hiểu còn nhận được giải thưởng người đại diện ưu tú.

Đó là giải Chu Tu Lâm tự mình trao cho.

Đứng ở giữa sân khấu, Chu Tu Lâm nắm tay cô, dáng vẻ ưu nhã, vẻ mặt khích lệ, chỉ nói năm từ: "Chúc mừng, cố gắng lên."

Người có mắt loáng thoáng nhìn thấu đầu mối, người đại diện Khương Hiểu tương lai sáng lạn. Hiện giờ tất cả đều đã được chứng thực!

Khương Hiểu đi đến chỗ tổng giám đốc. Man Kỳ đang mang giấy tờ cho Chu Tu Lâm, nhìn thấy cô thì khẽ mỉm cười. "Đại diện Khương, đã lâu không gặp."

Khương Hiểu vì tránh hiềm nghi, quả thật rất ít khi đi lên tìm Chu Tu Lâm.

"Chu tổng đang họp sao?"

Man Kỳ: "Vừa rồi có một hội nghị video, đã kết thúc rồi. Sao cô lại lên đây? Không phải vì chuyện của Chu công chúa chứ?" Người đi theo Chu Tu Lâm, rất có mắt nhìn xung quanh tai nghe tám hướng, cái gì cũng biết.

Khương Hiểu bất đắc dĩ cười.

Man Kỳ khẽ nhún vai: "Lần đầu tiên Chu công chúa yêu đương, lúc này cô phải cực khổ rồi." Cô ấy đoán nhất định Khương Hiểu đến vì chuyện của Chu Nhất Nghiên. Mặc dù bọn họ đã biết nhau vài năm, nhưng đối với Khương Hiểu, cô ấy không hiểu rõ lắm. Năm đó cô chỉ làm trợ lý cho Chu Tu Lâm vài tháng, đột nhiên phải ra nước ngoài du học, trở về lại trở thành người đại diện.

Ban đầu cô và Tina còn xem Khương Hiểu là đối thủ cạnh tranh, hiện giờ lại cảm thấy buồn cười. Năm đó Tina quấy vũng nước đục Chu Nhất Nghiên, sau đó bọn họ mới hiểu. Từ trước đến nay Chu tổng không thích trợ lý can thiệp vào chuyện riêng của anh, Tina không cẩn thận vượt qua ranh giới. Cho nên mấy năm nay Man Kỳ vẫn luôn lấy chuyện của Tina để nhắc nhở bản thân.

Khương Hiểu gõ cửa phòng làm việc: "Tôi vào trước, có thời gian tán gẫu tiếp."

Chu Tu Lâm vẫn đang trong giai đoạn cuối của cuộc họp video, anh ngẩng đầu lên liếc nhìn Khương Hiểu, lại tiếp tục cuộc họp.

Khương Hiểu không lên tiếng, nhẹ nhàng đi đến trước bàn làm việc, chẳng qua chỉ nhìn anh. Chu Tu Lâm vẫn ăn mặc như thường, áo sơ mi màu xám nhạt, thắt cà vạt màu đen, nhiều năm như vậy, cô nhìn vẫn không chán.

Chu Tu Lâm trầm giọng nói: "Vào kỳ nghỉ hè gia tăng tuyên truyền chiếu phim trên Internet, liên kết với các rạp lớn. Còn có kéo dài kinh doanh ảnh thị Đồi Nam một tháng."

Chờ anh nói xong, hội nghị kết thúc.

Khương Hiểu khẽ mỉm cười: "Sao muốn kéo dài ảnh thị một tháng?"

Chu Tu Lâm đứng dậy: "Sắp xếp cho dân cư gần đó xong đã."

Khương Hiểu suy nghĩ một chút: "Ảnh thị mở cửa kinh doanh, kinh tế Đồi Nam cũng sẽ được kéo theo, đến lúc đó bọn họ có thể tổ chức buôn bán."

Chu Tu Lâm gật đầu: "Đúng vậy. Căn nhà trước kia của em, anh đã cho người xây thêm hai tầng lầu."

Khương Hiểu kinh ngạc không thôi, đó là nơi mà cô đã sống từ nhỏ. Mặc dù phòng ốc đã sớm không ổn, chẳng qua chủ yếu là tình cảm. "Thật ra em không phải là người Đồi Nam. mấy tháng em trưởng thành, ba dẫn em dời đến Đồi Nam, nói đúng ra không phải là người Đồi Nam."

Chu Tu Lâm hỏi: "Không nghe em nhắc đến, sao lại dời đến Đồi

Nam?" Anh đi đến bên cạnh cô, dắt tay cô, cùng nhau đứng trước cửa sổ sát đất.

"Em đoán có lẽ ba muốn cách xa nơi khiến ông đau khổ."

Chu Tu Lâm cũng nhớ đến, mấy năm nay, dường như cho đến bây giờ Khương Hiểu chưa từng đề cập đến chuyện tảo mộ mẹ cô.

Khương Hiểu thở ra một hơi, xoay người ôm lấy eo anh, mặt cọ sát vào áo anh. Cô có thể cảm giác được lồng ngực anh truyền đến hơi nóng, cô càng ngày càng lưu luyến lồng ngực của anh rồi.

"Sao thế?"

"Phiền lòng."

"Bởi vì chuyện của Nhất Nghiên và Tống Văn Dịch?"

Cô níu lấy áo anh, không nói gì.

Chu Tu Lâm ôm vai cô: "Chiều nay Nhất Nghiên đã đến tìm em rồi hả?"

Khương Hiểu ngẩng đầu lên, không gạt được anh điều gì. "Đúng vậy. Toàn bộ đều nói về chuyện của cô ấy và Văn Dịch, hiện giờ fan của Văn Dịch ầm ĩ vô cùng."

"Em chuẩn bị làm thế nào?"

"Đây là chuyện của hai người bọn họ, em chỉ có thể xử lý công việc cho Văn Dịch. Về tình yêu của hai người, cái này phải xem tự bọn họ giải quyết thế nào thôi. Nhưng mà, em không ngờ, hai người này lựa chọn như vậy. Bao nhiêu người vì danh lợi không chừa thủ đoạn

nào, tình yêu đã trở thành hư vô mờ mịt từ lâu. Nhất Nghiên bị fan của Tống Văn Dịch mắng vô cùng thảm, nhưng lần này cô ấy lại không hề phản kích. Aiz — — "

Chu Tu Lâm nhú mày: "Đừng nghĩ phức tạp thế." Đường như kể từ khi cô sinh con xong, thì bắt đầu đa sầu đa cảm.

Khương Hiểu nghe anh nói: "Anh có cách gì à?"

Chu Tu Lâm lấy ra một tấm thiệp màu đỏ từ trên bàn.

Khương Hiểu nghi ngờ: "Ai sắp kết hôn ư?"

Chu Tu Lâm ý bảo cô mở ra xem thử.

Khương Hiểu từ từ mở ra, không che giấu được kinh ngạc. "Mạc Dĩ Hằng đính hôn? Chưa từng nghe tên đàn gái. Vậy anh ta và Hân Nhiên không phải là?"

Chu Tu Lâm nường theo lời nói của cô: "Ngày mốt ở khách sạn Crystal."

Khương Hiểu thở dài một hơi: "Hân Nhiên và Mạc tổng dây dưa ba năm, không ngờ cuối cùng cô dâu không phải là cô ấy." Nếu tuôn ra tin tức này, có thể phân tán sự chú ý ra khỏi chuyện của Tống Văn Dịch và Chu Nhất Nghiên rồi.

Chu Tu Lâm nắm chặt tay cô: "Buổi tối cùng nhau đi."

"Em — — "

"Chẳng lẽ em bảo anh dẫn Tưởng Cần đi?"

"Em lấy thân phận gì mà đi? Mạc Dĩ Hằng không có phát thiệp mời cho em đâu."

Chu Tu Lâm cười nói: "Em nói thử xem? Đương nhiên là bạn gái của anh."

Vẻ mặt Khương Hiểu co rút: "Anh Chu, em không muốn có scandal với anh đâu."

Gần đến giờ tan việc, Man Kỳ đi vào, Khương Hiểu vẫn chưa đi mà ngồi trên ghế sa lon xem mấy bộ phim gần đây mà Hoa Hạ sắp quay.

Man Kỳ giao giấy tờ cho Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm nói: "Ngày mốt tôi phải đi tham gia hôn lễ, ngày mai giúp tôi chuẩn bị một món quà, rồi giúp Khương Hiểu chuẩn bị lễ phục, cô ấy đi cùng với tôi." Công ty có chi phí sắp xếp trang phục, Chu Tu Lâm công tư như vậy, ngược lại người khác không đoán ra quan hệ của hai người.

Khương Hiểu xem xong kịch bản: "Man Kỳ tôi đi với cô."

Lúc hai người đi ra, Man Kỳ nói: "Chuyện của Chu Nhất Nghiên đã được giải quyết?"

Khương Hiểu nhún vai: "Cô xem tôi cũng đến tìm Chu tổng để đi cửa sau rồi."

"Cho nên Chu tổng bảo cô đi tham gia hôn lễ với anh ấy? Không dễ dàng gì. Là hôn lễ của ai vậy?"

"Mạc Dĩ Hằng."

"Mạc tổng? Cô dâu là Triệu Hân Nhiên?"

Khương Hiểu lắc đầu.

Khóe môi Man Kỳ cười giễu cợt: "Mạc Dĩ Hằng là công tử trắng hoa, quả nhiên! Lúc này Triệu Hân Nhiên công dã tràng rồi. Nhưng cô ấy cũng không thiệt thòi, ba năm nay Mạc Dĩ Hằng kéo cho cô ấy không ít tài nguyên, nếu không cô ấy có thể dễ dàng đạt đến địa vị như hôm nay sao?"

Khương Hiểu không phát biểu ý kiến. Đã rất lâu cô không liên lạc với Triệu Hân Nhiên rồi, mấy năm nay con đường diễn xuất của Triệu Hân Nhiên phát triển càng ngày càng tốt, nhưng cuối cùng tình cảm lại không như ý nguyện.

Buổi tối, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm đến nhà cha mẹ.

Tiểu Đậu Nha đã được đón về từ nhà trẻ rồi. Hôm nay là ngày thứ nhất đưa bé này đến nhà trẻ, một chút hào hứng cũng không có. Trở về thì vui vẻ ăn mấy miếng bánh ngọt, rồi hỏi đến mấy lần: "Bà nội, lúc nào ba mẹ đến đón con vậy?"

Mẹ Chu vội vàng gọi điện thoại cho Chu Tu Lâm, kêu bọn họ trở về sớm một chút.

Chu Tư Mộ ngồi trên ghế sa lon, bé bấm điều khiển TV. Bấm đến một kênh, vừa lúc trên tivi đang chiếu một bộ phim vườn trường, Chu Nhất Nghiên là nữ chính.

Chu Tư Mộ chỉ vào TV: "Cô kia."

Mẹ Chu cười: "Cô có xinh đẹp không?"

Chu Tư Mộ gật đầu: "Đẹp ạ."

Mẹ Chu hôn đầu bé: "Cô không ghét con đâu." Mỗi lần Chu Nhất Nghiên ra ngoài, sẽ luôn mang về rất nhiều quà cho bé. Cô không thích Khương Hiểu, nhưng lại rất thích đứa cháu trai này.

Ba Chu cầm sách thơ đến: "Tư Mộ à, chúng ta không xem ti vi nữa, ông nội dạy con đọc thơ được không?"

Chu Tư Mộ trượt xuống ghế sa lon, chạy đến, ra vẻ người rất hiếu học: "Được ạ."

Mẹ Chu lắc đầu: "Đứa nhỏ này mới tan học, ông đừng siết chặt như vậy."

Lúc Chu Tư Mộ và Khương Hiểu trở về, đã nghe thấy giọng non nớt của Tiểu Đậu Nha.

"Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương." [1]

[1]: Đầu giường ánh trăng rọi, ngỡ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

Không sai một chữ!

Trên mặt Khương Hiểu tràn đầy nụ cười: "Tiểu Đậu Nha biết đọc thơ rồi!" Cô và Chu Tư Mộ nói rộng cách giáo dục với Tiểu Đậu Nha, kiên quyết muốn bồi dưỡng Tiểu Đậu Nha theo sở thích của bé.

Chu Tư Mộ phát hiện ba mẹ mình trở về, đột nhiên, rưng rưng nước mắt. "Mẹ — — ba — — "

Cuối cùng vẫn chỉ là một đứa bé ba tuổi, ngày thứ nhất đi học, gần tám tiếng không nhìn thấy người nhà của mình, bé rất tủi thân.

Bé vừa khóc, lòng Khương Hiểu cũng co rút, cô ôm Tiểu Đậu Nha vào lòng, chỉ thiếu lau nước mắt nữa thôi.

Hai mẹ con cứ như đã chịu hết mọi tủi thân vậy.

Cha Chu vừa gấp sách lại, vừa yên lặng thở dài, rồi nhìn Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm bật cười, đi đến trước mặt hai mẹ con: "Bảo bối, sao thế?"

Tiểu Đậu Nha hít mũi: "Muốn mẹ — —" miễn cưỡng lại tăng thêm một câu: "Cũng muốn ba."

Mắt Khương Hiểu đỏ lên.

Chu Tu Lâm sờ đầu con: "Vậy hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm?"

Nước mắt Tiểu Đậu Nha dừng lại: "Có thể dẫn con đến quán lần trước mẹ dẫn con đi không?"

Khương Hiểu giải thích: "Là một nhà hàng lấy chủ đề là trẻ em nằm ở trung tâm thành phố." Nửa năm trước, Khương Hiểu dẫn Tiểu Đậu Nha đi ăn một lần rồi, không ngờ bé vẫn còn nhớ rõ.

Chu Tu Lâm rút vài tờ khăn giấy ra lau nước mắt cho bé: "Vậy thì đi thôi."

Tiểu Đậu Nha lập tức nở cười, tay nhỏ xíu nắm tay Khương Hiểu và

Chu Tu Lâm.

Cha Chu và mẹ Chu nhìn nhau một cái, dù có thân thiết với ông bà nội bao nhiêu chẳng nữa, cũng không bằng cha mẹ ruột.

Cha Chu sâu xa nói: "Nếu không tối nay chúng ta cũng đi ra ngoài ăn."

Mẹ Chu ghét bỏ: "... Ngây thơ."

Hiếm khi cả ba người nhà bọn họ cùng ra ngoài ăn cơm. Trên đường đi Khương Hiểu đặt chỗ trước.

Đang giờ tan làm, nên khi bọn họ đến đã hơn sáu giờ, cũng may người không đông như vào ngày chủ nhật.

Khương Hiểu gọi trước cho Tiểu Đậu Nha một vài món, dứt bé ăn no bảy tám phần, mới để bé đi chơi.

Nhà hàng chủ đề này, thức ăn đều phù hợp với khẩu vị của thiếu nhi, còn trang trí thêm các món đồ chơi, các kiểu mô phỏng.

Tiểu Đậu Nha đi chơi, hai người mới bắt đầu ăn gì đó.

Chu Tu Lâm liếc nhìn cu cậu: "Nhóc con."

Khương Hiểu quay đầu lại, Tiểu Đậu Nha cũng thấy bọn họ, cong môi nhìn về phía bọn họ, nở nụ cười trong sáng. Khương Hiểu thất thần ngẩn nhìn, cô mang mọi thứ mà mình thiếu thốn, bồi thường cho Tiểu Đậu Nha, có Tiểu Đậu Nha, cô giống như trải qua tuổi thơ một lần nữa.

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng nói: "Ăn thêm chút gì đi, vừa rồi em chẳng ăn

gì cả."

Khương Hiểu đột nhiên nói: "Chờ hết bận, em muốn dẫn Tiểu Đậu Nha ra ngoài du lịch."

Chu Tu Lâm cười như không cười: "Dẫn con trai em theo, vậy không mang theo chồng em à?"

Khương Hiểu: "..."

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Đậu Nha đã chạy đến. "Ba ơ, con muốn đi tè — —"

Khương Hiểu nói: "Phòng vệ sinh ở bên ngoài, ra cửa quẹo phải."

Chu Tu Lâm đứng dậy, dắt tay Tiểu Đậu Nha ra ngoài.

Đêm đó, Tiểu Đậu Nha chơi đến tám giờ mới chịu về. Lúc đi ra, Chu Tu Lâm và Tiểu Đậu Nha ra bãi đậu xe trước, Khương Hiểu cố ý tránh né, chờ bọn họ ở sân ga ven đường.

Kết quả ngày thứ hai, tuần san giải trí đột nhiên tuôn ra một tin tức, tiêu đề chấn động!

【Tổng giám đốc Chu Tu Lâm của Hoa Hạ ôm một đứa bé khoảng ba tuổi trong lòng, nghi là con riêng.】

Chương 36

Trước khi Chu Tu Lâm và Chu Tư Mộ vào toilet đã bị phóng viên chụp được.

May mắn ngày thường tính cảnh giác của Chu Tu Lâm rất cao, lúc ôm Chu Tư Mộ, mặt của Chu Tư Mộ bị anh che đi.

Phóng viên của tòa soạn báo xem như có đạo đức nghề nghiệp, đăng ảnh nhưng mặt của Chu Tư Mộ bị làm mờ đi.

Tin tức vừa ra, làng giải trí lập tức xôn xao. Có người cảm thấy tin tức này không đúng, ôm đứa nhỏ thì làm sao? Cũng có thể là con của một ai đó trong gia đình.

Khi tin tức bị truyền ra, trong lúc nhất thời, mọi người đều bị hấp dẫn bởi tin tức này.

Dù sao Chu Tu Lâm cũng là giám đốc của truyền hình và điện ảnh Hoa Hạ, thêm vào đó ngoại hình của anh rất anh tuấn, người chú ý đến càng nhiều. Động tác ôm đứa nhỏ của Chu Tu Lâm nhìn rất anh tuấn! Thậm chí còn có Fan nói rằng, cho Chu Tu Lâm tham gia tiết mục dỗ con.

Bộ phận PR của Hoa Hạ cũng cảm thấy khó xử, sáng sớm mọi người đều xem tin tức, nhưng không biết nên xử lý như thế nào. Nói thật đây là một thử thách lớn với bọn họ từ trước đến nay.

Điện thoại tại văn phòng reo liên tục, Tina làm việc sút đầu mẻ trán, cuối cùng không có biện pháp giải quyết nên liên hệ với Tưởng Cần.

Ảnh chụp ông chủ là thật, rốt cuộc đứa nhỏ có phải là con của ông chủ hay không, bọn họ không biết, cho nên không dám tùy tiện trả lời.

“Trợ lý Tưởng, thật sự tôi không biết bây giờ mình nên làm gì? Cho nên mới gọi đến cầu xin anh.” Tina đã làm việc ở bộ phận PR đã ba năm phụ trách tuyên truyền hình ảnh cá nhân của Chu Tu Lâm, công việc chủ yếu là nhắm vào Hoa Hạ, Chu Tu Lâm là người làm việc rất khiêm tốn.

Khi Tưởng Cần thấy tin tức cũng sửng sốt một lát, “Trước tiên các người không cần làm gì cả, chờ tin tức của tôi.”

Mi tâm của Tina căng thẳng, “Trợ lý Tưởng, chẳng lẽ là thật sao?”

Tưởng Cần trầm giọng trả lời: “Bất luận là thật hay giả, cũng không liên quan đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần làm việc hết khả năng của mình thôi.”

Tina nhẹ nhàng cười, “Làm sao tôi không rõ chứ.” Đặt điện thoại xuống, cuối cùng cô hiểu được, vì sao lúc trước cô và Tưởng Cần cùng tiến vào Hoa Hạ, Tưởng Cần trở thành trợ lý cấp cao.

Tưởng Cần thu lại tâm tình, nhanh chóng gọi điện cho Chu Tu Lâm. Lúc này mới bảy giờ, chắc Chu tổng vẫn chưa ra khỏi nhà.

Khương Hiểu nhận điện thoại, “Trợ lý Tưởng....”

Giọng nói của Tưởng Cần rõ ràng, “Phu nhân, báo giải trí tung ảnh chụp của Chu tổng và Tư Mộ.”

Khóe mắt của Khương Hiểu nháy liên tục, “Sao lại thế này?”

Tường Cần trả lời: “Tôi sẽ gửi bảng tin đó cho cô. Hiện tại bộ phận PR không biết phải xử lý như thế nào?”

Có gì đó chặn ở yết hầu của Khương Hiểu, hít sâu một hơi, mới bình tâm trở lại, “Được rồi, tôi đã biết. Chờ tôi xem xong, sẽ cho cậu câu trả lời thuyết phục.” Cúp điện thoại, cô nhanh chóng xem tin tức.

Sắc mặt của cô trầm xuống. Đây là báo của tuần san nào! Cái gì mà con riêng? Tiểu Đậu Nha không phải là con riêng.

“Con riêng.”* Ba chữ này hung hăng đâm vào trái tim của Khương Hiểu đau đớn. Cô cố nén sự chua xót kia ở trong lòng.

- 私生子: (con riêng) trong tiếng trung từ này có ba kí tự.

Chu Tu Lâm và Tiểu Đậu Nha từ trong nhà vệ sinh đi ra thấy Khương Hiểu ngồi ở đằng kia nhìn di động. Anh nhỏ giọng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Khương Hiểu nhìn anh xả ra chút ý cười, nhìn Tiểu Đậu Nha, “Tiểu Đậu Nha, ăn sáng thôi.”

Chu Tu Lâm để con lên ghế, Chu Tư Mộ ngoan ngoãn tự mình uống sữa. “Mẹ, sao mắt của mẹ lại đỏ vậy?”

“Mẹ ủa con dùng điện thoại nhiều nên vậy, Con cũng không thể chơi điện thoại quá nhiều, nếu không sẽ giống như mẹ đó.”

Chu Tư Mộ yên lặng không nói gì.

Sắc mặt của Khương Hiểu không thích hợp lắm, anh thấy làm sao đó. Hai người đi vào phòng bếp, cô đưa điện thoại di động cho anh, bắt đầu dĩ nói: “Không ngờ anh và Tiểu Đậu Nha đều lên tin tức.”

Chu Tu Lâm xem hết tin tức, biết cô lo lắng cái gì. Anh kéo kéo khóe miệng, lúc này mà anh còn có thể cười.

Khương Hiểu nhíu mi, tâm cô nặng trĩu, “Nên làm sao bây giờ?”

Chu Tu Lâm trầm ngâm nói: “Không chụp được mặt của Tiểu Đậ Nha nên sẽ không lộ cái gì, nhưng mà....”

“Nhưng mà sao?”

“Nhưng mà như vậy cũng tốt.”

Khương Hiểu khó hiểu, “Ý của anh là sao?”

“Anh sẽ giải thích.”

“Không phải mọi người đều biết đến sự có mặt của Tiểu Đậ Nha rồi sao?”

“Biết cũng là chuyện tốt, ít nhất sau này anh được yên tĩnh hơn nhiều.”

Nháy mắt Khương Hiểu hiểu rõ ý tứ của anh, “Anh muốn lấy Tiểu Đậ Nha làm lá chắn của anh.” Công khai chuyện thì chồng của cô sẽ không có ai mơ tưởng đến?

Chu Tu Lâm ôm cô, cầm tựa trên đầu cô, giọng điệu bình tĩnh, “Tu Mộ đã ba tuổi rồi, sau này một nhà ba người chúng ta cùng nhau xuất hiện, cũng không thể vì tránh phóng viên mà không ra khỏi nhà.”

Khương Hiểu thở ra một hơi.

Chu Tu Lâm hôn hai má của cô, yên lặng nhìn cô, nói từng chữ, “Anh sẽ lấy danh nghĩa công ty công khai danh phận, con không phải là con riêng, là con trai quang minh chính đại của anh. Bên kia truyền thông cũng sẽ lưu ý tốt, sau này phàm là tin tức liên quan đến Tư Mộ cũng sẽ không bị công khai.”

Khương Hiểu phì cười, “Chu Tiên sinh, ủy khuất anh rồi.” Hai tay của cô vòng lên cổ anh, nháy mắt mọi lo lắng trong lòng đều biến mất, chủ động nhẹ nhàng hôn lên môi của anh một cái.

Trong phòng khách lại truyền đến giọng nói của Tiểu Đậu Nha, “Mẹ, mẹ, con đã uống hết sữa rồi.”

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm cùng ra khỏi nhà bếp.

Tiểu Đậu Nha ăn xong điểm tâm, ngồi trên ghế dành cho trẻ con, nhìn ba mẹ.

Khương Hiểu lau miệng cho bé, dịu dàng dặn dò bé, “Nếu muốn đi tiểu phải nói với cô giáo, phải có quan hệ tốt với các bạn nam, đối xử khiêm nhường với các bạn nữ.”

Tiểu Đậu Nha gật gật đầu, “Con biết rồi. Mẹ, vậy khi nào thì mẹ dẫn theo con đi làm?” Bé chớp chớp cặp mắt to tròn kia, mắt hàm chứa chờ mong, từ chối bé thật là việc khiến người ta không đành lòng.

Khương Hiểu nghĩ mọi người đều biết, mẹ làm sao có thể mang con đi làm đây.

Chu Tu Lâm không tham gia vào câu chuyện của hai mẹ con, ôm Tiểu Đậu Nha xuống ghế, Tiểu Đậu Nha cọ cọ vào chân của Khương Hiểu. “Mẹ, con muốn đến Ảnh Thị Thành cùng với mẹ. Con sẽ ngoan ngoãn mà.”

“Vậy sao con không đi làm cùng với ba con?”

“Văn phòng của ba không có gì để chơi.”

Khương Hiểu hối hận, lần trước cho Tiểu Đậu Nha đi xem chụp ảnh ở Ảnh Thị Thành với cô, biết bên kia có nhiều cung điện, còn có thể mặc quần áo cổ đại, Tiểu Đậu Nha đối với việc này nhớ kỹ không quên, tâm tâm niệm niệm nghĩ tới.

“Trước kia không phải đã thảo luận với nhau rồi sao, chờ dì Lâm Vu từ nước ngoài trở về, mẹ sẽ đưa con đi Bắc Kinh xem cung điện thật.”

“Nhưng mà dì rất lâu mới về. Mẹ.....”

Chu Tu Lâm chậm rì rì trả lời: “Em xem như dẫn con đi trải nghiệm thực tiễn đi.”

Khương Hiểu liếc anh một cái, “Vậy em phải giải thích thân phận của Tiểu Đậu Nha như thế nào? Chẳng lẽ bắt con gọi em là chị sao?”

Tiểu Đậu Nha ôm đùi của Khương Hiểu, “Mẹ, mẹ xem như là chị của con đi. Con sẽ không để lộ cho người khác biết. Mẹ Mẹ sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà.”

Chu Tu Lâm nhú mày, không khỏi bật cười.

Khương Hiểu kiên trì, “Lần tới mẹ sẽ dẫn con đi.”

“Lần tới là lúc nào?”

“Lần tới chính là.....” Khương Hiểu lo lắng không biết trả lời như thế

nào, Tiểu Đậu Nha càng lớn, càng khó lừa gạt.

Chu Tu Lâm nhắc nhở: “Cuối tuần này mẹ của con sẽ đến Ảnh Thị Thành.”

“Chu Tu Lâm!”

Chu Tư Mộ để lộ ra cái răng sữa, “VẬY cuối tuần đi. Hôm đó con không đi học, con sẽ xin phép cô giáo.”

Chu Tu Lâm: “ĐƯỢC. Bạn học Chu Tư Mộ, ba sẽ nhờ bà nội xin phép giúp con.”

Khương Hiểu: “.....” Cô không phải là đối thủ của hai cha con nhà này mà.

Chu Tu lâm vỗ vỗ vai của cô, “Nói Tiểu Đậu nha là con của người thân là được.” Nói như vậy, sau này Khương Hiểu có dẫn bé theo người khác cũng không nghi ngờ. “Yên tâm, Con của em xem nhiều phim truyền hình như vậy, có thể diễn được mà. Đợi một thời gian, con của chúng ta có thể đoạt được ngôi ảnh đế luôn đó.”

Chu Tư Mộ nặng nề gật đầu.

Lúc này điện thoại của Chu Tu Lâm đổ chuông, là mẹ Chu gọi đến. Rõ ràng họ cũng đã đọc được tin tức.

Giọng nói của mẹ Chu có chút lo lắng, hỏi: “Sao lại xảy ra chuyện này?”

Chu Tu Lâm trả lời: “Mẹ, không có việc gì đâu.”

Mẹ Chu lo lắng, “Hôm nay có nên đưa Mộ Mộ đến nhà trẻ không?”

Chu Tu Lâm: “Mọi việc cứ làm như bình thường ạ. Con sẽ xử lí tin tức ạ?”

Mẹ Chu thở dài một hơi, “Các con thật mâu thuẫn. Lúc này làm rõ mọi chuyện, khiến mẹ lo lắng. Được rồi, các con nhanh đưa Tư Mộ qua đây. Con và Khương Hiểu cũng phải chú ý một chút.”

Chu Tu Lâm cười cười, “Mẹ yên tâm đi.”

Bộ phận PR của Hoa Hạ là một nhóm người tinh anh, sau khi được Tưởng Cần chỉ thị, toàn bộ người trong bộ phận PR đều phấn chấn.

Ai cũng không dám tin, Chu Tu Lâm đã có con gần ba tuổi.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà mẹ của đứa nhỏ là ai?

Chu Tu Lâm đã kết hôn.

Ai cũng không biết.

Tina viết một bài giải thích thật tốt về tin, tại bảng thông cáo của công ty.

[Trên mạng đang truyền đi thông tin về chuyện con riêng của Chu Tu Lâm tiên sinh, đó không phải thông tin chính xác. Quả thật Chu Tu Lâm tiên sinh có con, nhưng không phải con riêng. Hi vọng mọi người của truyền hình và điện ảnh Hoa Hạ chú ý, để cho cuộc sống riêng tư của Chu Tu Lâm tiên sinh không bị quấy rầy, để cho đứa bé có được môi trường trưởng thành tốt nhất.]

Sau khi lời giải thích được đăng tải, thông tin liên quan đến truyền hình và điện ảnh Hoa Hạ, các đại diện truyền thông cũng không tùy ý bình luận, bọt nước nhỏ gần như tan biến.

Chỉ là chuyện này lại làm cho làng giải trí chấn động. Trong lúc nhất thời, rất nhiều người thảo luận, ai là người sinh đứa nhỏ cho Chu Tu Lâm?

Tóm lại, điều này chưa có lời giải đáp trong làng giải trí.

Trong một ngày, điện thoại của Chu Tu Lâm reo không ngừng. Người quen biết của anh rối rít gọi đến hỏi thăm, yêu cầu anh gửi ảnh con trai của anh cho xem. Mọi người chỉ thấy ảnh bị làm mờ đi, nên không cam lòng.

Chu Tu Lâm không quan tâm đến những người đó.

Tâm của những người đó đều bị ngứa ngáy đến khó chịu, cuối cùng để cho Mạc Dĩ Hằng đến hỏi.

Mạc Dĩ Hằng nghĩ trước kia cười nhạo Chu Tu Lâm không gần phụ nữ, nhưng bây giờ người này lại có con trai được ba tuổi. “Tu Lâm, mình có chuyện này muốn cùng cậu thương lượng một chút?”

Chu Tu Lâm nhú mày, nhàn nhạt đáp.

“Tiệc đính hôn của mình cần một hoa đồng hồ trợ cầm nhẫn, mình thấy con trai cậu dáng dấp rất tốt, đêm mai cùng qua đây đi.”

Chu Tu Lâm cười một tiếng, “Không được, đã có hẹn với người khác rồi.”

“Ai vậy? mình và người đó bàn chuyện.”

“Bàn chuyện không thành.”

“Chu Tu Lâm, cậu quá keo kiệt. Cậu có con lớn như vậy muốn giấu đến khi nào?”

“Mình cũng muốn dẫn con mình đi chứ, nhưng các cậu chưa có con. Con mình đi thì chơi với ai?”

Một câu, trực tiếp làm cho nhóm người kia câm lặng.

Chu Tu Lâm cúp điện thoại, sau đó mở ngăn kéo, lấy ra ảnh chụp, ảnh chụp chung một nhà ba người bọn họ. Khóe miệng của anh hơi hơi giơ lên, Chu Tư Mộ làm hoa đồng, lần đầu tiên đương nhiên là làm hoa đồng cho ba mẹ bé rồi.

Anh còn thiếu Khương Hiểu một hôn lễ chính thức.

Buổi sáng Khương Hiểu đến phòng làm việc muộn nửa giờ, vừa đến chợt nghe mọi người nói đến việc này. Làm cho đương sự, cô không nói được lời nào. Sức ảnh hưởng của Chu Tu Lâm quá lớn.

“Không biết đứa nhỏ trông như thế nào? Nhìn nhỏ như vậy.”

“Chắc chắn sẽ không làm rõ ràng.”

“Tôi cam đoan, đứa nhỏ nhìn rất đẹp, nhìn Chu tổng mà xem.”

“Cô nói xem, ai là người sinh đứa nhỏ cho Chu tổng?”

“Nhìn ảnh chụp, đứa nhỏ chừng hai ba tuổi. Mau điều tra thêm ba năm trước đây, Chu tổng qua lại với ai?”

“Trình Ảnh? Quan hệ của Chu tổng và Trình Ảnh rất thân mật. Lúc đó không phải Trình Ảnh nghỉ ngơi một đoạn thời gian rất dài sao?”

“Trời ạ, có khả năng là Trình Ảnh.”

Thật sự Khương Hiểu không còn lời gì để nói. Cô nhẹ nhàng khụ một tiếng. “Tiểu Vũ, đem cho chị một ly cà phê, cảm ơn.”

“Chị Khương, chị không xem tin tức à?”

“Đã xem.”

“Chị Khương, chị có nghe được tin tức gì không? Rốt cuộc Chu tổng đã kết hôn rồi sao? Đại boss không hổ là đại boss, giữ bí mật thật tốt.”

Khương Hiểu cười cười, “Chuyện của Dịch Văn các cô xử lí xong hết chưa? Lại có thời gian thảo luận chuyện của ông chủ, không nhanh chút giải quyết cho tốt chuyện của Dịch Văn.”

“Chị Khương, hôm nay có tin tức của Chu tổng, hiện tại mọi người đã dời đi sự chú ý. Chúng em nghi ngờ, không biết có phải Chu tổng vì em gái của mình, mới để chuyện đùa nhỏ bại lộ?”

Khương Hiểu cảm thán, “Dạo gần đây Giai Nhân như thế nào?”

“Tình trạng quay phim cũng không tệ lắm.”

Khương Hiểu trầm tư một chút, “Cho trợ lí của cô ấy chụp nhiều ảnh của cô ấy khi đang quay phim, lo trước khỏi họa, thời điểm tuyên truyền phim có thể dùng đến.”

“Chị Khương, Giai Nhân muốn đến casting cho phim.”

“?” Khương Hiểu chậm rãi thì thầm, giọng nói tự nhiên, đó là bộ phim điện ảnh mới của Lương Nguyệt, biểu tình của cô lạnh nhạt, “Bên cô Lương có tin tức gì không?”

“Bọn họ đã chọn được nữ nhân vật chính, định dùng gương mặt mới.” Phim của Lương Nguyệt trước sau như một, đều thích dùng gương mặt mới. Năm đó Triệu Hân Nhiên nhờ vào gương mặt mới, đạt được giải thưởng nữ viên trè, từ đó về sau mọi chuyện đều thuận lợi.

Cho nên ai mà không muốn tham gia vào phim của Lương Nguyệt đâu?

Hứa Giai Nhân là người Khương Hiểu ký hợp đồng nghệ sĩ vào một năm trước, Hứa Giai Nhân tính cạnh tranh càng mạnh hơn Triệu Hân Nhiên, cô muốn được may mắn. Đương Nhiên bây giờ muốn tranh thủ cơ hội này.

Cùng ở chung với những diễn viên thế hệ trước, có thể vô tình bị cuốn hút, khả năng diễn xuất sẽ tốt hơn.

Trong chốc lát Khương Hiểu trầm mặc, “Trước tiên em lấy hồ sơ của Hứa Giai Nhân đưa đến phòng làm việc của cô Lương.”

“Được ạ.”

Ba năm qua, cô rất ít đề cử nghệ sĩ trong tay cho Lương Nguyệt. Ba năm, hiện tại cô cũng đủ lớn mạnh rồi, tất cả đều thuận theo tự nhiên thôi.

Lúc một mình, cô cũng tự hỏi bản thân.

Khương Hiểu, mấy năm nay, cuối cùng cô muốn gì

Chương 37

Ngày đính hôn của Mạc Dĩ Hằng, khách khứa đều đến dự. Hoa tươi được vận chuyển bằng đường hàng không, nụ hoa chớm nở, màu sắc tươi vui. Lễ đường được bố trí rất tỉ mỉ, tràn đầy lãng mạn và hạnh phúc.

Đây không phải là lần đầu tiên cô đi dự tiệc với Chu Tu Lâm. Hôm nay cô mặc một bộ đầm trắng, rất thích hợp với cô. Hai năm qua, phong cách ăn mặc của cô được nâng lên một hai điểm. Người đẹp dựa vào ăn mặc, một chút cũng không sai. Không phải nói, Khương Hiểu không xinh đẹp, chỉ là quần áo thêm phần không ít.

Chu Tu Lâm kéo tay cô, “Tay của em sao lại lạnh như thế này?”

Tháng ba, nhiệt độ cũng không phải rất cao, mặc dù bên trong hội trường có mở máy sưởi, nhưng vừa từ ngoài đi vào, vẫn có chút lạnh.

Khương Hiểu hít sâu một hơi, “Đẹp cũng khiến người ta lạnh lẽo, sẽ tốt ngay thôi.” Bỗng nhiên cô thấy phía trước có mấy nam nhân, “Ah.... Đó không phải Thiên Bảo Từ tổng sao?”

Chu Tu Lâm nhìn theo ánh mắt của cô, “Là anh ta.”

Khương Hiểu nghi ngờ nói, “Không phải năm ngoái Mạc tổng và Từ tổng có hiềm khích sao?”

Chu Tu Lâm nghiêng đầu, “Trong giới kinh doanh, không có vĩnh viễn làm kẻ thù.”

Khương Hiểu nghĩ đến hỗn chiến kia, không khỏi cười, “Em cho là đời này bọn họ sẽ không qua lại với nhau.”

Nói xong, hai người đến gặp đôi tân hôn của đêm nay.

Vị hôn thê của Mạc Dĩ Hằng họ Hàn, không phải là người của giới giải trí, bối cảnh gia thế vô cùng cường thế. Cô dâu rất tốt, đứng cùng một chỗ với Mạc Dĩ Hằng thật sự là trời đất tạo nên một đôi.

Mạc Dĩ Hằng bắt tay Chu Tu Lâm, ánh mắt nhìn Khương Hiểu. “Chu tổng, ngài cũng quá khiêm nhường, không mang theo phu nhân, dùng Khương đại diện làm lá chắn. Đi với ngài thì làm sao mỹ nữ tìm bạn trai đây?”

Chu Tu Lâm mỉm cười, “Yên tâm, về vấn đề hôn nhân của Khương đại diện, tôi cũng thật sự lo lắng.”

Mạc Dĩ Hằng cười nói, “Khương Hiểu, hôm nay tôi và Hàn Nhụy làm nhân chứng, cô yên tâm mà đi yêu đương.”

Khương Hiểu kiên trì, trên mặt mang theo nụ cười xinh đẹp, “Vây cảm ơn Mạc tổng và Mạc phu nhân, tôi sẽ nắm chắc cơ hội.” Cô không muốn nhìn đến khuôn mặt của vị tiên sinh bên cạnh.

Khẳng định rất lạnh.

Đúng như dự đoán.

Gặp xong đôi tân hôn, Chu Tu Lâm và cô tiếp chuyện với vài lão tổng trong giới giải trí, nói chuyện với bọn họ xong, sau đó nắm tay cô đi vào một chỗ khuất.

Khương Hiểu đang bưng một li cốc tai, miệng nhỏ nhấp một ngụm, “Thực ngọt, hương vị giống như nước có ga.”

Chu Tu Lâm nhếch miệng, “Uống ít một chút, rượu này có tác dụng chậm.”

Hôm nay cô cố ý làm kiểu tóc này, tóc dài uốn lượn, trên cổ mang vòng cổ anh tặng lần trước, kim cương rực rỡ chói mắt. Anh tặng trang sức cho cô, tham gia hoạt động bình thường cũng có thể dùng được.

Anh lấy ly rượu từ trong tay cô, không cho cô tiếp tục uống.

Khương Hiểu bĩu môi, “Sẽ không say.”

Chu Tu Lâm không thuận theo, “Có khả năng Tiểu Đậu Nha phát hiện em uống rượu.”

Khương Hiểu than nhẹ một hơi, khóe miệng hiện lên độ cong có chút đắc dĩ, “Con mới ba tuổi, Chu Tu Lâm, anh nói xem qua vài năm nữa, không phải em bị con ăn gấu gao sao?”

Thường ngày hai mẹ con ở nhà sẽ có lúc va chạm, Chu Tư Mộ rất biết suy nghĩ, hơn nữa lý do nói ra còn rất rõ ràng. Khương hiểu thường lên châm chọc, đứa nhỏ này một chút cũng không giống cô.

Ngón tay của Khương Hiểu đâm vào lồng ngực của anh, “Nè, lời của Mạc Dĩ Hằng nói anh đừng để trong lòng.”

Chu Tu Lâm nhăn mi, “Không phải vừa rồi em rất đồng ý với lời của cậu ta sao?”

Khương Hiểu cười, “Chu tiên sinh, không phải anh đang ghen tị đó

chứ?”

Chu Tu Lâm quay mắt đi, nhìn ánh trăng, biểu tình hơi mất tự nhiên. Anh đương nhiên biết, hai năm nay xung quanh của cô có không ít người, không thiếu người muốn theo đuổi phu nhân của anh.

Khương Hiểu tới gần anh, “Chu tiên sinh, em chỉ yêu một mình anh, được chưa?”

Chu Tu Lâm vừa định ôm chầm lấy cô, phía sau có người đi đến, giọng nói từ phía sau truyền đến.

“Tu Lâm....” Giọng nói trung niên của một người đàn ông.

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm cùng quay đầu lại, Khương Hiểu thu lại ý cười trên mặt.

Đạo diễn Tấn và phu nhân của ông Lương Nguyệt đi đến.

Chu Tu Lâm vươn tay, “Đạo diễn Tấn, cô Lương, chào.”

Đạo diễn Tấn gật đầu, “Tu Lâm, chúc mừng cậu, con trai của cậu đã được ba tuổi.” Nghe được tin tức trong lòng ông khó tiếp thu được.

Chu Tu Lâm cười yếu ớt, “Cảm ơn.”

Lương Nguyệt im lặng đứng bên cạnh ông, ánh mắt đánh giá Chu Tu Lâm và Khương Hiểu trong chốc lát. “Quả thực tin tức làm cho tôi kinh ngạc.”

Chu Tu Lâm không khỏi lắc đầu, vẻ mặt xin lỗi, “Thật có lỗi. Tôi chỉ muốn cho đứa nhỏ hoàn cảnh yên tĩnh, nên chưa muốn công khai.”

Lương Nguyệt gật đầu, tỏ vẻ hiểu. Tấn Thù Ngôn thì phải làm sao đây. “Khương Hiểu, đã lâu không gặp.”

Khương Hiểu nhìn Lương Nguyệt, giọng điệu bình tĩnh, “Cô Lương, xin chào.”

Quả thật đã lâu không gặp.

Ba năm trôi qua, đây là lần gặp thứ hai của bọn họ.

Lần trước là trong lễ công chiếu phim điện ảnh của đạo diễn Tấn, những người đại diện trong công ty Chu Tu Lâm được tham dự.

Hôm đó, Khương Hiểu lễ phép đến trước mặt Lương Nguyệt chào hỏi, đến nay hình ảnh đó như mới trải qua ngày hôm qua.

“Cô Lương, cô vẫn khỏe chứ, tôi là Khương Hiểu.”

Cô không gọi là Angel.

Cô bình thản nói ra tên của mình.

Lương Nguyệt nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, “Xin chào, có phải tôi đã gặp qua cô ở đâu không?”

Khương Hiểu cong khóe miệng, tươi cười không lan đến mắt, “Cô Lương, trước đây tôi là trợ lý của Chu tổng.”

Gương mặt tinh xảo của Lương Nguyệt bừng tỉnh hiểu ra, “Tôi nhớ rồi, đã thật lâu trước kia. Lớn tuổi, chuyện trước kia đều không nhớ rõ.”

Trương Du đứng ở một bên cười, “Cô Lương, cô cũng không tính là

lớn tuổi, chúng tôi phải sống làm sao. Cô chăm sóc da tốt nên chỉ nhìn hơn hai mươi tuổi thôi.”

Lương Nguyệt bật cười, “Nhìn từng đợt rồi từng đợt người mới, tôi đây không già không được.”

Trương Du cảm thán, “Đúng vậy. Những người đại diện như Khương Hiểu cũng xuất hiện, tôi cũng cảm giác mình già đi rồi.” Năm nay cô chỉ mới ba mươi lăm tuổi, trong làng giải trí được hưởng danh xưng người đại diện xuất sắc. Tuy rằng hiện tại cô đã rời khỏi Hoa Hạ, tự lập công ty của riêng mình, nhưng mà cũng có tình nghĩa với Hoa Hạ, Hoa Hạ đối với người đại diện này cũng có chút chiều cố.

Lương Nguyệt giống như nhớ đến cái gì, “Tên của cô là Khương gì vậy?”

Khương Hiểu trả lời: “Khương trong Khương Tử Nha, Hiểu trong sáng tỏ.” Ngữ khí bình thản, từ ngữ rõ ràng.

Lương Nguyệt gật đầu, dịu dàng nói, “Là Khương, tôi còn tưởng là Giang trong Trường Giang.”

Hôm nay gặp nhau tại lễ đính hôn của Mạc Dĩ Hằng, thật ra Lương Nguyệt nhìn Khương Hiểu đến vài lần.

Suy nghĩ kỹ càng, đường trưởng thành và tích lũy của Khương Hiểu, từ một trợ lý nhỏ của minh tinh, đến làm trợ lý của Chu Tu Lâm, cho đến bây giờ có thể chạm đến vị trí người đại diện, xem tuổi của cô ấy có thành tích như vậy quả thật khó có được.

Mọi chuyện thuận lợi làm cho người khác có chút không quá tin tưởng.

Chu Tu Lâm nói chuyện cùng vài lão tổng, Khương Hiểu nhân nhĩ ăn điểm tâm. Đúng lúc, di động vang lên. Cô cả kinh, là người nghệ sĩ nào có scandal.

Gần đây thần kinh của cô có chút căng thẳng.

May mắn, là Tiểu Đậu Nha gọi đến.

Bây giờ Tiểu Đậu Nha đang nằm trên giường lớn, mặc bộ áo ngủ hình tiểu Hùng màu lam, nói vào điện thoại di động. “Mẹ, mẹ và ba khi nào thì về?”

“Nhanh thôi, Ông nội và bà nội đưa con về à?”

“Vâng ạ. Còn có Nhất Nam và Nhất Bắc đến nhà chúng ta chơi, cô còn tặng đồ chơi cho con.”

“Vậy con có cảm ơn cô hay không?”

“Con có ạ. Con mời cô đến nhà trẻ chơi với con, cô nói bận việc học nên không thể đi.” Vẻ mặt của bé tiếc nuối.

Khương Hiểu cười, Tiểu Đậu Nha vừa mới đến nhà trẻ, cảm thấy mới mẻ, dĩ nhiên nhà trẻ trở thành ngôi nhà thứ ba của bé. Một bên cô nghe con trai nói chuyện, một bên ăn bánh ngọt.

“Bánh ngọt! mẹ, không phải buổi tối không ăn để giảm béo sao?”

Khương Hiểu: “... Mẹ béo lắm sao?”

Tiểu Đậu Nha nghiêm túc suy nghĩ, “Dù mẹ có béo con vẫn yêu mẹ.”

Khương Hiểu cảm thấy sau này con trai cô khẳng định sẽ được nhiều con gái thích. Lại nói tiếp lời ngon tiếng ngọt, một câu lại một câu, không biết giống ai? Chu Tu Lâm cũng có nói, mỗi khi động tình thì anh sẽ nói bên tai cô, gọi cô là “bảo bối”.

Cô cúp điện thoại, đang chuẩn bị đi toilet, đúng lúc gặp Lương Nguyệt.

Lương Nguyệt gật đầu với cô, “Buổi sáng hôm nay chúng tôi nhận được tài liệu của Hứa Giai Nhân, là một bộ phim điện ảnh về bi kịch, tôi đã xem qua hình tượng của Hứa Giai Nhân, đầu tháng tư này cô cho cô ấy đến casting, chúng tôi sẽ xem xét.”

Về mặt Khương Hiểu như cũ, “Cô Lương, thật làm phiền cô.”

Lương Nguyệt nhìn cô, “Khương Hiểu, nghe Trương Du nói, cô là người Lăng Nam?”

Rượu cốc tai tác dụng chậm dần dần phát huy hiệu lực của nó, cô thả lỏng thần kinh, buông đi cảnh giác. “Đúng vậy, tôi được sinh tại Lăng Nam, mãi cho đến khi lên trung học, tôi mới chuyển đến Tấn Thành.”

Lương Nguyệt buồn bã, “Lăng Nam là một nơi rất tốt, địa linh nhân kiệt, Hoa Hạ xây Ảnh Thị Thành ở lăng Nam rất tốt. Sau này chúng ta có thể đến Lăng Nam quay phim.”

Khương Hiểu gật đầu, “Chu tổng rất giỏi, ánh mắt cũng rất tốt.”

Đúng vậy. Chu Tu Lâm là nhân tài hiếm có, tất cả phương diện đều không thể soi mói. Lương Nguyệt nghĩ tới con gái của mình, khi biết được Chu Tu Lâm có con trai, Tấn Thù Ngôn đã khóc cả một buổi chiều. Nhốt mình ở trong phòng, không ăn không uống, ai khuyên cô

cũng đều vô dụng. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, bọn họ làm cha làm mẹ, đều hi vọng con gái của mình được hạnh phúc. Nhưng mà chỉ duy nhất chuyện tình cảm, bọn họ không giúp được.

Tác phong làm việc của Chu Tu Lâm, qua nhiều năm Lương Nguyệt không xác định được.

Bà cười nhẹ, tâm tình thoáng trầm xuống. “Cô rất giỏi, đã ký được hợp đồng với vài nghệ sĩ, cần nhắc lại một chút những người đó sẽ nổi tiếng thôi.”

Khương Hiểu: “Tôi chỉ là may mắn thôi.”

Lương Nguyệt biết cô khiêm tốn, “Con gái của tôi nhỏ hơn cô hai tuổi, so với cô còn kém rất xa.”

Mặc dù bà nói như vậy, nhưng trong giọng nói không chút che dấu yêu thương đối với con gái. Đó là cách nói con của họ mà các bà mẹ nói với người ngoài.

Khương Hiểu ghen ở yểu hâu, “Tấn tiểu thư rất giỏi, phong cách chụp ảnh của cô ấy rất độc đáo.” Tấn Thù Ngôn có tài năng chụp ảnh trời cho, cũng có gia đình hậu thuẫn.

“Nó chỉ tùy tiện vui đùa một chút thôi, tôi cũng không trông cậy nó đạt được thành tích gì.”

Khương Hiểu cười cười. Cô biết các tác phẩm của Tấn Thù Ngôn là <thiên không>, <nhà>, bảo tàng nghệ thuật Châu Á ở San Francisco đã trưng bày vĩnh viễn tác phẩm đó.

Lại có người đi lại chào hỏi Lương Nguyệt, Khương Hiểu tìm lí do rời đi. Cô bước từng bước về phía trước, lưng thẳng tắp, bước chân

kiên định.

Chung quanh tràn đầy tiếng nói cười, giờ phút này cô có cảm giác cô như tách riêng ra một không gian khác.

Lúc Chu Tu Lâm quay lại, thấy cô ngồi một mình ở một góc, sắc mặt ửng đỏ. Anh nhú mi.

Khương Hiểu nhìn anh mỉm cười, hai mắt mơ hồ, “Sao bây giờ anh mới quay lại? Em chờ anh đã lâu rồi.”

Chu Tu Lâm không khỏi lắc đầu, “Đi thôi, về nhà. Muốn anh đỡ em không?”

Khương Hiểu đứng dậy, “Không cần. Nếu anh đỡ em, ngày mai em và anh sẽ lên báo đó.”

“Em nhớ rất rõ nhỉ.”

Cô cũng không uống rượu, chỉ có chút mệt mỏi. Vừa lên xe liền làm ổ trên người anh, tìm tư thế quen thuộc rồi ngủ.

Về đến nhà, Chu Tu Lâm một đường ôm cô về phòng ngủ.

Ôm cô đặt lên giường, nhìn đến tiểu tử kia đang ngủ giữa giường, gối đầu lên cái gối nhỏ của bé.

Khương Hiểu la hét muốn uống nước, Chu Tu Lâm đi rót một ly nước cho cô. Khương Hiểu uống một hớp lớn, tinh thần dần dần thanh tỉnh.

Đột nhiên cô ôm chầm lấy Chu Tu Lâm, đôi mắt ướt sũng, nhỏ nhẹ nói, “Chu Tu Lâm, anh có bí mật không?”

Chu Tu Lâm vuốt mặt cô, “Có.”

Khóe miệng của Khương Hiểu cong lên, “Bí mật gì?”

Chu Tu Lâm cúi đầu hôn miệng của cô, “Chờ em tỉnh anh sẽ nói cho em biết.”

Khương Hiểu bất mãn, đến gần anh, vùi đầu vào ngực của anh, ngửi mùi hương dễ ngửi trên người anh. “Anh không nói cho em biết!” Cô ôm cổ anh không chịu buông tay, “Em nói bí mật của em. Em có rất nhiều bí mật. Rất nhiều, rất nhiều.” Cô cẩn thận cất giấu tâm tư nhỏ nhiều năm như vậy, mỗi khi uể oải bất an, đều cắn răng vượt qua.

“À..... Có bao nhiêu bí mật?”

“Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, thì đã thích anh.” Nói xong cô nở nụ cười, “Anh rất anh tuấn nha! Khi đó em rất hâm mộ Chu Nhất Nghiên.”

Mắt của Chu Tu Lâm ánh lên vẻ vui mừng, ánh mắt sáng quắc, “Thích anh? Hà?” âm cuối của anh hơi cao.

Khương Hiểu nặng nề gật đầu, đáy mắt tràn đầy tình yêu, “Thích anh rất nhiều năm, anh là mục tiêu của em, nhưng em lại sợ, anh không thích em thì làm sao bây giờ? Anh tốt như vậy, em cái gì cũng không có, em cái gì cũng đều không có..... Em là một phiền toái, em sẽ mang đến rắc rối cho anh....” Nói xong cô yên lặng, nước mắt lặng lẽ rơi.

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, trấn an cô, “Em là bà xã của anh, rắc rối gì chứ. Thay đồ nào, trước tiên ngủ một giấc đi đã.”

Giúp Khương Hiểu đổi lại đồ ngủ, anh thoáng nhìn qua Tiểu Đậu Nha đang ngủ ở giữa, do dự một chút, vẫn là ôm bé lên, chuẩn bị cho bé ngủ ở giường nhỏ. Nhưng lúc Chu Tu lâm ôm lấy bé, đột nhiên bé mở miệng, “Ba, Ba lên lút dờn con qua giường nhỏ sao?”

Tâm của Chu Tu Lâm nảy lên một chút.

Chu Tư Mộ mở to mắt nhìn ba, “Ba, mỗi tối đều đưa con đến giường nhỏ. Con còn nhỏ mà.”

Khóe mắt của Chu Tu Lâm giật giật, “Giả bộ ngủ?”

Chu Tư Mộ chậm rì rì, “Con luôn luôn chờ các người về, ba, con chờ rất lâu đó. Sao ba có thể ôm con đi.” Cậu dẹt miệng. “Vì sao đối xử với con như vậy? Con muốn cùng ngủ với ba mẹ mà. Bạn học lớp con đều ngủ cùng ba mẹ mà. Con còn nhỏ như vậy, ba, sao ba có thể nhẫn tâm như vậy, cho một đứa con nít ngủ một mình?”

Chu Tu Lâm nhìn Khương Hiểu, Khương Hiểu đưa tay bưng kín mặt.

Tiểu tử đang diễn một vở hí kịch nhỏ.

Chu Tu Lâm nghĩ một lí do, “Ba mẹ sợ đang ngủ sẽ đè lên con.”

Chu Tư Mộ nghĩ đến điều gì đó gật đầu, “Vậy ba đổi giường lớn hơn. Như vậy khi ngủ sẽ không đè lên con. Ah, khó trách ba đều đè trên người mẹ.” Bé xoay người vỗ vỗ vai của Khương Hiểu, sau đó ôm Khương hiểu, “Mẹ, chúng ta đổi giường lớn hơn là tốt rồi.”

Khương Hiểu kiên quyết không mở mắt ra.

Chu Tu Lâm đứng dậy đi vào phòng tắm.

Chương 38

Editor: Lạc Tâm Vũ

Một đêm kia, khi nửa đêm Chu Tư Mộ vẫn bị cha cậu lén cho đổi vị trí, mà còn là chuyển dời đến phòng trẻ bên cạnh. Cũng bắt đầu từ ngày đó, Chu Tu Lâm muốn hoàn toàn chặt đứt “Thói quen xấu” của cậu và ba mẹ cậu khi đi ngủ. Không có cách nào, ai bảo tuổi cậu còn nhỏ, không có năng lực phản kháng.

Hôm sau, việc vui của làng giải trí lia lịa. Tám giờ sáng, điện ảnh và truyền hình Tinh Mỹ tuyên bố thông tin, Mạc Dĩ Hằng đính hôn với bạn gái ngoài giới, hơn nữa còn kèm trên một tấm ảnh cưới. Fan của Triệu Hân Nhiên dieenndkdanleeequhydonn nổi giận, một nhóm đến cơ quan của Tinh Mỹ mắng chửi rộng rãi kẻ bạc tình Mạc Dĩ Hằng này, một nhóm đi Weibo của Triệu Hân Nhiên an ủi cô, để cho cô cố gắng.

Vài năm nay, Triệu Hân Nhiên quay mấy bộ phim truyền hình có tỉ lệ người xem TV cao, điện ảnh cũng là ít mà hoàn mỹ, diễn xuất trực tuyến, bắt được không ít fan. Hơn nữa ngày thường tốt bụng khiêm tốn, cũng nói chuyện yêu đương một hồi với Mạc Dĩ Hằng, rốt cuộc kết quả như thế này. Ngay cả quần chúng ăn dưa rồi rít đứng bên phía cô, cảm thấy Mạc Dĩ Hằng đùa giỡn tình cảm của Triệu Hân Nhiên.

Không bao lâu, Triệu Hân Nhiên chủ động phát một cái Weibo.

【Khi cùng Mạc tiên sinh yêu nhau hai bên đều là chân tâm thật ý, không thể đi đến cuối cùng, là duyên phận chưa tới. Chúc Mạc tiên

sinh hạnh phúc! Hơn nữa cũng mong ước mình tìm được hạnh phúc】

Triệu Hân Nhiên thật sự quá thông minh. Chia tay không làm được người yêu, nhưng vẫn có thể làm bạn bè. Cô không có bối cảnh, mai sau tuổi tác phát triển, dù sao vẫn muốn tiếp tục phấn đấu ở sự nghiệp diễn xuất. Bây giờ cô làm như vậy, về sau Mạc Dĩ Hằng cũng tâm còn thương mến với cô. Không thể không nói, trí tuệ tình cảm của Triệu Hân Nhiên so sánh với mấy năm trước, dường như thật sự biến thành một người khác.

Mà lúc này, Khương Hiểu lại nhận được một cái tin tức, là Triệu Hân Nhiên gửi tới.

“Khương Hiểu, lấy một thời gian chúng ta gặp mặt một lần đi, chị muốn nói vài lời với em.” Một câu nói, có thể thấy được đau khổ trong lòng.

Khương Hiểu lại nhìn cái Weibo kia đã không có cảm giác gì. Thật thật giả giả, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng.

Sau đó vào lúc 10:10 giờ sáng, Weibo Tống Văn Dịch công bố tình cảm với Chu Nhất Nghiên.

【Gặp em thật vui mừng, quãng đời còn lại đều là em @ Chu Nhất Nghiên】 trích dẫn Chu Nhất Nghiên.

Trong phút chốc, Weibo bùng nổ.

Mặc dù trước đó sớm tuôn ra tin tức, cũng không chống đỡ được chính miệng người trong cuộc chứng minh đến lại thêm mãnh liệt.

Phòng công tác sớm chờ cái thời điểm này rồi.

“Bình luận qua 10 vạn, kích qua 30 vạn rồi. Trời ạ....”

“Sao tôi không vào được...”

Theo trích dẫn của Weibo này, lượng bình luận càng ngày càng cao.

Khương Hiểu vượt trán. Tống Văn Dịch kiên trì, cô sẽ không phản đối. Cô cũng chúc mừng cậu ta và Chu Nhất Nghiên từ trong lòng. Rất lâu, cô nói một câu, “Phòng công tác gửi chúc phúc.”

“Được. Chỉ là xem chừng phải đợi một lát, Weibo tê liệt rồi.”

Mọi người không khỏi bật cười, “Đau lòng anh trai kĩ thuật.”

Tuy là hai người công bố yêu nhau, nhưng fan của Tống Văn Dịch cũng rất không thừa nhận*. Nhiều fan chạy đến Weibo của Chu Nhất Nghiên nhắn lại, hi vọng bọn họ sớm chia tay một chút.

*Nguyên văn của nó là “mãi trướng” (买账), nhưng theo Baidu, từ này thể hiện sự tôn trọng, thừa nhận hoặc không chịu được sức mạnh của người khác nên mình để vậy cho dễ hiểu

Một vài fan điên cuồng của Tống Văn Dịch thành lập “Liên minh phản đối tình yêu của Tống Chu”, bắt đầu tiến hành đào chuyện xấu của Chu Nhất Nghiên, ví dụ như trung học thành tích cô ta trung bình, điểm thi dieendaanleequuydonn vào trường cao đẳng bình thường, đâu có là học bá gì, đi du học nước ngoài.

Liên minh còn truyền đến một đoạn video của Chu Nhất Nghiên tham gia thi hát lớp 11, video dài đến mười phút.

Nửa đoạn video trước Chu Nhất Nghiên biểu diễn 《Thành toàn》,

đoạn sau là 《Tonight i feel close to you》 của cô và Lâm Vu, hai nữ sinh mặc đồng phục xanh trắng, tết tóc đuôi ngựa, âm thanh tốt đẹp, không kém chuẩn âm chút nào.

Trước sau đối lập rõ nét, chủ đề đã bị kéo sai lệch trong phút chốc.

【Hai nữ sinh phía sau thật xinh đẹp! 】

【Hát thật dễ nghe! 】

【Cô bé thật đáng yêu! Hâm mộ tình bạn như vậy! 】

.....

Sau đó có người trả lời: Lợi hại! Đây là sân hoa khóa XX của viện y đại học B!

Có người trả lời: Học tỷ trung học! Trước đây từng tình cờ gặp ở trường! Nói một câu, người hai vị học tỷ siêu đẹp. Ca hát nghe hay bất ngờ.

Khi Khương Hiểu thấy, cái video kia đã có một vạn lượng chuyển đi. Có thể tưởng tượng ra, Chu Nhất Nghiên chắc phải nổi giận rồi. Ngày tốt của cô ta, lại bị cô và Lâm Vu đoạt danh tiếng. Khương Hiểu chỉ cảm thấy thái dương nhảy dựng, là duyên hay nợ hả!

Rất nhiều người nhìn thấy video này, ngay cả Tấn Trọng Bắc đều đã gửi tin đến cho cô, hỏi cô: Khương Hiểu, có phải cô cân nhắc chuyển đường diễn rồi hả?

Khương Hiểu trả lời với một nét mặt không biết làm sao: Thầy Tấn, anh về?

Đoạn thời gian trước Tấn Trọng Bắc vội vàng quay một bộ phim điện ảnh tặng quà, trên mạng nói anh ta đã hơi khô thê tre rồi.

Tấn Trọng Bắc: Đúng vậy. Hôm nay thật náo nhiệt. Có cơ hội tôi muốn mời cô hát ca khúc chủ đề rồi.

Khương Hiểu: Thầy Tấn, tôi đây trình độ nghiệp dư sao có thể hát ca khúc chủ đề.

Tấn Trọng Bắc: Khương Hiểu, khi nào thì cô mời ăn lẩu?

Bữa ăn lẩu này là lúc trước cô khách khí nói một câu, không ngờ anh ta còn nhớ.

Khương Hiểu có chút xấu hổ, “Cuối tuần tôi muốn đi Ảnh Thị Thành, chờ tôi trở lại sẽ hẹn anh?”

Tấn Trọng Bắc: Có thể.

Khương Hiểu: Bên kia thư viện thành phố mở một quán lẩu, là một ông chủ Trùng Khánh mở, mùi vị rất chính thống.

Tấn Trọng Bắc: Vậy tôi rất mong đợi.

Trong lúc đó quan hệ của Khương Hiểu và Tấn Trọng Bắc thật kì diệu, cũng vừa là thầy vừa là bạn. Duyên phận ngăn ngủi của 《Thịnh thế thiên hạ》 năm đó, ngược lại thúc đẩy mối quan hệ của bọn họ sau này.

Tấn Trọng Bắc đi xuống từ trên lầu, Tấn Thủ Ngôn còn ở trong phòng khách. Mấy ngày nay tâm tình tiểu nha đầu vẫn rầu rĩ không vui, công việc đều dừng lại.

“Ngôn Ngôn____”

“Anh_____”

Tấn Trọng Bắc đi đến bên cạnh cô, “Đang làm gì?”

Tấn Thù Ngôn không giấu diếm, đây là cô làm tin vắn vì Chu Tu Lâm, tất cả bên trên đều là tin tức của Chu Tu Lâm.

Tấn Trọng Bắc cảm thán, “Nha đầu ngốc.”

Tấn Thù Ngôn rũ đầu xuống, nước mắt tí tách rơi xuống. “Anh, em thật sự rất khó chịu. Em vẫn cho là anh ấy vội vàng sự nghiệp mới không yêu đương. Nhưng đâu nghĩ đến anh ấy cũng có con rồi. Trước kia chị Trình Ảnh cổ vũ em, bày tỏ với anh ấy sớm một chút, em nên sớm một chút có phải sẽ có hi vọng hay không hả?”

Tấn Trọng Bắc ôm lấy vai cô, “Ngôn Ngôn, em còn nhỏ, rất nhiều việc em vẫn còn không hiểu.”

Tấn Thù Ngôn lắc đầu, “Em hiểu, em và anh Chu là không thể rồi.”

Tấn Trọng Bắc vỗ vỗ cô, “Nha đầu ngốc. Chỉ có thể nói em và Chu Tu Lâm không có duyên phận.”

Tấn Thù Ngôn khóc hu hu, thảm thương như vậy giống như khi còn bé đã đánh mất món đồ chơi yêu thích. “Trước em còn tưởng rằng anh ấy và trợ lí Khương Hiểu của anh ấy có mờ ám.”

Tấn Trọng Bắc sửng sờ, “Em nhận biết Khương Hiểu?”

Tấn Thù Ngôn khụt khà khụt khịt, “Lần trước từng gặp mặt.”

Tấn Thù Ngôn liếm liếm khóe miệng, “Trò chuyện gì?”

Tấn Thù Ngôn oan ức nói: “Tùy tiện nói vài câu, bây giờ cô ấy cũng không phải là trợ lí của anh Chu. Nói cái gì nữa cũng không có ích.”

Tấn Trọng Bắc xoa xoa đầu của cô, “Đừng khó chịu, anh rút thời gian đi chơi vài ngày cùng em. Cha và dì Lương Nguyệt thấy được sẽ đau lòng.”

Tấn Thù Ngôn không tình nguyện đáp lại một tiếng. “Anh, anh có cảm thấy Khương Hiểu rất giống mẹ khi tuổi còn trẻ không?”

Tấn Trọng Bắc nhíu mày, “Hả? Nói như thế nào?”

Tấn Thù Ngôn cắn khóe môi, “Chính là mẹ lúc tuổi còn trẻ. Chao ôi, anh có biết, khuôn mặt mẹ không phải từng xúc động sao? Trước em thấy ảnh chụp của mẹ lúc tuổi còn trẻ, cảm thấy Khương Hiểu có chút giống mẹ. Nhưng mà, Khương Hiểu lại có chút giống Hạ Lam.”

Mi tâm Tấn Trọng Bắc nhăn lại, “Rất nhiều người làng giải trí lớn lên giống nhau.”

“Đúng vậy. Tiếc là Khương Hiểu không làm diễn viên, nếu không có thể tìm cô ấy diễn mẹ lúc tuổi còn trẻ.”

Tấn Trọng Bắc không nói gì nữa, thúc giục cô nhanh đi rửa mặt.

Buổi chiều, Tưởng Cần đến phòng làm việc, cho anh kí giấy tờ xong, hỏi: “Chu tổng, người xem đến video chưa?”

“Video gì?” Chu Tu Lâm rất ít chơi Weibo, đương nhiên sẽ không biết.

“Chu tiểu thư và phu nhân lúc tuổi còn trẻ, không ngờ phu nhân hát dễ nghe như vậy.” Tưởng Cần cảm khái, lại nhìn vẻ mặt của Chu Tu Lâm, anh ta kinh ngạc, “Chu tổng, ngài sẽ không chưa từng nghe phu nhân hát qua chứ?”

Chu Tu Lâm chỉ nghe qua Khương Hiểu hát đồng ca. Anh mở Weibo, đây là tôi đăng kí khi Weibo vừa mới thịnh hành mấy năm, 0 chú ý, 6 cái fan, đoán chừng là Weibo bố trí fan giả. Tìm tên của Chu Nhất Nghiên, lại tìm được video. Nghe xong một lần từ đầu đến cuối, khoe miệng die,n; da.nlze.qu;ydo/nn nổi lên ý cười không ý thức được. Bây giờ rốt cuộc cũng biết, nhà hí kịch nhỏ trong nhà hát hoàn mỹ dễ nghe di truyền ai rồi.

Đáng tiếc, hơn ba năm rồi, dường như cô chưa từng đứng đứng dẫn dẫn hát qua ở trước mặt anh.

Chu Tu Lâm cười khế, cầm điện thoại di động ra, gọi cho cô một cuộc điện thoại.

Khương Hiểu vội vàng sút đầu mề trán, nhận điện thoại của anh.

Chu Tu Lâm: “Chu phu nhân, em định lúc nào hát vì anh một bài hát?”

Khương Hiểu biết anh nhất định xem qua video rồi, cô híp mắt nhìn bó hoa forget me not* màu tím trong bình hoa kia. Chợt nghĩ tới một bài thơ___ở góc vắng lặng, nó vì anh nói với em. (Từ Chí Ma 《Forget me not 》)

*Hoa fogot me not: Cây “Forget Me Not” còn gọi là cây hoa Thủy Chung, hoa Đôm Đốm Tím, hoa Lưu Ly, hoa Băng Khuâng hay hoa Lỗ Bì. Forget me not có hoa màu xanh, trắng, tím, hoặc vàng, nhưng phổ biến là màu xanh hay tím violet đặc trưng (ở Đà Lạt). Forget me

not thường được cắm chung hoặc làm nền cho các loại hoa khác, đem lại cảm giác trữ tình và êm dịu. Tiếng Anh gọi là forget me not có nghĩa là: xin đừng quên tôi. Biết tên rồi thì không một ai là không chú ý đến hoa. Hoa đã trở thành nguồn thơ, nguồn gợi cảm của bao người về tình bạn, tình yêu nam nữ, tình cảm của anh em.

Khương Hiểu ngậm khóe miệng, ngâm hát nhàn nhạt:

Thích anh

Đôi mắt cảm động lòng người tiếng hát lại càng mê người

Mong có thể vượt ve anh nữa

Khuôn mặt đáng yêu kia tay trong tay nói những lời mơ mộng

Giống như em và anh ngày hôm qua

Là tiếng Quảng Đông, Chu Tu Lâm cũng không hiểu ý nghĩa lời bài hát, chỉ là anh biết cô hát rất êm tai. “Rất êm tai, tuy nhiên anh nghe không hiểu. Bài hát này tên là gì?”

Khương Hiểu liếm liếm khóe miệng, tim đập bùm bùm, thật sự kì lạ, rõ ràng bọn họ đều là vợ chồng, tại sao tim cô còn có thể đập rộn lên.” 《 Thích anh 》

“Hả?”

“ 《 Thích anh 》 , tên bài hát.”

Chu Tu Lâm cười: “Cảm ơn sự yêu thích của em.” Anh cất tiếng nói. “Rốt cuộc em có bao nhiêu bí mật anh không biết? Tình yêu_____”

Một nơi khác của điện thoại, Khương Hiểu im lặng trong phút chốc, ngâm nga một bài hát, “Em có rất nhiều bí mật nhỏ, sẽ không nói cho anh, sẽ không nói cho anh...”

Chu Tu Lâm nở nụ cười, đây là một bài hát Chu Tư Mộ thích hát, thường phe phẩy cái đuôi nhỏ ở nhà, tới tới lui lui cũng là bài hát này, anh háng háng cổ họng, “Trợ lí Khương, hôm nay thuận tiện cùng đi đón Chu Tư Mộ không?”

Khương Hiểu thu hồi vẻ mặt, “Chờ em mười phút, em còn có chút việc.”

Chu Tu Lâm đáp lại một tiếng, “Chỗ cũ không gặp không về.”

Khương Hiểu: “...” Sao có loại cảm giác bỏ trốn.

Chu Tu Lâm tự mình mở một chiếc xe khác không thường mở ra, hai người xuất phát đi nhà trẻ. Khương Hiểu đi xuống đón Tiểu Đậu Nha.

Đây là lần thứ hai cô đến nhà trẻ, lần trước là khi chọn lựa nhà trẻ đến tham quan.

Hôm nay bọn họ tới hơi muộn, phần lớn trẻ con đều được đón đi.

Khương Hiểu đi vào, xuyên thấu qua dải tường thủy tinh, nhìn thấy Tiểu Đậu Nha ngồi cùng một chỗ với một cô bé, Tiểu Đậu Nha đang cầm sách ra vẽ thông thạo, cô bé nghe chăm chú.

Khương Hiểu chào hỏi với cô giáo một tiếng, nhẹ nhàng đi vào. Đi vào nghe được giọng nói trong trẻo của con cô.

“Nòng nọc nhỏ vừa thấy được ếch bốn chân, sợ tới mức oa oa khóc lớn. Ếch mẹ và nó không giống nhau chút nào! Nhất định không phải

là mẹ của bọn nó. Nghĩ sai rồi, nghĩ sai rồi. Nòng nọc nhỏ bơi a bơi. Không tìm được mẹ làm sao bây giờ? Bọn nó đau lòng mà hát lên_____trên đời chỉ có mẹ tốt, con của mẹ như một vật báu...” Tay nhỏ của cậu còn chỉ vào chữ trên sách, giống như những chữ này cậu đều đã thật sự nhận biết. Rõ ràng không biết được mấy chữ. Rồi cuộc ai cho nó tự tin?

Khương Hiểu khẽ ho nhẹ một tiếng.

Hai bạn nhỏ quay đầu lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tư Mộ tràn đầy kinh ngạc, “Đóa Đóa, mình tìm được mẹ mình rồi.”

Bạn nhỏ gọi là Đóa Đóa kia xấu hổ nhìn Khương Hiểu, “Chu Tư Mộ, chúc mừng cậu.”

Khương Hiểu: “...”

Chu Tư Mộ ôm chân của cô, “Mẹ, con tìm mẹ rất lâu rất lâu, con thật sự rất nhớ mẹ.”

Khương Hiểu: “Bảo bối, cuối cùng mẹ tìm được con, chúng ta về nhà đi.”

Chu Tư Mộ gật cái đầu nhỏ, “Đóa Đóa, mình đi trước. Chờ mình học câu chuyện mới, nói tiếp cho cậu nghe.”

Bạn nhỏ Đóa Đóa phối hợp ừ một tiếng.

Khương Hiểu cười, “Vậy chúng ta đi về trước, sau này có thời gian đến nhà chúng ta làm khách có được không?”

Đóa Đóa khéo léo: “Cô, cháu hỏi mẹ cháu mới có thể nói cho cô biết.”

“Được nha.” Khương Hiểu sờ sờ đuôi sam của bé, cô bé thật đáng yêu. Chu Tu Lâm nói qua, anh muốn một đứa con gái.

Chu Tư Mộ nắm tay cô, dọc đường hoạt bát, “Mẹ, sao mẹ tới đón con?”

Khương Hiểu cười: “Hôm nay mẹ tan ca sớm.”

Chu Tư Mộ nâng đầu nhỏ, “Con thích mẹ tới đón con.”

Khóe miệng Khương Hiểu lộ ra ý cười, “Công việc mẹ không vội vàng sẽ đón con.” Khi còn bé, vô số lần cô từng tưởng tượng, có một ngày, mẹ cô có thể tới đón cô, cho dù một lần cũng được, cuối cùng cô cả đời này, cũng không có cơ hội như vậy.

Sau khi lên xe, Tiểu Đậu Nha lại lời ngon tiếng ngọt mấy câu với Chu Tu Lâm, “Ba, cô giáo nói trẻ em phải chia nuôi (chia sẻ)*.”

Chu Tu Lâm hỏi: “Con muốn chia nuôi (chia sẻ)* cái gì?”

Tiểu Đậu Nha toét góc miệng, “Con muốn cho mỗi bạn nhỏ chia nuôi* một xe lửa Thomas, chúng con có thể lái xe cùng nhau rồi.”

Chu Tu Lâm liếc mắt nhìn cậu, “Là con muốn đi. Còn nữa, cô giáo các con nói chính là chia sẻ, không phải là chia nuôi.”

*Ở đây chia nuôi theo âm Hán Việt là phân dưỡng, chia sẻ là phân hưởng. Mình nghĩ là hai từ hỏi giống nhau nên bạn nhỏ Chu Tư Mộ của chúng ta đã nhầm lẫn.

Khương Hiểu hé miệng cười, nói với Chu Tu Lâm: “Năng lực ngôn ngữ của Tiểu Đậu Nha dường như rất tốt, đi học mấy ngày, cảm thấy lại không giống nhau.”

Tiểu Đậu Nha chợt kéo tay Khương Hiểu, “Mẹ_____”

“Ừ?”

“Sau này mẹ đến nhà trẻ không được gọi con Tiểu Đậu Nha nữa.”

Khương Hiểu khó hiểu.

“Trong khay của lớp học chúng con trồng một chậu mầm đậu*, con không muốn làm mầm đậu. Bạn nhỏ sẽ cười nhạo con.” Cậu nháy đôi mắt mình, giọng nói mềm nhũn.

*Đậu Nha là mầm đậu đó ^.^

Khương Hiểu buồn cười, “Được, mẹ chỉ gọi ở trong nhà. Bảo đảm không để bạn nhỏ khác biết.” Tiểu tử thói cũng biết xấu hổ. Tên Tiểu Đậu Nha làm sao! Rõ ràng rất đáng yêu!

Tiểu Đậu Nha vui mừng bắt đầu ngâm nga hát, chỉ chốc lát sau còn nói thêm, “Mẹ, Đóa Đóa nói thứ bảy cậu ấy muốn đi chơi nhà bà ngoại, bà cậu ấy dinendian.lorqid]on sẽ mua cho cậu ấy gà con. Cậu ấy nói về đưa con một con gà con. Hình như nhà bà ngoại chơi rất vui. Mẹ, con cũng muốn đi chơi trong nhà bà, mà sao dường như con chưa từng thấy qua bà ngoại của con? Bà của con đi đâu vậy?”

Nụ cười trên mặt Khương Hiểu liền ngưng trệ trong nháy mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đậu Nha: Ba, mẹ ăn cơm chung với ai?

Chu Tu Lâm: Mẹ....Đồng nghiệp.

Tiểu Đậu Nha: Là chú hay là cô?

Chu Tu Lâm: ....Chú.

Tiểu Đậu Nha: Ba, ba phải cẩn thận rồi. Mẹ con xinh đẹp như thế, ngộ nhớ chú muốn theo đuổi mẹ làm thế nào?

Chu Tu Lâm: Chuyện con lo lắng cũng thật nhiều.

*****

Hơn một tháng vừa qua, bởi vì thời gian dài với máy tính, xương cổ lại bắt đầu khó chịu.

Hai giờ không phải bắt ngờ, giữ gìn đổi mới mỗi ngày thôi.

Các cô gái, các bạn cũng ít chơi điện thoại chút, bình thường làm tập thể dục phần cổ nhiều. Bệnh xương cổ thực sự rất dễ gặp nạn rồi.

Chương có 88 cái bao lì xì, chị Mạn đưa các bạn vào mùa đông ấm áp~

Chương 39

Editor: Gà

Phía trước là 60 giây dừng đèn đỏ. Chu Tu Lâm nghiêng đầu, vừa lúc chú ý đến biểu cảm trên mặt Khương Hiểu, rất kỳ lạ. Anh nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Hiểu Hiểu — — "

Khương Hiểu thu lại vẻ mặt, nhẹ nhàng nói: "Bà con đã qua đời rồi, đến một thế giới khác."

Tiểu Đậu Nha nhú mày: "Bà qua đời lúc nào ạ?"

Giọng nói Khương Hiểu buồn bã: "Lúc sinh mẹ con."

Tiểu Đậu Nha lại hỏi: "Bà ngã bệnh sao?"

Khương Hiểu ôm đầu cậu: "Ừ, bà ngã bệnh rồi rồi đi."

Tiểu Đậu Nha nghe cũng rất thương tâm: "Bà rất đáng thương." Nói xong tay nhỏ của cậu vỗ vai Khương Hiểu: "Đúng ra con không muốn làm bác sĩ, hiện giờ con sẽ suy nghĩ một chút." Cậu sợ chích, mỗi lần đều dùng các loại lý do để không đi. Nhưng cậu cũng biết, bác sĩ có thể cứu người.

Tâm trạng bi thương của Khương Hiểu từ từ nhạt đi. "Cái này phải chờ con trưởng thành, tìm được sở thích của mình đã. Bất kể con làm gì, ba và mẹ đều luôn ủng hộ con, chỉ cần con thích."

Tiểu Đậu Nha cọ mặt trong lòng cô: "Mẹ tốt quá."

Buổi tối sau khi trở về, nhân lúc Chu Tu Lâm tắm cho Tiểu Đậu Nha. Khương Hiểu lại đến thư phòng xử lý công việc. Công việc của người quản lý vụn vặt nhưng cũng nặng nề, phải suy nghĩ rất nhiều vấn đề. Nghệ sĩ mà điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ ký hợp đồng trên một trăm, trong tay Khương Hiểu đã có bốn người, hiện giờ chủ yếu đều dồn sức lực vào Tống Văn Dịch và Hứa Giai, hai người khác vẫn còn trong quá trình huấn luyện.

Hai ngày trước, có một nhà sản xuất nói muốn gửi cho cô một bộ kịch bản, có ý định để Tống Văn Dịch thủ vai chính.

Khương Hiểu đã thảo luận với Tống Văn Dịch, Tống Văn Dịch cũng hy vọng có thể diễn được một kịch bản có chất lượng tốt. Hiện giờ Khương Hiểu phải cẩn thận lựa chọn kịch bản cho cậu ta.

Có lẽ Khương Hiểu đã đọc xong cốt truyện. Nam chính là nhà tư bản thời dân quốc, trong niên đại bấp bênh ấy, vừa có thể phát triển sản nghiệp gia tộc, vừa cố gắng cứu vớt các di sản văn hóa đã bị xói mòn, trong quá trình đó đã quen biết và đem lòng yêu nữ chính. Cô cảm thấy kịch bản này không tệ lắm, nhắn cho Tống Văn Dịch một cái tin, hẹn cậu ta cuối tuần này đi gặp nhà sản xuất với cô.

Đợi cô xong việc trở về phòng ngủ, phát hiện hai cha con đều không ở đây, mới nhớ đến, hiện giờ Tiểu Đậu Nha đã bắt đầu tự học rồi.

Đến phòng con, nhìn thấy Tiểu Đậu Nha ngồi trên giường một tay ôm bình sữa, một tay nghịch đồ chơi của cậu. Ngoài việc cậu thích đọc sách ra, thì còn thích chơi lắp ráp xe hơi nữa.

Chu Tu Lâm đang sắp xếp quần áo, thấy Khương Hiểu đến, hỏi: "Xong việc rồi sao?"

Khương Hiểu gật đầu: "Sắp xếp sớm như vậy à? Chủ nhật bọn em mới đi mà."

Chu Tu Lâm nhìn cậu nhóc trên giường: "Có người không kịp đợi, lúc tắm đã nói hai lần."

Khương Hiểu hé môi cười: "Khi còn bé em rất trầm tính, cha nói khi anh còn bé cũng không thích nói nhiều, anh nói xem rốt cuộc con giống ai đây?"

Tiểu Đậu Nha uống sữa tươi xong, để đồ chơi xuống, lăn lộn trên giường, lăn đến chỗ Khương Hiểu, nhân cơ hội ôm lấy Khương Hiểu: "Con giống mẹ."

Khương Hiểu nhìn về phía Chu Tu Lâm: "Khi còn nhỏ miệng mẹ không ngọt như vậy đâu."

Chu Tu Lâm sắp xếp hành lý cho Tiểu Đậu Nha, cười như không cười nhìn cô, ánh mắt rơi vào khóe môi cô, thấp giọng nói một câu: "Bây giờ rất ngọt." Hơi thở ấm áp phả vào gương mặt của cô.

Mặt Khương Hiểu nóng lên, đẩy anh: "Anh nhanh lên đi, em đỡ con ngủ trước."

Khương Hiểu rất vất vả mới đỡ được Tiểu Đậu Nha ngủ, cô trở về phòng, nói: "Vấn đề của Tiểu Đậu Nha nhiều thật, em cũng sắp trả lời không nổi rồi."

Chu Tu Lâm khép sách lại, lưỡng lự đi đến trước mặt cô. "Buổi tối anh nhận được tin của ba."

Khương Hiểu căng thẳng: "Có phải cha cũng thấy video trên mạng rồi? Bọn họ có nói gì không?"

Chu Tu Lâm thở dài: "Là tin tức của cha vợ."

Vẻ mặt Khương Hiểu hơi thả lỏng: "Ba nói gì? Đã lâu ba chưa về rồi."

"Ông chuẩn bị trở về vào ngày mùng một tháng năm, gửi cho anh vài tấm hình." Chu Tu Lâm mở tin nhắn ra.

"Dường như ba gầy đi rất nhiều." Khương Hiểu nhú mày: "Người cũng đen hơn."

Chu Tu Lâm cũng nghĩ vậy: "Có thể do điều kiện cuộc sống bên kia gian khổ, ba lại không tự chăm sóc tốt cho mình."

Khương Hiểu lạnh nhạt giật khóe môi: "Ba vì em mà tha hương, ông ấy..." Dừng một lát lại nói tiếp: "Cảm giác đời này của ba em quá khổ cực. Không phải là cái khổ về vật chất."

Chu Tu Lâm hiểu rõ, giới mỹ thuật từng có người phân tích qua tác phẩm của Khương Ngật, tác phẩm của ông đều biểu đạt một cái gì đó rất mâu thuẫn, tuyệt vọng và hi vọng cùng tồn tại, trong chính bản thân ông. Rất nhiều người đều nói, có thể do vợ của Khương Ngật qua đời khiến trong lòng ông bị tổn thương sâu sắc.

Đáy mắt Khương Hiểu ảm đạm vài phần.

Chu Tu Lâm biết cô lo lắng cho ba Khương. Nhưng với tính tình của ba Khương thì ai cũng không khuyên được. Chu Tu Lâm cũng cảm thấy hình thức sống chung giữa Khương Ngật và Khương Hiểu không giống cha con bình thường, không phải Khương Ngật không thương Khương Hiểu, chẳng qua hình như Khương Ngật không thể thản nhiên đối mặt với Khương Hiểu. Ông để hết tiền lại cho Khương

Hiếu, nhưng cho đến bây giờ cái Khương Hiếu muốn không phải là tiền. Hiện giờ sau khi sinh Tiểu Đậu Nha, hằng năm Khương Ngật sẽ dành ra chút thời gian trở về thăm cháu ngoại.

"Đừng quá lo lắng."

Khương Hiếu thở dài một hơi: "Đúng rồi, cha mẹ có nói gì về chuyện của Nhất Nghiên và Tống Văn Dịch không?"

Chu Tu Lâm nói thẳng: "Không xem trọng lắm. Bọn họ vẫn nghĩ Nhất Nghiên vào giới nghệ sĩ chẳng qua là vì nhất thời hứng thú, hướng chi mấy năm nay công việc của con bé cũng không có khởi sắc quá lớn. Mẹ vẫn hi vọng con bé có thể rút khỏi giới."

Khương Hiếu hiểu rõ: "Giới giải trí có quá nhiều hấp dẫn, mẹ không yên về Tống Văn Dịch." Cùng là một người mẹ, không nỡ để con mình chịu chút khổ. Có Tiểu Đậu Nha, cô càng hiểu rõ cảm giác này.

Chu Tu Lâm ôm cô: "Em thấy thế nào?"

Khương Hiếu im lặng chốc lát: "Em hi vọng Nhất Nghiên được hạnh phúc." Nói thật mấy năm nay Chu Nhất Nghiên cũng không dễ dàng gì, có lẽ Tần Hoành đã lưu lại ký ức quá sâu ở trong lòng cô ấy, dường như vẫn chưa thoát ra ngoài. Thật ra, ở một số điểm Tống Văn Dịch và Tần Hoành có vài phần tương tự. Cô có thể cảm giác được, tất nhiên Chu Nhất Nghiên cũng có thể cảm giác được.

Chu Tu Lâm vỗ vai cô: "Người khác khuyên Nhất Nghiên cũng vô ích, chuyện của con bé chỉ có thể để con bé tự giải quyết."

Khương Hiếu cười: "Nhà họ Chu các anh thật bướng bỉnh." Cô suy nghĩ một chút: "Ban đầu em nói không cần Tiểu Đậu Nha, ngày đó giải phẫu, nếu em không đổi ý, anh thật sự sẽ cho em làm phẫu thuật

sao?"

Chu Tu Lâm nhìn ánh mắt cô, lặng lẽ nói: "Không biết."

Khương Hiểu nhíu mày: "Chu Tu Lâm, anh xem trọng em lúc nào vậy?"

Chu Tu Lâm cười khế: "Em nói cho anh biết bí mật nhỏ của em trước đi."

Khương Hiểu bĩu môi, nhón chân chủ động hôn lên khóe môi anh.
"Sau này em sẽ từ từ nói cho anh biết."

...

Làm đến cuối, Khương Hiểu vô cùng mệt mỏi, cả người không có sức theo thói quen ôm anh, lẩm bẩm nói: "Ông xã, cho em thêm một năm, em sẽ không làm người quản lý nữa. Tìm một công việc sáng 9h làm chiều 5h về, đợi anh có thời gian, chúng ta dẫn Tiểu Đậu Nha đi ra ngoài chơi nhé."

Chu Tu Lâm sừng sốt trong chốc lát, vuốt sợi tóc của cô: "Được."

Một năm, Khương Hiểu lót đường hoàn chỉnh cho hai người trong tay cô, sau đó giao cho người khác, cô mới có thể yên lòng. Từ đó về sau, không bao giờ... đặt chân vào giới giải trí nữa.

Đảo mắt đã đến chủ nhật.

Lần đầu tiên Tiểu Đậu Nha đi làm với mẹ, vô cùng kích động, cả đường ngồi trên xe, cũng tò mò quan sát thế giới bên ngoài. Thịnh thoảng hỏi một câu: "Mẹ, còn bao lâu nữa mới đến ạ."

Đợi đến khi cuối cùng đã tới Ảnh Thị Thành, dáng vẻ kinh ngạc của cậu nhóc, làm người ta thấy thật dễ thương. "Woa, mẹ ơi ở đây rất — — "

Rất cái gì? Người bạn nhỏ ba tuổi bí từ rồi.

Khương Hiểu giúp cậu bổ sung: "Rất tráng lệ."

Tiểu Đậu Nha liên tục gật đầu không ngừng: "Mẹ, người cổ đại sẽ ở trong căn phòng như vậy sao? Tại sao phòng của người cổ đại không giống chúng ta vậy?"

Khương Hiểu giải thích rõ ràng cho cậu hiểu.

Tiểu Đậu Nha cái hiểu cái không gật đầu, tóm lại, ở đây là một nơi thú vị và mới lạ đối với cậu.

Buổi chiều, Khương Hiểu phải đi gặp đạo diễn chương trình. Tiểu Đậu Nha và cô cùng xuất hiện cũng không quá không ổn, trợ lý đạo diễn đến đón cô, còn hỏi: "Chị Khương, chị tìm thấy thiên sứ nhỏ này ở đâu vậy? Chào bánh bao nhỏ nha!"

"Chị ơi, xin chào chị ạ. Em tên là Tiểu Đậu Nha, ba tuổi rồi."

"Ha ha, chị Khương, đây có phải là tiểu đồng chị vừa ký hợp đồng không vậy?"

Khương Hiểu giải thích đơn giản, bảo bối của họ hàng, muốn đến Ảnh Thị Thành xem một chút, lần này cô có thời gian nên đã dẫn cậu đến chơi hai ngày.

Chu Tư Mộ rất thông minh, lời ba mẹ dặn dò cậu ghi nhớ rất rõ ràng, ở trước mặt người ngoài chỉ kêu Khương Hiểu là — — Hiểu Hiểu.

Hôm nay cu cậu mặc một cái áo khoác ngoài màu café đơn giản, khi Khương Hiểu đi trên đường sợ gió lớn, quàng cho cậu một cái khăn choàng mỏng. Dáng vẻ như vậy quả thật làm người ta yêu thích.

Khương Hiểu hỏi: "Lần này đạo diễn Hoàng đã mời ai đến vậy?"

Trợ lý đạo diễn: "Là Hạ Lam và cô Lương Nguyệt."

Khương Hiểu sững sốt: "Cô Lương cũng đến tham gia tiết mục à?"

Trợ lý đạo diễn hơi bất đắc dĩ: "Kỳ đầu tiên tỷ suất không đủ, cô Lương và đạo diễn có chút giao tình, nên đã mời đến."

Khương Hiểu tò mò: "Sao Hạ Lam cũng đến?" Bây giờ Hạ Lam và Trình Ảnh ở cùng cấp bậc, trong giới hoa đán, thực lực của cô ta mạnh mẽ, tài nguyên cá nhân đều đứng đầu, một tiết mục đơn giản rất ít khi có thể mời được cô ấy.

"Kỳ đầu có đề tài, gương mặt làng giải trí."

Khương Hiểu nhẹ nhàng cười: "Tôi đến chỗ đạo diễn Trương bàn việc, nhờ cô giúp tôi trông cậu bé một chút nhé."

"Được. Chị yên tâm."

Phía sau đài không có nhiều người lắm, hơn nữa đúng lúc phòng hóa trang này chỉ dành cho đại thần sử dụng, người bình thường không được vào.

Khương Hiểu lặng lẽ dặn dò một câu: "Mẹ đi vào nói với bác đạo diễn chút việc, rất nhanh sẽ ra lại. Một mình con không được chạy loạn, có chuyện gì thì nói với chị trợ lý nha."

Tiểu Đậu Nha lắc chân ngần: "Biết rồi ạ. Hiểu Hiểu, mẹ đi đi. Con chờ mẹ."

"Ngoan quá. Buổi tối sẽ dẫn con đi ăn ngon, ngày mai chúng ta lại đi dạo một chút, dẫn con đi xem phòng ốc cổ đại."

Tiểu Đậu Nha vui vẻ ôm tay sung sướng.

Khương Hiểu vừa đi, cậu yên lặng ngồi trên ghế sa lon chơi xe hơi đồ chơi, rồi tò mò quan sát phòng hóa trang, một đôi mắt xoay tròn chuyển động. Chờ cậu đã quen thuộc với hoàn cảnh, mới xuống đi qua đi lại.

Lúc này có một cô gái trẻ tuổi vội vã đi vào, một tay giơ cà phê, một tay cầm một túi lớn.

Cô gái hấp ta hấp tấp chạy vào, thiếu chút nữa đã đụng vào Tiểu Đậu Nha.

Cô vội vàng đặt cà phê trên bàn, túi rớt ra vài thứ.

"Chị ơi, em giúp chị nhặt — — "

Cô gái liếc mắt nhìn Tiểu Đậu Nha: "Hả! Đứa trẻ này ở đâu ra vậy!"

Tiểu Đậu Nha trả lời: "Em đến để du lịch."

Cô gái ờ một tiếng.

Tiểu Đậu Nha hào hứng cầm cái hộp lên, vóc dáng quá nhỏ, cậu chỉ muốn nhón chân đặt lên bàn. Vậy mà không cẩn thận đã đụng phải cà phê, ly cà phê đổ xuống, đổ vào đôi giày da.

Cô gái kêu gào một tiếng: "Trời ơi!" Cô vội vàng đi nhặt giày, nhưng đã quá trễ. Giày da màu trắng dính cà phê, trong nháy mắt sẽ bị hỏng mất. Cô gái nhìn giày, mười ngón tay nắm chặt, sắp khóc, nửa năm tiền lương của cô cũng không đền nổi.

Tiểu Đậu Nha biết mình làm sai chuyện, căng thẳng đứng ở một bên, lông mày cũng nhăn lại.

Đang lúc này tiết mục bên ngoài đã quay xong rồi, Lương Nguyệt và Hạ Lam đi đến phòng hóa trang phía sau đài, vừa tiến đến hai người đã thấy được cảnh này.

Một cậu nhóc xinh xắn đứng ở đó, vẻ mặt tủi thân.

Lương Nguyệt thấy đôi giày trợ lý cầm trong tay, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Đôi giày này là quà tặng Thù Ngôn cố ý mang về từ Pháp cho bà. Năm ngoái, bà nhận giải thưởng chỉ mang đúng một lần. Bởi vì quý trọng, cho nên không dám mang.

"Cô Lương, rất xin lỗi, tôi không trông kỹ. Đứa trẻ này đã đụng phải cà phê — —"

Lương Nguyệt nhìn về phía Tiểu Đậu Nha: "Đây là con cái nhà ai? Tại sao có thể để trẻ em tùy tiện vào phòng hóa trang?" Từ trước đến nay bà luôn yêu cầu khắc nghiệt đối với mọi chuyện, cho nên vẻ mặt đã lạnh đi vài phần.

Hạ Lam là văn bối, lúc này cũng không tiện nói gì, cô ta quan sát Tiểu Đậu Nha, cười nhẹ với cậu. "Có phải là em bé của tổ kịch không?"

Tiểu Đậu Nha cắn môi: "Rất xin lỗi, là lỗi của con." Mẹ đã dạy cậu, làm sai phải chủ động nhận lỗi, mới là bé ngoan.

Lương Nguyệt thu lại vẻ mặt, khoát tay: "Tìm người dẫn đưa bé này đi đi."

Đáy mắt Tiểu Đậu Nha đỏ ửng, cố nén để nước mắt để không rơi xuống.

Khương Hiểu đang nói chuyện với phó đạo diễn, lúc này trợ lý đạo diễn vội vã tìm cô: "Người bạn nhỏ đã làm hỏng giày của cô Lương." Lúc cô đi lấy đồ đã xảy ra chuyện như vậy, thật sự đã đắc tội cả hai bên.

Sắc mặt Khương Hiểu căng thẳng, nói một tiếng với phó đạo diễn: "Xin lỗi, tôi qua đó xem một chút."

Cô hoàn toàn không có tâm trạng nghe trợ lý nói gì cả, chỉ muốn nhanh chóng qua đó. Đợi cô sai bước vọt vào phòng hóa trang, thấy Tiểu Đậu Nha đứng ở chính giữa, lẻ loi một mình. Một khắc đó, lòng cô giống như bị cái gì đó mạnh mẽ đâm vài cái.

Lương Nguyệt, Hạ Lam, còn có hai trợ lý không nói một lời đứng ở kia, tất cả mọi người đều đang nhìn Tiểu Đậu Nha.

Không khí trầm thấp đè nén.

Khương Hiểu đi nhanh qua, ngồi xổm người xuống, hai tay nắm tay Tiểu Đậu Nha, kiểm tra trên dưới, giọng nói hơi run: "Có bị bỏng không?"

Tiểu Đậu Nha khụt khịt: "Hiểu Hiểu, con làm sai, nhưng con không cố ý."

Trái tim Khương Hiểu đau xót, ôm cậu vào lòng: "Làm sai thì sửa sai,

vẫn là bé ngoan mà."

Tiểu Đậu Nha cố nén nước mắt: "Ô ô — — "

Khương Hiểu ôm lấy cậu nhẹ nhàng dỗ: "Không sao đâu không sao đâu mà."

Mặt Tiểu Đậu Nha chôn ở vai Khương Hiểu, không bao giờ... chịu ngẩng đầu lên nữa.

Khương Hiểu từ từ bình tĩnh lại, cô nhìn thấy đôi giày da trong tay trợ lý kia, hàng hiệu, một đôi mấy vạn đồng, không rẻ, hơn nữa còn là bản hạn chế.

Trợ lý trẻ thấy cô, yếu ớt nói: "Đây là quà sinh nhật Tấn tiểu thư tặng cho cô Lương, bình thường cô không dám mang."

Cổ họng Khương Hiểu cuộn lên cuộn xuống, trong lòng không nói được là có mùi vị gì, một đôi giày. Cô đón nhận ánh mắt của Lương Nguyệt, bình tĩnh như nước hồ ngàn năm.

"Cô Lương, thật sự rất xin lỗi, do tôi sơ sót. Tôi sẽ bồi thường theo giá giày của cô." Cô thầm thở ra một hơi, sắc mặt bình tĩnh lạ thường, ôm Tiểu Đậu Nha, hơi khom lưng với bà. "Thật sự rất xin lỗi."

Tác giả có lời muốn nói: không biết tại sao, viết đến chương này thì lòng tôi đau quá!

Chu tổng anh ở đâu! Gọi khẩn cấp.

Tiểu Đậu Nha: Ba đi đâu rồi??

Xin mọi người đừng gấp! Sẽ viết đến đoạn các bạn muốn xem thôi!

Chương 40

Editor: Gà

Ai cũng không ngờ Tiểu Đậu Nha là họ hàng của Khương Hiểu. Khương Hiểu đã sớm không còn là trợ lý quen của năm đó, bây giờ là cô người quản lý đứng đầu của điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, ai cũng không thể xem thường cô.

Hạ Lam nhìn không khí quý dị, xoa dịu: "Khương Hiểu, mới vừa rồi chị Lương còn chuẩn bị cho người tìm người nhà của em bé đẹp trai này đấy, không ngờ là cô."

Về mặt Lương Nguyệt không còn nhạt nhòa như vừa nãy, khoe môi khẽ động: "Trẻ con nghịch ngợm, không có chuyện gì đâu."

Khương Hiểu liếm môi, nhẹ giọng hỏi Tiểu Đậu Nha: "Sao con đựng đồ cà phê vậy?"

Tiểu Đậu Nha nức nở vài cái: "Chị kia làm rót đồ, con muốn giúp chị, lúc bỏ thứ đó vào thì không cần thận dụng phải cà phê. Con không cố ý mà."

Trong lòng Khương Hiểu đau xót, vỗ vai cậu: "Không sao, không sao cả. Con nhìn kìa cô Lương không giận Tiểu Đậu Nha đâu."

Tiểu Đậu Nha tủi thân: "Con muốn gọi điện thoại cho ba, con muốn ba — —"

Khương Hiểu khẽ mỉm cười: "Được, lát nữa sẽ gọi điện thoại cho ba."

Mộ Mộ, mặc dù con không cẩn thận, nhưng vẫn làm sai rồi. Con hiểu chứ?"

Tiểu Đậu Nha chuyển ánh mắt: "Con hiểu ạ."

"Vậy con phải làm sao?"

"Phải nói xin lỗi!" Cậu trả lời giòn giã, nói xong lại nhẹ nhàng nói: "Nhưng mà, vừa nãy con đã xin lỗi rồi."

Khương Hiểu sờ đầu cậu, tràn đầy trù ẻo. "Mộ Mộ giỏi quá!"

Người ở đây nghe xong đều hiểu rõ đầu đuôi. Trợn lý kia lúng túng không thôi: "Là lỗi của tôi, tôi không cất giày cẩn thận."

Tiểu Đậu Nha nhút nhát nhìn Lương Nguyệt, ánh mắt hơi ướt, rất nhanh cậu lại quay đầu lại.

Khóe môi Lương Nguyệt nhẹ nhàng nâng lên, quan sát Tiểu Đậu Nha: "Năng lực biểu đạt ngôn ngữ của đứa bé này rất tốt. Được rồi, dọn dẹp đi. Chúng ta cũng cần phải trở về. Khương Hiểu, chuyện đôi giày, đừng để trong lòng."

Khương Hiểu nhếch môi: "Được, cô Lương."

Nói thì nói thế, nên bồi thường thì cô sẽ bồi thường, dù sao khoản này cứ tìm cha của mầm đậu đòi là được.

Sau khi Lương Nguyệt rời đi, Hạ Lam ở lại nói với cô vài câu.

"Chỉ là hiểu lầm thôi, đừng để trong lòng." Hạ Lam an ủi nói.

"Chị Lam, cảm ơn chị."

"Cám ơn tôi gì chứ? Tôi cũng không làm gì cả." Hạ Lam nhìn cô, cảm khái nói: "Bọn họ nói cô lớn lên giống tôi, thật ra thì bây giờ nhìn kỹ, thật sự khá giống."

Khương Hiểu cười yếu ớt: "Quả thật có hơi giống, nhưng vóc người của em không đẹp như chị Lam."

Hạ Lam cười: "Quản lý Khương thật biết ăn nói. Tôi phải đi rồi, vội lên máy bay, buổi tối phải đến Tây Bắc."

Khương Hiểu hiểu rõ, Hạ Lam nhận lời mời đóng phim của đạo diễn nổi tiếng ở Hongkong, dự định sẽ quay trong tháng này. "Chị Lam, chúc chị quay phim thuận lợi."

"Cảm ơn!" Hạ Lam giơ tay lên sờ đầu Tiểu Đậu Nha: "Cậu bé đẹp trai, sau này có cơ hội thì đi đóng phim nhé."

Tiểu Đậu Nha nháy mắt: "Vâng, chị, con sẽ thương lượng với ba con."

Trong lúc nhất thời Hạ Lam kinh ngạc, một minh tinh điện ảnh như cô vậy, được một đứa trẻ đáng yêu gọi là chị, lòng cô cũng mềm hơn. Ngay sau đó cười vui vẻ vài tiếng: "Đứa nhóc này thật lanh lợi. Lần sau chị sẽ mua quà cho bé. Bái bai!"

Tiểu Đậu Nha làm ra một nụ hôn gió: "Chị ơi, bái bai nha. Trên đường nhớ chú ý an toàn nha!"

Khương Hiểu: "..."

Buổi tối, Khương Hiểu dẫn Tiểu Đậu Nha đi ăn vặt, vì đền bù cho việc hôm nay cậu bị tổn thương. Khương Hiểu hận không thể mang

hết toàn bộ bàn đồ ăn cậu thích về nhà, đáng tiếc cô không có nhiều sức như vậy.

"Nếu ba con ở đây thì tốt rồi."

"Không được không được, con muốn trải qua thế giới hai người với mẹ."

Khương Hiểu: "... Con biết thế giới hai người là gì không hả?"

Tiểu Đậu Nha lầm bầm: "Ba đã nói ba muốn trải qua thế giới hai người với mẹ, không dẫn con theo! Ba còn lên hôn mẹ. Con thấy hết đấy."

Khương Hiểu câm lặng.

Trên đường có đủ các món ăn vặt, khoai tây chiên, mực nướng, cá viên chiên... rực rỡ sắc màu, mùi thơm bốn phía.

Cậu nhóc ăn đến nổi bụng phình ra, cuối cùng không nhúc nhích nổi, năn nỉ Khương Hiểu ẵm cậu.

Sao Khương Hiểu ôm cậu nổi, không thể làm gì khác hơn đưa ra điều kiện. "Con đi mười phút, mẹ ẵm một phút."

Cậu bé lắc đầu, kiên trì: "Đi năm phút, ẵm một phút."

Khương Hiểu trừng mắt, thỏa hiệp: "Đi tám phút, ẵm một phút."

Hai mẹ con nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Đậu Nha đồng ý. Cậu hơi nhún vai: "Được rồi. Nếu ba ở đây thì tốt rồi, ba là đại lực sĩ, mẹ mập hơn con, ba còn có thể ẵm được."

Khương Hiểu: "... Chu Tư Mộ thẳng nhóc thối này."

Tiểu Đậu Nha ôm cô: "Mẹ tốt nhất."

Hết lần này đến lần khác Khương Hiểu bị dáng vẻ này của cậu thuyết phục. Cứ như vậy nửa đi nửa bế, hai mẹ con mới trở lại khách sạn.

Khương Hiểu giúp cậu tắm, bình thường đều do Chu Tu Lâm tắm cho cậu nhóc, lúc này đang tắm, tay nhỏ của cậu còn che bộ phận quan trọng của mình.

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười, nghĩ thầm, con được sinh ra từ trong bụng mẹ, có chỗ nào mà mẹ chưa nhìn thấy hả.

Chu Tư Mộ híp mắt: "Mẹ, chim nhỏ của con không thể cho mẹ xem, bởi vì mẹ là con gái."

Khương Hiểu: "... " Cô đang bôi sữa tắm cho cậu.

Chu Tư Mộ bỗng hứng lên hát: "Tôi là một con rồng xanh nhỏ, rồng xanh nhỏ, tôi có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, không nói cho bạn nghe đâu, không nói cho bạn đâu nhé!"

Khương Hiểu vỗ cái mông núc ních của cậu: "Thần âm nhạc à, mình rửa sạch xà phòng thôi."

Cuối cùng cũng tắm xong, Khương Hiểu bế cậu lên giường, mặc áo ngủ cho cậu. Lại lấy điện thoại cho cậu, mở tin nhắn cho cậu, để cậu đi quấy rối ba mình đi.

Tối nay Chu Tu Lâm có bữa tiệc, anh uống nhiều rượu, sắc mặt hơi hồng.

Mỗi người trên bàn, đều có người đẹp làm bạn, chỉ có anh cô độc một mình.

Vệ Dương của Đông Đô nói: "Vũ Đồng, cô còn không kính Chu tổng một ly. 《Lệ Phi truyện》 do Chu tổng đầu tư đấy."

Trâu Vũ Đồng là nghệ sĩ của Đông Đô, năm ngoái dựa vào vai nữ hai của một bộ cổ trang mà nổi tiếng. Dáng vẻ cô ta thanh xuân, ngũ quan tinh xảo, lộ ra hương vị học sinh. "Chu tổng, em rất thích 《Lệ Phi truyện》, ly này em mời anh."

Sắc mặt Chu Tu Lâm nhạt nhẽo, bưng ly rượu lên: "Trâu tiểu thư, khách khí." Anh uống một hơi cạn sạch.

Mấy ông chủ đang thảo luận bộ phim sẽ quay kế tiếp, nửa năm sau dự tính đầu tư vào một bộ huyền huyền. Chu Tu Lâm cảm thấy cũng không tệ lắm, cũng suy tính sẽ tham dự đầu tư.

Trâu Vũ Đồng âm thầm quan sát Chu Tu Lâm, cô ta sớm nghe nói, từ trước đến nay vị Chu tổng này không gần nữ sắc, không biết lý do cụ thể là gì. Cô ta đứng dậy nâng chai rượu: "Chu tổng, em rót đầy cho anh." Cơ thể cô ta từng chút từng chút đến gần anh, rót rượu thì Trâu Vũ Đồng hơi khom người, tóc dài phả vào bờ vai anh.

Chu Tu Lâm hơi nhú mày: "Trâu tiểu thư, không cần." Nếu nói lúc đầu là khách khí, hiện giờ giọng điệu của anh đã lạnh đi vài phần.

Trâu Vũ Đồng dịu dàng cười một tiếng, mỉm cười lắc tay, rượu vẩy ra ngoài một ít, lập tức cũng vẩy vào áo sơ mi của Chu Tu Lâm.

"Chu tổng ——" Vẻ mặt Trâu Vũ Đồng căng thẳng, áy náy nhìn anh, dáng vẻ diễm đam đáng thương làm người ta không đành lòng.

Chu Tu Lâm đứng dậy, gương mặt anh tuần lộc ra vẻ lạnh lùng: "Tôi vào toilet rửa tay."

Một tay Vệ Dương đặt lên eo mỹ nhân bên cạnh, lại nhìn Trâu Vũ Đồng: "Vũ Đồng, dự tốc bất đạt."

Mọi người nở nụ cười.

Vẻ mặt Trâu Vũ Đồng vô tội: "Chu tổng sẽ không tức giận chứ."

"Một cái áo thôi mà."

Trâu Vũ Đồng đứng lên: "Em đi xem một chút vậy."

Chu Tu Lâm xử lý xong quần áo của mình, quần và áo sơ mi hơi ướt. Anh ra khỏi phòng đi đến hành lang rồi thở ra một hơi.

Trâu Vũ Đồng hỏi nhân viên phục vụ mới tìm được Chu Tu Lâm, cô ta giẫm giày cao gót, nhẹ nhàng đi đến. "Chu tổng, vừa rồi rất xin lỗi."

Chu Tu Lâm chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt: "Trâu tiểu thư, cô vẫn còn đặt tâm tư lên người tôi."

Trâu Vũ Đồng không ngờ anh thẳng thắn như vậy, khóe môi co rút. "Chu tổng, có thể anh hiểu lầm điều gì rồi."

Chu Tu Lâm lạnh lùng nói: "Cái này dùng trên người Vệ tổng các cô thì có thể đấy."

Trâu Vũ Đồng loạng choạng, cong môi cười nhìn anh. Dáng vẻ này của hai người ở bên ngoài nhìn vào như một đôi tình nhân đang thì thào. "Chu tổng, em chỉ đánh cuộc với Vệ tổng, nếu ở cùng với anh, Vệ tổng sẽ cho em một vai nữ chính, xem ra vai nữ chính này của

em bị ngâm nước rồi."

Trên mặt Chu Tu Lâm chẳng thể hiện về gì, đối với phái nữ từ trước đến nay anh luôn có phong độ, nhưng đối với phái nữ có mưu đồ bất chính với anh, vậy thì đừng hòng bàn chuyện khác.

Anh rời tiệc sớm một chút, về đến nhà thì nhận được video của Tiểu Đậu Nha.

Con trai đang cầm điện thoại di động, gương mặt to chiếm hết màn hình. "Ba ơì — — "

Chu Tu Lâm hỏi: "Mẹ đâu?"

Chu Tư Mộ nói: "Mẹ đang tắm."

Chu Tu Lâm: Hôm nay làm gì rồi?

Chu Tư Mộ kể ra hết, nhấn mạnh những điểm quan trọng, Khương Hiểu dẫn cậu đi ăn cái này một ít cái kia một ít, cậu lại nhấn mạnh ba lần, ăn rất ngon. Âm thầm tăng thêm một câu, ba ơì, lần sau ba cũng đến chơi đi.

Chu Tu Lâm gật đầu, nghĩ thầm, con trai vẫn chưa quên mất anh. Ai ngờ, Chu Tư Mộ tặng kèm một câu, nếu thế, con lại có thể ăn thêm một lần nữa rồi.

Chu Tu Lâm xoa mi tâm: "Lúc mẹ bận việc con phải ngoan ngoãn nghe lời đấy."

Chu Tư Mộ: Con rất nghe lời. Nói xong, cậu nhớ lại chuyện đôi giày ngày hôm nay, tỏ vẻ tủi thân.

Chu Tu Lâm đương nhiên nhìn ra, dụ dỗ một chút, Chu Tư Mộ kể hết toàn bộ.

Chu Tư Mộ khịt mũi: Ba, hình như giày rất đắt. Mẹ con không có nhiều tiền vậy đâu.

Chu Tu Lâm nhú mi, vậy làm sao bây giờ?

Chu Tư Mộ: Ba vậy thì ba đưa tiền đi. Mẹ con rất nghèo.

Có lúc Chu Tu Lâm thật không biết nên tiếp lời của Tiểu Đậu Nha thế nào. Rốt cuộc bà xã của anh đã làm gì khiến Tiểu Đậu Nha cảm thấy cô rất nghèo.

Khương Hiểu vừa tắm xong, cô vừa lau tóc, vừa đi đến mép giường. "Mộ Mộ, có thể uống sữa tươi rồi."

Tiểu Đậu Nha nhìn về phía ống kính nói: "Ba ơi, con phải đi uống sữa tươi rồi."

Khương Hiểu cầm lấy điện thoại di động: "Ông Chu, anh về nhà sớm vậy à? Không có lịch trình gì sao?"

Chu Tu Lâm nhú mày: "Có người hẹn anh, nhưng anh không đi."

Khương Hiểu cười khanh khách không ngừng.

Chu Tu Lâm hỏi: "Chuyện đôi giày là thế nào?"

Nụ cười Khương Hiểu âm trầm: "Mộ Mộ không cần thận thối, cô Lương nói không cần em bồi thường, nhưng em vẫn nên, chuyển tiền cho bà ấy thối."

Biểu cảm trên mặt cô, Chu Tu Lâm nhìn thấy rõ, anh im lặng một lát: "Giày hiệu gì? Trở về anh sẽ cho người mua một đôi."

Khương Hiểu lắc đầu: "Chúng ta mua không giống nhau đâu. Vẫn nên đưa tiền đi. Đôi giày này đã bị hỏng rồi. Cứ đưa cho bà ấy, chắc hẳn bà ấy sẽ không nhận. Trở về em sẽ bảo trợ lý chuyển vào tài khoản của bà ấy. Em không muốn thiếu bà ấy." Thiếu ai cũng được, cô chỉ không muốn thiếu bà ấy.

Chu Tu Lâm thấy cô kiên trì như vậy, do dự nói: "Sao thế?"

Khương Hiểu thở dài một hơi: "Khi còn bé em cũng phạm lỗi, khi đó rất sợ. Em hiểu cảm giác bất lực đó. Hôm nay em không có ở đây, Tiểu Đậu Nha đã chịu tội thân như thế, em khó chịu."

Chu Tu Lâm nhíu mày: "Chuyện giày để anh xử lý."

Khương Hiểu thở ra một hơi: "Đừng. Em tự làm. Anh ra mặt sẽ không ổn."

Chu Tu Lâm cười nói: "Ngày mai trở về đi."

Khương Hiểu hừ một tiếng: "Không! Em muốn trải qua thế giới hai người với Tiểu Đậu Nha." Cô dừng lại: "Ông Chu, anh sẽ không đột nhiên chạy đến đây chứ?"

Lần này Chu Tu Lâm thật sự không có thời gian, sáng ngày mai tất cả đều là hợp hành. "Bà Chu, lần này khiến em thất vọng rồi."

Chu Tư Mộ uống sữa tươi xong: "Bé cưng Chu buồn ngủ. Mẹ, cúp điện thoại đi. Ba, ngủ ngon nha."

Chu Tu Lâm lắc đầu: "Sinh con trai là để giành em với anh mà."

Khương Hiểu buồn cười: "Ông Chu, ngủ ngon nhé. Chờ em trở về sẽ ngủ với anh." Nói xong, cô cảm thấy có chỗ không đúng.

Chu Tu Lâm vui sướng: "Bà Chu, là em nói đấy."

Chu Tư Mộ hào hứng hát lên: "Tối nay con có thể ngủ với mẹ! Ba không có ở đây thật tốt quá!"

Chu Tu Lâm nghĩ, không sao cả, chờ cậu trở về, rồi từ từ trả lại hết. Chẳng qua là tại sao lần này Khương Hiểu kiên trì như vậy? Lương Nguyệt sẽ không để ý một đôi giày. Anh giơ tay lên vuốt trán, một ý nghĩ chợt dâng lên trong đầu anh. Nhưng không đúng, tuổi Lương Nguyệt không hợp. Anh ngồi trên ghế sa lon thật lâu, trong thoáng chốc, đột nhiên nghĩ đến gì đó. Anh lập tức cầm điện thoại di động lên, gọi một cuộc cho Tưởng Cần. "Tra tư liệu về Lương Nguyệt, tất cả. Làm nhanh cho tôi!"

Tuy nhiên ngày thứ hai, Chu Tu Lâm không ngờ, mình được lên tin tức giải trí.

【Bạn gái của Chu Tu Lâm lộ ra ánh sáng, yêu đương với gương mặt mới Trâu Vũ Đồng. 】

Những loại nghệ sĩ vì muốn lộ ra ánh sáng này, quả thật không chừa thủ đoạn nào.

Tưởng Cần lật tin tức, trong hình, vẻ mặt Chu Tu Lâm rõ ràng. Trâu Vũ Đồng chỉ chụp được một bên mặt, nhưng cũng có thể khiến người ta nhận ra.

Tưởng Cần nhìn Chu Tu Lâm một chút: "Chu tổng thoát nhìn anh có vẻ rất vui, trò chuyện với Trâu tiểu thư rất vui nhỉ."

Chu Tu Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn anh: "Bảo bộ phận quan hệ công chúng xử lý đi. Nói với Tina, giết gà dọa khỉ." Sau này anh không muốn lại bị buộc vào mấy cái tin vớ vẩn này nữa.

Tường Cần gật đầu: "Chu tổng sức quyến rũ của anh vẫn thế. Tuy nhiên, cũng đã ba năm, anh và phu nhân chuẩn bị khi nào sẽ công khai vậy?"

Chu Tu Lâm cân nhắc: "Năm nay."

Chương 41

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khương Hiểu kéo theo ba ngày ở Ảnh Thị Thành, quyết định Hứa Giai Nhân tham gia tiết mục giải trí nóng nhất hiện nay 《 Du lịch của chúng ta 》 .

Cô đang nói chuyện này với Hứa Giai Nhân ở trong điện thoại.

Hứa Giai Nhân đang ở tổ phim, vừa quay xong phần diễn của mình.
“Chị Khương, 《 Du lịch của chúng ta 》 là tháng 7 bắt đầu sao?”

Khương Hiểu: “Đúng, ngày 21.”

Hứa Giai Nhân: “Tuần cuối tháng sáu bắt đầu phải quay 《 Trường Đình 》 ... Như vậy nếu em có thể diễn 《 Trường Đình 》 , cả hai thời gian không phải là đụng chạm sao?”

Khương Hiểu im lặng trong chốc lát: “Tỉ số hấp thụ ánh sáng của 《 Du lịch của chúng ta 》 không thể tưởng tượng, sẽ mang đến cho em sự nổi tiếng siêu cao.”

Mặc dù Hứa Giai Nhân do dự, nhưng cô cũng là một người có chủ ý, “Chị Khương, còn có hai tuần liền phải quay thử phim 《 Trường Đình 》 , chờ em một chút.”

Khương Hiểu nhìn phần hợp đồng trước mắt kia, “Giai Nhân, bây giờ nghệ sĩ muốn lên 《 Du lịch của chúng ta 》 không chỉ một mình em, theo chị biết, Đỗ Đình, Chân Khiết Nhi, công ty đại diện của họ đều

đang bàn bạc với tổ chương trình.” Hợp đồng không kí, bất cứ lúc nào đứng trước khả năng bị thay đổi.

Hứa Giai Nhân cắn cắn môi, “Chị Khương, chị cảm thấy 《 Trường Đình 》 có thể vượt qua 《 Niên hoa 》 không?”

“Chị không dám đảm bảo, 《 Niên hoa 》 có Triệu Hân Nhiên, nhưng 《 Trường Đình 》 sẽ như thế nào, ai cũng không dám nói.”

Hứa Giai Nhân trầm ngâm nói: “Chị Khương, em suy tính một chút.”

Khương Hiểu trả lời: “Hai ngày sau cho chị đáp án. Nhưng đề nghị của chị là tham gia 《 Du lịch của chúng ta 》 trước.” Cô không biết Hứa Giai Nhân dieendaanleequydonn có nghe lời của cô không, tóm lại, cô đang sắp xếp chuyện này không hề cất giấu tư tâm của mình.

Lần đầu tiên Chu Tư Mộ ra ngoài trải qua thế giới hai người với mẹ, về nhà đương nhiên muốn mua chút quà trước.

Hai người đi dạo thật lâu, Chu Tư Mộ mua một đồng hồ. Mua đồ đầm lưng bằng lông nhung kiểu dáng phim hoạt hình* cho ông nội cậu, mua bao tay 9.9 đồng cho bà nội cậu, mua một cái túi dân tộc cho cô cậu, mua một cái mũ Lôi Phong cho ba cậu**.

*Các bạn có thể xem hình phía dưới để dễ hình dung hơn ^.^

**Theo mình tra thì Lôi Phong là một chiến binh cộng sản có nhiều đóng góp và cống hiến cho đất nước, và có sự ảnh hưởng nhất định tới các thế hệ sau này. Do đó mình nghĩ cái mũ Lôi Phong này là một cách gọi biểu tượng.

Tấm lòng quan trọng nhất. Khương Hiểu cảm thấy, dù ông nội bà nội

nhận quà gì đều vui lòng, hai người khác cô cũng không dám đảm bảo.

Nét mặt Chu Tư Mộ tươi cười, “Ba sẽ thích cái con thích này chứ?”

Khương Hiểu đối lòng nói: “Sẽ thích.”

Chu Tư Mộ gật đầu, “Con cũng cảm thấy vậy. Mẹ, chờ con trưởng thành làm việc, mua cho mẹ túi đẹp còn có quần áo, giống như cô vậy.”

Cả trái tim Khương Hiểu cũng tan chảy rồi. “Vậy mẹ chờ con!”

Chu Tư Mộ vươn tay, “Mẹ, chúng ta ngoéo ngón tay. Một trăm năm không thay đổi.”

Tối hôm đó, Khương Hiểu và Chu Tư Mộ về Tấn Thành, hai người về chỗ cha Chu mẹ Chu trước.

Sắc mặt cha Chu không tốt lắm, Khương Hiểu không biết chuyện gì như thế nào rồi.

Mẹ Chu cũng vậy, “Đã về à? Chơi như thế nào?”

Chu Tư Mộ líu ríu nói đến chuyện vài ngày nay, trọng điểm lấy ra quà bản thân mang về. “Ông nội bà nội, cháu còn không có tiền, không thể mua quà đất cho hai người.”

Cha Chu nhìn thấy đồ đầm lưng bằng lông nhưng kiểu dáng phim hoạt hình kia, cuối cùng vẻ mặt dịu đi rất nhiều. “Ôi, Mộ Mộ mua nha, ông nội thích.”

Mẹ Chu mang theo cái bao tay, mặc dù chất lượng không tốt, nhưng

bà rất vui vẻ. Nói nói Khương Hiểu, “Mấy ngày nay con cũng vất vả rồi.”

Khương Hiểu cười, “Mộ Mộ rất ngoan, con không mệt.”

Mẹ Chu thở dài một cái.

Khương Hiểu do dự một chút hỏi: “Mẹ, làm sao vậy? Con thấy sắc mặt mẹ và ba đều không tốt lắm.”

Mẹ Chu nhú nhú mày, “Không biết phóng viên này xảy ra chuyện gì! Lại báo ảnh chụp của Chu Tu Lâm và những người khác, nói ai đó là bạn gái của Chu Tu Lâm. Ba con thấy tức chết rồi!”

Khương Hiểu cười, “Mẹ, loại tin tức này không nên tưởng thật. Tính tình của Tu Lâm mẹ vẫn rõ ràng mà?”

Mẹ Chu nhìn cô, “Con không lo lắng chút nào?”

Khương Hiểu gọi ra nụ cười, “Con tin tưởng anh ấy.” Bốn chữ vô cùng đơn giản lại khiến mẹ Chu ngẩn ra.

“Thật sự muốn có cái gì, con liền ly hôn thôi.” Giọng nói của cô nghiêm túc, nếu có một ngày Chu Tu Lâm ở cùng một chỗ với cô gái khác, cô nhất định ly hôn.

Sự hiểu biết qua lại giữa người với người phải chung sống. Ba năm này, mẹ Chu cũng thay đổi cái nhìn với Khương Hiểu. Nhớ ngày đó, bà còn tưởng rằng Khương Hiểu là cô gái có ý đồ xấu, dựa vào nơi trên bụng.

“Hiểu Hiểu, người Tống Văn Dịch này thế nào hả?”

“Văn Dịch là nghệ sĩ con dẫn dắt, đánh giá của con với cậu ta đều mang theo sắc thái chủ quan của con. Chỉ là ngài suy nghĩ một chút, một tiểu sinh* đang bay lên nổi tiếng có thể chủ động công khai tình cảm, ít nhất nói rõ cậu ta coi trọng đoạn tình cảm này.”

*Tiểu sinh: dùng để gọi nghề nghiệp là diễn viên, giới tính nam đóng những vai còn trẻ bằng độ tuổi của nhân vật chứ không dựa vào độ tuổi thật của diễn viên.

“Mẹ thấy Tống Văn Dịch cũng không tồi, mặt mũi là không thể chê. Nhất Nghiên cũng nên kết hôn, con xem nó còn lớn hơn con mấy tháng, Mộ Mộ cũng đã ba tuổi rồi.”

Khương Hiểu: “...”

Sau khi ăn cơm tối xong, Khương Hiểu đưa Chu Tư Mộ về nhà mình, Chu Tu Lâm còn chưa về.

Tiểu Đậu Nha buồn ngủ đến không chịu được, trước khi ngủ còn nhắc mãi, “Mẹ, ba về mẹ phải gọi con nha. Con muốn đưa mũ cho ba.”

Khương Hiểu đồng ý, kết quả cô cũng ngủ trước.

Sau khi Chu Tu Lâm trở về, nhìn thấy hai mẹ con ở giường lớn trong phòng ngủ chính, trong lòng ấm áp một hồi. Anh nhẹ nhàng đi tắm, mới vào phòng. Hôn gò má của Khương Hiểu, Khương Hiểu bị anh đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, “Anh về hả?”

Chu Tu Lâm hôn khóe môi của cô, “Ừ, về rồi. Dĩ Hằng nổi điên, vẫn không để cho anh đi.”

Anh uống rượu, trên người muốn nóng hơn bình thường rất nhiều. Khương Hiểu nhẹ nhàng giật giật cơ thể, “Tiểu Đậu Nha ở_____”

Tay của Chu Tu Lâm đã thăm dò trong áo ngủ của cô, sờ tới ngực của cô, chợt cảm thấy không đúng, cau mày lại. “Em không thể luôn nuông chiều con.”

Khương Hiểu lẩm bẩm, “Nó cũng là con của anh.”

Chu Tu Lâm lấy bàn tay nhỏ kia ra, che tay mình lên, nhẹ nhàng vuốt ve, “Nhưng em là vợ của anh.”

Khương Hiểu bị anh hôn đến lộn xộn, “Đêm nay để Tiểu Đậu Nha ngủ với chúng ta được không? Buổi tối con vẫn nhớ tới anh đấy.”

Chu Tu Lâm ôm lấy cô, nâng mông của cô, “Được, chúng ta đi phòng bên cạnh.”

....

Eo của Khương Hiểu cũng muốn gãy, đêm nay anh thật sự là nhiệt tình như lửa. “Mệt mỏi ới_____”

Chu Tu Lâm cười, “Em sẽ không nói về ngủ với anh sao?”

Khương Hiểu chu môi, “Người trợ lí em đây, ban ngày làm việc cho anh, buổi tối còn phải ngủ cùng! Thiệt thòi quá!”

Chu Tu Lâm thích nghe cô nói vớ nói vẩn như vậy, “Ừm.”

Khương Hiểu lẩm bẩm, tay khoát lên đầu vai anh, đầu ngón tay từ từ trượt đến phần eo của anh.

Hai vợ chồng sớm quen thuộc lẫn nhau, cô muốn làm cái gì, làm sao Chu Tu Lâm có thể không biết. Anh chợt nâng đùi phải của cô lên, vòng tại bên hông mình, đông tác không mơ hồ chút nào.

“Chồng____ chồng____” Khương Hiểu sớm không kiềm chế được.

Chu Tu Lâm đi phía trước thật sau, “Hiểu Hiểu, thả lỏng____”

Khương Hiểu che mặt mình, “Anh nhanh lên một chút! Mai em phải đi công ty.”

Chu Tu Lâm cúi người, hôn ngực của cô.

Khương Hiểu ghen ngào, một tiếng một tiếng kêu tên của anh, “Chu Tu Lâm____ Chu Tu Lâm____”

Cuối cùng Chu Tu Lâm nói ở bên tai cô, “Một ngày không gặp, như cách ba thu. Ba ngày chúng ta không gặp rồi.”

....

Sáng ngày hôm sau, khi Tiểu Đậu Nha mở mắt ra, phát hiện một mình mình ngủ ở trên giường lớn. mẹ không có đây, ba cũng không ở đây. Cậu chậm rãi trượt xuống giường, đi dép lê nhỏ đến toilet.

Chờ cậu xuyt xuyt xong, vẫn không thấy bóng dáng của mẹ. Khóe miệng của tiểu tử kia cay đắng, đứng ở phòng khách gào thét, “Mẹ____Mẹ____”

Chu Tu Lâm chợt bừng tỉnh, vội vàng mặc vào một cái quần đi ra ngoài, ôm tiểu tử kia lên. “Khóc cái gì đấy?”

Tiểu Đậu Nha nhìn thấy ba, cảm xúc tốt một chút. “Mẹ con đâu?” Cậu nhìn phòng bên cạnh, đôi mắt ướt xoay nha xoay.

Chu Tu Lâm vội vàng nói sang chuyện khác, “Hai ngày này mẹ đi chơi quá mệt mỏi, còn đang ngủ mà.”

Tiểu Đậu Nha lắc lắc cơ thể, “Vậy con đi xem mẹ một chút.”

“Để mẹ chủ một chút nữa, ba đưa con đi rửa mặt. Không phải hôm nay con phải lên nhà trẻ à? Bị muộn rồi.”

“Be, vậy ba nhanh lên một chút.” Cậu cũng không muốn đến muộn, cậu còn muốn gặp Đóa Đóa sớm một chút đấy.

Hai cha con cùng đi toilet rửa mặt đánh răng, Tiểu Đậu Nha trông thấy mấy vết cào trên ngực của Chu Tu Lâm, tò mò hỏi: “Ba, sao ba bị thương?”

Chu Tu Lâm cúi đầu vừa nhìn, tối hôm qua còn không có cảm giác, bây giờ vừa thấy, ba vết cào rõ ràng. “Mèo cào.”

Tiểu Đậu Nha suy nghĩ nói: “Ba, ba nuôi mèo ở phòng làm việc rồi hả?”

Chu Tu Lâm qua loa mà đáp lại một tiếng.

Tiểu Đậu Nha ôm đùi của anh, “Ba, khi nào thì ba đưa con đi xem mèo?”

Chu Tu Lâm dở khóc dở cười, “Nhìn biểu hiện của con. Khi nào con không muốn ngủ với mẹ, ba sẽ cân nhắc một chút.”

Tiểu Đậu Nha vội vàng không thể nào gật đầu, nghiêm trang, “Con là

đưa trẻ lớn rồi, con không ngủ với mẹ.”

Ngày ngày hôm đó, bạn nhỏ Chu Tư Mộ đi học muộn, Khương Hiểu cũng vội vàng vàng mới chạy đến công ty, ngoài miệng oán trách Chu Tu Lâm. Chỉ có Chu Tu Lâm xuân phong đắc ý*.

* Đây là thành ngữ được sử dụng nhiều trong tiếng Trung Quốc. Nó có xuất xứ từ bài thơ “Đăng khoa hậu” của thi sĩ Mạnh Giao đời Trung Đường. Như đã nói “xuân phong đắc ý” chỉ xuất hiện trong tiếng Trung Quốc. Nghĩa bóng của nó là, sau khi đỗ tiến, cưỡi ngựa đi trong mùa xuân, chỉ trong một ngày đã ngắm được toàn cảnh đông kinh Tráng an. Chỉ con đường thẳng quan tiến chức thuận lợi, hanh thông.

Trong lòng Tưởng Cần oán thầm, nhất định là phu nhân đã về.

Cuối cùng bọn họ có thể từ biệt bầu không khí âm u của văn phòng rồi.

Ba ngày Tiểu Đậu Nha không lên nhà trẻ, thấy bạn học vui vẻ khác thường. Sau giờ học thì nói chuyện chuyển đi chơi với bạn nhỏ cùng bàn. Nói du lịch xong, lại bắt đầu nói phiền não của mình.

“Mình ngủ một mình, tỉnh lại phát hiện, ba mẹ ngủ ở một phòng khác. Bây giờ các cậu cũng ngủ một mình sao?”

Đóa Đóa: “Mình ngủ với ba mẹ.”

Dương Dương: “Mình ngủ gần ba mẹ.”

Chu Tư Mộ tủi thân, “Chỉ có một mình tớ không ngủ với ba mẹ sao?”

Đóa Đóa: “Chúng ta hỏi bạn nhỏ khác một chút đi?”

Vì vậy, tiểu đội Apple cùng tiến hành điều tra vấn đề đi ngủ với ba mẹ. Nhưng lớp này ngoài bốn bạn nhỏ đến từ nước ngoài là ngủ một mình ở ngoài, chỉ có mình bạn nhỏ Chu Tư Mộ người Trung Quốc là phải ngủ một mình.

Cả trái tim Chu Tư Mộ tủi thân rồi.

Dương Dương: “Có phải Tư Mộ cậu là ba mẹ cậu nhất được ở thùng rác không?”

Chu Tư Mộ: “...”

Đóa Đóa lắc đầu một cái, “Mình nghĩ là ba và mẹ của Tư Mộ sinh em gái cho Tư Mộ rồi. Bà ngoại mình nói, nếu mình muốn em gái, vậy thì phải ngủ một mình.”

Chu Tư Mộ nháy mắt nhìn Đóa Đóa, Đóa Đóa thật xinh đẹp. “Ừ. Nhất định mẹ mình sinh em gái cho mình rồi. Nếu em gái của mình cũng xinh đẹp như cậu, mình sẽ rất vui vẻ.”

Giáo viên chủ nhiệm vừa vắn nhanh đi đến chỗ này, đúng lúc nghe được những lời này. Bạn nhỏ bây giờ, nhà trẻ mà bắt đầu yêu sớm rồi. Chó độc thân cô đây sống như thế nào!

Buổi sáng ngày hôm đó, Khương Hiểu chải chuốt tất cả kế hoạch công việc gần nhất của Tống Văn Dịch, Hứa Giai Nhân một lần, chờ xong mọi thứ này, cô mời nghĩ đến chuyện chuyển khoản cho Lương Nguyệt.

Lên mạng tra rõ giá giày, hơn sáu vạn đồng, thật sự là để cho người ta nhức nhối. Chung quy là Tiểu Đậu Nha vô tâm sơ suất, tiền này cũng nên đền.

Chuyển được tiền thành công, lòng Khương Hiểu cũng yên tâm rồi.

Cô bình tĩnh chải quét tin tức trên mạng. Thanh thế* tuyển vai của phim 《 Trường Đình 》 lần này to lớn, không ít người mới cũng đã đi đăng kí tham gia, đã tiến hành vòng quay thử thứ nhất.

*Thanh thế: Tiếng tăm và thế lực.

Vì vậy gần đây Lương Nguyệt cũng thường trên trang đầu tin tức giải trí.

Tiểu Vũ đi tới và đưa cho cô một ly cà phê, “Chị Khương, Giai Nhân có thể bắt lấy 《 Trường Đình 》 không?”

“Chị cũng không chắc.” Khương Hiểu thật sự không dám đảm bảo, cô giúp nghệ sĩ kí hợp đồng điện ảnh, phim truyền hình, đều đã tìm vai diễn phù hợp với bản thân họ. Tình tiết 《 Trường Đình 》 cô cũng là xem hai ngày trước, phim văn nghệ chú ý nhưng không nhất định sẽ đắt khách.”

“Em nghe trợ lí của Giai Nhân nói, Giai Nhân rất muốn đạt được. Chị Khương, phía bên chị không thể giúp cô ấy đi nói chuyện với cô Lương một chút?”

Khương Hiểu lắc đầu, “Từ trước đến nay cô Lương yêu cầu nghiêm khắc, bà ấy tuyển chọn người đều có tiêu chuẩn của bà ấy.”

“Hi vọng Giai Nhân có thể còn lấy được.”

Khương Hiểu hơi cong môi một cái, nhẹ nhàng nói: “Mong là vậy.”

Vừa mới dứt lời, điện thoại di động của cô vang lên. Cô thấy một

chuỗi dây số, tay khẽ run lên.

Tiểu Vũ xoay người, “Chị Khương, ngài làm việc trước.”

Khương Hiểu hít sâu một hơi, nhận nghe điện thoại.

Tiếng ở đầu kia truyền tới bên tai cô, “Khương Hiểu, bây giờ cô có die nd da nl e q uu ydo n thời gian không? Chúng ra gặp mặt nói chuyện.”

“Được, cô Lương.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một chương hạnh phúc ngọt ngào!

Chủ nhật rồi, chương tặng 188 cái bao lì xì, còn giữ vững ở trên cương vị công tác của Đại Mạn Mạn gửi lời chúc mừng tới phía trước.

Đã lâu không thấy lời nhắn lại dài lớn dài lớn rồi!

【 Kịch trường nhỏ mơ mộng 】

Tiểu Đậu Nha lặng lẽ nói cho Đóa Đóa một bí mật.

Tiểu Đậu Nha: Ba mình nuôi một con mèo.

Đóa Đóa: Thật à?

Tiểu Đậu Nha: Chờ mình biểu hiện tốt, chúng ta cùng đi xem mèo.

Đóa Đóa: Tư Mộ cậu thật tốt.

Tiểu Đậu Nha: Đóa Đóa, chúng ta là bạn tốt, mình luôn đối xử tốt với

cậu.

Hai bạn nhỏ, các em đang dữ dội xem văn của dì nhỏ hả

Ha ha ha ha ha ha

Chương 42

Editor: An Trà

Khương Hiểu im lặng nhìn bình hoa lưu ly trên bàn, hoa đã cắm được nửa tháng rồi, vẫn đang nở rộ, không hề héo đi chút nào. Giờ phút này, trong lòng cô đã có cảm giác buồn bã cảnh còn người mất.

Mấy năm nay cô đã rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi cô đã quên mục đích ban đầu của mình khi bước vào ngành giải trí.

Lương Nguyệt chủ động hẹn gặp cô, thật sự làm cho cô có chút ngoài ý muốn. Bà ấy muốn nói chuyện gì với cô? Chuyện Giai Nhân thử vai? Chuyện bồi thường giày? Hay là bà ấy đã phát hiện chuyện gì?

Khương Hiểu tự nhiên đứng dậy, bắt chuyện với trợ lý Tiểu Vũ, báo cho cô ấy biết cô đi ra ngoài một chút.

Ngày mà Lương Nguyệt trở về Tấn Thành từ Ảnh Thị Thành, trong lòng không yên, sau đó cho người đi thăm dò tư liệu của Khương Hiểu. Sáng ngày hôm sau, bà nhận được tư liệu của Khương Hiểu, vô cùng hoảng hốt, rối loạn.

Mặt hồ bình tĩnh rốt cuộc cũng nổi lên gợn sóng, làm cho bà rất khủng hoảng.

Vì sao lần đầu tiên gặp mặt, bà lại cảm thấy Khương Hiểu hơi quen thuộc...

Vì sao ánh mắt Khương Hiểu và mắt bà, lúc vô tình chạm nhau lại mang theo một loại cảm giác bất đắc dĩ...

Vì sao Khương Hiểu chỉ nói tên tiếng anh của bà khi lần đầu tiên gặp bà...

Lương Nguyệt run rẩy đóng hai tờ giấy kia lại, sắc mặt trắng bệch. Từng chữ trên mặt giấy, đều khắc thật sâu vào đầu bà.

Cha, Khương Gật, họa sĩ. Mẹ, đã qua đời.

Bà suy nghĩ một ngày, cuối cùng cũng quyết định gặp Khương Hiểu một lần.

Lương Nguyệt đi vào quán trà được hẹn rất sớm. Đợi hơn nửa tiếng, Khương Hiểu mới đến. Ngày tháng ba, cô mặc một chiếc áo khoác kaki, quần jean, giày cao gót, quần áo bình thường, lại đơn giản dày dặn kinh nghiệm.

Khương Hiểu ngồi xuống, sắc mặt của cô vẫn như bình thường, lễ phép lạnh nhạt, "Xin lỗi, cô giáo Lương, tôi đến trễ."

Lương Nguyệt chuyển động yết hầu, "Không sao." Bà nhìn Khương Hiểu, trong lúc nhất thời không biết bắt đầu nói từ đâu. "Cháu muốn uống gì? Cô nghe nói.... trà ở đây cũng không tệ lắm."

Khương Hiểu giương giương khóe miệng, nhìn menu, "Tôi uống gì cũng được. Cô giáo Lương cô muốn uống gì?"

"Cô không sao cả, người trẻ tuổi các cháu chọn đi."

Khương Hiểu không hề từ chối, "VẬY trà mao tiên đi."

Người phục vụ bắt đầu pha trà. Có đủ công cụ, trà cụ tinh xảo, động tác của người phục vụ rất chuyên nghiệp thành thạo.

Mời trà xong, Người phục vụ rời đi, bên trong chỉ còn lại hai người.

Hơi nóng của trà tỏa ra trong không khí, như sương mù mờ mịt.

Lương Nguyệt bưng bình tử sa lên, muốn trót một ly trà, nhưng tay bà lại đang run rẩy.

Lần đầu tiên Khương Hiểu thấy bà luống cuống, người đã quen trình diễn ở các giải thưởng lớn, cuối cùng cũng tháo xuống vẻ ngụy trang. Bà ấy đang khẩn trương hay là sợ hãi? "Để tôi làm."

Lương Nguyệt nâng ly trà lên, nước trà vào miệng rất đắng. Bà đã quen uống cà phê, nhưng có một chút không chịu được. "Cô nhận được chuyển khoản của cháu rồi, Khương Hiểu, cháu không cần làm vậy đâu."

Đầu ngón tay Khương Hiểu sờ sờ mép ly trà, giọng nói nhẹ nhàng, "Làm hư đồ thì phải bồi thường."

Lương Nguyệt chậm rãi thu tay lại, đặt trên bàn, mười ngón tay gao gắt đan chặt vào nhau. "Cháu đã biết cô là ai, có phải không?"

Rõ ràng là khoảng cách một cái bàn gần như vậy, nhưng lại xa như Thái Bình Dương.

Khương Hiểu nhợt nhạt cười, cô đã từng suy nghĩ vô số lần về trường hợp bọn họ gặp lại.

Cô muốn tiến tới, lớn tiếng nói với bà, tôi là con gái của bà!

Cô muốn hỏi bà, Tim của bà là làm từ tảng đá sao?

Cô muốn nói cho bà biết, không có mẹ, cô vẫn sống rất tốt.

Cô muốn bà phải hối hận! Hối hận vì lúc trước đã từ bỏ cô.

Cô muốn bà thấy, hiện tại cô rất tốt, rất xuất sắc. Không có mẹ, vẫn rất tốt.

Nhưng là bây giờ mẹ cô đang hỏi cô, có phải biết bà là ai không?

Trầm mặc một hồi lâu, Khương Hiểu mới cay đắng mở miệng, "Cô giáo Lương, cô nói đùa, làm sao cháu có thể không biết cô là ai. Cô là một diễn viên nổi tiếng đó." Cô cúi đầu nhấp một ngụm trà nóng, nước trà tan ra làm cho lồng ngực cô có cảm giác mát mẻ.

Hóa ra, vài năm này lại làm cho cô thay đổi lớn như vậy.

Cô đã không còn là cô gái lòng mang oán hận lúc trước.

Tâm trạng của Lương Nguyệt như tạp chí ngũ vị, "Cô không biết cháu....."

Khương Hiểu oán thầm trong lòng, bà không biết là phải, bởi vì bà đã sớm quên tôi rồi. Tim của bà đều dành hết cho một đứa con gái khác của bà, chồng của bà, gia đình của bà. Nếu bà có một dấu vết của nỗi nhớ trong quá khứ, tôi đã gặp bà rất nhiều lần rồi, bà không nghi ngờ một chút nào sao?

Lương Nguyệt suy nghĩ rất nhiều, lý do vì sao Khương Hiểu vào ngành giải trí, chắc chắn là có liên quan tới mình. Là cô tới tìm bà sao? "Hiểu Hiểu ----- cô xin lỗi."

Khương Hiểu không phải là người đáng sợ không có cảm xúc, một câu xin lỗi của Lương Nguyệt cũng không thay đổi được gì, cô vẫn bình tĩnh như trước.

"Lúc tôi còn nhỏ, tôi chỉ biết tôi không giống như những đứa trẻ khác. Tôi không có mẹ. Tôi hỏi cha, mẹ đang ở đâu? Ông ấy nói cho tôi biết, mẹ đã qua đời. Đó là do tôi còn nhỏ, tôi cho rằng mẹ đã đi đến một chỗ rất xa. Tôi vẫn nghĩ là mẹ tôi sẽ trở về. Tôi không thích học, nhưng tôi muốn thi thật tốt. Tôi muốn lấy được giấy khen, như thế thì khi mẹ trở về nhìn thấy sẽ vui. Bởi vì mỗi lần bạn học tôi lấy được giấy khen, mẹ bạn ấy đều thưởng cho bạn ấy. Thời gian sau, tôi mới hiểu được ý nghĩ của từ qua đời. Tôi không nghĩ về nó nữa, tôi cũng không muốn lấy giấy khen nữa." Khương Hiểu hít một hơi thật sâu, "Thật ra, tôi vẫn tin lời của cha giải thích với tôi."

Đôi mắt Lương Nguyệt đỏ bừng, bà là một mỹ nhân, ngay cả đau lòng cũng làm cho người khác xúc động. Đúng là năm tháng ưu đãi bà, hoàn toàn không nhìn ra được tuổi thật của bà.

Khương Hiểu nghĩ đến cha cô, tuổi cũng không lớn, nhưng lại trông già hơn tuổi thật khoảng mười tuổi.

Lương Nguyệt ngơ ngác một lúc, cuối cùng bà cũng tìm lại được âm thanh của mình. "Hiểu Hiểu, cô biết bây giờ cô có giải thích cái gì cũng vô dụng. Cô chỉ có thể nói, cô cũng là không có cách nào."

Không có cách nào....

Bốn chữ này thật tốt, có thể là lý do cho bất cứ chuyện gì.

Chẳng qua một phần là vì hư vinh, vì danh lợi, tiền tài mà thôi.

Ai cũng có nỗi khổ trong lòng.

Khương Hiểu hiểu được. Cha của cô có, cô cũng có, nhưng mà nỗi khổ của Lương Nguyệt, cô không thể cảm thông được.

Khương Hiểu khẽ nhếch môi, nói từng chữ một, "Cô giáo Lương ----" âm thanh khàn khàn, cùng với sự run rẩy khó có thể phát hiện. Cô không muốn cho bà ấy thấy vẻ mặt yếu đuối của cô, "Hai mươi sáu năm nay, chúng tôi không quấy rầy cô, sau này chúng tôi cũng không làm như vậy. Cô là mẹ của Tấn Thù Ngôn, mà mẹ của tôi tên là Phùng Uyển. Mà tôi là một người đại diện, tôi thề tôi sẽ không làm chuyện gì với cô." Nói xong hết thở, thật sự cô có chút khâm phục mình, thế nhưng trong lòng cảm thấy rất yên tĩnh.

"Hiểu Hiểu-----" Lương Nguyệt trầm kêu, "Trước sau gì cô cũng là mẹ của cháu, nếu như chúng ta gặp nhau, cô cũng không thể mặc kệ cháu."

Khương Hiểu lắc đầu, "Không. Tôi không phải là đứa con nít, cuộc sống bây giờ của tôi tốt lắm."

Cổ họng Lương Nguyệt run run, "Cha cháu, bây giờ ông ấy có khỏe không?"

Khương Hiểu chớp mắt, mười ngón tay nắm chặt, "Cảm ơn đã quan tâm, ông ấy tốt lắm."

Lương Nguyệt cảm nhận được, Khương Hiểu là một người rất kiên quyết, điểm này rất giống với Khương Ngật. Bà lại hỏi: "Đứa bé kia là gì của cháu?"

Khương Hiểu không thay đổi sắc mặt, "Là con của một người bạn thân của tôi."

"Đứa bé kia rất đáng yêu."

Khương Hiểu không hiểu được tâm tư của bà khi nghe bà khen Tiểu Đậu Nha, cô cũng không biết nên nói gì.

"Cháu đến Hoa Hạ làm việc cũng được mười năm, Chu Tu Lâm là một người có triển vọng. Hiểu Hiểu, nếu cháu cần gì, thì cứ đến tìm cô." Bà lấy một tờ danh thiếp trong túi ra.

Bỗng nhiên Khương Hiểu cười, "Lần trước cô cũng cho tôi danh thiếp, nhưng mà lại không giống với lần này." Cô đã từng rất muốn có được phương thức liên lạc với Lương Nguyệt, không biết đã bao nhiêu lần bị từ chối, thậm chí năm mười tám tuổi nhận lời làm trợ lý cho Tấn Trọng Bắc.

Lương Nguyệt cười khổ, "Lần đầu tiên nhìn thấy cháu, cô đã cảm thấy cháu có chút đặc biệt." Nhưng là bà chưa bao giờ tưởng tượng được.

Khương Hiểu cảm nhận được di động trong túi đang rung, nhưng cô không muốn lấy ra. Mắt cô nheo lại, nhìn Lương Nguyệt. Bọn họ có đôi mắt giống nhau, nhưng mà Lương Nguyệt mở to mắt, vẻ mặt đã có chút thay đổi.

Kỳ thật tính cách Khương Hiểu giống ba nhiều hơn, đương nhiên mặt là mặt của cô rất giống Lương Nguyệt rồi.

"Đây không phải là lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta." Cô không biết tại sao mình lại muốn nói ra, chắc là do đáy lòng cô vẫn còn rất tổn thương.

Lương Nguyệt cẩn thận tìm từ ngữ, "Lần đầu tiên cháu gặp ta là khi nào?"

Khương Hiểu cười nhẹ, "Đã quên, rất lâu trước kia rồi." Di động trong túi lại vang lên, cô lấy ra thì thấy, là Chu Tu Lâm đang gọi tới.

"Cô giáo Lương, tôi có chút việc phải về xử lý. Tôi đi trước." Cô đứng dậy, thái độ bình tĩnh.

"Hiểu Hiểu -----" Lương Nguyệt gọi một tiếng.

Khương Hiểu không do dự chút nào, đi tới cửa, đột nhiên cô đứng lại. "Cô giáo Lương, ra khỏi cánh cửa này. Chúng ta sẽ xem như không có ngày gặp mặt hôm nay. Cô vẫn là cô, tôi vẫn là tôi."

Nói xong, cô nhanh chóng rời đi.

Bây giờ cô không thấy bị tổn thương nữa, ngay cả nước mắt cũng không thể chảy ra.

Thì ra, trong lúc không để ý lòng cô trở nên cứng cỏi như thế. Thời gian xóa mờ tất cả, hoặc cũng là do Chu Tu Lâm và Tiểu Đậu Nha đến với cuộc sống của cô. Bị thiếu đi cái gì đó, ông trời sẽ lấy một cái khác bù lại cho cô.

Khương Hiểu rời khỏi quán trà, lại còn nhớ được phải đi mua ra trái giường. Ôi, lòng cô thật sự rất lớn đó.

Bên ngoài, ánh mặt trời sáng lạn. Thật tốt!

Cô bàn bạc với Chu Tu Lâm chủ nhật này dẫn Tiểu Đậu Nha đi vườn bách thú.

Cô đưa tay che ánh nắng chói lóa trước mặt, chuyện cũ hiện rõ ra trước mắt.

Lần đầu tiên cô thấy Lương Nguyệt, là đang kỳ nghỉ đông ở Đại Nhất. Cô sốt rất cao, Triệu Hân Nhiên đưa cô đi bệnh viện thì thấy được chiếc xe bảo mẫu* của Lương Nguyệt.

*Xe bảo mẫu là xe đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, trang điểm trong xe, giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của ngôi sao.

Vẻ mặt vui vẻ hâm mộ, "Đó là xe của Lương Nguyệt đó, oa, xe RV đó!" Cô ấy nói với tham vọng rất lớn, "Khương Hiểu, sau này tôi cũng muốn có một chiếc xe như vậy!"

Môi của cô khô khốc như muốn bong ra một lớp, "Cô sẽ có được. Cố lên!"

Cô quay đầu lại nhìn một cái, lúc ấy Lương Nguyệt đang sửa sang lại quần áo cho một cô gái nhỏ, vẻ mặt rất từ ái. Sau này nhớ lại, cô gái nhỏ đó chính là Tấn Thủ Ngôn.

Ai mà có thể tưởng tượng được, vài năm sau, Triệu Hân Nhiên đã lấy được tất cả những thứ lúc trước cô ấy muốn có, mà Khương Hiểu cũng vậy.

Người nỗ lực, sẽ luôn có một may mắn thuộc về họ.

Khương Hiểu vừa đi vừa gọi lại cho Chu Tu Lâm, cuộc gọi được nhận rất nhanh. "Chu tổng, tìm em có chuyện gì vậy?" Giọng nói của cô rất thoải mái.

Chu Tu Lâm yên tĩnh ngồi trên ghế, vẫn duy trì tư thế lúc trước. "Anh vừa gọi đến văn phòng em, trợ lý của em nói em đi ra ngoài có việc?"

"Đúng vậy. Cô giáo Lương hẹn em, muốn nói một số việc với em. Giờ xong rồi, bây giờ em đi về."

Chu Tu Lâm nhìn mấy tập tài liệu trước mặt, ánh mắt thâm trầm.

"Anh có chuyện gì à?"

"Không có gì. Anh vừa mới xem video của trường mẫu giáo, con của chúng ta có vẻ có mối quan hệ rất tốt với một cô bé."

"Đó là bạn thân của nó, tên là Đóa Đóa, một bé gái rất tốt."

Chu Tu Lâm gợi lên một ý cười, "Rất xinh đẹp."

"Tiểu Đậu Nha rất thích cô bé đó, ánh mắt của con anh tốt lắm đó."

Chu Tu Lâm lên tiếng, "Giống anh."

Khương Hiểu ở bên kia điện thoại nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy, "Em không nói chuyện với anh nữa, phải lái xe về."

"Được."

Chu Tu Lâm thu lại vẻ mặt, đặt điện thoại xuống, cầm lên một xấp giấy. Có một số việc được làm quá bí mật, nhưng chỉ cần có người cố tình đi điều tra, vẫn có thể tra được một số dấu vết để lại.

Bây giờ tất cả mọi việc đều được sáng tỏ.

Những hành động lúc trước của Khương Hiểu, đều có nguyên nhân của nó.

Cô muốn làm người đại diện, là vì mẹ của cô.

Cô không muốn đưa bé, là sợ nó sẽ làm chậm trễ công việc của cô.

Chu Tu Lâm cầm lấy xấp giấy đứng dậy đi đến máy hủy tài liệu, bỏ vào trong, giấy bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ, giống như nó chưa từng được tồn tại trước đây.

Cô gái của anh, đã phải chịu rất nhiều uất ức trong nhiều năm như vậy.

Chương 43

Editor: An Trà

Buổi tối, Chu Tu Lâm hoãn lại các hoạt động, về nhà sớm.

Khương Hiểu cũng về sớm, đi ra tiệm bánh mua mấy cái bánh ngọt. Tâm tình của cô không tốt thì cô lại muốn ăn đồ ngọt. Trong lòng rất đắng, ăn vào chút đồ ngọt, tâm tình cũng sẽ ngọt ngào hơn được vài phần.

Lúc Chu Tu Lâm về nhà thì cô đang bận rộn ở trong bếp, trên bếp bày đầy nguyên liệu nấu ăn. Cô thay một bộ quần áo thoải mái ở nhà, mang dép lê màu vàng nhạt, tóc dài buộc đứng lên, lộ ra cái cổ trắng nõn. Cô cúi đầu, chuyên chú bắt tay vào xử lý các nguyên liệu nấu ăn. Vài sợi tóc rơi xuống trán, dính lên mặt, không thể nhìn thấy vẻ mặt trong giờ phút này của cô.

Chu Tu Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm trạng cô cũng không bị chịu ảnh hưởng quá lớn. "Muốn làm gì vậy?" Anh xắn tay áo, tính đến giúp cô.

Khương Hiểu quay đầu lại cười, "Anh đi xem Mộ Mộ đi, em làm khoảng nửa tiếng nữa à xong rồi." Cô đẩy đẩy anh ra.

Chu Tu Lâm đứng yên không nhúc nhích, nhìn khuôn mặt nghiêng của cô. Thật ra trong lòng anh cũng có thắc mắc, Khương Hiểu nhận ra thân phận của Lương Nguyệt từ khi nào.

Khương Hiểu quay đầu, "Làm sao vậy?"

Chu Tu Lâm khẽ nhếch khóe miệng, khẽ ôm lấy cô từ phía sau, người cô áp vào trước ngực anh, cằm anh tựa trên đỉnh đầu cô.

"Chu tiên sinh, Rốt cuộc anh làm sao vậy? Hay lại bị người ta truyền chuyện tai tiếng?" Cô nhếch chân mày lên, hung tợn nói, "Có phải Chu Vũ Đồng lại quấn lấy anh? Ai! Anh nói xem tại sao họ luôn ao ước chồng của em!"

Anh cúi đầu hôn lên môi cô một cái, thấp giọng thở dài một hơi, "Chu phu nhân, vậy sau này em phải phát huy hết thực lực của mình để bọn họ không dám đến tiếp cận anh nữa!"

Khương Hiểu nỉ non, "Em nấu cơm, anh không được làm phiền em!"

Chu Tư Mộ ở trong phòng một mình, cậu bé quỳ trên tấm thảm, lắp ráp lego, miệng ngâm nga lặp đi lặp lại vài lời hát.

Aha ha cảnh sát trưởng mèo đen

Aha ha cảnh sát trưởng mèo đen

.....

"Cha!" sau khi gọi một tiếng, cậu lại tiếp tục lắp ráp lego.

Chu Tu Lâm sờ sờ đầu cậu bé, "Thích cảnh sát trưởng mèo đen đến như vậy sao!"

"Vâng. Cha à, con là cảnh sát trưởng mèo đen, còn cha là Lôi Phong." Cậu nháy nháy mắt, "Cha đội mũ Lôi Phong lên là được."

Khóe mắt Chu Tu Lâm co giật. Nếu không nghĩ đến lòng hiếu thảo

của cậu bé thì hôm đó anh rất muốn đánh con trai mình, anh như vậy mà lại bị bắt đội mũ Lôi Phong. Khương Hiểu chụp lại một tấm ảnh cho họ.

Vợ của anh còn uy hiếp anh, sau này nếu anh lại bị đăng báo cùng với nữ minh tinh, cô ngay lập tức đăng tấm ảnh này lên.

Anh muốn nói, cô đang đi. Thật ra anh rất mong chờ, mọi người biết vợ anh là ai.

Tối hôm đó, Khương Hiểu làm mọi việc như bình thường. Với sự hiểu biết của Chu Tu Lâm về cô, cô tạm thời chắc chắn sẽ không tự nói với anh, vậy nên anh cũng không hỏi.

Nhưng mà, Chu Tu Lâm biết, Khương Hiểu vẫn rất khó chịu, khó chấp nhận.

Khi bọn họ bị vướng vào một chỗ, cô giống như đang tìm kiếm một chỗ để phóng thích, tùy ý phóng túng chính mình.

Cô và anh ở cùng một chỗ, sẽ không có những biểu hiện gì.

Nhưng có khoảng khắc cô rút lại trong ngực anh, thì thào nói nhỏ, "Chu Tu Lâm, anh vĩnh viễn không được bỏ em đi, vĩnh viễn cũng không được."

Tay anh chạm vào tay cô, mười ngón tay đan chặt lại. "Hiểu Hiểu, trong cuốn sách "Kinh Thi" anh thích nhất một câu, chính là câu nắm tay con gia đình cùng nhau sống chung đến già." Anh hôn lên khóe mắt cô, cảm nhận được vị mặn của nước mắt.

Anh lặp lại một lần nữa bên tai cô, "Anh sẽ luôn luôn ở đây với em."

Anh sẽ luôn luôn luôn ở đây với em.

Một đêm qua đi, Khương Hiểu khôi phục trở lại, tràn đầy tinh thần đi đến công ty.

Chu Tu Lâm cảm nhận thật sâu sắc, người vợ nhỏ bé này của anh rất có tiềm năng trở thành một diễn viên. Nói không chừng, còn có thể lấy được một giải thưởng về.

Nói chuyện điện thoại với Hứa Giai Nhân nửa tiếng, Hứa Giai Nhân kiên quyết muốn từ chối chương trình tạp kĩ. Cô ấy cảm thấy rất rõ là "Trường Đình" có thể làm cho cô tỏa sáng.

Khương Hiểu hít một hơi thật sâu, "Giai Nhân, chị tôn trọng sự lựa chọn của nghệ sĩ trong tay chị, nhưng chị không đánh giá cao "Trường Đình""

Hứa Giai Nhân cắn răng: "Hiện tại Lương Nguyệt chấp nhận cho em cơ hội này, sao em có thể từ chối? Chị Khương, hôm qua người đại diện của Lương Nguyệt gọi điện thoại báo cho em, nói là đã xem qua tư liệu của em, bọn họ cảm thấy em rất thích hợp, chúng em đã hẹn thời gian gặp mặt."

Khương Hiểu choáng váng đầu óc, một tay chống trên bàn, nói từ chữ từng chữ một, "Giai Nhân, chị không đồng ý."

Hứa Giai Nhân cũng rất bướng bỉnh phản bác lại, "Vậy bây giờ chị có thể cho em một cái gì đó tốt hơn "Trường Đình" sao? Chúng ta cạnh tranh khốc liệt thế nào trong ngành này, chị cũng biết. Em chỉ có một cơ hội này, em không phải là một Chu Nhất Nghiên, có anh trai là ông chủ của Hoa Hạ. Nếu cô ấy muốn lấy được bộ phim này hay bộ phim khác, thì cô ấy sẽ có được kịch bản."

Khương Hiểu không còn lời nào để nói. "Ngày mai chị liên hệ với đạo diễn từ chối chương trình "Chuyến du lịch của chúng ta""

Hứa Giai Nhân trầm mặc, "Chị Khương, cảm ơn chị."

Khương Hiểu thở dài trong lòng.

Làm như vậy có thể bù đắp lại cho tôi sao? Mẹ à! Thật sự bà không hiểu tôi một chút nào.

Khoảng giữa trưa, Khương Hiểu và Triệu Hân Nhiên có hẹn nhau một bữa cơm.

Hai người hẹn gặp nhau tại một nhà hàng Nhật.

Khương Hiểu tới trước, chọn mấy món ăn. Chỉ một lát sau Triệu Hân Nhiên đến, chỉ thấy cô so với lần trước gặp mặt, hình như người lại gầy hơn một chút.

Triệu Hân Nhiên gương khoe miệng, tươi cười nhạt nhẽo. "Cậu có vẻ gầy đi."

Khương Hiểu sờ sờ mặt mình, "Có sao?" Tối tuần trước chồng cô còn nói cô béo, nhéo nhéo mặt cô vài cái. "Đang nghỉ ngơi sao?"

Triệu Hân Nhiên bắt đắc dĩ gương khoe miệng, "Hai ngày trước vừa mới chụp xong quảng cáo, nghỉ ngơi một thời gian."

Khương Hiểu: "Thế nào?"

Về mặt Triệu Hân Nhiên cô đơn, "Cẩn rằng đi lên phía trước. Lúc trước mình nên nghe lời cậu, Mạc Dĩ Hằng tính tình trắng hoa, tại sao mình lại hết lòng trông cậy vào anh ta. Một năm trước, lần đó

mình mang thai ngoài ý muốn, đáng lẽ mình nên tỉnh táo sớm hơn một chút." Cô không che dấu tâm trạng của mình, cô khó chịu, áp lực, nhưng mà không thể biểu hiện ra trước mặt người ngoài.

Khương Hiểu im lặng uống một ngụm nước, "Hân Nhiên, cậu sẽ không như vậy."

Triệu Hân Nhiên cười nhạo một tiếng, cầm ly nước trước mặt lên, uống sạch trong một hơi. Khương Hiểu rất hiểu con người cô. "Đúng vậy, mình sẽ không như vậy. Mình quá tham lam, không phải là mình dựa vào Mạc Dĩ Hằng mới có được thành tích như ngày hôm nay sao? Rồi khỏi anh ta mình cũng không là cái gì cả. Tất cả mọi người đang xem truyện cười của mình, Khương Hiểu, không phải cậu cảm thấy mình rất đáng thương sao?"

Khương Hiểu cầm tay cô, "Hân Nhiên, vì sao cậu muốn vào ngành giải trí? Cậu đã quên rồi sao?"

Triệu Hân Nhiên chớp mắt mấy cái, hoang mang một lúc. "Ha ha ha....." Cô cười vài tiếng, "Đã sớm cho chó ăn rồi."

Khương Hiểu giật giật khóe miệng, "Mình thường nghe người khác nói, bản thân mình không thể do mình tự điều khiển. Thật ra bản thân chúng ta không chống lại được tham vọng dưới đáy lòng, nhưng mà, danh lợi ở trước mặt, không có bao nhiêu người có thể giữ được bản thân đâu." Cô đây cũng không phải là khổ sở vì Chu Tu Lâm sao.

"Hân Nhiên, cuộc sống còn rất dài, cậu còn rất nhiều thời gian."

Triệu Hân Nhiên cắn môi, "Mình còn có đường để đi sao? Bây giờ mình đến phòng thu, người khác đều nhìn mình, bàn tán sau lưng mình."

"Thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, tin mình đi."

"Sẽ mất bao lâu?"

"Rất nhanh. Ngành giải trí không thiếu tin tức. Cậu nghỉ ngơi cho tốt, là có thể quay trở lại, chọn một kịch bản thật tốt, chương trình tạp kỹ cũng được."

Triệu Hân Nhiên không thấy đúng, "Hàn Nhụy rất đẹp sao?"

Khương Hiểu: "Đẹp."

Triệu Hân Nhiên: "Đẹp hơn mình?"

Trong lòng Khương Hiểu hơi thờ dài, Triệu Hân Nhiên chính là rất yêu Mạc Dĩ Hằng. Yêu, không dứt được, tính toán chi li.

Triệu Hân Nhiên: "Quên đi, cậu đừng trả lời. Mình không thể buông bỏ, mình không chúc mừng cho họ như weibo đã viết. Khương Hiểu, mình có xấu không?"

Khương Hiểu không trả lời.

Bữa cơm này, hầu như hai người chưa ăn được cái gì.

Trong lòng Triệu Hân Nhiên khó chịu, những lời bị ghen rất lâu, cuối cùng cũng có người tâm sự cùng. Nói xong chuyện của mình cô lại bắt đầu hỏi thăm Khương Hiểu. "Khi nào bạn trai cậu về nước?"

"Anh ấy đang học lên tiến sĩ, phải mất hai ba năm nữa."

"Cậu không lo lắng sao? Lỡ như bên cạnh anh ta có một cô gái khác, luôn luôn ở chung, chắc sẽ có tình cảm với nhau. Bình thường cậu

làm việc cả ngày, hoàn toàn không phát hiện ra được. Cậu phải có dự tính cho bản thân mình."

Vẻ mặt Khương Hiểu cứng ngắt, nghẹn lời trong chốc lát.

Triệu Hân Nhiên cảm thán, "Đúng là cậu, có thể kiên trì lâu như vậy. Đúng rồi, mình nghe nói, cậu dẫn một cậu bé đến Ảnh Thị Thành, phạm lỗi với cô giáo Lương?"

Quả nhiên trong ngành này không có gì là bí mật.

Khương Hiểu bất đắc dĩ cười cười, "Cậu cũng biết à."

Triệu Hân Nhiên lắc đầu, "Cậu cũng rất bất cẩn rồi. Nghe nói cô giáo Lương rất tức giận."

Khương Hiểu nhún nhún vai, "Việc đã đến nước này, mình cũng không có biện pháp gì."

"Sau lưng Lương Nguyệt là nhà họ Tấn, danh dự rất lớn, trừ khi cậu không muốn lẫn lộn trong ngành này, cho nên trăm ngàn lần đừng đắc tội."

"Yên tâm đi, mình biết rồi."

Dù sao, cô cũng không muốn làm việc lâu trong ngành này.

"Cậu có thể nhờ Tấn Trọng Bắc làm người trung gian. Anh ta rất thích cậu."

Khương Hiểu như bị mắc nghẹn, vẻ mặt ngạc nhiên.

Nói đùa gì vậy! Làm sao Tấn Trọng Bắc có thể thích cô.

Nếu là như vậy, kịch bản đã được sửa từ lâu.

Chủ Nhật, vốn dĩ Khương Hiểu và Chu Tu Lâm lên kế hoạch đi vườn bách thú, nhưng mà, ngày hôm đó trời lại mưa. Cả gia đình đành phải ở nhà.

Không đi được vườn bách thú, Khương Hiểu cầm một cuốn album ảnh, xem lại hình của Chu Tư Mộ.

Chu Tư Mộ ngồi nghiêm trang trên bàn học, cầm bút màu sáp vẽ lung tung. Chu Tu Lâm ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn qua vài lần.

Chu Tư Mộ ngẩn đầu, chờ mong hỏi: "Cha, Bức tranh của con thế nào?" Vẻ mặt của cậu là đang chờ mong anh khen ngợi cậu.

Chu Tu Lâm sờ sờ đầu cậu bé, "Mỗi người sẽ có ưu điểm không giống nhau."

Chu Tư Mộ nghe không hiểu, cậu nhìn bức tranh vô cùng hăng hái. "Cha, con vẽ tiểu Miêu Miêu đó."

Anh nhìn kỹ, chỉ thấy được ba cái hình tròn màu đen, không hề biết đó có phải là một con mèo hay không. Gen nghệ thuật của ông ngoại cậu không di truyền cho cậu một chút nào. Con trai của anh có lẽ là một họa sĩ trừu tượng.

"Cha, tiểu Miêu Miêu cha nuôi có hình dáng như thế nào?"

Chu Tu Lâm a một tiếng, "Nó rất đẹp."

Chu Tư Mộ vui vẻ, "Gần đây con có phải là rất ngoan không?"

Chu Tu Lâm: "..... Không tệ."

Chu Tư Mộ nâng chân mày lên, "Cha, con muốn đi xem tiểu Miêu Miêu cha nuôi có được không?"

Lúc này, Khương Hiểu cắt một đĩa trái cây, đặt lên bàn. "Miêu gì?"

Chu Tư Mộ nhanh chóng nói: "Cha nuôi một con mèo ở công ty."

Khương Hiểu nhìn Chu Tu Lâm, "Nuôi lúc nào? Tại sao em không biết?"

Chu Tu Lâm khẽ cười, "Mộ Mộ, đi rửa tay đi."

Chu Tư Mộ vâng một tiếng, trượt xuống ghế, lạch bạch chạy vào toilet.

Khương Hiểu tiếp tục hỏi: "Anh mua mèo cho Tiểu Đậu Nha thật sao? Mấy ngày nay nó vẫn cứ thì thào mèo gì đó, say mê xem "cảnh sát trưởng mèo đen"."

Chu Tu Lâm nhíu mày, "Trong nhà đã nuôi hai con, làm sao anh có thể lại nuôi thêm một con nữa. Một con mèo Ba Tư gợi cảm, một con mèo trắng nhỏ dễ thương."

Khương Hiểu bị nghẹn trong chốc lát, có một chút buồn bực, lấy một quả dâu tây nhét vào miệng anh.

Chu Tư Mộ rửa tay xong đi ra, "Cha, cha đã lớn rồi, tại sao còn để mẹ đút cho cha." Nói xong còn quẹt quẹt mũi.

Khương Hiểu cười một cái, "Đúng vậy."

Chu Tu lâm co rút khóe miệng, không nhin được nở nụ cười.

Sau giữ trưa, Chu Tư Mộ đang ngủ trưa. Khương Hiểu và Chu Tu Lâm đều bận rộn với công việc của mình. Một khoảng thời gian yên tĩnh.

Khương Hiểu lướt weibo, đột nhiên thấy được, tin weibo mới nhất của Chu Nhất Nghiên.

"Cháu trai dễ thương tặng cho, bác nghĩ, có thể dùng để đi chợ mua thức ăn. PS: Tiểu tửu kia nói, lớn lên kiếm tiền, sẽ mua cho tôi cái khác đẹp hơn." Trên hình là cái túi dân tộc mà Chu Tư Mộ đã mua.

Chu Nhất Nghiên từ sau chuyện yêu đương, phong cách weibo đã thay đổi, trở nên hoạt bát, từ ngữ trong bài viết, đều lộ ra sự ngọt ngào.

Fan nói: Chị chạy qua nhà anh Văn sinh một đứa đi.

Chu Nhất Nghiên còn cố ý phản hồi cho fan: còn quá sớm.

Fan cũng không đoán được, không nghĩ đến Chu Nhất Nghiên lại phản hồi cô. Chỉ một lúc sau, bình luận này đã được sáu nghìn like.

Khương Hiểu lướt vài cái bình luận, đa số đều là bạn bè. Cô đặt điện thoại xuống, " Tại sao Nhất Nghiên lại có thể chọn một bộ phim hài thanh xuân?"

Chu Tu Lâm ngẩn đầu: "Chu Vận đề cử, kế hoạch bắt đầu quay "Lâu đài tình yêu" mùa hai. Nhất Nghiên muốn thử sức diễn một nhân vật đáng yêu, bắt đầu quay vào cuối tháng tư, vào ngày đầu năm mới, David là chương trình phát sóng đầu tiên. Nếu xếp hạng và tỷ lệ của

chủ đề cao, mùa thứ ba và thứ tư là có khả năng."

Khương Hiểu gật gật đầu, "Em chưa xem qua kịch bản, nhưng mà mấy bộ phim tình cảm trong nước đều rất thành công, bộ phim "Bạn bè" của nước ngoài cũng vậy, em nghĩ "Lâu đài tình yêu" sẽ không quá tệ, loại phim này rất được mọi người thích." Cuộc sống con người bây giờ rất áp lực, lại càng ưa thích loại phim truyền hình đơn giản hạnh phúc này.

Khương Hiểu cảm thán, "Ánh mắt của Chu Vận thật sự rất lợi hại. Không có cô ấy chị Ảnh cũng sẽ không được thành tựu như ngày hôm nay." Nhắc đến Trình Ảnh, Khương Hiểu lại muốn nhắc đến Tấn Trọng Bắc.

"Đúng rồi, Chu (Chu Tu Lâm), em có hẹn ăn bữa cơm với Tấn Trọng Bắc."

Chu Tu Lâm ngừng lại công việc trên tay, nhìn lên, "Gần đây hần rất rảnh?"

Khương Hiểu nhìn anh, chần chờ nói: "Chu tiên sinh, hình như em nghe thấy được anh đang ghen sao?"

Chu Tu Lâm vẫy tay với cô, "Lại đây."

Khương Hiểu đứng dậy, vui vẻ cười, "Em đi rửa nho, chút nữa Tiểu Đậu Nha dậy, làm cho nó nước ép nho. Đúng rồi, anh muốn ăn cái gì?"

Chu Tu Lâm híp mắt, nhìn chăm chăm cô, "Bảo bối, anh muốn ăn em."

Chương 44

Editor: An Trà

Tối thứ sáu, sau khi Khương Hiểu làm việc xong, đi thẳng đến quán lẩu.

Cô và Tấn Trọng Bắc đã lâu không gặp, Tấn Trọng Bắc vẫn như trước đây, ngay cả kiểu tóc cũng không thay đổi. Mấy ngày nay nhiệt độ của Tấn Thành tăng trở lại, anh mặc áo sơ mi trắng, nút áo để mở mấy cái. Năm nay anh đã ba mươi một tuổi, lại không có tin tức gì về chuyện tình cảm yêu đương. Các phóng viên thăm dò mấy lần cũng không có kết quả.

"Thầy Tấn-----" cô vẫn duy trì gọi anh như vậy.

Tấn Trọng Bắc cười nhẹ, "Từ công ty đến đây?"

"Đúng vậy. Bộ phim của Văn Dịch được quay vào sáu tháng cuối năm sau, sắp tới cho cậu ấy trả lời một buổi phỏng vấn."

"Chuyện của cậu ấy và Nhất Nghiên, thật sự làm cho người khác không nghĩ đến được."

Khương Hiểu bất đắc dĩ cười, "Em cũng trở tay không kịp."

Tấn Trọng Bắc biết cô xử lý vô cùng tốt, tuy rằng chuyện Tống Văn Dịch yêu đương bị tung ra ngoài, quả thật là có gây tổn thất đến sự nổi tiếng của cậu ấy trong một khoảng thời gian, nhưng mà cuối cùng cậu ấy chuyển đổi được tình huống, mọi chuyện cũng không rồi lên.

Người phục vụ đặt nồi nước lẩu lên, đọi nước sôi, Khương Hiểu bỏ đồ ăn và thịt vào.

Cô hỏi: "Thầy Tấn, anh có ăn cay không?"

"Bây giờ thì không ăn được. Dạ dày anh không khỏe."

Khương Hiểu mới nhớ lại, "Xin lỗi, em đã quên. May mà em kêu lẩu uyên ương."

Nồi lẩu nóng hổi, hai người ngồi đối diện nhau. Khương hiểu đang nghĩ đến chuyện vui. Bỏ rau vào trong nồi, xong lại nhanh chóng gấp ra.

Tấn Trọng Bắc yên lặng nhìn cô, mấy năm nay, dường như cô đã thay đổi rất nhiều, tính cách hoạt bát tươi vui hơn. Anh uống một ngụm trà lạnh, hỏi, "Khương Hiểu, anh có một yêu cầu hơi quá đáng, anh muốn mời em cùng hát ca khúc chủ đề."

Về mặt Khương Hiểu kinh ngạc, "Thầy Tấn, anh nói em hả?"

Tấn Trọng Bắc gật đầu, "Chúng ta đã bỏ qua cơ hội hợp tác một lần, lần này có thể hợp tác rồi."

Khương Hiểu buông đũa ra, liên tục xua tay, "Em không được đâu, em không phải là ca sĩ chuyên nghiệp."

Tấn Trọng Bắc cười nhẹ, "Anh đã nghe em hát rồi, tuy rằng trình độ không bằng ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng mà để thu một ca khúc thì không có vấn đề gì."

Khương Hiểu mở miệng, "Thân phận của em cũng không thích hợp

đâu."

Tấn Trọng Bắc lắc đầu, "Đạo diễn có thể làm diễn viên, diễn viên cũng có thể làm đạo diễn, không ai có thể nói người đại diện không thể ca hát."

Khương Hiểu nói không lại anh, "Thầy Tấn, vì sao anh lại chọn em?"

Tấn Trọng Bắc trầm ngâm nói: "Video ca hát của em thật sự rất hot, theo anh biết, nhóm tổ chức chương trình "Hát với nhau" đã mời em hát trợ giúp khách mời."

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười, "Em có nhận được điện thoại của tổ đạo diễn của bọn họ, nhưng em từ chối rồi. Thầy Tấn, em làm không được đâu." Cho dù là ca hát, thì vẫn là diễn kịch, cô sẽ không bước chân vào. Cô đã đồng ý với cha cô rồi. "Nhưng mà nếu như anh nhờ em tìm nghệ sĩ, em sẽ không từ chối."

Tấn Trọng Bắc thấy cô nói đến như vậy rồi, cũng không khuyên nữa, nói. "Xem ra chúng ta không có cơ hội hợp tác rồi."

"Làm sao lại không có? anh có thể hợp tác với nghệ sĩ của em đó, ví dụ như Tần Nhất Lộ nhà em."

Tấn Trọng Bắc nở nụ cười, "Bây giờ em đúng là không hổ danh người đại diện cao cấp của Hoa Hạ."

Khương Hiểu hơi thẹn thùng, "Không còn cách nào, em phải có trách nhiệm với nghệ sĩ."

Tấn Trọng Bắc nghe hiểu được ý nghĩa của lời nói này, "Em chuẩn bị cho Tần Nhất Lộ phát triển?"

Vẻ mặt Khương Hiểu rất thật thà, cũng không giấu diếm gì, "Nhất Lộ là một cô gái rất thông minh. Em luôn suy nghĩ cách tốt nhất để cô ấy ra mắt. Cuối cùng bây giờ cũng đã đến lúc." Cô nâng mặt lên rực rỡ nhìn Tấn Trọng Bắc.

Tấn Trọng Bắc bật cười, lần này là anh tự chủ động đưa mình đến cửa rồi!

Hai người đã ăn được một lúc. Khương Hiểu ăn lẩu xong, miệng của cô đỏ ửng vì cay.

Tấn Trọng Bắc đưa một ly trà lạnh cho cô, "Anh nghe nói, Hứa Giai Nhân muốn có được "Trường Đình" à?"

Khương Hiểu cắn phải một miếng ớt cay, miệng cay nóng lên một đợt, vội vàng uống vào hơn nửa ly trà lạnh. "Hôm qua em nhận được tin của cô ấy gọi đến, tuần sau sẽ ký hợp đồng."

Tấn Trọng Bắc như nghĩ đến điều gì, "Hình như em không được vui?"

Khương Hiểu nhún nhún vai, "Vì em đã giúp cô ấy liên hệ với một chương trình tạp kĩ trước đó."

"Chương trình gì?"

""Chuyến du lịch của chúng ta", nhưng mà Giai Nhân lại kiên quyết muốn muốn diễn "Trường Đình"."

"Em quá rộng rãi với nghệ sĩ rồi, nghệ sĩ chưa nổi tiếng đã có chủ kiến, không phải là một chuyện tốt." Tấn Trọng Bắc bỗng nhiên thoải mái cười, "Dì Lương cũng liên lạc với em rồi."

Giọng điệu của anh cũng không phải là đang hỏi cô, Khương Hiểu nhìn anh, giọng nói bình tĩnh, "Đúng vậy." Cô có một thắc mắc, nhà họ Tấn có biết chuyện trước kia của Lương Nguyệt hay không?

"Thầy Tấn, Có chuyện gì sao?"

"Không có." Tấn Trọng Bắc nhìn nồi lẩu, nước lẩu đã cạn đi một phần ba, anh lại đổ vào thêm chút nước.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện vậy mà đã hai tiếng đồng hồ rồi.

Tấn Trọng Bắc muốn đưa cô về, Khương Hiểu từ chối. Cô trêu ghẹo một chút, "Thầy Tấn, em phải giữ khoảng cách với anh, lỡ như em với anh bị đưa lên đầu đề tin tức ngày mai, sẽ xảy ra hiểu lầm lớn. Fan của anh sẽ giết chết công ty em mất."

Ánh mắt Tấn Trọng Bắc chăm chú nhìn mặt cô, không nói chuyện, nhìn chằm chằm một lúc lâu.

Khương Hiểu khó hiểu, "Thầy Tấn?"

Tấn Trọng Bắc bỗng nhiên nâng khóe miệng, "Khương Hiểu, em và bạn trai như thế nào rồi?"

Khương Hiểu một lần lờ miệng, tại sao một đám người ai cũng quan tâm đến chuyện tình cảm của cô. "Rất tốt."

Tấn Trọng Bắc gật gật đầu, "Chuyện ca khúc, chọn ngày nào đó, dẫn Tần Nhất Lộ đến đây."

Mặt mày Khương Hiểu hớn hở, vươn tay phải ra với anh.

Tấn Trọng Bắc ngạc nhiên, cũng vươn tay ra.

Hai tay bắt lấy nhau, nhiệt độ nóng lên không ngừng.

Trên mặt Khương Hiểu tràn đầy ý cười, cô khẽ nháy mắt mấy cái, "Thầy Tấn, cảm ơn anh. Anh yên tâm, Nhất Lộ là một hạt giống tốt, anh sẽ không thất vọng đâu. Em là một cái phẩn giả, nhưng mà, Nhất Lộ chính là phẩn thật của anh."

"Anh rất mong đợi." Tầm mắt Tấn Trọng Bắc vô tình nhìn lướt qua chiếc đồng hồ trên cổ tay trái của cô, ánh mắt hơi dừng lại, "Được rồi, xe đến rồi, đi đường cẩn thận."

Buổi tối, Chu Tu Lâm kể truyện cổ tích cho Tiểu Đậu Nha trước khi ngủ.

Tiểu tử kia nghe xong hai truyện cổ tích, không cảm thấy buồn ngủ chút nào. "Cha, mẹ đi hẹn hò cùng với chú nào vậy?"

"Không phải hẹn hò, mà là ăn cơm. Cái chú kia tên là Tấn Trọng Bắc."

"Tấn Trọng Bắc -----" Tiểu Đậu Nha đọc kỹ từng chữ từng chữ một, dường như nhớ ra cái gì đó, "Con biết chú Tấn."

"Con biết chú ấy?"

"Con xem phim truyền hình chú ấy diễn, chú là thái tử. Chú Tấn rất đẹp trai, mẹ nói."

"Mẹ con nói cái gì?"

"Mẹ nói con nên ít coi phim truyền hình, haizz ----- mẹ nói con phải mau mau trở thành Thục Đậu Nha*."

*Ý nói muốn Tiểu Đậu Nha lớn nhanh trở thành Thục Đậu Nha.

Chu Tu Lâm nở nụ cười, "Mẹ con nói rất đúng."

"Cha, cha phải cẩn thận một chút đó. Mẹ con xinh đẹp như vậy, lỡ như chú Tấn muốn theo đuổi mẹ thì phải làm sao bây giờ?"

Chu Tu Lâm búng nhẹ một cái nhẹ lên mũi cậu, "Con cũng rất nhiều chuyện."

"Các bộ phim truyền hình đều có diễn biến như vậy."

"Ngủ nhanh đi, không phải con muốn sáng mai gặp Đóa Đóa sớm hơn một chút hay sao?"

Tiểu Đậu Nha nhắm hai mắt lại, "Cha, con muốn có em gái, một em gái giống như Đóa Đóa."

Tâm tình Chu Tu Lâm rất tốt, "Không chỉ có con muốn, cha cũng rất muốn."

Tiểu Đậu Nha cổ vũ anh, "Cha, cha phải cố lên!"

Khóe mắt Chu Tu Lâm giật giật.

Với sự cổ vũ của Tiểu Đậu Nha, vào ban đêm, sau khi Khương Hiểu trở về, Chu Tu Lâm cũng hăng hái cố lên một phen, Khương Hiểu bị anh ức hiếp một hồi lâu.

Cô thiện ý nhắc nhở anh, "Sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi thành phố B đó...."

"Ừ, vừa hay có thể ngủ bù trên máy bay."

Khương Hiểu ý thức được, Chu Tu Lâm có lẽ là đang ghen. "Cha Đâu Nha, anh kiềm chế một chút đi."

Cha Đâu Nha.... Chu Tu Lâm cảm thấy sâu sắc rằng danh hiệu này thật gần gũi bình dị, lại càng thêm kích thích anh! Anh ôm lấy cô, đặt cô dựa lên tường, hai mắt gắt gao khóa chặt cô, "Con trai của em nói, hôm nay em và một chú đẹp trai đi hẹn hò."

Chân Khương Hiểu đang đặt lên hông anh, phía sau lưng thoáng lạnh, kích thích cô co rút người lại. "Là bàn công việc!"

Chu Tu Lâm hiện một chút ý cười, "Bảo bối, buổi tối ăn lẩu có ngon không?"

"Cũng được....."

"Anh cũng muốn ăn bảo bối của anh....." Anh cúi đầu hôn lên làn da trắng như tuyết trước người cô.

Khương Hiểu thở ra một hơi thật sâu, cả người muốn rụng rời. Bây giờ kích thích của anh thật sự là càng lúc càng lớn! Hai tay cô vòng lên cổ của anh, nghĩ đến việc ngày mai bọn họ còn có cuộc họp ở thành phố B. Cô cũng không quan tâm nữa, thanh âm dịu dàng như nước, "Chồng, cẩn thận hông của anh."

Một câu nói, rõ ràng là có ý tốt, nhưng kết quả là cuộc chiến lại càng thêm mãnh liệt hơn.

Lợi dụng lúc cô đang mơ hồ,, thanh âm của anh trầm thấp khàn khàn, "Hiểu Hiểu, em thích anh làm gì?"

Khương Hiểu cắn chặt răng kiên quyết không nói!

Ba năm cuộc sống hôn nhân này nói cho Khương Hiểu biết, đàn ông và phụ nữ đều là những kẻ hai mặt. Về bề ngoài của Chu Tu Lâm, làm cho người khác cảm thấy anh là một mỹ nam tao nhã, nhưng ở nhà hoặc ở trên giường, thật sự là không kiêng kỵ gì!

Khương Hiểu đã cố gắng không xấu hổ, anh vừa nói một câu, lập tức cô mặt đỏ tai hồng, tức giận không muốn xông lên đánh một cái, ngăn trở anh hai lần, cực kỳ giống một con mèo hoang nhỏ đang tức giận!

Chu Tu Lâm cũng biết, hôn nhân của anh và Khương Hiểu, bắt đầu rất vội vàng, thậm chí còn không có điểm dừng hẳn! Bọn họ còn chưa kịp sống trong thế giới của hai người, thì đã bị con trai triệt để chen chân vào.

Con trai bám lấy Khương Hiểu, Khương Hiểu lại rất chiều con.

Anh từng bước một dùng mọi thủ đoạn, đến gần cô, đến gần cô hơn nữa, còn tên tiểu tử kia không cần tốn nhiều công sức mà đã chiếm được cô.

Tên tiểu tử kia rất biết diễn kịch, trước mắt chưa phát hiện được những ưu điểm khác, nhưng đặc biệt là rất biết diễn, nhất là rất thích diễn một bộ mặt đáng thương trước mặt mẹ cậu. Vốn dĩ từ nhỏ Khương Hiểu đã không có mẹ làm bạn, nên muốn đem tất cả tình thương của mẹ dành hết cho Tiểu Đậu Nha.

Thình thoảng Chu Tu Lâm cũng có nghĩ, lúc trước, Khương Hiểu muốn làm một người mẹ độc thân cũng rất có khả năng làm được. Ban đầu Khương Hiểu không tin vào tình yêu, không tin vào hôn nhân. Ba năm qua, anh từng chút một khám phá giới hạn của cô, tìm

thấy được những điều đó đối với anh thú vị hơn bất cứ điều gì khác.

Sáng ngày hôm sau, hai vợ chồng đi đến sân bay.

Trên đường đi Khương Hiểu chỉ trầm mặc, Chu Tu Lâm chủ động bày tỏ ý tốt, xách hành lý cho cô.

Đến sân bay, Khương Hiểu cũng không nói chuyện với anh, buồn ngủ và mệt mỏi, hông lại còn đau!

Tưởng Cần đến muộn, thấy được tình cảnh Chu tổng của bọn họ đang dở dành vợ, anh lặng lẽ quay đầu. Ừ, anh vẫn có chút không thích ứng được!

Chu Tu Lâm mua một ly trà sữa nóng cho cô, "Ba ngày này chúng ta sẽ chia phòng ngủ."

Khương Hiểu liếc anh một cái, anh còn có mặt mũi nói chuyện đó sao!

Chu Tu Lâm an ủi cô, "Lát nữa lên máy bay có thể ngủ một giấc. Đến thành phố B, anh mua cho em thuốc dán giảm đau."

Khương Hiểu thật sự rất muốn xông lên cắn anh!

Trên máy bay, tất nhiên là Chu Tu Lâm ngồi ở khoang hạng nhất, Khương Hiểu và Tưởng Cần là trợ lý, dựa theo quy định của công ty, thì có thể ngồi ở khoang thương gia.

Chu tiên sinh nói muốn cho Chu phu nhân cùng ngồi ở khoang hạng nhất, nhưng mà Chu phu nhân lại không thích sang trọng, kiên quyết muốn ngồi ở khoang thương gia.

Khương Hiểu thích ngồi bên cạnh cửa sổ, cô thích nhìn bầu trời từ máy bay, có lẽ khoảng khắc đó, khiến tâm trạng của cô được thư giãn.

Tường Cần lặng lẽ hỏi, "Phu nhân, cô cãi nhau với Chu tổng hả?"

Bọn họ không phải là cãi nhau, chỉ là ý kiến vợ chồng không thống nhất!

Tường Cần cười hắc hắc, "Hôm nay vẻ mặt của Chu tổng là rất phấn khích."

Khương Hiểu: "...."

Chu Tu Lâm đứng dậy, đi vào khoang thương gia.

Tường Cần lập tức đứng lên, "Chu tổng?"

Chu Tu Lâm mở miệng nói: "Trợ lý Tường, chúng ta đổi chỗ ngồi cho nhau. Tôi có một vài điều về kịch bản muốn thảo luận với Khương Hiểu."

Tường Cần vui vẻ nhận lời, "Được, tôi sẽ không quấy rầy công việc của hai người."

Khương Hiểu chưa bao giờ gặp qua một trợ lý không kiên trì như vậy!

Chu Tu Lâm ngồi xuống. Anh nhìn cô, cũng không nói gì.

Một lúc sau, cuối cùng Khương Hiểu vẫn là người thiếu kiên nhẫn trước. Khương Hiểu nghiêng đầu nhìn anh, nghiêm mặt nói: "Chu tổng, anh muốn nói chuyện kịch bản gì với em?"

Chu Tu Lâm cười như không cười, "Việc nhỏ nhất trong gia đình." Anh dựa sát vào cô, đưa một tay đến phía sau hông cô, "Còn đau không?" Tiếng nói thổi thổi bên tai cô.

Khương Hiểu vội vàng đẩy tay anh ra, "Chu tổng, xin lưu ý rằng đang ở nơi công cộng."

Chu Tu Lâm kề sát vào cô, ở bên tai, nhẹ nhàng nói một câu, "Chu phu nhân, trong thời gian công tác, xin tích cực rèn luyện thân thể."

Khương Hiểu: "..."

Có thể không ngồi cùng máy bay được không?!

Chu Tu Lâm hiếm có dịp đi ra ngoài cùng Khương Hiểu, lần này chủ yếu đến thành phố B bàn chuyện hợp tác, vừa hay có một vài IP nổi tiếng bàn về diễn viên.

Tưởng Cần tiết lộ cho Khương Hiểu tin tức này, Khương Hiểu muốn tìm một kịch bản tốt cho Tần Nhất Lộ và Dịch Hàn, tất nhiên là không muốn bỏ qua cơ hội này.

Thế là bây giờ chỉ còn lại thế giới của hai người.

Hành khách từ từ lên máy bay, vài người khách cuối cùng cũng đã lên hết.

Khương Hiểu thờ ơ nhìn về phía trước, bỗng nhiên có một bóng dáng lọt vào tầm mắt cô. Ánh mắt cô dừng lại, biểu cảm trên mặt hơi đổi.

Chu Tu Lâm nhìn theo tầm mắt của cô, thấy được Tấn Thù Ngôn. Cô

ấy chỉ đem một cái vali, trên vai còn mang một cái máy ảnh, bộ dáng rất tùy ý.

Cô gái nhỏ này cũng ngồi ở khoang thương gia, cô đang tìm chỗ ngồi thì tình cờ thấy được Chu Tu Lâm, trong nháy mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp kia nở một nụ cười rất sáng lạn. "Anh Chu-----" thanh âm vui mừng.

Chu Tu Lâm gật gật đầu, anh đứng dậy giúp cô cất hành lý, rất ga lăng.

Tấn Thù Ngôn không che giấu được sự vui sướng, "Hôm qua cha em đi thành phố B, hôm nay em mới qua đó. Thật trùng hợp -----" cô lại nhìn về phía Khương Hiểu. "Chị Khương, chào chị!"

Chị --- -----

Cổ họng Khương Hiểu cuộn lên cuộn xuống, "Chào em, Tấn tiểu thư."

Chương 45

Editor: Lạc Tâm Vũ

Máy bay cất cánh đúng giờ, từng hành khách ngồi xong.

Khương Hiểu nhắm mắt lại tựa vào trên ghế ngồi, nói như thế nào cũng không tốt. Cảm giác của cô với Tấn Thù Ngôn rất vi diệu, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, trong lòng đều không thể bình tĩnh.

Khương Hiểu khe khẽ thở dài một hơi, thôi, không nghĩ. Dù sao đã qua nhiều năm như vậy, quan hệ của cô với Lương Nguyệt cũng không có thay đổi gì, cô cần gì lại tính toán chi li với một tiểu nha đầu đây.

Chợt đột nhiên, tay cô bị nắm lấy, cảm xúc quen thuộc truyền đến trong lòng bàn tay cô, dường như có một sức mạnh liên tục không ngừng.

Không cần nghĩ cũng biết là ai! Cô không mở mắt ra.

Lòng bàn tay Chu Tu Lâm ấm áp mộc mạc, anh cũng không nói gì, chỉ là nắm tay cô.

Khương Hiểu từ từ bình tĩnh lại, cuối cùng cũng ngủ một giấc ở trên máy bay.

Đợi đến thành phố B, tinh thần của cô đã khá nhiều.

Khi cầm hành lý, Tưởng Cần trêu đùa nói, “Đại diện Khương, xem ra

kịch bản của ngài với Chu tổng rất hài lòng.”

Khương Hiểu không biết mở miệng hay không gật gật đầu.

Tưởng Cần chăm chú nhìn Tấn Thù Ngôn phía trước: “Tôi đi gọi xe giúp Tấn tiểu thư.”

Khương Hiểu chần chừ nói: “Phải có xe tới đón cô ấy.”

Tưởng Cần bừng tỉnh ngộ ra, “Cũng đúng.” Nhà họ Tấn có thân phận gì, nhất định đã sắp xếp trước. Tấn tiểu thư này cũng vậy, lại cứ thích Chu tổng, thế nào cũng thất tình.

Chờ bọn họ lấy hành lí xong, Tấn Thù Ngôn vẫn chưa đi. Cô ta nói: “Anh Chu, cần em để xe đưa các anh đi không?”

Chu Tu Lâm luôn là quý ông, “Không cần, em đi trước đi, đi đường cẩn thận.”

Tấn Thù Ngôn cắn cắn môi, “Vậy chờ đến khách sạn, chúng ta sẽ liên lạc.”

Sẽ liên lạc...

Khương Hiểu giả bộ không nghe thấy gì. Thật sự là thần kì, Tấn Thù Ngôn và cô thậm chí ngay cả thích đàn ông cũng giống nhau.

Huyết thống kì diệu!

Buổi chiều, bọn họ tới khách sạn.

Chu Tu Lâm ở phòng tổng thống, Khương Hiểu và Tưởng Cần mỗi người ở phòng thường.

Khương Hiểu giao thẻ phòng của Chu Tu Lâm, “Chu tổng, thẻ phòng của ngài, xin ngài cất kĩ.”

Chu Tu Lâm liếc cô một cái, “Được rồi, nơi này không có ai.”

Khương Hiểu rất bình tĩnh, vẻ mặt vẫn treo biểu cảm quy củ dieenndkdanleeequhydonnn ở một bên. “Phóng viên đều có thể qua lại bất cứ lúc nào, Chu tổng, chúng ta cũng trở về phòng nghỉ ngơi.”

Tâm miệng Chu Tu Lâm đều bế tắc.

Khương Hiểu trở về phòng, treo quần áo ở tủ quần áo, sắp xếp đơn giản xong, cô mở ti vi, chọn tùy tiện một phim truyền hình, chính là diễn viên chính Tiểu Hoa đang nổi tiếng hiện nay.

Buổi tối, Chu Tu Lâm có hoạt động, ngược lại đêm nay cô có thể đi loanh quanh.

Tới thành phố B rất nhiều lần, trước giờ cô chưa từng thật sự đứng đắn mà ngắm nhìn cảnh vật của nơi này một chút. Tiếc là, bây giờ Lâm Vu không ở thành phố B, nếu không bọn họ có thể tụ họp rồi.

Khương Hiểu đứng ở trước cửa sổ chụp một tấm hình, gửi ở vòng bạn bè.

Đã tới thành phố B rất nhiều lần, lại phát hiện mình trừ khách sạn, sân bay, một chút phong cảnh cũng chưa từng đi [cười cry]

Chỉ chốc lát sau đã có người trả lời cô.

Tưởng Cần: Nếu không thì buổi tối đi Hậu Hải* một chuyến?

*Hậu Hải: Một trong những danh lam thắng cảnh của thành phố Bắc Kinh, Trung Quốc

Tần Nhất Lộ: Chị, có thời gian có thể đi quán bar nha! Soái ca siêu nhiều! Giá trị nhan sắc và dáng người cao khỏe đi!

Em họ Nguyễn Nguyên: Chờ em về, chị muốn đi thế nào em đưa chị đi!

....

Khương Hiểu trả lời từng cái, không nghĩ tới cha chồng cũng nhắc lại cho cô rồi.

Cha Chu: Công việc kết thúc, để Chu Tu Lâm cùng con đi cố cung*, đi Ung Hòa cung một chút, thành phố B có rất nhiều nơi đều đáng đi nhìn một cái.

*Cố cung: Tử Cấm thành (紫禁城) Bắc Kinh, Trung Quốc hay Cố Cung (故宮) (theo cách gọi ngày nay), nằm ngay giữa trung tâm thành phố Bắc Kinh trước đây, là cung điện của các triều đại từ giữa nhà Minh đến cuối nhà Thanh Trung Quốc.

*Ung Hòa cung: Ung Hòa Cung (tiếng Trung: 雍和宫, tạm dịch Cung điện hòa bình và du dương) là một ngôi chùa và tu viện của trường Cách-lỗ phái thuộc Phật giáo Tây Tạng nằm ở Đông Thành, Bắc Kinh. Phong cách kiến trúc ngôi chùa là sự kết hợp giữa phong cách người Hán và phong cách người Tây Tạng. Đây vốn là phủ đệ của hoàng tử Dận Chân, hoàng tử thứ tư của vua Khang Hy, được dựng năm 1694, sau khi lên ngôi vua lấy hiệu là Ung Chính năm 1722 vị hoàng tử này đã cải biến dinh thự của mình thành một ngôi chùa Tây Tạng (Nguồn: Wikipedia)

Khi Khương Hiểu nghĩ hồi âm lời nhắn lại của cha chồng như thế nào, Chu tiên sinh xuất hiện rồi.

Chu tiên sinh đáp lại cha Chu: Cha, ý kiến của cha rất tốt.

Cô nghĩ muốn xóa sạch tin tức này còn kịp phải không?

Chỉ chốc lát sau, Chu tiên sinh gửi riêng một tin tức tới cho cô.

【 Bảo bối, chúng ta ở thêm một ngày. 】

Khương Hiểu: "...Công việc quan trọng, Chu tiên sinh!"

Chu tiên sinh giờ giờ khoe miệng lên. Hôn nhân của anh và cô, không có hôn lễ, không có tuần trăng mật. Lúc nào thì anh mới có thể quang minh chính đại khoe vợ!

Sau đó, Khương Hiểu hẹn với Tưởng Cần cùng đi Hậu Hải một vòng. Khương Hiểu xuống lầu trước, Tưởng Cần nói là muốn đổi lại dinendian.lơqid]on một bộ quần áo, Khương Hiểu chờ anh ta một lát ở đại sảnh.

Khương Hiểu ngồi nghỉ ngơi trên sofa ở đại sảnh, chợt đột nhiên, một giọng nói truyền đến.

"Chị Khương____"

Khóe mắt của Khương Hiểu bị tên gọi này kích thích nhảy dựng, cô đứng dậy, "Tấn tiểu thư____"

Tấn Thù Ngôn dịu dàng cười, bộ dáng cười rộ lên thật sự rất giống Lương Nguyệt, "Chị Khương, chị lớn hơn em hai tuổi, chị kêu tên của em đi, Ngôn Ngôn hoặc Thù Ngôn đều có thể."

Chính xác mà nói là hai tuổi hai tháng.

Khương Hiểu cười nhạt một tiếng, cũng không đồng ý.

Tấn Thù Ngôn hỏi: “Chị là muốn ra ngoài sao?”

“Sáng ngày mai họp, tôi và Tưởng Cần trộm một sự sảnh rồi, về Hậu Hải nhìn một chút.”

“Buổi tối Hậu Hải càng sôi nổi, có mấy quán rượu, tay ca sĩ thường trú* cũng không tệ.” Tấn Thù Ngôn thường tới thành phố B, Hậu Hải cũng đi qua không ít lần.

*Các ca sĩ ở trong quán bar, quán rượu.

Khương Hiểu gật gật đầu.

“Các chị còn dự định đi nơi nào không?”

“Thời gian eo hẹp, chỉ sợ hành trình lần này chỉ có thể đi một nơi Hậu Hải.”

“Vậy thì có chút đáng tiếc. Các chị đi cái này có lúc thật sự không dễ dàng.” Tấn Thù Ngôn nói chân thành.

Khương Hiểu đáp lại: “Một chuyến có một niềm vui. Fan còn hâm mộ chúng tôi có thể làm người đại diện của minh tinh, mỗi ngày ở cùng với bọn họ.”

“Minh tinh cũng là người bình thường.” Tấn Thù Ngôn cười nói. “Chị Khương, em có thể hỏi chị mấy vấn đề không?”

Khương Hiểu gật đầu, “Cô muốn hỏi cái gì?”

Tấn Thù Ngôn cắn cắn khóe môi, “Lần trước phóng viên cho chuyện của anh Chu ra ánh sáng, rốt cuộc mẹ của em bé là ai?”

Khương Hiểu nhú nhú mi, “Việc riêng của Chu tổng, cho dù tôi biết cũng khó tiết lộ.”

Vẻ mặt Tấn Thù Ngôn mất mát, “Vài năm nay bên cạnh anh Chu cũng không có phụ nữ xuất hiện, chúng ta cũng không đoán ra là ai.”

Khương Hiểu âm thầm hít một hơi, “Tấn tiểu thư, cô thích Chu tổng?”

Tấn Thù Ngôn cười khổ, “Từ trước em liền thích anh ấy, chỉ là còn chưa kịp bày tỏ, thì nghe nói anh ấy có con trai rồi. Một đoạn tình cảm còn chưa bắt đầu liền im bật ngừng lại rồi!” Lúc nói chuyện biểu tình cô ấy phong phú, vừa cay mày, vừa than thở.

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười.

“Bọn họ nói con của anh Chu là nhân tạo. Bởi vì cha mẹ của anh Chu thúc giục anh ấy kết hôn, anh ấy liền làm một đứa bé thỏa mãn trường bối. Nhưng nghe nói tròng là người ngoại quốc, nên bạn nhỏ, là một búp bê mắt to tóc xoăn.”

Ai nói! Bất quá thật là chỗ nào cũng có!

Khương Hiểu khẽ ho nhẹ một tiếng, ngôn từ chính nghĩa nói, “Nghe nói biết, không phải vậy!”

“Thật sao?” Vẻ mặt Tấn Thù Ngôn hồi hộp, “Chị Khương chị không nên kích động!”

Giọng nói Khương Hiểu mềm mỏng vài phần, “Bạn nhỏ thật đáng yêu.”

“Chị gặp qua hả!”

Trán Khương Hiểu đổ mồ hôi, “Có lần trong lúc vô tình tôi xem qua ảnh chụp ở trong ví tiền của Chu tổng.”

Lúc này Tưởng Cần khoan thai đến trễ.

Khương Hiểu nhìn người đàn ông đi về phía cô, khóe mắt cô vừa co rút.

Tưởng Cần thay đổi một bộ T-shirt rất thanh xuân, quần soóc, còn có giày thể thao. “Thật xin lỗi, đợi lâu.”

Tấn Thù Ngôn kinh ngạc kêu: “Trợ lí Tưởng? Anh?”

Tưởng Cần cười cười: “Quán bar nhiều người trẻ tuổi, tôi cũng không thể ăn mặc quá ngay ngắn. Bộ này của tôi còn được đi?”

Khương Hiểu mấp máy khóe miệng, “Trợ lí Tưởng, bây giờ anh là sinh viên mới ra cánh cửa trường học.”

Tưởng Cần vui tươi hơn hờn nở nụ cười, “Còn đại diện Khương của chúng ta thật tinh mắt. Tôi mua đã lâu rồi, vẫn không có cơ hội mặc.”

Khương Hiểu quay đầu nói với Tấn Thù Ngôn: “Tấn tiểu thư, chúng tôi đi trước.”

Về mặt Tấn Thù Ngôn tiếc nuối, trọng tâm đề tài bọn họ còn chưa trò chuyện xong đấy. “Chị Khương, chờ chị có thời gian em sẽ tới tìm chị.”

Khương Hiểu cắn răng gật đầu.

Trên đường đến Hậu Hải, Tưởng Cần chuyện phiếm với cô một đoạn.

“Tấn Thù Ngôn thích Chu tổng, thầm mến đã nhiều năm rồi. Đạo diễn Tấn vẫn lấy Chu tổng của chúng tôi coi làm rể hiền. Tiếc là bị cô bừa bãi chặn giữa đường rồi!”

Khương Hiểu lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta một cái.

Hai người lén lút tựa như bạn bè, nói chuyện cũng không để ý cái gì.

Khương Hiểu thở dài: “Tôi cũng rất xuất sắc!”

Tưởng Cần yên lặng cảm thán trong lòng, sự xuất sắc của cô là die,n; da.nlze.qu;ydo/nn lập nên ở bối cảnh điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ. Là chồng cô hỗ trợ! “Phải. Ngài là người đại diện hạng nhất của Hoa Hạ chúng ta, được hưởng nổi tiếng ngựa đen* trong giới.”

*Ngựa đen: Có ý nghĩa ẩn dụ về việc đạt chiến thắng trong hoàn cảnh ít có khả năng giành chiến thắng.

Khương Hiểu vỗ vai anh ta một cái, “Được rồi, đừng đùa tôi. Anh vừa nói, đạo diễn Tấn cũng rất coi trọng Chu Tu Lâm, vậy Lương Nguyệt đây?”

“Đương nhiên Lương Nguyệt cũng coi trọng Chu tổng! Cô cũng biết Chu tổng có tiếng là tiên sinh tốt trong giới. Tào Tử Kiến* thời nay!” Tưởng Cần sùng bái trước sau như một với Chu Tu Lâm.

*Tào Tử Kiến: Tào Thực (chữ Hán: 曹植, 192 - 27 tháng 12, 232), tự

Tử Kiến (子建), còn được gọi là Đông A vương (東阿王), là một hoàng thân của Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một người con của Tào Tháo và không được nhắc đến nhiều trong Tam Quốc Chí nhưng lại được ca ngợi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Ông cùng người cha Tào Tháo và người anh Tào Phi, hợp xưng Tam Tào (三曹). Trong số 25 người con trai của Tào Tháo, ông không giỏi võ bằng Tào Phi, Tào Chương, trí tuệ thì không bằng Tào Xung, nhưng ông được biết đến nhiều vì những giai thoại về mâu thuẫn với Tào Phi. (Nguồn: Wikipedia)

Khương Hiểu im lặng trong nháy mắt. Tào Tử Kiến hả! Ôn tồn lễ độ, Tử Kiến tài hoa hơn người. “Oa, công ty muốn phục chế 《Lạc Thần phú》* sao?”

*Lạc Thần Phú: một trong những bài thơ của Tào Tử Kiến, lúc đầu có tên là “Cảm Chân Phú”. Theo bài biết của Lý Thiện, mà nhiều người đặt nghi vấn Tào Thục vì quá yêu Chân thị_người vợ quá cố của Tào Phi mà viết bài thơ này. (Nguồn: Wikipedia)

Tưởng Cần: “...”

Đêm hôm đó, hai người lưu luyến một quán rượu ở Hậu Hải. Quần áo học sinh của Tưởng Cần lại thu hút một bàn mỹ nữ bên cạnh, mỹ nữ mời anh ta qua.

Tưởng Cần xin lỗi mà nháy mắt về phía Khương Hiểu, “Tôi qua ngồi một chút.”

Mấy cô gái nghe Tưởng Cần nói chuyện, bị chọc cho vui vẻ. Khương Hiểu nghĩ thầm, sao Tưởng Cần lại vẫn rất đơn độc đến bây giờ?

Ba vị ca sĩ trên sân khấu đang biểu diễn một bài hát tiếng Anh. 《I LOVE YOU》. Ban đêm thế này, bóng của ánh sáng như ảo mộng,

bóng đêm làm cho người ta mê say.

Khương Hiểu uống Cocktail, im lặng nghe hát.

“Mỹ nữ, thuận tiện ngồi góp vào không?”

Khương Hiểu cười cười, chỉ chỉ Tường Cần bên cạnh, người đàn ông thức thoir rời đi.

Nhưng chỉ chốc lát sau, lại một người đàn ông tới nữa.

Ánh mắt của Tường Cần vẫn luôn chú ý Khương Hiểu ở bàn kia.

“Cô ấy là gì của anh hả?”

“Đồng nghiệp.”

“Đồng nghiệp anh xinh đẹp như vậy sao không theo đuổi hả?”

Tường Cần nghĩ thầm, anh nào dám! Chu tổng còn không lột da anh ta rồi!

Đêm nay đúng lúc là Chủ nhật, du khách rất nhiều. Người chủ trì trên sân khấu muốn mời một người bạn đi lên cùng nhau tương tác qua lại, làm sôi nổi bầu không khí một chút.

Hết lần này tới lần khác Khương Hiểu không hiểu mà bị chọn đến. Cô hoàn toàn không kịp từ chối, đã bị ca sĩ kéo lên sân khấu.

Tường Cần nhíu mày lại!

Nam nữ sĩ cầm mũ lưỡi trai, hỏi: “Bạn biết hát bài gì? Chọn một bài bạn quen thuộc.”

Khương Hiểu: “...”

Nam ca sĩ khẽ mỉm cười về phía cô, “Đừng căng thẳng, theo tiết tấu của tôi là có thể.”

Khương Hiểu đánh giá anh ta, điều kiện ngoại hình không tệ, giọng điệu cũng không tồi. “Anh hát lưu lại đã bao lâu?”

Về mặt nam ca sĩ sừng sốt, “Hai năm.”

Khương Hiểu có vẻ dăm chiêu liền gật gật đầu, “《 Người đuổi theo ánh sáng 》 đi, tôi không quá nhớ lời bài hát.”

Tinh thần nam ca sĩ rõ ràng lung lay một chút, “Tôi nhớ rõ.”

Sự hợp tác ngoài ý muốn của du khách và ca sĩ thúc đẩy bầu không khí của quán bar, bầu không khí đạt đến cực điểm trong nháy mắt.

Đêm mơ mộng, có một tâm tình khác.

Khương Hiểu hoàn toàn buông lỏng bản thân ở chỗ này, cô ngâm nga vài câu. Ánh đèn trước mắt thay đổi, trong thoáng chốc cô về tới trung học, tình cảnh cô và Lâm Vu cùng hát.

Thì ra đã trải qua nhiều năm như vậy!

Tưởng Cần lấy điện thoại di động thu một đoạn video, truyền cho Chu tiên sinh đang trong bữa tiệc.

Chu Tu Lâm lót bụng hai ly rượu đỏ, sắc mặt chưa thay đổi. Dường như quanh người anh tập hợp một cỗ khí thế mờ mịt hư vô, làm cho không người nào có thể đoán được ý nghĩ của anh lúc này.

“Chu tổng, chuyện công đoàn diễn viên, anh thấy thế nào?”

Chu Tu Lâm là một thương nhân, anh không phải là đạo diễn, cũng không phải là diễn viên, đương nhiên không muốn nhúng tay vào việc này. “Có một người rất thích hợp với vị trí chủ tịch này?”

“Người nào?”

“Đạo diễn Tấn.”

Chu Tu Lâm vừa nói ra lời này, ai cũng không dám nói đạo diễn Tấn không thích hợp. Người đạo diễn Tấn này có địa vị trong giới, đó không phải là làm mất mặt sao! Mọi người ngấm ngầm oán thầm, người Chu Tu Lâm này không phải người bình thường.

Mọi người ngấm hiểu trong lòng.

Sau khi ăn xong, Chu Tu Lâm không tiếp tục tham gia hoạt động giải trí sau này nữa. Máy ông chủ của công ty điện ảnh và truyền hình lên tấc lưỡi, thừa dịp ông ta cũng không sắp xếp vài câu cho Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm về khách sạn, tỉnh rượu, anh đã nhìn video trong di động mấy lần.

Được, người sống về đêm mới gọi là muôn màu muôn vẻ.

Mười giờ, anh gửi một tin cho Khương Hiểu: Đêm đã khuya, cũng trở về.

Sắp mười một giờ Khương Hiểu mới nhìn đến tin nhắn, khóe mắt giật giật một chút. Cô không mang danh thiếp ra ngoài, để lại một dây

số cho nam ca sĩ.

“Ngày mai anh có thể gọi số điện thoại này, nói là tôi tiến cử, tôi gọi là Khương Hiểu, cô ấy tên là Tiểu Ny.”

Chàng trai kinh ngạc nhìn cô, “Tiểu Ny?” Làm sao anh ta có thể không biết Tiểu Ny chứ? Tiểu Ny đã từng đặt kế hoạch nhiều loại hồ sơ chương trình âm nhạc, vốn có tiếng khen “Mẹ của tuyển chọn”

Khương Hiểu gật đầu, “Là cô ấy. Tôi còn có chuyện, đi trước. Có cơ hội hẹn gặp lại.” Ban đầu cô muốn đến Tần Nhất Lộ từ trong tay của Tiểu Ny, hôm nay cô có thể trả nợ nhân tình này rồi.

Nam ca sĩ thật sự không ngờ, Khương Hiểu lại là người của công ty điện ảnh và truyền hình, anh ta cho rằng cô chính là một nhóm học sinh.

Vận may luôn để lại cho người có chuẩn bị, nói không chừng, có một ngày thì nện trúng bạn, cho nên khi vận may đã sắp tới, cố gắng lên!

Khương Hiểu và Tưởng Cần vội vàng mở xe về khách sạn, cô mới trả lời tin của Chu Tu Lâm: Đã về!

Đã sắp mười hai giờ, cô nghĩ Chu tiên sinh có lẽ nghỉ ngơi rồi.

Một phút đồng hồ sau, Chu Tu Lâm hỏi âm cô: Chu phu nhân, về đây. Anh uống say, đau đầu.

Khương Hiểu chỉ do dự mấy giây thu dọn hành lý qua loa một chút, liền lên. Đối mặt với Chu tiên sinh, thật ra cô cũng không có kiên trì, không có nguyên tắc.

Mặc kệ như thế nào, hiện tại chồng quan trọng nhất!

Lén lén lút lút đi tới phòng của anh, Chu Tu Lâm tắm rửa, thay áo ngủ, mùi dầu gội tỏa ra trên người anh.

Mặt Khương Hiểu lộ vẻ lo lắng hỏi: “Cuối cùng anh lại uống bao nhiêu rượu? Có khó chịu không? Muốn uống thuốc giải rượu không?”

Chu Tu Lâm kéo nụ cười, “Quán bar vui không?”

Khương Hiểu đỡ cánh tay của anh, “Tạm được, đều là người trẻ tuổi.”

Chu Tu Lâm nhú mày, giọng không nặng không nhẹ, “Hơn nửa đêm một mình ở quán bar gây rối mù quáng! Ừm? Hát với tiểu thít tươi?” Cậu ta vỗ mông của cô một cái, “Anh thấy bây giờ em làm cho anh không bớt dieenndkdanleeequhydonnn lo hơn Tư Mộ!”

Khương Hiểu ngẩng đầu lên, toét khóe miệng, mỉm cười, “Không phải có Tường Cần ở đó sao! Sao lại một mình!” Một tay cô kéo tay áo của anh, “Anh đây là suy nghĩ của người già!”

Anh nắm lấy eo của cô, lòng bàn tay nóng rực, nghiêng rằng, “Người già?”

Khương Hiểu đẩy anh, “Em không thể nán lại chỗ anh đây quá lâu, người ở tầng này đều là người quen, sẽ bị lộ!”

Khóe môi của anh dán lại bên tai cô, “Cử động nữa anh liền muốn em ngay bây giờ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chu tiên sinh? Không? Chu đại hôi*!

*Chu đại hôi: Chu xám lớn? (Lời editor: Chắc tác giả muốn chỉ ảnh đen tối @.@)

Thuộc tính: Sói!

Hôm nay Chu tiên sinh phát lì xì, 188 cái!

Valentine vui vẻ nha!

Chương 46

Editor: Gà

Mặt Khương Hiểu đỏ tới mang tai, yếu ớt mắng hai từ: "Lưu manh!"

Chu Tu Lâm chỉ muốn cùng cô trò chuyện, hai ngày nay ở thành phố B cô không hề thoải mái hơn anh: "Sáng mai đi họp, em cùng đi với Tường Cần."

"Em cũng phải đi? Nhưng công ty có quy định, không có phận sự không được bàn chuyện." Khương Hiểu nháy mắt vài cái, trong mắt lóe lên sự vui vẻ.

Chu Tu Lâm buông cô ra, đưa cho cô một ly nước, hài hước hỏi: "Em là người khác sao?"

Khương Hiểu cười: "Tối nay em gặp được một ca sĩ, cảm thấy cũng không tệ lắm, em đã bảo cậu ta liên lạc với Tiểu Ny rồi."

Chu Tu Lâm gật đầu một cái, vài năm nay nền kinh tế âm nhạc đã sớm bị đình trệ, so ra kém với diễn viên, có thể gặp được mấy thanh niên thật lòng muốn làm âm nhạc thật không dễ dàng. Đây cũng là một đặc thù của thời kỳ này. "Ngày mai đạo diễn Tấn cũng sẽ ở đây."

Sắc mặt Khương Hiểu không đổi, cô đã xem qua rất nhiều bài báo về đạo diễn Tấn. Đạo diễn Tấn này là một người làm điện ảnh thuần túy, trừ công việc, thì chính là gia đình. Tuần san Nam Phương đã từng phỏng vấn ông và Lương Nguyệt, tình yêu của hai người có thể nói là hình mẫu lý tưởng trong giới này rồi.

Chu Tu Lâm tiếp tục nói: "Buổi tối anh nghe nói, thân thể đạo diễn Tấn xuất hiện một vấn đề nhỏ."

"Vấn đề gì?"

"Bệnh nhẹ thôi, ông ấy đẩy toàn bộ công việc của tháng năm đi, phải làm một tiểu phẫu."

Khương Hiểu đáp: "Lớn tuổi, sẽ có nhiều vấn đề." Cô tựa vào vai anh: "Được rồi, em xuống đây."

Chu Tu Lâm nhếch khóe môi: "Sáng mai anh gọi em."

Sáng ngày thứ hai, Chu Tu Lâm thức dậy sớm, đi bơi lội trước, anh nhắn tin cho Khương Hiểu, bảo cô tỉnh lại thì đến tìm anh.

Chu Tu Lâm này bất kể hôm trước bận đến mấy giờ, sáng sớm ngày hôm sau cũng có thể rời giường đúng lúc. Mỗi ngày anh còn có thời gian rèn luyện cố định. Hai năm qua, anh vẫn dẫn theo Khương Hiểu tham gia, cũng có ít tác dụng.

Khương Hiểu xuống lầu thì bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, là Triệu Hân Nhiên và Mạc Dĩ Hằng.

Triệu Hân Nhiên kéo tay Mạc Dĩ Hằng, gương mặt tươi cười. So với vài ngày trước đó, bọn họ gặp mặt thì hoàn toàn như hai người khác nhau. Nhìn dáng vẻ, hai người này lại ở cùng nhau lần nữa. Cô đoán không ra Triệu Hân Nhiên làm như vậy rốt cuộc vì cái gì?

Trong lòng Khương Hiểu lộp bộp.

Ở cạnh bể bơi, cô tìm được Chu Tu Lâm thì tâm trạng của cô rất

không tốt.

Chu Tu Lâm bơi mấy qua bơi lại mới lên bờ. Khương Hiểu đưa khăn lông cho anh: "Mấy giờ anh dậy?"

"Hơn sáu giờ."

Khương Hiểu chưa từng thấy người có tinh thần tốt như vậy, mỗi ngày ngủ sáu tiếng, tinh thần sáng láng. Lúc cô đọc sách, thức một đêm ngày hôm sau hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng sinh con xong, thân thể như bị đổi linh kiện, rất dễ mệt mỏi.

Chu Tu Lâm cười: "Chờ Tư Mộ lớn thêm chút nữa, anh sẽ dạy nó bơi."

Khương Hiểu nghĩ đến Tiểu Đậu Nha thì tâm trạng đã khá hơn nhiều.

"Chờ anh một chút, anh đi tắm lại. Ở đây đợi anh."

Khương Hiểu ở phía xa chờ anh. Lúc này, có người đi đến. Là một người đàn ông trẻ tuổi, thân hình cao lớn tuấn lãng. Anh ta chỉ mặc quần bơi, vai rộng hông hẹp.

Khương Hiểu giữ khoảng cách, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông này là Hạ tổng của Tinh Thần, khoe mắt nhìn lướt qua Khương Hiểu, thoáng dừng lại chốc lát, rồi đi tập luyện.

Chỉ chốc lát sau, Chu Tu Lâm thay quần áo xong, Khương Hiểu rời đi cùng anh.

Hạ Tử Hạo trôi lên mặt nước, tựa vào bờ, lau nước trên mặt. Ánh

mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, khóe môi chứa ý cười.

Ai dô, Chu tổng còn rất thương hương tiếc ngọc.

Dĩ nhiên Hạ Tử Hạo nhận ra thân phận Khương Hiểu, anh ta đã sớm biết, Khương Hiểu có người phía sau. Một người phụ nữ lên quá nhanh, hoặc nhiều hoặc ít có chút mờ ám.

Một lát nữa anh ta cũng muốn xem thử người đại diện đứng đầu Hoa Hạ này, rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm đi đến phòng ăn dưới lầu, hai người ngồi ở một góc.

Khương Hiểu do dự, cuối cùng vẫn nói cảnh vừa nhìn thấy cho anh biết. "Hân Nhiên và Mạc tổng lại ở cùng nhau."

Chu Tu Lâm không tỏ vẻ bất ngờ gì. "Lần đầu tiên Dĩ Hằng quay đầu lại." Hơn nữa còn dưới tình trạng đã đính hôn. "Nhà họ Hàn cũng không phải chỗ Triệu Hân Nhiên có thể chọc vào, nếu không cẩn thận, cô ấy sẽ hai bàn tay trắng."

Khương Hiểu nhíu mày: "Cô ấy biết rõ Mạc Dĩ Hằng đã đính hôn, còn..."

Chu Tu Lâm An an ủi cô: "Em ở đây nhiều năm như vậy cũng nên quen thôi."

Khương Hiểu bĩu môi: "Đó không phải là quen." Cô giận dữ nói: "Mạc tổng này không đúng, đã có vị hôn thê, còn trêu chọc Hân Nhiên. Quan hệ của bọn họ nếu như bị đưa ra ánh sáng, sự nghiệp của Hân Nhiên xong rồi."

Chu Tu Lâm khẽ mỉm cười: "Được rồi, ăn sáng trước đi. À, hôm nay Dĩ Hằng cũng sẽ tham dự."

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, bất kể anh gặp phải cái gì, vẫn có thể bình tĩnh, rốt cuộc mình không bằng nửa điểm.

Hội nghị buổi sáng, hai người Chu Tu Lâm xuất hiện. Khương Hiểu mặc một bộ tây trang thỏa đáng, rất có phong phạm của phụ nữ làm kinh doanh.

Hội nghị ngồi bàn tròn, trợ lý và bí thư ngồi sau lưng các BOSS.

Hội nghị như vậy với Khương Hiểu mà nói, có chút nhàm chán. Cô mở bản ghi chép ra, cầm bút giả vờ một chút. Nửa tiếng sau, đã không nghe lọt nổi rồi. Những con số kia quá mức xa lạ với cô.

Khương Hiểu bắt đầu âm thầm quan sát người ở đây. Thứ nhất chính là đạo diễn Tấn đối diện.

Dường như nếu cô tiếp tục làm việc này, không tránh được phải giao thiệp với cả nhà bọn họ. Khương Hiểu càng ngày càng hiểu, ban đầu tại sao ba lại kiên trì không cho cô vào giới giải trí rồi.

Cách sự thật càng gần, thật sự càng đau khổ.

Trong lúc giật mình, Khương Hiểu phát hiện đối diện có một ánh mắt quan sát, cô truy tìm, phát hiện người đó chính là người đàn ông buổi sáng gặp cạnh bể bơi.

Người đàn ông nhếch khóe môi, khẽ vuốt cằm với cô.

Khương Hiểu ngẩn ra, lễ phép gật đầu một cái. Ánh mắt quét qua danh thiếp trước bàn anh ta, điện ảnh và truyền hình Tinh Thần, Hạ

Tử Hạo.

Đợi đến khi Chu Tu Lâm lên tiếng thì cô lập tức tỉnh táo hẳn. Chu Tu Lâm nói chuyện nhất quán đầu vào đấy, giọng nói ấm áp lễ độ. Mấy năm nay Hoa Hạ vẫn lấy kịch truyền hình, phim điện ảnh làm vui, mấy năm trước khai thác mảng giải trí, sau khi điện ảnh và truyền hình Đồi Nam chính thức kinh doanh, không chỉ hấp dẫn không ít tổ phim, hơn nữa gần đây lượng du khách trước mắt cũng tương đối khả quan. Tương lai, Hoa Hạ sẽ tiếp tục khai thác mảng giải trí, hạng mục dự tính ký hợp đồng ba năm sẽ đạt đến mười.

Khương Hiểu nhìn bóng lưng của anh, đáy mắt không che giấu được tự hào. Đây chính là người đàn ông của cô!

Sau khi cuộc họp buổi sáng kết thúc, Chu Tu Lâm bị vài người giữ lại, hai công ty kinh tế lớn muốn nhập cổ phần vào Hoa Hạ. Thừa dịp có cơ hội, muốn thảo luận với Chu Tu Lâm một chút.

Ba ngày nay, cuối cùng Khương Hiểu đã thấy được hiệu suất công việc của Chu Tu Lâm. Anh và Tinh Mỹ ký hợp đồng, tháng 8 năm sau sẽ phát triển Ảnh Thị Thành ở thành phố Y.

Mà Khương Hiểu nắm thời gian, một bộ phim khá quan trọng giúp quyết định con đường diễn viên của Tần Nhất Lộ và Dịch Hàn——《Ý Thiên Đồ Long ký》, do đạo diễn mới nổi danh trong nước Tôn Mông chỉ đạo.

Sau khi hợp đồng được ký kết, xế chiều hôm đó, trên Weibo phía chính phủ tuôn ra tuyên truyền.

Bộ phim do điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ quay, Tần Nhất Lộ đảm nhiệm vai nữ chính Triệu Mẫn, Dịch Hàn đảm nhiệm vai Trương Vô Kỵ. Dự định khai máy trước cuối năm, hai người mới bắt đầu truyền

ra, chính thức công bố.

Chuyến đi đến thành phố B lần này của Khương Hiểu đã viên mãn.

Hai người này hoàn toàn là người mới, nên không dẫn đến quá nhiều sức chú ý.

Đạo diễn và nhà sản xuất đều nói không sao, chỉ cần quay tốt, thì vàng sẽ sáng lên.

Ngày cuối cùng, chờ hết bận, mọi người mới được thanh tĩnh lại.

Khương Hiểu đã có ba ngày không gặp được Tiểu Đậu Nha, rất rất nhớ con trai.

Tiểu Đậu Nha đi học ở nhà trẻ nói cho bạn mình biết, ba mẹ cậu đi công tác rồi.

Đóa Đóa thiện lương an ủi cậu: "Không sao đâu, mấy ngày nữa bọn họ sẽ trở về thôi."

Tiểu Đậu Nha thần bí nói: "Đóa Đóa, gần đây tớ đang chơi một trò chơi rất được, là một con ếch dễ thương, nó sẽ rời nhà trốn đi."

Đóa Đóa chớp đôi mắt xinh đẹp: "Cậu chơi ở đâu?"

"Điện thoại di động của cô tớ, do cô tớ nuôi. Cô chơi lâu rồi, tớ học được."

"Tur Mộ, cậu thật lợi hại."

Chu Tur Mộ dùng từ ngữ phong phú trau chuốt của cậu miêu tả câu chuyện của một con ếch rời nhà trốn đi. "Ếch xanh nhỏ gặp được

công chúa bướm bướm ở trên đường, sau đó, hai người kết hôn, sau đó thì có rất nhiều ếch xanh con và bướm bướm con."

Trong lớp cô giáo yên lặng đi qua, nghĩ thầm, sao trí tưởng tượng của con nít bây giờ lại phong phú như vậy! Trong trò chơi làm gì như thế!

Kết quả, có thể là buổi sáng cậu nói chuyện với Đóa Đóa quá hưng phấn, lúc ngủ trưa bạn học Chu Tư Mộ đã đái dầm rồi.

Sau khi cô giáo thay quần sạch sẽ cho cậu, cu cậu không nói tiếng nào. Chờ cậu trở về chỗ ngồi, Dương Dương hỏi: "Tư Mộ, sao cậu còn đái dầm vậy?"

Chu Tư Mộ đỏ mặt: "Tớ ngủ thiếp đi, không biết."

Người bạn nhỏ Dương Dương vỗ vai cậu: "Được rồi, lần sau không nên như vậy nữa."

Chu Tư Mộ ngượng ngùng nhìn Đóa Đóa, nhỏ giọng nói: "Ừ, lần sau tớ sẽ không đái dầm nữa."

Nhưng mà cậu nhóc cảm thấy mất mặt.

Chạng vạng tan học về nhà, dọc theo đường đi cũng không nói gì. Cha Chu nghĩ rằng cậu nhớ ba mẹ. "Ngày mai ba mẹ con sẽ trở về."

Chu Tư Mộ nhìn sang một bên, bĩu môi. Chỉ có con nít mới đái dầm, hu hu hu, thật mất mặt!

Mặt Cha Chu như đưa đám, vì dự không đỡ được cháu nội ba tuổi.

Buổi tối, Chu Nhất Nghiên thấy cháu trai buồn bực không vui, cho

phép cậu chơi trò chơi một lát, kết quả cậu nhóc không hề nhúc nhích.

Thật kỳ lạ.

Chu Nhất Nghiên âm thầm hỏi cha mẹ: "Có phải Mộ Mộ bị bắt nạt ở trường không?"

Mẹ Chu: "Bạn nhỏ ở lớp nó rất tốt, không nghe cô giáo nói gì với cha con hết."

Cha Chu lắc đầu: "Đứa nhỏ này và anh con khi còn bé giống y chang nhau, cái gì cũng giấu trong lòng."

Chu Nhất Nghiên đi tìm Tống Văn Dịch, hỏi anh có cách nào để dỗ trẻ nhỏ hay không.

Tống Văn Dịch biết cô rất quý đứa cháu này, xuất vài chiêu: "Quà vặt, đồ chơi."

Chu Nhất Nghiên thờ dãi: "Chỉ số thông minh và cảm xúc của người nhà em hơi cao, mấy cái đó thật sự không dụ dỗ được."

Tống Văn Dịch cười: "Nhân tạo tạo ra được trẻ con thông minh vậy à?"

Khó mắt Chu Nhất Nghiên bắn thẳng đến: "... Có nhà anh mới nhân tạo ấy!" Nói xong lại nhận ra có vẻ không đúng.

Tống Văn Dịch cố nén ý cười: "Em và anh đi làm nhân tạo."

Chu Nhất Nghiên tức giận mắng: "Xuống địa ngục đi! Tự em có thể sinh cần gì phải nhân tạo! Đúng ra phải nói bạn nhỏ nhà em không

phải nhân tạo! Anh em và vợ anh ấy sinh ra bé."

Tống Văn Dịch chưa bao giờ hỏi nhiều về chuyện nhà họ Chu: "Em thích trẻ con như vậy, nếu không chúng ta kết hôn sớm một chút, mình sinh một đứa."

Chu Nhất Nghiên nghĩ đến chuyện Khương Hiểu mang thai, lòng e sợ: "Chờ một thời gian đi. Bây giờ anh đang chuyển mình, nếu kết hôn sinh con, sẽ bất lợi với phát triển sự nghiệp của anh."

"Chu tiểu thư, anh luôn luôn chuẩn bị sẵn."

Chu Nhất Nghiên then thùng cười: "Anh đi đi. Em lại đi dỗ người bạn nhỏ."

Tống Văn Dịch đột nhiên nói một câu: "Nhất Nghiên, dành thời gian đi gặp cha mẹ anh đi."

Rơi vào im lặng.

Hơi thở Chu Nhất Nghiên chột loạn, quả thật cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Tống Văn Dịch cười yếu ớt: "Sao vậy? Bị hù ngã rồi hả?"

Chu Nhất Nghiên không mắng anh: "Văn Dịch, chờ một thời gian nữa được không?"

"Được." Tống Văn Dịch thích người thẳng thắn như vậy, không giống đám phụ nữ vây xung quanh anh, quá nhỏ mọn.

Cúp điện thoại, Chu Nhất Nghiên thở ra một hơi, đi tìm Tiểu Đậu Nha, trút bỏ tâm sự.

Một mình Tiểu Đậu Nha ở trong phòng ngủ của Chu Tu Lâm, cửa phòng khép. Chu Nhất Nghiên vừa muốn đẩy cửa đã nghe đến bên trong truyền ra tiếng nói.

"Nhưng mà mẹ, chuyện con tiểu trên giường bị bạn học trong lớp biết hết rồi." Nói xong, cậu lại nức nở: "Buổi trưa canh ngon quá, nên con húp hai chén."

"Ô ô ô — —Đóa Đóa phát hiện giường con ướt, Đóa Đóa nói trên giường của con có nhiều hơn một ông mặt trời."

Chu Nhất Nghiên ghen cười, xuống lầu báo cáo tình hình với cha Chu. Cô nghĩ Khương Hiểu nhất định có thể dụ được con trai của mình.

Khương Hiểu nhìn con trai gật lẹ, cố nén cười. "Bạn nhỏ cũng sẽ đái dầm. Qua một khoảng thời gian nhóm Đóa Đóa sẽ quên mất. Mộ Mộ à, đây không phải là chuyện mất mặt, chỉ là một hiện tượng bình thường thôi."

Tiểu Đậu Nha đỏ mặt nức nở, vè mặt tủi thân.

Khương Hiểu cắn răng: "Lúc trước ba con còn đái dầm nhiều hơn con."

Tiểu Đậu Nha tròn to hai mắt: "Thật ạ?"

"Thật chứ. Đây là bí mật giữa chúng ta, con không thể nói cho ba biết, nếu không ba cũng sẽ xấu hổ."

"Ba cũng đái dầm ạ!"

Khương Hiểu vì muốn an ủi con trai chỉ có thể hăm hại chồng mình thôi. "Ngày mai ba mẹ sẽ về, tối nay con ngoan ngoãn nha."

Chu Tư Mộ lau nước mắt nước mũi, non nớt nói: "Tư Mộ là em bé ngoan. Mẹ ơi, nhớ mẹ lắm, còn có ba nữa."

Lòng Khương Hiểu cũng mềm xuống. Ngày mai còn ở lại thành phố B chơi bởi gì nữa, về nhà sớm một chút.

Cô đi lên tìm Chu Tu Lâm thì đã là mười một giờ đêm rồi. Lúc này, còn thấy Tấn Thù Ngôn đang lẫn quần đứng ở hành lang, Khương Hiểu nhúc nhích đầu.

Ánh mắt Tấn Thù Ngôn hơi hồng, dường như đã khóc.

Cô và Khương Hiểu bốn mắt nhìn nhau có chút lúng túng. "Chị Khương, có phải anh Chu bảo chị lên không?"

Khương Hiểu nhắm mắt gật đầu: "Sao vậy?"

"Không có gì." Tấn Thù Ngôn nói xong thì lại khóc rồi.

Trong tay Khương Hiểu cũng không có khăn giấy.

Tấn Thù Ngôn đè thấp giọng khóc trong chốc lát, Khương Hiểu đứng ở một bên. Chuyện này khẳng định có liên quan đến Chu Tu Lâm, từ trước đến nay anh Chu luôn ấm áp sao có thể làm một người bị tổn thương thành như vậy?

Một lát sau, có người vội vã đi đến, bước chân vội vàng.

"Ngôn Ngôn ——" Mặt đạo diễn Tấn nóng nẩy.

"Ba— —" Tấn Thù Ngôn nhào vào lòng ba.

Đạo diễn Tấn vỗ lưng cô: "Được rồi, đừng khóc. Về nhà với ba, mẹ con cũng đến rồi. Có gì chúng ta về nhà rồi nói." Ông liếc thấy Khương Hiểu, nhúu mày.

Khương Hiểu vẫn đứng tại chỗ: "Đạo diễn Tấn — — "

Đạo diễn Tấn trầm giọng nói: "Thật ngượng quá, Ngôn Ngôn đã làm phiền các người rồi. Chúng tôi đi trước, ngày khác tôi sẽ đến nhận lỗi với Tu Lâm."

Khương Hiểu thản nhiên, lẳng lặng nhìn cha con họ Tấn rời đi, cô sâu kín thở dài một hơi.

Chương 47

Editor: Lạc Tâm Vũ

Khương Hiểu gõ gõ cửa, sau một lúc lâu, Chu Tu Lâm trầm mặt mở cửa. Sau khi nhìn thấy cô, vẻ mặt dịu đi rất nhiều.

Hai vợ chồng ăn ý đi vào, ai cũng không mở miệng.

Khương Hiểu nhìn mọi nơi bên trong, muốn nhìn một chút cuối cùng vừa xảy ra chuyện gì. Có thể làm cho Chu tiên sinh tức giận như vậy? Đáng tiếc là cũng không có manh mối gì.

Chu Tu Lâm mặc một bộ trang phục nhàn nhã, ngay ngắn chỉnh tề.

Thấy Khương Hiểu một mực quan sát, anh hắng hắng giọng, “Không phải nói muốn nghỉ ngơi sao? Sao đột nhiên đi lên?”

Khương Hiểu chợt cười, nghiêng ngả nói: “Em vừa muốn nghỉ ngơi, Tiểu Đậu Nha nói cho em, ba nó tới nơi này với một tiểu hồ ly!”

Khóe miệng Chu Tu Lâm tràn đầy ý cười, “Đi lên đã bao lâu?”

“Vừa gặp Tấn Thù Ngôn xong.” Cô nhướn mày, nhìn thẳng Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm hừ một tiếng, “Sao không hỏi anh?”

Khương Hiểu nhún nhún vai, “Em chỉ là tò mò, rốt cuộc cô ấy làm gì khiến cho anh tức giận như vậy?”

Chu Tu Lâm đi tới bên cạnh cô, ôm cô đến trong ngực. Hai người đứng trước cửa sổ, ngoài cửa sổ một mảnh yên tĩnh, bầu trời đêm của thành phố được ánh đèn và ánh sao bao phủ. “Tấn Thù Ngôn là bị người nhà làm hư rồi.”

Khương Hiểu nghiêng đầu, “Em đoán một chút, Tấn tiểu thư bày tỏ với anh rồi hả?”

Chu Tu Lâm mím khóe miệng.

Khương Hiểu cười khúc khích một tiếng, “Phụ nữ bày tỏ với anh nhiều như vậy, vì sao anh giận cô ấy? Nhất định cô ấy còn làm chuyện khác?”

Chu Tu Lâm nhú mày, “Trước kia em cũng không thích truy tìm nguồn gốc?”

Khương Hiểu hừ hừ hai tiếng, “Tấn Thù Ngôn không giống. Bộ dáng cô ấy xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình tốt, cha mẹ đều là người có tiếng tăm trong giới. Bất kể từ mặt nào, cô ấy thực sự rất xứng đôi với anh.” Không phải cô tự dieenndkdanleeequhydonnn coi nhẹ mình, trong giới luôn luôn đều như vậy, đây chính là thực tế.

Tay Chu Tu Lâm ôm cô thật chặt, “Cho dù em ấy tốt có liên quan gì đến anh?”

Khương Hiểu nhìn bóng đêm khế im lặng, “Cuối cùng Tấn tiểu thư bị làm hư rồi.”

“Anh đã cắt đứt nhớ nhung của em ấy.” Anh trầm giọng nói, “Không thể vì em ấy là con gái, tuổi còn nhỏ, thì nuông chiều em ấy.”

Khương Hiểu xoay người, đầu để ở trán của anh, “Em tin anh.” Cô tựa vào lồng ngực của anh, đầu ngón tay sờ áo sơ mi của anh, chớp mũi là mùi cô quen thuộc, cô khe khẽ hít hà, còn có một mùi nước hoa nhàn nhạt của phụ nữ.

Cái mùi này, cô vừa ngửi qua được ở trên người Tấn Thù Ngôn.

“Hiểu Hiểu, bất kể là chuyện gì, chúng ta đều không thể quá tốt bụng. Trên chuyện làm ăn cũng thế, em cũng không thể để cho nghệ sĩ của mình quá tự do. Quan hệ của nghệ sĩ và người đại diện là qua lại, em giúp bọn họ tìm kiếm tác phẩm tốt, đồng thời, bọn họ cũng phải tuân thủ hợp đồng giữa các em.” Anh không muốn nhất chính là, cô lại chịu bất kì oan ức gì nữa.

Khương Hiểu lộ vẻ xúc động.

Chu Tu Lâm cong khóe miệng lên, “Em lên tìm anh trước hết muốn nói cái gì?”

“Ngày mai em về nhà đi, hôm nay Tiểu Đậu Nha đái dầm ở nhà trẻ, tâm tình không tốt, còn khóc.”

“Khóc?”

“Ngại mất mặt, nhất là ở trước mặt Đóa Đóa. Tạm tạm chưa nói, không muốn đi học rồi.”

Chu Tu Lâm cười vang mấy cái, “Có lúc Mộ Mộ quá mức trưởng thành, cuối cùng vẫn còn tính cách trẻ con. Khó có thể để nó rơi nước mắt.”

Khương Hiểu vỗ anh một cái, “Em sửa vé máy bay rồi.”

Chu Tu Lâm bật cười lắc đầu, “Em tới là cho anh biết kết quả, xem ra Chu Tư Mộ vẫn là quan trọng nhất ở trong lòng em.”

Khương Hiểu sững sốt một chút, vẻ mặt căng thẳng, “Không phải vậy. Thời gian chúng ta có thể ở cùng Tư Mộ không nhiều. Sau này chờ con dinendian.lorqid]olớn, dù sao vẫn phải rời khỏi chúng ta, đi cuộc sống của chính mình. Nhưng em và anh không giống, chúng ta còn có quãng đời vài chục năm còn lại.”

Chu Tu Lâm thật sự không ngờ cô có thể nói ra lời như vậy, trong lòng dao động rối tinh rối mù. “Anh hiểu.”

Chuyện Tấn Thù Ngôn như vậy mà qua. Khương Hiểu không hỏi kĩ, rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, theo như cô đã nói, cô tin anh. Bất kể anh làm gì nói gì, cô đều tin tưởng.

Đạo diễn Tấn đón con gái qua đây, Lương Nguyệt biết chuyện con gái đi tìm Chu Tu Lâm, tức giận không thôi, được đạo diễn Tấn khuyên thôi không đi khách sạn đón người. Lúc này nhìn thấy Tấn Thù Ngôn, tính tình tốt của bà cũng không khống chế nổi.

“Sao con ngốc như vậy! Ngôn Ngôn, trên đời này cũng không phải chỉ có một mình người đàn ông là Chu Tu Lâm.”

“Nhưng con chỉ thích Chu Tu Lâm.”

“Con! Con để mẹ nói cái gì là tốt cho con? Anh ta đã có con trai rồi!”

“Mẹ, truyền thông nói là như vậy, nhưng mà hai người gặp qua đứa bé kia? Nhà họ Chu công bố qua chuyện đứa trẻ lúc nào? Mẹ của đứa bé là ai? Đây là âm mưu!” Cô ta đã hoàn toàn rối loạn.

Lương Nguyệt bị hỏi đến á khẩu không trả lời được. “Ngôn Ngôn,

nếu như con còn như vậy, chúng ta liền đưa con đến nước ngoài.”

“Mẹ, sao mẹ cũng không hiểu con! Con là con gái duy nhất của mẹ, vì sao mẹ không thể đứng ở lập trường của con suy nghĩ một chút.” Nước mắt của cô rơi xuống không dừng được.

Ngay vừa rồi cô lấy hết can đảm bày tỏ với Chu Tu Lâm. Nhưng cô lấy được đáp án gì.

Anh nói, anh có người trong lòng.

Cô không tin.

Anh nói, người trong lòng của anh, bây giờ là vợ của anh, là người phụ nữ duy nhất anh yêu cả đời này.

Cô ta kinh ngạc không nói ra lời, giống như vào bị người giỏi một chậu nước lạnh lên đầu.

Anh thật sự kết hôn sinh con rồi! Mà cô còn đang mặt dày mày dạn mà quẩn anh.

Lương Nguyệt tức giận đến đau ngực, trong lúc nhất thời không thở nổi, cơ thể lão đảo sắp lắc lư. Đạo diễn Tấn vội đỡ lấy bà, “Ngôn Ngôn, con nói chuyện với mẹ con như thế nào đấy?”

Tấn Thù Ngôn cắn môi, “Thật xin lỗi, mẹ, con chỉ là khó chịu. Con thích một người, mà anh ấy lại không thích con, con khó chịu.”

Lương Nguyệt hít một hơi thật sâu, khoát khoát tay, “Chính con đi nghĩ lại một chút, vì một người đàn ông, ầm ĩ như thế nào, quá không thể tưởng tượng nổi rồi!”

Đạo diễn Tấn vỗ lưng của bà, “Được rồi, đừng nóng giận. Ngôn Ngôn cũng là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh.”

Lương Nguyệt đỏ mắt, “Chúng ta bảo vệ nó quá tốt.”

Đạo diễn Tấn thở dài một tiếng, “Chu Tu Lâm cũng thật ác độc. Lúc anh đi, Ngôn Ngôn khóc trên hành lang. Một trợ lí của cậu ta giúp ở bên cạnh Ngôn Ngôn?”

“Ai?”

“Lúc trước đã gặp, bây giờ làm người đại diện, tên Khương Hiểu.”

Đồng tử Lương Nguyệt co rút, nắm chặt tay của ông, “Cô ấy nói với Lương Nguyệt cái gì?”

“Em không nên kích động. Lúc anh đến, Ngôn Ngôn đang khóc, vị Khương tiểu thư kia thì cũng không có làm gì, chỉ là đứng ở một bên.”

Sắc mặt Lương Nguyệt phức tạp, “Anh Thân, em...”

Đạo diễn Tấn cũng không nói gì, “Được rồi, em cũng mệt mỏi, ngủ một chút, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Lương Nguyệt lắc đầu, “Em sợ...” Bà níu chặt quần áo ông, khó mà mở miệng, “Anh Thân, Khương Hiểu, không phải là người khác, nó là con gái của em. Em vẫn không nói qua cho anh. Khi em hai mươi tuổi biết một người họa sĩ, em và anh ta yêu nhau, hai mươi một tuổi, năm ấy emdinendian.lợqid]o sinh ra một bé gái, đó là Khương Hiểu. Em cũng mới nhận ra nó gần đây. Mấy năm nay, em vẫn không nói cho anh biết, thật xin lỗi...”

Đạo diễn Tấn híp mắt, trong mắt có thể thấy đường vân rõ ràng. Ông nhìn vợ của mình, khoảng cách bọn họ quen biết đã 26 năm rồi.

“Chúng ta là vợ chồng nhiều năm như vậy, anh vẫn cho rằng trong lòng em có tâm sự. Uyển Uyển, em cho là lúc trước tại sao anh đổi tên cho em? Anh hi vọng em có thể bắt đầu lần nữa.”

Nước mắt của Lương Nguyệt rơi xuống từng chút từng chút, “Khương Hiểu tiến vào làng giải trí là liên quan tới em, nó muốn tới tìm em... Em cho là nó muốn trả thù em, nhưng lần trước em thấy nó, cảm thấy không phải. Anh Thân, em nên làm cái gì bây giờ?”

Đạo diễn Tấn thở dài một hơi, “Em cũng biết, quan hệ của nó và Trọng Bắc không tầm thường?”

Vẻ mặt Lương Nguyệt ngạc nhiên trong nháy mắt, cổ họng khản trương đến phát khô.

Đạo diễn Tấn chậm rãi nói ra, “Một vài ngày trước có chụp được hai người dùng cơm cùng nhau.” Ông lấy điện thoại di động ra, lục ra tấm hình. “Tin tức không phát ra, người bên kia giao hình cho anh rồi.”

Lương Nguyệt lật chuyển một tấm hình, trên mặt hai người vừa nói vừa cười. Bọn họ có thể nói chuyện trong giới của Tấn Trọng Bắc, đếm trên mười đầu ngón tay. “Anh nói là, hai người bọn họ... Sẽ không! Hiểu Hiểu nó sẽ không làm như vậy!”

“Năm đó Khương Hiểu từng nộp đơn làm trợ lí của Tấn Trọng Bắc.” Đạo diễn Tấn không nói cho Lương Nguyệt, trong khoảng thời gian này, Chu Tu Lâm âm thầm rút lui vài loại hạng mục hợp tác với ông. Ông chìm nổi ở làng giải trí nhiều năm, làm sao có thể không nhìn ra manh mối. Bỗng nhiên Chu Tu Lâm thay đổi như vậy, rốt cuộc có quan hệ với Khương Hiểu hay không, ông không biết. Nhưng ông

cũng cảm thấy nha đầu này không phải người đơn giản như vậy.

Một câu, nhiệt độ toàn thân Lương Nguyệt liền lạnh trong nháy mắt rồi. Chuyện bà lo lắng nhất vẫn xảy ra! “Không được, em muốn nói với Khương Hiểu một chút.”

“Em đừng căng thẳng.” Đạo diễn Tấn an ủi nói, “Chúng ta cũng không rõ ràng cuối cùng xảy ra chuyện gì, chờ anh nói chuyện với Trọng Bắc một chút trước, thăm dò ý của nó. Uyển Uyển, bọn nhỏ đều lớn rồi, bọn nó có lựa chọn của nó.”

Lương Nguyệt cười thê lương, “Lúc tuổi còn trẻ thiếu nợ sẽ phải trả lại. Nếu như phải trả, cũng là em tới trả. Em không thích, bọn nó chịu một chút thương tổn, nhất là Ngôn Ngôn, thật sự nó cũng không biết cái gì.”

Đạo diễn Tấn ôm bà ở trong ngực, “Yên tâm, không có việc gì.”

Ngày hôm sau, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm từ thành phố B bay về Tấn Thành. Chu Tu Lâm cho Tưởng Cần thời gian nghỉ hai ngày, để anh ta có thể tiếp tục hưởng thụ thời gian thanh xuân của anh ta ở thành phố B.

Hai người đến sân bay sớm, ở phòng chờ VIP của sân bay. Khương Hiểu định chuyển đi cửa hàng miễn thuế một chút, xem có quà tặng gì hay không. Suy xét cũng ở sân bay, phóng viên qua lại nhiều lần, cô cũng không mời Chu Tu Lâm đi cùng được.

Sân bay thành phố B, người đến người đi.

Khương Hiểu dạo qua một vòng cũng không mua được quà tặng thích hợp. Khi cô đang chuẩn bị đi về, điện thoại di động vang lên.

Là trợ lí của Hứa Giai Nhân gọi tới.

Cô nhanh chóng nhận điện thoại, “A lô_____”

“Chị Khương, sáng nay có Weibo tiếng tăm lớn, thả ra tin tức, nói Giai Nhân được nữ chính của 《 Trường Đình 》 là chị hồi lộ Lương Nguyệt.” Giọng của trợ lí càng nói càng nhỏ, “Bây giờ đã có mấy Weibo tiếng tăm lớn chuyển đi rồi. Hiện tại gần đây Weibo của Giai Nhân đã có 1 vạn bình luận trách móc.”

Sắc mặt Khương Hiểu trầm xuống. “Bây giờ Giai Nhân như thế nào?”

“Cô ấy... Cô ấy đang nghỉ ngơi.”

Khương Hiểu cười khẽ một tiếng, “Em đi nói cho cô ấy biết, đây là không thể nào. Chị sẽ đi xử lí chuyện này, đoán chừng là cùng đi mua thủy quân*.”

*Thủy quân (Quân đội nước): một nhóm các nhà văn mạng thuê đã đăng thông tin cụ thể về nội dung cụ thể trên mạng. Quân đội nước trong mạng lưới thường được gọi là quân đội nước, còn được gọi là quân nhân mạng, thường hoạt động trong các trang web thương mại điện tử, diễn đàn, weibo và các nền tảng mạng xã hội khác. Họ cải trang thành cư dân mạng hoặc người tiêu dùng bình thường và ảnh hưởng đến người dùng thông thường bằng cách đăng, trả lời và phổ biến các bài đăng trên blog. (Nguồn: Baidu)

Trợ lí nhỏ nơm nớp lo sợ, “Chị Khương, phòng công tác muốn nói rõ sao?”

“Không cần. Loại chuyện này đi nhiều, càng giải thích càng nói không rõ. Em đi làm việc đi, nói cho Giai Nhân, nếu đã nhận bộ điện ảnh này, suy xét kịch bản thật tốt, cái gì đều quan trọng hơn?”

“Được. Vậy chị Khương, chị làm việc trước.”

Khương Hiểu vội vàng vào mạng tìm tin tức, quả nhiên hơn bảy giờ sáng mấy Weibo tiếng tăm lớn cũng đang thảo luận chuyện này. Đầu mũi tên cũng không phải chỉ về phía Hướng Giai Nhân, bất ngờ đều là chỉ về dinendian.lorqid]on phía Khương Hiểu.

Ý là người đại diện cô đây, mạnh gì gạo bạo vì tiên, lén lút hối lộ, cạnh tranh ác ý, mấy năm nay đoạt không ít tài nguyên vì nghệ sĩ trong tay mình.

Khương Hiểu vừa nhìn vừa cười, làng giải trí thực sự là không thiếu biên kịch.

Chuyện hoàn toàn bịa đặt, biên soạn đúng là đẹp mắt.

Đây không phải là lần đầu tiên cô bị trách móc, nhưng cũng mới chỉ là một lần bị trách móc thảm nhất trước mắt.

Thầy chiêm tinh nói năm nay cô không thuận lợi, sẽ gặp một chút chuyện khó giải quyết. Xem ra thầy nói không sai, năm nay cô thực sự không thuận lợi. Một đám người Tống Văn Dịch, Hứa Giai Nhân đối chọi với cô, xem ra cô quá rộng rãi với bọn họ rồi.

Về phòng nghỉ, Chu Tu Lâm đang định gọi điện thoại cho cô.

Khương Hiểu khẽ mỉm cười về phía anh, “Chu tiên sinh, em cũng lên tin tức rồi.

Chu Tu Lâm nghe giọng nói của cô ngược lại không tồi, cười yếu ớt nói: “Bọn họ đang tra.”

Giọng Khương Hiểu rất nhẹ, mang theo một chút mất mát, “Sao em có thể đi cửa sau của Lương Nguyệt hả. Chính là muốn đi, cũng đi cửa sau của chồng em.”

Chu Tu Lâm an ủi cô, “Đừng lo lắng___

Khương Hiểu nắm chặt tay anh, giọng nói kiên quyết, “Việc này anh mặc kệ, liên quan đến chuyện của em và Lương Nguyệt, chính em đi xử lí.” Cô nuốt nước miếng một cái, “Tu Lâm, chờ chuyện này kết thúc, em có muốn câu chuyện muốn nói cho anh.”

Tác giả có lời muốn nói: Một năm mới, khởi đầu mới.

Chương nhắc lại 288 cái bao lì xì ngẫu nhiên!

Mong ước mỗi một độc giả ủng hộ chính bản, năm Tuất thuận lợi, nhất định phải thịnh vượng!

Chương 48

Editor: Lạc Tâm Vũ

Thế giới này, rất nhiều việc, bạn không thể nào dùng tư tưởng bình thường đi giải thích. Chuyện bạn cho rằng không thể, thường đều có thể tồn tại.

Khương Hiểu có một bạn học sơ trung, bạn học nữ là em gái, cô ấy còn có một chị gái. Rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra, chị gái ở nhà muốn gió được gió, em gái đều luôn chỉ có thể nhất đồ không cần của chị. Hơn nữa đại hội thể thao, ba mẹ mua giày thể thao mới cho chị gái, cuối cùng em gái cũng đi đồ cũ của chị.

Khương Hiểu và em gái đã làm bạn ngồi cùng bàn nửa năm. Cô đã từng hỏi qua em gái, có phải rất tủi thân không?

Lúc đó em gái không khóc, nhưng đỏ mắt, “Mình chỉ là rất khó chịu, nếu đã không thích mình, vì sao muốn sinh ra mình chứ. Sau này dinendian.lorqid]on nếu như mình làm mẹ, nhất định mình sẽ yêu con của mình.”

Cho nên, trái tim của ba mẹ đều thiên vị, hướng chi, cô chưa bao giờ từng ở chung với Lương Nguyệt một ngày. Làm sao cô có thể so sánh với địa vị của Tấn Thù Ngôn ở trong lòng Lương Nguyệt đây?

Khương Hiểu cảm thấy đời này có lẽ chính là không có một chút duyên mẹ con với Lương Nguyệt.

Cô không biết rốt cuộc trong lúc đó cha và Lương Nguyệt đã xảy ra

chuyện gì, thế cho nên Lương Nguyệt có thể chẳng quan tâm con gái ruột là cô nhiều năm như vậy, thế cho nên bây giờ bà sẽ nói cho cô biết ở trước mặt cô, Tấn Thù Ngôn thích Chu Tu Lâm.

Khương Hiểu ngồi ở trên ghế sofa, im lặng không nói hồi lâu, biểu cảm bình tĩnh lạ thường.

Lương Nguyệt ngồi ở đối diện cô, “Hiểu Hiểu, tối hôm đó, sau khi Ngôn Ngôn trở về, mẹ cũng nói nó, đứa nhỏ này cực kì ngang bướng, cũng không nghe vào lời nói của mẹ.”

Khương Hiểu bùng cả phê lạnh trước mắt lên, uống hơn nửa cốc, trong lòng đã sớm không biết mùi vị gì. “Cô Lương, thật xin lỗi, chuyện Tấn tiểu thư tôi vô năng vô lực*. Chu tổng là cấp trên của tôi, tôi không quản được chuyện riêng của anh ấy.”

*Vô năng vô lực: không có năng lực cũng không có sức lực.

Ánh mắt của Lương Nguyệt vẫn khóa ở trên mặt cô, “Đêm đó Ngôn Ngôn quay về nói, chính miệng Chu Tu Lâm nói cho nó biết anh ta kết hôn rồi.”

“Nếu bà đã biết, chẳng lẽ bà muốn để cho tôi giúp con gái bà làm tiểu tam*?” Khương Hiểu biết mình không nên nói như vậy, nhưng trong lòng cô đau giống như kim đâm.

*Tiểu tam: Người thứ ba xen vào chuyện tình cảm của người khác

“Mẹ không phải có ý này.” Lương Nguyệt cắn khóe môi, sắc mặt cứng lại, “Sao con có thể nói như vậy.”

“Thật xin lỗi.”

“Đêm đó con có thể ở cùng Ngôn Ngôn, mẹ rất vui vẻ. Dù cho nói như thế này, các con cũng là chị em.”

Sắc mắt Khương Hiểu lạnh lẽo, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt cũng không có chút độ ấm nào. “Cô Lương, lời này bà nói sai rồi, tôi là con gái một của cha mẹ tôi, tôi không có chị em.”

“Hiểu Hiểu___” Lương Nguyệt gọi, “Con không nên nói như vậy. Mẹ biết trong lòng con oán trách mẹ.”

Khóe miệng Khương Hiểu hiện lên nét cười nhạt.

“Ngôn Ngôn là đứa nhỏ đơn thuần, một tâm nhãn* cũng không có.”

*Tâm nhãn: (mắt của tâm) Chúng ta thấy trên một số ảnh, tượng Phật giáo có những mặt người có ba con mắt, tức là ở giữa hai mắt có thêm một mắt nữa. Thực ra, người không thể có ba mắt. Con mắt thứ ba chỉ có ý nghĩa tượng trưng, nghĩa là ngoài hai mắt thật ra, còn có mắt của tâm (tâm nhãn). Ý nghĩa của tâm nhãn có sâu có nông. Ý nghĩa nông cạn của tâm nhãn chỉ hoạt động tư tưởng của con người thông thường. (Các bạn có thể xem thêm ở nguồn này để hiểu rõ hơn, mình lấy từ đây:)

Khương Hiểu im lặng trong chốc lát, “Cô Lương, bà không cảm thấy bà nói như vậy ở trước mặt tôi là rất tàn nhẫn sao? Con gái của bà là đóa hoa trong phòng ấm, mà những người chúng tôi vì cuộc sống, vì công việc trở nên hiểu đời, chính là có tâm nhãn ở trong mắt bà sao.”

“Mẹ không có xem thường ý tứ của con. Hiểu Hiểu, hôm nay mẹ tới chỉ là hi vọng, bất kể về sau như thế nào, giữa con và Ngôn Ngôn dieenndkdanleeequhydonnn cũng không được biến thành kẻ thù. Con và nó đều không ai sai, người sai là mẹ.”

Trong lúc giật mình Khương Hiểu suy nghĩ hiểu rõ cái gì đó, sắc mặt của cô biến đổi trong nháy mắt, “Thì ra bà tới tìm tôi, là sợ tôi____ha____”

“Hiểu Hiểu____”

Khương Hiểu khoát khoát tay, “Lương Nguyệt, bà đừng gọi tôi như vậy.” Cô khế cắn môi, “Tấn Thù Ngôn thích ai, người ngoài tôi đây không quản được, cũng không giúp được. Còn có một chút, xin các người yên tâm, tôi cũng sẽ không thương tổn người nào.”

Lương Nguyệt ngây người, “Hiểu Hiểu, Ngôn Ngôn nó cũng không biết gì.”

Khương Hiểu nắm chặt lòng bàn tay, “Tôi sẽ không nói cho cô ấy biết, chỉ cần các người giữ bí mật.”

Lương Nguyệt do dự nói, “Mẹ nghe nói, quan hệ của con và Trọng Bắc rất tốt.”

Sắc mặt Khương Hiểu lập tức biến đổi, cuối cùng không khống chế nổi ý cười, “Ngài sợ cái gì? Sợ tôi ở cùng với Trọng Bắc? Tôi liền hư hỏng như vậy ở trong mắt ngài sao?”

Lương Nguyệt mím khóe môi.

“Bà có thể xem nhiều phim gia đình luân lí. Đàn ông nhà họ Tấn là bảo vật ở trong mắt bà, cũng không phải ở trong mắt tôi. Nếu tôi muốn trả thù bà, với vị trí của tôi ngày hôm nay, đã sớm có thể tìm truyền thông cho ra ánh sáng.”

“Là mẹ suy nghĩ nhiều.” Lương Nguyệt run rẩy mở miệng, thấy Khương Hiểu không có ý tứ bàn lại, bà đứng dậy, “Mẹ đi trước.”

Khương Hiểu ngồi ở đằng kia cũng chưa hề động tới.

Mãi đến khi cánh cửa khép lại lần nữa, cô nâng tay xoa xoa khóe mắt chua xót, hai mắt che đầy một tầng sương mù. Cô cũng là mẹ, Tiểu Đậu Nha chịu một phần oan ức, người mẹ cô đây đều đã khó chịu.

Tấn Thủ Ngôn là con gái của bà, tôi liền không đồng nhất thật sao?

Bà đều cho cô ta tất cả tình yêu, chẳng lẽ không thể cho tôi một phần.

Nếu có một ngày, cô và Chu Tu Lâm công khai, mẹ cô sẽ hối hận vì những lời nói với cô hôm nay không?

Có thể hay không?

Về chuyện internet V đen lớn của Khương Hiểu, người trong cuộc không phản ứng, cộng thêm Khương Hiểu không phải là minh tinh, việc này cũng bỏ mặc rồi.

Chỉ là, bởi vì việc này, fan Weibo của Khương Hiểu cũng tăng 50 vạn.

Trong thời gian này, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm tham gia vài hoạt động, rất nhiều người trong giới cũng thấy rõ ràng, Chu Tu Lâm xem trọng với Khương Hiểu. Còn có lời đồn đãi, quan hệ của Khương Hiểu die,n; da.nlze.qu;ydo/nn và Chu Tu Lâm không ít, tồn tại quan hệ không đứng đắn. Lại có người nói, Khương Hiểu là em vợ của Chu Tu Lâm.

Có phòng viên mượn phỏng vấn hỏi qua Chu Tu Lâm, “Chu tiên sinh, ngài kết hôn là thật sao? Có người nói, đây là sẽ để □□*, sao ngài

không công khai?

*□□: Đây là nguyên văn của tác giả. @@

Không ngờ Chu Tu Lâm trả lời vấn đề này. “Đầu tiên, cảm ơn mọi người quan tâm với tôi. Tôi và vợ tôi đều là mối tình đầu của nhau, bây giờ chúng tôi rất hạnh phúc, vợ tôi là người bình thường, cô ấy có cuộc sống của cô ấy, tồn tại công việc. Tôi hi vọng cô ấy có thể hưởng thụ công việc của mình, tôi đây và con tôi liền làm người đàn ông bí mật sau lưng cô ấy.”

Lời này vừa nói, người nghĩ rằng Chu Tu Lâm tốt lại phát sốt một phen. Trên dưới Hoa Hạ đều hâm mộ vị Chu phu nhân này. Đời trước Chu phu nhân cứu vớt hệ ngân hà, đời này gặp được Chu Tu Lâm.

Ngay tại lúc đó, mấy nghệ sĩ trong tay Khương Hiểu, năm nay sự nổi tiếng từ từ tăng lên.

Trước có Tống Văn Dịch, bây giờ lại tới, Hứa Giai Nhân, Tần Nhất Lộ, nhất là Tần Nhất Lộ này. Sau khi hợp ca bài hát chủ đề với Tấn Trọng Bắc, độ quan tâm đầy ắp trong nháy mắt.

Tấn Trọng Bắc còn đặc biệt phát Weibo, giới thiệu Tần Nhất Lộ với fan của anh ta.

Fan rất kích động, nhao nhao chạy tới Weibo Tần Nhất Lộ nhắn lại.

【 Yêu mến chú, yêu mến cầu độc thân*, mời dẫn anh ấy đi. 】

*Cầu độc thân: Là tiếng lóng internet đang thịnh hành hiện nay nói về những kẻ độc thân ở Trung Quốc, không có đối tượng yêu đương hoặc không trong trạng thái hôn nhân, dùng cho cả nam và nữ. Lúc

đầu từ này được dùng như một cách tự giễu của những người độc thân đối với chính mình, ngôi thứ nhất chiếm đa số. Sau lại cũng có thể bị người sử dụng dùng để xưng hô người khác, lúc này liền mang ý trêu chọc hoặc là trào phúng nhẹ. (Nguồn:)

Có fan trực tiếp nhắn lại cho Tấn Trọng Bắc: Lão đại, bỗng nhiên phát hiện anh và tên Tần Nhất Lộ thật xứng đôi nha, nối liền dây chính là một đường về phía Bắc, đây không phải là tên của quân tiếp viện chúng tôi sao [tim]

Từ đó, Tần Nhất Lộ chính thức ra mắt.

Sau khi thu xong ca khúc chủ đề 《 giữa em và anh 》 , Nhất Lộ trên đường đi sân ba, ngẫu nhiên gặp phóng viên của tuần san* Nam Phương.

*Tuần san: Tạp chí hàng tuần.

“Nhất Lộ, nghe nói lần này cô có thể cùng biểu diễn ca khúc chủ đề với thầy Tấn, là người đại diện của cô một tay thúc đẩy?”

“Đúng là chị Khương cho tôi cơ hội.”

“Nói đúng là ban đầu thầy Tấn mời chính là Khương Hiểu? Thì ra quan hệ của cô ấy và thầy Tấn tốt như vậy?”

Tần Nhất Lộ mỉm cười, “Chị Khương rất có nhân duyên tốt hạng nhất trong giới. Chỉ là, cho dù mối quan hệ của chị ấy tốt, cũng muốn tăng thực lực cá nhân mấy người chúng tôi. Nếu không thầy Tấn sẽ không mua nợ, đúng không?”

Phóng viên á khẩu không trả lời được, đành phải cười cười. Tần Nhất Lộ này hả, nhìn giống như chỉ là con thỏ trắng nhỏ đơn thuần,

đầu óc xoay thật là nhanh. Ngược lại hỏi vặn lại nhóm người họ.

Ai không dựa vào mối quan hệ ở làng giải trí?

Bất kể Khương Hiểu và Tấn Trọng Bắc, còn Lương Nguyệt, quyền lựa chọn cuối cùng đều ở trên người ở phía sau. Bọn họ lựa chọn nghệ sĩ của Khương Hiểu, đương nhiên là nhìn trúng thực lực của bọn họ rồi.

Vì thế, trái lại mọi người nhìn Tần Nhất Lộ này với cặp mắt khác xưa.

Khương Hiểu từng lên bát quái chuyện này với Chu Tu Lâm, fan thường rất chống đối với việc yêu đương của mình, trước kia có xuất hiện chuyện nhảy lầu.

Khương Hiểu cũng không hiểu, “Anh nói sao fan của Tấn Trọng Bắc thuận theo tốt như vậy?”

Chu Tu Lâm cười: “Có thể là gần đây làng giải trí một đôi lại một đôi, không phải công khai thì là kết hôn, fan của Tấn Trọng Bắc nóng nảy.”

Khương Hiểu cảm thấy đúng, bộ dạng của Tần Nhất Lộ tốt, “Bộ dáng của Nhất Lộ thảo hỉ*.”

*Thảo hỉ: làm cho người khác yêu thích, hạnh phúc hay vui mừng; hoặc cũng có nghĩa là rất dễ thương (Nguồn: Baidu)

Chu Tu Lâm nghiêng đầu, “Phàm là có điểm giống Lâm Vu, em đều cảm thấy thảo hỉ.”

Khương Hiểu toét góc miệng, “Cô ấy giống.” Nói xong tìm ra video, “Anh xem đây là video cp fan làm, thầy Tấn và Nhất Lộ thật sự rất

xứng đôi.”

Chu Tu Lâm xem video xong, trầm giọng hỏi, “Tần Nhất Lộ bao nhiêu tuổi rồi?”

“23, Nhất Lộ vừa qua sinh nhật vào tháng một.”

Chu Tu Lâm có vẻ đăm chiêu, “Anh nhớ Tấn Trọng Bắc và anh bằng tuổi, như vậy tính ra, Tần Nhất Lộ nhỏ hơn cậu ta tám chín tuổi.”

“Tuổi tác không là vấn đề, Chu tiên sinh, tình yêu là không phân tuổi tác lớn nhỏ.”

Chu Tu Lâm nhú mày, “Thật sao? Anh nhớ mấy năm trước, có người ghét bỏ tuổi tác anh lớn hơn cô ấy nhiều mà từ chối anh.”

Khương Hiểu: “...”

Chu Tu Lâm giật giật khóe miệng, “Chu phu nhân, xem ra giá trị quan của em thay đổi.”

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười, “Anh biết rõ đó là em tùy tiện kéo lí do. Lúc đó em lại không biết anh thật sự thích em.” Cô kéo kéo tay áo của anh, “Chu tiên sinh, anh không nên nhỏ mọn như vậy. Đây cũng hơn ba năm rồi, sao còn nhớ rõ chuyện trước kia.”

Chu Tu Lâm nghiêm mặt nói, “Về chuyện của em, anh đương nhiên muốn ghi ở trong lòng.”

Da mặt Khương Hiểu cũng dày, ôm anh về mặt nịnh nọt, “Chồng, nếu như sớm biết anh có ý với em, nhất định em sẽ không làm nhiều việc ngốc như vậy, nói lời nói ngốc như vậy.” Nói xong, cô hôn khóe miệng của anh một cái.

Chu Tu Lâm rất hưởng thụ lời ngon tiếng ngọt của cô.

Đào mắt đến tháng năm, Tấn Thành bước vào mùa hè, thời tiết càng ngày càng nóng. Sinh nhật của Khương hiểu cũng sắp đến rồi.

Chu Tu Lâm lợi dụng khi rảnh rỗi Khương Hiểu không có ở nhà nhắc nhở Chu Tư Mộ, “Sinh nhật mẹ con sắp đến rồi, con cũng đã trưởng thành, nhớ phải chuẩn bị quà tặng cho mẹ.”

Chu Tư Mộ ngược đầu, tò mò hỏi, “Ba muốn đưa quà gì cho mẹ?”

Chu Tu Lâm sờ sờ đầu cậu, “Đây là bí mật.”

Chu Tư Mộ nhún nhún đầu vai, “Không phải hẳn chính là đây chuyen. Ba, mấy thứ này đều là của vợ con sau này.”

Tâm miệng Chu Tu Lâm đều bế tắc, “Ai nói!”

“Mẹ con nha. Mẹ nói, chờ con lớn lên kết hôn, những thứ này thì tặng cho vợ của con.”

Khóe mắt của Chu Tu Lâm quất thẳng tới, “Châu bảo của vợ con chính con tặng, ba tặng quà cho mẹ con, ai cũng không cho. Nhớ chưa!”

Chu Tư Mộ cái hiểu cái không gật đầu, “Ba là không nỡ đi.”

Ngày hôm sau, cậu đi nhà trẻ hỏi Đóa Đóa và Dương Dương, “Sinh nhật mẹ các cậu, các cậu tặng quà gì cho mẹ hả?”

Đóa Đóa nói: “Mình cho mẹ một cái hôn, còn có ca hát.”

Dương Dương nói: “Mình đâm đâm lưng cho mẹ.”

Chu Tư Mộ tiếp tục nói, “Mẹ mình phải qua sinh nhật, mình tặng quà gì được đây? Dây chuyền nhẫn kim cương quá ngây thơ rồi, ba mình tặng lúc trước.”

Dương Dương nắm nắm tóc, “”

Đóa Đóa nghĩ nghĩ một chút, “Có thể mua quần áo cho mẹ cậu? Váy đẹp.”

Chu Tư Mộ lắc đầu, “Sẽ mua làm.”

Dương Dương nhiệt tình đề nghị, “Mua cái bánh ngọt, mình thích ăn nhất.”

Chu Tư Mộ thở dài một tiếng, “Quá ngây thơ rồi. Ăn nhiều bánh ngọt sẽ béo, mẹ mình về lại muốn giảm cân.”

Bạn nhỏ cậu nhìn mình, mình nhìn cậu.

Chu Tư Mộ đứng dậy, “Mình đi hỏi cô giáo một chút đi.”

Giáo viên chủ nhiệm vừa nghe, “Tur Mộ thật là hiểu chuyện, chỉ cần là chính con làm, bất kể cái gì, mẹ con đều sẽ thích.”

“Cô, vậy con vẽ một tấm ảnh gia đình đi.”

Khóe mắt giáo viên chủ nhiệm giật giật, “Có thể. Nhưng con muốn suy nghĩ quà khác một chút không?” Tranh của bạn học Chu Tư Mộ thực sự không thể coi là tranh, vô cùng đáng sợ.

Chu Tư Mộ cảm thấy ý nghĩ này của mình thật tốt quá, “Sinh nhật

mẹ, ông ngoại cũng sẽ về. Cô Tiểu Lưu, ông ngoại con là họa sĩ rất lợi hại, ông ngoại nhìn thấy tranh của con nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Cô giáo khiếp sợ không còn lời nào để nói, “Ông ngoại con nhìn thấy tranh của con nhất định rất vui mừng. Tư Mộ, con luyện tập thật tốt, lấy ra bức tốt nhất tặng cho mẹ.”

Chu Tư Mộ gật đầu, “Cô giáo, con biết rồi.”

Cô giáo thở dài sâu xa, quả nhiên là con của thầy không nhất định đều là học bá, đứa nhỏ của họa sĩ cũng không giống họa sĩ.

Khương Ngật về là ở tuần đầu tháng năm, Khương Hiểu đi nhà ga đón ông. Vừa thấy được người, nước mắt cô thiếu chút nữa đã rơi xuống, “Cha, sao cha gầy nhiều như vậy?”

Khương Ngật cười nhạt một tiếng, “Có thể là không quen đất không quen cái.”

Khương Hiểu suy nghĩ một chút, “Cha, ngày mai chúng ta đi làm kiểm tra sức khỏe.”

Khương Ngật vỗ vỗ cánh tay của cô, “Cơ thể của cha cha rất rõ ràng, không có việc gì.”

Khương Hiểu biết trong lúc này không khuyên được ông, cũng không nói thêm gì. “Chúng ta đi về trước đi.”

Xe ra khỏi nhà ga, một đường thông suốt.

Khương Ngật nhìn ngoài cửa sổ, hai cha con vốn cũng quen im lặng. “Hiểu Hiểu, cha thấy tin tức rồi.”

Trong lúc nhất thời Khương Hiểu không phản ứng kịp, “Cái gì?”

Khương Ngật chuyển ánh mắt qua, “Mẹ con cũng đã biết đi.”

Chân Khương Hiểu căng thẳng, thiếu chút nữa phanh lại. Đơn giản, cô phản ứng quá nhanh, không xảy ra sự cố. Chỉ là cô cũng bị sợ đến cả người mồ hôi lạnh. “Cha, việc này chúng ta về rồi nói.”

Nửa giờ sau, bọn họ về đến nhà, Khương Hiểu đậu xe ở ga ra, về mặt hai cha con đều nghiêm túc khác thường.

Chu Tu Lâm và Chu Tư Mộ cũng về đến nhà rồi. Chu Tư Mộ liền chạy đến, vọt tới bên người Khương Ngật, ôm lấy chân của ông, “Ông ngoại, cuối cùng ông cũng về, cháu lại nhớ ông rồi.”

Cả trái tim Khương Ngật liền mềm trong nháy mắt, ông ngồi xổm người xuống, nhìn cậu thật sâu, “Tiểu Đậu Nha cũng lớn hơn cao như vậy rồi.”

Tiểu Đậu Nha gật đầu liên tục, “Bởi vì mỗi ngày cháu đều ngoan ngoãn vâng lời, uống sữa tươi, ăn rất nhiều cơm.”

Khương Ngật ôm cậu, “Được, thật tốt. Ông ngoại cũng nhớ cháu.”

Tiểu Đậu Nha bấu môi, “Gật người.”

Chu Tu Lâm nhú nhú mày, “Tư Mộ___”

Tiểu Đậu Nha hừ một tiếng, “Nếu ông ngoại nhớ con, sao không về xem con. Ông nội bà nội đều ở cùng con hàng ngày. Mộ Mộ không muốn ông ngoại đi.” Nói xong, Chu Tư Mộ chảy nước mắt xuống.

Chu Tu Lâm nâng trán, đứa nhỏ này không đi diễn kịch thật sự là

đáng tiếc. Nước mắt nói đến là đến.

Chân tay Khương Ngật luống cuống, “Mộ Mộ không khóc, lúc này ông ngoại không đi, mỗi ngày ở cùng Mộ Mộ.”

Chu Tư Mộ khụt khà khụt khịt, ngọt ngào ngây thơ, “Ông ngoại, chúng ta ngoéo ngón tay, ông không được gạt cháu đó.”

“Được, ngoéo tay, một trăm năm không đổi, gạt người chính là chó con.”

Bởi vì ở nhà, Khương Ngật và Khương Hiểu ngằm hiểu lẫn nhau mà không tiếp tục nói sự kiện kia.

Trong lúc chuẩn bị cơm tối, dì trong nhà cũng đã nhắc trước mặt Khương Hiểu một câu, “Ba cháu gầy quá, rút một thời gian đưa ông ấy đi kiểm tra một chút đi.” Dì lớn tuổi, nhiều kiến thức, “Trước kia dì có một người die nd da nl e q uu ydo n bạn, cũng là đột nhiên gầy dữ dội, kết quả đi kiểm tra ung thư gan. Không phải dì dọa cháu, lớn tuổi, đột nhiên gầy dữ dội thật sự không phải là chuyện tốt.”

Trong lòng Khương Hiểu lộp bộp một chút, “Cháu biết, hôm nay cháu nhìn ba cháu, cháu cũng sắp không nhận ra rồi.”

“Không có việc gì, không có việc gì, đi kiểm tra một chút trong lòng cũng yên tâm.” Dì an ủi nói, “Cháu và chồng bàn bạc một chút.”

Khương Hiểu gật đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bình thường vội vàng, vẫn duy trì cập nhật như cũ đấy!

Cho cái ôm yêu thương

Chương tiếp tục 88 cái bao lì xì~

Chương 49

Editor: An Trà

Ngày sinh nhật của Khương Hiểu, nhà họ Chu đặt tiệc trong một khách sạn cao cấp ở thành phố, một nhà chú thím hai và cô nhỏ đều đến.

ông cố và bà cố không đến, nhưng cũng nhờ mẹ Chu tặng cho Khương Hiểu một đôi hoa tai.

Trong lòng Khương Hiểu tràn đầy cảm kích, cô biết hai người đối xử với cô rất tốt, không xem cô là người ngoài.

Mấy vị phu nhân tò mò, lúc này bà cố lại đem ra bảo bối gì. Vừa thấy được cái này, bác nhỏ trêu ghẹo nói, "Em đã nhắc đi nhắc lại với mẹ cái hoa tai này, bà cố đúng là thiên vị con dâu của cháu đích tôn, đồ tốt đều tặng cho Khương Hiểu."

Khóe miệng mẹ Chu mỉm cười, "Con xem bác phải cầu xin thế đấy."

Từ trước đến nay tình cảm chị em dâu nhà họ Chu rất thân thiết, có thói quen trêu ghẹo lẫn nhau. Bác nhỏ tháo mặt dây chuyền ngọc bích ra, "Lần trước em thử mang dây chuyền, các người không biết hai tên vô lại nhỏ nhà em, nói với em là, mẹ, chờ mẹ chết rồi, những thứ này đều của chúng con phải không? Tay em run lên, thiếu chút nữa là bị tức chết."

Cả gia đình đều cười đến không thở nổi.

Mẹ Chu lắc đầu, "Ngày đó Mộ Mộ cũng nói với Chu Tu Lâm, trang sức của Hiếu Hiếu sau này đều cho vợ của nó, lúc trở về Tu Lâm đặc biệt dặn chúng ta, về sau không được giáo huấn tư tưởng như vậy trước mặt đứa bé. Lúc ấy mặt nó rất nghiêm túc."

Thím hai thở dài, "Chị dâu, chị đừng nói như vậy trước mặt em nha."

Bác nhỏ: "Không có tin tức của Tu Trạch sao?"

Thím hai lắc đầu, "Liên lạc với nam tiến sĩ cũng là một vấn đề khó khăn!"

Khương Hiếu lấy lí do muốn đi xem con trai, nhanh chóng rời đi.

Chu Tư Mộ đang ở cùng nhóm con của bác nhỏ chơi trò chơi "Tôi vẽ bạn đoán", chơi được mấy lần, Chu Nhất Nam Chu Nhất Bắc muốn gục ngã. Nhìn thấy Khương Hiếu đến, nhanh chóng nhờ sự giúp đỡ. "Chị, chị cho Tư Mộ đi học một lớp mỹ thuật hội họa đi."

Khương Hiếu cố nén cười, "Bọn chị chuẩn bị đăng kí rồi, nó cũng thật sự rất thích vẽ tranh."

Nhất Nam thở dài một hơi, "Em không biết Mộ Mộ lấy đâu ra sự tự tin? Chị, em thấy thật ngượng ngùng khi nói bức tranh của nó rất xấu."

Nhất Bắc gật gật đầu.

Khương Hiếu hiểu được tâm tình của các cô, "Các em vất vả rồi. Đi ăn một chút trái cây đi, chị đến chơi với nó."

Nhất Nam vội vàng khoát tay, "Không không không, thật sự bọn em rất thích chơi cùng với Tư Mộ. Chỉ là em nghĩ chị và anh hai nên

thêm một chút nghệ thuật vào việc giáo dục Mộ Mộ."

Khương Hiểu nghiêm mặt nói, "Yên tâm, hai vị tiểu học bá." Lại nhìn bức tranh của Chu Tư Mộ, quả thật là một lời khó nói hết.

Chu Tư Mộ thấy Khương Hiểu đến, dọn dẹp xong đồ đạc, cũng không chơi nữa. Hôm nay cậu chưa có trò chuyện được nhiều với mẹ, cuối cùng bây giờ cũng có cơ hội.

"Mẹ-----" mẹ-----" Cậu kêu từng tiếng từng tiếng một. "Hôm nay mẹ rất xinh đẹp."

Vì hôm nay là sinh nhật nên Khương Hiểu cố ý mặc một bộ váy mới, váy búp bê thân màu xám xòe rộng ra. "Cảm ơn, bảo bối. Đến đây, chúng ta chụp một tấm ảnh."

Chu Tư Mộ nhìn vào ống kính nở một nụ cười thật to.

Chụp rất đẹp, hai mẹ con chăm chú nhìn vào ảnh chụp.

Khương Hiểu nhin không được khen một câu, "Con mẹ rất đẹp trai đó."

Chu Tư Mộ che mặt, mỗi lần mẹ khen cậu, cậu đều như vậy. "Mẹ, mẹ cũng rất đẹp."

Về mặt Khương Hiểu hạnh phúc.

Chu Tư Mộ buông bàn tay nhỏ bé ra, "Mẹ, mẹ có thể đưa con đi diễn xuất được không? Con sẽ kiếm được tiền mua cho mẹ thật nhiều váy."

Khương Hiểu cảm động muốn khóc, "Bảo bối! Cảm ơn con!"

Chu Tư Mộ đặc biệt hào khí, vỗ vỗ bả vai cô, "Không cần khách khí!"

Khóe miệng Chu Nhất Nghiên ngồi bên cạnh co rút, có phải anh của cô mỗi ngày ở nhà đều phải thấy cảnh này hay không. Khương Hiểu sinh đứa bé bằng cách phẫu thuật, thường thì không có biến đổi gì lớn, nhưng mà mảnh khóe lại càng ngày càng cao.

Không thể không nói, Văn Dịch trong kế hoạch của cô, đã sắp trở thành người chịu trách nhiệm về sự nổi tiếng và sức mạnh của Hoa Hạ, mỗi một bộ phim mà Khương Hiểu chọn cho anh đều nâng anh lên cao hơn một bậc.

Người đại diện vừa khổ cực lại vừa phiền lòng, lúc trước tại sao Khương Hiểu lại nghĩ đến làm việc này?

Lúc này, Khương Hiểu nhận được một cuộc điện thoại, đi ra ngoài.

Chu Nhất Nghiên vẫy vẫy tay với Chu Tư Mộ, Chu Tư Mộ ngoan ngoãn đi qua.

"Cô, chú không đến sao?"

Khóe mắt Chu Nhất Nghiên nâng lên, "Ai nói với con vậy?"

"Con nghe bà nội và bà hai nói, bà nội nói, chú rất đẹp trai, dù cho có một chút bơ sữa. Ha ha ---- Có phải chú rất ngọt hay không?"

Chu Nhất Nghiên buồn cười, "Chú ngọt với con." Cô hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Chu Tư Mộ than một tiếng, "Trên người con không có bơ sữa. Cha con cũng nói, miệng của mẹ có mật ong, nhưng mà, miệng mẹ con

không có hương vị gì."

Chu Nhất Nghiên: "....."

Khương Hiểu đi vào hành lang bên cạnh, bấm nhận điện thoại, cô hít một hơi thật sâu.

Giọng nói nhẹ nhàng ở đầu dây bên kia truyền qua, "Hiểu Hiểu sinh nhật vui vẻ."

Khương Hiểu nắm chặt lòng bàn tay, hơi hơi ngẩng đầu, trong lòng nghĩ, thì ra, bà còn nhớ rất rõ. "Cảm ơn bà."

Lương Nguyệt trầm mặc một chút, "Mẹ đã chuẩn bị một món quà cho con, ngày mai gửi đến công ty con." Bà sợ tự tay tặng Khương Hiểu, cô sẽ không nhận.

Khương Hiểu nhíu mày, chậm chậm nói, "Cha tôi đã trở về."

Hồ hấp của Lương Nguyệt hơi thay đổi, "Ông ấy có khỏe không?"

"Một người đàn ông tự đem mình đi đày đoạ, bà cảm thấy ông ấy có khỏe không?"

Cổ họng Lương Nguyệt run run, "Hiểu Hiểu, chuyện của mẹ và cha con không phải như con nghĩ. Bọn ta đã từng ở cùng nhau, nhưng dù sao đó cũng là lúc còn trẻ. Ai cũng từng phạm sai lầm lúc còn trẻ tuổi."

"Chẳng lẽ sinh tôi ra cũng là một sai lầm sao?"

Sự im lặng của Lương Nguyệt một lần nữa làm kích động sâu sắc đến Khương Hiểu. "Nếu như hôm nay bà muốn gọi điện thoại đến để

nói với tôi những lời này, tôi và bà không cần phải nói đi nói lại về vấn đề đó nữa."

"Hiếu Hiếu, con đừng kích động như vậy. Cho đến nay, rất nhiều việc đều chỉ là tự mình nghĩ. Con chưa từng nghe qua lời giải thích của mẹ. Con luôn dùng lập trường của mình để nhìn sự việc."

"Tôi chỉ biết, mẹ tôi từ bỏ tôi, hai mươi mấy năm chẳng quan tâm."

"Được rồi, hôm nay chúng ta không nói chuyện này. Hiếu Hiếu, mẹ chỉ muốn nói với con một câu, sinh nhật vui vẻ. Dù sao hai mươi sáu năm trước, lúc mẹ sinh con ra cũng là chín phần chết một phần sống."

Thần sắc Khương Hiếu căng thẳng, cuối cùng tự như một quả bóng xì hơi. "Chúng ta bây giờ trở thành người lạ không tốt sao? Thật sự tôi không cần sự bồi thường của bà, không cần!"

Cô hỗn hển cúp điện thoại.

Quay người lại, thấy được Chu Tu Lâm ở cách đó không xa, thẳng tắp cao ngất, giống như một gốc cây đại thụ, lúc nào cũng kiên định bảo vệ bên cạnh cô.

Cô từng bước một đi đến trước mặt anh, cười với anh một cái. Đột nhiên cô dang hai tay ra, ôm lấy anh.

Cái gì Chu Tu Lâm cũng không hỏi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

Khương Hiếu ôm anh như vậy, 1 phút sau, tâm trạng cô yên tĩnh trở lại. "Tại sao anh lại ra đây?"

"Nhìn thấy em cầm điện thoại vội vàng đi ra." Anh nhìn ra, về mặt của

cô không được tốt.

Khương Hiểu nhìn anh, "Chúng ta đợi một lát nữa hãy vào, dù sao đều có người lớn ở đó, Tiểu Đậu Nha cũng có người trông."

"Cầu còn không được." Chu Tu Lâm lôi kéo tay cô, đi vào khu đất trồng cây ở mặt sau khách sạn.

Thời gian giữa trưa, nhàn nhã dễ chịu.

Rừng trúc xanh um tươi tốt, gió thổi qua, từng trận tiếng vang dễ nghe bên tai.

Hai người từng bước từng bước đi lên phía trước.

Âm thanh của Khương Hiểu bình tĩnh như nước, "Năm em mười ba tuổi, vô tình biết bà ấy không có chết."

"Mười ba tuổi, trung học." Anh nặng nề nói.

"Là không lâu trước khi lên trung học, sau khi biết, em sốt cao hai ngày, thầy giáo dọa dẫm, liên tục khuyên em không được áp lực."

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng nắm tay cô, dùng lực dịu dàng.

"Bà ấy sửa lại tên, sửa lại tuổi. Về sau em tìm kiếm tất cả tư liệu phim điện ảnh và truyền hình liên quan đến bà ấy. Cha em để lại rất nhiều ảnh chụp của bà. Nhiều năm như vậy ba em cũng không đề cập qua một chữ nào trước mặt em, em biết không thể hỏi được gì từ trong miệng cha. Giỏi nhất là lúc em hỏi cô, cô em thật sự rất kích động, để cho em không hỏi nữa, nói là mẹ em thật sự đã qua đời. Nhưng mà em lén lút, nghe được cô nói với chú, người phụ nữ này thật sự quá độc ác, đến con gái của mình cũng không liếc nhìn

một cái. Sợ là tương lai Hiểu Hiểu gặp cô ta ở trên đường, cô ta cũng không nhận ra." KHương Hiểu thở ra một hơi, biểu tình lạnh nhạt, "Thật sự là cô đã nói đúng. Kỳ nghỉ đông ở Đại Nhất, ở Ảnh Thị Thành lần đầu tiên em nhìn thấy bà ấy. Em biết bà ấy là mẹ em, em khẩn trương làm vỡ một cái chén, bị trợ lý của bà mắng một trận. Bà ở bên cạnh không nói một câu, liếc mắt nhìn em một cái, là liếc mắt một cái đó! Tựa như một người xa lạ." Một khoảng khắc kia, cả người cô đều choáng váng.

Mỗi từ của Khương Hiểu giống như một cây kim, hung hăng đâm vào tim của Chu Tu Lâm. Giờ phút này có nói lời an ủi nào cũng đều uổng công. Anh dừng bước lại, hai mắt gao gắt nhìn cô.

Chu Tu Lâm cực kỳ đau, nói, "Anh hẳn là phải về nước sớm hơn một chút."

Khương Hiểu cong mặt lên, "Nếu chúng ta không thể gặp nhau, anh đến sớm hơn cũng không làm được gì."

"Không." Chu Tu Lâm nhẹ nhàng vuốt tóc cô, anh phải trở về tìm cô.

Lần trước Mộ Mộ làm hư giày của bà ấy, em nghĩ, là thời điểm đó, bà ấy hoài nghi thân phận của em. Kỳ thật cũng rất có khả năng, bà ấy đã sớm nghi ngờ thân phận của em rồi, chính là có người thích lừa mình dối người." Không đợi đến ngày chân tướng bị lộ ra, dù sao vẫn có thể có một cảnh yên bình giả tạo.

"Bà ấy muốn làm gì?"

"Đại khái là muốn bù lại cái gọi là áy náy trong lòng bà."

Đáy mắt Chu Tu Lâm hiện lên một tia bất đắc dĩ, âm thanh nhẹ nhàng, "Về sau một nhà chúng ta sẽ vĩnh viễn không chia lìa. Em

không muốn thừa nhận thì cũng không cần quản nữa."

Khương Hiểu kinh ngạc đối với ánh mắt của anh, "Chu Tu Lâm, xin lỗi, lâu như vậy rồi mới nói cho anh biết."

Anh cúi đầu, hôn xuống trán cô, dịu dàng thương tiếc.

Âm thanh Khương Hiểu hơi nghẹn ngào, "Trước khi nhìn thấy bà ấy, em vẫn rất muốn nhìn thấy mặt bà, cuối cùng em khẳng định bà ấy nhất định là có nỗi khổ trong lòng. Sau khi gặp được, em lại rất khó chịu. Lại biết được, bà ấy đối xử rất tốt với Tấn Thù Ngôn, thật sự em có điểm rất hận bà ấy! Nhưng ngẫm lại, không có bà ấy thì sẽ không có Tiểu Đậu Nha-----" cô dừng một chút, "Em cảm thấy nếu không có Tiểu Đậu Nha, anh và em rất khó có thể ở cùng một chỗ."

Chu Tu Lâm bật cười, nhìn cô, dịu dàng mà nhìn, giọng điệu không thấy đúng, "Nó vậy mà thành công thần của chúng ta."

Nhiều sự việc như vậy, hôm nay cô có thể nhẹ nhàng băng quơ nói với Chu Tu Lâm, điều này giải thích rõ là cô đã thật sự buông xuôi.

Khương Hiểu cười với anh, "Trở về đi. Rồi đi lâu như vậy, Tiểu Đậu Nha chắc đang tìm chúng ta."

Hai người vừa trở lại, các trưởng bối đều đồng thời nhìn hai người bọn họ.

Tiểu Đậu Nha vui cười hơn hở, "Bà, cô, con nói có sai đâu. Cha mẹ con sẽ trở về."

Chu Tu Lâm đi đến ôm "tiểu công thần" lên, đối với con trai một sự cưng chiều sủng nịch khó có được, "Làm sao vậy?"

Tiểu Đậu Nha mồm miệng lanh lợi, "Cha và mẹ đi ra ngoài, các bà các cô bọn họ rất lo lắng. Là con làm cho họ không lo lắng nữa đó."

Chu Tu Lâm nhú mày, khen nói: "Rất hiểu chuyện."

Các trưởng bối không khỏi lắc đầu, sắc mặt xấu hổ.

Tiểu Đậu Nha thanh thúy nói: "Con nói cho các bà các cô, con thường xuyên một mình thức dậy vào buổi sáng, ban đầu là buổi tối một nhà ba người ngủ cùng nhau, kết quả sáng ngày hôm sau cha và mẹ lại ở phòng bên cạnh. Cho nên á các người sẽ không thấy, chỉ có hai người đi nói chuyện lặng lẽ thôi."

Biểu tình Chu Tu Lâm cứng đờ.

Trong nháy mắt sắc mặt Khương Hiểu đỏ bừng.

Các trưởng bối kiêng nể cho mặt mũi cặp vợ chồng son, không tiếp lời. Cha Chu Hòa Khương cầm một quân cờ, nhưng mà thật lâu cũng không đặt xuống.

Sơ lược chỉ có Chu Nhất Nghiên cười ra tiếng, cô cười đến nước mắt chảy ra. "Một nhà các người là đang diễn tiểu phẩm hả!"

Tiểu Đậu Nha nhỏ giọng nói: "Cha, con nói sai cái gì sao?"

Chu Tu Lâm cười khổ, "Mộ Mộ, chuyện trong nhà là bí mật, không thể để cho người khác biết."

"Nhưng là bà nội, bà hai, cô không phải là người khác."

Ba vị bà bác hận không thể ôm đứa nhỏ này trong vòng tay, thật sự là rất biết làm cho người khác yêu thương.

Chu Tu Lâm giải thích: "Chuyện trong nhà chỉ có cha mẹ và con biết, đương nhiên về sau có em gái nhỏ, em gái nhỏ cũng có thể biết."

Tiểu Đậu Nha nghĩ nghĩ, "Cha, cha lại gạt con. Cha luôn nói vài lần nữa là sẽ có em gái nhỏ, nhưng mà tại sao lại chưa có?"

Chương 50

Editor: An Trà

Buổi tối, sau khi về nhà.

Tiểu Đậu Nha đưa ra món quà sinh nhật của mình, "Mẹ, chúc mẹ sinh nhật vui vẻ. Đây là một bức tranh gia đình do chính con vẽ đó."

Khương Hiểu vui vẻ nhận món quà trên tay, "Vậy dán lên tường đi."

"Ông ngoại trang trí giúp con, ông ngoại còn khen bức tranh của con đẹp nữa đó, nhưng mà con vẫn muốn khiêm tốn. Mẹ, con nghĩ nên treo bức tranh này trong phòng ngủ."

Khương Hiểu nghiêm túc nhìn bức tranh, giữa bức tranh có vài người, nhưng mà ngay cả một người cô cũng không nhìn ra, "Đây là ai vậy?"

"Đây là ông nội bà nội ông ngoại cha mẹ, đây là con, còn đây là em gái đó."

Khóe mắt Khương Hiểu giật giật, "Con nghĩ xa quá rồi, còn đó là gì?"

"Đây là Miêu Miêu, Miêu Miêu của cha nuôi." Tiểu Đậu Nha tựa lên người cô, mềm giọng nói, "Con rất muốn có một con Miêu Miêu. Đây là nguyện vọng sinh nhật năm tới của con."

"Rất lâu nữa mới tới năm sau, Mộ Mộ, hiện tại con không cần nhắc nhờ mẹ."

Tiểu Đậu Nha sờ sờ cái mũi, "Mẹ, Vậy nguyện vọng của mẹ là gì?"

Khương Hiểu trầm mặc, ánh mắt nhìn thấy Chu Tu Lâm đi ra từ trong phòng làm việc. Cô chậm rãi nói, "Mẹ hi vọng một nhà chúng ta vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau."

Chu Tu Lâm đi đến bên cạnh cô, lúc bốn mắt nhìn nhau, cả thế giới nhỏ lại với anh và em.

Hai người ăn ý cười.

Chu Tu Lâm đưa ra một tập văn kiện, "Mở ra nhìn xem?"

"Là gì vậy? Nhà cửa? Cổ phần công ty?" Khương Hiểu đoán lung tung, cố ý nói như vậy.

"Em nói cái này, anh sẽ suy xét những năm tiếp theo đó." Tự nhiên anh không thích nói những điều này.

Khương Hiểu mở ra, nhìn thấy một hàng chữ, đúng là một bản quyền hợp đồng phim điện ảnh và truyền hình. Vẻ mặt cô ngạc nhiên vui mừng. ""Mùa đông bí mật"! Công ty mua được lúc nào vậy?" Cô rất nhanh lướt mắt nhìn điều khoản quan trọng của bản hợp đồng, "Giá không thấp đâu! Thì ra đã kí hồi tháng ba rồi, vậy mà một chút tin tức em cũng không nghe được."

Chu Tu Lâm cười cười, "Thích không?"

Khương Hiểu vòng tay lên cổ anh, hôn lên mặt anh vài cái, khó nén được kích động, "Cảm ơn! Em thật sự rất thích." Quyển sách này cô đã theo dõi rất lâu, cô và Tần Nhất Lộ đã nói riêng với nhau, nếu có cơ hội lấy được quyển sách này, chắc chắn sẽ làm nó trở nên bùng

nổ.

Lúc ấy Tần Nhất Lộ còn nói một câu, "Chị Khương, vậy chị phải giúp em, để cho em làm nữ diễn viên chính."

Không nghĩ đến, lần này cô ấy nói trúng rồi.

Chu Tu Lâm nói: "Bây giờ kịch bản đã nhờ Cao Lâm viết lại, công ty chuẩn bị bắt đầu liên hệ diễn viên." Anh đưa cô nhiều quà như vậy, cũng là muốn làm cho cô hạnh phúc như một đứa trẻ. Ai, đối với đối lui, cô vẫn là đang làm việc cho anh.

Khương Hiểu gật gật đầu, "Tuần sau Nhất Lộ vào đoàn phim, "Ỗ thiên đồ long ký" quay khoảng bốn tháng, đến giữa và cuối tháng chín cô ấy sẽ không có lịch trình gì, cho cô ấy nghỉ ngơi một tuần."

"Tháng mười quay, chắc hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng mà thời gian một tuần lễ, đủ sao?"

"Tại sao lại không đủ! Rất nhiều nghệ sĩ cả năm không có ngày nghỉ! Hơn nữa đang trong giai đoạn nổi tiếng, quay phim không ngừng, cập nhật tin tức! Bọn họ sẽ làm như vậy trong tương lai, đợi sau này, bọn họ sẽ nhớ nhung một tuần lễ nghỉ ngơi này." Bỗng nhiên Khương Hiểu cười, vui đùa nói: "Người đại diện em đây hoàn toàn phụ thuộc vào anh mà ăn cơm đó, đồ tốt không cần phải giành giật, muốn cái gì anh đều có thể cho em."

Chu Tu Lâm yên lặng nhìn cô, hôn lên môi cô một cái. "Thứ em muốn anh đều có thể cho em."

Chu Tư Mộ đưa tay đẩy cha cậu ra.

Chu Tu Lâm giận tái mặt, "Mộ Mộ, bây giờ trễ rồi, ngày mai con phải

đến trường, mau đi ngủ đi."

Chu Tư Mộ thuận thế ôm lấy cô Khương Hiểu, "Hôm nay là sinh nhật mẹ, con muốn ngủ với mẹ."

Chu Tu Lâm nói một câu, "Mẹ con muốn ngủ với cha."

Khương Hiểu liếc liếc mắt nhìn anh, âm thanh nhấn mạnh, "Sau này chúng ta nói chuyện trước mặt con thì nên chú ý một chút, năng lực bắt chước của nó quá mạnh mẽ."

Chu Tu Lâm xoay người ôm cậu lên, vỗ vỗ cái mông nhỏ, giọng điệu bắt đặc dĩ, "Đêm nay là ngoại lệ, chúng ta ngủ cùng nhau."

Ngày sinh nhật Khương Hiểu trôi qua không bao lâu, Chu Tu Lâm và Khương Ngật nói chuyện một lần, khuyên ông đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe tổng quát.

Về mặt Khương Ngật bình tĩnh, "Cha đã kiểm tra ở Tây Bắc, là một cái khối u trên dạ dày."

Sắc mặt Chu Tu Lâm cứng đờ, "Bác sĩ nói như thế nào?"

Khương Ngật hút thuốc lá trong tay, nửa khuôn mặt bị che bởi khói thuốc. "Bệnh viện thị trấn, bác sĩ không có nói cụ thể, nói cha đổi một bệnh viện khác kiểm tra lại."

"Cha, ngày mai chúng ta phải đi kiểm tra." Chu Tu Lâm cảm thấy trái tim anh như bị cấu véo. Nếu Khương Ngật có chuyện gì, Khương Hiểu nhất định sẽ chịu không nổi.

Khương Ngật nhìn thẳng Chu Tu Lâm, "Tu Lâm, Hiểu Hiểu có đề cập qua chuyện của mẹ nó hay không?"

Chu Tu Lâm sừng sốt, lập tức gạt đầu. "Ngày sinh nhật năm nay cô ấy nói cho con biết hết."

Khương Ngật không kinh ngạc lắm, ông dập tàn thuốc. "Cha thấy nó và Lương Nguyệt cùng lên tiêu đề tin tức giải trí, lần này trở về, cha cũng có hỏi qua nó, nó nói với cha những tin tức kia là giả."

"Cha, là như thế này. Hiểu Hiểu không có hối lộ cô giáo Lương."

"Cha biết, cha đoán chắc hẳn là Lương Nguyệt cho nó đồ tốt." Sắc mặt Khương Ngật bình tĩnh, nhắc tới Lương Nguyệt giống như đang nói đến một người bạn bình thường. "Cha và mẹ nó đã chia tay, không thể nói rõ là ai nợ ai, ai phụ ai. Sau khi Hiểu Hiểu biết thân phận của Lương Nguyệt, vẫn muốn tiến vào ngành giải trí. Lúc trước con muốn kết hôn với nó, ngay từ đầu cha đã lo lắng, là nó mang theo mục đích gì."

Chu Tu Lâm trầm mặc, không nói được một lời.

"Hiểu Hiểu nói, nó sẽ không nhận thức mẹ nó. Hơn hai mươi năm, nhận thức cũng không được, trong lúc đó mẹ con bọn họ sẽ không có gì thay đổi, thà làm người xa lạ."

Chu Tu Lâm hít một hơi thật sâu, không nghĩ đến Khương Ngật sẽ nói như vậy. "Kỳ thật, ở sâu trong đáy lòng Hiểu Hiểu vẫn rất để tâm mẹ cô ấy, đây là động lực cố gắng hai mươi mấy năm của cô ấy. Nhưng mà, con nghĩ Lương Nguyệt nhất định sẽ không công khai thừa nhận thân phận của Hiểu Hiểu. Mà lén lút qua lại, tính cách của Khương Hiểu sẽ không chấp nhận."

Khương Ngật nâng khóe miệng, "Quả thật giống như lời con nói."

Chu Tu Lâm trầm mặc trong chốc lát, "Cha, cô giáo Lương là người như thế nào?"

Khương Ngật chớp mắt, "Hai mươi sáu năm cha chưa từng gặp lại bà ấy. Lúc còn trẻ bà ấy rất xinh đẹp, một lòng muốn làm đại minh tinh, mà bản thân bà cũng có thiên phú ở phương diện này, bà ấy có nói qua vì muốn trở thành đại minh tinh nổi tiếng, với năng lực của cha thì không thể giúp gì cho bà ấy."

Chu Tu Lâm nghe được sự đứt quãng trong giọng nói, nghe được cảm xúc oán hận của Khương Ngật đối với Lương Nguyệt.

Bởi vì đã từng quá yêu, cho dù không thể bên nhau cả đời, phần yêu này, ông ấy chắc hẳn là vẫn ẩn sâu trong đáy lòng.

Khương Ngật chấp nhận đi kiểm tra sức khỏe, Khương Hiểu nhận được tin thì kích động đứng lên. "Cha, con hẹn lịch trước, sau khi kết thúc khai mạc con sẽ trở về."

"Con đi làm việc của con trước đi, chờ con về rồi nói sau."

Lúc này, Khương Hiểu đang ở thành phố H tham gia hoạt động của người đại diện ngôi sao, khoảng ba ngày. Cô không thể thoát được. Nhà tổ chức đã mời một số người đại diện cấp cao trong ngành, cùng hai vị khách quý thần bí tham dự.

Ngày hôm sau, vị khách quý thần bí xuất hiện, đúng là Trình Ảnh.

Trình Ảnh xa cách nhiều năm như vậy, cô và người đại diện của cô ấy có cùng chí hướng.

Cô ấy nói, "Chị Chu là đồng bọn của tôi, bạn bè của tôi, cũng là người nhà của tôi. Nghệ sĩ và người đại diện phải tin tưởng lẫn

nhau, niềm tin là quan trọng nhất...."

"Lúc tôi mới vào nghề, đóng bộ phim đầu tiên, có một chút danh tiếng, sau đó kịch bản đến tìm tôi rất nhiều, lúc ấy tôi muốn kiếm tiền, vẫn muốn kí hợp đồng. Chị Chu ngăn tôi lại, vì thế, tôi còn cãi nhau với chị ấy một khoảng thời gian ngắn. Thái độ của của chị Chu rất kiên trì, tôi cũng không có cách nào, chỉ phải nhịn. Lại về sau, tôi nhận được kịch bản thứ hai "Khi nào có Minh Nguyệt", đúng là bộ phim này, tôi mới nhảy lên con đường làm hoa đán. Nghệ sĩ mới ra nghề sẽ mù quáng, lúc đó rất cần các người vạch ra kế hoạch rõ ràng cho bọn họ."

Hội nghị ngày đó chấm dứt, Khương Hiểu gặp mặt Trình Ảnh.

Trình Ảnh gọi cô, "Khương Hiểu ----"

"Chị Ảnh, vừa nãy chị nói rất hay."

"Chờ chị một chút, chị dặn dò với các cô ấy một chút." Trình Ảnh hỏi vài vấn đề người đại diện nói một câu xin lỗi, "Buổi tối cô ấy có hẹn rồi."

Một lát sau, cô ấy quay lại, cười cười nói, "Không nghĩ được là em sẽ đến."

"Em mới kinh ngạc, không nghĩ chị sẽ đến." Cô đánh giá Trình Ảnh, cô ấy bằng tuổi với Chu Tu Lâm, hơn ba mươi, nữ minh tinh ở tuổi này trong ngành giải trí có rất nhiều. Nhưng mà không giống Trình Ảnh đến bây giờ cũng không có một người nào, không có lấy một người bạn trai, thật hiếm có.

"Nhà tổ chức là giáo viên đại học của chị."

Khương Hiểu đã hiểu, "Thì ra là thế."

Trình Ảnh lại hỏi, "Nghe nói, Hứa Giai Nhân ký hợp đồng "Trường Đình"?"

"Là như thế này, Giai Nhân muốn vào đoàn phim học tiếng địa phương ở Trường Đình."

"Nghệ sĩ trong tay em đều không tệ. Hứa Giai Nhân, Tống Văn Dịch, còn có Tần Nhất Lộ, gần đây nhân khí của cô ấy tốt lắm."

Khương Hiểu trong lòng lộp bộp một chút, "Nhất Lộ rất nhanh nhẹn."

Trình Ảnh nâng khóe miệng, chị nghe đã qua "Lúc đó anh và em", cô ấy và Tấn Trọng Bắc phối hợp vô cùng tốt. Bây giờ người hâm mộ già trẻ đều thích CP (couple) này."

Khương Hiểu hồi hận, tại sao cô lại quên, Trình Ảnh có tâm ý đối với Tấn Trọng Bắc. Hậu viên của "Nhất lộ hướng bắc" sẽ nổi lên, điều náo loạn mạnh mẽ nhất là người hâm mộ của Trình Ảnh, không ít người chạy đến nói xấu Tần Nhất Lộ.

Cố tình nâng hình ảnh của Tần Nhất Lộ giống như một tờ giấy trắng, tìm không thấy một điểm đen, đương nhiên cũng phải có vài trang hơi xấu.

Khương Hiểu nói không rõ ràng, "Nhất Lộ còn là một người mới tinh khiết, lần này hợp tác với thầy Tấn, sự nổi tiếng của cô ấy được tăng lên rất nhiều. Chị Ảnh, người hâm mộ của Nhất Lộ ở trên mạng có một ít lời bình luận không tốt, em rất xin lỗi, em và Nhất Lộ cũng không muốn như vậy."

Trình Ảnh mỉm cười. "Chị vào ngành đã nhiều năm, nếu còn để ý cái

đó, vậy thì ta cũng rất đần độn rồi. Chị nghe nói Tấn Trọng Bắc là nể mặt em, mới chiếu cố cô ấy."

Khương Hiểu: "..... Thầy Tấn rất nhiệt tình, năm đó ở đoàn làm phim "Thịnh thế thiên hạ", anh ấy đối xử với ai cũng tốt."

Trình Ảnh nghĩ nghĩ, "Chớp mắt đã hơn ba năm rồi." Mỗi người đều có thay đổi, gần đây, vài người bạn ở bên cạnh cô đều lần lượt kết hôn rồi sinh con.

Còn cô thì vẫn đang chờ.

"Chị cảm thấy Tấn Trọng Bắc luôn luôn đối xử đặc biệt với em."

Sắc mặt Khương Hiểu trong nháy mắt cứng lại.

"Năm đó ở "Thịnh thế thiên hạ", chị cũng cảm thấy có chút kì lạ. Hai năm nay, em đem vài nghệ sĩ phát triển, tất cả các bộ phim truyền hình của Tấn Trọng Bắc, Tống Văn Dịch, Dịch Hàn, đều tham gia diễn cùng."

"Chị Ảnh....."

"Nhưng mà chị không hiểu, nếu cậu ấy thích em, vì sao nhiều năm như vậy, cậu ấy không thổ lộ với em."

Khương Hiểu run run cổ họng, "Chị Ảnh, em cũng không biết, thầy Tấn là như thế nào. Anh ấy không bàn chuyện yêu đương, có thể là do quá bận. Anh ấy rất tốt với em, đại khái chắc là thấy em đáng thương chăng." Có lẽ là vậy, Tấn Trọng Bắc đã sớm biết được thân phận của cô.

Nếu không, thế giới có thể giúp gì nếu không có lý do?

"Thấy em đáng thương?" Trình Ảnh khó hiểu.

Khương Hiểu nở một nụ cười nhạt, "Làm một tiểu trợ lý không dễ dàng, chị Ảnh, trong lúc đó em và thầy Tấn không có khả năng đâu."

Trình Ảnh cười tự nhiên, "Nếu đã gặp nhau ở đây, thì cùng nhau ăn bữa cơm đi."

Trình Ảnh dẫn cô đến một nhà hàng Pháp, khung cảnh rất yên tĩnh.

Trong lúc ăn cơm Khương Hiểu có nhận được vài cuộc điện thoại, trợ lý Nhất Lộ gấp đến nỗi đợi không được, chỉ phải gọi điện thoại cho cô xin sự giúp đỡ," Hai ngày nay Nhất Lộ không cẩn thận, đã béo lên năm kí."

Khương Hiểu dở khóc dở cười, "Cô ấy không biết cơ thể cô ấy rất dễ hấp thụ chất béo sao? Tuần sau cô ấy vào đoàn, lên hình mà béo như vậy, là muốn cho mọi người xem cái mặt béo của cô ấy à? Mặc kệ thế nào, phải khống chế được khẩu phần ăn của cô ấy. Liên hệ với huấn luyện viên Tony! Trong vòng một tuần, ít nhất là phải làm cho cô ấy gầy hơn tám kí."

Tiểu trợ lý lúc đầu còn lo lắng, vừa nghe Khương Hiểu nói như vậy, trong phút chốc muốn cười: "Chị Khương, em cam đoan sẽ truyền đạt lại đúng như lời chị nói."

Tần Nhất Lộ thật sự là một người cuồng ăn vặt, cố tình ăn nhiều hơn một chút là sẽ béo lên, một khi đã béo rồi thì sẽ hiện lên hết trên mặt. Ngay cả cô cũng không có biện pháp gì, có lúc không tự kìm nén được bản thân, cao hứng lên thì sẽ ăn rất nhiều.

Cúp điện thoại, Khương Hiểu thở dài một hơi.

Vẻ mặt Trình Ảnh ở đối diện trầm ngâm, "Làm người đại diện thật không dễ dàng."

Khương Hiểu nâng khóe miệng, "Làm quen thì sẽ tốt thôi. Thật ngại, để em tắt điện thoại."

Đang ăn cơm, đột nhiên Trình Ảnh hỏi, "Hai ngày trước chị gặp Tấn Thù Ngôn, em ấy kể chuyện đi thành phố B cho chị nghe. Không ngờ tiểu nha đầu đó thật đúng là cố chấp."

Khương Hiểu yên lặng nghe.

"Bây giờ Tu Lâm thừa nhận là đã có một cuộc hôn nhân bí mật và đã có con, trong ngành rất tò mò chuyện của cậu ấy, rất nhiều người đã truyền nhau, đã thăm dò. Ngay cả chị cũng là đối tượng bị hoài nghi là mẹ đứa bé." Trình Ảnh nói xong thì nở nụ cười.

Sắc mặt Khương Hiểu cứng ngắt, "Chuyện của Chu tổng, cấp dưới bọn em cũng không biết được nhiều."

Ánh mắt Trình Ảnh vẫn dừng lại trên mặt của cô, "Thù Ngôn là một tiểu công chúa hàng thật giá thật, ngày đó nói chuyện này với chị, nó khóc rất lâu."

Khương Hiểu thở dài, "Qua một thời gian sau thì sẽ tốt thôi."

Trình Ảnh nhấp một ngụm nước, "Chị cũng nghĩ vậy. Ngày hôm qua em ấy bắt đầu làm việc lại, người trẻ tuổi hồi phục cũng nhanh."

Khương Hiểu cúi đầu, ăn hơn nửa phần bít tết. Thấy Trình Ảnh chưa ăn, "Chị Ảnh chị không ăn sao?"

"Nhiệt độ nóng quá, chị uống nước, ăn chút trái cây là được rồi."

Khương Hiểu xấu hổ, nghĩ đến Tần Nhất Lộ, cô thật sự là quá thả lỏng cô ấy rồi.

Sau khi ăn xong cơm chiều, Khương Hiểu nhắn một tin cho Tần Nhất Lộ.

"Trong vòng một tuần, giảm mười kí. Đừng cho chị một phiên bản Triệu Mẫn đầy mỡ!"

Phiên bản đầy mỡ.....

Tần Nhất Lộ thấy bốn chữ này, cả người thấy không thoải mái. Bây giờ cô rất mập sao?

Cô cảm hận nhìn ảnh chụp của mình trên weibo, Cô gái trung niên đầy mỡ phát tướng? @người đại diện Khương Hiểu.

Khương Hiểu tắm xong nhìn thấy được cái này trên weibo, trả lời và chuyển tiếp.

"Có xu hướng giống như thế này."

Cô vừa đăng lên, màn hình vi tính hiện lên một tin nhắn.

Chu tiên sinh: Còn chưa ngủ?

Khương Hiểu: Đang chuẩn bị ngủ đây.

Chu tiên sinh: Hôm nay mua cho Mộ Mộ một con mèo.

Khương Hiểu:.....

Chu tiên sinh: Cha mua.

Khương Hiểu còn có thể nói gì, gần đây Tiểu Đậu Nha cứ nhắc mấy lần, con muốn có một con mèo hoặc là nhà của tôi có một con mèo thì tốt rồi. Người lớn luôn sẽ chiều ý đứa bé. Cô trả lời: Hoan nghênh thành viên mới!

Chu tiên sinh: Rất đáng yêu, giống em vậy.

Chương 51

Thừa dịp Khương Hiểu không có ở nhà, Khương Ngật mua cho cháu ngoại một con mèo Garfiel, toàn thân màu trắng, trên trán có một chấm màu nâu.

Chu Tu Lâm không nói gì, nhưng con mèo thật sự rất đáng yêu.

Trường bối nhà họ Chu đều yêu thương Tiểu Đậu Nha, bây giờ Khương Ngật quay lại, lại thêm một trường bối yêu thương. Tiểu Đậu Nha nói đi nói lại vài lần, Khương Ngật thương lượng với Chu Tu Lâm mua cho cậu một con.

Vốn Chu Tu Lâm có kế hoạch sẽ mua một con, nên chọn một con mèo Garfiel ba tháng tuổi.

Đợi lát nữa hội nghị kết thúc, Khương Hiểu về nhà, Khương Ngật đón Tiểu Đậu Nha từ vườn trẻ trở về.

Tiểu Đậu Nha ngồi trên sa long vui đùa với con mèo, tự đắc nói:

“Mèo con, uống nước nào.”

“Mèo con, ăn cá nhỏ nào.”

.....

Khương Ngật ngồi bên cạnh, “Khi con còn nhỏ con có nuôi một con chó, sau đó con chó lại chạy mất, làm cho con buồn rất lâu. Cha nói với con qua nhà hàng xóm ôm về cho con, nhưng con lại không bao

giờ muốn....nữa. Khi đó con bằng tuổi Mộ Mộ.”

Khương Hiểu sững sốt, “Ngược lại con không có ấn tượng gì.”

Khương Ngật mím môi cười cười, trong giọng nói mang theo vài phần cảm khái, “Mộ Mộ rất giống con khi con còn bé.”

“Mẹ, con nên đặt tên gì cho mèo con?”

“Nó là do con nuôi, con muốn đặt gì thì đặt.”

Tiêu Đậu Nha nghiêm túc suy nghĩ, “Được vậy con gọi là Đậu Nãi được không?”

Cái tên này thật không tệ, Khương Hiểu giong ngón tay cái lên!

“Đậu Nãi ....Đậu Nãi...”

Mấy ngày sau, Khương Ngật đến bệnh viện kiểm tra.

Lòng Khương Hiểu tràn đầy lo lắng, tinh thần không yên ổn, Tiêu Đậu Nha cũng cảm giác được. Cậu nghe nói ông ngoại sẽ đến bệnh viện kiểm tra, kiên quyết không chịu đi học, muốn đi bệnh viện với ông ngoại.

Chu Tu Lâm không có biện pháp, cuối cùng cả nhà cùng đi bệnh viện với Khương Ngật.

Sau một phen kiểm tra, trong dạ dày của Khương Ngật có một khối u, đại khái chừng 3cm.

Bác sĩ Trương là chuyên gia trong lĩnh vực này, ông nói phải nhanh làm giải phẫu, giải phẫu kết thúc phải xét nghiệm, mới biết được khối

u này là lành hay ác tính. Chu Tu Lâm và Khương Ngật cùng đi vào phòng làm việc của bác sĩ.

Khương Hiểu ở ngoài hành lang với Tiểu Đậu Nha, mặt mũi của Khương Hiểu trắng bệch, lặng lẽ rơi nước mắt.

Tiểu Đậu Nha giơ tay lau nước mắt trên mặt của cô, “Mẹ, mẹ đừng khóc.”

“Có hạt bụi bay vào mắt của mẹ.”

“Vậy con giúp mẹ thổi nó đi. Vù vù...” Tay nhỏ bé của Tiểu Đậu Nha nâng mặt của cô, “Mẹ, có phải ông ngoại sẽ chết không?”

Khương Hiểu bị nghẹn lại, không lên tiếng.

Tiểu Đậu Nha khịt khịt mũi, “Mẹ, con không muốn ông ngoại chết.”

“Không, ông ngoại sẽ không sao đâu.”

“Mẹ gạt người! Mẹ cũng khóc!”

Chẳng qua Khương Hiểu cảm thấy ông trời thật không công bằng, Cha của cô sống đã không dễ dàng. Tại sao người đó lại có thể trắng trợn hưởng thụ cuộc sống?

Lúc này Chu Tu Lâm quay lại, thấy hai người cùng ôm nhau khóc, không khí thật không gì bằng. Ngay cả nước mắt nước mũi của Tiểu Đậu Nha cũng thi nhau rớt xuống.

“Sao thế này?” Chu Tu Lâm khẩn trương hỏi.

Tiểu Đậu Nha thương tâm, “Ông ngoại sẽ chết.”

“Tiểu ngọc tử này! Ông ngoại chỉ làm giải phẫu, làm xong giải phẫu sẽ tốt thôi.” Chu Tu Lâm vội vàng lau nước mắt cho hai người.

Đôi mắt Khương Hiểu đăm lẹ, “Bác sĩ Trương nói thế nào?”

“Ông ấy nói với kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm của ông xem ra có thể tình hình không quá tệ, ba quá gầy, có thể do công việc quá mệt nhọc, cộng thêm, túi mật của ông xảy ra chút vấn đề.”

Hai mẹ con đồng thời mở to hai mắt nhìn anh.

“Buổi sáng ngày mai sẽ làm giải phẫu. Hai người đừng quá lo lắng.” Giọng nói của Chu Tu Lâm có phần thả lỏng, cầm tay Khương Hiểu.

Tâm của Khương Hiểu dần dần bình tĩnh trở lại.

Sáng hôm sau, Khương Ngật làm giải phẫu.

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm đưa ông đi làm gây tê, Khương Ngật khoát khoát tay với hai người, “Không sao đâu, hai con về với Mẹ Mẹ đi.”

“Ba, con ở ngoài đợi ba.” Khương Hiểu run rẩy nói.

Chu Tu Lâm nắm tay Khương hiểu, đưa mắt nhìn Khương Ngật bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Ý tá thông báo: “Thân nhân đến lâu ba chờ người.”

Giải phẫu khoảng 5 giờ.

Hôm nay mẹ Chu cũng đến, Tiểu Đậu Nha giống như cái gì cũng

biết, hôm nay vẫn không nói gì, cũng không hoạt bát giống như bình thường.

Khương Hiểu đứng ngồi không yên.

Mẹ Chu trấn an nói, “Sẽ không có chuyện gì đâu, Hiểu Hiểu, trước tiên con ngồi xuống đợi đi.”

“Mẹ, con xuống đó xem sao.” Hôm nay ngược lại Khương Hiểu bình tĩnh hơn nhiều.

Mẹ Chu biết trong lòng cô nôn nóng, “Con đi đi, mẹ sẽ trông Mộ Mộ.”

Kết quả, mẹ Chu đang ở trong phòng rửa tay, Tiểu Đậu Nha một mình chạy ra ngoài.

Tiểu Đậu Nha muốn xuống lầu nhìn ông ngoại. Tầng này khu nội trú, hai bên là hai gian phòng, cậu đi xuống đây liền bị lạc.

Lúc Lương Nguyệt thấy cậu, bà dừng lại một chút.

Một bên Tấn đạo diễn nói: “Sao vậy? Em biết đưa bé này sao?”

“Lần trước em có gặp qua, Hiểu Hiểu dẫn cậu bé đến Ảnh Thị Thành.” Lương Nguyệt dìu Tấn đạo diễn, “Trước tiên em dìu anh vào nghỉ ngơi đã.”

Hôm trước Tấn đạo diễn vừa làm xong giải phẫu, bước chân hơi chậm chạp.

Tiểu Đậu Nha đang chuẩn bị tìm một chị y tá hỏi, thấy bọn họ, lễ phép hỏi: “Ông, bà, xin chào ạ, xin hỏi thang máy ở đâu ạ?”

Tấn đạo diễn cười nhẹ, không có khí lực nói nhiều.

Lương Nguyệt hỏi: “Người bạn nhỏ, ba mẹ con đâu?”

Tiểu Đậu Nha dẹt miệng, “Ba và mẹ đi xem ông ngoại, ông ngoại đang làm phẫu thuật. Con cũng muốn đi xem ông ngoại.”

Lương Nguyệt suy nghĩ một chút, “Con tìm chị y tá đưa con đến đó đi.” Bà nói với Tấn đạo diễn, “Chắc là chạy đến một mình, người nhà không biết.”

Tấn đạo diễn nói: “Em đưa cậu bé này đi đi.”

Lương Nguyệt nhìn Tiểu Đậu Nha, “Vậy con đợi một lát, bà dìu ông trở về nghỉ ngơi đã.”

Tiểu Đậu Nha gật đầu một cái, “Ông à, ông hãy nhanh chóng hồi phục thân thể ạ!”

Lương Nguyệt bật cười, miệng đứa nhỏ này thật là ngọt, “Lần trước chúng ta đã gặp nhau.”

Tiểu Đậu Nha ngheo đầu, nghiêm túc suy nghĩ, “Con đã quên rồi.”

Lương Nguyệt đỡ Tấn đạo diễn lên giường, “Chúng ta cùng đi nào.”

Bà dẫn Tiểu Đậu Nha đi đến cửa thang máy.

Tiểu Đậu Nha quan sát bà, “Bà ơi, bà có phải là đại minh tinh không?”

“Thế nào? Con biết bà sao?”

“Con chỉ nhớ một chút thôi.”

Lương Nguyệt cười cười, “Con tên là gì?”

Cậu cũng chỉ là đứa bé, tiếp xúc đã lâu, cậu cũng quên lời ba mẹ dặn dò. “Tên của con là Chu Tư Mộ, mẹ gọi con là Tiểu Đậu Nha.”

“Chu...” Lương Nguyệt lập lại, bà từ từ cúi thấp thân thể quan sát cậu bé, “Ba con là Chu Tu Lâm?”

Chu Tư Mộ bụm miệng.

“Vậy mẹ của con...” Cổ họng của Lương Nguyệt giật giật, sắc mặt dần dần tái nhợt, “Có phải mẹ con gọi là Khương Hiểu hay không?”

“Đúng vậy ạ. Bà là bằng hữu của ba mẹ con sao? Nhưng sao con chưa từng thấy bà đến nhà con?”

Lương Nguyệt cảm thấy khí lực toàn thân đều bị rút cạn sạch, ánh mắt trống rỗng. Thế nào mà bà không nghĩ đến, một chút cũng không nghĩ đến.

“Bà, thang máy đến rồi. Chúng ta không vào thì thang máy sẽ đóng cửa.”

Hai chân của Lương Nguyệt như nhũn ra, bà giơ tay sờ sờ mặt của Tiểu Đậu Nha, “Con mấy tuổi?”

Mắt Tiểu Đậu Nha thấy cửa thang máy sắp đóng lại, không kịp vọt vào. Thật may Lương Nguyệt kéo hần lại, người không bị kẹt lại.

“Nguy hiểm!” Lương Nguyệt ôm thân thể nhỏ nhỏ của cậu.

Tiểu Đậu Nha cắn môi: “Con muốn đi tìm mẹ của con!”

Lương Nguyệt dùng sức trừng hai mắt, “Bà dẫn con xuống đó.”

“Cảm ơn, bà”

Sắc mặt Lương Nguyệt u ám, “Con nên gọi bà là bà ngoại.”

“Bà ngoại?” Tiểu Đậu Nha có chút ưu thương, “Con không thể gọi bà là bà ngoại.”

“Tại sao?”

“Bà ngoại của con đã qua đời, bà qua đời lúc mẹ con còn nhỏ.”

Thang máy càng đi xuống, vẻ mặt của Lương Nguyệt càng ngày càng cứng lại, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Mẹ Chu phát hiện Chu Tư Mộ lén trốn đi, tìm khắp mọi nơi, đến lâu ba cũng không thấy bóng của cậu ở đâu.

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm nghe xong, sắc mặt cũng không quá lo lắng.

Chu Tu Lâm nói: “Nó không chạy đi đâu xa, các người đừng nóng vội. Con đi tìm.”

Chu Tu Lâm đi không bao xa, thấy Lương Nguyệt dắt tay Tiểu Đậu Nha.

Tiểu Đậu Nha cũng thấy anh, lập tức buông tay Lương Nguyệt, “Ba....”

Chu Tu Lâm ôm cậu, “Sao con lại chạy lung tung thế này?”

“Con phải tới thăm ông ngoại.”

Chu Tu Lâm không nói gì cậu, ánh mắt nhìn về phía Lương Nguyệt.

“Cô Lương, Cảm ơn cô.”

Lương Nguyệt nhìn anh, “Là Khương Ngật phẫu thuật sao? Ông ấy thế nào rồi?”

Chu Tu Lâm trả lời: “Dạ dày có một khối u.”

Sắc mặt của Lương Nguyệt rất kém, “Tôi thấy Mộ Mộ trên hành lang. Hiểu Hiểu rất hận tôi, không thừa nhận là con của tôi....Thì ra các người đã sớm ở cùng nhau.”

Vẻ mặt Chu Tu Lâm không thay đổi, “Cô Lương, đối với bên ngoài chúng tôi luôn giữ bí mật, trừ người thân trong gia đình, không người nào biết chuyện tôi và Hiểu Hiểu đã kết hôn. Xin lỗi, tôi muốn quay lại với cô ấy.” Nói xong, anh xoay người rời đi.

Lương Nguyệt đứng đó một mình.

Chu Tư Mộ cười với bà, quơ tay nhỏ bé, “Bà, cảm ơn bà.”

Lương Nguyệt không biết trở về phòng bệnh như thế nào, Tấn đạo diễn thấy bà có vẻ hồn bay phách lạc, cả kinh, “Sao thế này?”

Bà từ từ tìm về âm thanh, “Đứa bé vừa rồi, là con trai của Hiểu Hiểu.”

“Cái gì?”

“Lần trước đứa bé đó làm hư giày của em, Hiểu Hiểu còn vì thế mà

bồi thường tiền.” Gương mặt Lương Nguyệt điều cợt. “Nó là con gái của em, đứa bé kia là cháu ngoại của em.”

Tấn đạo diễn bắt được trọng điểm, “Ai là ba đứa bé?”

Lương Nguyệt nói từng chữ từng chữ, “Chu Tu Lâm.”

“Khương Hiểu và Chu Tu Lâm!” Quả thật Tấn đạo diễn có chút ngoài ý muốn.

Tấn Thù Ngôn từ phòng rửa tay đi ra, đầu ngón tay còn giọt nước, “Mẹ, mẹ nói Hiểu Hiểu, là Khương Hiểu sao?”

Lương Nguyệt khiếp sợ nhìn con gái, “Ngôn Ngôn....”

“Mẹ, Mẹ có một người con gái khi nào? Tại sao con không biết?” Mặt của Tấn Thù Ngôn không có biểu tình gì, “Mẹ vừa mới nói, cô ấy ở cùng một chỗ với anh Chu phải không?”

“Ngôn Ngôn....”

Tấn Thù Ngôn chợt xoay người, chạy ra ngoài.

Tấn đạo diễn không nhớ đến vết thương trên thân thể, vừa động liền động đến vết thương, đau cắn răng.

Lương Nguyệt không rảnh bận tâm, vội vàng kêu bác sĩ đến. Sau đó vội vàng gọi một cú điện thoại cho Tấn Trọng Bắc.

“Dì Lương....”

“Trọng Bắc, hiện tại dì không có thời gian giải thích với con, Ngôn mới vừa chạy đi từ bệnh viện, tâm tình của nó tương đối kích động,

con đi tìm nó giúp dì đi.”

“Con tìm được con bé con sẽ liên lạc với dì.”

Tấn Thù Ngôn không thể tin được, cô có một người chị, người chị đó là Khương Hiểu.

Khương Hiểu kết hôn với người mà cô thích.

Cuộc sống còn còn cầu huyết hơn so với trong phim sao?

Cô đi không có mục đích ở trên đường, không biết đi bao lâu. Khó trách cô luôn thấy Khương Hiểu và mẹ có điểm giống nhau. Khương Hiểu đã biết từ lâu?

Điện thoại di động của cô vang lên, cô mặc cho nó vẫn vang. Cho đến khi bên kia buông tha không hề gọi nữa.

Cô đi thật lâu, đến khi mệt mỏi, cũng không nhúc nhích, cởi đôi giày ngồi trên chiếc ghế.

Điện thoại di động vang lên lần nữa, cô lấy điện thoại từ trong túi ra, là anh của cô gọi đến.

“Này, Anh....” Giọng nói nức nở.

“Em đang ở đâu?”

Tấn Thù Ngôn nhìn chung quanh, báo lại địa chỉ.

“Em ở đó đừng đi đâu, anh đến đón em. Chúng ta gặp mặt rồi nói.”

Hai mươi phút sau, Tấn Trọng Bắc lái xe đến, thấy cô đang ngồi

khóc. Anh nhặt giày của cô lên, khom lưng ôm cô vào lòng.

“Bao nhiêu người ở đâu em còn khóc! Cũng không sợ người ta cười em sao.”

“Người ta không biết em là ai.”

Tấn Trọng Bắc kéo cô, “Về nhà trước đã.”

Tấn Thù Ngôn đã đi quá mệt mỏi, nhưng đại não lại vô cùng thanh tĩnh, trên đường trở về cô nghĩ đến nhiều chuyện,

Đến nhà, Tấn Trọng Bắc kêu cô đi tắm, cô lắc đầu.

“Anh, thì ra Khương Hiểu cũng là con gái của mẹ.”

Tấn Trọng Bắc sờ sờ tóc của cô “Ừm.”

“Anh, chuyện này anh cũng biết!” Tấn Thù Ngôn thở dài, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tấn Trọng Bắc thu lại thần sắc, “Lúc dì Lương còn trẻ đã ở chung với cha của Khương Hiểu một thời gian, nhưng sau này lại chia tay.”

“Tại sao chia tay?”

“Dì Lương muốn trở thành diễn viên, cha của Khương Hiểu là họa sĩ, tính tình lạnh nhạt, cũng không thích vòng phù hoa của giải trí, cũng không tán thành dì làm diễn viên.”

“Đã nhiều năm như vậy, mẹ cũng không đi tìm Khương hiểu sao?”

Tấn Trọng Bắc lắc đầu.

Tấn Thù Ngôn nhăn mi, “Mẹ cũng quá ác tâm.”

Tấn Trọng Bắc không nghĩ cô sẽ nói như vậy.

“Ba của Khương Hiểu có tái hôn hay không?”

“Không có, khi Khương hiểu học cao trung đã chuyển đến Tấn Thành, cô ấy sống chung với cô của cô ấy, một năm sau cả nhà của cô ấy xuất ngoại, cô một mình đến trường, cho đến khi tốt nghiệp đại học.”

“Ba của cô ấy cũng bỏ mặc cô ấy sao?”

“Theo anh được biết, cũng không thể nào chăm nom cô ấy. Cha Khương thường đi ra ngoài vẽ, khi Khương Hiểu còn nhỏ đã thường sống một mình. Tính tình của cô ấy rất độc lập, chi phí học đại học đều do cô ấy tự kiếm.”

Tấn thù Ngôn trầm mặc thật lâu, “Em mệt rồi, em đi ngủ một giấc đã.”

Tấn Trọng Bắc gọi điện thoại cho Lương Nguyệt, “Con đã đưa Ngôn Ngôn về. Tâm tình của em ấy cũng không tệ lắm.”

“Trọng Bắc, làm phiền con rồi.”

“Dì và ba đừng lo lắng. Ngôn Ngôn rất hiểu chuyện. Dì Lương, lúc này Ngôn Ngôn đã hỏi chuyện của dì và Khương Hiểu, con đã nói cho con bé biết.”

Giọng nói của Lương Nguyệt yếu ớt, “Nói cho con bé biết cũng tốt.”

“Dì Lương, Ngôn Ngôn đã trưởng thành, con bé có suy nghĩ của

mình. Hôm nay con ở nhà trông con bé. Chờ con bé tỉnh dậy rồi hãy nói.” Tấn Trọng Bắc vuốt trán, không nghĩ đến mọi người đều biết bí mật này.

Chương 52

Editor: Lạc Tâm Vũ

Lương Nguyệt nghe Tấn Trọng Bắc nói xong thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà mệt mỏi ngồi ở trên ghế sofa, tinh thần đầy thương tổn. Cả đầu bà đều là Tiểu Đậu Nha, vẻ mặt đứa nhỏ kia hồn nhiên mà gọi bà “Bà”.

Mà lúc trước bà lại tìm Khương Hiểu nói những lời kia, bà còn nói cho Khương Hiểu, Ngôn Ngôn thích Chu Tu Lâm.... Hôm nay bà thật sự nếm sự đau đớn đến nhói tim.

Đạo diễn Tấn mở miệng nói: “Khương Ngật như thế nào?”

Lương Nguyệt sững sờ, “Vừa rồi em không hỏi nhiều, lúc này em qua, bọn họ sẽ không muốn gặp em.”

Đạo diễn Tấn thở dài một hơi, “Đều đã ở tầng này, quay đầu lại hỏi một y tá, phòng bệnh kia ở đâu, mua bó hoa đưa qua.”

Lương Nguyệt nhìn ông, “Anh bồi dưỡng cơ thể tốt trước, chuyện của em sẽ xử lý tốt. Bây giờ em chỉ hi vọng, Ngôn Ngôn và Khương Hiểu dieenndkdanleeequhydonnn không nên vì Chu Tu Lâm mà oán hận lẫn nhau. Ngôn Ngôn thích Chu Tu Lâm như vậy, kết quả Chu Tu Lâm và Khương Hiểu...”

Đạo diễn Tấn cười, “Sao lại là Chu Tu Lâm đây! Em nói Chu Tu Lâm này có làm người khác tức hay không!”

Lương Nguyệt cũng không biết làm sao.

Hơn năm giờ sau, Khương Ngật phẫu thuật xong, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đưa ông từ phòng phẫu thuật về phòng bệnh.

Phẫu thuật rất thành công, kết quả xét nghiệm cho thấy khối u không có vấn đề.

Cuối cùng mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Khương Hiểu tựa vào trong ngực Chu Tu Lâm, nước mắt không thể che giấu được rơi xuống.

Thần kinh căng thẳng của Chu Tu Lâm cuối cùng buông ra, vỗ vỗ vai cô, thì thầm ở bên tai cô. “Không sao rồi, không sao rồi.”

Nước mắt của Khương Hiểu làm ướt vai anh.

Mẹ Chu ôm Tiểu Đậu Nha về nhìn thấy hai người bọn họ ôm ở cùng một chỗ, trong lòng cũng vô cùng xúc động.

Đời người có tám cái khổ, sinh lão bệnh tử, lo buồn, oán giận, chia cách đâm thắm và lòng ham muốn không được.

Nửa đời này của Khương Ngật cũng đủ gập ghềnh rồi. Ông trời phù hộ, ông thuận lợi qua cửa này.

Hai ngày sau, sức sống Khương Ngật dần dần bình phục.

Mỗi ngày sau khi tan học Tiểu Đậu Nha đều đến bệnh viện thăm ông ngoại, lần đầu đưa nhỏ này trải qua chuyện lớn như vậy, trong lòng vẫn rất sợ.

Đêm đó Khương Hiểu giúp bảo vệ ở bệnh viện, nửa đêm tiểu tử kia còn khóc tỉnh, muốn tìm mẹ.

“Ông ngoại, cháu nói chuyện xưa cho ông, hôm nay chúng cháu vừa mới học.” Cậu blah blad mà kể hơn nửa, phần sau bắt đầu tự mình thiên mã hành không* nói lung tung.

*Thiên mã hành không: Ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp.

Khương Ngật không khỏi bật cười.

Khương Hiểu cầm lấy cốc nước của Tiểu Đậu Nha, “Uống nước.”

Tiểu tử kia ừng ực ừng ực đã uống vài ngụm, nói tiếp: “Sau đó hai con yêu quái đánh một trận, đều bị thương, chủ nhân của chúng nó vội vàng dẫn bọn nó đến bệnh viện tiêm rồi.”

Khương Ngật chăm chú mà phụ họa, “Ờ, như vậy hả. Phần sau chuyện xưa này có chút giống 《 Tây Du kí 》 .”

“Ông ngoại, không giống, đúng. Cháu nói chính là 《 Tây Du kí 》 .” Tiểu Đậu Nha nghiêm trang.

Khương Ngật nghĩ thầm, đứa nhỏ này không có thiên phú vẽ tranh, ngược lại trí tưởng tượng phong phú, có thể tán gẫu.

Khương Hiểu cũng buồn cười, “Cha, hôm nay nó mang Đậu Nãi tới trường học.”

Khương Ngật nghi ngờ, “Trường học cho mang mèo rồi hả?”

Sáng sớm là cha Chu đưa Tiểu Đậu Nha đi nhà trẻ. Trước khi đi,

Tiểu Đậu Nha nói, cô giáo để bọn họ mang động vật nhỏ đi lớp, cậu muốn mang Đậu Nãi đi.

Cha Chu vừa nghe, động vật nhỏ, vậy mang Đậu Nãi không thành vấn đề.

Tiểu Đậu Nha ôm nó, khi vào lớp học, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Người bạn nhỏ đều đã nhìn thấy một cục trắng như tuyết trong lòng cậu, từng đôi mắt nhỏ đều nhìn cậu, giống như đều đang nói Chu Tư Mộ thật là lợi hại!

Sau khi cô giáo lớp họ nhìn thấy, vẻ mặt hoảng hốt, “Tur Mộ, sao con mang mèo tới nhà trẻ rồi hả?”

Chu Tư Mộ trả lời: “Đậu Nãi cũng là động vật nhỏ.”

Cô giáo: “....Nhưng ý của cô là mang cá vàng nhỏ, rùa đen nhỏ là được rồi.”

Chu Tư Mộ: “Cô giáo, Đậu Nãi rất ngoan, cô sờ sờ nó, nó sẽ không cắn cô.”

Cô giáo đưa tay sờ sờ, “Thật đúng là đáng yêu.” Mới vừa sờ xong, cô liền phản ứng không đúng, thiếu chút nữa bị lừa rồi. “Tur Mộ, nếu không thì để người nhà qua đây đón mèo về nhà đi.”

Ánh mắt trong suốt của Chu Tư Mộ nhìn cô, “Cô giáo, con cũng đã đồng ý bạn nhỏ, hôm nay muốn dẫn Đậu Nãi tới đây cho bọn họ thấy. Cô muốn con làm người bạn nhỏ không có uy tín sao?”

Cô giáo: “....Cô không có.”

Cuối cùng, cô giáo đành chịu, luôn canh giữ con mèo này. May mà, Đậu Nãi tương đối ngoan, nhát gan, đến phòng học cũng không ầm ĩ.

Mỗi người bạn nhỏ đều mang rùa đen nhỏ, cá vàng nhỏ của mình tới, chỉ có Chu Tư Mộ ôm mèo Garfield của cậu. Thịnh thoảng Garfield còn kêu một hai tiếng.

Chu Tư Mộ sờ sờ cơ thể của nó, “Đậu Nãi phải nghe lời, lên tiếng phải giơ tay. Giống như anh vậy.”

Cô giáo: “...”

Bạn nhỏ của bàn kia đều vô cùng thích Đậu Nãi.

“Tur Mộ, đây là mèo ba cậu nuôi hả? Nó thật đáng yêu.”

“Đúng vậy, bây giờ ba đưa mình rồi, Đậu Nãi là em trai của mình.”

“Tur Mộ, mèo của cậu có thể ăn cá hay không?” Người bạn nhỏ đối diện chú ý mà ôm chậu cá nhỏ của mình.

“Mèo là ăn cá, nhưng ba mình nói, Đậu Nãi phải ăn thức ăn mèo.”

Người bạn nhỏ yên tâm, buông chậu cá nhỏ của mình ra.

Chu Tư Mộ: “Không biết Đậu Nãi có ăn cá nhỏ hay không hả? Nếu không bắt cá của cậu cho nó ăn nhé? Bà nội mình nói ăn cá sẽ trở nên thông minh, nếu Đậu Nãi ăn cá chắc cũng sẽ trở nên thông minh.”

Người bạn nhỏ đối diện khóc, “Cô giáo, con không muốn ngồi chung với Mộ Mộ, mèo của cậu ấy sẽ ăn cá nhỏ của con.”

Cô giáo: “...”

Sau đó, cô giáo cố ý gửi tin tức cho Chu Tu Lâm anh và Khương Hiểu, mời bọn họ phối hợp kế hoạch dạy học của nhà trẻ, không nên lại cho con anh mang mèo tới nhà trẻ.

Gần tối, Chu Tu Lâm đến bệnh viện đón Khương Hiểu bọn họ về nhà. Cha Khương nằm viện, rất nhiều việc anh đều tự thân tự lực, có thể thấy được sự chú trọng của anh với cha Khương.

Hai người vừa ra khỏi tầng, thì phát hiện có một người phóng viên nam mang theo máy ảnh mờ ảo đứng ở cửa.

Chu Tu Lâm ôm con trai qua, “Đạo diễn Tấn cũng ở tầng này, hẳn là tới chụp ông ấy.”

Khương Hiểu sửng sờ, “Đạo diễn Tấn?”

“Lên xe hẵng nói. Anh và Mộ Mộ đi ra ngoài trước.”

Khương Hiểu gật đầu.

Hai người vượt qua phóng viên, lên xe an toàn.

Chu Tu Lâm giải thích chuyện ngày đó Lương Nguyệt đưa Tiểu Đậu Nha về một chút.

Sắc mặt Khương Hiểu nhẹ nhàng, “Thật không nghĩ tới, thế giới này thật nhỏ.” Cô suy nghĩ một chút, “Anh có cảm thấy Tấn Trọng Bắc biết thân thể của em rất sớm rồi không hả?”

“Hẳn là anh ta đã sớm biết.”

“Thảo nào đối xử với em tốt như vậy? Làm hại em còn lo lắng một chút.”

“Lo lắng gì?” Chu Tu Lâm nhíu mày, ánh mắt sáng rực nhìn cô. “Chu phu nhân, sẽ không cảm thấy Tấn Trọng Bắc thích em chứ?”

Khương Hiểu xấu hổ, nói khoác mà không biết ngượng nói: “Thế nào em cũng là người đại diện mỹ nữ.”

Chu Tu Lâm cười vang, “Giống với con trai của em rồi. Hẳn là sau khi em đi cạnh tranh mạnh mẽ hỏi thăm làm trợ lí của anh ta, anh ta phát hiện.”

“Có đôi khi Tấn Trọng Bắc thật sự làm cho người ta không nhìn thấu. Không biết rốt cuộc anh ta thích nữ sinh như thế nào?” Khương Hiểu buồn bã nói, “Lần trước gặp được chị Ảnh, chị Ảnh còn đang chờ anh ta đấy. Chị Ảnh bên cạnh còn bắt chẹt em chuyện ngọc lộ* một chút. “Với điều kiện của Tấn Trọng Bắc, đương nhiên là không thiếu sự yêu mến của nữ sinh, nhưng vì sao nhiều năm như vậy, anh ta vẫn không có nói yêu đương đây.” Khương hiểu ít khi bát quái một chút, hỏi Chu tiên sinh.

*Ngọc lộ: một thứ ngọc đẹp.

Chu Tu Lâm nổ máy, xe từ từ chìm vào trong dòng xe cộ.

“Có lẽ anh ta không là người theo chủ nghĩa hôn nhân.” Chu Tu Lâm trầm giọng nói.

Khương Hiểu thở dài một tiếng, “Thật sự là phung phí của trời.”

Khóe mắt Chu Tu Lâm tối lại trong nháy mắt.

Khu nội trú của bệnh viện một mảnh yên tĩnh.

Khương Ngật nằm ở trên giường, lúc này trên cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa. “Mời vào.”

Cánh cửa kéo kẹt một tiếng từ từ mở ra, trong nháy mắt mang vào một mùi thơm nhàn nhạt trong không khí.

Khương Ngật nhìn phương hướng của cửa, chỉ thấy người nọ đi tới từng bước một. Ánh mắt ông hỗn độn, khóe miệng run run, “Uyển____”

Lương Nguyệt đi đến cạnh giường bệnh, “Em nghe nói anh làm phẫu thuật.”

Khương Ngật im lặng một lúc, màu mắt từ từ khôi phục, “Ngồi đi.”

Lương Nguyệt mua một bó hoa bách hợp, bà để hoa ở một bên. “Cơ thể như thế nào?”

“Trên dạ dày mọc một khối u, bác sĩ nói cắt là tốt.” Khương Ngật trả lời.

Lương Nguyệt suy tư một chút, “Dù sao chúng ta cũng không còn trẻ nữa, ngày thường vẫn phải chú ý chăm sóc cơ thể.”

“Có vẻ em không có thay đổi quá lớn với ngày trước.”

Khóe miệng Lương Nguyệt khẽ động nhợt nhạt, “Già rồi. Hiểu Hiểu cũng đã 26 tuổi rồi. Chúng ta cũng có 26 năm không gặp rồi.”

Khương Ngật hí hí mắt, “Còn chưa chúc mừng em.”

Lương Nguyệt im lặng, “Bây giờ có đôi khi em sẽ nghĩ, rốt cuộc em như vậy có tính là thành công không? Với sự thua thiệt của Hiểu Hiểu, cả đời em không thể trả lại rồi.”

Khương Ngật nhú mào, “Lỗi ở anh.”

Lương Nguyệt nhếch khóe miệng.

Trong lúc nhất thời phòng bệnh lại rơi vào trong yên lặng.

“Anh___”

“Em___”

Hai người cùng mở miệng, sắc mặt lúng túng.

Khương Ngật hỏi: “Làm sao em biết tin tức anh nằm viện.”

Lương Nguyệt không giấu diếm, “Mấy ngày trước chồng em làm phẫu thuật. Ngày anh phẫu thuật em nhìn thấy Mộ Mộ, mới biết được anh... Vốn định dinendian.lơqid]on tới thăm anh sớm một chút, nhưng hai ngày trước bọn họ vẫn luôn ở đây.”

Khương Ngật hiểu được trong nháy mắt, “Ông ta đối xử tốt với em không?” Hỏi xong, ông lại thì thào nói nhỏ, “Ông ta hẳn là đối xử tốt với em.”

Lương Nguyệt liếm liếm khóe miệng, “Em đã từng rất khá.”

“Vậy là tốt rồi.” Ánh mắt của ông luôn luôn ở trên người bà, trong con người màu đen không vui không buồn.

“Anh biết mấy năm trước, em luôn nhờ người mua tranh của anh.”

Lương Nguyệt hơi sững sờ, bà làm chuyện này tích cực bí mật. không ngờ ông vẫn biết. “Thật xin lỗi, em chỉ hi vọng cuộc sống của hai người có thể tốt hơn chút.”

“Anh không trách em.”

“Làm sao anh biết được?”

“《 Tàng sáng 》 là anh tặng cho Hiểu Hiểu, anh vẫn chưa báo cho bên ngoài. Có hai người vẫn muốn mua, một là Tu Lâm, một người khác làm anh đoán được là em.”

“Khó trách anh chưa bao giờ đồng ý bán tranh cho em.” Sắc mặt Lương Nguyệt hơi đổi,” Chu Tu Lâm ở cùng với Hiểu Hiểu bởi vì liên quan đến anh?”

Khương Ngật không phủ nhận, “Anh đã cứu cậu ta ở nước Mỹ.”

Lương Nguyệt nhíu mày, “Vậy sao cậu ta và Hiểu Hiểu có thể ở cùng một chỗ?”

Khương Ngật không trả lời vấn đề này, “Bây giờ bọn họ rất hạnh phúc.”

Lương Nguyệt nắm chặt tay, “Hiểu Hiểu rất xuất sắc, anh dạy nó rất tốt.”

“Không!” Sắc mặt Khương Ngật nghiêm nghị, “Anh cũng không phải là một người cha tốt. Điểm này anh rất xấu hổ, trong quá trình trưởng thành của Hiểu Hiểu, anh cũng không hoàn thành trách nhiệm của người cha, anh cũng thẹn với những lời lúc trước đã nói với em kia.

Thậm chí, anh cũng hối hận một số việc, có phải quyết định ban đầu của anh quá ích kỉ hay không.”

Lương Nguyệt cắn cắn môi, xoay mặt.

Hai người đơn giản mà hàn huyên một lát, Lương Nguyệt đứng dậy phải đi, “Anh chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Cảm ơn.”

Bà đi tới cửa, thì dừng lại, “Khương Ngật, nếu lúc trước anh không gặp em thì tốt rồi.”

Khương Ngật không khỏi cười khổ, nhưng không lên tiếng.

Chuyện cả đời này ông không hối hận nhất chính là gặp được bà.

Khương Ngật nhìn cánh cửa kia phát ngốc, gặp lại sau 26 năm, ông và bà sớm không còn như trước đây nữa.

Ngày hôm sau, đạo diễn Tấn xuất viện.

Không ít phóng viên của tòa soạn đều đã chờ ở cửa bệnh viện. Sáng sớm Khương Hiểu quay về thì đụng phải trường hợp này. Đuôi mắt phóng viên thấy cô, liền cũng không buông tha người đại diện cô đây.

“Khương tiểu thư, có phải cô đến thăm đạo diễn Tấn không?”

“Khương tiểu thư, là vì quan hệ đến việc Hứa Giai Nhân diễn 《Trưởng Đình》?”

.....

Khương hiểu bị buộc không thể không trả lời, “Thật xin lỗi, hôm nay tôi tới là vì cha tôi nhập viện. Tối hôm qua tôi cũng mới biết đạo diễn Tấn là phẫu thuật, mấy ngày nay vẫn không có chú ý tin tức, hy vọng đạo diễn Tấn sớm ngày bình phục.”

Phóng viên vừa nghe người thân của cô vào viện, tự nhiên không truy đánh tới cùng với cô.

Khương Hiểu vội vàng rời đi, cũng không có nhìn về phía đạo diễn Tấn và Lương Nguyệt bên cạnh, trong lòng không hiểu có chút chua xót.

Khương Ngật vừa ăn bữa sáng xong, đáng đi trên hành lang, Khương Hiểu căng thẳng một trận, “Ba, sao ba một mình hả?”

“Không sao, ba không mảnh mai như vậy. Bác sĩ nói ba khôi phục rất tốt.”

“Vậy ba cũng phải chú ý một chút.”

Khương Ngật bị cô quản lí nghe theo, trở về phòng bệnh với cô.

“Hiểu Hiểu, con bận việc, cũng không cần thường xuyên qua đây.”

“Chuyện công việc con đều dặn dò tốt.”

“Ba, vậy ai đưa hoa tới?” Khương Hiểu thấy bó hoa của cửa hàng.

Khương Ngật im lặng một chút, “Tối hôm qua mẹ con đã tới.”

Nụ cười Khương hiểu đình trệ.

“Hiểu Hiểu, chuyện của ba và mẹ con...”

“Ba, chúng ta không nói bà ấy. Bây giờ chúng ta trôi qua rất tốt, nhiều năm như vậy bà ấy không tham gia cuộc sống của chúng ta, về sau die,n; da.nlze.qu;ydo/nn cũng sẽ không có thay đổi gì đó.” Khương Hiểu đổi đề tài, “Đúng rồi, cô bọn họ muốn về rồi, Nguyên Nguyên muốn về nước phát triển.”

“Tại sao Nguyên Nguyên lại muốn về rồi hả?”

Ngắt lời cùng lúc, trong lòng của hai cha con đều đã tốt rất nhiều.

Chỉ chốc lát sau, Khương Hiểu lại mượn ánh sáng của đạo diễn Tấn lên tin tức rồi.

Bây giờ phóng viên càng ngày càng biết lấy tiêu đề rồi.

【 Khương Hiểu ân cần thăm Tấn Thân 】

【 Cha Khương Hiểu đạo diễn và đạo diễn Tấn Thân cùng ở một bệnh viện 】

【 Chu Tu Lâm tự đi đến bệnh viện thăm cha Khương Hiểu 】

...

Tin tức tuôn ra bên ngoài.

Bốn người Tống Văn Dịch, Hứa Giai Nhân bọn họ lục tục gửi tin thăm hỏi tới cô, hơn nữa đều kèm một cái hồng bao*.

Dịch Hàn: “Chị Khương, sao chị không nói cho chúng em!”

Tần Nhất Lộ: “Ngay cả Chu tổng cũng đã đi thăm chú rồi!”

Tần Nhất Lộ: “Dù sao con người Chu tổng thật tốt, có ông chủ quan tâm như vậy! Nhất định em sẽ quay phim thật tốt, chờ em thành công, em sẽ kiếm nhiều tiền cho công ty.”

Nhưng Khương Hiểu không hề dự định lấy hồng bao của bọn họ.

Tần Nhất Lộ lại gửi một câu, “Bây giờ em khiếm không nhiều lắm, chị không lấy được bao nhiêu tiền từ trên người em. Máy người chúng em die,n; da.nlze.qu;ydo/nn cũng chỉ Văn Dịch kiếm được nhiều, bây giờ chị ở Tấn Thành ngay cả phòng nhỏ cũng không có. Chị hãy lấy tiền này đi. Chị không lấy, máy người chúng em làm việc cũng không thể yên tâm.”

Khương Hiểu không thể làm gì khác là nhận từng hồng bao.

Khuya về nhà, cô hỏi Chu Tu Lâm, có phải cô làm người ta cảm thấy rất nghèo không?

Chu Tu Lâm nhìn cô từ trên xuống dưới, “Nếu em nói cho bọn họ, chồng em là ai, sẽ không ai cảm thấy em nghèo.”

Khương Hiểu cười nói, “Em cảm thấy nếu bây giờ em nói cho bọn họ, anh là chồng em, bọn họ sẽ cảm thấy chính em đang nói láo.”

“Đánh cuộc một keo?”

Khương Hiểu: “....Không dám.”

Chu Tu Lâm kéo cô tới gần, “Chu phu nhân, lúc nào chồng em có thể quang minh chính đại xuất hiện cùng em? Hà?”

Tác giả có lời muốn nói: Lúc nào

Nhất định chọn cái ngày lễ hoàng đạo.

Ngày mai đi làm rồi!

88 cái bao lì xì an ủi một chút!

Chương 53

Khương Hiểu không nói gì, cứ như vậy nhìn anh ấy trong chốc lát, dưới mắt của công có một vòng xanh đen.

Chu Tu Lâm thuận thế ôm cô vào lòng, “Mấy ngày nay em đã cực khổ rồi, có muốn nghỉ ngơi hay không?”

Khương Hiểu lắc đầu, “Qua một thời gia nữa đi. Chờ đến tháng mười, đến lúc đó mang theo Tiểu Đậu Nha, chúng ta đi cùng nhau.”

Hiển nhiên Chu Tu Lâm có chút không để ý đến, “Nghỉ phép có thể, anh cũng không tính dẫn con theo.”

“Chu tiên sinh, đừng hẹp hòi như vậy.” Khương Hiểu ngắt cầm của anh.

Hai người nói chuyện một lát, Khương Hiểu không chống cự lại được một mỏi, nhắm hai mắt lại, từ từ ngủ.

Sau một tuần lễ, Khương Ngật xuất viện, Khương Hiểu cũng quay lại với công việc. < Ý thiên > đã được quay hơn nửa tháng, tin tức về các diễn viên cũng lục tục xuất hiện. Nhất là cặp đôi diễn chung Tần Nhất Lộ và Ôn Dịch Hàn. Một anh tuấn, một anh khí, ngược lại rất xứng đôi.

Khương Hiểu rút ra một ngày đến đoàn làm phim dò xét.

Vừa đúng Tần Nhất Lộ đang không có phân diễn, “Chị Khương, thân thể của chú như thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn em.”

“Chị Khương, gần đây em nghe một tin tức.” Tần Nhất Lộ thần thần bí bí.

“Cái gì?”

“Có liên quan đến chị và Chu tổng.” Tần Nhất Lộ mặc bộ trang phục cổ trang công chúa Mông Cổ, khí thế hoa lệ, khi nói chuyện hoa tai đung đưa qua lại, nhìn rất rự rỡ, “Bọn họ nói chị và Chu tổng có quan hệ không bình thường. Chị vì chúng em, nên sử dụng quy tắc ngầm với Chu tổng.”

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười, “Em cảm thấy chị sẽ vì các em làm như vậy sao? Hơn nữa, nếu đã như vậy, chị đã đi đóng phim rồi.”

“Em không tin.” Tần Nhất Lộ bĩu môi, “Châu Vũ Đồng nói.”

“Châu Vũ Đồng? Ai là Châu Vũ Đồng?”

“Là bạn gái xì căng đan lần trước của Chu tổng.”

“Cô ấy cũng ở đoàn phim? Cô ấy diễn vai gì?”

“Chu Chỉ Nhược.”

Khương Hiểu cười cười, trên mặt một chút khác thường cũng không có.

Tần Nhất Lộ không chớp mắt nhìn cô, “Chị Khương, chị không có phản ứng gì sao?”

Khương Hiểu nghiêm mặt nói, “Em và Dịch Hàn diễn thật tốt cho chị, chuyện khác tạm thời không cần chú ý đến, kỹ thuật diễn phải tốt lên, vai Triệu Mẫn sẽ làm cho em đi rất xa, còn các em trong khoảng thời gian này không được tạo ra tin đồn gì trên weibo, các Fan sôi trào sẽ dẫn lửa tự thiêu mình.”

“Dạo gần đây bộ em chỉ diễn thôi, không có làm việc gì.”

“Tóm lại ít đăng chuyện của em lên weibo, em suy nghĩ lại tin tức năm ngoái đi.” Kinh nghiệm của bản thân Khương Hiểu khi làm ở một đoàn phim thấy một người nghệ sĩ có thể dựa vào Fan clup, cũng có thể bị fan clup đánh bại.

Trong nháy mắt Tần Nhất Lộ hiểu rõ, “Chị Khương, nếu không có chị, em phải làm sao bây giờ?”

Khương Hiểu xoay chuyển nói, “Thấy nhiều, em cũng sẽ biết. Bộ phim này bên cạnh Trương Vô Kỵ có bốn người phụ nữ tính cách không giống nhau, em cũng phải cố gắng học hỏi. Coi như một ngày nào đó chúng ta không hợp tác chung với nhau nữa, em cũng có thể đảm đương một mình.”

Tần Nhất Lộ sừng sốt, “Chị Khương, chị không cần chúng em nữa sao?”

Khương Hiểu nhìn cô, “Không có bữa tiệc nào không tàn, cũng sẽ có một ngày nào đó chị không làm người đại diện nữa. Được rồi, em chuẩn bị diễn đi. Buổi tối chị còn phải trở về. Ngày mai khai máy, Chu tổng và chị cùng đi một chuyến.”

Tần Nhất Lộ hiểu rõ, “Vậy trên đường đi chị cẩn thận.”

Khương Hiểu rời đi trước, đúng lúc gặp Châu Vũ Đồng đang diễn

nên chụp hình lại.

Lúc này Châu Vũ Đồng đang diễn vai Chu Chỉ Nhược lúc còn trẻ, ăn mặc rất ít. Dáng dấp của cô vốn dĩ rất đẹp, hóa trang cổ trang đẹp hơn vài phần. Đây là người phụ nữ muốn quyến rũ chồng mình à!

Trên đường Khương Hiểu trở về, cô gửi một tấm hình cho Chu Tu Lâm.

Chu Tu Lâm thấy hình rồi trả lời: Đại diện Khương, em lại muốn ký hợp đồng với người này?

Khương Hiểu: Bạn gái xì căng đan của Chu tổng, em không dám ký?

Chu Tu Lâm: Đây là người nào?

Khương Hiểu cố nén cười, trả lời: Một trong những người bạn gái xì căng đan của anh.

Chu Tu Lâm nhìn kỹ mới nhận ra: Trở lại?

Khương Hiểu: Lập tức đến phi trường, Chu tiên sinh ngày mai gặp lại ở Lăng Nam.

Chu Tu Lâm để điện thoại di động xuống, hỏi ngay Tưởng Cần ở phía trước. “Bạn gái của cậu khi ghen sẽ có biểu hiện gì?”

Mặt của Tưởng Cần cứng lại, “Chu tổng, tôi không có bạn gái.”

Chu Tu Lâm nhìn anh vài giây, “Ừ.”

Qua hôm sau, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm một trước một sau đến Ảnh Thị Thành tại Lăng Nam.

Nghi thức khai máy của vô cùng náo nhiệt. Hiện tại bất luận là phim truyền hình, hay điện ảnh, cũng thịnh hành nghi thức khai máy, thấp hương lạy thần, cầu mong mọi chuyện đều thuận lời, cũng hy vọng tác phẩm được mọi người tiếp nhận nồng nhiệt.

Hứa Giai Nhân làm diễn viên chính, đứng bên cạnh đạo diễn.

Sau khi nghi thức khai máy kết thúc, ký giả phỏng vấn Hứa Giai Nhân. Hứa Giai Nhân là một diễn viên rất cơ trí, rất nhiều ký giả phỏng vấn nhiệt tình.

Chờ phỏng vấn kết thúc, Khương Hiểu đi tới, đưa cho cô một chai nước suối.

Hứa Giai Nhân không che dấu sự vui sướng trước mặt cô, “Chị Khương, em cảm thấy mình như đang mơ vậy.”

Khương Hiểu nhìn cô, “Giai Nhân, cố gắng lên.”

Hứa Giai Nhân hơi trầm mặc, “Chị Khương, em sẽ cố gắng.”

May mắn dựa vào vận mệnh, nhưng một phần của may mắn này nhờ vào sự nâng đỡ. Hứa Giai Nhân rất may mắn, cô biết mình và Khương Hiểu có một số hiềm khích. Ban đầu bốn người bọn họ, Tống Dịch Văn và cô cùng được ra mắt. Mà Tần Nhất Lộ và Ôn Dịch Hàn nghe lời Khương Hiểu, yên lặng đợi một năm.

Hai người nói chuyện một lát, Hứa Giai Nhân bị người khác gọi đi.

Khương Hiểu đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Hứa Giai Nhân có điều suy nghĩ. Cô suy nghĩ sau khi bộ phim quay xong, cô sẽ ngừng làm người đại diện của Hứa Giai Nhân. Cô vội vàng liên lạc với phòng

làm việc, để cho họ hợp tác với vài nhà truyền thông, giúp Hứa Giai Nhân tuyên truyền.

“Hiếu Hiếu....” Sau lưng có người gọi cô.

Khương Hiếu thu lại thần sắc, quay người lại thấy Lương Nguyệt.

Lương Nguyệt mặc một thân sườn xám, vóc người thon thả, ý nhị mười phần.

“Cô Lương, cô khỏe chứ.” Giọng nói Khương Hiếu vẫn như cũ.

Lương Nguyệt hơi nhú mày, “Con không cần lo lắng, ta sẽ chỉ dạy thật tốt cho Giai Nhân.” Hứa Giai Nhân rất giống bà lúc còn trẻ, giống nhau rất nhiều.

“Tôi nghĩ lần này quay phim, Giai Nhân sẽ có tiến bộ rất nhiều, tại đây tôi xin thay mặt cô ấy cảm ơn cô Lương.”

Lương Nguyệt hé miệng, “Con không cần phải nói vậy với mẹ.”

Khương Hiếu hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy có chút châm chọc, “Tôi thật không hiểu. Sao bà lại muốn nhận tôi ngay lúc này? Ký giả đang ở ngoài cửa.”

Lương Nguyệt nhìn cô, trong mắt có sự bắt mắt dĩ chợt lóe rồi biến mất.

Thật may, lúc này Chu Tu Lâm đi đến, “Cô Lương, buổi tối tôi và Khương Hiếu có một buổi lễ long trọng cần tham gia, xin cáo từ trước.”

“Được, có thời gian chúng ta tán gẫu tiếp.” Sắc mặt của Lương

Nguyệt khôi phục như bình thường.

Buổi tối, hai người cùng đi dự buổi tiệc của Hoa Hạ, Tinh Mỹ, Yoha Videp cùng hợp tác tổ chức một buổi lễ từ thiện long trọng. Khương Hiểu về đến khách sạn, lập tức đi đổi lại bộ lễ phục. Lễ phục là do Chu Tu Lâm cho người ta chuẩn bị, bây giờ là mùa hè, cũng thích hợp với cô. Khương Hiểu thấy nhiều, nên cũng biết đây là nhãn hiệu nổi tiếng.

Không ít nghệ sĩ của hai nhà truyền hình và điện ảnh đến, Chu Nhất Nghiên cũng xin nghỉ ở đoàn làm phim đến tham gia hoạt động. Còn có bạn tốt của Chu Tu Lâm, Mạc Dĩ Hằng có quan hệ rất tốt với ngôi sao.

Khương Hiểu xuất hiện với người chủ của bữa tiệc, tuyệt đối không để người khác nghi ngờ.

Tối nay Mạc Dĩ Hằng mang theo vị hôn thê là Hàn Nhụy tham gia buổi tiệc, Hàn Nhụy suốt buổi đều nắm tay Mạc Dĩ Hằng, có thể thấy được hai người rất thân mật. Hàn Nhụy rất vui vẻ đi trên thảm đỏ, hướng về phái ống kính vẫy tay, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út cũng có thể làm cho người ta sao lãng.

Đi thảm đỏ khoảng nửa tiếng, Triệu Hân Nhiên xuất hiện, cô một mình đi trên thảm đỏ, vẫn giống như trước đây khí thế tao nhã.

Diễn viên chính là diễn viên, cô một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Cuối cùng chính là Chu Tu Lâm, anh bận một thân tây trang màu đen ôm vừa người, lúc đi ra, cước bộ thoáng dừng, ánh mắt rơi trên người Khương Hiểu, “Đến đây....”

Về mặt Khương Hiểu kinh ngạc, cô đi vào buổi tiệc với anh, nhưng đi

thảm đỏ, đây là lần đầu tiên, hơn nữa đây là truyền hình trực tiếp. Cô lắc đầu với anh một cái.

Chu Tu Lâm vẫn nhìn cô, đợi cô.

Khương Hiểu nhíu mi, cuối cùng nhấc làn váy, đi đến bên cạnh anh.

Chu Tu Lâm vươn tay, thân sĩ dắt tay của cô, “Khương tiểu thư, mời...”

Khóe miệng của Khương Hiểu nhếch lên vui vẻ, “Anh đang làm gì vậy!”

Chu Tu Lâm cúi đầu nhìn cô, “Em cứ coi như đây là diễn tập đi thảm đỏ trước hôn lễ của chúng ta đi.”

Chu Tu Lâm và Khương Hiểu tiếp tục đi đến cuối thảm đỏ, hoạt động từ thiện chính thức bắt đầu. Khương Hiểu thở dài nhẹ nhõm, thật ra cô có chút khẩn trương. “Bây giờ em biết cảm giác của nghệ sĩ đi thảm đỏ, đi thảm rất sợ bị ngã, rất khẩn trương.”

“Lần đầu tiên đều như vậy, đi nhiều sẽ thành quen.”

Ngôi sao sống dưới ánh sáng của ánh đèn, một lần hai lần thành thói quen, lâu ngày nét tươi cười đối với truyền thông đều thành tiêu chuẩn.

Mọi người vừa ngồi xuống.

Khương Hiểu nói với anh, “Anh cố ý làm vậy.”

Chu Tu Lâm vỗ tay của cô. “Muốn em chuẩn bị tâm lí thật tốt thôi.”

Khương Hiểu lập tức rút tay về, trợn mắt nhìn anh, “Cha con hai người đều ăn hiếp em.”

Anh cười cười.

Một màn này cũng không thể tránh được ánh mắt của của người khác, tỷ như, Triệu Hân Nhiên.

Cả một buổi tiệc, đại não của Triệu Hân Nhiên rối thành một đoàn. Cô sâu chuỗi mọi chuyện trong những năm qua lại với với nhau, trong mắt tràn đầy không thể tin nổi.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, cô phải đi tìm Khương hiểu.

Kết quả cô còn chưa tìm được Khương Hiểu, cô bị Hàn Nhụy ngăn lại.

“Triệu tiểu thư, cô khỏe chứ.”

Triệu Hân Nhiên dừng bước, “Cô khỏe chứ, Hàn tiểu thư.”

Khóe miệng của Hàn Nhụy nhếch lên, “Bây giờ mọi người đều gọi tôi là Mạc phu nhân.”

Triệu Hân Nhiên nhìn cô không nói gì.

Hàn Nhụy từng bước đi về phía trước, cố tình gây sự, “Quả nhiên Triệu tiểu thư xinh đẹp hơn trên ti vi, khó trách được đàn ông hoan nghênh như vậy. Nhưng mà có một câu, tôi muốn nói với Triệu tiểu thư, sắc đẹp sao có thể lâu dài đây?”

Thần sắc Triệu Hân Nhiên căng thẳng, “Hàn tiểu thư, cảm ơn. Không thể lâu dài, sớm sớm chiều chiều đối với tôi là đủ rồi.”

Mặt của Hàn Nhựt liền biến sắc, lửa giận xông lên đầu, “Triệu Hân Nhiên cô có biết xấu hổ hay không!” Dứt lời liền giơ tay cho Triệu Hân Nhiên một bạt tay, hạ thủ vừa ngoan vừa chuẩn.

Triệu Hân Nhiên bối rối, hiển nhiên không nghĩ tới Hàn Nhựt có thể động thủ ra tay đánh người tại đây, “Cô!”

Phía trước vừa đúng có mấy người, Triệu Hân Nhiên không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống.

Hàn Nhựt nói một câu, “Cô hãy rời khỏi anh ấy đi.”

Lúc này Mạc Dĩ Hằng vội vã chạy đến, nhìn một bên Triệu Hân Nhiên, cuối cùng cũng rời đi với Hàn Nhựt.

Triệu Hân Nhiên hít sâu một hơi, xoay người rời đi.

Lúc tìm được Khương Hiểu, trên mặt cô có thể thấy được dấu tay rõ ràng.

Khương Hiểu sửng sốt, “Mặt của cô bị sao thế?”

“Hàn Nhựt đánh.”

“Hân Nhiên, nếu cô không dứt khoát, cũng sẽ không có ai cứu được cô.”

Triệu Hân Nhiên cười khổ, “Cô còn nói tôi, vậy còn cô? Cô và Chu tổng là xảy ra chuyện gì? Khương Hiểu cô lừa gạt tôi lâu như vậy. Bốn năm! Các người một chút tiếng gió cũng không có.”

Trong nháy mắt không khí liền thay đổi.

Giấy không gói được lửa. Khương Hiểu nghĩ, cô và Chu Tu Lâm thường xuyên xuất hiện như vậy, cuối cùng cũng bị phát hiện thôi.

“Bốn năm trước, chúng tôi đã kết hôn.”

“Trời! Bốn năm trước? Đó không phải thời điểm chúng ta quay <thịnh thế thiên hạ>.” Đại não của Triệu Hân Nhiên xoay nhanh, “Quả nhiên tôi đoán không sai. Vậy con của Chu Tổng?”

“Là tôi sinh!”

Triệu Hân Nhiên có thể đoán được, ước chừng chính tai nghe đến còn kinh hãi, “Chúng tôi luôn đoán, có lần còn đoán là Trình Ảnh, kết quả là cô.”

“Lúc đó tình huống đặc biệt, tôi và anh ấy có ước định là không công bố ra bên ngoài.”

“Cô ngu ngốc quá! Cô không biết có bao nhiêu người muốn quyến rũ Chu Tu Lâm?”

Khương Hiểu không nói một lời nhìn cô, “Cô còn biết khuyên tôi, vậy còn cô?”

Triệu Hân Nhiên lắc đầu, “Tôi không thể quay đầu lại được, không thể trở về được rồi.”

“Cô có thể! Hân Nhiên, đoạn tuyệt quan hệ với Mạc Dĩ Hằng, cũng không gặp lại anh ta. Cô khẳng khẳng một mực dừng lại. Hôm nay cô cũng đã thấy được thái độ của Hàn Nhụy, cô ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.”

Triệu Hân Nhiên mờ mịt, hồi lâu trả lời, “Được, tôi đáp ứng với cô. Thật ra thì, hôm nay tôi vốn không muốn tới, nhưng tôi muốn nhìn vợ của anh ấy một chút.”

Khương Hiểu gọi một cuộc điện thoại, cho người đưa túi chườm đá đến. “Cô chườm đá lên một lát đi, tôi đi ra ngoài trước.”

“Khương Hiểu, gần đây cô hãy chú ý một chút.”

“Cái gì?”

“Cô có nhiều nghệ sĩ tài năng như vậy. Không ít người đổ mắt nhìn chăm chăm vào cô! Trong giới truyền tin gì cũng có.” Lúc này Triệu Hân Nhiên chợt cười một tiếng, “Nhưng mà hiện tại tôi rất mong đợi, về mặt của bọn họ khi biết chân tướng.”

Tác giả có lời muốn nói: Chu tiên sinh: Tôi muốn công khai một chút, gần đây truyền thông có điểm nhạy cảm vậy sao?

Tiểu Đậu Nha: Ba, Ba muốn công khai cái gì? Cởi sạch hết sao?

Chương 54

Editor: An Trà

Cả tối Khương Hiểu không có ăn gì, lúc này đến nhà ăn tùy tiện chọn một phần mỳ Ý.

Cô vừa ăn được một nửa, phát hiện có người đi đến bàn của cô.

Khương Hiểu ngẩng đầu lên thì thấy, thì ra là Thịnh Mĩ Na. Cô buông đũa xuống, "Đã lâu không gặp."

Thịnh Mĩ Na và Khương Hiểu giống nhau, cũng đều từ trợ lý đi lên. Nhưng mà cô ấy là trợ lý của nghệ sĩ nổi tiếng, về sau trực tiếp được làm người đại diện của nghệ sĩ khác.

Hiện tại Thịnh Mĩ Na là người đại diện của nghệ sĩ nổi tiếng Dương Viện, mà bây giờ Dương Viện là ứng cử viên sáng giá nhất của vai nữ chính trong "Trường Đình", nhưng cuối cùng cô ấy lại không thể có được vai diễn.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

"Vẫn chưa chúc mừng cô, Hứa Giai Nhân lấy được vai nữ chính của "Trường Đình"."

"Là do Giai Nhân có vận khí tốt."

"Vận khí tốt cũng không thể làm được gì, cũng là do người đại diện cô đây hỗ trợ."

Khương Hiểu cũng không phủ nhận, đôi khi muốn che đậy thì càng lộ tốt nhất là nên như thế này. "Quá khen."

Thịnh Mĩ Na bị ghen, nhìn dáng vẻ đắc ý của cô, thật sự là làm cho người khác hận đến nghiến răng. Làm sao bây giờ? Lương Nguyệt và đạo diễn, cô cũng có không ít quan hệ, nhưng mà người ta lại muốn Hứa Giai Nhân! "Nghe nói đạo diễn Từ Kha muốn quay một bộ phim điện ảnh mới."

"Không có nghe nói, tin tức trước giờ của cô rất nhanh nhẹn."

"Tin tức nhanh nhẹn, nhưng so với những người thủ đoạn lợi hại. Tôi chỉ sợ công dã tràng."

Khương Hiểu giả bộ hồ đồ, "Cũng đúng, dù sao diễn viên mà đạo diễn Từ Kha chọn đều là người theo phái thực lực."

Trong lòng Thịnh Mĩ Na rất bức bối, "So ra chúng tôi kém hơn cô." cô lại chuyển lời, "Cô là hồng nhan tri kỷ của Chu tổng, sẽ tự nhiên có một bó lớn tài nguyên. Haizz, chúng tôi chỉ có thể sửa mái nhà dột. Thời gian không còn sớm, tôi về trước, cô cứ ăn từ từ."

Khương Hiểu cũng không muốn ăn nữa, lên mạng tra một chút. Thì ra Thịnh Mĩ Na muốn dẫn Dương Viện đến công ty truyền hình và điện ảnh Ngôi Sao. Ông chủ của Ngôi Sao, lần trước Khương Hiểu vừa mới gặp được Hạ tổng trong cuộc họp ở thành phố B, tài năng lớn nhưng tác phong lỗ mãng.

Bây giờ Dương Viện là chị trong Ngôi Sao, Thịnh Mĩ Na cũng thuận nước đẩy thuyền.

Khương Hiểu nghĩ, Triệu Hân Nhiên vừa mới nhắc nhở lời của cô.

Từ trước đến nay quan hệ trong ngành giải trí rất phức tạp, nhóm nhỏ rất nhiều, Thịnh Mỹ Na và ngành sớm hơn cô ba năm, hơn nữa giỏi về giao tiếp, nhân duyên cũng không tệ lắm.

Đêm nay, Khương Hiểu mệt mỏi đến không chịu nổi, cô đứng dậy rời khỏi nhà ăn, trở về phòng nghỉ ngơi.

Buổi tối Chu Tu Lâm có cuộc hẹn với các vị lão tổng của các công ty điện ảnh và truyền hình và các nhân vật nổi tiếng trong ngành, trên bàn lớn mọi người uống rất nhiều rượu. Tán ngẫu chuyện tài chính rồi lại bàn về mấy nữ diễn viên mới mới nổi lên gần đây, không tránh khỏi bàn về nhan sắc trong lời nói.

Mấy người đàn ông uống quá nhiều lại đứng lên náo loạn, "Chu tổng, cậu kéo Khương Hiểu lên thăm đồ, không sợ vợ cậu ghen sao?"

Chu Tu Lâm cười yếu ớt, hai tròng mắt như Hắc Diệu Thạch*, "Quan hệ của vợ tôi với Khương Hiểu tốt lắm."

* Một loại khoáng vật đen tuyền.

"Hiện tại Khương Hiểu là người tâm phúc của Hoa Hạ, phụ tá đắc lực của Chu tổng."

Mặc Dĩ Hằng hứng thú nói, "Đúng rồi, trao đổi với mấy người một chút, tôi và đài truyền hình T muốn cùng nhau làm một chương trình tạp kỹ cho người đại diện. Mỗi ngày đều xem chương trình có những khuôn mặt cũ, lúc này cũng nên đổi khẩu vị một chút, để cho nhóm người đại diện của chúng ta tiến lên hoạt động."

Chu Tu Lâm cầm cái ly trước mặt lên, hơi hơi nhấp một ngụm, không nói lời nào.

"Tu Lâm, tôi thấy Khương Hiểu không tệ, hình tượng của cô ấy rất thích hợp."

Chu Tu Lâm nhìn anh, "Tự cậu nói với cô ấy đi."

"Cô ấy không nghe lời của tôi, cho nên tôi mới tìm đến cậu."

Đầu ngón tay Chu Tu Lâm nhẹ nhàng gõ mặt bàn, "Vị đại diện này của nhà chúng tôi, tính cách rất lớn, đôi khi ngay cả tôi cũng không nói được gì cô ấy."

"Haizz, Chu tổng, cậu cũng quá nuông chiều cô ấy rồi."

Chu Tu Lâm nheo mắt lại, "Tôi không có nuông chiều, chỉ là lo cô ấy dẫn theo nghệ sĩ trong tay chạy đến công ty của các người."

Trong buổi nói chuyện, mọi người cười to không ngừng.

Sau khi Chu Tu Lâm trở về, tìm được phòng của Khương Hiểu.

Khương Hiểu đang ngủ mơ mơ màng màng, nghe được tiếng động, cũng không mở mắt ra.

Chu Tu Lâm tắm rửa sạch sẽ, nằm bên cạnh cô, kéo cô lại gần mình.

Khương Hiểu than thở một câu, "Đừng động, đau bụng."

Chu Tu Lâm thuận thế đưa tay chạm vào bụng cô, trong chốc lát hiểu ra. Bàn tay to đặt trên bụng cô, thấy sắc mặt cô mệt mỏi. "Sao không nói sớm?" Nếu biết trước là như vậy, sẽ không dẫn theo cô.

Khương Hiểu nhú nhú mày, lúc bà dì của cô đến, thỉnh thoảng bụng vừa căng vừa đau.

Chu Tu Lâm thấy cô đau dữ dội, "Có mang theo thuốc không? Kẹo gừng đâu?"

"Không có mang gì theo cả." Ngay cả băng vệ sinh cũng là cô gọi điện thoại cho quầy lễ tân mang đến.

Chu Tu Lâm mặc áo vào, "Anh gọi điện thoại, kêu bọn họ đem lên."

Khương Hiểu giữ chặt tay anh, "Đừng, náo động nhiều người. Đêm nay ở nơi này có nhiều phóng viên. Em không sao, anh ngủ đi."

Chu Tu Lâm nằm xuống một lần nữa, tay đặt lên bụng cô.

Khương Hiểu xoay người, nói: "Tối nay Hàn Nhị tìm Triệu Hân Nhiên."

Chân mày Chu Tu Lâm không thay đổi, "Khó trách sắc mặt Mặc Dĩ Hằng trong bữa tiệc không được vui. Triệu Hân Nhiên thế nào?"

"Bị đánh. Em không biết cô ấy có muốn hiểu hay không."

"Hàn Nhị cảm thấy được nguy cơ, chắc là sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Nhìn không ra, em đã nghĩ cô ấy là người hiền lương thực đức."

"Được rồi, đừng nói chuyện người khác, em ngủ đi."

"Là anh đánh thức em!"

Chu Tu Lâm híp mắt, "Hay là Chu phu nhân em muốn nói đến việc khác?"

Khương Hiểu đưa tay lướt trên mũi anh, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, "Anh hôn em một chút đi."

Làm sao Chu Tu Lâm có thể do dự, hung hãn hôn một lúc, cuối cùng vẫn là dừng lại.

Khương Hiểu dựa vào lồng ngực anh, dịu dàng cọ xát, cực kì giống một đứa bé.

Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô, nói ở bên tai, "Chuyện Triệu Hân Nhiên, em đừng nhúng tay vào."

Khương Hiểu ôm lấy anh, gao gắt ôm lấy anh. Trong ngành giải trí chuyện như thế này nhìn mãi đã quen mắt, nếu không phải là Mặc Dĩ Hằng, thì cũng còn có người khác.

Chu Tu Lâm nhìn chung đã đoán ra được gì đó, "Anh không phải Mặc Dĩ Hằng, em cũng không phải là Triệu Hân Nhiên."

Khương Hiểu hít thở vài cái, "Mẹ em và cha em đã từng yêu nhau, nhưng mà bà ấy vẫn không chống cự được mê hoặc của danh lợi."

"Đứa ngốc. Em nhìn xem thế giới này rất nhiều cặp đôi yêu nhau suốt đời." Anh xoa xoa đầu cô, "Mà anh và em cũng là một trong số đó."

Cô ừ một tiếng, "Biết rồi, chồng ----"

Sáng ngày hôm sau, Triệu Hân Nhiên không hề báo hiệu trước mà bị đăng lên weibo. Đăng một loạt ảnh chụp phóng to lên của cô.

Trong tiêu đề đều là "Tiểu tam Triệu Hân Nhiên", "Triệu Hân Nhiên bị nhận một cái tác kích động".

Khương Hiểu lướt weibo một lần, không thể không nói, Hàn Nhị này thật lợi hại, ngày hôm qua đến đây là đã có chuẩn bị. Phóng viên cũng là do cô ấy sắp xếp tốt từ trước, ảnh chụp góc độ rất tốt.

Vợ cả đánh tiểu tam, tin tức này đã làm chấn động weibo.

Một đợt sóng gió mạnh mẽ tạt về weibo của Triệu Hân Nhiên, không ngừng nhận được các loại bình luận nhục mạ.

Khương Hiểu gọi điện thoại cho Triệu Hân Nhiên, kết quả là cô ấy tắt máy điện thoại. Khương Hiểu nói, "Xem ra, Hàn Nhị muốn chuẩn bị cho Hân Nhiên thân bại danh liệt."

Về mặt Chu Tu Lâm trầm lắng, "Bên quan hệ xã hội đã đi xử lý. Nhưng mà loại ảnh chụp này cứ lan truyền ra, Triệu Hân Nhiên khó có thể tẩy trắng."

Khương Hiểu không khỏi lắc đầu, "Thật sự đoán không ra, Hàn Nhị làm việc quả quyết như vậy. Không biết bây giờ Mạc tổng đang có biểu tình gì."

"Anh thấy bọn họ cưới cũng không thể hợp nhau."

Khương Hiểu sững sốt, lập tức làm rõ ý tứ của anh. Từ trước đến nay Mạc Dĩ Hằng rất đào hoa, bây giờ Hàn Nhị làm như vậy, sợ là về sau chỉ càng thêm trông nom anh ấy (Mạc Dĩ Hằng). "Hàn Nhị là đang cắt đứt con đường của mình."

Hai người trở lại công ty.

Khương Hiểu đến được một lúc, Tiểu Vũ kéo cô đến một góc, "Chị Khương, Tấn tiểu thư tìm chị. Đợi cả một buổi sáng."

"Không có việc gì đâu, giúp chị pha một ly cà phê. Cảm ơn."

Tấn Thù Ngôn ngồi ở phòng khách, cô đã đến đây cả một buổi sáng, biết buổi sáng Khương Hiểu sẽ quay về, nên cô không rời đi. Cô đã suy nghĩ vài ngày, quyết định đến gặp mặt Khương Hiểu một lần.

Khương Hiểu bước lên giày cao gót, âm thanh thanh thúy.

Tấn Thù Ngôn nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu nhìn lên.

Khương Hiểu nhẹ nhàng cười, "Xin chào, Tấn tiểu thư."

Tấn Thù Ngôn cắn cắn môi, "Em đến tìm chị, là có một chút chuyện muốn nói với chị."

Khương Hiểu đặt túi xuống, đi đến bên cạnh: "Không biết Tấn tiểu thư muốn nói gì với tôi?"

Ánh mắt Tấn Thù Ngôn dán chặt lên khuôn mặt của cô, "Em cũng biết."

Khương Hiểu sửng sốt, "Biết cái gì?"

"Chị cũng là con gái của mẹ....." Âm thanh Tấn Thù Ngôn nhẹ đi vài phần.

Khương Hiểu trầm mặc ngắn ngủi, quay nhìn về phía cửa sổ. Hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời xanh như nước, một mảnh trong suốt.

Tấn Thù Ngôn nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, nhìn kĩ lại thì, thật sự Khương Hiểu rất giống mẹ. "Em cũng là ngoài ý muốn mà nghe được từ trong lời nói của cha mẹ, biết được chị là con gái của mẹ, còn biết

được chị kết hôn với anh Chu."

Khương Hiểu quay sang nhìn cô ấy.

Tấn Thù Ngôn lộ rõ vẻ hốc hác, mặt như bị hóp vào.

"Vậy có phải cô rất ghét tôi?" Cô chậm rãi mở miệng.

Tấn Thù Ngôn lập tức đứng lên, "Làm sao có thể! Em không có! Em chỉ cảm thấy khiếp sợ! Nhiều năm qua mẹ không có nhắc đến chị. Em nghe anh nói qua chuyện của chị, em cảm thấy chị....."

"Đáng thương?" Cô thay cô ấy nói tiếp.

"Xin lỗi --- ----" Có một chút ý xin lỗi trong lời nói của Tấn Thù Ngôn.

"Cô không có lỗi với tôi, không cần xin lỗi tôi."

Tấn Thù Ngôn hơi trầm mặc, "Em cũng không nghĩ rằng chị kết hôn với anh Chu." Cô có chút khó có thể nói, "Trước kia em còn đi tìm anh Chu nói rõ, kết quả là anh ấy đã sớm trở thành anh rể em!"

Khương Hiểu nhíu nhíu mày.

"Lúc đó có phải chị rất ghét em hay không?" Tấn Thù Ngôn do dự hỏi.

Khương Hiểu lắc đầu, ở trong mắt cô, Tấn Thù Ngôn là một đứa bé chưa lớn, không rành thế sự.

"Nhưng mà bây giờ nhớ lại thấy rất xấu hổ. Có phải anh Chu cũng rất giận em hay không?"

"Không có."

Tấn Thù Ngôn nhìn ánh mắt của cô, "Chị nói không có, em tin chị. Chị hai -----"

Chị hai -----

Con người Khương Hiểu chấn động.

"Chị hai -----" Cô đi đến trước mặt Khương Hiểu.

Hai người cách nhau một bước, bốn mắt nhìn nhau.

Khương Hiểu nắm chặt tay, răng cắn chặt. "Tấn tiểu thư, một tiếng này tôi không dám nhận."

Trên mặt Tấn Thù Ngôn hơi mất mát, "Nhưng chị chính là chị hai của em, chị không thừa nhận nhưng chị vẫn là chị của em."

Khương Hiểu liếm khóe miệng khô khốc.

Tấn Thù Ngôn nói, "Nếu em trong lời nói của chị, em cũng không muốn nhận mẹ. Nhưng mặc kệ thế nào, mẹ là không thể bỏ lại con của mình."

Mắt Khương Hiểu đỏ ngầu, đột nhiên trong lòng dâng lên một trận ầm áp. Cô run run cổ họng, "Thù Ngôn, hai mươi mấy năm nay tôi đã tự nói với mình, đừng nên cưỡng cầu."

Đôi mắt của Tấn Thù Ngôn cũng đỏ, cô biết Khương Hiểu có thể kêu tên cô là đã bước một bước rất lớn.

Khương Hiểu không muốn làm xấu mối quan hệ giữa mẹ và cô ấy.

"Chị hai, em hiểu được suy nghĩ của chị." Tấn Thù Ngôn nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Chị hai, em thay mặt mẹ nói một tiếng xin lỗi." Cô cúi người thật sâu, tạ lỗi một cái.

Khương Hiểu cầm tay cô, nâng cô dậy.

Sau khi Tấn Thù Ngôn rời đi, thì gọi điện thoại cho Tấn Trọng Bắc: "Anh, như anh mong đợi."

Tấn Trọng Bắc xoa xoa thái dương, "Cô ấy nói gì."

"Haizz, không muốn quen biết em, một tiếng em gái cũng không có gọi."

Tấn Trọng Bắc lên tiếng, "Anh đã nói rồi, hai mươi mấy năm, không phải một sớm một chiều mà có thể thay đổi được."

"Anh, cũng là anh cáo già, lúc không hay biết tạo được mối quan hệ tốt với chị. Chị ấy chỉ gặp anh. Nhưng mà, chị chịu gọi tên em, hẳn là cũng không ghét em." Điểm này thì Tấn Thù Ngôn cảm nhận được, "Em có chút muốn gặp Tiểu Đậu Nha đó! Dù sao em cũng là dì nhỏ của nó."

"Ngôn Ngôn, tạm thời không nên đi gặp đứa bé. Chu Tu Lâm và Khương Hiểu vẫn đang là kết hôn bí mật, cũng là hi vọng đứa bé trưởng thành mà không phải chịu sự quấy rầy của người ngoài."

Tấn Thù Ngôn chắc lưỡi, "Em cũng không phải người ngoài."

"Nếu em vô tình đem phóng viên đến, Chu Tu Lâm sẽ lột da của em đó."

Tấn Thù Ngôn ừ một tiếng, "Bây giờ em ghét anh ta nhất, đừng nhắc anh ta trước mặt em. Anh, anh cũng phải cố lên, con của Chu Tu Lâm cũng đã ba tuổi rồi."

Khóe mắt Tấn Trọng Bắc co rút, "Được rồi, em kiểm chế tâm tình, tiếp tục làm việc đi."

Tấn Trọng Bắc cúp điện thoại, lúc này người đại diện của anh đến tìm anh. "Weibo của Nhất Lộ, hiện tại đã hơn một trăm nghìn fan, mỗi tuần có một video cắt ghép của cậu và Tần Nhất Lộ. Mỗi video đều có hơn một nghìn lượt xem, một nghìn lượt like. Tôi thật sự rất hoài nghi số liệu này có phải là mua hay không? Cậu nói xem đây không phải là một Tần Nhất Lộ nhỏ bé hay sao?"

Tấn Trọng Bắc bật cười, bình tĩnh nói: "Sẽ không."

"Cậu đã điều tra rồi?"

"Theo tôi biết, Tần Nhất Lộ là một người ngốc nghếch về máy vi tính. Cô ấy sẽ không biết cắt ghép biên tập video, đại khái cô ấy chỉ biết bức tranh P."

Hơn nữa Tần Nhất Lộ rất am hiểu đại chân dài P, có lẽ là do cô ấy không được cao.

Người đại diện lắc đầu, "Lúc trước tôi nói cậu đừng tìm Khương Hiểu, cậu không nghe. Cậu xem lúc này lại đem đến một cái phiền phức lớn. Đây là trắng trợn bám lấy sự nổi tiếng của cậu đó! Haizz! Năm đó đúng là đã xem thường Khương Hiểu, cậu xem giờ cô ta mang theo vài người, bây giờ một đám người đó phát triển mạnh mẽ. Hiện tại biến thành đối thủ cạnh tranh của chúng ta."

"Đó chính là do cô ấy tranh thủ được."

Người đại diện cắt ngang, "Cô ta đó, bây giờ cũng phạm sai lầm với không ít người, có người muốn tìm đến gây phiền toái rồi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vì sao Chu Tu Lâm và Khương Hiểu lại không công khai, ngay từ đầu hai người đã ước định như vậy. Đối với Chu Tu Lâm mà nói, công khai hay giấu kín, cũng không gây trở ngại cho anh yêu thương Khương Hiểu và Tiểu Đậu Nha. Trên miệng anh nói muốn công khai, chỉ là đùa Khương Hiểu một chút.

Các người nghĩ xem sự thật trong ngành giải trí, ví dụ như tôi thích Hàn Tuyết, Cận Đông, Chung Hán Lương, cuộc sống đời tư đều rất bề bộn.

Chương 55

Đến tháng năm, gia đình cô của Khương Hiểu trở về.

Khương Hiểu mang theo Tiểu Đậu Nha đến phi trường đón người.

Lúc Tiểu Đậu Nha được ba tháng, Khương Ly và dưỡng có trở về thăm Tiểu Đậu Nha.

Đại sảnh phi trường, Khương Hiểu và Tiểu Đậu Nha cùng mặc quần yếm, áo T-shirt tay ngắn màu trắng, rõ ràng là một đôi mẹ con xinh đẹp người khác nhìn vào lại giống chị em.

Tiểu Đậu Nha nhón chân nhìn về phía trước, nhíu lại chân mày: “Sao bà cô còn chưa đến?” Bọn họ đã đợi hơn nửa tiếng rồi.

“Có thể đang lấy hành lý, con chờ một lát nữa.”

“Con muốn nhanh một chút nhìn thấy bà cô.”

Khương Hiểu nhìn về phía trước, bất ngờ vẫy tay, “Nguyên Nguyên.....” Cô lập tức ôm lấy Tiểu Đậu Nha, “Mau nhìn xem, người đội mũ chụp đó chính là cậu Nguyên Nguyên của con.”

Tống Nguyên đẩy hành lý sai bước lớn đi lại, “Chị họ.... Đây là Đậu Nha!”

“Chào cậu Nguyên Nguyên!” Tiểu Đậu Nha ngoan ngoãn chào.

Tống Nguyên cầm cái mũ, giang hai tay, “Để cậu ôm ôm nào!”

Mặc dù đây là lần đầu tiên gặp mặt, nên Tiểu Đậu Nha rất nể tình.

“Tiểu tử, con rất khỏe nha! Rất giống cậu.”

Tiểu Đậu Nha sờ vào tóc của Nguyên Nguyên, nghiêm trang nói: “Mộ Mộ không giống cậu Nguyên Nguyên.”

Giọng nói của Tống Nguyên rõ ràng, “Tiểu Đậu Nha, gọi cậu là James.”

“James? My name is William. Nice to meet you!” Một câu tiếng anh lưu loát đúng chuẩn.

Mặt Tống Nguyên kinh ngạc, “Nice to meet you, too!” Anh quay đầu lại hỏi, “Chị họ, Tiểu Đậu Nha biết nói tiếng Anh.”

“Hai tuổi nó đã học tiếng Anh, bây giờ đi nhà trẻ cũng là trường quốc tế.” Nhưng mà, Khương Hiểu rất ít khi nghe Tiểu Đậu Nha nói.

Cậu Nguyên Nguyên để tâm nói, “Chị họ, chị cũng không thể dục tốc bất đạt nha! Nên cho tử này tuổi thơ đúng nghĩa. Được rồi, hiện tại James đã trở lại, sau này cậu sẽ bảo bọc con.”

Tiểu Đậu Nha nháy mắt, “Ừm!”

Lúc này, cô và dượng đẩy xe đi tới.

Rốt cuộc phụ nữ rất dễ xúc động, cô cô và Khương Hiểu đã đỏ vành mắt.

Tiểu Đậu Nha tò mò nhìn bà cô và ông cậu.

Cô cô không khỏi cảm thán, “Đứa nhỏ này rất giống con khi còn bé, giống như một khuôn in ra.”

Dương liên tiếp phụ họa theo, “Đúng nha, rất giống Hiểu Hiểu, đáng dấp rất ưa nhìn nha.”

Tiểu Đậu Nha xấu hổ che mặt.

Cô cô giả vờ nói, “Mộ Mộ quên bà cô và ông cậu rồi sao?”

Tiểu Đậu Nha thả tay xuống, lắc đầu liên tục, “Mộ Mộ rất nhớ bà cô và ông cậu, còn có....James!”

Giọng nói mềm nhũn làm cho lòng của cô cô bồi hồi, “Bé con, để bà cô ôm cái nào...”

Khương Hiểu nói: “Cô cô, mọi người cũng mệt rồi. Để cho nó ngồi lên cái vali là được rồi.”

Dứt lời, Tiểu Đậu Nha tự động ngồi lên trên vali, hai tay nắm vào hãm xe, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên. “Mẹ. Mộ Mộ ngồi xong rồi, có thể lên đường!”

Cả nhà của cô cô càng ngày càng yêu thương đứa nhỏ này.

Khương Hiểu đẩy vali, Tiểu Đậu Nha ngoan ngoãn ngồi phía trên, lắc hai chân nhỏ nhắn, nhàn nhã tự tại.

Khương Hiêu đưa bọn họ về nhà, Khương Ngật đã chờ lâu.

Nhiều năm như vậy, người nhà họ Khương khó được đoàn tụ một chỗ, không tránh được gặp nhau lệ nóng doanh tròng. Cũng may có Tiểu Đậu Nha ở đó, cộng thêm Tống Nguyên là kẻ đại dỏ hơi, không

khí vô cùng náo nhiệt.

Buổi tối, Chu Tu Lâm đến.

Cô cô không nhận được tán dương, “Tu Lâm, con dạy dỗ Mộ Mộ rất tốt.”

“Cô cô, con không dám giành công. Con cảm thấy cha mẹ của đứa nhỏ là người dẫn dắt tốt nhất, đích thân dạy dỗ rất quan trọng.”

Dượng uống một ngụm trà, “Mộ Mộ còn hiểu chuyện hơn cậu của nó.”

Cô cô nhìn một bên hai người đang chơi đùa với nhau, nhíu mày một cái. “Nguyên Nguyên giống như là chưa trưởng thành.”

“Tính tình của Nguyên Nguyên rất tốt.” Chỉ nhỏ Khương Hiểu vài tuổi, nhìn qua giống một đứa trẻ to xác.

“Chúng ta cũng không hy vọng nó có tiền đồ gì lớn lao, nhưng ít nhất cũng phải có một công việc ổn định.”

“Bây giờ Nguyên Nguyên làm gì?”

“Khi học đại học cùng bạn học lập một ban nhạc.” Cô cô thở dài, “Không nói đến nó nữa, vừa nói đến cô muốn tức giận rồi.”

Đột nhiên Khương Ngật mở miệng, “Làm cái gì không quan trọng, quan trọng là nó kiên trì. Tiểu Ly, lần trước anh xem qua video của ban nhạc Nguyên Nguyên, cũng không tệ lắm.”

Khương Hiệu lấy cùi chỏ đỡ Chu Tu Lâm một cái, ra dấu cho anh bằng ánh mắt.

Chu Tu Lâm ăn ý bắt đầu uống trà. Mọi nhà đều có chuyện khó giải quyết, ở trong mắt ba mẹ, con cái không phát triển theo kỳ vọng của họ là thất bại.

Buổi tối trở về, Khương Hiểu nói cho anh biết, “Lần này Nguyên Nguyên trở về là muốn tham gia ca sĩ so tài.”

Chu Tu Lâm cũng không cảm thấy lạ, “Tham gia thi cũng là một cơ hội.”

“Cô cô và dượng cũng không đồng ý.”

“Xem ra cô cô bà dượng cũng không ngăn được Nguyên Nguyên.”

“Cô cô trách dượng, nói là khi Nguyên Nguyên còn nhỏ cho tham gia lớp khiêu vũ.”

“Có thể giới thiệu cho Tiểu Ny.”

Khương Hiểu lắc đầu, “Thuận theo tự nhiên. Nguyên Nguyên cũng không theo đuổi danh lợi, hiện tại cứ theo ý của cậu ấy đi.”

Chu Tu Lâm gật đầu, “Có điều gì chúng ta có thể giúp thì cứ giúp, nhưng mà được hay không được, muốn hay không là còn tùy vào cậu ấy.”

“Lần này Nguyên Nguyên trở lại đương nhiên là có mục đích của cậu ấy.”

“Cái gì?”

“Cậu ấy ghi danh tham gia “Ca sĩ Trung Quốc” mùa thứ sáu, để

chúng ta là người ái mộ ở phái sau, nhất định không được vắng mặt. Nhưng mà trớ trêu! Cô cô muốn đến Thanh Đảo dạo chơi.”

Chu Tu Lâm: “...”

“Đúng rồi, buổi chiều ngày mai Tiểu Đậu Nha sẽ tham gia tiết mục của đài truyền hình.”

“Chiều mai anh phải đi Pháp rồi.”

Khương Hiểu nghĩ, “Vốn là cô của tiểu đậu nha cho hai chỗ, anh không thể đi, chỗ này cho ai đây?”

Hai người cũng có chút bất đắc dĩ, mấy trưởng bối trong nhà cũng muốn đi xem tiết mục của Tiểu Đậu Nha, đoán là nhìn chăm chăm.

“Bắt thăm đi.”

Khương Hiểu không nín được cười, “Ý kiến hay.”

Sáng sớm hôm sau, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu vẫn còn đang ngủ, Tiểu Đậu Nha dậy rất sớm, ngồi dậy đi mở cửa phòng ngủ của ba và mẹ, nằm ở mép giường nhìn hai người.

Chu Tu Lâm ngủ không sâu, đã nhận ra, cố ý không mở mắt.

Tiểu Đậu Nha nhìn một chút bên trái, một chút bên phải, cuối cùng cũng thở dài. “Ba là đồ đại lười.” Nói xong, cậu nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lúc này Chu Tu Lâm mở mắt ra, thay xong quần áo, đi ra ngoài nhìn, thấy Tiểu Đậu Nha đứng trên ghế, đang đánh răng, có một vòng bọt kem trên khóe miệng.

Chu Tu Lâm đứng sau lưng che chở cậu, anh rửa mặt cạo râu.

Hai cha con cùng nhau rửa mặt xong, Khương Hiểu cũng đã dậy.

Một ngày tốt đẹp lại bắt đầu.

Ăn xong điểm tâm, Chu Tu Lâm đưa Tiểu Đậu Nha đến trường học trước, “Hôm nay ba đi công tác, mấy ngày nữa mới trở về, con ở nhà phải nghe lời mẹ nói.”

“Ba, buổi chiều ba không đến xem con biểu diễn sao?”

“Ba có công việc.”

“Ba, ba không đến con rất là đau lòng.” Cậu lại thêm một câu, “Thương tâm muốn chết!”

“Ba cũng không còn cách nào.”

“Ba, ba không thương mộ mộ sao?”

.....

Khương Hiểu ho khan một tiếng, “Lấy cặp sách đi, sắp muộn rồi kìa.”

Tiểu Đậu Nha lập tức ờ, “Biết.”

Chu Tu Lâm không khỏi lắc đầu, “Nó lại bắt đầu diễn sao?”

Khương Hiểu: “Anh nói xem có phải lúc em mang thai con, vừa lúc em ở đoàn phim <thịnh thế thiên hạ>, con bị ảnh hưởng lúc đó phải không?”

Trong nhà có một diễn viên từ trong trứng nước, hai người có lúc cũng ứng phó không kịp.

Chu Tu Lâm đưa hấn cậu vào vườn trẻ, lúc chia tay, Tiểu Đậu Nha nói một câu. “Ba, ba đi công tác với ai vậy? Là dì xinh đẹp sao?”

“Là chú Tường!”

“Ồ!”

“Xem ra con rất mất hứng?” Chu Tu Lâm xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu.

Tiểu Đậu Nha nhún nhún vai, “Chỉ là con rất khó chịu, Ba và mẹ không thể cùng nhau xem xon biểu diễn.”

Vẻ mặt Chu Tu Lâm trầm xuống, từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cậu, “Mộ Mộ, lần này ba thật sự xin lỗi. Nhưng mà, công việc đã sớm lên kế hoạch cả rồi, làm người trước tiên phải giữ chữ tín, đã答应 chuyện của người khác phải làm cho được.” Anh tận lực giải thích cho cậu hiểu.

Đột nhiên Tiểu Đậu Nha vỗ vỗ đầu vai của anh, “Được rồi được rồi. Con biết. Vậy lần sau ba nhất định phải đến xem con biểu diễn.”

“Được, ba đáp ứng với con.”

Buổi chiều, Khương Hiểu và cô cô đi xem Tiểu Đậu Nha biểu diễn.

Tiểu Đậu Nha biểu diễn một vở kịch thiếu nhi, <tiểu mã qua sông>, hơn nữa lời thoại là tiếng Anh. Cậu diễn vai Tiểu Trùng Tử, mặc áo khoác sọc, cái đuôi to bằng nhung ở phía sau, chỉ hé ra gương mặt

nhỏ nhắn.

“Colt, stop! You’ll be drowned! One of my friends was drowned yesterday just in the river.”

Lời kịch không nhiều lắm, lúc cậu đọc lời thoại, phía dưới người xem cũng có chút kinh ngạc. Nhiều đứa nhỏ ba tuổi, nói tiếng anh thông thuận như vậy, dù sao cũng là phát âm chuẩn mỹ.

Khương Hiểu biết, lần biểu diễn này của Tiểu Đậu Nha, Chu Tu Lâm đã diễn tập hơn nửa tháng với cậu. Chu Tu Lâm du học ở Mỹ, nói tiếng anh như nói tiếng mẹ đẻ, Tiểu Đậu Nha nói tiếng Anh hay, cũng không được như anh.

Khương Hiểu bắt đầu quay video, Tiểu Đậu Nha diễn rất sống động.

Phía sau khán đài, Tấn Thù Ngôn đứng ở trong góc nhỏ, cũng giơ điện thoại quay video. Cô kinh ngạc, tại sao lại có đứa nhỏ đáng yêu như thế này.

Sau khi vở kịch kết thúc, Khương Hiểu đi mua kem cho Tiểu Đậu Nha, cô cô đưa cậu đi toilet.

Tấn Thù Ngôn cũng đi toilet, cô mang mắt kính, “Người bạn nhỏ, con có hứng thú làm diễn viên không?”

Cô cô lôi kéo Tiểu Đậu Nha, “Vị tiểu thư này cô là ai?”

“Tôi là người tìm kiếm nghệ sĩ, tôi cảm thấy người bạn nhỏ này có tố chất làm diễn viên, nhất định sẽ nổi tiếng.”

“Cảm ơn, nhà chúng tôi sẽ không làm diễn viên.”

Tiểu Đậu Nha bình tĩnh nói: “Dì à, bây giờ con vẫn còn nhỏ, mẹ nói còn nhỏ thì chỉ chơi đùa, cũng phải học cho thật giỏi, chờ đến khi con trưởng thành con sẽ làm việc.”

Tâm của Tấn Thù Ngôn đều mềm nhũn rồi, “Vậy dì chụp con một tấm hình được không? Dì là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.”

Tiểu Đậu Nha: “Vậy máy chụp ảnh của dì đâu?”

“Hôm nay dì ra ngoài gấp, dì chụp bằng điện thoại vẫn rất tốt. Không tin, dì chụp cho con xem.”

Đột nhiên Tiểu Đậu Nha nhảy dựng lên, “Bà cô, con muốn tè ra quần rồi...”

Cô cô quỳnh lên, “Ai u!” Lập tức ôm cậu vào nhà vệ sinh nữ.

Tiểu Đậu Nha gào lên, “Con là nam phải đi nhà vệ sinh nam...”

Chỉ chốc lát, Khương Hiểu đi mua kem trở lại, cô cô đưa Tiểu Đậu Nha đi nhà vệ sinh xong. Tiểu Đậu Nha vè mặt đau khổ, ủy khuất.

Cô cô đem chuyện xảy ra nói với Khương Hiểu, “Nhỏ như vậy ý thức giới tính gì chứ?”

Khương Hiểu gật đầu, “Mộ Mộ, lúc ở bên ngoài không có cách nào. Nam tử hán co được giãn được, biết không?”

Tiểu Đậu Nha bĩu môi, “Con không có tức giận, con chỉ có chút xấu hổ thôi. Bị bạn nữ khác nhìn thấy mong.”

Khương Hiểu đưa kem cho cậu.

Tiểu Đậu Nha giơ kem lên, “Bà cô, ăn kem...”

“Bà cô không ăn, răng không tốt.”

Tiểu Đậu Nha đưa kem lên khoe miệng của Khương Hiểu, “Mẹ ăn...”

Khương Hiểu cũng không khách khí, cắn một cái, “Thật ngọt.”

Tiểu Đậu Nha cắn một cái, mặt tắn đầy thỏa mãn, “Ăn thật ngon. Ngày quốc tế thiếu nhi thật là tốt, con có thể được ăn kem.” Bình thường người trong nhà chăm nom chuyện ăn uống của cậu rất nghiêm, không thường cho cậu ăn đồ lạnh. Khó được ăn một lần, tiểu tử đã cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Sau khi Tấn Thù Ngôn trở về, đưa video cho mẹ cô xem.

Lương Nguyệt ở đoàn làm phim, lúc nào bà diễn xong cũng xem video này. Bà không nghĩ đến một đứa nhỏ ba tuổi ở trên sân khấu có thể lạnh nhạt, trong mắt có sự kiêu ngạo. Bà có chút tin tưởng đây là di truyền.

Hứa Giai Nhân cho người phụ trách nấu canh đậu, cô đưa một chén cho Lương Nguyệt. “Cô Lương, uống chút canh đậu, coi chừng nóng.”

“Cảm ơn.” Lương Nguyệt cười một tiếng.

“Cô đang xem cái gì? Ui, con cái nhà ai mà đáng yêu như vậy?”

Lương Nguyệt không dấu vết thu hồi di động, “Của người khác. Canh đậu này ở đâu?”

“Tôi cho phụ tá nấu, hôm nay nhiệt độ cao, tôi sợ mọi người bị cảm

năng.”

Lương Nguyệt gật đầu, “Ngày kia có một đợt diễn, buổi tối cô chuẩn bị, muốn diễn xuất được như vậy. Bây giờ phương ngôn của cô không có vấn đề, nhưng diễn xuất nhất định phải tự nhiên, vừa bắt đầu Bảo Lăng là một cô gái đơn thuần, cô phải diễn nét đơn thuần đó qua ánh mắt.”

“Được. Tôi sẽ suy nghĩ lại thật tốt.” Lương Nguyệt và Triệu đạo diễn đối xử với cô rất tốt, thường chỉ đạo diễn xuất cho cô. Cô cũng rất cố gắng, cô nghĩ rằng Lương Nguyệt thích cô.

Lương Nguyệt uống vài hớp canh đậu xanh, ngẩng đầu lên hỏi: “Dự tính tới cuối tháng chín quay xong, dự tính tháng ba năm sau công chiếu. Khương Hiểu có nói đến chuyện tuyên truyền phim với cô không?”

Hứa Giai Nhan lắc đầu, “Còn chưa có.”

“Có thể thương lượng với cô ấy, chiếu phim điện ảnh, cô cũng phải tham gia tuyên truyền, đến lúc đó có thể sẽ ảnh hưởng đến công việc tiếp theo của cô.”

Diện mạo của Hứa Giai Nhân trầm xuống, “Có thời gian tôi sẽ hỏi chị Khương.”

“Khương Hiểu rất nghiêm túc, mấy năm nay Tống Dịch Văn đã nhảy một đường lên hàng ngũ nam diễn viên xuất sắc, còn có cái đó.....” Lương Nguyệt nhất thời không nhớ nổi tên.

“Tần Nhất Lộ.”

“Đúng rồi, là cô ấy. Con bé đó đáng đáp rất khéo léo, Khương Hiểu

rất biết chọn người.”

Hứa Giai Nhân không nghĩ tới Lương Nguyệt coi trọng Khương Hiểu như vậy, “Cô Lương, tôi có một số nghi vấn, tôi có thể diễn là cô bồ nhiệm, bên ngoài có tin đồn cô và Khương Hiểu có quan hệ không bình thường, bởi vì chị Khương nên tôi mới được nhận vai nữ chính.”

Lương Nguyệt nhìn cô, con người thâm trầm, bà khẽ mỉm cười, “Giai Nhân, cô phải nhớ kĩ hiện tại cô chính là nữ chính của.”

Hứa Giai Nhân giật mình, cô có thể cảm giác được, Lương Nguyệt và Khương Hiểu có quan hệ không tệ, Lương Nguyệt cũng nhìn mặt mũi của Khương Hiểu mà chiếu cố cho cô.

Chương 56

Editor: Lạc Tâm Vũ

Tháng sáu vừa qua, thì nghênh đón nghỉ hè tháng bảy tám, nhóm học sinh nghỉ. Kỳ nghỉ hè năm này rạp chiếu phim sôi nổi khác thường, một khung cảnh chiến tranh quân sự hiện đại nhiệt huyết quét ngang phòng vé xem phim Hoa ngữ, lên đường dẫn đầu, giống như cơn lốc xoáy ở các loại nền tảng xã hội có hệ thống tuyên truyền rộng rãi.

Hơn thế cùng lúc, phim mới dân quốc 《 Thiên nhai xích tử tâm 》 sắp quay.

Đạo diễn của tổ phim, nhà sản xuất và mấy vị diễn viên chính gặp mặt ở Hoàn Đình làm một bữa liên hoan trước. Đêm đó Khương Hiểu và Tống Văn Dịch cũng đi.

Bộ phim này, diễn viên diễn nam thứ là em trai Mạc Lăng Thần của Mạc Dĩ Hằng. Cậu ta là phim cà phê, gần đây, cũng sẽ chọn một vài kịch bản tốt diễn một số nhân vật phim truyền hình tốt.

Người đóng vai nữ chính là Kiều Vũ Phỉ, diễn qua hai bộ phim thần tượng thanh xuân, lần này cũng là hướng tới danh tiếng. Người đại diện của Kiều Vũ Phỉ cũng là một trong những người đầu tư của truyền thông Tân Dương, gọi là Lữ Phẩm, hơn ba mươi tuổi, trong giới gọi anh ta Lữ tổng hoặc anh Lữ.

Khương Hiểu và Tống Văn Dịch chào hỏi với Lữ Phẩm.

Lữ Phẩm bắt tay với hai người, ánh mắt vẫn rơi trên người Khương Hiểu, “Cuối cùng mỹ nữ Khương Hiểu của chúng ta đã tới, mau mời ngồi.”

Nói xong giao một phen, bữa tiệc bắt đầu.

Vị Kiều Vũ Phi này nhìn yếu điệu, uống rượu vào vô cùng hào phóng, thật sự có thể nói là “Nữ anh hùng” trên bàn rượu. Bàn ăn từ từ náo nhiệt lên, mấy vị phu nhân cũng bùng ly rượu lên, cô tới tôi đi.

Khương Hiểu không uống rượu, mọi người đều biết chuyện.

Lữ Phẩm khuyên mấy lần, “Hiếm khi hợp tác. Như vậy đi, đại diện Khương liền uống một ngụm, còn lại tôi mang hộ.”

Khóe miệng Khương Hiểu phảng phất qua nét cười lạnh.

Mấy người đàn ông bên kia cười nói: “Lữ tổng, cũng không thấy anh mang hộ rượu cho chúng tôi, vẫn là Khương Hiểu có mặt mũi.”

Khương Hiểu nhìn một bàn lớn người này, ngoài mặt tất cả mọi người trò chuyện riêng, thế nào tối nay đều giành chỉ vào cô. “Tôi là không thể uống rượu, nếu không về nhà không có cách nào ăn nói.”

“Cô cũng trưởng thành rồi, lẽ nào cha mẹ cô còn có thể quản cô?” Lữ Phẩm đi đến gần cô, một phát bắt được tay cô, làn da như mỡ đông, thật sự làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Khương Hiểu vừa muốn né tránh, Lữ Phẩm lại cầm chặt hơn. Hắn ta nhìn cô, đôi mắt tình ý triền miên. Khương Hiểu được khen là đệ nhất mỹ nữ người đại diện, quả thật danh xứng với thực, chính là không đủ “Thông minh”.

Khương Hiểu cũng không phải là chưa bao giờ gặp tên vô lại như vậy, sắc mặt của cô dần lạnh lùng, Lữ Phẩm này, cô nhất định sẽ làm cho hắn ta mất mặt. Khương Hiểu rất bình tĩnh nói: “Tôi thực sự không thể uống rượu, dị ứng cồn. Nếu chồng tôi biết tôi uống rượu, xem chừng ngày mai tôi không thể lăn lộn ở ngành này.”

“Ôi, cô cũng đã kết hôn rồi hả?” Mọi người kinh ngạc, trong lúc nhất thời chuyện trò chuyện đều dừng lại, mọi người cùng nhìn cô.

Lữ Phẩm thấy tất cả mọi người nhìn qua, khô khốc mà buông lỏng tay ra.

Nụ cười Khương Hiểu không sâu, “Tôi thuộc nhóm người đã kết hôn.” Cũng không nhiều lời, cô nâng chén lên, “Tôi lấy trà thay rượu kính các vị, thật sự xin lỗi.”

Mọi người có chút bán tín bán nghi với lời cô nói, nghe đồn trong giới, Khương Hiểu có bạn trai, ai ngờ được cô kết hôn rồi.

“Khương Hiểu, không biết chồng cô làm gì?”

Khương Hiểu: “Anh ấy cũng làm truyền thông.”

“Ôi, các người thật sự là phu xướng phụ tùy*.”

*Phu xướng vợ tùy: chồng làm gì vợ cũng làm theo. (Nguồn: Wikipedia)

Khương Hiểu cười cười.

Mọi người thấy cô không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao cô không phải là nhân vật chính gì.

Khương Hiểu ngồi xuống lần nữa, Mạc Lăng Thần ngồi ở bên phải cô nghiêng đầu, hỏi: “Có vẻ cô nhỏ tuổi hơn tôi?”

“Ai nói, tôi cũng 28 rồi, tôi đều báo cáo lão với ngoài giới. Không thấy bọn họ cũng gọi tôi một tiếng chị sao?”

Mạc Lăng Thần nhún nhún vai: “Lớn hơn vài tuổi thì sao? Trong giới chúng ta không phải có tình chị em hơn tuổi sao?”

Khương Hiểu: “...”

Mạc Lăng Thần còn nói thêm: “Vẻ mặt vừa rồi của cô thật sự rất dọa người.”

Khương Hiểu vươn tay, “Lời tôi nói cũng là lời rất thật.”

Mạc Lăng Thần nhìn lướt qua nhẫn trên ngón áp út của cô, giữa hai lông mày mang theo một chút vô lại, “Đạo cụ diễn này của cô, tổ phim rất nhiều. Taobao* mấy chục đồng, giống như mấy ngàn.”

*Tao bao: Taobao (theo tiếng Trung Quốc có nghĩa là “để tìm kiếm kho báu”) là một trong những hệ thống website bán hàng dạng thương mại điện tử hàng đầu tại Trung Quốc và hoạt động với mô hình tương tự eBay và Amazon. Nhằm ngăn cản sự bành trướng và mở rộng của eBay, Tập đoàn Alibaba đã quyết định thành lập trang Taoba vào ngày 10 tháng 5 năm 2003.

Khương Hiểu nâng chén nước lên, ánh mắt của Mạc Lăng Thần hoàn toàn có vấn đề. Tuy nhẫn này không đắt, phía trên cũng là khảm kim cương. Chẳng nhẽ lần tới, cô lại nói mình kết hôn, cần phải lấy giấy hôn thú ra, mọi người mới tin tưởng?

Trong lúc, Khương Hiểu ra ngoài nhận điện thoại, thuận tiện để lộ bực bội một chút ở bên ngoài. Cô hẹn đi xem phim buổi tối với Chu Tu Lâm xong. Chu Tu Lâm mới dinendian.lơqid]on gọi điện tới nói cho cô biết, đã đỡ Tiểu Đậu Nha ngủ thiếp đi, anh đang chuẩn bị ra ngoài.

Khương Hiểu đứng trên hành lang, gió mát thổi một lúc, chuẩn bị đi vào trong lấy túi cáo từ.

“Khương Hiểu____” Lữ Phẩm kêu lên, “Sao vẫn đứng ở chỗ này.” Lấy thân phận của hắn theo đuổi phụ nữ luôn chưa từng thua. Hắn gặp qua quá nhiều phụ nữ lạt mềm buộc chặt.

Khương Hiểu không để lại dấu vết mà nhú mày, “Lữ tổng, thật xin lỗi, trong nhà có chút chuyện, tôi phải đi về.”

Lữ Phẩm cảm thấy cô nói kết hôn đều là mượn cớ, “Khương Hiểu, trong tay tôi có kịch bản, có thời gian hay không, chúng ta cùng xem một chút.”

Dưới ánh đèn mờ, thỉnh thoảng có người đi qua.

Lúc này Khương Hiểu cũng không có một chút tâm tình qua loa với hắn. Người như Lữ Phẩm nhiều, ý có ít tiền, theo đuổi tiểu minh tinh mới ra mắt hoặc người đại diện trong giới, thậm chí là trợ lí nhỏ xinh đẹp cũng không buông tha.

“Cảm ơn, nhưng công việc của mấy người bọn họ cũng đã xếp hàng đến sang năm rồi.”

Lữ Phẩm gợi lên nụ cười, “Khương Hiểu, thực ra là như vậy, không biết cô có hứng thú tới Tân Dương chúng tôi không, nếu cô mang nghệ sĩ trong tay cô qua, tôi có thể nói với Hội đồng quản trị một

tiếng, có thể cho cô 3% cổ phần công ty.”

“Thật sự xin lỗi Lữ tổng, tôi ký hợp đồng suốt đời với Hoa Hạ.” Cô xê dịch cơ thể né tránh, trực tiếp đi qua từ bên cạnh hắn.

“Khương Hiểu____” Lữ Phẩm một phát bắt được tay cô, bốn về vắng lặng, hắn cũng thu hồi cái mặt nạ của ngày thường, “Làm người đại diện vất vả nhiều, cô muốn tôi cũng có thể cho cô!” Hắn ta đến gần cô từng chút từng chút, ép cô kề trên vách tường.

Sắc mặt Khương Hiểu đen đến cực điểm, gần như không do dự, nhấc chân cho hắn một quyền, “Xin lỗi! Tôi thật sự không cần!”

Lữ Phẩm bị đau, buông tay cô ra, khom lưng gào khóc vẫn kêu, hắn vừa đau vừa tức, “Khương Hiểu! Cô! Tôi chỉ cần nói câu đầu tiên có thể cho Tống Văn Dịch mất đi vai chính lần này.”

Khương Hiểu dừng bước lại, trên mặt không che giấu chút chán ghét nào. “Anh có thể thử xem.”

Lữ Phẩm cắn răng, “Cô có biết nhà sản xuất là anh họ tôi.”

Khương Hiểu xoay người, nhìn hắn ta, nhún nhún vai, thờ ơ mà cười cười, “Tùy anh.”

Lữ Phẩm chưa từng nếm qua ấm ức như vậy, “Cô chờ đi, cô đừng tới cầu xin tôi.”

Khương Hiểu mặc kệ hắn ta, đi thẳng về phía phòng được bao.

Mạc Lăng Thần ôm hai tay, luôn quan sát ở chỗ tối. Khi Khương Hiểu đến gần mới phát hiện cậu ta.

“Khương___Chị, khâm phục!” Khóe miệng cậu nổi lên ý cười, còn tưởng rằng đêm nay cậu có thể diễn một tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, đáng tiếc trong kịch bản không có nhân vật của cậu.

Khương Hiểu nhàn nhạt quét mắt nhìn cậu ta một cái.

Mạc Lăng Thần cười cười với cô, “Lần đầu tiên tôi thấy người đại diện đánh người, cô thật sự để cho tôi lau mắt mà nhìn. Khó trách Mạc Dĩ Hằng cũng từng khen cô.”

“Mạc tổng khen ngợi tôi?” Ban đầu Triệu Hân Nhiên và Mạc Dĩ Hằng ở cùng một chỗ, không ít lần Khương Hiểu khuyên Triệu Hân Nhiên chia tay với anh ta.

Mạc Lăng Thần kéo dài giọng nói, “Mạc Dĩ Hằng nói cô là một đóa___hoa hồng gai!”

Khương Hiểu tự nhiên cười một tiếng, “Kết thúc trò diễn, Mạc đại thần cũng có thể về nhà rồi.”

Khương Hiểu trở lại phòng, mọi người nói nói cười cười như trước.

Kiều Vũ Phỉ thấy Khương Hiểu đi vào, hơi kinh ngạc.

Khương Hiểu cầm túi, lên tiếng chào hỏi qua với đạo diễn Tôn. Tống Văn Dịch đang trò chuyện kịch bản với đạo diễn Tôn.

Đạo diễn Tôn gật đầu, “Vậy cô đi trước đi, về sẽ liên lạc lại.”

Tống Văn Dịch nhìn ra sắc mặt cô không bình thường, cũng đi ra theo, “Làm sao vậy?”

Khương Hiểu nói tiết mục xen giữa cho cậu.

Tống Văn Dịch đen mặt, “Lá gan Lữ Phẩm này thực sự là càng ngày càng lớn rồi, tôi đi dạy dỗ hấn.”

Khương Hiểu kéo cậu, “Thôi, đừng gây chuyện, coi chừng có phóng viên. Hơn nữa hấn cũng bị tôi đánh. Tức giận vì người như vậy không đáng.”

Tống Văn Dịch hừ lạnh một tiếng, “Hấn chính là thích ăn đòn, một lần thuận lợi làm cho hấn vô pháp vô thiên rồi.”

“Tôi đi trước.”

“Tôi tiễn chị.”

“Không cần, tôi đi xem phim, gần đây quá cả giận, không đi rạp chiếu phim xem, thực có lỗi với nỗ lực của đạo diễn và diễn viên.”

Tống Văn Dịch cười cười, “Nhất Nghiên cũng nói như vậy, tôi về bị cô ấy kéo đi xem hai đợt.”

Khương Hiểu cười không phúc hậu.

Tống Văn Dịch muốn nói lại thôi, “Khương Hiểu, có phải trường cao trung của các chị có một nam sinh tên là Tần Hành không?”

Trên mặt Khương Hiểu hiện lên nét kinh ngạc, “Nhất Nghiên đề cập qua với cậu?”

“Lần trước cô ấy đi công tác ở thành phố B, uống rượu say, tôi nghe cô ấy nhắc tới tên này.”

“Tần Hành là bạn học trung học của chúng tôi, nhưng mà, cũng đã

lâu chúng tôi không liên lạc.”

Tống Văn Dịch gật đầu, không hỏi lại.

“Tôi đi trước.”

Chu Tu Lâm này vừa chuẩn bị đi, Chu Tư Mộ thức dậy.

“Ba, ba không ở nhà con sợ!”

“Không phải bà cô cũng ở nhà sao? Được rồi, mau ngủ đi.”

“Ba, cô giáo chúng con nói, người nói dối mũi sẽ trở nên dài.” Cậu nhìn Chu Tu Lâm, đột nhiên dơ tay sờ sờ mũi anh. “Ba, rõ ràng ba muốn đi hẹn hò die,n; da.nlze.qu;ydo/nn với mẹ.”

Chu Tu Lâm nhú mày, ngày mai dù sao cũng không thể để cho cậu cảm thấy ngủ ban ngày quá nhiều. Anh nhìn đồng hồ, đã chín giờ rồi. “Chu Tư Mộ, con có ý kiến gì?”

“Con cũng muốn đi.”

Chu Tu Lâm không nói hai lời, thay đổi quần áo cho cậu, dẫn cậu ra ngoài. Từ lâu anh đã nắm đúng tính toán của con anh.

Khương Hiểu đứng ở ven đường chờ anh, thấy xe của anh, cô đi qua về phía trước, mở cửa lên xe.

“Mẹ_____”

“Ơ, không phải con ngủ thiếp đi sao?”

Tiểu Đậu Nha chu môi, “Mẹ, mẹ chưa về nhà con không ngủ được.”

Khương Hiểu: “...” Cô nhìn Chu Tu Lâm, cười hì hì, ép giọng xuống, “Ồi chao, anh cũng không trị được con.”

Chu Tu Lâm lái xe, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Cuối tuần báo trại hè cho con, không thể ở nhà mãi.”

Khương Hiểu cố nén cười, “Anh đã quên bây giờ trên chúng ta có năm ngọn núi lớn.”

“Anh đi nói.” Lời nói của Chu Tu Lâm hùng hồn.

Tiểu Đậu Nha được nước, “Con còn chưa từng đi ra ngoài xem phim tối đâu, thật vui vẻ nha.”

Khương Hiểu nói: “Cuộc đời luôn có rất nhiều lần đầu tiên.”

Cuối cùng một nhà ba người mua một đợt mười phần mười kia. Lúc này phần lớn còn tới xem phim đều là người yêu trẻ tuổi.

Chu Tu Lâm ôm Tiểu Đậu Nha, Khương Hiểu mua Popcorn và đồ uống ở quầy, dù sao đây là phối hợp tiêu biểu của xem phim, tuy là Chu Tu Lâm sẽ không ăn.

Khương Hiểu cảm thấy đây chính là khác biệt về mặt sinh hoạt của cô và Chu Tu Lâm. Có vài thứ biết rõ không có chất dinh dưỡng, không khỏe mạnh, chỉ cần ăn vui vẻ, cô sẽ mắt nhắm mắt mở, nhưng Chu Tu Lâm không giống, tính nguyên tắc của anh rất mạnh.

Tiểu Đậu Nha cũng rất ít ăn thứ này, điểm này cậu hoàn toàn di truyền Chu Tu Lâm, miệng chọn hung ác. Cậu nhắc tới duy nhất chính là kem ly của cậu, “Vì sao chị bán kem hết giờ làm chứ?”

Khương Hiểu giải thích, “Vì buổi tối ăn kem sẽ đau bụng.”

Tiểu Đậu Nha nhìn thùng Popcorn trong tay mẹ cậu, “Nhưng mẹ, buổi tối ăn Popcorn sẽ béo.”

Trái tim Khương Hiểu thắt lại rồi.

Chu Tu Lâm cười mà không nói, tùy ý hai mẹ con bọn họ thương tổn lẫn nhau.

Không ngờ người tới buổi chiếu phim tối cũng không ít, ghế đầu cũng có sáu mươi bảy mươi.

Một nhà ba người ngồi ở hàng thứ hai đếm ngược. Xem phim được một nửa, Tiểu Đậu Nha liền ngủ thiếp đi. Chu Tu Lâm ôm cậu vào trong ngực, Khương Hiểu cũng tựa vào vai anh.

Thấy thủ trưởng hải quân hô lên “Nổ súng!”. Khi hai chữ đó, nước mắt Khương Hiểu không ngừng được mà, ướt vai của Chu Tu Lâm. Cô hít hít mũi.

Chu Tu Lâm giơ tay phải lên, dùng cổ tay áo nhẹ nhàng lau lau nước mắt trên khóe mắt cô, lại xoa xoa đầu của cô, vẽ mặt cưng chiều.

Khương Hiểu quay đầu nhìn anh một cái, cái áo sơ mi đắt tiền, xem như hoàn toàn bị nước mắt của cô, nước miếng của con trai phá hủy.

Ánh sáng rạp chiếu phim thay đổi, sáng sáng tối tối. Một màn này thật sự làm cho người ta cảm động trước mắt ấm áp một trận. Hai cô gái trẻ phía sau kia, Popcorn cũng ăn không vào, nửa đêm xem phim còn bị ngược cún! Chó đáí rồi!

Hai người vẫn xem trứng màu* xong, cuối cùng mới rời khỏi.

*Trứng màu: những chi tiết thú vị không được xem xét cẩn thận trong phim và sẽ bị bỏ qua, có các đoạn phim xuất hiện sau hoặc sau khi cốt truyện được cuộn (thường là một số cảnh hài hước hoặc manh mối liên quan đến phần tiếp theo). (Nguồn: Baidu)

Mắt Khương Hiểu đỏ hồng, “Đã lâu không xem phim nhiệt huyết như vậy, nhân vật được chọn thật sự là thay đổi máu chốt của thành bại.”

Chu Tu Lâm ôm Tiểu Đậu Nha, “Mấy người kia của em, nhân vật của người nào không phải là em lựa chọn cẩn thận.”

Khương Hiểu nhếch khóe miệng, “Hết cách rồi, em phải chịu trách nhiệm với bọn họ.”

Ra khỏi rạp chiếu phim, bóng đêm một mảnh yên bình. Ánh đèn mờ, tia sáng dịu dàng.

Hai người cố ý thả chậm bước đi.

Khương Hiểu cong hai mắt lên, “Đã lâu chúng ta không đi xem phim rồi.” Cô nghiêng đầu qua, “Đột nhiên cảm thấy mình thật hạnh phúc.”

Chu Tu Lâm đáp lại một tiếng, “Cùng xem phim một hồi với em em liền cảmdieendaanleequuydonn thấy hạnh phúc, yêu cầu của em thật đúng là không cao.”

Khương Hiểu toét khóe miệng, “Vậy không giống nhau. Bởi vì anh và Tiểu Đậu Nha với em.”

Dọc đường hai người cười cười nói nói, về đến nhà cũng sắp hai giờ sáng.

Rạng sáng hôm sau, Khương Hiểu nhận được điện thoại của trợ lý Tiểu Vũ gọi tới.

Giọng Khương Hiểu khàn khàn, “Này_____”

“Chị Khương, rạng sáng có người mở bài viết đen cho chị ở khu Mèo.” “Khu Mèo” là diễn đàn nổi tiếng trong nước, rất nhiều fan minh tinh trà trộn như thế, minh tinh và nhân viên công tác đều rất chú ý từng cử động ở đây.

“Em gửi bài viết cho chị, hiện tại chỉ có khu Mèo có sao? Trên Weibo có không? Có nói tới Văn Dịch hoặc Giai Nhân không?”

“Em nhìn một chút, lại liên lạc với chị.”

“Đừng vội, có lẽ là những người buồn chán.”

“Em thấy lần này không giống....” Tiểu Vũ muốn nói lại thôi, “Chị Khương, chị xem trước.”

“Được.”

Khương Hiểu nhăn mày lại, một người đại diện minh tinh cô cũng có thể bị đen ở khu Mèo.

Chu Tu Lâm cũng thức dậy, “Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Nụ cười của Khương Hiểu xinh đẹp, “Chồng, vợ anh phải nổi tiếng rồi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuối cùng viết đến chỗ này rồi.

Chương 57

Editor: An Trà

Thật may là Khương Hiểu chỉ là một người đại diện, không phải đại minh tinh gì, bài đăng này ở khu Mèo cũng không làm dân tình dậy sóng. Sau khi nhìn thấy bài đăng cô cười một tiếng.

Chu Tu Lâm cũng xem xong, "Gần đây em có lấy được kịch bản nào không?"

Khương Hiểu lắc đầu một cái, "Không có. Máy người bọn họ đều đang quay phim, có mấy kịch bản nhỏ cũng chỉ là đang nói tới, chứ chưa quyết định."

Chu Tu Lâm trầm tư một lúc, "Máy người của em, gần đây xu thế quá mạnh, cản trở đường của người khác."

Khương Hiểu cảm thán, "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng." Trong ngành này có ánh hào quang tươi sáng, cũng có bóng tối xấu xa. Cô nghĩ đến Lữ Phẩm, cho là mình có chút tiền, thì đặt các loại quy tắc ngầm với người mới. Lữ Phẩm chính là đối tượng hoài nghi số một.

Chu Tu Lâm nhéo nhéo cô, "Em định xử lí chuyện này như thế nào?"

Khương Hiểu đã sớm không phải là trợ lý nhỏ năm đó, "Nếu như có người cố ý nhúng tay vào, chắc chắn sau đó sẽ có hành động. Bọn em đợi bên kia ra tay."

"Muốn tra ra người này không khó."

Khương Hiểu liếc anh một cái, "Chu tiên sinh, không cần phải gấp." Cô xuống giường, thay đồ, "Anh lại đi đăng kí trại hè cho Tiểu Đậu Nha, nó mới ba tuổi thôi mà."

Chu Tu Lâm sửa lại lời cô, "Bà Chu, nó đã ba tuổi ba tháng rồi."

Khương Hiểu kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời ở bên ngoài rọi vào, một mảnh sáng rực. "Thật ra anh có thể gửi Tiểu Đậu Nha đến tham gia trại huấn luyện diễn viên nhỏ."

Chu Tu Lâm chân đất đi đến, ôm lấy cô từ phía sau, cầm đặt lên vai cô, "Bây giờ không học gì đã diễn được thành thạo, đi học bổ túc một khóa, Em muốn con trai em sau này đoạt giải ảnh đế à?"

Khương Hiểu quay đầu, vừa đúng nhìn sát mặt anh, bị nhan sắc của anh mê hoặc, sững sờ nói: "Hình như cũng không sai."

Chu Tu Lâm nghiền ngẫm nhìn cô, nhìn vợ mình mê mẩn nhan sắc của mình, cảm giác cũng không tệ.

Cô đẩy đẩy anh, "Em đi xem Tiểu Đậu Nha một chút, chắc nó dậy rồi."

Chu Tu Lâm buông cô ra, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Buổi sáng, Chu Tu Lâm đến công ty, mở hai cái video hội nghị. Hoa Hạ đã đăng ký một công ty con ở Thành phố B, tên của công ty là truyền thông Mộ Hiểu, trong tương lai chủ yếu là nhắm vào các bộ phim truyền hình.

Chu Tu Lâm giao phó cho Tưởng Cần, "Nếu như trên web còn tuân

ra những tin tức liên quan đến Khương Hiểu nữa, thì cậu đem chuyện công ty truyền thông cho cô ấy biết."

Tường Cần hỏi: "A, Đây không phải là ngài chuẩn bị tặng quà đêm thất tịch cho phu nhân sao?"

Chu Tu Lâm ừ một tiếng.

"Phu nhân nhất định sẽ rất thích." Khương Hiểu có bảy mươi phần trăm cổ phần của công ty con, sau này sẽ trở thành Khương tổng.

Sau khi Khương Hiểu bị bêu xấu ở khu Mèo, cho đến trưa không khí ở lầu này vẫn như cũ, dù sao cũng đã nhìn quen người khác bị đẩy vào hoàn cảnh lớn, điều này tiểu Phong tiểu Lăng không xem là gì.

Kết quả buổi trưa, khu Mèo lại đăng lên một tin tức.

" Một người đại diện của những tiểu sinh nổi tiếng vì tài nguyên của nghệ sĩ mà không từ thủ đoạn, bồi ngủ, hối lộ tiền..."

Diễn đàn lại bùng nổ.

Là cá bay: Chủ post người dám trực tiếp chỉ điểm sao? Loại này không chỉ mặt gọi tên, sẽ làm tổn thương rất nhiều người.

Bảo Bảo phản đối gầy: Hãy cùng nhau loại trừ. Gánh vác tiểu sinh nổi tiếng được một năm, ZWA, HQ, SYW....

Lục Gia Bảo Bảo: Tại sao hôm nay đều là người đại diện? Có phải người đại diện của Tống gia không?

Mặt Trăng Nhất Hào: Tống Gia? Tống Trọng Cơ Âu Ba?

Em gái mê SYW: Dựa vào đâu! Chủ post không phải là nói đến người đại diện nhà tôi đâu nhỉ? Tôi đã nhìn thấy chị Khương, chị ấy rất tốt, rất thân thiện.

Lục Gia Bảo Bảo: Biết người biết mặt nhưng không biết lòng! Em gái nhỏ, vẫn còn nhiều chỗ em không thấy được đâu.

Xin chào tháng ba: Cả nam lẫn nữ trong "Ỗ Thiên" đều là nghệ sĩ của vị này, cố chấp phân tích! Xem ra chỗ dựa phía sau rất cứng rắn!

.....

Fan hâm mộ thảo luận.

Hơn nữa trong lúc đó, trên weibo cũng có mấy trang giải trí lớn bắt đầu đăng tin tức.

"Nguyên tắc người đại diện ở đâu? Giới hạn cuối cùng ở đâu? Người đại diện có thể vì tài nguyên của nghệ sĩ mà không từ thủ đoạn nào sao?"

Không có ghi rõ tên, vậy mà bình luận chỉ ném đá giấu tay hướng đến một người đại diện họ Khương.

Khương Hiểu uống trà lướt tin tức, dờ khóc dờ cười.

"Tôi nổi tiếng như vậy sao? Như thế nào làm cho người hâm mộ đều biết đến tôi."

Tiểu Vũ cũng phát bực, giận đến phát hỏa. "Đây nhất định là đã sắp xếp trước! Nếu không làm sao có thể có hiện ra nhiều bình luận ác ý này! Đây là do ai làm? Ở sau lưng bố trí hãm hại người khác."

"Chị Khương, hay là chị tắt bình luận đi?"

Khương Hiểu lắc đầu một cái, "Trước kia chị đã nói với bọn họ, nếu muốn nổi tiếng thì phải có năng lực chịu đựng rất lớn."

"Khương Hiểu, chị cũng muốn nổi tiếng?"

"Không muốn. Nhưng mà người ta lại muốn cho chị nổi tiếng!"

"Đúng là hoàng đế không vội thái giám đã gấp, không, là cung nữ gấp mới đúng."

"Không vội không vội, để xem bọn họ còn có trò gì."

Diễn đàn đang tranh cãi không ngừng. Ngay cả Tần Nhất Lộ đang quay phim ở đoàn phim cũng khoác com lê ra trận.

Người đi đường đáng yêu như bụi phương bắc: Đã xem xét chứng minh xong, chủ post có tư tưởng xấu xa, nghĩ người khác cũng giống mình. Chủ post là người đại diện của nhà nào? Đố kị ghen ghét, tại sao không tự cố gắng, nhanh chóng chọn một kịch bản tốt cho nghệ sĩ của mình.

Ta là chủ post: Đáng tiếc là thực lực so ra kém thủ đoạn của người ta thì sao? Việc gì có chuẩn bị thì nên, không chuẩn bị thì hỏng. Triệu Hân Nhiên nổi tiếng là tiểu tam, người ta là trợ lý của cô ấy, mấy năm nay nổi tiếng nhanh như vậy, cô nghĩ xem tại sao lại như vậy?

Người đi đường đáng yêu như bụi phương bắc: Người cút đi. Chó nhà ai tại sao lại không quấn chặt lại để ra ngoài sủa bậy.

.....

Đuổi theo người: Tôi muốn hỏi một câu, "Người đi đường đáng yêu như bụi phương bắc" ở trên, cô có phải là fan của anh Bắc không?

Tần Nhất Lộ sợ bị phát hiện, kinh sợ, lập tức chạy.

Thật là chuyện này càng ngày càng náo nhiệt.

Tưởng Cần từ trên lầu đi xuống, vui vẻ không dám làm phật ý, "Phu nhân, á, không, sau này tôi nên gọi ngài là Khương tổng."

Khương Hiểu không hiểu, "Trợ lý Tưởng, anh bị trúng loại gió gì vậy."

Tưởng Cần đưa văn kiện cho cô, "Quà của Chu tổng."

Khương Hiểu nhận lấy, "Cái gì vậy?" Cô nhanh chóng nhìn thấy, "Truyền thông Mộ Hiểu ----" Mộ Hiểu, là tên của Mộ Mộ và cô hợp thành. Trên mặt Khương Hiểu hiện lên nét vui vẻ.

"Chu tổng cố ý chuẩn bị vì ngài. Ngài định khi nào thì công bố?"

Khương Hiểu biết được tấm lòng của Chu Tu Lâm, "Trợ lý Tưởng, phiền ngài đi lên thay tôi cảm ơn Chu tổng một tiếng."

"Tôi nghĩ Chu tổng muốn ngài tự mình lên đó nói hơn."

Khương Hiểu: "Bây giờ tôi rất bận rộn, không thể phân thân."

"Ngài biết là người nào làm sao?"

Khương Hiểu trầm ngâm, "Người càng ưu tú thì có kẻ thù trong tối càng nhiều."

Tường Cần: "...."

Lúc hai người đang nói chuyện, Tiểu Vũ xông đến, mặt hưng phấn.
"Chị Khương, mau lên weibo. Anh Dịch ra tay rồi!"

Tống Văn Dịch V: Đây là người đại diện của tôi, người nhà của tôi, tôi tin tưởng cô ấy. @ người đại diện Khương Hiểu

Dịch Hàn V: Đây là người đại diện của tôi, người nhà của tôi, tôi tin tưởng cô ấy. @ người đại diện Khương Hiểu

Tần Nhất Lộ V: Đây là người đại diện của tôi, người nhà của tôi, tôi tin tưởng cô ấy. @ người đại diện Khương Hiểu

Hứa Giai Nhân V: Đây là người đại diện của tôi, người nhà của tôi, tôi tin tưởng cô ấy. @ người đại diện Khương Hiểu

Điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ: Chuyện trên web nói xấu người đại diện của công ty tôi @ người đại diện Khương Hiểu, lời đồn đãi, công ty tôi đã giao cho bộ pháp vụ xử lý. Từ lúc @ người đại diện Khương Hiểu gia nhập công ty tôi đến nay, căn cứ vào nhiệt huyết, tình yêu thương đối với điện ảnh và truyền hình, cần cù chăm chỉ. Hoa Hạ tuyệt đối không tha cho tiểu nhân chửi bới và miệt thị nhân viên của công ty tôi, công ty sẽ truy cứu chuyện này đến cùng.

Tiểu Vũ khó có thể kìm nén được hưng phấn, "Còn có Chu tổng nữa! Có Chu tổng đó! Chu tổng là lần đầu đăng weibo!"

Chu Tu Lâm: Tôi là Chu Tu Lâm, Khương Hiểu từng là trợ lý của tôi. Tôi ở đây, cô ấy không cần nịnh bợ bất cứ người nào khác. @ người đại diện Khương Hiểu

Chẳng ai nghĩ đến, Chu Tu Lâm sẽ ra mặt nói chuyện cho Khương

Hiếu, điều này có thể thấy được vị trí của Khương Hiếu ở Hoa Hạ không tầm thường. Tin đồn cô ấy là cấp cao nhất của người đại diện Hoa Hạ không phải là giả.

Tiểu Vũ muốn khóc, "Chu tổng thật quá quan tâm nhân viên! Chị Khương, Tại sao chị lại không để ý đến Chu tổng vậy?"

Khương Hiếu: "Anh ấy mở weibo lúc nào vậy?"

Tường Cần: "Có thể là mới lúc nãy."

Kết quả trò khôi hài này, còn phải để Khương Hiếu đến tổng kết.

Cô suy nghĩ một chút, mở một tấm hình trong điện thoại, đây là ảnh một nhà ba người bọn cô chụp ở công viên giải trí, bóng dáng ba người, thân mật hạnh phúc.

Người đại diện Khương Hiếu V: Những mưa gió, đã có hai người đàn ông này ở sau lưng tôi! Tôi sẽ cố gắng hơn nữa! Cảm ơn mọi người đã tin tưởng!

Bởi vì hình ảnh là một bức hình động bị che mặt, cũng ghi âm lại giọng nói của Tiểu Đậu Nha khi chụp.

"Mẹ, có thể cho con ăn một chút xiu kem được không?" giọng nói trẻ con ngọt ngào đã khiến cho một đám đông người vào xem.

"Nhìn bóng dáng cũng biết là một nhà ba người rất hạnh phúc!"

"Cho xin thấy mặt! Cho xin thấy mặt! Xin được thấy mặt tiểu chính thái. Dì sẽ mua kem cho con!"

"Chẳng lẽ không ai phát hiện, bóng dáng của người chồng nhìn cũng

rất tuần tú sao?"

"Ở trên đẹp trai có ích lợi gì? Cũng là cha của đứa bé rồi!"

Không ít con đường giao thức ăn rồi rít bày tỏ: Người đại diện nữ xinh đẹp như vậy quả nhiên đã sớm trở thành hoa có chủ.

Công ty trên dưới cũng bùng nổ, nhiều người quen biết Khương Hiểu cũng khó có thể tin được. Người ta không chỉ có kết hôn, ngay cả con trai cũng đã lớn như vậy rồi.

Trong cùng một lúc điện thoại của Khương Hiểu hiện lên thông báo liên tiếp.

Người ta đã sớm kết hôn, tin tức ở khu Mèo, trên weibo rộng lớn từng câu chữ cũng trở thành trò cười.

Rõ ràng là tin tức bêu xấu! Vậy mà lại trở thành một thanh thức ăn cho chó rồi! Đây là cuộc sống của người khác, người không biết, không nhìn thấy, người ta rất hạnh phúc!

Khương Hiểu đặt điện thoại xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lúc này chuông điện thoại di động của cô vang lên, trên màn hình hiện lên tên của Chu tiên sinh.

"Bà Chu, khi nào định tan việc?" Giọng nói của anh tràn đầy vui vẻ, làm người đàn ông sau lưng người đại diện Khương to lớn, cuối cùng cũng có thể trôi lên một góc.

"Tại sao anh lại không nói với em một tiếng, truyền thông Mộ Hiểu, chuyện gì đang xảy ra?"

"Quà đêm thất tịch."

Khương Hiểu trầm mặc một lúc lâu, trong lòng dâng lên một trận cảm khái, "Chu tiên sinh, cho em thêm mấy tháng, em giúp mấy người bọn họ tìm được một người tốt, em lập tức lui khỏi ngành!" Giọng nói leng keng có lực, từng chữ phát ra từ đáy lòng.

Chu Tu Lâm trầm mặc một lúc, anh cũng không nghĩ đến chuyện để cho Khương Hiểu rời khỏi ngành.

"Chu Tu Lâm --- ---"

"Anh đây."

"Anh đến đón em tan làm đi."

"Được."

Hôm đó hai người cùng nhau về nhà cha mẹ.

Cha Chu và mẹ Chu không có lên mạng, không biết xảy ra chuyện gì. Chu Tu Lâm đem dự tính đưa Chu Tu Mộ đến trại huấn luyện diễn viên nhỏ nói cho cha mẹ nghe.

Mẹ Chu phản đối, "Đứa bé còn nhỏ như vậy, đi cái việc cực nhọc như vậy làm gì!"

Cha Chu không thay đổi sắc mặt, cũng không phát biểu ý kiến.

Chu Tu Lâm nói: "Chính Mộ Mộ cũng muốn đi, như vậy cũng có thể rèn luyện một chút."

Thái độ mẹ Chu kiên quyết, "Mẹ phản đối. Mẹ kiên quyết không đồng ý cho Mộ Mộ tiến vào ngành giải trí. Các con không muốn nuôi, sau

này đem đứa bé giao cho cha mẹ."

"Mẹ, trại huấn luyện này đều là giáo viên chuyên nghiệp, lại có thể dạy nó lễ phép, còn có bồi dưỡng về phương diện cổ văn cầm kỳ thư họa." Khương Hiểu giải thích.

Mẹ Chu nhìn cô, "Đừng sử dụng các mối quan hệ trong ngành giải trí các con, bây giờ Mộ Mộ được giáo dục rất tốt. Giống như các con nói, hiện tại các con không bắt nó học cái gì, chỉ theo hứng thú của nó. Con người ta đến kì nghỉ hè, nếu không phải là đi ra ngoài chơi, chính là học lớp sở thích. Hai người các con trừ công việc ra thì cũng chính là công việc, có dẫn nó đi ra ngoài chơi sao?"

Chu Tu Lâm và Khương Hiểu biết lúc này cãi nhau với mẹ Chu cũng không được gì.

Mẹ Chu kêu một tiếng, "Mộ Mộ, đến đây với bà nội."

Chu Tư Mộ lập tức thả đồ chơi trong tay xuống, chạy đến, "Bà nội ----"

"Bà nội hỏi con, con muốn đi trại huấn luyện diễn viên nhỏ, hay là vẫn muốn ở với ông nội và bà nội, ông nội dạy con luyện thư pháp, bà nội kể chuyện xưa cho con nghe."

Chu Tư Mộ mím môi nhỏ, gật đầu một cái, "Con đã nghiêm túc suy nghĩ rồi, con muốn đi trại huấn luyện diễn viên nhỏ."

Mẹ Chu trong lòng hờn dỗi, trên mặt cứng đờ.

Cha Chu yên lặng đứng dậy trở về phòng sách.

Chu Tu Lâm và Khương Hiểu rất bình tĩnh.

Chu Tư Mộ đảo đảo mắt nhỏ, "Con ở khu mua sắm, người khác nói rằng con rất có khả năng làm một diễn viên nhỏ đó." Người ta vậy mà là một gốc mầm tốt.

Mẹ Chu buồn bực, không tình nguyện nói với Chu Tu Lâm và Khương Hiểu, "Các con sắp xếp đi, nhưng mà, mẹ nhắc nhở một chút, an toàn của Mộ Mộ là quan trọng nhất."

Chương 58

Editor: An Trà

Dĩ nhiên, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu không hi vọng sau này Tiểu Đậu Nha đi vào ngành giải trí, nhưng mà trước khi Tiểu Đậu Nha chính thức lên tiểu học, bọn họ muốn Tiểu Đậu Nha có thể trải nghiệm một tuổi thơ phong phú vui vẻ.

Sau khi quyết định đưa Tiểu Đậu Nha đến trại huấn luyện diễn viên nhỏ được đồng ý, Chu Tu Lâm thở phào nhẹ nhõm. Các trưởng bối có thể yêu cầu nghiêm khắc với anh, nhưng có Tiểu Đậu Nha ở đây, hầu như mọi nguyên tắc đều không tồn tại. Chu Tu Lâm có một trận lo lắng, có phải gia đình mình đã cưng chiều Tiểu Đậu Nha nhiều quá rồi hay không, nhưng mà cũng không sao, Tiểu Đậu Nha cũng không có ngang ngược.

Buổi tối, tâm tình cha Chu và mẹ Chu rõ ràng là sa sút, lúc ăn cơm cũng không nói lời nào.

Khương Hiểu thu vào trong mắt, trong lòng suy nghĩ, cô nói với Chu Tu Lâm: "Cha mẹ thật sự không dễ dàng gì, mong đợi con cái trưởng thành, lại mong đợi con của bọn họ lớn lên. Cha mẹ nhất định rất muốn Tiểu Đậu Nha có thể ở bên cạnh chơi với họ, lần đầu tiên em thấy đáng về mặt mác của cha."

Tất nhiên Chu Tu Lâm cũng hiểu ý định của mẹ, nhưng anh có kiên trì của anh. "Lúc anh ba tuổi cũng không giống như nó."

Tuổi thơ của Khương Hiểu coi như là nhẹ nhõm hơn nhiều so với

Chu Tu Lâm, anh là một học bá có chỉ số IQ rất cao, mà cô được nuôi rất buông thả, chơi bừa, xuống sông bắt cá tôm, cái gì cô cũng chơi qua.

"Yên tâm đi, hai ngày nữa cha mẹ sẽ thích ứng được. Bây giờ ngược lại anh lo lắng, Mộ Mộ có thể thích ứng ở trại huấn luyện hay không."

"Em đã hỏi, trên căn bản tuổi của nó sẽ không bị chọn đi diễn, chỉ là học Đường Thi Tống Từ*." Khương Hiểu cười hỏi, "Mộ Mộ, nếu để cho con đi diễn một tiểu thư đồng, con bằng lòng không?"

*Thơ ca thời Đường của Trung Quốc.

Bạn học Chu Tư Mộ thả khối rubik trên tay xuống, "Phim cổ trang? Không muốn nữa, con không thích mang đuôi sam*."

*Cạo nửa đầu tết bím tóc đuôi dài.

Khương Hiểu cố nén cười nhìn Chu Tu Lâm, "Nghe rồi chứ."

Sau khi trở về, Chu Tu Lâm nhận được một cuộc điện thoại, là Tưởng Cần gọi đến, anh ta còn tặng ca ở công ty.

"Chu tổng, đã tra được người đăng tin, là Lữ Phẩm."

"Là ai?" Căn bản là Chu Tu Lâm chưa từng nghe qua nhân vật này.

"Một trong những nhà sản xuất "Thiên nhai xích tử tâm", người đại diện số một của nữ. Tối hôm qua, phu nhân và hân vừa mới ăn cơm với nhau."

Đầu ngón tay Chu Tu Lâm nhẹ nhàng gõ một cái lên mặt bàn, "Gửi

tin tức cậu tra được qua mail cho tôi."

"Được." Tường Cần lại nói một câu, "Nhân phẩm của Lữ Phẩm rất cần bã, thích theo đuổi một số nghệ sĩ nữ vừa mới ra mắt, nhất là những cô gái xinh đẹp."

Chu Tu Lâm cười khế.

"Chu tổng, tôi còn tra được, tối hôm qua phu nhân đánh người, mà người bị đánh chính là hần."

Chu Tu Lâm có chút ngoài ý muốn, "Xảy ra chuyện gì?" Tối hôm qua anh cũng không có nghe Khương Hiểu nhắc đến chuyện này.

"Nội dung chi tiết tôi lập tức gửi qua mail cho anh." Tường Cần không dám nói, chỉ sợ vị lão đại này sẽ nổi đóa lên.

Chu Tu Lâm nhanh chóng hiểu được rõ ràng mọi việc. Anh không có nổi đóa lên, nhưng sắc mặt lại lạnh như một khối băng.

Loại tiểu nhân ngang ngược tàn ác này đơn giản chỉ là khối u ác tính trong ngành giải trí.

Lại nhìn thấy trong video, bộ dáng Khương Hiểu hung tợn đá hần một cái, anh bất giác bật cười, vẻ mặt căng thẳng từ từ giãn ra. Thân thủ cũng không tệ lắm.

Nhà xuất bản phải không? Anh cũng muốn xem một chút, rốt cuộc vị đại thần này có cái khả năng gì.

Lúc này ở ngoài cửa vang lên tiếng động.

Chu Tư Mộ lại đang làm nũng.

"Mẹ, con là con trai, mẹ không thể tắm cho con."

"Con có thể tự tắm sao? Còn phải gội đầu nữa đó."

"Con muốn cha tắm cho con."

Trước khi Khương Hiểu phát điên, Chu Tu Lâm đứng dậy đi ra cửa, thì nhìn thấy Chu Tư Mộ không mặc quần áo đứng ở cửa phòng tắm, một tay đặt trên cánh cửa, liều chết không buông ra, còn mang một cái phao bơi ngang hông.

"Cha, cha, chúng ta đi tắm đi." Tiểu Đậu nha vui mừng kêu lên.

Chu Tu Lâm cầm phao bơi lợi của cậu bé lên, "Chỉ có thể tắm, tối nay không được bơi." Nói xong, anh nhìn về phía Khương Hiểu, "Để anh."

Khương Hiểu lẩm bẩm một câu, "Không phải anh nói sau này sẽ tắm cùng với vợ anh sao!"

Bước chân của Chu Tu Lâm dừng lại, nén cười, yên lặng quay đầu lại nhìn vợ của anh, khả năng nói ra những lời này của anh đôi khi cũng không tệ. Anh đẩy đẩy Tiểu Đậu Nha, "Con vào trước đi, cha lập tức đến."

Khương Hiểu không muốn để ý hai cha con bọn họ nữa, "Em đến phòng sách."

Chu Tu Lâm kéo tay của cô, trong nháy mắt cô đụng vào lồng ngực anh. "Làm gì vậy, còn không giúp con trai của anh đi tắm?"

"Ghen?" Khóe mắt Chu Tu Lâm tràn đầy vui vẻ, "Trước tiên chồng

em sẽ giúp con trai của em tắm, một lát nữa sẽ tắm với em."

"Đi đi đi! Không biết ngượng ngùng." Mặt Khương Hiểu lập tức đỏ, vội vàng đẩy anh ra, chạy đến phòng sách nhanh như một làn khói.

Khương Hiểu đến phòng sách, tiếp tục dùng máy tính để bàn. Cô lên weibo, phát hiện hôm nay cô có thêm một trăm nghìn người hâm mộ, đều là fan của mấy người bạn Tống Văn Dịch. Không ít người hâm mộ nhắn khích lệ cô, nói cô đừng bị những lời nhảm kia ảnh hưởng, giúp thần tượng của bọn họ nhận được kịch bản tốt, hãy để lửa tình yêu thần tượng của họ cháy bùng.

Tim của người hâm mộ cũng là bị tan vỡ.

Dĩ nhiên không ít người hâm mộ cũng nhắn lại, bày tỏ cảm xúc muốn thấy mặt một nhà ba người của cô.

Tất nhiên Khương Hiểu sẽ không đăng lên, nhưng mà, cô muốn đăng một bài lên weibo.

"Chủ nhật, cùng tiên sinh và Tiểu Đậu Nha đi J lớn, mục đích là để cho Tiểu Đậu Nha trải nghiệm không khí trường học, sau này có thể giỏi văn võ nhiều mặt giống như tiên sinh. Trên đường rất nhiều nam sinh chạy xe chở bạn gái của mình, đi ngang qua chúng tôi. Tiểu Đậu Nha rất thích chạy xe đạp, dĩ nhiên trước mắt xe của nó vẫn còn là bốn bánh. Thấy các anh chị ái mộ không ngừng, nói: Mẹ, chờ sau này con chạy được..... Tôi tưởng con trai tôi sẽ nói, sau này sẽ chạy xe chở mẹ. Kết quả, con tôi nói, mẹ, chờ sau này con chạy được con muốn chở Đóa Đóa (bạn học nữ cùng lớp với nó). Đứa con trai này thế nào cũng là của người khác. Tiên sinh ở bên cạnh, ung dung thản nhiên nói: "Không sao, anh có thể chở em."

Cô đăng xong, phải đi xem weibo của mấy người bạn Tống Văn Dịch.

Weibo của Tống Văn Dịch là studio đang xử lý, còn của Tần Nhất Lộ và Dịch Hàn trước mắt vẫn nằm trong tay bọn họ.

Hiện tại Khương Hiểu cũng đang theo dõi chặt chẽ, sợ bọn họ đột nhiên ném ra một quả bom. Cô tính chờ "Ý thiên" quay xong, sẽ thu hồi lại weibo của hai người bọn họ, sau này cũng đều giao hết cho studio xử lý.

Hiện tại Tần Nhất Lộ vẫn theo yêu cầu của cô, cách một ngày sẽ đăng một bài lên weibo. số lượt xem của weibo cũng không tệ lắm, cô ấy hóa trang "Triệu Mẫn" quả thật làm cho người khác kinh ngạc vui mừng, trang phục và tạo hình rất tinh tế, hơn nữa Tần Nhất Lộ hóa trang thành nam lại thêm một phần anh khí.

Mặc dù Châu Ngọc đã làm trước, bộ phim làm lại này cũng làm cho người khác rất mong đợi.

Ngay lúc này, weibo đột nhiên hiện ra vài bình luận, Khương Hiểu mở ra, tất cả đều là lời bình luận của người hâm mộ trong bài cô mới vừa đăng.

"Tối nay lại ăn phải một nồi thức ăn cho chó rồi! Tôi vẫn đang tiêu hóa!"

"Chị Khương, chị mang Tiểu Đậ Nha ra diễn trò! Để Tiểu Đậ Nha diễn em trai của anh Dịch!"

"Mẹ chồng, con dâu người ở chỗ này!"

.....

Bình luận cứ hiện lên liên tiếp, hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của Khương Hiểu.

Cuối cùng Khương Hiểu cũng hiểu rõ, theo như lời những người đại diện khác, loại chương trình thị trường của lứa trẻ dễ thương đã đến mức độ nào rồi. Hiện nay những lứa trẻ dễ thương có thể so sánh với mấy vị sát thủ sư cô thời kì hưng thịnh TVB năm đó.

Tiểu Đậu Nha nhà cô thật sự rất có tiềm chất nổi tiếng.

"Chị Khương, thật hạnh phúc đó!"

Người hâm mộ không cảm thấy hứng thú về chồng cô, ngược lại rất thích Tiểu Đậu Nha. Tâm tình Khương Hiểu thoải mái, tưởng tượng sau này Chu Tu Lâm dẫn Tiểu Đậu Nha đi tham gia chương trình "Ba ba mình đi đâu thế" cũng không tệ đâu, nếu không cô muốn dẫn Tiểu Đậu Nha đi tham gia chương trình "Mẹ là nữ thần".

Chờ lúc cô chuẩn bị rời khỏi, vô tình liếc đến một tệp văn kiện trên máy.

Khương Hiểu không tự chủ được mở ra, nhìn một lượt, cô đã hiểu rồi.

Chu Tu Lâm giúp Tiểu Đậu Nha tắm xong, đã là nửa tiếng sau, không thấy Khương Hiểu ở phòng ngủ, anh lại đến phòng sách.

Biết anh đi vào, cô vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Chu Tu Lâm lướt qua màn hình máy vi tính, "Nhìn lên!"

Khương Hiểu bĩu môi, "Không, em quang minh chính đại mà nhìn. Anh định làm gì?"

Chu Tu Lâm híp mắt, "Loại người như thế này còn trộn lẫn vào trong

ngành."

Khương Hiểu trầm ngâm nói: "Anh đừng nhúng tay vào có được không, em có thể tự xử lý tốt." Cô nắm lấy tay anh, "Anh còn nhớ ban đầu anh và em nói những lời đó không? Em không muốn cái gì cũng phải dựa vào anh. Đương nhiên, nếu như không có anh, em cũng không thể nào có được thành tựu như bây giờ."

Chu Tu Lâm nâng khóe môi, "Em quên anh cũng là một thương nhân rồi, giúp em cũng là tự giúp anh."

Ngược lại nghe anh nói xong cảm thấy nhẹ nhõm, Khương Hiểu nói: "Anh không biết bây giờ trong ngành đều nói em có lão đại bảo bọc sao? Hâm mộ ghen tị hận!" Cô tiến tới bên tai anh, "Cảm ơn anh!"

Giữa bọn họ, chưa bao giờ nói với nhau, anh yêu em hay em yêu anh.

Nhưng mà hành động đẹp hơn lời nói, đó chính là hiểu nhau.

"Đúng rồi, em nghe nói Mạc Dĩ Hằng muốn hủy hôn với Hàn Nhị?" Hôm nay cô bị chửi, liên quan đến Triệu Hân Nhiên cũng bị người khác lôi ra. Sự kiện lúc đó gây xôn xao dư luận, ép Triệu Hân Nhiên rời khỏi ngành, mới bình tĩnh lại.

Chu Tu Lâm đáp một tiếng, "Vốn là đính hôn, ham muốn kiểm soát của Hàn Nhị quá mạnh mẽ, Dĩ Hằng sẽ không tìm cái gông xiềng cho mình."

Khương Hiểu thở dài một cái, đột nhiên trong lòng cảm thấy chua xót. Có thể gặp được Chu Tu Lâm, vận khí của cô thật sự rất tốt. "Hi vọng Hân Nhiên có thể thoát ra nhanh một chút." Phụ nữ gặp phải loại đàn ông này cũng là do số phận. "Sau này anh cũng nên ít đi

chơi cùng với Dĩ Hằng đi." Nói xong cô lại hối hận.

Chu Tu Lâm dù bận vẫn ung dung nhìn cô, trong mắt lóe lên vẻ hài hước. Anh cúi đầu, giọng điệu cuối cùng mang theo một chút mê hoặc, "Nếu em lo lắng, chờ sau khi rời ngành, có thể làm trợ lý của anh."

"Nghĩ thật hay." Khương Hiểu vỗ một cái lên ngực anh, "Em đi tắm."

"Bà Chu, anh không ngại tắm thêm một lần nữa."

Ngày hôm sau, nhà sản xuất "Thiên nhai xích tử tâm" mở hội nghị khẩn cấp, phải thay đổi vai nam chính.

Đạo diễn rất tức giận, "Thời gian chỉ còn một tuần, bây giờ tìm đâu ra một nam chính đây!"

Lữ Phẩm: "Diễn viên nam nổi tiếng có rất nhiều, tôi sẽ tìm cho anh."

"Lữ tổng, ngài đừng làm rộn. Bây giờ anh kiếm đâu ra một Tống Văn Dịch nữa?"

"Vậy hãy để cho Mạc Lăng Thần diễn nam chính đi."

"Vị tổ tông Mạc Lăng Thần này, anh còn không biết sao? Cũng vì nam thứ ít phân đoạn, người bố trí cũng hài lòng, anh ta mới nhận."

"Anh gấp cái gì? Chuyện tiền bạc anh không cần lo lắng."

"Lữ tổng, Tống Văn Dịch diễn nam chính, với sự nổi tiếng bây giờ của anh ta có thể làm cho bộ phim này thành công, nữ chính đã là người mới. Nam chính cũng là một người mới, tôi sẽ không quay." Ông có thể không vội sao, gấp phải một nhà sản xuất như vậy đúng

là xui xẻo!

Lữ Phẩm muốn Khương Hiểu đi cầu xin hãn, người đại diện số một của Hoa Hạ phải không? Nếu bộ phim này bị hủy, thì vị trí của cô cũng không thể giữ được!

Khương Hiểu và Tống Văn Dịch nhận được tin tức. Cô vừa mới chuẩn bị đi tìm Tống Văn Dịch, thì Tống Văn Dịch đã tìm đến cô.

"Chị Khương, em quyết định bỏ "Thiên nhai xích tử tâm"."

"Trước mắt không nên gấp, bên kia cũng không chính thức hủy bỏ hợp đồng. Bọn họ cũng đã nói rằng, hủy bỏ hợp đồng, phải bồi thường gấp ba lần so với quy ước." Khương Hiểu cười.

"Không cần chờ. Loại người như Lữ Phẩm nhân phẩm quá kém, có thể hợp tác gì với loại người như thế."

Khương Hiểu suy nghĩ trong chốc lát, "Vậy chúng ta đưa tin tức, từ chối diễn!" Cô nháy mắt mấy cái, "Gần đây chị giúp em tìm một bộ phim, của đạo diễn Ngô. Chị đã nói qua với anh ta, anh ta muốn tìm em. Nhưng mà bộ phim sẽ bắt đầu vào cuối năm nay."

Tống Văn Dịch cười: "Phim điện ảnh của đạo diễn Ngô rất đáng mong chờ."

Sau khi hai người bàn bạc xong, lấy danh nghĩa của studio đăng lên.

"Những ngày gần đây, trên web xuất hiện một số lời đồn đãi, về những lời đồn đãi này, xin đừng tin! Văn Dịch quyết định từ chối diễn vai nam chính của "Thiên nhai xích tử tâm", cảm ơn mọi người đã ủng hộ Văn Dịch, anh ấy sẽ dốc lòng lựa chọn kịch bản tốt hơn, lựa chọn đối tác hợp tác, vì mọi người mà làm ra một tác phẩm xuất sắc

hơn."

Tin tức vừa đăng lên, người hâm mộ của Tống Văn Dịch bùng nổ, nhà sản xuất cũng loạn. Nếu như theo lời đạo diễn, bây giờ biết đi đâu tìm một nam chính có cùng cấp bậc với Tống Văn Dịch?

Lữ Phẩm tức giận muốn học máu, "Gọi điện thoại cho Khương Hiểu, hẹn gặp mặt với cô ta."

Tiểu trợ lý căng thẳng, "Đã gọi, Khương Hiểu không muốn gặp ngài."

"Mẹ kiếp! Người phụ nữ này điên rồi sao? Từ chối diễn! Con mẹ nó bọn họ có biết là phải bồi thường tiền không."

"Bên kia nói, tiền bồi thường ngày mai sẽ gửi qua ngân hàng."

"Con mẹ nó, sao Tống Văn Dịch lại hồ đồ như vậy? Khương Hiểu đã cho hắn uống cái gì rồi!"

Chương 59

Editor: Lạc Tâm Vũ

Một thay đổi từ chối của Tống Văn Dịch, trong nháy mắt đã dẫn phát một trận thảo luận nóng sốt trong giới. Không ít người cảm khái, Tống Văn Dịch -trọng tình cảm, bảo vệ người đại diện như vậy. Về phương diện khác, người trong giới cũng nổi dậy chú ý với Khương Hiểu. Người đại diện này thật là không thể khinh thường.

Lẽ nào là kế tiếp Chu Vận? Hoa Hạ cũng đủ bản lĩnh, đi một Chu Vận, lại đến một người Khương Hiểu nữa.

Sao người đại diện có chút bản lĩnh đều là Hoa Hạ?

Đây là kiếp trước Chu Tu Lâm tu được cái phúc gì?

Đương nhiên Chu Tu Lâm sẽ không dễ dàng bỏ qua Lữ Phẩm, gây ông đập lưng ông. Không đến hai ngày, các trang web lớn đề cập đến tin tức Lữ Phẩm quy tắc ngầm với người mới hoàn toàn bùng nổ.

Lúc đó, Lữ Phẩm đang họp ở công ty, dự định liên hệ một tiểu sinh* tới diễn nam số một 《 Thiên nhai xích tử tâm 》 , trong lòng mắng Tống Văn Dịch 1000 lần. Trợn lí vội vội vàng vàng xông tới.

*Tiểu sinh, tiểu hoa đán: dùng để gọi nghề nghiệp là diễn viên, giới tính nam hoặc nữ đóng những vai còn trẻ bằng độ tuổi của nhân vật chứ không dựa vào độ tuổi thật của diễn viên. Tương tự ngày nay, hai từ này dùng để gọi các nam nữ diễn viên còn trẻ, có ngoại hình

xinh đẹp và nổi tiếng như nhân vật và độ tuổi được thể hiện trong tác phẩm. (Nguồn: <https://saostar.vn/dien-anh/hoa-dan-tieu-sinh-va-tu-dai-hay-doc-de-tranh-goi-ten-bua-bai-990481.html>)

“Lữ tổng, không xong rồi!”

Lữ Phẩm vừa nhìn, mặt xanh như tàu lá, khẩn trương nói: “Mau liên lạc với các nhà truyền thông, để bọn họ đều nhanh chóng hủy bỏ.”

Trợ lý nghiêm mặt, “Tôi sẽ đi.”

Truyền thông qua quýt cho xong chuyện với Lữ Phẩm bên này, làm dieendaanleequuydonn gì vẫn làm. Sau khi trắng trợn tuyên truyền qua trên truyền thông, ngay sau đó mấy nữ nghệ sĩ có quan hệ thân mật với Lữ Phẩm cũng đi ra rồi.

Tên thứ nhất mắng to Lữ Phẩm không biết xấu hổ, lúc trước đồng ý cô ta làm nữ chính, kết quả ngủ với cô, không còn việc này.

Tên thứ hai mắng to Lữ Phẩm đùa giỡn tình cảm của cô, khi ở cùng cô, còn ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác.

....

Ảnh chụp, từng giọng nói bùng nổ ra, chứng cứ rành rành như núi, vở kịch lớn hàng năm không gì hơn cái này.

Cả người Lữ Phẩm mệt mỏi ngồi ở đằng kia, nghe trợ lý báo cáo, “Mấy nhà truyền thông đều đã liên lạc qua...”

“Liên lạc qua? Vì sao không hủy bỏ?”

“Lữ tổng, tôi cũng không có cách nào, nếu không thì ngài liên lạc với

bọn họ.”

Hai mắt Lữ Phẩm trừng giống như chuông đồng, dơ tay đập chén nước trên bàn. “Mẹ nó! Rốt cuộc là ai đang làm lão tử! Có phải Khương Hiểu làm không?”

Trợ lí lắc đầu, “Tôi không biết, nhưng cảm thấy không giống. Hai ngày này hình như Khương Hiểu phải đi tham gia một hồ sơ tiết mục người đại diện.” Người ta không rảnh!

Lữ Phẩm nghiêng rằng, “Để tôi điều tra ra là ai đang làm đen tôi, tôi không quá chết hấn! Nhanh đặt máy bay giúp tôi, tôi đi châu Úc một đoạn thời gian.”

“Vậy chuyện này xử lí như thế nào?”

“Bộ phận quan hệ xã hội làm cái gì?! Công ty nuôi bọn họ cũng không lấy tiền à?” Hấn ta điên cuồng hét lên một trận, trong lòng cũng hiểu, lúc này lại giải thích, người khác cũng sẽ không thể rõ ràng.

Trợ lí bất chấp khó khăn trả lời: “Tôi hiểu.”

Dù sao bất kể quan hệ xã hội như thế nào, Lữ Phẩm cũng tẩy không trắng rồi.

Chuyện Lữ Phẩm này bùng nổ ra, cũng làm cho không ít người bị hại trước đây hả lòng hả dạ. Nhưng chỉ là người có lòng vừa nhìn liền đoán được Lữ Phẩm là đắc tội với người khác, chủ yếu chính hấn ta không biết đắc tội với ai.

Khương Hiểu để phòng công tác trực tiếp đưa tiền vi phạm hợp đồng qua, cũng không muốn lại tiếp xúc với Lữ Phẩm.

Bây giờ Lữ Phẩm bên kia âm ỉ người chết ngựa đổ, nghe nói công ty cao cấp cách chức hẳn ta rồi. Người như Lữ Phẩm, giới gì cũng có. Chỉ là cô có khả năng đối đầu với hắn, những thứ kia không có lực lượng, lại là người có lòng tham, tự nhiên sẽ mắc bẫy của cô.

Khương Hiểu đang nghiên cứu 《 Người đại diện đẹp nhất 》 , hồ sơ tiết mục này là tiết mục giải trí trọng điểm năm nay đài J muốn đánh tạo ra, mời cố định bốn người đại diện đi trấn nhỏ cạnh biển ở thời gian hơn ba ngày, quay cuộc sống của người đại diện, triển khai công việc. Chương trình dinendian.lơqid]on yêu cầu, mỗi kỳ mỗi người đại diện có thể mời một người bạn thân sum họp tới làm khách.

Khương Hiểu đứng dậy ra khỏi văn phòng, “Tiểu Vũ, tôi đi tìm Chu tổng nói chuyện này.”

Tiểu Vũ do dự nói: “Chị Khương, chị không mang đồ lên sao?”

“Ừm?”

Tiểu Vũ: “Chu tổng cũng giúp ngài nói chuyện ở trên mạng, hơn nữa anh ấy vì chợ mới mở Weibo. Phần ân tình này, ngài không mời Chu tổng ăn bữa cơm, ít nhất cũng mua một món quà bày tỏ một chút chứ. Sao chị có thể tay không đi lên chứ?”

Khương Hiểu: “...” Làm sao em biết chị chưa từng cảm ơn anh ấy?

Tiểu Vũ: “Chị Khương_____”

Khương Hiểu nuốt nước miếng một cái, “Chị biết rồi, hôm nay chị không chuẩn bị, lần sau chị sẽ bổ sung đi.” Cô đi lên lầu gặp Chu Tu Lâm trong ánh mắt tức giận của trợ lý.

Tường Cần vừa thấy cô đến thì cười, cười sáng lạn như bông hoa.
“Phu nhân, tới tra gác hả.”

Khương Hiểu tới gần anh, Tường Cần vội vàng lui về sau một bước.

“Phu nhân, giữ một khoảng cách. Tôi sợ tôi và cô tới gần quá mức, tiên sinh sẽ giết tôi.”

Có đôi khi Khương Hiểu suy nghĩ, làm sao Chu Tu Lâm có thể thích Tường Cần như vậy, có lẽ Tường Cần thú vị đi. “Trợ lí Tường, đừng như Tiểu Vũ có quà muốn đưa anh.”

Ánh mắt Tường Cần lưỡng lự, “Cô ấy cũng quá khách khí, tôi nhắc tay chi lao* mà thôi.”

*Nhắc tay chi lao: việc nhỏ, không đáng đề cập, tiện tay mà làm.

Khương Hiểu cười, “Nhắc tay chi lao, đã có một người bạn gái, anh đây nhắc tay thật tốt.”

Tường Cần thu hồi vẻ mặt, “Phu nhân, tôi nào dám đào góc tường của cô.”

“Anh có thể đào đi sao?”

“Chị Khương____” Tường Cần lập tức chữa lại, lời thề son sắt, “Ngài yên tâm, chỉ cần tôi và tiên sinh đi công tác, trong vòng ba thước của tiên sinh, tuyệt đối không có phụ nữ tới gần.”

Dứt lời, cánh cửa phòng họp mở ra, Chu Tu Lâm và một người mỹ nữ dáng người cao gầy cùng đi ra.

Tường Cần nói thầm một câu, “Phải mất mặt như vậy sao hả!”

Khương Hiểu khẽ cười một tiếng.

Chu Tu Lâm lịch sự vươn tay, “Dur tổng, hợp tác vui vẻ.”

Khuôn mặt được trang điểm của mỹ nữ thay đổi đẹp đẽ, một cái nhún mày một nụ cười, ngoảnh đầu thùy mị, “Hợp tác vui vẻ, Chu tổng. Tôi rất mong đợi.”

Hai người đứng chung một chỗ, thật sự làm cho người ta không dời mắt được.

Ánh mắt Chu Tu Lâm nhìn đến bên cạnh, chuyển tầm mắt qua, thấy Khương Hiểu và Tưởng Cần.

Mỹ nữ cũng dời ánh mắt, tầm nhìn rơi vào trên thân hai người kia, không nhìn kỹ nhiều. “Vậy Chu tổng ngài làm việc trước, tôi vào từ trước.”

Người vừa đi, Chu Tu Lâm nhìn cô, nhiều hứng thú, “Sao đột nhiên lên đây?”

Khương Hiểu đi tới, “Công việc.” Cô thẳng sống lưng, đi vào văn phòng của anh.

Chu Tu Lâm rót cho cô một cốc nước, Khương Hiểu nhìn cái cốc, dĩ nhiên là một đôi với anh. “Anh mua khi nào? Sao em không biết.”

“Lần trước đi công tác tiện thể mang về.”

Người này thật là có đủ thâm trầm.

Khương Hiểu nhìn anh, “Hồ sơ tiết mục giải trí này, có phải anh cũng

đầu tư hay không?”

Chu Tu Lâm gật đầu, “Theo như ý của chính em, muốn đi thì đi.”

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, “Nhưng mỗi kỳ phải tìm một bạn bè tới, cái này ngược lại em tìm không được.”

“Bây giờ em có người để chọn?” Chu Tu Lâm biết cô nói như vậy, là có ý tham gia.

“Văn Dịch có thể, vốn là dự định mở rộng cậu ta về phía tiết mục giải trí. Nhất Lộ không được, em sợ bản thân cô ấy bay lên không thu về được.” Khương Hiểu để cái cốc xuống, đi đến trước mặt anh, “Em có thể mời Tấn Trọng Bắc, anh ta nổi tiếng nhiều như vậy, nếu có thể tham gia nhất định sẽ rất vang động.”

Chu Tu Lâm tự tiểu phi tiểu, thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, nghĩ cũng thật là đẹp.

Khương Hiểu nói xong lại có chút buồn bã, “Thật sự bất đắc dĩ, em liền đưa Nguyên Nguyên lên đi. Chị họ thay mặt em, chị em tình thâm cũng rất tốt.”

Chu Tu Lâm nhú mày, bình tĩnh nói: “Cũng có thể mang người nhà.”

Khương Hiểu kệt lời rồi, “Mang anh hay Tiểu Đậu Nha?”

Chu Tu Lâm hí hí mắt, ánh mắt nguy hiểm, “Em nói đấy?”

Khương Hiểu thấy con ngươi của đôi mắt đen nhánh kia hiện lên một chút gian trá, “Chồng, bình thường anh làm việc quá vất vả rồi. Làm sao em đến chương trình có thể lại làm phiền anh đây. Hì hì, em đưa dieenndkdanleeequhydonnn con trai lên là có thể rồi.” Lên chương

trình cùng anh, đó không phải là bùng nổ rồi!

“Có thể. Anh không lên, Tấn Trọng Bắc cũng không thể lên.”

Cái gì là nhìn ở lập trường kinh doanh, chó má. Người nào bắt đầu đến ăn dấm chua, bá đạo vô pháp vô thiên rồi!

Sau khi tháng bảy đi qua, khách quý mùa đầu tiên của 《 Người đại diện đẹp nhất 》 đã định xuống, khách quý cư trú khắp nơi, Khương Hiểu, Thịnh Mỹ Na, Phương Mục (Nam), Tôn Tịnh.

Tuổi bốn người đại diện không kém nhiều, trong tay đều có nghệ sĩ nóng nhất đương thời. Như vậy cũng thuận tiện, đến lúc đó mang lại sức nóng cho chương trình.

Khương Hiểu vẫn rất xoắn xuýt ở trên việc chọn khách quý.

Sau khi người trong nhà biết cô muốn tham gia tiết mục, còn bàn bạc về việc chọn khách quý một phen, Chu Nhất Nam Chu Nhất Bắc đều muốn ghi danh.

Thím hai cố ý tìm đến Khương hiểu, để cô đưa Chu Tu Trạch đi tham gia chương trình, như vậy liền có thể thuận tiện xem tướng một người vợ cho Chu Tu Trạch ở trong tiết mục.

Khương Hiểu cố nén cười, “Thím, đó chính là tìm bạn trăm năm cho Chu Tu Trạch ở trước mặt người xem của cả nước hả?”

Thím hai cũng cười, “Thì để cho nó biết, thím vội vàng bao nhiêu.”

Trái lại mẹ Chu nói, “Hiểu Hiểu, con có thể cùng tham gia với Nhất Nghiên, không nói quan hệ của các con là cô*, liền nói quan hệ của các con là bạn cùng học.”

*Cô: là cách gọi chung của con gái và con dâu.

Khương Hiểu: “...” Nhỡ bọn họ gây gỗ không hợp một lời trong chương trình, ai tới cứu trận? Cô không từ chối trực tiếp, nói sau khi trở về suy nghĩ thêm một chút.

Sau đó, Chu Tu Lâm nói chuyện này, anh cũng không vào danh sách được tuyển chọn, những người khác cũng không cần tham gia. Câu nói đầu tiên tháo gỡ vấn đề khó khăn của Khương Hiểu.

Nghĩ trước nghĩ sau, Khương Hiểu quyết định chọn khách quý, cha cô, Tống Văn Dịch, Tấn Trọng Bắc (được tuyển chọn), người cuối cùng là khách quý thần bí, tạm thời không công bố ra ngoài.

Tống Nguyên lén lén hỏi thăm, bị khách quý thần bí cuối cùng có thể là cậu không? Dù sao chỉ có số người cuối cùng rồi.

Cậu không được trực tiếp đi hỏi chị cậu, liền tìm Chu Tu Lâm.

Tống Nguyên còn nhuộm một đầu tóc vàng, nếu Tưởng Cần không dẫn cậu vào, cậu ta hoàn toàn không vào được đến tầng lầu này.

Cậu đứng ở trước bàn làm việc của Chu Tu lâm, “Anh rể, chị em có đề cập khách quý thần bí với anh không?”

Chu Tu lâm lắc đầu một cái.

“Vậy em có khả năng không?” Tống Nguyên chỉ chỉ chính mình.

Chu Tu Lâm cười, “Hắn là không có khả năng.”

Tống Nguyên thở dài một hơi, “Anh rể, anh xem em phù hợp nhiều

tiêu chuẩn, trẻ tuổi đẹp trai, tài hoa hơn người, ở trong chương trình, em có thể ca hát... Ban đầu em đóng quân ở quán bar một trận, thu hút không ít fan nữ, đến bây giờ bọn họ cũng vẫn chú ý tới Facebook của em.”

Chu Tu Lâm nói: “Nguyên Nguyên, bây giờ quần chúng trong nước, bọn họ không quá thích kiểu tóc cắt bỏ thời của nước Thái.”

Tống Nguyên im lặng trong chốc lát, khóe miệng run run, “Anh rể, tạm biệt.” Bị sỉ nhục rồi! Quá khinh người! Đây là cậu tốn 1888 đồng, mời tổng giám Tony thiết kế kiểu tóc.

Cậu vừa đi, Chu Tu Lâm không phúc hậu nở nụ cười. Thực ra, về khách quý thần bí, Khương Hiểu thật sự không nói quá với anh.

Anh cảm thấy có lẽ hẳn là Tiểu Đậu Nha.

Sau khi đã định công việc, hiếm khi Khương Hiểu rảnh rỗi. Chiều hôm đó, bác và Khương Hiểu cùng đi trại huấn luyện phẩm chất hoạt cảnh đón Tiểu Đậu Nha. Hai người vừa đi vừa nói, liền đến hành lang phòng học.

Bên trong vẫn còn đang học, thầy giáo đang biểu diễn ở trên bục giảng.

Khi Khương Hiểu thấy rõ người trên bục giảng, biểu cảm dừng lại trong nháy mắt. Làm sao Lương Nguyệt có thể tới nơi này?

Bác cũng thấy Lương Nguyệt, bà híp mắt, dường như đang hồi tưởng, “Đó là Phùng Uyển sao? Là cái thế giới này quá nhỏ rồi, hay là huyết thống đang ràng buộc?”

Khương Hiểu bóp chặt tay.

Lương Nguyệt đang biểu diễn là một đoạn ngắn của 《 Hồng Lâu Mộng 》 , từng vẽ mặt và lời kịch diễn dịch sinh động như vậy.

“Được rồi, hôm nay lớp chúng ta liền lên tới đây, để sau quay lại cô có thời gian về thăm phần trình bày của các em, có được không?”

“Được!”

Hết giờ học, bọn nhỏ lục tục rời đi.

Tiểu Đậu Nha ngồi ở hàng thứ nhất, Lương Nguyệt đi đến trước mặt cậu, giống như thay đổi tiết mục lấy ra một cây kẹo que từ trong túi.

Tiểu Đậu Nha trông thấy, nháy mắt to, “Là tặng cho con sao?” Cậu vui vẻ cười.

Lương Nguyệt hơi cúi người, “Đúng.” Đứa nhỏ rất giống Khương Hiểu.

Tiểu Đậu Nha toét góc miệng, “Cảm ơn.” Nhưng cậu chưa nhận, “Lát nữa bà cô tới đón con, ta phải hỏi bà một chút, có thể lấy không.

Lương Nguyệt bé không thể nghe thở dài một hơi, “Gần đây mẹ con tốt không?”

“Mẹ bề bộn nhiều việc, mẹ phải làm việc.”

“Thật sao? Vậy con nhớ mẹ không?”

“Nhớ. Buổi tối là con có thể nhìn thấy mẹ con, mỗi ngày mẹ đều theo giúp con.”

“Mộ Mộ, con muốn làm diễn viên không?”

“Con không muốn, con muốn đi học. Mẹ con nói, bạn nhỏ phải học thật tốt.”

Lương Nguyệt cảm khái, “Mẹ con nói rất đúng.” Bà vừa muốn đưa tay sờ sờ cậu, Tiểu Đậu Nha lanh mắt thấy được Khương Hiểu, nhảy xuống ghế dựa. “Mẹ____Sao mẹ tới đón con?”

Khương Hiểu ôm cậu vào trong ngực, “Hôm nay mẹ bàn công việc die nd da nl e q uu ydo n ở ngoài, vừa lúc đi ngang qua tới đây đón con.” Cô nhìn về phía Lương Nguyệt, gật đầu một cái, khách khí khách khí, “Cô Lương, chúng tôi đi trước.”

“Hiểu Hiểu, nếu đã gặp, cùng đi ăn một bữa cơm đi.”

Cơ thể Khương Hiểu dừng lại, “Thật xin lỗi, cô Lương, người nhà của tôi còn đang chờ chúng tôi về. Lần sau đi.”

Lương Nguyệt nhú mày, không miễn cưỡng. “Được. Có cơ hội chúng ta sẽ hẹn.”

Khương Hiểu đưa Tiểu Đậu Nha ra ngoài, bác chào đón. Bác không muốn đối mắt với Lương Nguyệt, vừa không đi vào trong.

Dọc đường bác im lặng, không nhin được hỏi nói; “Hiểu Hiểu, có phải con đã sớm biết hay không?”

“Ừm.”

Bác thở dài một cái.

“Bác, rốt cuộc trong lúc đó ba con và bà ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Bác nhăn mày lại, “Đều đã trôi qua.”

“Vẫn không thể nói cho con biết?”

Chương 60

Editor: Gà

Lần đầu tiên Khương Ly nhìn thấy Lương Nguyệt đã bị vẻ ngoài xinh đẹp của bà ấy mê hoặc. Ở niên đại đó không có chỉnh dung, không có mỹ phẩm xa xỉ, Lương Nguyệt đẹp không chỉ ở bề ngoài, mà là từ trong xương tỏa ra, xinh đẹp làm người ta hít thở không thông.

Khương Ly vẫn luôn không quên được hình ảnh ngày đó, lúc ấy Lương Nguyệt còn tên là Phùng Uyển. Anh trai dắt tay bà, gương mặt dịu dàng.

"Uyển Uyển, đây em gái của anh."

Lương Nguyệt nhìn bà cười ngọt ngào: "Chào em, Ly Ly, anh em thường kể với chị về em."

Trong trí nhớ của Khương Ly, anh và Phùng Uyển thật sự là một đôi Kim đồng Ngọc nữ. Chẳng qua là, cha mẹ nhà họ Khương không tán thành bọn họ ở cùng nhau. Cho đến khi, quan hệ giữa anh và cha mẹ càng ngày càng căng thẳng.

Khương Ly biết, Phùng Uyển vẫn có mộng làm diễn viên. Mà cái mộng diễn viên này, theo bà thấy là không thiết thực. Nhưng ai ngờ Phùng Uyển thật sự làm được.

Bà ấy đi tham gia phỏng vấn phim, kết quả được chọn. Tuyển chọn toàn quốc, vậy mà Phùng Uyển có thể được chọn.

Anh trai cũng không tán thành bà ấy đi, lần đầu tiên hai người cãi nhau. Kết quả cuối cùng anh trai đã thỏa hiệp. Có lẽ khi đó, anh ấy cũng biết sau này Phùng Uyển sẽ rời khỏi anh. Cho nên, khi đó phản ứng của anh ấy mới dữ dội như vậy.

Nhưng mà, hôm nay Hiểu Hiểu cũng đã làm mẹ, bây giờ Phùng Uyển lại xuất hiện thì có ý nghĩa gì. Lựa chọn của mỗi người không giống nhau, bà cũng không tiện chỉ trích anh trai, cách làm ban đầu của Phùng Uyển, từ đầu đến cuối, bà đều không đồng ý với sự lựa chọn của bọn họ.

Tuy nhiên, bây giờ Hiểu Hiểu đã hạnh phúc, bà cũng bình thường trở lại rồi.

Khương Hiểu vẫn để tùy Tiểu Đậu Nha vui vẻ, cậu muốn tiếp tục đến trại huấn luyện thì sẽ để cậu đi. Cô nói chuyện này cho Chu Tu Lâm, Chu Tu Lâm cũng nghĩ giống cô, cứ để thuận theo tự nhiên vậy. Sự tồn tại của Lương Nguyệt sẽ không làm thay đổi cuộc sống của cả nhà bọn họ.

Dù sao tháng chín tựu trường, Tiểu Đậu Nha sẽ đi học.

Một tuần Lương Nguyệt sẽ rút ra hai cái nửa ngày để đến trại huấn luyện hí kịch nhỏ, mỗi lần Tiểu Đậu Nha trở về đều sẽ nói, hôm nay thầy cô khen cậu, thưởng cho cậu kẹo que hoặc chocolate. "Bà ngoại tốt lắm á!"

Khương Hiểu nghe xong, thở dài một hơi, đồ ăn vặt là vũ khí lợi hại nhất để thu mua. Bà ấy làm gì cũng được, chỉ xem bà ấy là một người xa lạ thôi.

Tháng tám, sau khi Khương Hiểu gầy năm cân, đi tham gia 《 Người đại diện đẹp nhất 》 lần đầu tiên gặp nhau, mấy vị khách quý tập

trung một chỗ.

Cùng nghề là oan gia, hơn nữa mấy người bọn họ, thường dính đến cạnh tranh tài nguyên. Dù trên mặt vừa nói vừa cười, nhưng vẫn âm thầm, xa cách nhau không ít.

Thành Mỹ Na vừa đến, thuận lợi mọi bề, đang tán gẫu cùng hai người khác, Khương Hiểu có vẻ như bị cô lập.

Diễn viên thì liều mạng diễn xuất, hôm nay người đại diện bọn họ cũng sắp bắt đầu liều mạng như thế rồi.

Thành Mỹ Na cười hỏi: "Khương Hiểu, cô thật quá lợi hại. Bí mật có con, so với nghệ sĩ của chúng ta cũng không dễ dàng gì."

Khương Hiểu cười nhạt: "Bí mật kết hôn nên không thể nói, dù sao tôi chỉ là người đại diện, không ai quan tâm đến cuộc sống riêng của tôi đâu."

Thành Mỹ Na: "Vậy cô kết hôn sớm thật. Khi còn đi học hai người đã tính chuyện rồi?"

Khương Hiểu uống một hớp nước, vừa định đáp lời, điện thoại di động của cô vang lên: "Xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại."

Cô vừa đi, Thành Mỹ Na bên kia đã lạnh giọng nói: "Nghe nói chồng cô ấy đã bốn mươi mấy, còn là một tên ngốc."

"Có thật không? Đó không phải là hoa tươi cắm trên bãi phân trâu à. Ánh mắt của Khương Hiểu bị gì vậy chứ!"

"Vì tiền thôi!" Thành Mỹ Na chớp mắt: "Mọi người đều biết, gia cảnh Khương Hiểu không tốt."

"Ai dô."

Khương Hiểu đi đến hành lang nhận điện thoại, giọng nói nhẹ nhàng:
"Anh Chu — — "

Chu Tu Lâm hít một hơi: "Hiểu Hiểu, em bên kia kết thúc chưa?"

"Sắp rồi, đạo diễn nói đã xong rồi. Sao vậy?"

Chu Tu Lâm bỗng dừng một chút: "Nhất Nghiên bị thương ở tổ phim, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện rồi."

"Nghiêm trọng không?"

"Ừ." Chu Tu Lâm nhú mày: "Ba mẹ đã đến bệnh viện rồi."

Sắc mặt Khương Hiểu trầm xuống: "Bây giờ em đi nói một tiếng với đạo diễn, lập tức trở về. Em và anh cùng đi."

"Được."

Một tiếng sau, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm đã đến bệnh viện Đệ Nhất. Chu Nhất Nghiên giải phẫu xong, đã được đưa đến phòng bệnh vô trùng.

Mẹ Chu nằm trong ngực cha Chu khóc, bị thương không kèm được.

Chu Tu Lâm cùng bác sĩ chủ trị đi sang một bên.

Bác sĩ lật bản báo cáo: "Tay trái và chân trái bị phỏng 20%, cho dù sau này làm giải phẫu cấy da, vẫn sẽ để lại sẹo."

Trong lòng Khương Hiểu trầm xuống, cô nhẹ nhàng nắm chặt tay Chu Tu Lâm.

Chân mày Chu Tu Lâm nhăn thành chữ xuyên (川), anh liếm khóe môi khô khốc: "Anh biết."

Từ nhỏ Chu Nhất Nghiên vô cùng để ý dung mạo của mình, như bây giờ, đối với cô ấy mà nói không thể nghi ngờ sẽ là một đả kích vô cùng lớn.

Khương Hiểu hít sâu một hơi: "Em gọi điện thoại cho Văn Dịch vậy."

Chu Tu Lâm thu lại thần sắc: "Anh đi xem mẹ một chút."

Trong lòng mẹ Chu khó chịu, từ nhỏ con gái bảo bối của bà, trên người không có một vết sẹo, bây giờ lại chịu tội như vậy.

"Tu Lâm, tại sao có thể như vậy? Sau này Nhất Nghiên phải làm sao bây giờ?"

Chu Tu Lâm trầm giọng nói: "Mẹ, sau này sẽ tốt thôi."

"Con đừng gạt mẹ, mẹ cũng biết. Dù có tốt đến mấy, cũng không thể như trước đây nữa rồi. Sau này con bé phải làm sao bây giờ?"

Chu Tu Lâm thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ suy nghĩ xem, ít nhất con bé không bị nguy hiểm đến tính mạng."

Mẹ Chu im lặng.

Cha Chu vỗ vai bà: "Chờ Nhất Nghiên tỉnh, chúng ta không thể ra về khó xử ở trước mặt con bé."

Mẹ Chu căn môi: "Đợi con bé khỏe hẳn, nói gì cũng phải bảo con bé lui khỏi giới nghệ sĩ."

Chu Tu Lâm và Khương Hiểu thương lượng, đè ép tin tức truyền thông xuống, bọn họ không muốn vào lúc này Nhất Nghiên còn bị quá nhiều chú ý nữa.

Lúc Tống Văn Dịch chạy đến, nhìn thấy Khương Hiểu, đáy mắt kinh ngạc chột lóe rồi biến mất, anh ta chỉ hỏi. "Nhất Nghiên thế nào rồi?"

Khương Hiểu kể tình huống nói cho anh ta biết.

Sắc mặt Tống Văn Dịch hơi tái nhợt: "Cô ấy không sao là tốt rồi."

"Bác sĩ nói, thuốc mê hết, đến ban đêm cô ấy mới có thể tỉnh lại."

"Tôi ở đây chăm sóc cô ấy." Đáy mắt Tống Văn Dịch tràn đầy lo lắng.

Cha Chu mẹ Chu nhìn thấy Tống Văn Dịch, tất cả mọi người không có quá nhiều tâm tình, gật đầu một cái.

Mấy ngày đó, Tống Văn Dịch đều ở bệnh viện chăm sóc Chu Nhất Nghiên.

Sau khi Chu Nhất Nghiên tỉnh lại, tâm trạng rất hồngбет, vài lần muốn sụp đổ. Mẹ Chu không chịu nổi, bị cha Chu lôi đi.

Cũng may Tống Văn Dịch đã trấn an cô.

Chu Tu Lâm và Khương Hiểu quay lại thăm cô thì cảm xúc Chu Nhất Nghiên đã bình tĩnh. Mặc dù không nói nhiều, nhưng không nổi điên như lúc trước nữa.

"Anh, em không sao." Cô nhẹ nhàng nói xong, rồi nhìn về phía Khương Hiểu: "Văn Dịch, em còn chưa giới thiệu, Khương Hiểu là chị dâu của em."

Đây là lần đầu tiên Chu Nhất Nghiên gọi cô là chị dâu.

Khương Hiểu sửng sốt mấy giây.

Tổng Văn Dịch nhìn về phía Khương Hiểu, chợt cười một tiếng: "Tôi thật không ngờ. Chị là bà chủ!"

Bà chủ — —

Khương Hiểu quẫn bách.

Khóe môi Chu Nhất Nghiên khẽ cười. "Từ này rất thú vị."

Chu Tu Lâm thấy cô như vậy, tâm trạng căng thẳng cuối cùng đã buông lỏng. "Em nghỉ ngơi thật tốt đi."

"Anh, Mộ Mộ đâu?"

Khương Hiểu nuốt cổ họng: "Hôm nay bé đang đi học, bọn tôi dự định hai ngày nữa sẽ dẫn bé đến đây."

Chu Nhất Nghiên im lặng một chút: "Thôi, đừng dẫn bé đến, tôi sợ sẽ hù dọa bé."

"Không đâu." Khương Hiểu bình tĩnh nói.

Chu Nhất Nghiên tựa vào đầu giường: "Cảm giác nằm mơ, tỉnh mộng, cái gì cũng không giống nhau."

Tống Văn Dịch sờ đầu cô: "Chỗ nào không giống? Em vẫn là em, anh vẫn là anh."

Chu Nhất Nghiên không lên tiếng.

Lúc này, ngoài cửa phòng bệnh truyền đến tiếng gõ cửa. Tấn Thù Ngôn đẩy cửa đi vào.

Chu Nhất Nghiên: "Thù Ngôn, sao em lại đến đây?"

Tấn Thù Ngôn: "Em nghe nói chị bị thương, bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?"

Chu Nhất Nghiên: "May mắn, nhặt về được một cái mạng nhỏ."

Vẻ mặt Tấn Thù Ngôn hàm chứa lo lắng, không biết nên nói gì cho phải. Nhất là khi nhìn thấy Chu Tu Lâm ở đây, cô không tự chủ chột nghĩ đến buổi tối ở thành phố B đó, cô lại không nói xin lỗi Chu Tu Lâm, ôm cũng ôm. Chu đại ca nhất định cảm thấy cô rất lỗi mắng.

Không khí trong phòng bệnh trầm thấp. Lúc này, bác sĩ và y tá đi vào. Trừ Tống Văn Dịch, những người khác đều phải tránh đi.

Tấn Thù Ngôn yên lặng ra ngoài: "Chị — — "

Khóe môi Khương Hiểu đắng chát, chẳng qua chỉ mấp máy môi.

"Em cũng không biết hôm nay hai người ở đây." Tấn Thù Ngôn bấu môi, buồn bã nói: "Em chỉ muốn đến thăm Nhất Nghiên."

"Tôi biết." Khương Hiểu nói.

Tấn Thù Ngôn cũng nghiêm chỉnh nhìn lại Chu Tu Lâm bên cạnh, trừ

lúng túng, còn có chua xót. Dù sao cô đã từng ái mộ Chu Tu Lâm như vậy.

"Chu đại ca, anh cũng ở đây à." Vừa dứt lời, cô như đụng phải bức tường. Hơn một tháng không gặp mặt, cô cho rằng lâu như vậy mình đã buông tay, nhưng nhìn thấy anh thì tay chân vẫn luống cuống.

Chu Tu Lâm không biến sắc: "Thù Ngôn, cảm ơn em đã đến thăm Nhất Nghiên. Quan hệ giữa các em khá tốt, có thời gian, mong em khuyên nhủ con bé nhiều hơn."

Tấn Thù Ngôn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. "Chu đại ca, anh yên tâm đi!"

Chu Tu Lâm gật đầu một cái, nhìn về phía Khương Hiểu, ánh mắt trở nên nhu hòa: "Buổi chiều anh có cuộc họp, buổi tối có bữa tiệc."

"Anh mau đi đi, đừng đến trễ." Hai ngày nay anh đã đủ bận rộn, một đồng chuyện công ty, anh cũng chưa được nghỉ ngơi tốt. Chuyện Chu Nhất Nghiên, anh cũng tự trách. Khương Hiểu hiểu ý anh, nếu ban đầu anh có thể kiên trì không cho Chu Nhất Nghiên vào giới giải trí, vậy thì sẽ không có chuyện như bây giờ.

"Buổi tối uống ít một chút." Cô lo lắng nói.

Khóe môi Chu Tu Lâm không nhin được khe cong, gật đầu.

Hai người rõ ràng không có bất kỳ động tác thân mật nào, nhưng sẽ khiến người ta cảm thấy không ai có thể chen vào giữa bọn họ.

Anh vừa đi, Tấn Thù Ngôn lộ rõ vẻ thanh thản, cô thở phào nhẹ nhõm thật dài. "Chị, em nghe nói chị muốn đi tham gia 《 Người đại diện đẹp nhất 》."

Khương Hiểu gật đầu.

"Khách mời thần bí cuối cùng là Chu đại ca à?"

Khương Hiểu: "..."

Trên mặt Tấn Thù Ngôn mang theo nụ cười: "Em thấy trên weibo, tất cả mọi người đều đoán, nói có thể chị sẽ dẫn chồng mình lộ diện."

Khương Hiểu nói thật: "Thật ra thì tôi không có ai để lựa chọn."

Tấn Thù Ngôn suy nghĩ một chút: "Nhưng chị không muốn để người khác biết, chồng chị là ai sao?"

"Người khác biết thì sao? Cuộc sống này chỉ là của tôi và anh ấy thôi."

Tấn Thù Ngôn im lặng: "Anh em nói em là hoa hồng trong nhà kính, mà chị là hoa Cách Tang trên thảo nguyên, cuối cùng em đã hiểu ý của anh ấy. Chị, em đã gặp Mộ Mộ rồi. Thằng bé rất đáng yêu." Ban đầu cô đã ngu xuẩn đến mức nào, mới tin rằng con trai của Chu Tu Lâm là do thụ tinh ra.

Khương Hiểu nhếch môi, trong lòng thở dài. Rốt cuộc làm sao đạo diễn Tấn và Lương Nguyệt có thể nuôi ra đứa con gái như Tấn Thù Ngôn vậy.

Chương 61

“Chị....” Tấn Thù Ngôn thấy cô thất thần, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Khương Hiểu không biết nên nói gì với cô, thần sắc của cô bình tĩnh, “Đến bây giờ ba chồng và mẹ chồng của tôi đều không biết mẹ ruột của tôi là ai, tôi cũng không tính toán sẽ giải thích.”

“Em biết. Nhưng mà, không phải chị muốn gặp mẹ cho nên mới làm người đại diện sao? Tại sao bây giờ.....”

“Là bởi vì trước kia tôi không biết, nếu như sớm biết một chút, có thể tôi không làm người đại diện rồi.” Lúc Khương Hiểu nói những lời này giọng có chút buồn bã. “Cô sẽ không hiểu tâm tình trước kia của tôi đâu.” Lương Nguyệt dành tất cả tình thương của người mẹ cho Tấn Thù Ngôn, mà cô một chút cũng không có được. Tất cả ủy khuất Khương Hiểu chôn sâu ở đáy lòng, không nói đến là sẽ tha thứ cho Lương Nguyệt.

Đương nhiên Tấn Thù Ngôn không thể hiểu loại tâm tình mâu thuẫn đó, có lẽ thấy nhiều chuyện cổ tích. Cô cũng muốn người một nhà có thể đoàn tụ, nhưng hơn hai mươi năm không có tình cảm mẹ con sao cô có thể nhận thức được đây?

Trên thế gian này nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Khương Hiểu không phải là đầu gối.

Tấn Thù Ngôn buồn bực rời đi, ngày đó, một mình cô lái xe đến Ảnh Thị Thành ở Lăng Nam.

Trong khoảng thời gian này Lương Nguyệt đều đến trại huấn luyện dạy học, nhưng bởi vì thời gian bận rộn, nên ít gặp mặt Tấn Thù Ngôn.

“Sao hôm nay con chạy đến đây vậy?” Bà dịu dàng nói.

Tấn Thù Ngôn thay đổi tác phong thường ngày, sau đó chậm chạp lên tiếng, đối với câu hỏi của mẹ, cô nặng nề thờ dãi, “Con đi thăm Nhất Nghiên.”

“Nghe nói bị thương nặng, bây giờ sao rồi?” Cô gái bị thương, đúng là vấn đề lớn, chữa không tốt sẽ ảnh hưởng cả đời.

“Tinh thần tốt hơn nhiều rồi.” Tấn Thù Ngôn dừng một chút, “Mẹ, con gặp chị ở bệnh viện.”

Vẻ mặt của Lương Nguyệt vẫn như cũ, “Nhất Nghiên là em chồng của nó, nó ở đó cũng bình thường thôi.”

Giọng nói của Tấn Thù Ngôn cao lên, “Mẹ, sao mẹ có thể bình tĩnh như vậy? chẳng lẽ mẹ và chị cứ như vậy sao?”

Lương Nguyệt giơ tay vuốt đầu của cô, “Con đã gặp nó, nên biết thái độ của nó. Không phải mẹ không muốn, thái độ của Khương Hiểu đối với mẹ con cũng thấy đó.”

“Đó là mẹ chưa từng cố gắng?”

“Mẹ biết kết quả. Ngôn Ngôn, mẹ sẽ cố hết sức đền bù cho chị của con.” Lương Nguyệt cũng hiểu, lấy bối cảnh nhà họ Chu, sợ là Khương Hiểu cũng không cần.

Trong lòng Tấn Thù Ngôn khó chịu, rốt cuộc mẹ của cô có xem chị là con gái của bà hay không?

“Không phải con muốn đến Lăng Nam sưu tầm thơ ca sao? Có mang theo máy chụp hình chứ, ngày mai mẹ sẽ cho người đi dạo với con một chút.”

“Không cần đâu ạ.” Cô không cao hứng lắm, “Con đi một mình là được rồi.”

“Ngôn Ngôn, mẹ biết trong lòng con muốn gì. Có thể con thấy mẹ đối với Khương Hiểu vô tình, bởi vì hoàn cảnh lúc đó chính là như vậy. Mẹ không có bối cảnh, mẹ muốn thành công, mẹ không để cho người khác biết quá khứ của mẹ. Mẹ cũng không còn cách nào khác.”

“Mẹ, mẹ đừng nói là...” Cô biết tại sao Khương Hiểu lại kiên trì như vậy, không phải cô ấy lạnh nhạt, mà tâm của mẹ quá lạnh lùng.

Mà cô có thể làm gì?

Chuyện Chu Nhất Nghiên bị thương vẫn bị truyền thông moi ra, vì tin tức đó đang được chú ý, không ít kẻ giả đến trước bệnh viện canh, muốn chụp nhiều hình một chút. Nhưng mà không chụp được hình của Chu Nhất Nghiên, ngược lại chụp rất nhiều hình của Tống Văn Dịch xuất hiện ở bệnh viện.

Như vậy tin tức có giá trị cao hơn!

Mấy hôm nay, Chu Nhất Nghiên càng ngày càng lạc quan hơn. Sau một tuần, đăng hình lên weibo.

[Dấu vết cuộc sống, dự hòa trùng sinh [tình yêu]]

Tống Văn Dịch cầm điện thoại của cô, “Em nghỉ ngơi cho thật tốt, cũng đừng làm mấy chuyện này. Có đói bụng không? Anh đi lấy cơm.”

Chu Nhất Nghiên lắc đầu, lại xem vết thương trên người một chút, “Khi đó em nghĩ muốn chết đi, trên người đau đến không cảm giác.”

Anh nghiêm mặt, “Đừng nói lung tung.”

Chu Nhất Nghiên nhợt nhạt nói: “Đêm hôm đó, lúc làm phẫu thuật, em nằm mơ.”

Tống Văn Dịch: “Mơ cái gì?”

Chu Nhất Nghiên híp mắt, “Em nằm mơ trở lại năm mười hai, chúng em vừa mới học lớp số học. Cuối tuần phải thi, Lâm Vu đang thảo luận bài với Tần Hành, Khương Hiểu cũng ở đó, em cũng ở đó. Em có quan hệ không tốt với Lâm Vu và Khương Hiểu.”

“Bởi vì Tần Hành?” Mắt Tống Văn Dịch sáng quắc nhìn cô.

Chu Nhất Nghiên không tránh ánh mắt của anh, “Đúng. Lớp chúng em có nhiều nữ sinh thích anh ấy, mà em là một trong số đó. Thành tích của anh ấy rất tốt, bây giờ anh ấy làm bác sĩ. Văn Dịch, bởi vì anh ấy, em chọn học khoa tự nhiên, lớp mười một chia lớp em nhờ ba cho người phân em và anh ấy cùng một ban.”

Trong phòng bệnh, một mảng yên bình.

Giọng Tống Văn Dịch khàn khàn trầm thấp, “Nhất Nghiên, em muốn nói gì?”

“Trước kia em rất tùy hứng, làm sai rất nhiều chuyện. Em ghét Khương Hiểu, đổi bút máy của cô ấy, để cho cô ấy không trả lời được câu hỏi.”

Tống Văn Dịch cầm tay phải của cô, cảm căng thẳng, Ánh mắt toát ra thần thái buồn bã, “Khi đó em chưa trưởng thành.”

Khóe miệng của Chu Nhất Nghiên giựt giựt, “Em còn làm sai một chuyện.” Cô rút tay ra, vuốt mặt của anh, “Văn Dịch, anh biết không? Thật ra gò má của anh rất giống Tần Hành.”

Trong nháy mắt mặt Tống Văn Dịch trầm xuống.

“Em rất xin lỗi.” Ánh mắt Chu Nhất Nghiên phức tạp, khẽ mỉm cười với anh.

Tống Văn Dịch mím môi, hồi lâu, anh mới mở miệng, “Đêm hôm đó, em hôn mê, luôn miệng gọi tên anh ta.”

Chu Nhất Nghiên giật mình, miệng làm bầm thì thầm: “Thật xin lỗi.”

Nói xin lỗi có thể thay đổi gì đây?

Ngoài cửa, Khương Hiểu dặt tay Tiểu Đậu Nha đứng ở đằng kia.

“Mẹ, chúng ta không vào sao?”

Không phải Khương Hiểu cố ý nghe lén họ nói chuyện, ngoài ý muốn nghe được, cô cũng không tránh khỏi có chút bi thương. Cô thu lại thần sắc, đưa tay lên gõ cửa.

“Cửa không khóa, vào đi....”

Tiểu Đậu chạy vào: “Cô cô....”

Khóe miệng Chu Nhất Nghiên nở nụ cười, “Mộ Mộ, cuối cùng con cũng đến thăm cô.”

Khóe miệng của Tiểu Đậu Nha vênh lên, “Cô, có phải rất đau không?”

“Không đau.”

Tiểu Đậu Nha nhìn tay và hai chân bị băng bó của cô, cậu thương tâm không dứt, “Cô, cô phải mau chóng khỏi bệnh.”

Khương Hiểu nhìn Tống Văn Dịch, cậu ấy ngồi đằng kia, vẻ mặt không thể hiện điều gì, nhưng không báo trước cười với cô.

Tiểu Đậu Nha nhìn cô xong, lại tò mò nhìn Tống Văn Dịch. Cậu không phải là đứa nhỏ hay sợ người lạ, thấy Tống Văn Dịch cũng nhìn cậu, cậu liền lộ ra hàng răng sáng bóng.

Chu Nhất Nghiên nói: “Mộ Mộ, chào chú đi.”

Chân ngắn của Tiểu Đậu Nha đi đến trước mặt Tống Văn Dịch, “Con đã thấy chú.”

Khương Hiểu giải thích: “Nhóc đã xem phim truyền hình của cậu đó.”

Tiểu Đậu Nha ngẩng đầu lên, “Chú là dưỡng sao, cô đã cho con xem hình của dưỡng. Dưỡng....” Một tiếng gọi này lại làm cho người khác lúng túng.

Vẻ mặt của Khương Hiểu cứng lại, cười cứng nhắc, “Mộ Mộ không phải là con đem đồ ăn ngon cho cô cô sao? Mau đưa cho cô cô.”

Tiểu Đâu Nha bị lừa gạt dõng đi sự chú ý.

Tổng Văn Dịch đứng dậy, “Ngày mai anh đi Paris, về nhà chuẩn bị trước. Nhất Nghiên, em nghỉ ngơi cho tốt.”

Chu Nhất Nghiên không nghĩ đến anh ấy đột nhiên đi như vậy, cũng không hỏi nhiều. “Vậy anh chú ý an toàn.”

Tổng Văn Dịch gật đầu.

Khương Hiểu cùng anh đi ra ngoài.

Hắn lấy hộp thuốc lá từ trong túi quần, rút ra một điếu, ngậm trong miệng.

“Cậu không sợ bị kí giả chụp được sao.” Khương Hiểu vừa muốn rút điếu thuốc bỏ đi, Tổng Văn Dịch tránh được. “Tôi chỉ rút ra một điếu. Chị Khương, có gì cứ nói thẳng, tôi nghe đây.”

“Lần này mọi chuyện đã qua rồi, nhớ để cho kí giả chụp nhiều hình. Hình cho Truyền thông không được chỉnh sửa quá mức.”

“Chị Khương, tôi và Tần Hành rất giống nhau sao?”

Cổ họng Khương Hiểu nghẹn lại, “Có một chút.”

Khóe miệng Tổng Văn Dịch giật giật, “Tôi có chút bất mãn với gương mặt này.”

“Trước tiên cậu để cho Nhất Nghiên yên tĩnh lại đi.”

“Tôi không sao. Tôi đi về trước.” Tổng Văn Dịch cười nói, “Nhưng mà lần đầu tiên yêu lại gặp phải chuyện khó giải quyết như thế này, có

chút ứng phó không kịp. Chờ tôi quay lại có nhiều kinh nghiệm hơn, nhất định lì lợm hơn.”

Khương Hiểu cắn răng nói, “Cậu làm việc thật tốt cho tôi! Tinh thần thật tốt! Trước tiên hai người hãy yên tĩnh một thời gian đã.”

“Cô thật độc ác.” Anh phất tay một cái, xoay người rời đi, bóng lưng dần dần đi xa. Bống dáng lạnh lùng, lạnh nhạt, không quan tâm ánh mắt của mọi người, anh đi thẳng về phía trước, từng bước cũng không quay đầu lại.”

Lúc này, công việc được dàn xếp tốt nhất.

Lần nữa Khương Hiểu trở lại phòng bệnh. Chu Nhất Nghiên ở đó, xem một bộ phim thần tượng với Chu Tư Mộ.

Chu Nhất Nghiên giương mắt nhìn, “Anh tôi đâu?”

“Anh ấy đi dự sinh nhật của một người bạn.” Khương Hiểu muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, vẫn không hỏi. Vốn quan hệ của cô và Nhất Nghiên rất bình thường, cô cũng không thể vượt qua. Cô lấy bình giữ ấm ra, đổ ra một chén cháo thịt nữa.

Tâm tình Chu Nhất Nghiên như bình thường, uống cạn sạch chén cháo, rồi đuổi bọn họ trở về.

Chu Tu Lâm tham gia tiệc sinh nhật của đối tác Phương Dư Tiếu. Buổi tối, không thể tránh khỏi bị mọi người chúc rượu. Tưởng Cần đưa anh trở về.

Khương Hiểu nhăn mi lại, “Rốt cuộc anh ấy đã uống bao nhiêu?”

“Không sai biệt lắm, một chai rượu đỏ.”

Khương Hiểu: “Mặt mũi của Dur tổng thật là lớn, lần đầu tiên tôi thấy anh ấy uống say như vậy.”

Tường Cần cười một tiếng, “Là uống cùng Mạc tổng, tất cả mọi người uống không ít.”

Khương Hiểu: “Anh cũng nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Tường Cần lập tức đi.

Khương Hiểu ngồi bên cạnh anh, cởi cúc áo sơ mi của anh, nút áo thật chắc cô phải tháo nửa ngày.

Chu Tu Lâm hừ một tiếng, “Làm gì vậy?”

Khương Hiểu thật muốn đánh cho hắn tỉnh lại, vừa muốn nổi giận. Đâu nãi bỏ đến bên cạnh hai người, “Meo Meo....Meo meo...” Kêu hai tiếng, một đôi con người đen bóng nhìn bọn họ.

Khương Hiểu nhếch miệng, đầu ngón tay lướt qua cổ của anh, tràn đầy thú vị, “Tiên sinh, cần phục vụ không? Không hài lòng không lấy tiền!”

Chu Tu Lâm hí mắt, ánh mắt dừng trên mặt của Khương Hiểu, nắm chặt tay của cô, kéo cô lên người mình, “Nhìn dáng dấp của cô rất giống vợ của tôi!”

Khương Hiểu ngồi lên chân của anh, “Vợ của anh có xinh đẹp hơn tôi không?”

Khóe miệng Chu Tu Lâm vui vẻ càng ngày càng sâu, “Lão bà của tôi là một tiểu tiên nữ.”

Cuối cùng Khương Hiểu không nhịn được nữa, cười lớn. Cô chuẩn bị đứng dậy lấy cho anh một ly nước, Chu Tu Lâm ôm hông của cô thật chặt.

“A, để cho em xuống....”

“Không hài lòng không lấy tiền phải không?”

.....

Không lâu sau, phòng khách đến phòng ngủ truyền đến từng tiếng kêu.

“Chu Tu Lâm, anh là một tên lừa gạt.”

“Chu Tu Lâm! Sau này không cho phép anh uống rượu nữa.”

.....

Ngày hôm sau, Khương Hiểu đang mơ mơ màng màng ngủ, cô phát hiện cổ của mình ngứa ngứa, cô đưa tay vuốt vuốt anh.

Chu Tu Lâm hôn cổ của cô, “Hôm nay không đi chạy bộ sao?”

Khương Hiểu làm bầm một tiếng, lật người, tiếp tục ngủ. Còn có ba ngày, cô phải lên đường đi trấn Vân Nghê tham gia chương trình, hơn nửa tháng không thấy được đấy!

Chu Tu Lâm rời giường, thay quần áo ra khỏi phòng ngủ. Con trai của anh đã dậy, đang chơi với Đậu Nãi.

“Ba, mẹ vẫn chưa rời giường sao?”

“Tối qua mẹ của con thức khuya, nên để cho mẹ ngủ thêm một lát nữa.”

Tiểu Đậu Nha nói: “Ngày ngày các người đều kêu con ngủ sớm, khi con đi ngủ, các người đều đi chơi! Hừ!”

Chu Tu Lâm sừng sốt, xoa xoa đầu của cậu. “Tiểu tử thúì, bởi vì ba mẹ là người lớn.” Anh lấy sữa tươi và trứng gà, Tiểu Đậu Nha ngồi trên bàn một mình ăn sạch sẽ.

Chu Tu Lâm bưng sữa tươi trở về phòng ngủ, Khương Hiểu còn đang ngủ. Anh nửa ôm cô, uy cô uống hơn phân nửa ly sữa tươi. “Không phải nói hôm nay muốn đi mua quần áo cho chương trình sao?”

Khương Hiểu không có khí lực, nhắm mắt lại tức giận nói, “Anh biết rõ em bận rộn như vậy, còn cố ép em.”

Chu Tu Lâm bật cười, “Đem theo đồ ít thôi, nếu thấy thiếu cái gì, anh cho người đem qua.”

Khương Hiểu nâng lên mí mắt, “Em không có ý định mời anh tham gia chương trình với em!”

Chu Tu Lâm nâng mặt lên, “Vì hôm qua em phục vụ anh rất hài lòng, công việc phía sau anh sẽ an bài tốt.”

Chương 62

Cuối tháng tám, Khương Hiểu bắt đầu đi tham gia chương trình. Ngày đó rời đi một nhà ba người đứng ở trong sân, nhìn hai cha con bọn họ, chân mày chau lại giống nhau không thôi. Không hổ là cha con, ánh mắt của hai người giờ khắc này đều giống nhau.

Khương Hiểu tâm tắc, sau khi hai người cưới nhau đến nay, đâu là lần đầu tiên cô đi công tác lâu như vậy. “Em sau mau chóng trở lại.”

Chu Tu Lâm vẫn không nói gì, con trai bắt đầu nức nở, đau lòng muốn chết, “Mẹ, thật sự không mang con theo sau?”

“Mẹ phải đi công tác.”

Tiểu Đậu Nha ôm bắp đùi của cô, “Mẹ, con muốn mau lớn, con sẽ kiếm tiền, mẹ sẽ không cần ra ngoài làm việc.”

Lời nói này, giống như ba của cậu rất vô dụng vậy.

Mặt Chu Tu Lâm ghét bỏ nhìn Tiểu Đậu Nha, “Chu Tư Mộ, có phải buổi sáng con còn chưa cho mèo ăn?”

Tiểu Đậu Nha nháy mắt hai cái, “Hình như là chưa, ai nha, ba giúp con cho mèo ăn đi.”

Chu Tu Lâm vân đạm phong kinh, “Thật đáng thương, một đêm đã không ăn gì, chắc giờ này bụng đói đến đau rồi.”

Tiểu Đậu Nha nhăn lại lông mày, sờ sờ bụng nhỏ của mình, lại muốn

cùng mẹ nói chuyện, lại sợ Đậu Nãi chết đói. “Mẹ, mẹ phải chú ý an toàn, không nên nói chuyện với người lạ, cũng không thể ăn lung tung! Mẹ... Con đi cho Đậu Nãi ăn.”

Khương Hiểu: “...Được.” Hiện tại trong lòng con vị trí của con mèo còn hơn cả mẹ.

Chu Tu Lâm cũng nhú mào một cái, tiểu tử thúi con đem lời của ba nói ra hết.

May mắn, cuối cùng bóng đèn cũng rời đi.

Chu Tu Lâm mở miệng: “Nếu giữa chương trình có chuyện gì phát sinh, em cứ tùy cơ ứng biến, không cần để ý đến anh.”

Khương Hiểu nhăn mi, “Còn có thể có chuyện gì? Em không phải là minh tinh, mọi người trong giới đều không hiểu kỳ chồng em là ai. Hiện tại mọi người muốn nhìn thấy Tiểu Đậu Nha nhất đó.”

Chu Tu Lâm sửa lại tóc cho cô, “Tổ sản xuất chương trình vì tỷ suất người xem, nhất định sẽ tìm điểm bùng nổ.” Máy người đại diện đó không dè dặt. Nhiều năm ra sức trong làng giải trí như vậy, ai cũng có mấy phần gai góc.

“Yên tâm đi. Em sẽ chú ý. Vậy trong khoảng thời gian tiếp theo này khổ cực anh rồi.” Cô hơi ngước đầu, cứ như vậy nhìn anh. Con người lưu luyến, thừa dịp xung quanh không có người nào, đột nhiên cô nhón chân lên, hôn khóe miệng của anh một cái, “Em đi đây.”

“Chờ một chút....” Vừa rồi hôn như chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) cứ như vậy đuổi anh đi?

“Ừ?”

“Hôn là không phải như vậy.....” Dứt lời, môi của anh che lại môi của cô, một mảnh ấm áp.

May mắn là bọn họ đang ở trong sân nhà, thật may là ban đầu Khương Hiểu kiên trì không cho người bên tổ sản xuất chương trình đến đón cô, nếu không, cảnh này lọt ra bên ngoài, nhất định là bùng nổ!

Đầu ngón tay của Chu Tu Lâm sờ vào khóe môi của cô, “Nhớ lời con trai của em vừa nói.”

Đáy mắt Khương Hiểu đầy ý cười, “Em sẽ lên lên gọi điện thoại cho anh.”

Mi tâm của Chu Tu Lâm cau lại, “Bà Chu à, anh không ngại em quang minh chính đại gọi điện thoại cho anh. Dù cho anh đang làm gì, anh cũng sẽ nhận điện thoại của em.”

Khương Hiểu nhếch miệng, khẽ cười. “Em đi đây.”

Vân Nghê trấn thuộc tỉnh J là một trấn nhỏ ven biển ở phía đông, hai năm qua địa phương này bắt đầu thu hút khách du lịch, nơi này cũng có phong cảnh rất đẹp, nơi này cũng không nổi danh như tên, cho nên người đến du lịch cũng không nhiều. Nước biển xanh biếc, không khí mát mẻ vui tươi, tổ chương trình quả thật rất là phí tâm.

Tổ sản xuất chương trình <Người đại diện xinh đẹp.> chính thức lưu lại đây, bốn vị khách quý mỗi tổ hai người, sống trong cùng một nhà.

Vì lí do công bằng, rút thăm quyết định ai ghép đôi với ai. Cuối cùng, Khương Hiểu và Thành Mỹ Na một tổ, Phương Mục và Tôn Nhu một tổ.

Vừa bắt đầu đối diện với ống kính, tất cả mọi người đều không được tự nhiên, có vẻ rất canggung, vẻ mặt cũng rất cứng nhắc. Mặc dù lúc trước, tổ sản xuất chương trình đã cùng họ nói sơ về công việc, nhưng dù sao mọi người cũng không phải là nghệ sĩ chân chính.

Đạo diễn thường treo ở khóe miệng hai câu.

“Dùng gương mặt chân thật.”

“Không muốn coi chúng ta là người à!”

Mỗi lần bọn họ dùng sức quá mạnh, đạo diễn cũng phải nói một câu.

Nhưng qua ngày thứ hai, mọi người đều tiến vào giai đoạn quen biết.

Nếu như thật sự theo lời đạo diễn, không coi bọn họ là người.

Bốn người cũng nhau ngồi xuống hái rau, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau sửa sang lại phòng ốc, chờ đợi đồng đội của bọn họ đến.

Chờ bọn họ thu dọn thỏa đáng, đồng đội nhóm đầu tiên đến.

Thành Mỹ Na mời diễn viên XX, Phương Mộc mời chính là vận động viên thể dục nam XXX là bạn của anh, Tôn Nhu mời một ngôi sao nữ. Chương trình vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người đều không có uống cà phê. Khi ba Khương xuất hiện, không khí đột nhiên biến đổi. Nét tang thương của nghệ thuật gia, mọi động tác như một bức tranh.

Thật ra lúc đầu tổ chương trình cũng đã hỏi Khương Hiểu, xác định rồi sao?

Khương Hiểu trả lời: “Đây là lần đầu tiên tôi ra ngoài du lịch với ba

của tôi.”

Tổ chương trình cảm động.

Khương Ngật vẫn là phong cách như trước, tóc dài, có thể búi thành búi nhỏ.

Khương Hiểu xách rương hành lý giúp ông.

“Ba có thể xách.”

“Ba vừa mới làm phẫu thuật xong. Ba, trong túi ba đựng gì thế?”

“Tiểu Đậu Nha nhờ ba mang dưa hấu đến.”

Khương Hiểu: “....Rất nặng đó.”

Khương Ngật: “Ba không sợ nặng, ngược lại ba sợ nó bị vỡ mất. Nên suốt đường đi đều ôm nó.”

Khương Hiểu: “Đứa nhỏ này thích tạo vấn đề khó khăn cho người khác.”

Khương Ngật cười, “Khi con còn bé cũng như vậy, lần đầu tiên ở nhà trẻ ăn trái cà chua nhỏ, con không ăn len lén mang về cho ba.”

Khương Hiểu lờ mờ, một là căn bản cô không nhớ chuyện này, hai là, chương trình đang quay, ba của cô lại nói điều này. Khương Hiểu chớp chớp mắt với ông.

Khương Ngật hỏi: “Sao thế? Bụi bay vào mắt sao?”

Khương Hiểu: “...” Ba của cô đã quên bộ họ đang quay chương trình

sao? Cô né tránh ống kính, vội vàng nhắc nhở ông, chú ý mọi chuyện.

Khương Ngật giật mình: “Con xem ba quên mất.”

Buổi tối, để hoan nghênh nhóm khách, mọi người tập trung cùng nhau ăn cơm.

Bình thường bọn họ có thói quen gọi đồ ăn ở bên ngoài, lúc này tham gia chương trình, vì bộc lộ tài năng, ríu rít cùng nhau xuống bếp chuẩn bị đồ ăn. Khương Ngật và Khương Hiểu còn chưa tham gia, nên đi pha trà cho mọi người.

Khương Ngật là trưởng bối, mọi người lễ phép gọi ông: Chú Khương.

Khương Ngật là người đại diện nam duy nhất, nên tương đối gần gũi Khương Ngật. “Chú Khương, đây là trà gì vậy?” Nước trà màu đỏ thắm, uống vào trong miệng có vị mặn mặn.

“Chú mang về từ Thanh Hải, nơi đó gọi là “Ngao trà”, thêm vị mặn và hoa tiêu, có thể mọi người uống không quen. Nhưng trà này rất tốt cho dạ dày.”

Dạ dày của Phương Mục không tốt, vừa nghe rất tốt cho dạ dày nên uống một chén lớn. “Đây là lần đầu tiên con uống, chú Khương, có phải chú đi đến rất nhiều nơi không?”

Khương Ngật gật đầu, vừa nói chuyện đi xua mà ông vừa trải qua.

Sau khi mọi người bận rộn xong cũng vây lại đây, nghe ba Khương nói chuyện đã qua.

Khương Ngật thấy bọn họ có hứng thú, chọn chuyện thú vị trên đường đi nói.

Sau đó, Tôn Nhu tò mò tên tuổi của Khương Ngật là Bách Độ. Mọi người đều chấn động, thì ra Khương Ngật là họa sĩ quốc gia rất giỏi. Trước đó bọn họ cho rằng ông là họa sĩ nghiệp dư, yêu thích vẽ tranh. Đạo diễn chương trình cũng không nói rõ ràng!

Nếu nói cách hành như cách sơn*

(*Cách hàng như cách sơn: ý nói không làm chung một ngành nên không rõ tính chất nghề nghiệp của ngành đó.)

Đêm khuya vắng người, nhân viên làm việc cũng tranh thủ nghỉ ngơi.

Tôn Nhu kéo Thành Mỹ Na qua một bên, “Không phải nói gia cảnh của Khương Hiểu không tốt sao? Tôi đã điều tra, một bức tranh của chú Khương được đấu giá có giá trị 20 vạn Đô-la.”

Sắc mặt của Thành Mỹ Na cũng không cam lòng, “Ai biết cô ta! Giấu kỹ như vậy chứ.”

Tôn Nhu: “Mọi người đều bị cô ta lừa.” Bọn họ vốn thích tám chuyện, thường thấy người khác không bằng mình, trong lúc nhất thời, người khác tốt hơn mình, trong lòng mọi người có chút khó chịu.

Thành Mỹ Na nhíu mày, “Đi về nghỉ ngơi đi. Ngược lại tôi rất mong chờ khách mời bí mật của cô ta.”

Phía weibo hé lộ ảnh chụp chung của mọi người trong <người đại diện sinh đẹp>, dưới ánh trăng mọi người quây quần bên bàn dài, không khí hòa thuận vui vẻ.

Weibo vừa đăng, mấy người bạn họ từng người đăng lên, độ hot từ từ tăng lên. Mấy vị khách mời đều đưa đến không ít sự chú ý.

Tổ sản xuất chương trình cũng bắt được tổ hợp “phụ thân” của Khương Hiểu và Khương Ngật, tổ sản xuất chương trình bổ “dưa hấu” Khương Ngật mang theo, cũng làm cho người xem thích thú không dứt. Cha già vất vả mang theo dưa hấu mà cô thích ăn đến.

Tình thương của cha như núi!

Hơn thế đồng thời, Khương Hiểu cũng đăng “dưa hấu mang theo” lên weibo.

[Tiểu Đậu Nha nhờ ba của tôi đưa dưa hấu đến. Cảm ơn! Con trai!
PS: Từ nhỏ Tiểu Đậu Nha không thích ăn dưa hấu. Cậu nhóc cảm thấy loại trái cây đó rất kinh khủng, giống như máu.... Vì vậy, mỗi khi trong nhà có dưa hấu, tôi và tiên sinh đều phải ăn.]

Lưu lạc oa oa: Chị Khương, nhất định phải mang Tiểu Đậu Nha đến chương trình!

Tôi yêu đại boss Văn Dịch: Cầu xin ảnh của Tiểu Đậu Nha!

Bắc Bắc người đi đường đáng yêu: Tiểu Đậu Nha! Tiểu Đậu Nha! Tôi muốn đổi yêu Tiểu Đậu Nha!

.....

Khương Hiểu thấy “Bắc bắc người đi đường đáng yêu” không khỏi nhấn vào. Weibo này là hình vẽ, ăn mặc rất thần tượng.... Là Tần Nhất Lộ không thể nghi ngờ!

Cô lập tức gọi một cú điện thoại, “Gần đây như thế nào rồi?”

“Tốt vô cùng, đạo diễn nói kỹ năng diễn xuất của em rất tốt.”

“Vậy thì tốt.”

“Đoàn làm phim diễn viên cũng tốt vô cùng, quan hệ của bọn em cũng không tệ lắm.”

“Chung sống hay là muốn chú ý là một điểm, không thể không phòng bị người. Nhất Lộ, không được để lại nhược điểm.”

“Em biết, chị Khương, em không có gốc như vậy.”

Khương Hiểu cười lạnh một tiếng, “Nick weibo đó là chuyện gì xảy ra? Nếu như mọi chuyện lộ ra ngoài, chị xem em giải quyết mọi chuyện như thế nào!”

“Sao chị biết?”

“Xóa tất cả đi! Nhất là thông tin liên quan Tấn Trọng Bắc em hãy xóa hết đi, fan của anh ấy mà đi lục soát, em chớ bị lộ da đi.”

“Em chỉ đơn thuần là fan của anh ấy thôi.”

“Em đang là một diễn viên! Ngày mai bắt đầu, không cho phép tái phạm lần nữa. Chị sẽ cho người nhìn chăm chăm em. Mặt khác....Thôi quên đi, chờ chị hoàn thành chương trình này rồi nói sau.”

“Mặc khác gì? Chị Khương, khi nào chị phát kẹo cưới cho bọn em? Còn có trứng gà đỏ nữa! Kết hôn sinh con là phải phát.”

Khương Hiểu đè ép giọng nói, “Em lo kiểm soát cân nặng của em đi,

em còn định ăn thêm!”

Hết lần này đến lần khác, máy quay hướng về phái cô. Ve mặt hung tợn, rất chân thật.

Bất tri bất giác Khương Hiểu không thấy được người quay phim, cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt và giọng nói của mình, cô chỉ có thể nhắm mắt, chuyển giọng nói, “Chú ý ăn uống đó! Ít ăn cay lại! Chú ý chăm sóc da mặt.”

“Chị Khương, có phải bên kia đang quay chị không? Đúng rồi, rốt cuộc anh rể là ai vậy? Em nghe được lời đồn, nói anh rể là một người ngốc hơn bốn mươi tuổi, em không tin. Ánh mắt của chị sẽ không kém như vậy! Bọn họ còn nói trên web của chị là hình giả! Người đàn ông kia không phải là chồng chị! Là người mà chị thuê.”

Khương Hiểu duy trì vui vẻ, “Ừ, được, tạm biệt. Chờ em đến đây chúng ta nói chuyện tiếp.” Cô là mẹ diễn viên nhí, thế nào cũng có mấy phần kỹ năng diễn xuất.

Nick của Tần Nhất Lộ, không nhìn không biết, nick weibo, đã đăng hơn 3000. Trong lúc nhất thời không thể xóa hết, cô muốn chờ ngày nào đó sẽ xóa sau.

Nhóm khách đầu tiên đã đi vào khuya ngày hôm trước, mọi người đều có hoạt động của mình.

Khương Hiểu và Khương Ngật ngồi ở dưới giàn hoa, trong sân hoa cúc nhỏ nở đầy sân, mùi hoa nhàn nhạt bay khắp viện.

Khương Hiểu uống cà phê, Khương Ngật uống trà, hình ảnh rất ấm áp.

“Ba, sao lần này ba không vẽ?”

Lần này Khương Ngật đến đơn thuần chỉ là đi du lịch thôi. “Trở về vẽ tiếp. Trấn Vân Nghê và trấn Lăng Nam của chúng ta rất giống nhau, rất an tĩnh.”

“Nơi này có biển, Lăng Nam cũng không có.”

Khương Ngật cười, nếp nhăn trên mặt đã đã có thể thấy được. “Hiếu Hiếu đây là lần đầu tiên cha và con đi du lịch với nhau.”

Khóe miệng Khương Hiếu chua xót, “Sau này có nhiều cơ hội.”

Khương Ngật cười nói với cô, “Ba chờ.” Tại sao ông lại tham gia chương trình, cũng là muốn đền bù những thiếu sót tiếc nuối của con gái.

Người nào cũng không nghĩ đến, phía <người đại diện sinh đẹp> đăng hình lên weibo, lúc này giới mỹ thuật có người nói nhìn ra được.

“Thật là làm tôi sợ giật mình, cho nên thầy Khương tham gia chương trình. Tôi rất thích tranh của thầy, đã tham gia đấu giá, không có cơ duyên chạm đến. Phản đối, thầy Khương tham gia trương trình này chẳng lẽ có liên quan đến Chu Tu Lâm?”

“Quan hệ thế nào?”

“Mỗi lần thầy Khương đấu giá bản vẽ, Chu Tu Lâm chưa bao giờ vắng mặt.”

“Cho nên, chương trình <người đại diện xinh đẹp> là truyền hình và điện ảnh Hoa Hạ phối hợp với giới nghệ thuật sao, tôi có chút mong

đợi.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, có người chỉ ra.

[Chẳng lẽ người chóng lưng cho Khương Hiểu là Chu Tu Lâm?]

Tin tức đột ngột bùng nổ, trong nháy mắt, phía weibo bắt đầu náo nhiệt. Tổ sản xuất chương trình ứng phó không kịp, trong lúc nhất thời vội vàng liên lạc với người trong cuộc.

Khương Hiểu cũng nhìn những bình luận trên mạng kia, vốn cô còn cảm thấy là giải. Nhưng bây giờ cô có thể xác định là không phải. Weibo của những người trên mạng bình luận đều có liên quan đến nhau.

Nhưng mà Khương Hiểu chưa từng nghe qua chuyện này, chồng cô là fan của ba của cô sao?

Nhưng Chu Tu Lâm chưa từng biểu hiện anh thích hội họa? Ba của cô cũng chưa từng nói đến việc này.

Đạo diễn thấy Khương Hiểu giật mình: “Nếu không liên lạc với Chu tổng xem sao? Chúng ta cũng phải chuẩn bị trước mọi chuyện.”

“Được, tôi liên lạc với Chu tổng.”

Chương 63

Editor: An Trà

Sau khi đạo diễn đi, Khương Hiểu suy nghĩ rất lâu, lục lại mọi việc từ đầu đến cuối một lần, mới gọi điện thoại cho Chu Tu Lâm. Lúc đó đã là mười một giờ, Chu Tu Lâm có thói quen ngủ trễ, hướng chi hôm nay bọn họ không trò chuyện với nhau, anh cũng không ngủ được.

Đêm khuya thanh vắng, Chu Tu Lâm mới vừa dỗ Tiểu Đậu Nha ngủ xong. Hôm nay tiểu tử thú vị kết thúc khóa huấn luyện, xem buổi biểu diễn buổi sáng, đến tối vẫn còn rất hưng phấn, không chịu đi ngủ. Thấy cô gọi đến, hiển nhiên biết cô muốn hỏi gì. Tin tức trên web anh đã xem qua. Ba Khương lên chương trình, anh có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Chu Tu Lâm mang dép, vừa đi vừa nhận điện thoại, "Vẫn còn đang quay hình?"

Khương Hiểu ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, "Không có, đang nghỉ ngơi rồi. Em đã đóng máy rồi. Buổi chiều ba đã rời đi, chiều mai Nhất Lộ và Dịch Hàn mới đến."

Chu Tu Lâm lên sân thượng, cách một lớp thủy tinh, ngẩng đầu lên là có thể thấy được bầu trời đêm đầy sao, "Thật nhanh, đã qua ba ngày rồi."

Khương Hiểu trầm mặc một chút, "Anh đã thấy được tin tức trên web rồi sao?"

"Hửm? Cái gì?" Anh cố ý hỏi.

Khương Hiểu cắn răng nói, "Là chuyện của ba và anh."

"Đều là thật."

"Em cũng không nghe hai người nói trước, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng cười một tiếng, "Lúc anh học ở Mỹ, thì biết được ba."

"Trời ơi! Vào lúc nào?"

"Có lẽ là năm thứ hai sau khi em thấy anh lần đầu tiên, anh gặp phải vụ nổ súng ở Mỹ, lúc ấy ba cũng ở hiện trường."

Nhất định là Khương Hiểu không tin trên thế giới này có chuyện trùng hợp như thế, Chu Tu Lâm chậm rãi kể lại chuyện ngày đó. "Ba bị trúng một phát đạn, lo lắng mình không qua khỏi, nhờ anh về nước tìm em."

"Vậy anh cũng biết em?"

"Ba cho anh xem hình của em."

"Cho nên anh đã nhận ra em từ trước."

"Là như vậy."

Khương Hiểu hít một hơi thật sâu, "Chu Tu Lâm con người giao hoạt như hồ ly này, quả nhiên là là một thương nhân nhìn xa trông rộng. Đã lâu như vậy! Thì ra anh và ba có thể dấu diếm em lâu như vậy!"

Con cô cũng đã ba tuổi, vậy mà cô lại không phát hiện ra một dấu vết nào.

"Vợ à, chồng sai rồi."

"Anh đừng giả vờ gạt qua một bên! Chờ em trở về sẽ nói cho rõ ràng chuyện này!"

"Nguyên bị đánh nguyên chịu phạt. Được rồi, bây giờ cũng không còn sớm, trước tiên em hãy ngủ một giấc. Đừng suy nghĩ nhiều!"

Khương Hiểu thở hỗn hển cúp điện thoại.

Nói như vậy, Chu Tu Lâm đối xử tốt với cô, cũng là vì ba cô. Ba giúp anh chặn một viên đạn. Anh ở cùng với cô, lúc bắt đầu nhất định là do nguyên nhân này.

Khó trách, cô từ một trợ lý nhỏ bé không tên tuổi, sau đó lại được điều đến bên cạnh Triệu Hân Nhiên.

Thì ra là, còn có chuyện cô không biết.

Đêm càng ngày càng tối, nghĩ đến công việc ngày mai, Khương Hiểu đành phải đi ngủ, lúc sắp xếp lại gối nằm, đột nhiên cô phát hiện có một lá thư trên giường.

Trong lòng Khương Hiểu không khỏi dâng lên một trận khẩn trương, lúc này đã không có camera, nếu không thật sự cô vẫn nghĩ là chương trình đang hoạt động.

Chữ viết trên lá thư rất quen thuộc với cô, là ba Khương viết.

"Hiểu Hiểu thân yêu."

Khương Hiểu mở lá thư ra, thấy được thư của ba gửi cho cô. Một tờ giấy lưu loát đầy chữ, tay Khương Hiểu lướt theo từng dòng chữ, sau lưng lạnh toát. Xem đi xem lại, cô đọc hơn mười phút, sức lực toàn thân như bị hút ra từng chút từng chút một, cô suy sụp ngồi ở mép giường.

Thì ra là như vậy! Thì ra là như vậy!

Ba, lần này ba đến tham gia chương trình, là muốn cho con biết chuyện này sao?

Cô đã sớm không quan tâm.

Khóe mắt Khương Hiểu hơi ứa đọng nước mắt, cô cúi đầu, ánh đèn rọi lên người cô, để lại một bóng đen.

Sáng ngày hôm sau, lúc Khương Hiểu thức dậy thì phát hiện có chút sốt nhẹ, cô không để ý. Gần tối, đợt khách thứ hai từng người từng người đến. Dịch Hàn và Tần Nhất Lộ đến cùng nhau.

Tần Nhất Lộ mặc áo tay ngắn và quần ngắn, buộc tóc đuôi ngựa, gương mặt hưng phấn, hiển nhiên ở giữa trường quay, cô ấy còn có thể tự nhiên như một cơn gió, với cô mà nói, đúng là món quà từ trên trời rơi xuống. "Chị Khương -----" Cô ấy ôm cô một cái.

Sắc mặt Khương Hiểu vẫn như bình thường, lẩn lộn trong ngành giải trí nhiều năm, khả năng diễn xuất của cô cũng đã khá lên.

Dẫn hai người vào trong sân.

Tần Nhất Lộ tò mò hỏi: "Chị Khương, người khách thứ ba của chị có phải là thầy Tấn không?"

Khương Hiểu gật đầu, "Ừ, anh ấy đã đồng ý rồi."

Tần Nhất Lộ kích động, "Oa, chị thật giỏi. Chị Khương, lần đó chị cũng gọi em đến đi."

Khương Hiểu vừa bực bội vừa buồn cười, "Em kiềm chế một chút, đừng lộ liễu quá! Coi chừng người hâm mộ của Tấn Trọng Bắc dìm chết em."

Tần Nhất Lộ cười hì hì một tiếng, "Chị yên tâm. Em sẽ lấy tố chất diễn viên chuyên nghiệp của em ra, không để cho chị mất thể diện. Một lát nữa em và Dịch Hàn đi nhóm củi nấu cơm."

Sự tham gia của Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn, chắc chắn Khương Hiểu đang gia tăng độ nổi tiếng cho nghệ sĩ của mình.

Mấy người đại diện tham gia chương trình này cũng nghĩ, một mặt phải biểu diễn năng lực của mình ở mọi khía cạnh, mặt khác là tìm cách gia tăng sự nổi tiếng của nghệ sĩ trong tay. Không mang nghệ sĩ của mình đến, đúng là ngu ngốc!

Tính tình Tần Nhất Lộ hoạt bát, tính cách của Hàn Dịch cũng dễ gần. Sau khi người mới tham gia, cả hai sân đều nhộn nhịp lên rất nhiều. Tổ đạo diễn cũng rất hài lòng, nói thật ra, tất cả mọi người cảm thấy sau khi chương trình "Người đại diện tốt nhất" phát ra, nhất định tỉ suất lượt xem sẽ rất cao.

Buổi tối hôm đó, tất cả mọi người tụ lại một chỗ, mười người chơi trò chơi "Nói thật hay thách thức mạo hiểm".

Mà nhóm Khương Hiểu không được may mắn, liên tiếp bị chọn.

Thành Mĩ Na vỗ tay hỏi: "Khương Hiểu, thật hay thách?"

Khương Hiểu nhìn cô ta, "Thật đi."

Thành Mĩ Na nhướn mày, bàn bạc với Tôn Nhu. "Tiên sinh nhà em cao bao nhiêu?"

Khương Hiểu xì cười một tiếng, "Chị Na, chị thật sự rất thương tôi. Tiên sinh nhà tôi lớn hơn tôi sáu tuổi, cao 186."

Thành Mĩ Na: "186?"

Khương Hiểu gật đầu: "Đúng vậy, theo hình dáng trên weibo của tôi, chính là người một nhà chúng tôi, rất chính xác."

Thành Mĩ Na: "Vậy em cũng dẫn tiên sinh nhà em đến tham gia chương trình đi."

Khương Hiểu: "Anh ấy không thích xuất đầu lộ diện."

Phương Mục xen vào, "Chị Na, chị cũng quá thiên vị rồi, hỏi những câu đơn giản như vậy. Mới vừa rồi đến đồ lót em cũng bị các người bóc móc ra."

Mọi người được một trận cười ầm lên.

Trò chơi tiếp tục, không nghĩ đến, lúc này lại rơi vào Tần Nhất Lộ.

Tần Nhất Lộ cười khổ, "Em muốn đổi vị trí, chị Khương có độc."

"Được rồi được rồi, thật hay thách?"

"Thách!" Tần Nhất Lộ khí phách trả lời.

"Được. Gọi điện thoại cho nam diễn viên đã từng hợp tác, bắt chước ba tiếng mèo kêu."

Chiều này thật quá độc ác.

Nếu bây giờ không phải là đang quay chương trình, thiếu chút nữa Tần Nhất Lộ đã vỗ bàn, "Có tính Dịch Hàn không?"

"Dĩ nhiên là không tính." Dịch Hàn vội vàng xoa tay.

Tần Nhất Lộ cắn răng, "Xem như các người lợi hại." Cô lấy điện thoại ra, lướt qua danh bạ một lần.

Mọi người ầm ĩ, "Nhất Lộ, tìm một người nổi tiếng, không phải em đã từng hợp tác với Tấn Trọng Bắc sao? Gọi cho anh ấy đi!"

"Ôi, các người muốn hại em!"

"Đúng đúng đúng, gọi cho thầy Tấn, rất muốn nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh ấy."

Quả thật Tần Nhất Lộ không có nam diễn viên nào để gọi, trừ Tống Văn Dịch ra, hình như cũng chỉ có Tấn Trọng Bắc.

Cô bấm vào tên anh, ghi chú là đại thần Tấn. Thật may là, lúc đầu không có ghi chú vớ vẩn, viết là Tiểu Diêm Tâm*.

Tiểu Diêm Tâm: mặt nhỏ trong tim.

Mọi người ngừng thờ.

Nhạc chuông điện thoại vang lên chừng mười giây, nổi được máy.

"Alô, ai vậy -----"

Ai vậy ----- Ai vậy -----

Tôi ghim rồi!

Mọi người cố nén cười.

Sắc mặt Tần Nhất Lộ đỏ lên, mắt mặt trước nhân dân cả nước. "Meo meo ----- meo meo ----- meo meo---- đây là cơ sở thu nhận và giúp đỡ mèo đi lạc Lộ Lộ, hiện đang tuyển dụng một số tình nguyện viên, rất mong đợi ngài gia nhập, tạm biệt!" Nói xong cô nhanh chóng cúp máy.

Mọi người bối rối: "..."

Tần Nhất Lộ vuốt vuốt tóc, uống một ngụm nước. "Tiếp tục đi! Em muốn đổi vị trí ngồi!"

Khóe miệng Khương Hiểu hiện lên vẻ hài lòng vui vẻ. Có lẽ, sau khi cô tham gia vào chương trình này, đối với bản thân sẽ không có thay đổi gì quá lớn, ngược lại đối với Nhất Lộ và Dịch Hàn thì không như vậy.

Các anh camera ở phía trước nhìn về mặt cổ chấp ngang bướng của Tần Nhất Lộ.

Tối nay thật là một đêm thú vị, sau khi trò chơi kết thúc, mọi người trở về chỗ của mình.

Tần Nhất Lộ đến bên cạnh Khương Hiểu, "Chị Khương, biểu hiện của em không tệ chứ."

Khương Hiểu xì cười một tiếng, "Nhất Lộ, vốn là chị nghĩ rằng sau khi bộ phim "Ỗ thiên" công chiếu, cũng chính là lúc sự nổi tiếng của em tăng mạnh, nhưng bây giờ chị cảm thấy, sau khi chương trình này phát ra, sẽ lại mang đến cho em một nhân khí lớn." Quả thật cô ấy rất có duyên trong tạp kĩ, bộ dáng hoạt bát, trong tính cách trẻ con lại mang theo vài phần mạnh mẽ, có rất ít nữ diễn viên trẻ tuổi như vậy.

Tần Nhất Lộ kéo tay cô, "Chị Khương, chị khen em như vậy, em cũng có chút ngượng ngùng. A, tại sao người chị lại nóng như vậy? Có phải sốt rồi không?"

Quả thật Khương Hiểu có chút khó chịu, "Chị có mang theo thuốc, trở về ăn chút gì rồi uống thuốc là được rồi."

Sau khi trở về, Khương Hiểu uống thuốc rồi đi ngủ sớm. Lúc Nhất Lộ ở trong phòng với cô, tay chân tất bật.

"Nhất Lộ, em đi ngủ đi."

"Em không ngủ, ở đoàn phim đã quen rồi."

"Các người cũng nhanh chóng quay xong. Kịch bản tiếp theo, bản gốc là tiểu thuyết IP, phim học đường."

"Công ty mua?"

"Đã mua hơn nửa năm rồi."

Tần Nhất Lộ có chút hưng phấn, "Chị Khương, Chu tổng đối xử với chị rất tốt. Thời đại này đều là chục năm cha hợp lại, Chu tổng làm người hâm mộ của chú, đúng là yêu ai yêu cả đường đi. Tại sao cha

em lại không có cứu đại thần nào?"

Khương Hiểu: "... Đi ngủ sớm một chút, ngày mai không phải em và Dịch Hàn phải đi biển sao?"

Tần Nhất Lộ: "Ừ. Trong khoảng thời gian em quay phim cổ trang, em cũng cảm giác được rằng mình bị trật nhịp với thời hiện đại. Ngày đó mẹ gọi điện thoại cho em, mở miệng ra gọi một tiếng nương! Mẹ em nói rằng em là hai!"

Khương Hiểu nghe Tần Nhất Lộ càu nhàu, dần dần ngủ thiếp đi. Lúc nửa ngủ nửa tỉnh, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô nghe máy, giọng nói mơ mờ: "Alô ----- "

"Ngủ rồi?" Chu Tu Lâm nghe được.

"Ừ, đang ngủ."

"Bị cảm?"

Khương Hiểu trầm mặc một lúc, "Trước khi ba đi đã để lại cho em một lá thư ---"

Chu Tu Lâm nhíu mày một cái, "Sau khi ba trở về thì sắp xếp hành lí, nói phải đi." Lần này anh gọi điện thoại cũng là muốn nói cho cô biết chuyện này.

Trong lòng Khương Hiểu ê ẩm, "Để cho ông ấy đi, chúng ta không thể ngăn được."

"Ba nói gì trong thư?" Tâm tình cô không được vui, chắc là có liên quan đến lá thư đó.

Khương Hiểu hít hít mũi vài cái, "Có liên quan đến việc em được sinh ra." Cô dừng một chút, "Đợi đến lúc gặp mặt rồi nói. Tiểu Đậu Nha đã ngủ chưa?"

"Đang nghe truyện cổ tích, bác mua cho nó một máy kể truyện cổ tích, nó tự nghe, hai ngày nay, tối nào cũng đều phải nghe."

Nhắc đến con trai tâm tình của cô tốt lên được một chút. "Em rất nhớ nó, nhớ anh nữa."

Chu Tu Lâm trầm mặc trong chốc lát, lại nhắc nhở cô, "Nhớ uống thuốc, thuốc ở trong vali của em."

"Em uống rồi. Ngủ ngon."

Chu Tu Lâm không thể nào an tâm được. Không phải điều Khương Hiểu để tâm nhất là mẹ cô sao? Hôm nay nhất định là ba đã nói cho cô biết chuyện năm đó. Như vậy rốt cuộc là chuyện gì, làm cho tâm tình Khương Hiểu tệ như vậy.

Chu Tu Lâm nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ đêm.

Anh đến phòng ngủ, Chu Tư Mộ vẫn chưa ngủ, ngồi trên giường lớn một mình nghe truyện cổ tích.

"Ba, ba nói chuyện điện thoại với mẹ xong chưa?"

"Mẹ con nhờ ba chuyển lời với con, đi ngủ sớm một chút."

Tiểu Đậu Nha nằm trên giường, chớp chớp mắt, "Nhất định là mẹ biết con không ngủ được, ba, con rất nhớ mẹ. Ba có nhớ vợ của ba hay không?"

Chu Tu Lâm biết tiểu tử thúi này đang diễn trò.

"Ai da, nếu ngày mai có thể gặp mẹ một chút thì tốt rồi. Ba, ba nghĩ có đúng không?"

Chu Tu Lâm cười khế, "Đúng! Ba có thể đi gặp mẹ con, nhưng con phải đi học rồi."

Tiểu Đậu Nha phồng má, "Ba xấu xa!"

"Ngủ đi. Bạn học Chu Tư Mộ, con là một người đàn ông nhỏ, con phải biết, mẹ con là vợ của ba, cả đời chỉ có thể là người của ba." Anh cũng không biết tiểu tử thúi này nghe có hiểu được hay không.

Tiểu Đậu Nha bĩu môi, "Con là bảo bối lớn của mẹ, mẹ thích con nhất."

Chu Tu Lâm: "...". Đúng vậy, không có con, ba con cũng không dễ dàng theo đuổi được mẹ con.

Vào sáng ngày hôm sau, trời mới hơi ửng sáng, Chu Tu Lâm lái xe đến trấn Vân Nghê. Khi Chu Tư Mộ thức dậy thì không thấy ba đâu, trong lòng vô cùng mất mát, ngay cả bánh bao nhỏ cũng không thể khiến cậu vui vẻ.

Chu Tư Mộ không vui đi đến nhà trẻ, bắt đầu cùng các bạn nhỏ bàn luận về cuộc sống khổ não.

Chu Tư Mộ: "Mẹ mình đi ra ngoài công tác, hôm nay ba mình lên đi gặp mẹ một mình. Mình cũng muốn đi xem mẹ mình mà? Mình đã không gặp mẹ một tuần rồi."

Dương Dương: "Ba cậu thật xấu, tại sao lại không dẫn cậu đi, như

vậy hôm nay cậu có thể không đi nhà trẻ rồi."

Chu Tư Mộ: "Mình là một đứa bé ngoan, rất yêu nhà trẻ."

Dương Dương: "Nếu cậu muốn gặp mẹ thì tự mình đi tìm mẹ đi, cậu có tiền không? Có tiền mới có thể bắt xe."

Chu Tư Mộ: "Mình có tiền."

Dương Dương: "Cậu biết mẹ cậu ở đâu không?"

Chu Tư Mộ: "Mình không biết."

Dương Dương: "Vậy thì không còn cách nào khác rồi."

Chu Tư Mộ: "Mình có thể hỏi cô."

Dương Dương: "Vậy cậu cố gắng lên. Nhưng mà, còn có một cách, có thể đi nhờ chú cảnh sát giúp một tay, thì sẽ tìm được mẹ cậu."

Chu Tư Mộ gật đầu: "Dương Dương cậu thật lợi hại."

Dương Dương cười hì hì một tiếng, "Vậy lần sau chơi trò gia đình, mình là ba, Đóa Đóa là mẹ, cậu làm con trai của chúng mình, có được hay không."

Chu Tư Mộ suy nghĩ mấy giây: "Không được."

Dương Dương tức giận bỏ đi.

Chu Tư Mộ đến trấn Nghê Vân, sau khi đỗ xe, anh từ từ đi đến chỗ của Khương Hiểu.

Trấn nhỏ này có một cái tên dễ nghe, khung cảnh thậm chí còn đẹp hơn những bức ảnh mà Khương Hiểu gửi cho anh. Thôn quê chỉ có một con đường xi măng, nhìn xung quanh, một sự tĩnh lặng mộc mạc.

Quần áo tây trang giày da của Chu Tu Lâm xuất hiện ở đây, trên đường đi thu hút sự chú ý của người dân.

Nhưng mà bởi vì biết gần đây có chương trình tạp kĩ, mọi người cũng không tò mò lắm.

Chu Tu Lâm đến trước cửa, cửa không khóa, anh đứng nghỉ một chút, bên trong rất yên tĩnh.

Anh cử động yết hầu một cái, khóe miệng nhếch lên thành một hình vòng cung.

Ừ, chẳng qua hôm nay anh đến đây để gặt hái mà thôi.

Chương 64

Editor: An Trà

Chương 64

Chu Tu Lâm đẩy cửa, từng bước từng bước đi vào trong sân. Nhà trệt ba mặt, rất gọn gàng, phía đông bắc có một cây lê, còn cao hơn cả ngôi nhà.

"Anh tìm ai vậy?" Tần Nhất Lộ mang dép lê, trên tóc còn dính một viên thuốc, hoàn toàn không giống cô thường ngày. Tổ quay hình cũng đi quay hình những người khác đi xuống ruộng rồi, bởi vì Khương Hiểu bị bệnh, cô phải ở lại chăm sóc.

Chu Tu Lâm đứng quay lưng lại với cô, bóng lưng thẳng tắp.

Tần Nhất Lộ híp mắt, cô bị cận thị hơn bốn độ, lúc này không có đeo mắt kính, loáng thoáng cảm thấy vị đẹp trai này có mấy phần quen thuộc.

Chu Tu Lâm xoay người, gật đầu với cô một cái, "Khương Hiểu đâu rồi?"

Miệng Tần Nhất Lộ mở to, "A----- á ----- ông chủ, xin chào." Bọn họ đều kêu Chu Tu Lâm là ông chủ, kêu thành thói quen, bây giờ nhìn thấy người thật, cô theo bản năng hô lên, ngay sau đó mới ý thức được có gì đó không đúng. "Chu tổng, chị Khương đang nghỉ ngơi trong phòng, mời anh vào."

Chu Tu Lâm nhẹ nhàng bước vào.

Tần Nhất Lộ khẩn trương không thôi, sau đó mới nhận ra, mình còn chưa đánh răng rửa mặt thay đồ, chỉ có thể xem như không có gì mà đón tiếp ông chủ.

Khương Hiểu cũng mới vừa thức dậy, tối hôm qua uống thuốc đã hạ sốt được một chút, nhưng trong người vẫn cảm thấy mệt mỏi không dậy nổi.

"Chị Khương, Chu tổng đến!" Tần Nhất Lộ thân thiện nhắc nhở.

Vẻ mặt Khương Hiểu kinh ngạc, mơ hồ nhìn anh, "Sao anh lại đến đây?"

Tần Nhất Lộ: "... Chu tổng, mời ngài ngồi, tôi đi rót cho ngài ly nước." Chị Khương là bị sốt đến hồ đồ sao? Tại sao lại nói chuyện như vậy với ông chủ.

"Không cần, tôi có lời muốn nói với Khương Hiểu. Tần tiểu thư, nhờ cô nhìn giúp tôi một chút, tạm thời không nên để cho người ở ngoài đi vào."

"Được." Tần Nhất Lộ liếc mắt nhìn Khương Hiểu, chỉ thấy Khương Hiểu gật đầu với cô một cái, cô vội vàng rời đi. Chỉ là có cái gì đó không ổn.

Chu Tu Lâm sờ sờ trán Khương Hiểu, "Hạ sốt rồi?"

"Uống thuốc là được rồi. Tại sao anh lại đến đây?" Khương Hiểu nói thầm, "Em đang làm việc mà, Chu tổng đừng làm ảnh hưởng em."

Chu Tu Lâm nắm nhẹ chóp mũi của cô một cái, "Hạ sốt rồi. Lịch trình

ngày hôm nay là gì?"

"Bọn họ xuống ruộng, hôm nay em được hưởng phúc lợi đặc biệt, nghỉ ngơi một ngày."

Chu Tu Lâm thấy tinh thần của cô không được tốt, "Ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa."

"Trước tiên em đi rửa mặt đi, anh đến phòng bếp xem một chút."

Ánh mắt Khương Hiểu chợt lóe lên giảo hoạt rồi biến mất, "Chu tiên sinh làm bữa ăn tình yêu à. Phòng bếp ở mặt trước phía bên phải."

Chu Tu Lâm mở cúc áo sơ mi, Khương Hiểu giúp anh xắn tay áo lên đến khuỷu tay. Ngón áp út của hai người đều mang nhẫn cưới, người để tâm vừa nhìn thấy là có thể hiểu.

Chu Tu Lâm vào phòng bếp, Tần Nhất Lộ lập tức quay lại: "Chị Khương --- chị Khương ----"

Khương Hiểu ừ một tiếng.

"Chị Khương, em có một thắc mắc."

"Nói đi."

"Tại sao Chu tổng lại đột nhiên đến đây?" Về mặt Tần Nhất Lộ tràn đầy nghi ngờ, "Em vừa mới có một suy nghĩ ----"

Khương Hiểu nhướng mày chờ đợi lời nói của cô ấy.

"Chị Khương, rốt cuộc quan hệ của chị và Chu tổng là như thế nào?"

Khương Hiểu thở dài một cái, Nhất Lộ có lúc rất thông minh, tại sao lúc này lại trở nên ngốc nghếch như vậy. "Vừa lúc giới thiệu với em, tiên sinh của chị, Chu Tu Lâm."

"186 là Chu tổng? Oh my god! Chị Khương, chị quá mạnh mẽ rồi, thì ra là chị! Người phụ nữ thần bí của Chu tổng! Ai có thể nghĩ là chị! Các người thật sự là quá quá quá thần kỳ rồi." Tần Nhất Lộ kinh hãi, ầm ỉ ở trong phòng, vù đi vừa thì thầm, chắc là bị giật mình quá độ rồi.

Khương Hiểu kéo cô lại, "Được rồi, anh ấy chỉ là một người bình thường thôi."

"Chị Khương, lời nói này của chị, thật là làm cho người khác rất muốn đánh chị!" Tần Nhất Lộ oán hận nói, "Em rất mong đợi vẻ mặt của mọi người đó. Rốt cuộc là ai nói chồng chị là một người hói đầu? Ha ha ha ha....."

Khương Hiểu: ".... đồ kị khiến người ta xấu xí!"

Tần Nhất Lộ cười to không ngừng.

Mà ở trong phòng bếp, Chu Tu Lâm đang buồn rầu. Bếp củi lớn ở nông thôn, quả thật làm khó anh. Không còn cách nào khác, anh không thể làm gì khác hơn là quay trở lại tìm Khương Hiểu giúp một tay.

Khóe miệng Khương Hiểu tràn đầy vui vẻ, " Hóa ra là anh không làm được."

Chu Tu Lâm biết lời nói vừa rồi là cô cố ý, một tay ôm hông của cô, "Trêu chọc anh rất vui sao?"

Khương Hiểu cười khanh khách không ngừng.

Ánh mặt trời vừa lên cao, gió nhẹ thổi vào mặt, một bầu không khí ngọt ngào.

Con chó Tiểu Hoàng nông hộ nuôi trong nhà ngoắt ngoắt cái đuôi lúc ẩn lúc hiện.

Tần Nhất Lộ trơ mắt nhìn, ngược đãi chó! "Đáng tiếc, tiểu ca camera không có ở đây. Đây mới là điểm nhấn lớn nhất của chương trình."

Chu Tu Lâm ở lại hai tiếng thì phải trở về.

Khương Hiểu tiễn anh đi, hai người đi trên con đường nhỏ thôn quê. Phong cảnh trên rìa của cánh đồng rộng vô hạn, với một chút mùi hương của cỏ trong hơi thở.

Giọng nói cô chát chát, "Ở trong thư ba nói, ban đầu lúc mẹ em biết mình đã mang thai em, vừa đúng lúc bà được chọn đi quay phim. Mẹ kiên trì muốn bỏ em, nhưng mà... Là ba quỳ xuống cầu xin bà, cầu xin bà sinh em ra, bởi vì nếu như mẹ bỏ em, thì đời này bà không thể sinh con được nữa."

"Hiểu Hiểu, ba có lỗi với con. Thật ra ba không muốn nói những chuyện này cho con biết. Mẹ con muốn phá thai, lúc đó tuổi của bà ấy cũng không lớn lắm. Bác sĩ nói, nếu như phá thai, đời này bà ấy cũng không thể sinh con được. Ba quỳ xuống cầu xin bà ấy sinh con ra, là ba đồng ý với bà ấy, cả đời sẽ không nói cho con biết, mẹ con là ai, sẽ không đi làm phiền bà ấy... Năm đó con dần dần lớn lên, con càng ngày càng giống mẹ con, trong lúc nhất thời ba không có cách đối mặt với con. Cả đời này ba và mẹ con không thể chuộc tội được..."

Chu Tu Lâm nắm chặt tay cô, hơi dùng sức. Khương Ngật sợ không có mặt mũi nào đối với cô, nhiều năm như vậy, vẫn luôn đầy dọa mình, phiêu bạc bên ngoài. Con người có lúc rất lương thiện, thế nhưng, có lương thiện thì có nhẫn tâm.

Khương Ngật vì yêu Lương Nguyệt, vì suy nghĩ của bản thân, để cho Lương Nguyệt sinh con. Mà Lương Nguyệt thật sự làm được, vì giấc mơ là diễn viên, không quan tâm đến đứa con gái này. Tựa như trên lí lịch sơ lược của bà, đoạn này bị xóa sạch sẽ.

Nếu như Khương Hiểu không xuất hiện, có lẽ, Lương Nguyệt sẽ quên hoàn toàn những ngày tháng này.

Không ai biết, cũng không có người nhắc đến, mà có thể lừa dối bản thân rằng mình không làm gì cả.

Lòng người có mềm mại, nhưng cũng có lạnh nhạt.

Chu Tu Lâm hoàn toàn không đoán được, Khương Hiểu ra đời như vậy. Ban đầu khó trách, cô hỏi anh như vậy, một người mẹ mang thai ngoài ý muốn có thể được tha thứ hay không, không biết làm sao với con của mình.

Chu Tu Lâm dừng bước lại, ánh mắt trầm ngâm nhìn cô.

Khương Hiểu ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh, "Em không sao, đã sớm bình tĩnh rồi." Lúc trước cô chỉ có thể giấu những thứ bi thương này ở dưới đáy lòng, bây giờ đã có anh và Tiểu Đậu Nha, cô đã từ từ buông xuống.

Khương Hiểu hừ một tiếng, "Rõ ràng là đã có âm mưu từ lâu, lại khiến em lo sợ bất an." Cô cúi đầu ôm anh, "Còn nghĩ rằng anh

không muốn đưa bé."

Chu Tu Lâm hôn lên tóc cô, "Xin lỗi, lúc bắt đầu không nói rõ với em. Anh sợ nếu anh nói, em chạy trốn xa hơn."

Cô lúc đó, là nhạy cảm như vậy.

Mặt Khương Hiểu ở trong ngực anh, "Có phải chúng ta nên cảm ơn Tiểu Đậu Nha hay không? Nếu như không phải đột nhiên nó xuất hiện, thì chúng ta đã không có kết cục như bây giờ."

"Đúng. Nó là công thần, cho nên, đến lúc hôn lễ của bà Chu, để cho nó trải hoa."

Khương Hiểu đáp một tiếng.

"Đợi chương trình này kết thúc, tháng mười chúng ta tổ chức lễ cưới."

"Được."

Có những tiếng ồn ào từ đằng xa vang lại. Khương Hiểu nhìn sang, "Bọn họ đã về rồi, này, anh đi nhanh đi."

Chu Tu Lâm: "..."

Khương Hiểu mở cửa xe cho anh, "Đi đường cẩn thận."

Chu Tu Lâm không khỏi lắc đầu một cái, "Em đó!" Anh bị cô đẩy lên xe.

Khương Hiểu đứng bên cạnh, sắc mặt do dự, cuối cùng nói, "Anh sắp xếp mấy ngày rảnh rồi đi."

Chu Tu Lâm nhướn mày, "Bà Chu, mấy ngày nữa anh đi công tác, em có dự định gì?"

Khương Hiểu trợn mắt nhìn anh, "Không được thì thôi." Cô xoay người, bước từng bước đi về phía trước, bước chân vui vẻ, khóe miệng mang theo hạnh phúc vui vẻ.

Chu Tu Lâm kéo cửa xe lên, nổ máy. Vội vã đến, vội vã đi.

Trên đường Khương Hiểu trở về thì gặp phải Thành Mĩ Na.

Thành Mĩ Na hỏi: "Khương Hiểu, vừa rồi có chiếc xe Bentley màu đen chạy qua, cô có thấy không?"

Khương Hiểu gật đầu một cái.

"Là ai vậy?"

Khương Hiểu lắc đầu một cái, mơ hồ nói: "Không rõ lắm."

Thành Mĩ Na nhíu mày, "Vậy sao cô lại ra đây?"

Khương Hiểu: "Ra ngoài vận động một chút, nếu không xương cũng cứng đờ."

Thành Mĩ Na cười một tiếng, "Cô vẫn còn rất khỏe khoắn." Cô ta trầm tư, chiếc xe kia có bảng số xe ở Tấn Thành. Tại sao lại đến trấn Vân Nghê? Cô ta âm thầm nhớ kĩ bảng số xe.

Trở về nơi ở, Thành Mĩ Na thừa dịp đi vào nhà vệ sinh rửa tay, gọi điện thoại cho trợ lý. "Em tra giúp chị một bảng số xe."

"Chị Na, đây là xe Tấn Thành mà."

"Đúng vậy. Nhanh chóng tra ra rồi nói cho chị biết."

"Vâng."

Chuyện Chu Tu Lâm đến đây, Tần Nhất Lộ không nói cho bất cứ ai biết, lúc đi, cô còn làm vẻ mặt tiếc hận, "Thật sự em không muốn đi. Bây giờ Tấn Trọng Bắc muốn đi, anh rể phía sau cũng muốn đi."

Dịch Hàn bên cạnh nghe được, "Anh rể muốn đi? Chị Khương chị muốn ra chiều lớn sao! Vợ chồng đầm thắm!"

Khương Hiểu thúc giục bọn họ đi nhanh, ân cần dạy bảo một trận, để cho hai người bọn họ quay phim thật tốt.

Tần Nhất Lộ cảm thán, "Em cảm thấy rằng em phải bỏ qua cảnh diễn đặc sắc nhất, em có thể bình tĩnh sao?"

Trên đường rời đi, Tần Nhất Lộ mở weibo ra, đăng một dòng tâm trạng.

"Rất rất mong chờ "Người đại diện đẹp nhất" phát ra, vui mừng + đặc sắc, tôi không muốn rời đi đâu! Gặp nhau vào tháng mười một [mong đợi] [mong đợi]"

Cô đăng xong, người hâm mộ nhanh chóng ồ ạt.

Bảo bối nhà Lộ Lộ: A, quay xong rồi?

Một đường hướng về phía bắc: Chị Lộ, anh Bắc nhà chúng tôi cũng đi quay, có gặp không?

Con ếch con đi đâu vậy: Xin tiết lộ! Xin tiết lộ!

.....

Tần Nhất Lộ trả lời một đường hướng về phía bắc: Không có [buông tay]

Lúc cô trả lời, bình luận lại nóng lên.

Cho nên, sau khi Tấn Trọng Bắc đến trấn Vân Nghê, Khương Hiểu cũng có chút lúng túng nhìn anh. Bận thân của cô là người hâm mộ của anh, nghệ sĩ của cô cũng là người hâm mộ của anh.

Một ngày sau Thành Mĩ Na nhận được điện thoại của trợ lý.

"Chị Na, em đã tra được, bảng số xe đó là của Chu tổng Hoa Hạ, Chu Tu Lâm."

Thành Mĩ Na hít sâu một hơi, "Chính xác không?"

"Vâng."

"Nói như vậy, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm?" Đầu óc Thành Mĩ Na suy nghĩ thật nhanh, "Chẳng lẽ tiên sinh của Khương Hiểu là Chu Tu Lâm."

"Không phải là Chu tổng đã kết hôn từ lâu rồi sao? Có phải Khương Hiểu là tình nhân của anh ta? Nếu không mấy năm nay tài nguyên của Khương Hiểu sao lại tốt như vậy? Hơn nữa nếu như Khương Hiểu là bà Chu, cô ta còn có thể đi làm người đại diện sao?"

Thành Mĩ Na cũng nghĩ như vậy, "Tuần sau em phát tin tức này lên, còn có Lữ Phẩm. Kế tiếp nên làm cái gì, bọn họ tự biết. Lập tức đi

làm."

"Vâng."

Đợt khách thứ ba của "Người đại diện đẹp nhất", trước mắt nhân vật lớn nhất xuất hiện là Tấn Trọng Bắc. Một cán bộ kỳ cựu đến, chương trình từ phong cách hoạt bát trở nên nghiêm trang.

Mọi người cũng không dám vội vàng gấp gáp.

Trong lòng tổ đạo diễn đau khổ!

Chẳng trách không ai mời Tấn Trọng Bắc đến chương trình tạp kĩ, thì ra là như thế này.

Trò chơi buổi tối lại trở thành cuộc so tài nấu ăn. Tấn Trọng Bắc tự thân ra trận làm cá, sò biển, món ăn vừa lên bàn, mọi người rất nể mặt sôi nổi động tay, kết quả nếm thử một miếng, ăn rất ngon, có thể so sánh với đầu bếp của nhà hàng năm sao, mọi người không một chút khách sáo.

"Anh Bắc, tài nấu nướng của anh sao lại tốt như vậy?"

Tấn Trọng Bắc cười cười, "Miệng em gái tôi rất kén chọn, bởi vì công việc bận rộn của người lớn, lúc còn nhỏ tôi có chăm sóc con bé một thời gian, nó không chịu ăn cơm, dù đồ thế nào cũng không được, sau này tôi thử làm cho nó ăn."

"Ông trời thiếu tôi một anh trai."

Khương Hiểu đặt khoai tây cô vừa mới chăm chỉ làm lên bàn, cũng nghe được lời nói của bọn họ, cô làm khoai tây, là món Tiểu Đậu Nha thích ăn nhất.

"Chị Khương, bình thường ở nhà chị hay xuống bếp hả?"

"Ở nhà cơ hội xuống bếp của chị cũng không nhiều lắm, bình thường chị hay qua nhà cha mẹ chồng ăn cơm."

"Chồng chị xuống bếp sao?"

"Tài nấu ăn của anh ấy tốt hơn chị."

"Khương Hiểu, tại sao cô lại kết hôn sớm như vậy?"

Dường như mọi người rất hứng thú với vấn đề này, ngay cả Tấn Trọng Bắc cũng nhìn cô.

Khương Hiểu khẽ mỉm cười, "Lúc tôi học trung học đã gặp được tiên sinh."

"Oa ---- vừa gặp đã yêu!"

"Tiên sinh nhà tôi là anh trai của bạn học, sau đó, chờ tôi tốt nghiệp đại học, chúng tôi gặp lại, thì kết hôn."

"Cô đã bỏ một nội dung ở giữa quan trọng nhất."

Khương Hiểu cười, "Hôm nay có thầy Tấn ở đây, cơ hội hiếm có, các người không có gì hỏi thầy Tấn sao!"

Thành Mĩ Na bên cạnh cười lạnh, Khương Hiểu không chỉ đóng gói nghệ sĩ của mình, ngay cả bản thân cũng đóng gói, tại sao cô lại không nói ra hả?

Lúc này tổ chương trình đưa thẻ nhiệm vụ, mọi người nhận lấy.

"Bây giờ mời các người gọi điện thoại cho vị khách mời bí ẩn thứ tư, mời bọn họ đến tham gia chương trình vào ngày mai."

Trên mặt mọi người kích động. Thật ra thì, trong lòng mọi người đã biết có phân cảnh này. Khách mời bí ẩn cũng chỉ là bí ẩn với người xem mà thôi.

Mọi người từng người một bấm điện thoại.

Người Thành Mĩ Na mời là đàn anh thời đại học của cô ta, Tôn Nhu mời ca sĩ XX, Phương Mục mời nghệ sĩ của anh ta, cuối cùng đến lượt Khương Hiểu.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn cô.

Tấn Trọng Bắc trêu đùa nói: "Khương Hiểu, em đừng căng thẳng."

Khương Hiểu cầm điện thoại di động, hít một hơi thật sâu. Cô cười, giọng nói rõ ràng. "Người tôi mời chính là tiên sinh nhà tôi."

Cô bấm điện thoại, tiếng nhạc quen thuộc vang lên, không lâu sau, điện thoại được nhận.

"Xin chào, Chu tiên sinh -----"

Chương 65

Cô bấm điện thoại, nghe tiếng nhạc quen thuộc, không bao lâu, điện thoại được kết nối.

“Anh khỏe chứ, Chu tiên sinh....”

“Bà Chu, nhớ anh sao?” Thanh âm dễ nghe của Chu Tu Lâm truyền đến, lại bắt đầu trêu chọc cô.

Điện thoại đang mở loa ngoài, cho nên, anh vừa nói những lời này, không chỉ những người ngồi đây, mà những người làm trong hậu kỳ cũng nghe được.

Thành Mỹ Na chấn động mạnh, không thể tin được. Giọng nói này...

Khương Hiểu không kịp nhìn vẻ mặt của người khác, vội nhắc nhở anh, “Em vẫn đang quay.”

Chu Tu Lâm: “...” Anh hắng giọng, “Bà Chu có dặn dò gì sao?”

Khương Hiểu: “Mời anh ngày mai đến trấn Vân Nghê.”

Khóe miệng Chu Tu Lâm lộ ra nụ cười, “Bà Chu, anh sẽ đến đúng giờ.”

Cuối cùng Khương Hiểu không được tự nhiên ngồi nói chuyện điện thoại với Chu Tu Lâm trước mặt người khác, “Em cúp máy trước đây.”

“Chờ một chút....”

“Sao?”

“Con trai của em đang ở bên cạnh anh, rất muốn nói chuyện với em.”

Khương Hiểu cười.

Tiểu Đậu Nha vui mừng cầm lấy điện thoại, giọng giòn giã, “Hiểu Hiểu, con rất nhớ mẹ!” Thanh âm mềm mại.

Khương Hiểu biết diễn viên nhí nhà cô lại bắt chước ba của cậu.

“Hiểu Hiểu, sao không trả lời?”

“Mẹ đang làm việc, con đang làm gì đấy?”

“Ba đang dạy con làm bài tập. Mẹ, khi nào mẹ trở về? Mẹ Mẹ rất nhớ mẹ.”

Tâm của Khương Hiểu bị nhéo một cái, khóe mắt ê ẩm, giọng nói dịu dàng như nước, tràn đầy tình thương của một người mẹ. “Còn bốn ngày nữa, con cứ đếm đi, bốn ngày sau mẹ sẽ về.”

“Được, một, hai, ba, bốn, đếm xong rồi....”

Khương Hiểu: “....Ý của mẹ là phải bốn ngày bốn đêm ấy.”

“Mẹ, con chọc mẹ đó.” Tiểu Đậu Nha vui sướng hài lòng, “Mẹ, con nói nhỏ với mẹ một chuyện, cậu Nguyên Nguyên đang yêu, mẹ đừng nói với bà, cậu dẫn bạn gái đến nhà trẻ gặp con, mua cho con năm chai Yakult.”

Khương Hiểu cố nén cười, “Được, mẹ sẽ không nói cho người khác biết. Khi nào về mẹ sẽ mua cho con mười chai Yakult.”

Tiểu Đậu Nha cười cười lắc lư cái mông. “Mẹ, ba thật quá đáng. Con và ba ở chung không tốt đâu. Ba thừa dịp con ngủ, lén lén đi gặp mẹ, lại không đưa con đi! Mẹ, lần tới, mẹ đi công tác nhất định phải mang theo con.”

Khương Hiểu lúng túng, mặt đầy hắc tuyến, “Mẹ biết rồi, chúng ta trở về rồi nói.” Nói gì thêm nữa, bí mật trong nhà đều bị đưa ra ngoài ánh sáng. Cô nhanh chóng cúp điện thoại, mặt áy náy giải thích, “Con của tôi....rất đáng yêu.”

Mọi người: “...”

Sau vài giây trầm mặc ngắn ngủi, có người bất giác hỏi: “Khương Hiểu, chồng chị họ Chu?”

Khương Hiểu gật đầu.

“Trùng hợp như vậy! Ông chủ của các người cũng họ Chu.”

Khương Hiểu đáp một tiếng, vẻ mặt thản nhiên, “Rất trùng hợp, chồng của tôi tên Chu Tu Lâm.”

Mọi người: “...”

Sắc mặt của Thành Mỹ Na hốt hoảng, dần dần có chút đứng ngồi không yên.

Tôn Nhu hỏi: “Cô làm sao vậy? Sao sắc mặt kém như vậy?”

Thành Mỹ Na nắm chặt tay thành quả đấm, “Tôi đi toilet.” Cô không

biết “tuần san Bái Bái.” Và Lữ phẩm có đem tin tức tung ra ngoài hay không, cô nắm chắc thời gian, trước khi mọi chuyện phát sinh, cô phải ngăn bên kia trước.

Cô tắt ghi âm, đi vào toilet, vội vàng gọi điện thoại cho Lữ Phẩm.

Điện thoại không ai nghe máy.

Thành Mỹ Na sốt ruột đi tới đi lui, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Cô cắn môi, gọi lại lần nữa, kết quả cũng không ai nghe máy.

Tôn Nhu thấy cô lâu như vậy cũng chưa ra ngoài, đi tìm cô. “Mỹ Na, cô sao rồi?”

Đáy mắt Thành Mỹ Na xám xịt, cô kéo cửa ra, “Tôi không sao.”

“Mỹ Na, có phải cô có chuyện gì hay không?”

Thành Mỹ Na cười khẽ, nụ cười ảm đạm, “Đột nhiên cảm thấy mình không tự lượng sức mình.”

Tôn Nhu hiểu ý của cô, “Không người nào nghĩ đến, Khương Hiểu lại là bà chủ của Hoa Hạ. Lúc này rất nhiều người ngạc nhiên rớt mắt kiếng.”

Thành Mỹ Na nuốt một ngụm nước bọt, kể từ khi Hứa Giai Nhân đoạt vai nữ chính của, cô không nuốt nổi khẩu khí này. Biết Khương Hiểu cũng tham gia chương trình, cô còn có ý định chèn ép Khương Hiểu. “Đúng vậy. Không hề nghĩ đến.”

Một lần nữa hai người trở lại, mọi chuyện như không có gì xảy ra, nhưng rõ ràng trong không khí có sự thay đổi.

Mọi người bắt đầu nhiệt tình hơn với Khương Hiểu, ồn ào náo nhiệt hỏi rất nhiều vấn đề. Danh hiệu bà chủ của Hoa Hạ, ai cũng muốn kết thân.

Đây chính là thực tế.

Khương Hiểu như cũ trả lời vấn đề của mọi người, nhưng mọi người đều là người thông minh, cũng không hỏi những vấn đề riêng tư.

“Thầy Tấn...”

Tấn Trọng Bắc mỉm cười: “Cực khổ rồi.”

Khương Hiểu không để ý anh trêu ghẹo, “Thầy Tấn, cảm ơn anh đã đến đây. Em lấy trà thay rượu mời anh một chén.”

Tấn Trọng Bắc cũng giơ chén lên, “Chỉ là một cái nhấc tay thôi.”

“Em có một vấn đề.”

“Tại sao tôi đồng ý tham gia tiết mục?” Tấn Trọng Bắc không để ý lắm, “Anh và chồng của em bằng tuổi nhau.”

Khương Hiểu: “...”

“Chu Tu Lâm con trai cũng đã có, mà anh vẫn còn độc thân.”

“Cho nên anh đến tìm bạn trăm năm? Vậy anh cũng nên tham gia chương trình ”

Tấn Trọng Bắc lắc đầu, “Là Ngôn Ngôn kêu anh đến, con bé nói nếu tôi không đến, thì sẽ một năm không về nhà.”

Khương Hiểu ngạc nhiên.

“Khương Hiểu, chuyện của người lớn anh không nói thêm điều gì cả. Ngôn Ngôn rất thiện lương, sau khi con bé biết thân phận của em, con bé rất áy náy.”

Khương Hiểu cúi đầu.

“Nếu có thể, em cứ xem con bé như một người bạn bình thường cũng được, thỉnh thoảng gọi con bé ra ngoài uống trà. Còn dì Lương, em không nhận thức cũng được, cũng không cần miễn cưỡng.”

“Thầy Lương, cảm ơn anh.” Khương Hiểu nghiêm túc, “Những năm qua đã giúp đỡ em rất nhiều. Đến nay, em cũng không có cơ hội cảm ơn anh một tiếng, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì.”

Sắc mặt của Tấn Trọng Bắc vẫn như cũ, “Vừa bắt đầu là đồng tình, sau đó lại phát hiện là rất đáng giá. Em biết không? Em là một người rất đặc biệt?”

“Cái gì?”

“Trên người em có một sự dẻo dai, không khuất phục.”

Khương Hiểu không lên tiếng “Đánh không chết tiểu cường.” Cô híp mắt, “Lúc còn trẻ rất bất đồng, cái gì cũng không sợ, cái gì cũng không quan tâm.”

Tấn Trọng Bắc để cái ly xuống, “Vậy sao. Điểm này Ngôn Ngôn rất giống em.”

Khương Hiểu không lên tiếng. Thật ra điểm này, các cô đều di truyền từ Lương Nguyệt. “Thầy Tấn, em rất hâm mộ Ngôn Ngôn.”

“Hả?”

“Thật ra em rất muốn có một người anh trai như anh.”

Tấn Trọng Bắc cười, giang hay tay ra, “Đến đây nào, anh trai ôm một cái.”

Khương Hiểu khó có thể tin, được anh ôm vào trong ngực, trên người của anh có một mùi hương rất dễ chịu.

Tấn Trọng Bắc ở bên tay của cô nói nhỏ, “Đừng cử động, camera vẫn còn quay.” Vừa đúng camera quay về hướng của họ, anh ta bảo đảm cái vỗ này nhất định có tiếng vang. “Khương Hiểu, chuyện Ngôn Ngôn làm ở thành phố B có chút hoang mang, Chu Tu Lâm đối với cách làm của con bé cũng như thế. Nhưng ai bảo anh là người anh trai tốt. Nghe nói, Chu Tu Lâm rất phải đối anh tham gia chương trình, hiện tại anh lại ôm em, anh rất muốn nhìn thấy vẻ mặt đặc sắc của cậu ta.”

Quả nhiên, ảnh đế rất thú vị làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Buổi tối hôm đó tiết mục quay đến mười giờ thì kết thúc. Mọi người về phòng của mình nghỉ ngơi, lúc trên đường trở về phòng, đột nhiên Phương Mục từ phía sau chạy tới.

“Khương Hiểu, cô lên weibo xem đi, có tin của cô.”

Sắc mặt của Khương Hiểu tối sầm, “Chuyện xấu sao?” Cô vội vàng đăng nhập weibo, hơn một trăm lời bình luận. Lại tìm đến tên của mình, trên mấy cái tin tức giải trí trên weibo.

[Người đại diện Khương Hiểu bị nghi ngờ là tình nhân của tổng giám đốc Hoa Hạ.]

Cô cũng không có phản ứng gì, mọi thứ dường như là thật.

Khương Hiểu thở phào nhẹ nhõm, “Nếu hôm nay tôi không nói, các người nghĩ tôi và Chu Tu Lâm sẽ là quan hệ đó sao?”

Phương Mục không lên tiếng.

Nữ nhân quá thành công, sẽ làm cho người ta có tư tưởng viễn vong, nhất là những người phụ nữ sinh đẹp.

Khương Hiểu cúi đầu, lông mi hơi run rẩy. “Theo hẳn đi đi.”

Phương Mục đề nghị, “Cô có muốn đăng tin giải thích hay không?”

Khương Hiểu nhăn mày, giọng nói kiên định, “Tôi muốn ngồi chờ xem bọn họ còn đăng thêm tin gì nữa, mặt khác, tôi muốn truy cứu tiền bồi thường tổn thất danh dự.”

Phương Mục sờ sờ mũi, “Xem ra tuần san này phải đóng cửa rồi.”

Tin tức bát quái truyền ra như vậy, mọi người bàn tán xôn xao, mọi người đều phát biểu ý kiến của mình.

Thật ra Khương Hiểu biết, mình thường xuyên bị truyền ra tin tức như vậy là không tốt. Thứ nhất cô không phải là nghệ sĩ, thứ hai, đối với nghệ sĩ trong tay cô như vậy cũng không tốt, thứ ba, cứ như vậy bị đưa tin tức, người đi đường cũng nhận ra cô không ít, như vậy chỉ làm người ta chán ghét hơn thôi.

Nhưng mà bây giờ cô làm gì cũng không bằng làm cho chương trình

có hiệu quả.

Định mặc kệ cho tuần san báibáitruyềndi.

Sau khi tuần san bái bái công bố tin tức. Chuyện của Chu Tu Lâm và Khương Hiểu truyền đi khắp nơi trong làng giải trí, làng giải trí Hoa ngữ khiếp sợ không thôi. Đoán chừng người nào cũng không nghĩ đến. Vợ của Chu Tu Lâm lại là Khương Hiểu.

Từ đầu đến cuối, không ai nghĩ bọn họ có quan hệ với nhau.

Vốn là kế hoạch của tuần san báibái và Lữ Phẩm rất tốt, sau khi công bố tin tức, lập tức lượng tìm kiếm tăng cao, ngay cả Quân Đô cũng mua xong, muốn vạch trần bộ mặt thật của Khương Hiểu. Hiện tại Khương Hiểu và Chu Tu Lâm công khai, tuần san báibái đã dầm lao thì phải theo lao, gọi điện thoại cho Lữ Phẩm và Thành Mỹ Na, mắng hai người một trận. Tuần san báibái nói, “Sau này đừng tìm chúng tôi nữa.”

Lữ Phâm tức muốn học máu, chuyện này nếu như bị tra ra được, sau này hắn không cần lăn lộn trong làng giải trí nữa.

Cùng lúc đó, Chu Tu Lâm một đám bằng hữu rối rắm liên lạc với anh, hung hăng khiển trách anh, lời nói ác liệt!

Đôi vợ chồng mới của làng giải trí này diễn rất giỏi.

Vợ diễn vai trợ lý!

Chồng diễn vai ông chủ!

Oscar thiếu bọn họ tượng vàng!

Lặng yên hồi lâu, có người nói, “Chu Tu Lâm, mình muốn nhìn hình của con trai cậu.”

Thân phận của Chu Tu Lâm được đưa ra ánh sáng, tâm tình của anh rất tốt, chọn hình vừa mới chụp hai ngày trước của Chu Tu Mộ đưa ra.

Một bên mặt của cậu nhóc đang mang cặp bước vào cổng trường.

Hình vừa mới đăng, mọi người bắt đầu sôi trào.

“Chu Tu Lâm, cậu không phải là người. Sinh con đẹp như vậy!”

“Lão Chu, chúng ta làm bạn đã mười mấy năm rồi, kết thành thông gia đi.”

.....

Chu Tu Lâm hôn con trai đang ngủ, vừa nghĩ đến ngày mai anh phải đến trấn Vân Nghê, cùng vợ tham gia chương trình, mà tiểu tử thúi này còn phải đi học, quả thật có điểm không đành lòng.

Nhưng mà, anh không dẫn con đi tham gia chương trình.

Hôm sau, Chu Tu Lâm quen đường đến trấn Vân Nghê.

Làm khách mời đặc biệt tham gia cùng bọn họ, tổ chương trình nhiệt liệt hoan nghênh, mọi người cùng nhau chờ đợi ở cửa thôn.

Khương Hiểu liếc mắt thấy được Chu Tu Lâm trong đám người.

Anh mặc áo T-shirt màu trắng, quần dài màu đen, không còn tây trang giày da, anh đứng thẳng ở đằng kia, dưới ánh mặt trời, anh làm

lóa mắt những người nhìn thấy.

Khương Hiểu không hề chớp mắt nhìn anh.

Chu Tu Lâm như có cảm ứng, tầm mắt của anh và cô giao nhau. Vốn là xa cách lạnh lùng nhưng khi nhìn thấy cô mọi thứ đều thay đổi, đôi mắt của anh nhu tình như nước. Bốn mắt nhìn nhau, một khắc kia, tựa hồ bọn họ biết đối phương đang nghĩ gì.

Anh nhắc chân đi đến trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên, khóe miệng nở nụ cười.

Chu Tu Lâm vươn tay, ngón tay thon dài dắt tay cô, ngón tay lục lọi lòng bàn tay của cô, hai mắt thật sâu nhìn cô, “Từ nay về sau, anh có thể quang minh chính đại giới thiệu.... đây là vợ của tôi.”

Cổ họng Khương Hiểu nghẹn lại, hít sâu một hơi, nhìn về phía mọi người. “Giới thiệu với mọi người, đây là chồng của tôi ....Chu Tu lâm.”

Có một chút ngỡ ngàng, nhưng trong nội tâm lại rất thích.

Chương 66

Editor: Lạc Tâm Vũ

Chu Tu Lâm xuất hiện, chẳng ai vui vẻ hơn tổ đạo diễn. Hồ sơ vợ chồng thật tốt trong thực tế, CP chân thật, bản thân thì mang theo cảm giác thần bí, tương tác vừa ấm vừa ngọt. Chỉ là cảm thấy một đôi này hẳn phải là đi một hồ sơ tiết mục khác mới đúng.

Khi từng người trở về phòng nghỉ ngơi, Khương Hiểu hỏi: “Anh nói với Tiểu Đậu Nha như thế nào?”

Chu Tu Lâm nhún vai, “Anh nói anh đi công tác.”

“Con tin?”

Chu Tu Lâm nhú mồm và trái tim, “Con trai của em luôn lên nghe chúng ta nói chuyện. Buổi sáng lúc anh đi, con hỏi anh, có phải lại tới nhìn lên em hay không.

Khương Hiểu hé miệng cười không ngừng.

Chu Tu Lâm lấy ra một cái túi ni lông từ trong rương hành lý, “Con để anh mang tặng cho em.”

“Cái gì hả?” Khương Hiểu mở ra vừa nhìn, hẳn là một túi đồ ăn vặt

“Nó xấu xa vậy mà để anh không được ăn vụng!” Chu Tu Lâm hừ một tiếng.

Khương Hiểu bật cười, “Mặc dù con tham ăn, nhưng mà vẫn là hiểu được chia sẻ.”

Chu Tu Lâm nhú mào, nhốt chặt cô từ phía sau, “Đó là đương nhiên, không thì sau này chăm sóc em trai em gái như thế nào.”

Khương Hiểu vội vàng nhắc nhở anh, “Máy quay ở đây.”

Chu Tu Lâm cong khóe miệng, “Cuối cùng để cho người có lòng biết rõ chúng ta đảm bảo bao nhiêu.” Bọn họ đưa lưng về phía màn ảnh, không nhìn thấy vẻ mặt. Giọng nói của die nd da nl e q uu ydo n anh trầm thấp, “Rất cuộc có thể ôm em một cái rồi. Em biết không, vừa rồi em giới thiệu anh ở trước mặt mọi người, anh có nhiều____” Mừng rỡ như điên sao?

Chồng của tôi____đều phải dễ nghe hơn bất vì một danh hiệu nào.

Cô nâng đầu lên, hôn xuống cằm của anh. Làm sao cô có thể không thích người đàn ông này đây!

Thực ra, Tưởng Cần đã sớm chào hỏi qua với tổ chương trình, còn cố gắng chụp nhiều nghệ sĩ khác. Khương Hiểu và Chu tổng cũng không cần tuyên truyền quá nhiều.

Đạo diễn tức muốn hung dữ, nhưng mà, chương trình này chính là điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ tham gia đầu tư. Ông có thể phản đối sao?

“Yên tâm, kỹ thuật hậu kỳ sẽ làm hiệu quả, nếu thật sự không muốn lộ mặt chúng ta có thể đánh Mosaic* lên toàn bộ mặt Chu tổng!” Đây là đạo diễn nói nhảm, sao ông có thể bỏ được.

*Mosaic: Mosaic (còn được gọi là “ghép mảnh” hoặc “khảm”) là một

hình thức nghệ thuật trang trí - tạo ra hình ảnh từ tập hợp gồm những mảnh nhỏ

Tường Cần: “Cái kia cũng không được, bôi xấu Chu tổng chúng tôi rồi, ảnh hưởng đến hình tượng Hoa Hạ. Khi các người chụp phải tìm góc độ. Chụp gò má, bóng lưng!

Đạo diễn oán thăm, Quan Công đưa giỡn đại đao trước cửa!

Buổi chiều, sau khi mọi người nghỉ ngơi tốt, đi tới địa điểm chỉ định tập hợp.

Đạo diễn nói sự sắp xếp buổi chiều, đầu tiên là trò chơi. Trò chơi rất ngây thơ, hai người ba chân. Trong lòng mọi người châm chọc thật sự là đủ nhàm chán!

Dường như Chu Tu Lâm cũng không cảm thấy chút nào, anh cúi đầu chăm chú mà cột dây. Còn diễn luyện với Khương Hiểu một chút.

Khương Hiểu lẩm bẩm một câu: “Chân anh dài, bước đi lớn.”

Chu Tu Lâm: “Anh bước nhỏ một chút.”

Khương Hiểu: “Chúng ta thua bàn thứ nhất thôi.”

Chu Tu Lâm: “Chu phu nhân?”

Khương Hiểu: “Thắng còn bàn thứ hai đấy. Anh sẽ không còn muốn chứ?”

Chu Tu Lâm: “Ngược lại anh rất chờ mong.” Anh dựa sát cô một chút, “Dù sao tiếc nuối duy nhất của anh và em chính là chưa nói yêu thương.”

Khương Hiểu: “Chu... Tu Lâm, có phải anh sớm đã muốn tới tham gia cái chương trình này không rồi hả?”

Vẻ mặt của Chu Tu Lâm có chút mất tự nhiên. Đương nhiên anh sẽ không thừa nhận.

Ngày đó thi đấu, cuối cùng như mong muốn của Chu Tu Lâm, bọn họ cầm danh hiệu hạng nhất.

Có người cảm thán, như là trở lại thời gian đi học, cùng chơi trò chơi với bạn học.

Khương Hiểu phụ họa một câu, “Lần trước em làm trò chơi này, vẫn là lớp 11. Em và người hợp tác của em là hạng nhất đếm ngược.”

Phương Mục trêu đùa với cô nói, “Ngày thường một tổ các anh chị đây luyện tập không ít, thắng không cần dùng võ.”

Chu Tu Lâm trả lời: “Vợ của tôi không thích vận động, vài năm nay tôi rèn luyện với cô ấy không ít.”

Mọi người: “...” Không nghe nổi nữa, cầu độc thân không thể sống rồi.

Phương Mục và bạn bè cảm thán, “Cái này phải để người hâm mộ Chu tổng thấy, trái tim đều vỡ thành mảnh vụn thôi.”

“Chỉ sợ bọn họ sẽ cắt đoạn này.”

“Hả?”

“Hai vị đây cũng không là người phách lối, công khai không công khai

đều không sao cả.”

Chu Tu Lâm không nói nhiều, người khác nói chuyện với anh, anh đều có thể trả lời lễ phép. Khi không nói lời nào, ánh mắt của anh luôn luôn đuổi theo ở trên người Khương Hiểu.

Sau khi trò chơi ngây thơ mà náo nhiệt kết thúc, mọi người đi nhà đồng hương làm sủi cỏ.

Bộ dáng Chu Tu Lâm gói sủi cỏ quy quy củ củ, lại đưa tới cái nhìn chăm chú của khách quý khác. Cuối cùng những người này không có một cái nào là gói tốt.

“Anh Tu Lâm, chị Khương nói anh có xuống bếp ở nhà, bây giờ chúng em tin.”

Khương Hiểu lập tức nói: “Chị cũng là lần đầu thấy anh ấy làm sủi cỏ.”

“Chị Khương, chị và anh Tu Lâm nhận thức như thế nào?”

“Chị là bạn học cùng lớp với Nhất Nghiên. Lớp mười, Chu tiên sinh vội vàng đưa đồ tới cho em gái anh ấy, đúng lúc chợ ở cửa trường học, thì mang vào.”

“Ông trời của tôi! Vô cùng lãng mạn rồi.”

“Nhất kiến chung tình* hả!”

*Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

Khương Hiểu thở dài một cái, “Nhiều năm sau, chị lại nói việc này với anh ấy, lúc đó người ta hoàn toàn không nhớ chị.”

“Ha ha ha ha_____”

Chu Tu Lâm chứa ý cười, đáy mắt tràn đầy cưng chiều. Quả thực tựa như hai người với hình tượng cho người ngoài ngày thường.

Đêm cuối cùng của chương trình, mọi người họp cùng một chỗ. Tổ chương trình không đặt ra nội dung đêm nay, mọi người có thể nói chuyện phiếm, có thể ca hát, dù sao cũng tùy ý.

Tôn Nhu nói cảm xúc trong khoảng thời gian này, “Tôi muốn cảm ơn tổ chương trình, tôi làm người đại diện này mới được hai năm, nhận được lời mời của tổ chương trình, tôi có chút khó tin. Cảm ơn các anh chị đã chăm sóc mấy ngày nay, tôi cũng học tập được rất nhiều. Đường ngày sau còn rất dài, để cho chúng ta có thể cùng nhau cố gắng.”

Phương Mục cười: “Lúc tới, đã nghĩ đến nhất định chương trình sẽ dùng sức giày vò chúng tôi. Quả nhiên, xuống đất, đuổi cá, mài cây đậu... Việc nhà nông cả đời tôi muốn làm đều đã làm ở thị trấn Vân Nghê. Cảm ơn tổ chương trình sắp xếp tỉ mỉ, tôi nhớ kĩ đạo diễn ông rồi.”

Hai ngày này Thành Mỹ Na sớm đã không sinh động như lúc trước, cô ta kéo một nét cười, “Đời người tựa như một chương trình, mãi mãi sẽ không biết có sắp xếp gì tiếp theo. Làm việc nhiều năm, cho tới nay, tất cả mọi người gọi tôi “Tam nương liều mạng”, tôi không dám có chút ngưng trệ công việc, sợ dùng lại một cái, sẽ không có tài nguyên. Mấy ngày nay tạm thời thả lỏng, làm tôi nghĩ rất nhiều chuyện.”

Có người gật đầu, Làng giải trí cập nhật rất nhanh, ai cũng đều sợ mình sẽ bị thay thế, mà đây cũng là không cách nào tránh khỏi.

“Tôi rất hâm mộ cô, Khương Hiểu.”

Ánh sáng trong sân không sáng rực như thế, sắc mặt mỗi người dường như đều che dấu một tầng rực rỡ mờ.

Mọi người nhìn Khương Hiểu, dường như rất mong chờ lời muốn nói kế tiếp của cô.

Khương Hiểu nâng chén nước nhàn nhạt uống một ngụm, “Khi tôi và tiên sinh mới quen, tôi từng đồng ý nói qua, trong ba năm tôi muốn làm một người đại diện kim bài. Mà lúc này cũng đã là năm thứ tư, tôi còn chưa thực hiện được nguyện vọng lúc trước.”

“Cô cũng đừng nản lòng, còn trẻ.”

Khương Hiểu cười cười, “Vài năm nay, chồng tôi vẫn rất ủng hộ công việc của tôi, tôi muốn làm gì, anh ấy chưa từng phản đối qua. Năm nay con tôi ba tuổi rưỡi rồi, bình thường chúng tôi ra ngoài đều thật cẩn thận, chỉ sợ ra sánh sáng. Tôi vẫn cảm thấy rất mắc nợ anh ấy.”

“Chị Khương, chị nói chính bạn nhỏ của anh Tu Lâm hả?”

“Đều có!” Khương Hiểu kiên trì nói.

Chu Tu Lâm nghiêng đầu nhìn cô, “Em biết là tốt rồi.” Thuận tiện nâng tay xoa xoa đầu của cô.

Khương Hiểu đáp lại anh bằng một khuôn mặt tươi cười, tiếp tục nói: “Tôi là gia đình đơn thân, nội tâm rất không có cảm giác an toàn. Mấy năm nay, đều là chồng tôi bao dung.” Cô dừng một chút, “Ở trước chương trình này, tôi liền làm một cái quyết định, tôi sẽ không làm

người đại diện nữa.”

Dứt lời, bầu không khí của hiện trường thay đổi trong nháy mắt.

“Khương Hiểu, tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn có nhiều thời gian cùng con tôi và Chu tiên sinh hơn.” Cô nghiêng đầu nhìn Chu Tu Lâm. Ánh mắt cô rất đẹp, ánh mắt bình tĩnh, vô cùng quyến rũ người khác.

Chu Tu Lâm nắm tay cô, kinh ngạc trong mắt đi qua rất nhanh.

“Đương nhiên, tôi vẫn sẽ xử lí công việc phía sau.” Khương Hiểu nói, “Hi vọng sau này chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Hiện trường vang lên tiếng hoan hô trong nháy mắt.

Một đêm kia, Khương Hiểu còn hát một bài 《 May mắn nhỏ 》

Cô từng nghĩ tới, nên hát một bài hát vì Chu tiên sinh. Rốt cuộc bây giờ có cơ hội như vậy.

Trăng sao trên trời, ánh trăng mê người.

Cô đứng ở chính giữa, nhàn nhạt ngâm hát.

Nhiều người đều ở đây như vậy, mà trong mắt cô chỉ nhìn đến một mình anh.

Gặp anh, thật sự là may mắn của cô.

Cảm ơn gặp được anh, vào thời điểm em mệnh mông mịt mù.

Ba mẹ hài lòng vui vẻ ở bên ngoài, bạn nhỏ Chu Tư Mộ vẫn phải đi học, gần tối thứ sáu cậu được mẹ Chu đón về nhà.

Cậu vác túi sách nhí hình ếch của mình, bên trong có mấy tấm 100 đồng. Buổi tối, khi cha Chu nói cho cậu chuyện xưa, cậu hỏi rất nhiều vấn đề không liên quan.

“Mẹ đi công tác, tại sao ba cũng phải qua hả?”

“Ba cháu cũng là đi tham gia chương trình với mẹ cháu, không phải đi chơi.” Cha Chu sợ cháu trai suy nghĩ nhiều, vẫn là cố ý nhấn mạnh một chút.

“Vì sao mẹ không đưa cháu đi đây? Bây giờ không phải có rất nhiều bam je đưa bạn nhỏ đi du lịch sao?”

“Mẹ cháu không tham gia cái chương trình đó.”

“Vậy mẹ đi đâu?”

“Thị trấn Vân Nghê.”

“Thị trấn Vân Nghê ở đâu?”

“Ở đây...” Cha Chu tinh tế nói.

Tiểu Đậu Nha chớp chớp mắt, nhớ ở trong lòng. “Ông nội, cháu buồn ngủ rồi.”

Cha Chu sờ đầu của cậu, “Vậy ông nội đi ra ngoài.”

Trong phòng để lại một cái đèn phim hoạt hình ở đầu giường, ánh sáng ấm áp lại không chói mắt. Cha Chu vừa ra khỏi cửa, Chu Tư

Mộ lẩm bẩm một chút thì đứng lên, cầm lấy bút sáp và giấy, bôi vẽ lung tung trên giấy, vẽ một con đường.

Chờ sau khi xong việc, cậu đặt bức vẽ đường ở trong túi xách nhỏ sắp xếp xong.

Sáng hôm sau, cha Chu ra ngoài gặp bạn bè, mẹ Chu chăm sóc Chu Nhất Nghiên lúc rảnh rỗi, Chu Tư Mộ nhân cơ hội chạy ra khỏi cửa.

Chờ lúc mẹ Chu gọi cậu ăn điểm tâm, tiểu tử kia không lên tiếng, mẹ Chu ý thức được cái gì, trước trước die,n; da.nlze.qu;ydo/nn sau sau, thiếu chút nữa đều lật chuyển gian phòng một lần, cũng không thấy bóng dáng của Chu Tư Mộ.

Mẹ Chu vội vàng gọi điện cho cha Chu, “Ông có mang Tư Mộ ra ngoài không?”

Sắc mặt cha Chu cũng trắng bệch, “Nó không có ở nhà sao?”

Mẹ Chu cắn răng, “Nó không có ở đây!”

Cha Chu vừa nghe không được, “Bà đừng vội, tôi lập tức trở lại. Có thể là nó chạy ra ngoài chơi rồi.”

Mẹ Chu cực kì vội vàng, Chu Nhất Nghiên an ủi cô, “Mẹ, mẹ đừng vội. Mộ Mộ sẽ không chạy loạn. Mẹ đi xem phòng nó, có thiếu thứ gì đó không?”

Mẹ Chu đi kiểm tra một chút, phát hiện túi sách nhỏ cũng mất.

Chu Nhất Nghiên suy nghĩ, “Chẳng lẽ rời nhà đi ra ngoài?”

Sắc mặt mẹ Chu trắng bệch.

“Mẹ, con cảm thấy nó là đi tìm anh, tối qua, không phải nó vẫn nói muốn đi tìm mẹ nó sao?”

“Nó nhỏ như vậy? Đi tìm như thế nào? Ngộ nhớ dọc đường gặp phải kẻ xấu làm thế nào?”

Lúc này Chu Nhất Nghiên cũng không thể nói gì nữa, càng nói mẹ cô chỉ càng vội. Cô nghĩ nghĩ gọi cho Tống Văn Dịch một cuộc điện thoại, anh có một bạn học ở cục cảnh sát, xin anh ta giúp đỡ tìm một chút.

Chu Tư Mộ mang theo mũ lưỡi trai, vác túi sách nhỏ, dọc đường cứ ra khỏi chung cư như vậy. Trí nhớ cậu tốt, dọc đường tới sân ga.

Đáng tiếc là cuối cùng không biết quá nhiều chữ, hoàn toàn không biết muốn đi đâu?

Cuối cùng cậu kéo hơn hai mươi phút ở ven đường, tìm một chị xinh đẹp trên sân ga hỏi đường.

Cô gái là học sinh cấp ba danh tiếng, chủ nhất ra ngoại học thể,. Nhìn thấy đầu củ cải một thân một mình như vậy, mặt mờ mịt. “Em muốn đi đâu?”

“Thị trấn Vân Nghê.”

“Vậy rất xa ai. Ba mẹ em đâu?”

“Ba mẹ em là ở chỗ đó.”

“Em trai nhỏ, nhà em ở đâu? Chị đưa em về, em ra ngoài như vậy sẽ bị người lừa chạy.”

Chu Tư Mộ phồng miệng, “Chị có thể giúp em gọi xe không, em có thể tự đón xe đi tìm mẹ em. Em có tiền.” Cậu đẩy túi sách nhỏ, cho chị gái xinh đẹp nhìn một chút.

Cô gái nói thầm một câu, “Chị đi! Vậy mà tiền tiêu vặt còn nhiều hơn chị.”

Chu Tư Mộ toét góc miệng, “Nên đầy đủ chứ.”

Cô gái nắm tay cậu, “Chị đây làm việc tốt một lần đi. Dù sao chị không muốn đi học, ha ha ha_____”

Chu Tư Mộ ngửa đầu, “Mẹ em nói, phải học tập thật giỏi, chị trốn học sao?”

Cô gái: “Đương nhiên không phải, chị chính là rất thích học. Em trai nhỏ, em nói rất nhiều ai, chị đang giúp em.” Một là đưa em đến cục cảnh sát.

“Cảm ơn chị gái, em chỉ cảm thấy chị rất xinh đẹp.”

Cô gái: “...” Miệng trẻ con bây giờ đều ngọt như vậy sao? Nhỏ như vậy đã trêu chọc em gái rồi!

Một lát sau, Chu Tư Mộ được đưa đến cục cảnh sát.

Cô bé chỉ chỉ xe cảnh sát, “Chú cảnh sát sẽ đưa em về nhà.”

Về mặt Chu Tư Mộ hưng phấn, “Dương Dương lớp chúng em cũng nói, chú cảnh sát sẽ giúp em tìm được mẹ.”

Sau khi cảnh sát hỏi rõ, dờ khóc dờ cười.

Chu Tư Mộ bắt đầu biểu diễn của cậu, “Nhiều ngày mẹ em cũng chưa về nhà, cháu rất nhớ mẹ. Muốn ăn cơm cũng không vô, chú, chú xem bụng nhỏ của cháu đều đã gầy.” Nói xong cậu sờ sờ bụng nhỏ của mình.

Mấy vị cảnh sát nam cố nén cười.

“Vậy cháu cũng không thể tự mình chạy, nhớ gặp phải kẻ xấu làm sao bây giờ?”

“Nhưng ba cháu lên nhìn mẹ cháu, cháu cũng muốn đi.” Cậu còn giơ lên hai ngón tay, “Ba cháy nhìn hai lần rồi.”

“Biểu ba mẹ tên gọi là gì không?”

“Ba cháu gọi là Chu Tu Lâm, mà cháu gọi là Khương Hiểu.” Cậu nhúu nhúu mày.

“Làm sao vậy?”

“Cháu không thể nói cho các chú biết tên ba mẹ, nhưng các chú là cảnh sát, hẳn là có thể.”

“Vì sao?”

“Vì công việc của mẹ, phải giúp mẹ giữ bí mật.” Cậu dường như có chuyện riêng mà thở dài một hơi, “Thực ra cháu nghĩ_____”

“Cái gì?”

“Cháu cảm thấy có thể là ba cháu nhặt được cháu.”

Đồng chí cảnh sát: Nội tâm trẻ con bây giờ đều diễn phong phú như vậy rồi sao?

Khi Khương Hiểu nhận được điện thoại cảnh sát lại càng hoảng sợ.

“Xin chào, là bà Khương sao? Nơi này của tôi là phân cục cảnh sát XX, là như vậy...”

Khương Hiểu sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, “Tu Lâm, Tiểu Đậu Nha rời nhà đi ra ngoài.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Đậu Nha: Muốn em gái! Muốn em gái!

Chu tiên sinh: Được!

Tác giả:??

Chương 67

Editor: Gà

Người bạn nhỏ Chu Tư Mộ không chỉ mang theo tiền riêng, còn mang theo hai chai Yakult, mấy bịch bánh bích quy, thật sự đã chuẩn bị đầy đủ công tác rời nhà ra đi.

"Chú ơi, chị mới vừa rời đâu ạ?" Chu Tư Mộ ngồi trên ghế, lắc lư cái chân ngắn, miệng nhỏ đang uống Yakult.

Đồng chí cảnh sát: "Cô bé làm chuyện tốt, chú khác sẽ lấy xe cảnh sát đưa chị ấy đến trường thi."

Chu Tư Mộ ô một tiếng: "Con không biết tên chị ấy, sau này phải liên lạc với chị ấy thế nào."

Cảnh sát: "..."

Bên kia, sau khi Khương Hiểu và Chu Tu Lâm nhận được điện thoại của cảnh sát, chỉ đành lập tức rời khỏi chương trình. Thật may, hôm nay đã là ngày cuối cùng, lấy có tạm biệt luôn.

Mọi người vừa nghe, con của bọn họ bỏ nhà ra đi, vừa lo lắng vừa cảm thấy buồn cười.

Quay phim còn cẩn thận quay Khương Hiểu, cho đến khi bóng lưng Khương Hiểu và Chu Tu Lâm lên xe rời đi.

Tháng mười hai [Người đại diện đẹp nhất] phát sóng thì cảnh cuối

cùng của Khương Hiểu và Chu Tu Lâm, tổ chương trình còn kèm theo một đoạn văn.

[Bởi vì bảo bối nhà họ Chu nhớ cha mẹ nên bỏ nhà trốn đi, hai vị này không thể không trở về trước. Hi vọng Chu bảo bối nhanh chóng về nhà!]

Rất nhiều năm sau, Chu Tư Mộ dẫn theo bạn gái trở về, khi bạn gái cậu thấy mọi người xế chiều xem [Người đại diện đẹp nhất], thì cùng xem cuối cùng còn cười ra nước mắt. "Tư Mộ, khi còn bé cách thức cầu chú ý của anh thật làm người ta rung động."

Trên đường Khương Hiểu và Chu Tu Lâm trở về, liên lạc với nhà, nói cho bọn họ biết Tiểu Đậu Nha ở đồn cảnh sát.

Cha Chu mẹ Chu cô dưỡng đang khiếp vía, bốn vị trưởng bối hận không thể lập tức đến đồn báo cảnh sát. Khi nhận được điện thoại của Chu Tu Lâm, cuối cùng mọi người cũng yên tâm.

Mẹ Chu bày tỏ lập tức muốn đến đồn cảnh sát.

Chu Tu Lâm thản nhiên nói: "Không cần, để nó ở đó kiểm điểm lại mình đi. Con và Khương Hiểu đi đón nó."

Mẹ Chu: "... Con đừng nóng giận đấy."

Nhìn đi, đây chính là sự thương yêu cách một tầng thế hệ. Nếu khi còn bé Chu Tu Lâm làm như vậy, không tránh khỏi bị phạt một trận.

Chu Tu Lâm: "Con biết rồi." Chu Tư Mộ à con thật lợi hại, ba tuổi hơn mà đã vào đồn cảnh sát rồi.

Khương Hiểu thật sự cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Đậu

Nha bỏ nhà ra đi? Tiểu Đậu Nha ngoan như vậy, sao có thể làm ra chuyện to gan thế chứ.

Chu Tu Lâm nói: "Lần này cần phải cho nó một bài học."

Khương Hiểu nhú mày: "Trong khoảng thời gian này em không ở nhà, có phải thằng bé hơi khác thường không?"

Chu Tu Lâm cũng rất bất đắc dĩ: "Trưởng thành thì càng ngày càng có nhiều chủ ý. Đừng lo lắng."

"Hiện giờ thằng bé đã lớn, có suy nghĩ, chúng ta không thể xem con là đứa trẻ nữa rồi." Khương Hiểu sâu xa nói.

"Trẻ con luôn có lúc nghịch ngợm." Chu Tu Lâm cũng không quá lo lắng, người nhà anh chính là có quá nhiều ý tưởng.

Hơn ba tiếng sau, hai người đã đến đồn cảnh sát.

Khương Hiểu vừa nhìn thấy Tiểu Đậu Nha, không kịp làm gì, ôm cậu thật chặt vào lòng." Mộ Mộ, con hù chết mẹ rồi."

Tiểu Đậu Nha thấy mẹ, mặt mày vui vẻ hơn hờ, tay nhỏ nhéo mặt cô: "Mẹ, cuối cùng mẹ đã đến. Con đã chờ lâu ơ là lâu."

Khương Hiểu nhìn cậu từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng yên lòng.

Chu Tu Lâm nói cảm ơn với cảnh sát: "Ngại quá, phiền các anh rồi."

"Không cần khách sáo, đây là điều chúng tôi phải làm. Nhưng dù công việc của anh chị có bận rộn bao nhiêu chăng nữa, cũng đừng sao lãng con cái, nên dành ra chút thời gian ở cùng với con. Kiếm tiền quan trọng, tuổi thơ của con cái cũng không thể không để mất

đến."

Chu Tu Lâm gật đầu, sờ đầu Tiểu Đậu Nha. "Cảm ơn chú cảnh sát đi."

Tiểu Đậu Nha ngược đầu: "Chú cảnh sát thật rất lợi hại, đã giúp con tìm được ba mẹ rồi."

Mọi người không nhịn được cười. "Được rồi, về nhà với ba mẹ đi, sau này đừng chạy loạn nữa."

Chuyện 'bỏ nhà trốn đi' lớn như vậy đương nhiên không thể xem như xong.

Sau khi một nhà ba người trở về, Chu Tu Lâm ý bảo các trưởng bối đừng nhúng tay.

"Chu Tư Mộ qua đây!" Anh nghiêm mặt, gọi cậu vào thư phòng.

Tiểu Đậu Nha còn chưa phát hiện ba đang rất tức giận, giòn giả kêu: "Ba!"

"Hôm nay con phạm một sai lầm rất nghiêm trọng."

Tiểu Đậu Nha nháy mắt vài cái, nhìn Khương Hiểu.

Khương Hiểu quay mặt.

"Con quên ba mẹ đã nói với con, không thể chạy loạn sao?" Chu Tu Lâm nhìn lướt qua ba lô con ếch nhỏ của cậu: "Con thật sự xem mình là con ếch di du ngoạn rồi hả?"

Tiểu Đậu Nha lập tức nhào đến chỗ Khương Hiểu: "Nhưng Mộ Mộ

rất nhớ mẹ. Tại sao ba có thể đi thăm mẹ, còn con thì không thể?"

Chu Tu Lâm bị hỏi khó: "Ba và mẹ phải đi làm việc."

"Mẹ phải đi quay chương trình, con cũng có thể mà, con còn tham gia huấn luyện hí kịch nhỏ." Lời này - ý chính là, ba còn chưa tham gia khóa học bổ túc nào, còn đi quay chương trình gì chứ.

Chu Tu Lâm yên lặng nói: "Ba mẹ là người lớn."

Một câu nói ngăn chặn Tiểu Đậu Nha.

Chu Tu Lâm trầm giọng nói: "Biết mình sai rồi sao? Con lên đi ra ngoài, ông bà nội cô dưỡng đều lo lắng! Công việc của ba mẹ còn chưa xong đã phải trở về rồi."

Tiểu Đậu Nha méo miệng: "Oa oa oa — — con sai rồi!"

Lần đầu tiên Chu Tu Lâm dùng lời lẽ nghiêm khắc như vậy: "Sau này không được thế nữa, biết không?"

"Dạ." Trong mắt Tiểu Đậu Nha đầy nước.

Khương Hiểu thương yêu không dứt, nhưng lúc nên dạy cậu, cô không thể thiên vị. Cô ngồi xổm xuống: "Mộ Mộ, thế giới này có người tốt, cũng có người xấu. Một bạn học của mẹ khi còn bé ra ngoài một mình, thì bị bọn buôn người lừa đi mất."

Tiểu Đậu Nha ôm cô thật chặt: "Mộ Mộ không nên như vậy!"

"Ừ, vậy sau này ngàn vạn lần không thể một mình ra ngoài chạy loạn nhé."

Tiểu Đậu Nha lẩm bẩm: "Mẹ, Yakult của con đâu, mười bình đâu."

Lúc này còn muốn uống Yakult, nghĩ hay thật đấy.

Chu Tu Lâm hắng giọng: "Phạm lỗi, sẽ phải chịu phạt. Một chai cũng không có."

Vẻ mặt Tiểu Đậu Nha đau khổ, phồng má lên, cuối cùng vẫn chấp nhận.

Con đã dạy xong, bọn họ mới ra khỏi thư phòng. Vừa mở cửa, bốn vị trưởng bối như môn thần vẫn đang canh giữ ở cửa.

Chu Tu Lâm không khỏi lắc đầu, nói một câu: "Yên tâm, không có đánh nó đâu!"

Cha Chu cứng miệng nói: "Dạy bảo thích đáng thì không sao."

Chu Tu Lâm khẽ cười, nếu anh đánh Chu Tư Mộ thật, sợ là nóc phòng nhà này cũng muốn bung.

Chu Tư Mộ bỏ nhà trốn đi, Khương Hiểu làm mẹ, nên Khương Hiểu khó chịu nhất, trong lòng thầm tự trách.

Buổi tối sau khi trở về, cô ở trong phòng trẻ con với cậu.

Chu Tư Mộ tò mò hỏi rất nhiều vấn đề, Khương Hiểu ngay cả chuyện buồn cười cũng kể cho cậu nghe.

"Mẹ, sau này nếu lại tiếp tục ra ngoài, dẫn con theo được không?"

Khương Hiểu hôn trán cậu: "Được. Sau này chỉ cần con có thời gian, nếu con muốn cùng mẹ đi công tác, mẹ sẽ dẫn con theo."

Chu Tư Mộ dùng sức cọ vào người cô: "Mẹ, con rất nhớ mẹ. Tối hôm nay mẹ ngủ với con được không?"

Tim Khương Hiểu cũng mềm thành một mớ vải bông: "Mẹ ở với con."

Sau khi Chu Tu Lâm xử lý công việc xong, đến đã thấy hình ảnh hai mẹ con bọn họ ôm nhau. Anh nhẹ nhàng nằm vật xuống một bên, Khương Hiểu bị động tác của anh đánh thức.

"Mấy giờ rồi?"

"Vừa qua mười một giờ."

Khương Hiểu khẽ giật thân thể, nghiêng người hỏi: "Công việc xong rồi?"

Chu Tu Lâm ừ một tiếng, đờ thấp giọng nói: "Tin tức đêm đó đã xóa. Em đoán xem là ai làm?"

Suy nghĩ của Khương Hiểu dần dần rõ ràng: "Thành Mỹ Na?"

Chu Tu Lâm hôn lên mặt cô: "Sao em biết?"

"Ngày đó ở hiện trường sau khi em gọi điện thoại cho anh xong, sắc mặt của cô ta lập tức có gì đó không đúng. Tiết mục hậu kỳ, cả trạng thái của cô ta đều không đúng. Mấy năm nay, mặc dù cô ta bắt được không ít tài nguyên tốt, nhưng không có ai đoạt được giải thưởng gì. Em nghe nói nữ chính [Trường Đình] vốn đã định cho Dương Viện, sau đó cô Lương lại bổ nhiệm Giai Nhân." Con vịt đến miệng mà còn bay mất. Thành Mỹ Na có thể không oán hận Khương Hiểu sao.

Đầu ngón tay Chu Tu Lâm quăn tóc cô, không muốn nói cô biết, Lữ

Phẩm cũng tham dự. Dù sao hiện giờ trong giới này mọi người đều biết quan hệ của hai người bọn họ. Trước kia nghi ngờ cô cũng tốt, chửi bới cô cũng được, hôm nay đã không còn quan trọng nữa.

"Mấy ngày nữa chúng ta tranh thủ đi thử áo cưới."

Khương Hiểu nghe tiếng hít thở của anh bên tai: "Có phải anh đã sớm đoán được em sẽ công khai không? Áo cưới cũng chuẩn bị xong rồi."

"Áo cưới đã chuẩn bị từ lúc anh và em nói đến chuyện kết hôn rồi." Anh nhìn cô thật sâu.

Khương Hiểu dừng lại một chút: "Đã lâu vậy sao."

Một tay Chu Tu Lâm khẽ vuốt ve cơ thể cô, ngựa quen đường cũ chui vào váy ngủ của cô. "Đến lúc đó phù rể có thể xin Tấn Trọng Bắc, phù dâu, Lâm Vu có được không?"

Khương Hiểu ưm một tiếng: "Ngày mai em sẽ nói một tiếng với Lâm Vu."

Động tác của Chu Tu Lâm càng lúc càng lớn, Khương Hiểu đẩy anh, bị anh hôn cả người nổi lên một tầng hồng nhạt: "Tiểu Đậu Nha đang ở đây."

"Chúng ta trở về phòng."

"Không được, em đồng ý với thằng bé tối nay sẽ ngủ với con rồi."

"Vậy khi nào thì em theo anh?" Chu Tu Lâm cắn cằm cô. Anh ôm lấy cô: "Sáng mai lại về."

Hai người mới vừa đứng dậy, đột nhiên Tiểu Đậu Nha đập chân, tay quào loạn khắp nơi: "Mẹ — — mẹ — — "

Khương Hiểu vội vàng trấn an, lần nữa ôm cậu vào lòng.

Chu Tu Lâm thở dài: "Nó rời nhà trốn đi không những không bị phạt mà còn được chú ý, nhà chúng ta ai cũng chỉ biết đến nó."

Khương Hiểu cố nén cười: "Lâu rồi em không ở với con, nói chung trẻ con thường không có cảm giác an toàn."

Chu Tu Lâm biết dù mình nói gì đi nữa, tối nay cô cũng sẽ không đi.

Sau khi hai người công khai, cuộc sống cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Chẳng qua khi Khương Hiểu đến công ty thì không tránh được bị mọi người trêu ghẹo một phen.

Trái một câu bà chủ, phải một câu bà chủ.

Khương Hiểu bất đắc dĩ: "Tháng mười phát bánh kẹo cưới cho mọi người."

Công việc vẫn tiếp tục, cô bận rộn bàn giao công việc trong tay. Tống Văn Dịch, Tần Nhất lộ, Dịch Hàn, Khương Hiểu đã nói riêng với bọn họ, trong lòng mọi người đều có cân nhắc, trong khoảng thời gian này cũng đang tìm người đại diện mới. Chẳng qua bởi vì Hứa Giai Nhân vẫn đang đóng phim, Khương Hiểu sẽ tự mình đến nói với cô ấy.

Trước đó cô đã liên lạc với Hứa Giai Nhân, chuẩn bị dành ra một ngày thứ bảy, vừa lúc dẫn theo Tiểu Đậu Nha.

Tháng chín tuần thứ 2, [Chuyến hành trình của chúng ta] ở XXTV và

youha video đồng thời truyền ra, ngoài dự đoán của mọi người chương trình này đạt tỷ số người xem đứng nhất, tỷ số cao nhất đạt đến 2.8. Cùng lúc đó, weibo và các mạng lưới tin tức lớn cũng xoay quanh chủ đề về ngôi sao, độ thảo luận rất cao, tình hình rất lạc quan.

Khương Hiểu thấy số liệu thì trong lòng cũng có vài tia tiếc hận. Nhưng mà bây giờ có nói thì không có ý nghĩa gì cả.

Một lựa chọn có lúc thật sự có thể thay đổi cả cuộc đời.

Hứa Giai Nhân đương nhiên cũng nhìn thấy tin tức về [Chuyến hành trình của chúng ta], nghệ thuật trong nước vàng thau lẫn lộn, không ngờ [Chuyến hành trình của chúng ta] còn có thể làm tốt như vậy. Cô nắm thật chặt lòng bàn tay, vẻ mặt hơi trầm thấp.

Việc đời khó vẹn toàn, chương trình tổng hợp chỉ có thể mang đến độ nổi cho cô, hiện giờ thứ cô cần chính là tác phẩm thực lực mới đúng.

Trợ lý bưng một ly sữa tươi đi vào: "Bọn họ còn đang thảo luận chuyện của chị Khương. Giai Nhân, lần này cô không cần lo lắng, chị Khương là bà chủ Hoa Hạ, sau này tài nguyên của cô sẽ không kém."

Hứa Giai Nhân thở ra một hơi: "Là sao."

Trợ lý nhìn lướt qua điện thoại di động của cô: "Cô đừng xem, chương trình tổng hợp chỉ nổi được một lúc thôi."

Về mặt Hứa Giai Nhân tịch mịch: "Cô nói [Trường Đình] có hot không?"

Trợ lý nghèo từ, sắc mặt do dự, đây cũng không tiện nói.

Hứa Giai Nhân cũng không làm khó cô ta: "Cô đi nghỉ ngơi đi."

"Đúng rồi, tôi nghe được tin đồn, có thể chị Khương sẽ không làm người đại diện nữa."

"Hả? Ai nói?"

"Tôi chỉ nghe nói, không biết thật hay giả." Trợ lý đi theo Hứa Giai Nhân hai năm, đương nhiên đứng về phía cô ấy, hi vọng cô có thể tốt đẹp hơn.

Hứa Giai Nhân gật đầu: "Chờ tôi gặp chị Khương rồi lại bàn tiếp."

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đậu Nha: Tại sao chương trình viết về con như vậy??

Ngược ngược ngược

Lâm Vu sắp xuất hiện, nhân vật chủ đạo!

Chương 68

Ngày tháng chín, trời vẫn nóng như cũ. Khương Hiểu mang Chu Tư Mộ đến làng Nam, gương mặt của Chu Tư Mộ tràn đầy thỏa mãn, đáy mắt tràn đầy tò mò. “Mẹ, nơi này là nơi mẹ sống khi còn bé sao? Nhà thật đẹp. A, bên kia còn có bò!”

Sau khi Khương Hiểu dừng xe xong, dắt tay của cậu, đi tìm đoàn làm phim.

Hôm nay hai mẹ con mặc đồ giống nhau, áo T-shirt màu vàng, Khương Hiểu mặc quần short jean, Chu Tư Mộ thì bận một cái quần lửng, Mang cùng giày màu trắng, lại mang mắt kính giống nhau. Cùng nhau đi tới, đưa đến không biết bao nhiêu ánh nhìn.

“Đó là con trai của Khương Hiểu! Dáng vẻ rất đáng yêu.”

“Cha của bé có nhan sắc thế kia mà!”

“Nghe nói lúc trước cậu bé còn bỏ nhà đi? Ha ha ha ha....”

.....

Khương Hiểu lại dặn dò mấy câu, “Các chú và dì ở đây đều đang diễn, con không chạy được lung tung biết không?”

“Mẹ, con không phải là trẻ con.”

Khương Hiểu lẩm bẩm một câu, “Cũng không biết người nào bỏ nhà đi.”

Chu Tư Mộ nghiêm túc đi theo Khương Hiểu vào đoàn làm phim. Cậu rất bình tĩnh, nhìn hai bên một chút, bất động thanh sắc, điểm này rất giống Chu Tu Lâm.

Lúc Hứa Giai Nhân thấy cậu, xem như biết trước, nhưng cũng không che giấu nỗi sợ kinh ngạc.

“Mộ Mộ, chào dì đi.”

Chu Tư Mộ: “Chào dì Giai Nhân.”

Hứa Giai Nhân cười, “Tiểu Dương, đi lấy túi đồ ăn vặt đến đây.”

Khương Hiểu: “Không cần đâu, gần đây đang khống chế lượng ăn uống của nhóc này.”

Hứa Giai Nhân sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của cậu, “Chị Khương, em thật không thể tin được.”

Khương Hiểu cười cười, “Gần đây thế nào rồi?”

“Mọi chuyện đều thuận lợi, cô Lương và mọi người đã giúp đỡ em rất nhiều, lần này học hỏi được không ít.”

“Vậy thì tốt.” Khương Hiểu gật đầu một cái, “Em vốn có thiên phú làm diễn viên.”

“Chị Khương, em nghe nói chị không tiếp tục làm người đại diện nữa?”

Khương Hiểu nhìn thẳng vào mắt của cô, “Đúng, hôm nay chị đến đây là muốn nói với em chuyện này.”

“Tại sao?”

“Mỗi giai đoạn đều có sự lựa chọn của giai đoạn đó.”

“Vậy thì thật có chút đáng tiếc.”

“Giai Nhân, công việc sau này của em, phòng làm việc đã sắp xếp xong hết rồi. Thời gian tuyên truyền cũng đã sắp xếp, lúc trước chị giúp em tìm một bộ phim truyền hình, nhưng chị không biết bây giờ em có kế hoạch gì không?”

Hứa Giai Nhân suy nghĩ trong chốc lát, “Cô Lương đề nghị em, tạm thời không nên vội vã như vậy. Chờ sau khi phim chiếu, rồi sắp xếp công việc tiếp theo.”

Khương Hiểu hiểu ý tứ của cô. Bọn họ có hi vọng rất lớn vào, có lẽ Giai Nhân có thể nhờ vào bộ phim này đoạt được vai ảnh hậu, nhưng đây cũng chỉ là có lẽ. Có thể là ảnh hậu hay không, ngoài thực lực, còn có vận khí.

“Không sao. Em bây giờ đã ký hợp đồng với Hoa Hạ, công ty sẽ giúp em tìm người đại diện mới, đương nhiên, nếu em muốn cũng có thể tìm. Bất luận các em lựa chọn như thế nào, chị đều tôn trọng bọn em. Nếu các em muốn kết thúc hợp đồng với Hoa Hạ, chị cũng sẽ giúp các em nói chuyện với công ty.”

Chu Tư Mộ kéo kéo vạt áo của Khương Hiểu, “Mẹ, bên kia có con chó nhỏ, con muốn đi xem.”

Khương Hiểu gật đầu, “Cẩn thận một chút.”

Hứa Giai Nhân không phải không nghĩ đến chuyện rời đi Hoa Hạ,

thành lập công ty cho riêng mình, nhưng cô không có hậu thuẫn, sau này sao có thể tìm người có năng lực đây.

Thận phận của Khương Hiểu được làm rõ, quả thật cô có dự định làm người quan lí. Hiện tại cô nên đi nơi nào, quả thật chuyện này khó giải quyết.

“Chị Khương, em muốn suy nghĩ thêm.”

“Không sao, em cứ suy nghĩ cho kỹ, rồi liên lạc với chị.”

Chu Tư Mộ thấy một con Husky, cậu không nhận được muốn qua xem.

Chu Tư Mộ: “Gâu Gâu....”

Husky: “Gâu Gâu.”

Chu Tư Mộ nhìn Husky, Husky cũng nhìn cậu. Bốn mắt nhìn nhau, không khí vô cùng căng thẳng.

“Mộ Mộ đến rồi.” Lương Nguyệt nghe trợ lý nói Khương hiểu để đoàn làm phim, nên đến xem một chút, không nghĩ đến Khương Hiểu còn đưa Chu Tư Mộ đến đây.

Chu Tư Mộ thấy bà, “A, bà, sao bà lại ở đây?”

“Bà đang diễn ở đây, thích tiểu hắc sao?” Lương Nguyệt ôm chó đến, “Tiểu Hắc rất hiền, con có thể vuốt nó.”

Chu Tư Mộ bị hấp dẫn, đưa tay vuốt vuốt, “Con cũng có nuôi một con mèo, nó cũng rất ngoan.”

“Vậy con có muốn nuôi chó không?”

Chu Tư Mộ lắc đầu, “Nuôi động vật nhỏ phải chăm sóc cho nó, ba nói bây giờ con còn nhỏ, chăm sóc không được. Chờ con lớn con sẽ nuôi.”

Vẻ mặt Lương Nguyệt trù mẩn, “Vậy sau này con có thể đến nhìn tiểu hắc.”

“Nhà con không có ở đây.”

“Nhà của bà cũng ở Tấn Thành, nếu con có thời gian thì gọi điện thoại cho bà.”

“Được ạ.”

“Mộ Mộ...” Khương Hiểu tìm tới đây, thấy Lương Nguyệt cũng ở đây, sắc mặt của cô cũng không có biến hóa gì lớn.

Lương Nguyệt đứng dậy, bà mặc sườn xám, khí chất dịu dàng. “Nói chuyện xong rồi?”

Khương Hiểu gật đầu, “Chúng tôi nên đi rồi.”

“Nếu đã đến, thì cùng ăn một bữa cơm đi.”

Khương Hiểu lắc đầu, “Không quấy rầy. Một lát ba Mộ Mộ đến đây, chúng tôi đã có hẹn.”

Lương Nguyệt thở dài, “Hiểu Hiểu, con không cần đối với mẹ như thế.”

Khương Hiểu im lặng một lát, “Cô Lương, thời gian trước đây, tôi đã

biết chuyện năm đó, cũng biết lí do mình ra đời.”

Lương Nguyệt sợ sệt, “Ba con đã nói cho con biết?”

Khương Hiểu cười đáp lại, yên lặng nói: “Trước kia tôi rất oán hận bà, nhưng bây giờ tôi đã bình thường trở lại, ít nhất bà cho tôi một cái mạng.”

“Hiểu Hiểu...” Lương Nguyệt run giọng hô.

“Ô ô...” Đột nhiên Chu Tư Mộ khóc lên, “Con chó cắn con!”

Khương Hiểu lập tức ngồi xổm người xuống, trên dưới kiểm tra, “Cắn ở đâu nào?”

“Tay của con, ô ô...” Nước mắt của Chu Tư Mộ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Khương Hiểu không kịp làm gì, ngay lập tức ôm cậu đi ra ngoài.

Lương Nguyệt chạy theo kịp, “Mẹ đưa các con đi bệnh viện.”

Khương Hiểu nhíu mi, vội vàng đưa chìa khóa cho bà.

Chu Tư Mộ rất đau đớn, một khuôn mặt luôn tươi cười giờ nhăn lại. Khương Hiểu dịu dàng an ủi cậu, “Không sao đâu, tiêm xong là tốt rồi.”

“Nhưng con không muốn tiêm đâu.”

Khương Hiểu nhíu mi, “Tiêm không đau đâu.” Lúc này điện thoại di động vang lên, “Ba gọi đến này.”

“Mẹ, đừng nói với ba là con bị chó cắn, ba sẽ la con.”

Miệng Khương Hiểu khô khốc, “Mộ Mộ, con chỉ không cẩn thận, ba sẽ không la con đâu.”

Chu Tu Lâm vừa nghe con trai bị chó cắn, “Anh sẽ đến Lăng Nam ngay, đến nơi sẽ lập tức đến bệnh viện với em và con.”

“Được, bọn em ở bệnh viện đợi anh. Anh chú ý lái xe.”

Chu Tư Mộ tiêm một mũi ngừa chó dại, đáng thương vùi trong ngực của Khương Hiểu.

Thật may là có Lương Nguyệt giúp đứng xếp hàng đăng ký, ngược lại bọn họ tiết kiệm không ít thời gian.

Lúc này hai mẹ con ngồi trên ghế đợi Chu Tu Lâm.

Lương Nguyệt đứng một bên, cầm khăn giấy lau mồ hôi trên trán của Chu Tư Mộ, “Đứa nhỏ đáng thương. Đều tại mẹ, không nên mang tiểu hắc đến đoàn phim.”

“Đây chỉ là việc ngoài ý muốn, bà không nên để trong lòng.”

Lương Nguyệt than nhẹ một tiếng, giọng nói trầm trầm, “Sao lại không lo lắng được. Nó là cháu ngoại của mẹ mà, mẹ không bỏ được.”

Khương Hiểu cũng không nói gì.

Lúc Chu Tu Lâm đến đây, cố ý đi siêu thị mua mấy chai Yakult, mua năm chai. Anh trầm mặt, “Sao rồi em?”

“Không sao, vết thương không sâu, chỉ có đau răng thôi. Bác sĩ không yên lòng, nên đã tiêm thuốc chích ngừa rồi.”

Chu Tu Lâm nhìn kỹ vết cắn trên tay của cậu, tâm thả lỏng một chút, “Để anh ôm cho.”

Chu Tư Mộ bệt miệng, “Ba...”

“Được rồi, không sao, qua mấy ngày nữa sẽ khỏe, nam tử hán không thể dễ dàng rơi nước mắt.”

“Nhưng cánh tay của con rất đau.”

Chu Tu Lâm cầm một chai Yakult, “Uống đi.”

Một chai Yakult đã có thể trấn an được cái vị đang thương tâm kia, cậu nhóc không còn than cánh tay bị đau nữa, ngoan ngoan uống Yakult.

Chu Tu Lâm lễ phép nói cảm ơn Lương Nguyệt, khách khí xa cách. “Cô Lương, chuyện ngày hôm nay đã làm phiền cô rồi.”

Lương Nguyệt lắc đầu, “Không có gì. Các con đưa Mộ Mộ về nghỉ ngơi đi.”

Buổi sáng Chu Tu Lâm có một hội nghị, sau khi hội nghị kết thúc, anh từ Tấn Thành chạy đến, một nhà ba người tính toán ở lại Lăng Nam một buổi chiều, ngày mai trở về.

Sau khi Chu Tư Mộ bị chó cắn, không nói tiếng nào.

Một nhà ba người đi đến ngôi biệt thự nhỏ, biệt thự nhỏ này được xây trên đất của nhà họ Khương, có một khoảng sân trống, trồng vài

loại hoa, còn có một cái xích đu. Nếu như ngày thường, Chu Tư Mộ đã sớm mừng rỡ chạy lung tung, hôm nay cậu bị thương nên có chút ỉu xiu.

Khương Hiểu lặng lẽ nói với Chu Tu Lâm, “Con lo lắng sợ bị anh la, không cho em nói với anh.”

Chu Tu Lâm sờ sờ mũi, “Anh nói chuyện với con một chút.”

Chu Tư Mộ lười biếng nằm trên giường, không có sức sống như trong ngày thường.

“Mộ Mộ...” Chu Tu Lâm vỗ mông nhỏ của cậu, “Để ba xem vết thương như thế nào?”

Chu Tư Mộ vội vàng rút tay, “Khuông muốn, con không đau nữa.”

Chu Tu Lâm cười, nằm bên cạnh cậu. “Mộ Mộ, ba và mẹ muốn cử hành hôn lễ, con làm hoa đồng có được không?”

“Hoa đồng là làm cái gì?”

“Hoa đồng là một nhân vật rất quan trọng, giúp ba cầm nhẫn.”

“Ba, tại sao ba và mẹ kết hôn trễ như vậy?”

“Bởi vì ba và mẹ muốn con tham gia hôn lễ của chúng ta, con là đại bảo bối của ba và mẹ.”

Chu Tư Mộ mở to đôi mắt đen nhìn anh, trong đôi mắt có điều không hiểu.

Chu Tu Lâm sờ sờ đầu của cậu, “Ba cũng giống như mẹ vậy cũng rất

yêu con. Nhưng mẹ là nữ, ba phải yêu mẹ nhiều một chút, con hiểu chưa?”

Chu Tư Mộ gật đầu, “Nam phải bảo vệ nữ, con cũng sẽ bảo vệ mẹ.”

“Đúng vậy, sau này Mộ Mộ có em gái rồi, cũng phải bảo vệ em gái.” Chu Tư Lâm ôm cậu vào lòng, hôn lên trán cậu, “Dĩ nhiên, ba sẽ vĩnh viễn bảo vệ các người.”

“Ha ha ha...” Bị ba hôn hít, Tiểu Đậu Nha xấu hổ bưng kín mặt. “Ba, con biết con không phải được nhặt về. Con từ trong bụng của mẹ sinh ra, trong bụng mẹ có một căn phòng xinh đẹp, con ở trong đó nãy mầm, con lớn lên, rồi từ trong đó đi ra.”

Trong nháy mắt Chu Tư Lâm kinh ngạc, nhẹ nhàng nói: “Làm sao con biết?”

“Ở lớp chúng con có một người bạn nói qua.”

Chu Tư Lâm sờ sờ mũi, “Con nói không sai. Đứng lên đi, ba dẫn con ra vườn trồng rau.”

Khương Hiểu đứng ở cửa phòng, nhìn hai cha con. Lúc Chu Tư Lâm đi qua cạnh cô, cô dịu dàng nói: “Chồng à, em cũng yêu anh.”

Mặt trời chiều ngã về tây, trong sân mọi thứ đều phủ một lớp ánh sáng vàng kim sáng bóng, ấm áp rất thích ý.

Chu tư Mộ muốn leo cây, nhưng vì vóc người quá nhỏ, nên nhờ sự giúp đỡ của ba. Chu Tư Lâm nâng cái hông của cậu, để cho tay cậu vòng lên cành cây khô, cậu giả vờ là tự mình leo lên cây.

Đứa trẻ nhỏ thật dễ dàng thỏa mãn.

Khương Hiểu cầm điện thoại di động chụp lại cảnh này. Cô đăng hình lên weibo, nội dung của bài đăng: Lúc trước, Tiểu Đậu Nha rời nhà trốn đi, tôi và tiên sinh vô cùng lo lắng. Lần đầu tiên làm cha mẹ, có lúc không biết con mình đang suy nghĩ gì? Cái này nội tâm của người nhà tôi đặc biệt phong phú. Tóm ngay!

Đại nội mật thám 009: Nửa mặt của tiên sinh thật đẹp! Chân lại dài và thẳng nữa!”

Anh rất đáng yêu: Cuối cùng tỷ phu không còn là cái bóng nữa, sắp tới sẽ là chụp chính diện!”

Ta là tiểu Công: Liếc mắt, nhan sắc của một nhà ba người quá nổi trội. Emma, tuần san báỉ báỉ sao không moi ra được hình của con trai và chồng của Khương Hiểu nhỉ? Nhưng lại đăng ra tin tức giả vậy @tuần san báỉ báỉ.

Bác Bắc nhỏ bé trở lại ta là tiểu Công: [nắm tay] Sắp xếp! Tuần san Báỉ Báỉ có thể đóng cửa! Nhưng mà một nhà ba người thật hạnh phúc đó.

Ký giả của tuần san Báỉ Báỉ cũng ngược tâm ngược phổi rồi, bọn họ cũng muốn bùng nổ rồi.

Lương Nguyệt trở lại đoàn phim, có chút mệt mỏi, nên trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi Hứa Giai Nhân diễn xong, nghe nói bà có chút không khỏe, tới xem bà một chút. Cô đứng ở cửa, nghe được giọng nói từ bên trong. “Là Mộ Mộ bị tiểu hắc cắn, con mua một chút đồ ăn ngon đem qua cho nhóc đó đi.” Lương Nguyệt đang nói chuyện điện thoại với Tấn Thù Ngôn.

Tấn Thù Ngôn cau mày, “Sao mẹ để cho tiểu hắc cắn nó!”

“Lúc đó không chú ý.” Lương Nguyệt cũng tự trách, “Bên Khương Hiểu mẹ không tiện ra mặt.”

“Mẹ, mẹ không nhận lại chị, con lấy thân phận gì đi gặp chị?”

“Ngôn Ngôn mẹ rất muốn nhận lại Hiểu Hiểu, nhưng như vậy thì cả làng giải trí sẽ biết, quá khứ của mẹ....” Bà thù nhận không đảm đương nổi. Sao có thể buông tha tất cả ngay bây giờ?

Sắc mặt Hứa Giai Nhân hốt hoảng, hô hấp cũng thay đổi, cô nhanh chóng xoay người lập tức tránh đi, vội vã trở lại gian phòng của mình.

Trợ lý thấy cô hơi kinh ngạc, “Không phải chị đi xem cô Lương thế nào sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?”

“Cô Lương đang nghỉ ngơi. Cô cũng đi nghỉ đi, tôi tự mình dọn dẹp được rồi.”

Trợ lý quái dị nhìn cô, “Được rồi.”

Hứa Giai Nhân đem những chuyện xảy ra trong thời gian qua kết nối lại với nhau, tại sao lúc đầu Khương Hiểu không đồng ý cho cô nhận bộ phim, tại sao sau này Khương Hiểu không đến đoàn phim.

Lương Nguyệt đối xử với cô rất tốt, nhưng bởi vì cô là nghệ sĩ của Khương Hiểu. Bà muốn đền bù cho Khương Hiểu.

Sắc mặt của Hứa Giai Nhân trong trẻo mà lạnh lùng, cô nhìn chính mình trong gương trang điểm, thì ra là như vậy.

Cô còn tưởng rằng Lương Nguyệt nhìn thấy khả năng của mình. Cô hung hăng siết chặt lòng bàn tay mình, như vậy Khương Hiểu không còn là người đại diện của mình nữa, Lương Nguyệt có còn trước sau như một ân cần với mình không?

Hứa Giai Nhân hỗn loạn, cô bưng kín mặt mình, hết đường xoay sở, bước kế tiếp cô nên đi như thế nào đây?

Cô mở weibo, thấy Khương Hiểu đăng hình, người một nhà hạnh phúc cỡ nào. Trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp khó tả.

Tại sao có vài người có được tất cả dễ dàng như vậy? Chồng của cô ấy lại là Chu Tu Lâm! Chu Tu Lâm là mục tiêu của nhiều nữ nghệ sĩ như vậy.

Cô vừa chuẩn bị ấn nút like, thì thấy Tần Nhất Lộ ấn nút like trước.

<Ỗ thiên> đã vào tiến độ kết thúc, gần đây Nhất Lộ đã nhận vài quảng cáo.

Hứa Giai Nhân suy nghĩ một lát vẫn là điện thoại cho Tần Nhất Lộ. Khương Hiểu đối xử rất tốt với Tần Nhất Lộ, cô muốn biết Tần Nhất Lộ lựa chọn như thế nào. Cô không thể chọn sai.

Chương 69

Editor: Lạc Tâm Vũ

Tháng chín, nhà họ Chu một mực chuẩn bị đám cưới của Chu Tu Lâm và Khương Hiểu, cũng xem như là một việc bận khoăn nhiều năm của mẹ Chu.

Khương Ly và mẹ Chu lo trong lo ngoài, vất vả rồi lại rất hăng hái. Nhưng rất nhiều chuyện Chu Tu Lâm sớm mời đoàn cưới xin tốt nhất Tấn Thành, bọn họ chỉ cần xác nhận danh sách bạn bè thân thích hai bên.

Nhà họ Khương vốn là không có nhiều bạn bè thân thích, mấy năm nay cũng rất ít qua lại, có thể mời tới ít lại càng ít. Khương Ly thấy được tên Tấn Thân và Lương Nguyệt trong phần danh sách tiệc rượu kia của nhà họ Chu. “Tu Lâm muốn mời Lương Nguyệt?”

“Nhất định phải mời, Tu Lâm và đạo diễn Tấn biết nhau rất nhiều năm rồi. Là tôi phát hiện sót bọn họ, tôi cho bổ sung. Quá nhiều người, công việc của họ cũng có không ít nghệ sĩ muốn tới tham gia hôn lễ. lát nữa chúng ta sẽ so sánh danh sách, nhưng dù sao cũng không thể sót.”

Khương Ly cau mày, không nói chuyện.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Khương Ly nghĩ vẫn là phải hỏi Khương Hiểu một chút. Hôn lễ này có một lần này thôi, bà cũng không thể làm cho

trong lòng Khương Hiểu không thoải mái vào thời điểm này.

Chủ yếu mặt Lương Nguyệt này cũng thật lớn, chẳng quan tâm với con gái sớm mấy năm, bây giờ làm sao có mặt mũi tới gặp.

Quả thực Chu Tu Lâm không sơ xuất, trong phần danh sách anh giao cho mẹ Khương, cũng không có vợ chồng Tấn Thân. Sau đó, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm nói thật chuyện này với cha Chu mẹ Chu.

“Ba mẹ, thật xin lỗi, con vẫn không nói chuyện này cho hai người.” Khương Hiểu nhẹ nhàng nói.

Cha Chu trầm mặt, “Chuyện quá khứ cũng đã trôi qua, không cần quá xoắn xuýt. Quan trọng là bây giờ các con hạnh phúc, cái khác chính là phải suy nghĩ.”

Đáy lòng mẹ Chu cũng không có tư vị, quan hệ thâm kín của bà và Lương Nguyệt cũng không tồi. Lương Nguyệt luôn luôn làm từ thiện, mỗi năm Hiệp hội quỹ bà ấy thành lập đều trợ giúp rất nhiều trẻ em khó khăn. Bà ấy là nhà từ thiện, nhưng cả con gái ruột của mình cũng có thể chẳng quan tâm hơn hai mươi năm, thật sự là mĩa mai vô cùng.

Hôm nay, Khương Hiểu cùng đi tham gia buổi chiếu phim đầu tiên. Cà phê lớn* tập trung, nhưng sự xuất hiện của Chu Tu Lâm và Khương Hiểu trở thành điểm chú ý của mọi người

*Cà phê lớn (Phiên âm Hán Việt: đại già, tiếng Trung: 大咖) có nghĩa là một người thành công trong một lĩnh vực nhất định, đó là, một người đã đạt được kết quả tốt trong một lĩnh vực nhất định. (Nguồn: Baidu.)

Cách gọi của người khác cũng từ “Khương tiểu thư” thành “Chu phu nhân”.

Khương Hiểu kéo cánh tay Chu Tu Lâm, đi xuống một vòng, cùng chào hỏi khách khứa một trận, mặt cô cười cũng đã cứng rồi, hoàn hảo kế tiếp là xem phim.

Chu Tu Lâm nghiêng đầu liếc nhìn cô, “Mệt chết đi?”

Cả đêm cô đi giày cao gót có thể không mệt sao?

“Để em đi đế bằng em không nghe.”

“Này. Tuổi này em và anh cũng không nảy sinh sự phổ biến về chênh lệch chiều cao.”

Với tư cách người đầu tư chỗ ngồi của Chu Tu lâm được sắp xếp ở phía trước. Sau khi hai người ngồi xuống, buổi ra mắt phim cũng kéo màn ra. Một câu chuyện liên quan đến thanh xuân 8x, sau khi đạo diễn 85, đã qua tuổi lập gia đình, mỗi một chỗ đạo cụ đều là sự chuẩn bị nghiêm túc chăm chỉ.

Khương Hiểu nghiêng đầu, “Anh đoán phòng bán vé một chút?”

Chu Tu Lâm sờ sờ trán, “Hơn 5 triệu.”

Khương Hiểu hơi suy tư, “Hình như cũng không kém.”

“Sau khi chiếu phim phải nhìn dư luận, nói tốt, có thể phá vỡ 6 triệu.”

Khương Hiểu khẽ mỉm cười, “Vậy cũng là các anh buôn bán lời, đầu tư nhỏ mùa thu hoạch lớn.”

Chu Tu Lâm bất giác cười cười, “Chu phu nhân, đây là cùng được lời. Chẳng lẽ em không biết, đây thuộc về tài sản chung của chúng ta sau khi cưới.”

Khương Hiểu chỉ cảm thấy mình quá may mắn, không phải là vì thân phận của anh, mà là, người trong lòng thời còn trẻ của cô, hôm nay trở thành chồng của cô.

Có đôi khi, cô sẽ nghĩ mình có tài đức gì đây?

Có lẽ là đời trước cứu hệ ngân hà, đời này ông trời ban thưởng.

Sau khi bộ phim ra mắt xong, còn có một tiệc tối loại nhỏ.

Khương Hiểu thấy Triệu Hân Nhiên, cô nói với Chu Tu Lâm, “Em nói chuyện với Hân Nhiên.”

“Được. Xong gọi anh.” Anh xoay người rời đi.

Triệu Hân Nhiên mặc một bộ quần liền thân màu đen, xứng với tóc ngắn ngang tai của cô, phong cách thay đổi lớn, lão luyện lại đẹp. Cô ấy cười, “Đã lâu không gặp.”

Khương Hiểu mỉm cười, “Trở lại?”

Triệu Hân Nhiên gật đầu, “Giống như qua cả đời, lại muốn trong giấc mộng.”

Khương Hiểu hỏi: “Tiếp theo có kế hoạch gì?”

Triệu Hân Nhiên nhấp một ngụm cocktail, “Hai ngày trước vừa nhận được một cuốn tập, yên tâm quay phim thôi.” Cuộc sống luôn đi mấy con đường vòng. Nghĩ thông rồi, một đoạn cực khổ này cũng đi qua.

“Nếu như có gì có thể sử dụng được chỗ của em cứ nói.”

“Biết, Chu phu nhân.” Triệu Hân Nhiên nhú mày, “Năm nay công ty nên trao giải cho em và Chu tổng, giải thưởng diễn viên tốt nhất. Các em cũng thật là độc ác, bốn năm đều không để bất cứ ai biết.”

Khương Hiểu không nói.

“Khương Hiểu, em nên đến lớp tốt nhất cho mình tinh, dạy nhóm người bọn họ yêu trong bóng tối không bị paparazzi phát hiện.”

Khương Hiểu nhìn ra, Triệu Hân Nhiên đã đi ra từ trong đoạn tình cảm kia rồi.

Hai người nói cười, ánh mắt Khương Hiểu vừa hay nhìn thấy Tấn Thù Ngôn.

Lần này các bức ảnh tuyên truyền của nam và nữ, là Tấn Thù Ngôn chụp, cô tới tham gia lễ ra mắt cũng chẳng có gì lạ.

Tấn Thù Ngôn là cố ý tìm đến Chu Tu Lâm, Chu Tu Lâm còn đang nói chuyện với người khác. Người đó thấy Tấn Thù Ngôn, tự giác rời đi.

Chu Tu Lâm hạ mí mắt, trầm giọng hỏi: “Tìm anh có việc?”

Tấn Thù Ngôn hít sâu một hơi, “Em nghe nói, anh không định phát thiệp mời cho nhà chúng em.”

“Anh không hi vọng vợ anh khó chịu.”

Tấn Thù Ngôn cắn cắn môi, “Anh rể_____”

Chu Tu Lâm gật đầu một cái.

“Em biết mẹ em làm chuyện rất quá đáng với chị. Suy nghĩ của anh cũng là đúng, nhưng anh sẽ không sợ truyền thông viết linh tinh sao? Nói quan hệ của anh và nhà họ Tấn không tốt?”

“Không phải là không tốt, là từ không còn dính dáng bất kì cái gì này.”

“Thật sự phải như vậy sao? Nhưng chị ấy là chị của em.” Tấn Thù Ngôn đỏ mắt lên, cô muốn chuộc tội vì mẹ cô.

“Thù Ngôn, em trưởng thành. Anh hiểu em là quan tâm chị em, nhưng bây giờ chị em cô ấy không phải trẻ con, cô ấy có nhà của mình.” Chu Tu Lâm muốn thức tỉnh cô, “Em cho rằng tại sao cuối cùng Hiểu Hiểu lại không làm người đại diện rồi hả?”

Hai mắt Tấn Thù Ngôn kinh ngạc nhìn anh, trong phút chốc á khẩu không trả lời được.

“Em ngẫm lại, từ bé cô ấy gần như có thể xem là một mình trưởng thành lên. Cô ấy giống như mềm mại, thực ra, nội tâm mạnh mẽ hơn dinendian.lơqđ]on chúng ta tưởng tượng rất nhiều.” Chu Tu Lâm cũng là tốn thời gian rất lâu, mới làm cô học được cách dựa vào mình.

“Em biết rồi.” Tấn Thù Ngôn mệt mỏi nói “Nhưng vì sao anh muốn tìm anh trai em là phù rể?”

“Bởi vì không ai thích hợp hơn cậu ta.” Thân phận ngang sức ngang tài, còn có, Chu Tu Lâm biết, Tấn Trọng Bắc cũng đã chăm sóc không ít cho vợ của anh. Đây cũng là sau này, Chu Tu Lâm sẵn lòng tiếp tục mối quan hệ với Tấn Trọng Bắc.

Khi Khương Hiểu và Triệu Hân Nhiên cùng qua đây, vừa hay nhìn thấy Chu Tu Lâm và Tấn Thù Ngôn, từ góc độ của bọn họ nhìn sang, thật là làm cho người ta suy nghĩ xa xôi.

Người đi ngang qua, thấy một màn như vậy, biểu cảm cũng khác nhau.

Triệu Hân Nhiên chạm chạm khuỷu tay của cô, “Tiểu Thanh Mai* của Chu tổng? Chắc chắc, Chu phu nhân em phải cẩn thận rồi.”

*Tiểu Thanh Mai: là chỉ tới "Thanh Mai Trúc Mã" (

Khương Hiểu không khỏi bật cười, “Không có chuyện kia.”

Triệu Hân Nhiên thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, “Vậy tốt nhất. Dù sao bên người Chu tổng khó tránh khỏi oanh oanh yến yến, tóm lại em phải coi chừng!”

Vẻ mặt Khương Hiểu thản nhiên, nếu lấy chồng phải cẩn thận từng li từng tí như vậy, thì kế hôn còn có ý nghĩa gì.

Chu Tu Lâm thấy Khương Hiểu, trong phút chốc vẻ mặt liền trở nên ôn hòa một chút, anh chào hỏi một tiếng với Tấn Thù Ngôn rồi đi trước.

Tấn Thù Ngôn lau khóe mắt, điềm đăm đăm yêu nhìn hướng bọn họ rời đi. Nhưng lòng của cô không khó chịu chút nào.

Thì ra, nhìn hạnh phúc của người khác, bản thân cũng có thể cảm thấy hạnh phúc.

Trên đường trở về, trong xe để bài hát.

Vào buổi tối giọng người chủ trì luôn luôn rất êm tai, ôm lấy tiếng lòng bạn.

“Bài hát kế tiếp này đến từ tổ hợp người mới chúng tôi, bài hát chủ đề 《 Mơ ước 》 của YS.”

Ca từ rất chuyên tâm, nhịp điệu âm nhạc sang sảng trôi chảy, điệu hát tươi mới. Gần đây bài hát này giống như cơn lốc xoáy, chiếu ở các thương trường lớn, tiệm ăn uống.

Chu Tu Lâm nói: “Nguyên Nguyên nói muốn hát bài hát này trong hôn lễ của chúng ta, anh từ chối rồi.”

Khương Hiểu: “Rất tốt, bây giờ bài này rất hot.”

Chu Tu Lâm: “Đúng, mỗi ngày Mộ Mộ ngâm nga, còn có Nhất Nam Nhất Bắc, khi đến hai ngày trước, còn ngâm nga bài hát này.”

Khương Hiểu không nhịn được nụ cười, “Bài hát có thể hot cũng rất mới lạ. Tiểu Ny thật lợi hại, nhìn người cô cũng chính xác, là cô ấy đề xuất kết hợp cho tổ Dụ Văn và Nguyên Nguyên.”

“Dụ Văn là ca sĩ các em gặp được ở quán bar kia sao?”

“Đúng vậy.” Khương Hiểu nhíu mày, “Ánh mắt em rất tốt, anh xem mấy người Văn Dịch, Nhất Lộ bọn họ, đều là em chọn trúng.”

Hiếm khi Chu Tu Lâm thấy được vẻ mặt với dáng vẻ đặc ý của cô.

“Chỉ là____” Khương Hiểu cố ý dừng một chút, nghiêng đầu nhìn anh, “Khoảnh khắc tốt nhất cho ánh mắt em là liếc thấy coi trọng anh ở trung học.”

Tay anh căng thẳng, “Chu phu nhân, anh đáng lái xe. Những lời này có thể về nhà nói.”

Khương Hiểu khách cười không ngừng, thích nhất nhìn bộ dáng anh phát điên.

Kết quả trêu đùa Chu Tu Lâm, sau khi trở về, Khương Hiểu bị anh chặn lại ở trên cửa, cô thờ hồn hển.

“Ngày mai phải đi chụp ảnh cưới!” Cô nhắc nhở anh, “Chao ôi, em nhớ ra rồi, trong nhà không có thứ kia rồi.”

Trán Chu Tu Lâm kề cô, “Em không phải nói anh lớn tuổi rồi, muốn nhanh chóng sinh con gái cho anh à?”

Khương Hiểu tắc lưỡi, “Lời nói em uống say anh cũng tin?”

“Tin! Em nói gì anh cũng tin.” Chu Tu Lâm cười hôn mặt của cô, “Chuẩn bị xong chưa?”

Khương Hiểu ôm cổ của anh, cũng không nói lời nào, chủ động hôn môi của anh.

Sau khi chấm dứt, Chu Tu Lâm ôm cô, hôn mặt của cô. “Cảm giác Mộ Mộ không có ở nhà thật tốt.”

“Ừm____” Cô không hiểu.

Chu Tu Lâm cắn tai của cô, “Em thật nhiệt tình.”

Khuôn mặt Khương Hiểu bị đốt nóng trong nháy mắt, không chịu mở mắt ra nữa.

Tay anh lưu luyến ở trên eo cô, “Em không biết, khi chúng ta vừa dieendaanleequuydonn kết hôn, em cứ phải phân giường ngủ với anh. Ngay từ đầu mỗi buổi tối anh đều mất ngủ.”

“Bởi vì em chiếm giường của anh, Tường Cần nói với em, anh quen giường.”

Chu Tu Lâm cắn tai cô, “Không, anh nhận ra. Hưởng qua, nghiện rồi.”

Khương Hiểu mở mắt ra, đầu ngón tay chạm đến khóe môi của anh, “Lão Chu, lời yêu thương đầy tình cảm.”

Lão Chu...

Lão Chu...

Chu Tu Lâm nheo mắt lại, “Lão Chu? Hà?”

Thần kinh Khương Hiểu mơ màng trong nháy mắt tỉnh lại, “Không không không, lão công*! Lão công! Anh nghe lầm rồi.”

*Lão công là chồng nhé, (tại “Lão Chu” với “Lão công” nó gần giống nhau nên mình để vậy để không mất đi ý tứ của tác giả.)

Chu Tu Lâm xoay người đè trên người cô, nhìn đôi mắt ướt át của cô, “Khả năng nghe đến nơi đến chốn của anh còn không bị hạ xuống!”

Khương Hiểu: “...”

Ngày hôm sau, Khương Hiểu vẫn ngủ thẳng chín giờ, ảnh cưới chỉ

có thể kéo dài đến xế chiều đi chụp.

Cô tức giận phát một cái Weibo.

Ngày hôm qua kêu chồng một tiếng lão Chu, gọi lão công mấy chục lần lại không cách nào bù đắp sự lỡ lời của tôi. Người 32, còn ấu trĩ như vậy. [Buông tay]

Lam Liên Hoa: Thì ra anh rể họ Chu!

Anh là ngôi sao của em: Tiên sinh thật đáng yêu.

Người qua đường đáng yêu hồng nhật của Bắc Bắc: Tôi chỉ quan tâm, có đến phần sau không. (Tha thứ cho sự tà ác của tôi)

Một viên ô mai: Lầu trên, không chỉ có một mình bạn! Xin ngược chó! Cầu ngược!

...

Khương Hiểu cảm thấy bình luận của cái Weibo này của mình lệch tầng rồi, đầu năm nay mọi người rất có sức tưởng tượng.

Cuối cùng một ngày tháng chín, Chu Tu Lâm tiếp nhận một bài tin tức của một đài.

Thăm hỏi 20 phút, ngay từ đầu đều là vấn đề trung quy trung củ. Ví dụ như kinh nghiệm phát triển của Chu Tu Lâm, và sự phát triển của Hoa Hạ.

Chu Tu Lâm cho rất nhiều hoa quả khô, thời gian anh bắt đầu làm công ty điện ảnh và truyền hình gặp phải vấn đề, anh xử lí như thế nào. Thành công sau lưng là vất vả và sự nỗ lực xây lên.

Cuối chương trình người chủ trì hỏi: “Chu tổng, sắp tới ngài có kế hoạch gì không?”

Chu Tu Lâm nhìn vào màn hình, hơi trầm ngâm nói, “Kết hôn.” Hai chữ khiến cho mọi người ở hiện trường chột ngẩn ra. Tất cả dĩ nhiên; mọi người biết Chu Tu Lâm có một đứa con trai ba tuổi, chẳng lẽ còn chưa kết hôn?

Mặt người ủng hộ lộ vẻ kinh ngạc.

Chu Tu Lâm khẽ mỉm cười, “Tôi và bà xã lĩnh chứng bốn năm, tôi vẫn nợ bà xã một hôn lễ. Tôi muốn vào lúc trước khi mình già, để lại một kỷ niệm đẹp cho cô ấy.”

Người ủng hộ cười, “Vậy tôi ở chỗ này, chúc mừng các người. Thuận tiện hỏi một chút, ngài và vợ ngài quen nhau yêu nhau như thế nào?”

Chu Tu Lâm chậm rãi mở miệng, giọng nói giống như anh nhận được mà nói làm cho người ta say mê.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ảnh của vợ tôi thì động lòng rồi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau đám cưới, luôn nghĩ, Chu tiên sinh nên vì vợ mình chuẩn bị hôn lễ như thế nào?

Chương 70

Editor: An Trà

Câu thú tội này, được thu trước ống kính TV, mãi mãi sẽ không thay đổi được.

Những lời đồn đãi vô căn cứ có liên quan đến đến chuyện Khương Hiểu "Mẹ bần con quý", không cần làm gì mà tự đổ.

Sau này khi "Người đại diện đẹp nhất" phát ra, đoạn thú tội này của Chu Tu Lâm sẽ bị cắt nối thành đoạn ngắn, netizen gọi là, bộ mặt của cặp vợ chồng giá trị ngược chó* hằng ngày.

* Ngược chó: hình như là chỉ những hoàn cảnh các cặp đôi hạnh phúc đang thể hiện sự thân mật trước mặt những người độc thân.

Vài ngày cuối cùng của tháng chín, trong lòng Chu Tư Mộ vô cùng vô cùng vui mừng, cậu nói với mấy thầy cô giáo trong lớp: "Ba mẹ của con sẽ kết hôn."

Khuôn mặt giáo viên hiện lên dấu chấm hỏi, có ý gì?

Hơn nữa trong khi đó, Chu Tư Mộ tuyên truyền hôn lễ của ba mẹ cậu với các người bạn nhỏ.

"Các cậu đã từng tham gia hôn lễ của ba mẹ chưa?"

Các bạn học nhỏ lắc đầu một cái.

Chu Tư Mộ vỗ vỗ vai Dương Dương, "Haizz, đừng đau lòng. Ba mẹ mình quá yêu mình, vẫn chờ mình lớn lên, để cho mình làm hoa đồng của họ."

Dương Dương hừ một tiếng, "Ba mẹ mình cũng rất yêu mình."

Chu Tư Mộ: "Nhưng ba mẹ cậu có mời cậu đến hôn lễ của họ đâu?"

Dương Dương: "Mình đã xem hình cưới của ba mẹ mình, khi đó vẫn chưa có mình."

Chu Tư Mộ: "Ba mẹ mình còn dẫn mình đi theo chụp ảnh cưới, mình kéo váy cưới cho mẹ nữa."

Những người bạn nhỏ nhìn cậu bằng ánh mắt hâm mộ.

Cậu che mặt lại, "Các cậu đừng nhìn mình như vậy. Sau khi kì nghỉ kết thúc, mình sẽ mang cho các cậu thật nhiều thật nhiều bánh kẹo cưới của ba mẹ." Một vẻ mặt xấu xa này, có phải là do vị họ Chu kia truyền lại không?

Ngày tổ chức hôn lễ của Chu Tu Lâm và Khương Hiểu là ngày sáu tháng mười, nghe nói mẹ Chu và Khương Ly muốn lật tung hoàng lịch cuối cùng mới hài lòng cùng nhau chọn một ngày, một ngày đại tốt lành.

Chu Tu Lâm và Khương Hiểu cũng không tin vào những điều này, chỉ cần cùng người mình yêu, cả nhà có thể bình an hạnh phúc ở cùng với nhau, mỗi một ngày đều là ngày đại tốt lành.

Ngày bốn tháng mười, Lâm Vu từ thành phố B bay đến Tấn Thành. Khương Hiểu cũng không định dẫn Chu Tư Mộ đi đón người ở sân bay, nhưng hết lần này đến lần khác người bạn nhỏ này vừa đúng

lúc nghe được lời cô nói với Chu Tu Lâm, vừa nghe được dì nhỏ Lâm Vu đến đây, rất muốn được đi theo.

Đi thì đi được. Nhưng trước khi khởi hành, tiểu tử thúì muốn mặc bộ tây trang nhỏ của mình.

Khương Hiểu: "Bộ tây trang đó là để đến hôn lễ mới mặc mà?!"

Chu Tư Mộ: "Con mặc vào để cho dì nhỏ tham khảo giúp con một chút."

Khương Hiểu thẳng tắp nhìn cậu, không ai hiểu con bằng mẹ.

Chu Tư Mộ xoay người lại: "Mẹ, không mặc bộ này, đổi lại bộ kia đi."

Khương Hiểu cười, "Được, tự con chọn."

Mặt mày Chu Tư Mộ hớn hờ, một bộ ba món mà Chu Nhất Nghiên đã chọn cho cậu, áo sơ mi trắng tay ngắn, quần sọt màu xám sọc caro, áo com lê nhỏ che lưng. Rất long trọng!

"Mẹ, nơ đâu?"

Khương Hiểu oán thầm, con đi gặp bạn gái à!

Sau khi thay đồ xong, Khương Hiểu chụp cho cậu một tấm hình, dùng một icon con ếch nhỏ che mặt cậu lại, rồi cô đăng lên web.

"Đi đón chị em tốt của tôi, Tiểu Đậu Nha rất muốn mặc bộ này. Tôi rất muốn nói cho nó biết, chị em tốt của tôi đã có người theo đuổi, con đừng có đùa."

Lành lạnh: Xin tấm hình thấy được mặt Tiểu Đậu Nha!

Ngày ngày ngày mê muội: Tiểu Đậu Nha đã trưởng thành, ha ha ha ha

Tôi ở đây, bạn đang ở đâu: Chị Khương, xin chị cho Tiểu Đậu Nha ra mắt! Các dì hoàn toàn ủng hộ!

.....

Mấy năm này Khương Hiểu và Lâm Vu đều bận rộn công việc, cơ hội gặp mặt không nhiều. Nhưng khoảng cách thời gian cũng không làm cho tình cảm của hai người thay đổi.

Lâm Vu kéo vali đi ra theo dòng người, cô ấy mặc áo sơ mo trắng, quần jean màu xanh, giày thể thao, chỉ là một bộ quần áo đơn giản.

Cho dù như vậy, gương mặt đó ở trong đám đông cũng làm người ta khó có thể không chú ý đến.

"Dì nhỏ ----- dì nhỏ -----" Chu Tư Mộ gọi lớn một tiếng.

Sắc mặt vốn lạnh lùng của Lâm Vu biến đổi trong nháy mắt, nụ cười từ khóe miệng kéo lên đến toàn khuôn mặt, giống như đóa hoa nhỏ trong sơn cốc đột nhiên nở rộ ra. Cô ấy tăng nhanh bước chân, đi đến bên cạnh các cô, "Tiểu Đậu Nha -----" giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe.

"Dì nhỏ, con rất nhớ dì đó." Chu Tư Mộ nhìn Lâm Vu không hề chớp mắt.

Khương Hiểu nhin không được, "Người bạn nhỏ Chu Tư Mộ, không được nhìn người đẹp với ánh mắt như vậy."

Lâm Vu mở rộng cánh tay ôm Chu Tư Mộ vào trong lòng, "Lần trước gặp nó là vẫn còn trong lễ mừng năm mới, cũng đã tám chín tháng rồi, Tiểu Đậu Nha cao lớn hơn rất nhiều."

Khương Hiểu nhìn cậu, "Trẻ con mỗi ngày một dạng, mà cậu thật sự là không có gì thay đổi."

Lâm Vu cười nhẹ, "Tiểu Đậu Nha càng lớn càng giống Chu Tu Lâm."

Khương Hiểu nói: "Vốn là anh ấy cũng muốn đến đón cậu, chỉ là có chút việc nên không thể đến, chúng ta đến khách sạn trước, lễ phục cũng để ở trong phòng."

Lâm Vu gật đầu một cái, "Không quan trọng."

Khương Hiểu trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng hỏi một câu, "Tần Hành không đi với cậu sao?"

Lâm Vu: "Anh ấy gọi điện thoại cho mình, nói tối mai mới đến."

Khương Hiểu liếc nhìn cô ấy, mang một vẻ mặt đã hiểu.

Tiểu Đậu Nha nhìn nhìn mẹ của cậu, "Mẹ, mắt mẹ có đau không?"

Khương Hiểu: "..."

Đến khách sạn, chờ Lâm Vu sắp xếp hành lí xong. Ba người cùng đi xuống tầng dưới ăn trưa.

Lâm Vu và Khương Hiểu có thói quen giống nhau, ăn cái gì cũng rất nhanh. Nhưng mà bữa cơm này, rõ ràng Khương Hiểu chỉ ăn no năm phần.

Lâm Vu hỏi: "Cậu đang giảm cân sao?"

Khương Hiểu lắc đầu một cái, "Không muốn mập quá, nhìn qua hôn lễ là được."

Lâm Vu cười: "Cậu đã gầy như vậy rồi!"

Tiểu Đậu Nha chỉ vào cái đĩa ở giữa, "Con thích ăn thịt thịt, nhưng mà, còn dư lại một miếng, cho dì nhỏ ăn."

Trong lòng Lâm Vu như tan ra.

Bữa trưa kết thúc rất nhanh, Chu Tu Lâm đến.

Lâm Vu đứng dậy, "Đã lâu không gặp." Cho dù từ trước đến nay cô là người không để ý đến bề ngoài của người khác, nhưng mỗi lần nhìn thấy Chu Tu Lâm, cô vẫn cảm thấy khiếp sợ. Cô suy nghĩ miêu tả của cô có giới hạn, đại khái là anh tuấn cao ngất, một người đàn ông rất ấm áp. Mà đại khái anh ấy ấm áp chắc là vì giờ khắc này có vợ con ở bên cạnh.

Chu Tu Lâm vươn tay, "Xin lỗi, tôi đã đến trễ." Nhiệt tình và chu đáo của anh, Lâm Vu thu vào trong mắt. Bởi vì có liên quan đến Khương Hiểu, Chu Tu Lâm cũng nghĩ Lâm Vu giống như người thân của mình.

Chu Tu Lâm càng thêm trang trọng với cô ấy.

"Ba-----" Tiểu Đậu Nha cầm xin được chú ý.

Chu Tu Lâm liếc mắt sang nhìn cậu, "Tại sao hôm nay lại ăn mặc như vậy?"

Khương Hiểu cười mà không nói.

Ngày sáu tháng mười, trời quang mây đảng, nhiệt độ thích hợp.

Hôn lễ tổ chức ở làng Cảnh Sơn, bãi cỏ xanh biếc dạt dào, hoa tươi nở rộ, gió thổi nhẹ lất phất, tất cả đều rất đẹp.

Đúng giờ khách khứa đến, mọi người vừa ngồi xuống. Toàn bộ họ hàng nhà họ Chu đến, ông nội bà nội nhà họ Khương cũng đến Tấn Thành tham gia hôn lễ. Bọn họ mang một bụng oán hận với Khương Ngật, ban đầu kiên quyết không để cho Khương Ngật về nhà, hoàn toàn muốn chặt đứt tình cảm. Hiện tại thời gian sớm đã hòa tan hết thảy, hướng chi sau khi nhìn thấy Tiểu Đậu Nha, người già cố chấp cũng phai nhạt, trong lòng đối với cháu gái Khương Hiểu còn mang tâm trạng mắc nợ.

Đến cuối cùng Lương Nguyệt và Tấn Thân cũng không đến, tuyên bố với bên ngoài, đạo diễn Tấn khó chịu trong người nên không thể đến dự, nhưng cũng chúc phúc cho hai người tân hôn vui vẻ.

Tấn Trọng Bắc và Tấn Thù Ngôn đến tham gia hôn lễ, bên ngoài cũng không nghi ngờ gì.

Nghệ sĩ kí hợp đồng với Hoa Hạ cũng có thể đến, Trình Ảnh cũng đến.

Mấy người Tống Văn Dịch, Tần Nhất Lộ cũng đến dự, trang phục hôm nay của mọi người cũng rất đơn giản mà lại không tầm thường.

Tần Nhất Lộ nhìn chăm chăm lên sân khấu: "Thật không nghĩ đến Chu tổng sẽ mời thầy Tấn làm phụ rể."

Tống Văn Dịch cười khế: "Ai lại có ý định đi làm phụ rể của Chu tổng,

vừa đi lên trong nháy mắt đã bị giết rồi. Hơn nữa một nhà ba người này vừa bước lên sân khấu, phụ rể phụ dâu là ai cũng không quan trọng nữa."

Mặc dù chuyện của Chu Tu Lâm và Khương Hiểu mọi người trong ngành đã sớm biết, nhưng hôm nay là lần đầu tiên một nhà ba người bọn họ lộ diện. Mọi người đối với "Tiểu Đậu Nha" thường xuyên xuất hiện trên weibo của Khương Hiểu rất tò mò.

Tần Nhất Lộ nhin cười, "A, tại sao anh lại không đi gọi Chu Nhất Nghiên, cùng ngồi với chúng ta?"

Tống Văn Dịch nhìn hàng ghế trước, vết thương của Chu Nhất Nghiên vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, cô ấy vẫn ngồi rất thanh lịch.

"Hai người cãi nhau?"

"Không có."

"Nhất định là cãi nhau rồi. Cô ấy bị thương có thể có lúc tính khí không tốt lắm đâu." Mặc dù trước kia cô có nghe nói Chu công chúa rất khó phục vụ, nhưng mà chuyện tình cảm này, một là nguyện chịu bó buộc một là nguyện chịu bên cạnh nhau.

Tống Văn Dịch lại dời tầm mắt đi chỗ khác, ghế thứ tám ở bên phải, người ngồi ở đó đều là bạn học của Khương Hiểu. Dường như anh nhìn một cái thì lập tức nhận ra người đàn ông kia, Tần Hành.

Không thể không nói, bề ngoài của Tần Hành, cho dù hôm nay có nhiều nam nghệ sĩ trong ngành, nhưng anh ta tuyệt đối không kém cõi.

Lúc thanh xuân có ai chưa từng có một hai đoạn tình khúc.

Đúng mười giờ, hôn lễ bắt đầu.

Ban nhạc trình diễn mở bài "diệu hành đám cưới", không khí của cả khán phòng lắng mạn vui vẻ.

Khương Hiểu khoác tay của ba Khương, Tiểu Đậu Nha cầm đuôi váy cưới của cô, dưới âm nhạc du dương nhẹ nhàng, cô từng bước từng bước đi đến giữa sân khấu.

Tim của cô nhảy lên từng nhịp từng nhịp, rất khẩn trương.

Chu Tu Lâm mặc một bộ tây trang màu đen, đứng thẳng tắp ở đó, ánh mắt chưa từng rời cô một lần.

Ba Khương giao tay của cô cho Chu Tu Lâm, trong mắt của ông lóe lên một ánh sáng sáng bóng trong suốt. Đúng vậy, cả đời này, ông không thể cùng người mình yêu nắm tay đi hết quãng đường, nhưng chỉ cần con gái của ông có thể hạnh phúc, ông cũng rất mãn nguyện rồi.

Trên sân khấu, phụ dâu và phụ rể đứng phía sau cô dâu chú rể, hoa đồng xin đẹp đứng bên cạnh chân cô dâu.

Diệu hành đám cưới, cảnh tượng ấm áp, không gian trữ tình.

Tiểu Đậu Nha đang cầm hộp quà, Chu Tu Lâm lấy một chiếc nhẫn trong hộp đó ra, anh nắm tay Khương Hiểu, đeo chiếc nhẫn đơn giản mà lại sang trọng quý phái vào ngón tay áp út của cô.

Anh nhìn cô thật sâu, nhắc khăn voan lên, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực mình. Anh cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Một nụ hôn đã kết thúc.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Chu Tu Lâm nói: "Bà Chu, hôm nay em rất đẹp."

Khương Hiểu ngẩng đầu, nhìn anh. Trước mắt hiện lên rất nhiều đoạn kí ức ngắn, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.... lần đầu tiên bọn họ ăn cơm chung.... Thì ra là, tất cả cô đều nhớ sâu đến như vậy.

Chu Tu Lâm nắm lấy tay cô, anh nói: "Anh chờ đợi ngày này, đã đợi hơn bốn năm rồi."

Chu Tu Lâm lại cúi đầu hôn lên trán cô, "Khương Hiểu, anh yêu em."

Mắt Khương Hiểu dần dần ướt, "Chu Tu Lâm, em cũng yêu anh."

Bởi vì anh, em mới tin rằng, đứa bé em sinh ra không phải là một sai lầm.

Bởi vì anh, em mới tin rằng, trên đời có tình yêu đích thực.

Chúng ta gặp nhau vội vàng, mà bên nhau giống như dòng nước chảy dài đến hết đời.

"Ba mẹ, các người không thương con?" Chu Tư Mộ nhón chân lên, nháy nháy đôi mắt to, giọng nói lộ ra mấy phần ủy khuất.

Chương 71

Editor: An Trà

Một cái tiểu hoa đồng Mộ Mộ này, đột nhiên làm thay đổi bức tranh phong tình này, làm cho người ở dưới sân khấu có chút dở khóc dở cười.

Không thể không nói, hôn lễ của Chu Tu Lâm và Khương Hiểu, không phô trương xa hoa, nhưng cách trang trí ở đây, làm cho người ta cảm giác được một tình yêu ngọt ngào.

Những bông hoa ở trong buổi tiệc đều là hoa baby (hoa Gypsophila) mà Khương Hiểu thích, ngoài ra còn có những bông hoa hồng màu hồng phấn, vàng, trắng phối hợp, rất đẹp và lãng mạn.

So với cặp nhẫn giả trong quá khứ, chiếc nhẫn cưới này được được anh sang Pháp yêu cầu thiết kế đặc biệt.

Có thể thấy được, Chu Tu Lâm rất yêu thương người vợ này.

Một bức tường hình trái tim được đặt ở bên góc bãi cỏ, tất cả ở trên đó đều là hình ảnh hai mươi sáu năm qua của Khương Hiểu, số lượng hình khi còn bé không nhiều lắm, hình này là do ba Khương và bác cung cấp, còn có những tấm hình Chu Tu Lâm tìm được từ trường và bạn học của cô, nhưng mà đa số chỉ có hình tốt nghiệp đại học của cô. Mà tất cả những tấm hình này đều là do Chu Tu Lâm chụp, Khương Hiểu cũng là trong lúc thấy hình, mới biết được thì ra anh chụp hình cô nhiều như vậy.

Sau khi kết thúc mọi nghi thức một nhà ba người đứng ở bức tường ảnh lưu niệm, Tiểu Đậu Nha cười thật tươi, đại khái là tự cảm thấy hôm nay mình là nhân vật chính.

Khương Hiểu tựa vào vai Chu Tu Lâm, "Bình thường em tưởng anh chỉ chụp Mộ Mộ."

Chu Tu Lâm khoác tay lên hông cô, "Bà Chu, quên nói cho em biết, thời học sinh ảnh của chồng em chụp được không ít người khen, cho nên những năm tháng còn lại, anh sẽ giúp em chụp thật nhiều hình, sau này có thể cho cháu trai cháu gái của chúng ta xem, để cho chúng biết, lúc còn trẻ bà nội chúng cũng là một đại mỹ nhân."

Khương Hiểu cười ha ha không ngừng, nhón chân lên hôn lên cằm anh một cái, "Chồng à, vậy thì cực khổ cho anh rồi."

Ngày đó, hoa tươi nở rộ, nhưng cũng không đẹp bằng nụ cười hạnh phúc của anh và em.

Tối hôm đó kết thúc tiệc cưới, phần lớn khách khứa ra về.

Rất nhiều bạn học thời cao trung của Khương Hiểu ở lại, mọi người chuẩn bị tối nay hoàn toàn thả lỏng, dự định tiếp tục tụ họp ở đây một chút.

Vợ chồng Chu thị đến đó nói một tiếng với bọn họ, "Mọi người cứ tự nhiên, tôi và Hiểu Hiểu về trước, ngày khác sẽ tụ họp."

Chu Nhất Nghiên hỏi: "Anh hai, Mộ Mộ đâu?"

Chu Tu Lâm: "Nó không về, lát nữa bác dẫn nó đi."

Dứt lời, Chu Tu Lâm và Khương Hiểu rời khỏi khách sạn, xe đã sớm

đổ ở bên ngoài chờ hai vị vợ chồng mới. Tối nay bọn họ lên máy bay, đi đến đảo Bali, cuối cùng Chu Tu Lâm cũng tự cho mình một kì nghỉ.

Lú này Lâm Vu đổi sang đôi giày đế bằng mới có cảm giác sống lại, Tiểu Đậu Nha đi theo bên cạnh cô, "Dì nhỏ, sau này dì nhất định không được mang giày cao gót nữa, nếu không chân dì sẽ rất đau. Mộ Mộ đau lòng."

Tần Hành bên cạnh kinh ngạc nhìn tên tiểu tử kia, sờ sờ đầu của cậu bé, "Con thật là rất biết quan tâm người khác."

Chu Tư Mộ gật đầu một cái, "Ba con đã nói, nếu con muốn trở thành một quý ông, thì phải biết quan tâm các cô gái."

Tần Hành vẫn tiếp tục xoa đầu cậu, anh trầm giọng nói, "Bạn gái của chú thì không cần sự quan tâm của con."

Dĩ nhiên lời này, Lâm Vu không nghe thấy, nếu không nhất định sẽ gấp đến độ trợn mắt.

Bạn học cao trung đều đang chờ hai người bọn họ, vừa đúng có Chu Nhất Nghiên ở đây, không tránh được trêu ghẹo mấy câu.

"Thật không thể nghĩ đến được, Khương Hiểu lại người nhanh nhất trong tất cả chúng ta. Nhưng mà, có phải cậu giới thiệu Khương Hiểu cho anh cậu hay không?"

Chu Nhất Nghiên ngồi trên ghế, "Các cậu cảm thấy tôi sẽ như vậy sao? Nhưng mà, Khương Hiểu trở thành chị dâu của tôi cũng không phải là tệ lắm."

Mọi người đều biết quan hệ trước kia của hai người không được tốt.

Tối nay dường như những người trong cuộc đều ở đây, trừ Thẩm Đình.

Tần Hành và Lâm Vu cũng quay lại, tất cả mọi người cười trêu ghẹo. "Lâm Vu, Lần sau chúng tôi cần phải uống rượu mừng của cậu."

"Đúng vậy, Lâm Vu, sinh viên của cậu cũng đã tốt nghiệp rồi, khi kết hôn phải gọi mọi người trong lớp đến."

Từ trước đến nay Lâm Vu luôn trong trẻo lạnh lùng, nhưng mà, mọi người đã nhiều năm không gặp lại nhau, đối với những câu chuyện cười của mọi người, cô cảm thấy tốt hơn nhiều so với trước đây. "Hiện tại tôi vẫn độc thân, sau này kết hôn nhất định sẽ mời mọi người."

Tần Hành ở bên cạnh, ánh mắt không dấu vết quan sát cô.

Nhất thời mọi người im lặng. Tất cả mọi người đều cho rằng hiện tại hai người bọn họ ở cùng một chỗ, một bác sĩ ngoại khoa, một bác sĩ phụ sản, kết thành một tổ hợp hoàn hảo.

Tần Hành vẫn không bày tỏ thái độ, nhất thời mọi người cũng không biết nói gì tiếp theo. Vừa đúng lúc Tống Nguyên đến đón Mộ Mộ, Khương Hiểu giao phó cho anh phải đặc biệt chiếu cố Lâm Vu. Trước kia Tống Nguyên cũng biết Lâm Vu, một nữ học bá ở cao trung, anh rất tôn trọng Lâm Vu, nhưng sự xuất hiện của anh khiến cho không khí vô cùng nóng ruột trong này trong nháy mắt lại thay đổi.

"Lâm Vu, Hiểu Hiểu nói ngày mai chị phải về Tùng Bắc, vừa đúng lúc em không bận việc gì, em đưa chị qua đó."

Khóe miệng Tần Hành ngưng đọng, sắc mặt hơi thay đổi.

Lâm Vu: "Không cần phiền đến cậu, tôi tự lái xe được."

Tống Nguyên biết Lâm Vu cũng ở thành phố B, "Gần đây tôi được nghỉ phép. Đúng rồi, chị Lâm Vu, tháng này em sẽ tổ chức một buổi hòa nhạc cá nhân tại hội trường xx thành phố B. Chị có thể đến nghe một chút được không?"

Tần Hành: "Có thể, lấy nhiều hơn mấy vé đi. Chúng ta nhất định đi cổ vũ."

Tống Nguyên nhìn anh một cái, đây là người nào vậy, cố tình muốn đi à.

Lâm Vu nhíu mày một cái, "Tống Nguyên, gần đây công việc ở bệnh viện của chị khá bận rộn."

Tống Nguyên tiến về phía trước, nhích lại gần Lâm Vu, chưa kịp nói lời nào, liền bị người nào đó kéo sang bên cạnh.

Tần Hành đen mặt lại, "Cô ấy là vợ tương lai của tôi." Vừa nói vừa kéo tay tay Lâm Vu rời đi.

Tống Nguyên: "Chị tôi nói tôi phải chiều cố chị Lâm Vu thật tốt, anh là ai vậy? Chị Lâm Vu, chị cẩn thận một chút."

Mọi người: Không phải là bạn gái mà lại có một ý tứ khác ----- là vợ đó.

Chu Nhất Nghiên nhìn bóng lưng rời đi của Tần Hành, nhiều năm như vậy, anh ấy lại không có thay đổi gì. Tính khí lưu manh lúc còn trẻ ở trên người vẫn còn có một chút ít, người đàn ông này dành tất cả sự ấu trĩ cho Lâm Vu.

Ánh sáng tuổi thanh xuân, vẫn không thể trở về được nữa.

Nhiều năm sau, chúng tôi gặp mặt lại, những tình cảm hành động ngu muội hóa ra đã sớm không còn như ban đầu nữa.

Thì ra là, người tôi đã từng yêu, chỉ lưu lại trong dòng thời gian.

"Người đã đi rồi, còn nhìn?" Tống Văn Dịch không biết đã đến đây lúc nào, một tay nắm lấy cánh tay của Chu Nhất Nghiên. "Có đẹp đến như vậy sao?"

Chu Nhất Nghiên mỉm cười với anh, "Nói thật, vẻ bề ngoài của Tần Hành, quả thật là rất đẹp."

Tống Văn Dịch hừ lạnh một tiếng, "Đã đi rồi, hoa si."

Chu Nhất Nghiên bình tĩnh lại, "Em về cùng với cha mẹ."

Tống Văn Dịch nhíu mi, "Một người bạn trai đưa bạn gái của mình về nhà cũng là quá phận sao?"

Chu Nhất Nghiên biến sắc, nhưng mà cô là một diễn viên, đã sớm học được cách kìm nén tâm tình của mình. "Bạn trai hay là bạn trai cũ?"

Diễn viên phải thực lực đối đầu với một diễn viên bình hoa, làm một trận so sánh kĩ năng diễn xuất.

Tống Văn Dịch đỡ hông của cô, "Em dám bỏ rơi anh?"

Chu Nhất Nghiên im lặng trong chốc lát, cắn răng, "Không dám."

Khóe miệng Tống Văn Dịch chợt lóe lên nụ cười rồi biến mất, "Đi thôi." Hai từ khô khan nhạt nhẽo, nhưng động tác lại rất cẩn thận.

"Chu Nhất Nghiên, lúc học cao trung anh cũng đã từng theo đuổi một cô gái cùng lớp, vóc dáng của cô ấy rất xinh đẹp khả ái, giống như Khương Hiểu vậy -----"

Chu Nhất Nghiên: "Tại sao trước kia anh chưa từng nói qua? Sau đó thì sao?"

Tống Văn Dịch: "Sau đó, cô gái kia lựa chọn học tập thật tốt, không muốn làm bạn gái của anh."

Chu Nhất Nghiên: "Vậy thì thật đáng tiếc. Nếu lúc đó cô ấy chịu làm bạn gái anh, chụp được nhiều ảnh của anh lúc còn trẻ, bây giờ đều đã là ảnh độc quyền. Cô gái kia thật không có mắt, bỏ qua cơ hội làm giàu tốt như vậy."

Mặt Tống Văn Dịch đen lại mấy phần, "Anh muốn nói là, cái người Tần Hành đó, em cũng đừng suy nghĩ nhiều. Chuyện tám năm trước, cảm xúc lúc đó có thật sự là nghiêm túc không?"

Chu Nhất Nghiên nhướn nhướn mày, giọng nói rung động, "Em đã sớm không nghĩ đến rồi."

Ngày thứ nhất Khương Hiểu đến đảo Bali, liền bắt đầu nhớ Tiểu Đậu Nha, thuận miệng nói với Chu Tu Lâm một câu, "Không biết Tiểu Đậu Nha thế nào rồi?"

Chu Tu Lâm dờ khóc dờ cười, "Nó sẽ quen dần."

Mấy ngày đó, mỗi ngày trôi qua đều rất nhàn nhã, đi dạo ở bãi biển, ăn hải sản.

Dưới sự hướng dẫn của Chu Tu Lâm, Khương Hiểu còn đi lặn xuống biển.

Buổi tối, cô nhàn nhã nằm ở ghế trên bãi cát, nghe âm thanh của sóng biển, nhìn những ngôi sao lóng lánh trên bầu trời đêm, "Nếu mỗi ngày đều như thế này thì thật hạnh phúc."

Chu Tu Lâm cầm ly nước trái cây, anh nâng lên uống mấy ngụm. "Được, sau này mỗi năm chúng ta đều đến đây."

Khương Hiểu cười hì hì một tiếng, "Em ghi nhớ thật kĩ. Thật ra thì ---" lời còn chưa nói hết, đột nhiên cô cảm thấy một trận khó chịu, cô vội vàng cúi người ới ra ngoài.

Chu Tu Lâm đỡ cô, "Sao vậy?"

Hai mắt Khương Hiểu ngấn lệ rưng rưng, "Có phải là em mang thai rồi không?"

Sắc mặt Chu Tu Lâm không phải vui sướng, mà là khiếp sợ.

Khương Hiểu không phát hiện được, cô cẩn thận nằm xuống. "Điện thoại di động của em đâu? Em đã quên mấy số điện thoại của người thân trước khi đi?"

Chu Tu Lâm nhíu mày một cái, "Trước tiên nên đến bệnh viện xem một chút."

Khương Hiểu: "Sao phải gấp gáp như vậy? Ngày mai đi cũng được mà." Nhưng mà, Chu Tu Lâm vẫn muốn có một đứa con gái.

Chu Tu Lâm: "Anh sợ dạ dày của em khó chịu."

Khương Hiểu không hiểu: "A---- suy nghĩ của anh thật kì lạ."

Chu Tu Lâm đỡ cô dậy, hai người quay về phòng thay quần áo. Lái xe đến bệnh viện, đến bộ phận cấp cứu.

Kiểm tra xong, thật ra Khương Hiểu không mang thai, dường như Chu Tu Lâm thổi phào nhẹ nhõm.

Chu Tu Lâm nói chuyện với bác sĩ bằng tiếng anh, Bây giờ tiếng anh của Khương Hiểu đã không bằng con trai nhà anh rồi. Cô nhìn có thể hiểu nhưng không cố biểu tình gì.

Khương Hiểu lại có mấy phần mất mát, sau khi trở lại khách sạn, cô vô lực nằm trên giường, tự lẩm bẩm, "Lại là axit dạ dày. Rõ ràng là lần trước em nghi ngờ có Tiểu Đậu Nha cũng là cảm giác này mà?"

Chu Tu Lâm rót cho cô một ly nước nóng, "Hai ngày sau chúng ta không ăn hải sản nữa."

Khương Hiểu than thở, tựa vào ngực anh, nhìn anh, "Nhìn anh không giống như đang thất vọng?"

Sắc mặt Chu Tu Lâm ôn hòa.

Khương Hiểu hỏi: "Sao vậy?"

Tay Chu Tu Lâm đặt lên bụng cô, "Thật ra thì không có con gái, một nhà ba người chúng ta cũng rất tốt."

"Hả? Anh sao vậy?" Khương Hiểu cười, "Anh sợ nếu em sinh con gái, em sẽ không quan tâm đến anh?"

Chu Tu Lâm vuốt vuốt bụng cô, vuốt qua vuốt lại, trầm ngâm nói: "Hiểu Hiểu, có chuyện anh vẫn chưa nói cho em biết. Khoảng thời gian trước anh có đi tư vấn với bác sĩ, bởi vì máu của em là máu gấu trúc, bác sĩ nói chúng ta không nên có đứa con thứ hai."

Khương Hiểu chợt nghĩ đến điều gì, "Em cũng nghe qua rồi, nhưng mà không phải mẹ cũng sinh hai đứa con sao?" Cô cũng rất nhanh quên chuyện này đi.

"Anh không hy vọng em xuất hiện một chút ngoài ý muốn nào." Đôi mắt thâm thúy của Chu Tu Lâm càng trở nên trầm lắng, anh không thể đánh cược. "Anh yêu Mộ Mộ, nhưng anh yêu em hơn. Bởi vì yêu ai yêu cả đường đi. Cho nên, Hiểu Hiểu, một đứa bé là đủ rồi. Anh đã có một đại bảo bối là em, có con gái hay không cũng không sao."

Khương Hiểu từ từ tiêu hóa lời nói của anh, đáp một tiếng. "Nhưng là, bây giờ chúng ta phải nói với Tiểu Đậu Nha thế nào?"

Chương 72

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm đi hưởng tuần trăng mật một tuần, ngược lại Chu Tư Mộ không quá nhớ họ. Ngày qua ngày, cha Chu và mẹ Chu cùng đưa cậu đi nhà trẻ.

Chu Tư Mộ mang quà cho những người bạn nhỏ cùng lớp, và các cô giáo cũng có một phần chocolate. Mỗi đứa trẻ có một phần quà, con gái là một gấu bông Hello Kitty, còn bạn nam thì mỗi bạn một con người máy Transformers.

“Mộ Mộ, ba và mẹ của cậu kết hôn nhưng sao lại có nhiều quà như vậy?”

Gương mặt của Chu Tư Mộ đắc ý, “Đúng vậy, ba mình là là đại hoàng tử, mẹ mình là công chúa, còn mình là hoàng tử nhỏ. Có rất nhiều khách đến...” Chuyện liên quan đến hôn lễ, ước chừng cậu nói đến hai mươi phút.

Một nhóm bạn nhỏ thật hâm mộ.

Cho đến sau này, Chu Tư Mộ hiểu ba mẹ của cậu lên tàu trước mua vé sau, sau khi lớn lên, gặp lại bạn trẻ học chung lúc mẫu giáo, cậu có hơi lúng túng. Cố tình là mọi người đều nhớ rất rõ, lễ kết hôn của ba mẹ cậu.

Một tuần sau, Khương Hiểu và Chu Tu Lâm trở lại sau tuần trăng mật, hai người lại vội đầu vào công việc. Chu Tu Lâm phải họp hội nghị mấy ngày, công việc chất chứa nhiều ngày chờ anh giải quyết.

Tổng Văn Dịch mấy người bộ họ đều có sắp xếp của mình, Khương Hiểu cũng coi như an tâm. Tổng Văn Dịch, Tần Nhất Lộ và Ôn Dịch Hàn đều ở lại Hoa Hạ, bọn họ cũng tự liên lạc với người đại diện mới. Khương Hiểu đề cử người đại diện mới cho Tần Nhất Lộ và Hứa Giai Nhân, Tần Nhấn Lộ hớn hờ tiếp nhận, Hứa Giai Nhân thì từ chối.

Đồng thời, Hứa Giai Nhân không tiếp tục ký hợp đồng với Hoa Hạ nữa, cô quyết định đến truyền hình và điện ảnh Ngôi Sao.

Vì thế, Khương Hiểu cố ý đi Lăng Nam, nói chuyện với cô ấy một lần.

Hai người đi đến quán cà phê gần Ảnh Thị Thành.

Hứa Giai Nhân: “Cho dù em ở lại Hoa Hạ, sau này Nhất tỷ cũng không phải là em, em và Nhất Lộ có sự cạnh tranh với nhau.”

Khương Hiểu: “Nhưng con đường của hai người đi không giống nhau.”

Hứa Giai Nhân lắc đầu: “Đối với em là không cam lòng, may mắn của em có trước cô ấy.”

Khương Hiểu: “Giai Nhân, có lúc nên để xuống sự kiêu ngạo của mình, nếu không sau này người thua thiệt sẽ là em. Ngôi Sao cũng không quá thích hợp với em.”

Hứa Giai Nhân: “Hạ Tử Hạo tự mình yêu cầu ký hợp đồng, chỉ cần em qua đó, thì nguồn tài nguyên mặc cho em chọn.”

Hạ Tử Hạo là người như thế nào, Khương Hiểu cũng có nghe qua. Hẳn đối với nghệ sĩ của công ty tuyệt đối sẽ không có đãi ngộ như vậy, không nói đến điều lệ hợp đồng hà khắc, trước mắt nghệ sĩ ở

Ngôi Sao cũng không có nổi trội gì.

Khương Hiểu biết khuyên cô ấy cũng không được gì, tính tình của Hứa Giai Nhân, cô vẫn luôn biết. Nhưng mà đáng tiếc. “Em đã quyết định, chị cũng không nói được gì nữa.”

Hứa Giai Nhân trông đợi nhìn cô, ánh mắt nhẹ nhàng, “Chị Khương, nếu như sớm biết thân phận của chị thì tốt rồi.” Như vậy cô sẽ không hao hết sức lực, sẽ không bàng hoàng bất an như vậy.

Khóe miệng Khương Hiểu nhấp nháy, “Giai Nhân, lòng của em quá lớn.” Cô đứng dậy, “Mọi chuyện thuận lợi.”

“Chị Khương....”

Khương Hiểu dừng bước, nhìn cô.

Hứa Giai Nhân cắn răng, “Chị và cô Lương....”

Sắc mặt của Khương Hiểu không thay đổi, đáy mắt như hồ nước yên tĩnh. “Cô Lương là tiền bối trong giới, diễn viên rất có thực lực, chị nghĩ em sẽ học hỏi được rất nhiều thứ từ bà ấy.”

Hứa Giai Nhân giật mình, cô giật giật khóe miệng, “Em biết.”

Mùa đông năm này chính thức quay xong. Mùa hè, chính thức khởi chiếu vào ngày một tháng năm, ngày đầu phòng vé thu về 1200 vạn. Cuối cùng bộ phim này cũng không đạt được hiệu quả như Lương Nguyệt dự đoán.

Hứa Giai Nhân cũng không có vận khí như Triệu Hân Nhiên năm đó. tuy được đưa ra nước ngoài dự thi, cuối cùng cũng không đoạt giải.

Trong lúc phim chiếu, có tin tức tuôn ra: Lương Nguyệt có một người con gái, được biết là đã kết hôn.

Vậy mà, tin tức này vừa được đưa ra chưa đến nửa giờ đều bị xóa bỏ.

Ngày đó, có tin truyền ra Khương Hiểu chính là con gái của Lương Nguyệt.

Đối với lần này, Khương Hiểu chưa từng giải thích qua. Cuối cùng tin tức này cũng bị phai nhạt và chìm lắng.

Chuyện trong làng giải trí này thật thật giả giả quá nhiều.

Nhưng đây là nói sau.

Khương Hiểu và Chu Tu Lâm, sau khi từ tuần trăng mật về không bao lâu, có mấy tiết mục mời Khương Hiểu đi làm giám khảo, Khương Hiểu cũng cự tuyệt.

Cô suy nghĩ, sau này làm ở bộ phận PR của nghệ sĩ, công việc tuyên truyền cho nghệ sĩ.

Cô đã thương lượng với Chu Tu Lâm, Chu Tu Lâm cũng cảm thấy có thể, lấy kinh nghiệm của cô hiện giờ, có thể một mình đảm đương một phía.

Trung tuần tháng mười một <người đại diện xinh đẹp nhất> cũng phát sóng, mặc dù trước đó có tuyên truyền, nhưng lần phát sóng đầu tiên tỷ suất người coi cũng không cao, so với <hành trình của chúng ta>, kém hơn một phần ba.

Đến tuần thứ hai, tình huống chuyển biến tốt thần kỳ.

Tổ tuyên truyền của chương trình mua một số nhà tuyên truyền lớn, đặc biệt đăng những video thú vị, tỷ suất người xem dần dần tăng lên.

Chương trình phát sóng vào lúc mười giờ tối, lúc này Tiểu Đậu Nha đã có chút buồn ngủ. Cho nên, hoạt động giải trí mỗi tối thứ sáu của nhà họ Chu là xem chương trình <người đại diện xinh đẹp nhất>, Tiểu Đậu Nha là người ái mộ trung thành, thấy Khương Hiểu xuất hiện trên TV, cậu thấy vô cùng mới lạ.

Tiết mục bắt đầu từ kỳ thứ ba, tỷ suất người xem, bắt đầu tăng cao.

Mỗi tuần Chu Tư Mộ đi nhà trẻ đều cùng bạn nhỏ An Lợi bàn về <người đại diện xinh đẹp nhất>.

“Mẹ mình trên TV đó, chính là người phụ nữ xinh đẹp đuổi theo con gà đang chạy, người đó là mẹ của mình, mẹ mình rất lợi hại, mẹ mình bắt gà tây!”

Đáng tiếc Khương Hiểu không có ở tại hiện trường, nếu không cô thật sự sẽ nổi điên mất.

Đến giai đoạn giữa của <người đại diện xinh đẹp> mời những nghệ sĩ, tỷ suất người xem lên đến 2%, tổ chương trình cười không khép được miệng.

Đến kỳ cuối của chương trình, tổ chương trình thông báo về người thân bí mật, trong nháy mắt, lòng hiếu kỳ của người xem tăng cao.

Người xem rối rít bàn luận về người thân bí mật trên weibo, suy đoán người bí mật đó là ai?

Lượt bình luận trên weibo của Khương Hiểu trong một buổi lên đến 5000, đây là lần cô nhận bình luận nhiều nhất từ trước đến nay.

Ánh sáng tinh mơ: Đánh cuộc một lần là Tiểu Đậu Nha!

Đầu giường ánh trăng rọi: Tôi đoán là Tống ca.

Yêu sâu đậm: Không phải Chu tiên sinh chứ?

Xem như người lợi hại: Muội muội lâu trên, trên weibo chị Khương còn không cho Chu tiên sinh bước ra ánh sáng, tuyệt đối không thể nào cho Chu tiên sinh tham gia chương trình.

Người qua đường fan Bắc Bắc đáng yêu: Có tin vui, có tin vui! Tuyệt đối là tin vui! Ngồi chờ!

Xem như người lợi hại trở lời người qua đường fan Bắc Bắc đáng yêu: Bằng hữu, nhìn cậu rất quen nha!

.....

Thật ra trong giới giải trí đã sớm truyền tai nhau, Chu Tu Lâm tham gia chương trình với bà xã. Vị này cứng chiu vợ vô cùng, không chỉ vì vợ mà giấu cưới, mà còn lấy danh nghĩa của vợ mở một công ty.

“Truyền thông Mộ Hiểu”, nếu như mọi người cảm thấy đây là tên của con và vợ ghép lại, thì đã sai rồi, ý tứ rõ ràng là ái mộ Khương Hiểu.

Hôn lễ của vợ chồng Chu thị, Chu Tu Lâm đã giảm bớt người để giảm đi sự chú ý.

Tưởng Cần âm thầm thông báo cho Khương Hiểu, bây giờ phái nữ không còn chủ động hẹn Chu tổng ăn cơm.

Cho đến bây giờ Khương Hiểu đều tin anh.

Đến kỳ phát sóng của <người đại diện xinh đẹp nhất>, một khắc kia khi Chu Tu Lâm bước xuống xe, người cầm máy quay, quay từ dưới chân, rồi từ từ đến mặt của Chu Tu Lâm.

Người xem đều cảm thấy người quay phim có phải cố ý làm cho người xem hiểu kì hay không.

Chu Tu Lâm dần dần lộ diện, chào hỏi mọi người: “Chào mọi người, tôi là chồng của Khương Hiểu, Chu Tu Lâm.” Anh dịu dàng lễ độ, không làm cho người khác có chút xa cách.

Tổ chương trình giới thiệu: Nhiệt liệt hoan nghênh vợ chồng Chu thị.

Nghe nói có rất nhiều người xem bằng máy tính xách tay, ngồi trước màn hình hét lên.

Từ khi tiết mục bắt đầu, weibo của Khương Hiểu liên tục có bình luận đến. Mọi người rối rít nhắn: “Anh rể quá đẹp trai.”

“Anh rể là sếp của chị Khương!”

“Ủng hộ anh rể!”

“Đang gào khóc! Kẻ trộm kích động! Quả nhiên là anh rể! Yêu chị, moa moa!”

.....

Lúc này người ái mộ tìm weibo của Chu Tu Lâm, phát hiện weibo của anh chỉ theo dõi một mình Khương Hiểu, chỉ đăng một bài lên weibo,

còn là lên tiếng vì Khương Hiểu bị phỉ báng.

Thuận tiện, Chu Tu Lâm còn đăng lên weibo đoạn video kết hôn hồi tháng chín, trên weibo điên cuồng náo loạn.

Lúc này, Khương Hiểu đang lướt weibo, Chu Tu Lâm đang ngồi đánh cờ với Chu Tư Mộ.

Khương Hiểu đi vào thư phòng, “Chồng à, anh đang giận sao.” Mặt cô đầy ý cười, giờ giờ điện thoại di động lên, “Chương trình rất hay.”

Mặt Chu Tu Lâm lạnh nhạt, ngồi đằng kia, đi bước tiếp theo.

Chu Tư Mộ nhú mày nhỏ nghiêm túc suy nghĩ, cũng đi bước tiếp theo.

Khương Hiểu: “Nè, hai người không có phản ứng gì là sao?”

Chu Tư Mộ: “Mẹ, ba cũng không phải là minh tinh.”

Chu Tu Lâm: “Anh đang suy nghĩ, tiết mục đã đến cuối đồng thời anh có thể đăng lên weibo ảnh gia đình của chúng ta.”

Khương Hiểu cố ý nằm lên ở phía sau anh, “Được. Lúc này cũng không cần làm mờ mặt của Mộ Mộ. Ừ, vậy đăng hình hôn lễ của chúng ta đi, có được không?”

Chu Tư Mộ: “Con cảm thấy tốt vô cùng.”

Ngoài cửa, đèn mọi nhà đều sáng. Nơi này, cũng thế, người một nhà.

Khương Hiểu nhìn lướt qua bàn cờ, “Mộ Mộ, con có thể ăn con ở

góc trên, con cờ bên cạnh con đi năm bước cờ.”

Chu Tư Mộ vâng một tiếng, vội vàng đặt cờ xuống.

Chu Tu Lâm nhướn mày, sâu kín nói hai chữ, “Quấy rối.”

Chu Tư Mộ: “Đây là mẹ con liền tâm.”

Chu Tư Mộ giơ tay đặt xuống một con cờ, “Chu Tư Mộ, bàn này con thua.” Anh chậm rãi bắt lấy con tượng trắng.

Chu Tư Mộ ngưng mắt nhìn bàn cờ, “Chờ con lớn lên, con nhất định sẽ thắng.” Vừa nói cậu vừa dọn dẹp bàn cờ.

Khương Hiểu sờ đầu của cậu, “Vậy sao! Sau này con phải vượt qua ba của con đó.”

Đảo mắt đã vào thu, đồng thời chương trình <người đại diện xinh đẹp nhất> kết thúc.

Vợ chồng Chu thị đã trở thành nhân vật tâm điểm của chương trình, Chu Tu Lâm nhận được lời mời của hai chương trình, xin anh đem theo con trai tham gia.

Tối thứ sáu, chín giờ, Chu Tu Lâm đăng lên weibo ảnh của một nhà ba người.

[Giới thiệu với mọi người, đây là vợ và con trai của tôi, cảm ơn mọi người đã quan tâm đến vợ của tôi, yêu thích con trai của tôi. Tôi yêu, cả đời.]

Giờ này, Tưởng Cần đã sớm ngồi chờ trước máy tính, là nhân viên đầu tiên của công ty phát biểu weibo này [chúc mừng chúc mừng!

Cuối cùng thân phận của Chu tổng cũng được công nhận.]

Chu Nhất Nghiên: Tôi xuất phát từ [tâm].

Tần Nhất Lộ: Ô ô, cảm động muốn khóc.

Người đại diện xinh đẹp V: Nhớ xem tiết mục tối nay, có trứng màu!
Có trứng màu! Có trứng màu!*

*Trứng màu: hình vẽ hoạt hình Anime.

Cảm tạ Chu Tu Lâm đã đăng lên weibo điều này, cuối cùng <người đại diện xinh đẹp nhất> đạt tỷ suất người xem, là 5%, được coi là tỷ suất cao nhất của đài truyền hình quốc nội.

Tiết mục lên trứng màu là, hình thức Anime vẽ lại cảnh Chu Tư Mộ bỏ nhà trốn đi.

Thiết kế nhỏ này, lập tức làm một nhà ba người có lượt tìm kiếm nhiều nhất trên mạng.

Một đám bà dì tâm ngứa ngáy, rồi rít nhẩn lại cho Khương Hiểu, hi vọng Khương Hiểu thường đăng một chút chuyện vui vẻ về tiểu Đậu Nha.

Khương Hiểu hớn hờ nhận lời.

Chu Tu Lâm cầm điện thoại di động đi đến phòng trẻ con, vợ của anh đang vẽ tranh cùng con trai.

Anh tựa vào cạnh cửa, nhìn bọn họ.

Khương Hiểu phát hiện, ngẩng đầu đúng lúc tầm mắt giao với tầm

mắt của anh. “Mười giờ rồi sao?”

Chu Tu Lâm vui vẻ, từng bước từng bước đi đến bên người cô, đưa điện thoại di động của cô cho cô. “Bà Chu, đã đăng một tin lên weibo.”

Mặt Khương Hiểu mong đợi, “Đăng lên lúc nào? Em xem một chút. Oa....”

Chu Tư Mộ ngược đầu nhìn ba và mẹ của cậu, “Cho con xem với?”

Chu Tu Lâm xoa xoa đầu cậu, ánh mắt nhìn Khương Hiểu, “Được rồi, đi nghỉ sớm đi. Sáng mai còn đi leo núi, hai người các em đi không được, lúc đó anh cũng mặc kệ.”

Khương Hiểu dịu dàng làm nũng, “Chồng à, không nên như vậy mà.”

Chu Tư Mộ học theo, “Ba, không nên như vậy mà.”

Chu Tu Lâm cúi đầu, ánh mắt cùng cô giao nhau, anh nghiêng đầu đặt nụ hôn lên trán của cô.

Bên chân có cục bông trắng cọ ống quần của anh, “Meo meo...”

Ngày tốt cảnh đẹp, một phòng ấm áp.

Cuộc đời dang dở, cùng anh tồn tại.

Anh cầm tay của cô, “Đi thôi.”

[Chính văn hoàn]

Tác giả có lời muốn nói: Lúc này khi tôi gõ xuống ba chữ chính văn

hoàn, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Năm 2018 là một bắt đầu mới. Tôi muốn để xuống tất cả quá khứ, bất kể là tốt hay xấu, tất cả đều là khởi đầu mới.

Thu thập 1000 khai văn, và 50000+ chính văn hoàn.

Cảm tạ các bạn đọc giả! Từ đông lạnh đến xuân hoa nở rộ, thật tốt!

<Xin chào, Chu tiên sinh> thật sự không đủ, đã phát nhiều kỳ thật là không lúc nào bận tâm, về điểm này tôi rất xin lỗi, và cũng cảm tạ mọi người đã bao dung, giúp tôi hoàn thành tác phẩm, cải chính bug!

Từ lúc bắt đầu, tôi cũng đã nói, đây là chuyện xưa của chàng hoàng tử và cô bé lọ lem.

Khi xem tác phẩm tôi cũng hi vọng bạn bè, cũng sẽ ngọt ngào giống như Chu tiên sinh và Khương Hiểu, có một Bảo Bảo khả ái.

Nhìn mọi người vui vẻ, tôi cũng vui vẻ.

Còn có cảm tạ tất cả đọc giả!

Quan trọng là bao lì xì nhấn lại 188 nhận được bao lì xì ~ sẽ đưa chậm một chút, để tôi nghỉ ngơi trước đã.

Đúng rồi ngày mai bắt đầu có ngoại truyện, nhớ đến xem.

Chương 73: Ngoại truyện

Editor: Lạc Tâm Vũ

Năm 201X, mùa xuân.

A Tác cầm một chồng giấy tìm đến Tấn Trọng Bắc. “Anh Bắc, này, mấy tài liệu người trợ lí lần này.”

Tấn Trọng Bắc không ngẩng đầu, vẫn cúi đầu xuống xấp kịch bản thật dày kia, “Cậu thấy thích hợp là được.”

A Tác nhìn anh, mặt mũi vị này nhà cậu, nếu tuyển toàn người không quen gì đó, chỉ sợ xảy đến chuyện gì đó. Cho nên thông báo tuyển dụng trợ lí dieendaanleequuydonn lần này đều là người quen giới thiệu, nhưng bên trong này cũng có một cái ngoài ý muốn.

Ngày đó, cậu ở studio, có một sinh viên nữ chân thành mà đưa cho cậu một phần lý lịch sơ lược. Đầu năm nay người phát tờ rơi rất nhiều, chủ động đưa lý lịch sơ lược, vẫn là lần đầu tiên A Tác gặp phải.

“Anh Bắc, có một tiểu nha đầu, người mới, hai ngày trước đưa cho em một phần lý lịch sơ lược, viết văn 3000 chữ, không, là ý tưởng này của cô ấy với trợ lí minh tinh, có lẽ cô ấy nhận lời mời làm trợ lí của ngài.”

Động tác đầu ngón tay của Tấn Trọng Bắc dừng lại, khép kịch bản lại, chậm rãi ngẩng đầu, để lộ ra khuôn mặt khiến người ta xem hoài không chán kia. “Tôi nhìn xem__”

A Tác vội vàng lục ra phần lý lịch tóm tắt kia, “Khương Hiểu này____, vẫn là sinh viên đại học J.” Cậu ta cười cười, “Lại có vài phần giống cô Lương đấy.”

Khi Tấn Trọng Bắc xem đồ vật chuyên chú nhất, làm người ta không đành lòng quấy rầy. Chờ sau khi anh xem qua lý lịch sơ lược của Khương Hiểu một lần, mở miệng nói: “Sao cô ấy gửi lý lịch sơ lược cho cậu rồi hả?”

A Tác cười hắc hắc, “Giữa đường chặn tôi lại, cho em một cái cúi người 90 độ, rất chân thành. Anh nghĩ như thế nào hả?”

Mi tâm Tấn Trọng Bắc khẽ nhú lại, trầm ngâm nói: “Tuổi quá nhỏ rồi.”

A Tác hiểu ý tứ của anh, cười nói: “Ngày mai em đây cho cô ấy câu trả lời đi.”

Tấn Trọng Bắc lên tiếng.

Ngày hôm sau, A Tác gọi điện thoại báo cho Khương Hiểu, suy nghĩ câu nghiêm cẩn, từ chối cô. Kết quả ngay ngày hôm ấy, Khương Hiểu lại tới công ty, dường như còn đang muốn thử một lần.

Cô nói rất nhiều, giọng nói chân thành. Cô hi vọng có thể giành được phần công việc này, dù cho không có tiền lương.

Nhưng A Tác thật không ngờ, cô sẽ cố chấp như vậy, trong lòng có vài phần nghi ngờ, lẽ nào cô là fan của Tấn Trọng Bắc?

Sau khi Khương Hiểu bị từ chối trước mặt, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống. Một mình cô ở hành lang, càng nghĩ càng đau lòng, cúi thấp đầu, lau nước mắt.

Tấn Trọng Bắc đi qua, bước chân hơi dừng lại. Anh lấy ra một tấm khăn tay từ trong túi áo, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô.

Khương Hiểu tiếp nhận khăn tay ở trong sự kinh ngạc.

Tấn Trọng Bắc nhìn cô, ánh mắt rơi trên khuôn mặt của cô, giống như đang đánh giá cái gì.

Khương Hiểu đón lấy ánh mắt của anh, từ từ nắm chặt mười ngón tay.

Tấn Trọng Bắc trầm giọng nói: “Cô còn nhỏ, tuổi này nên là ở trường đọc sách cho tốt.” Nói xong, anh không dừng lại, xoay người đi.

Khương hiểu nặng nề mà thở ra một hơi, một khoảnh khắc vừa rồi kia cô căng thẳng thật sự đã quên đau lòng. Cô cắn răng, chỉ biết phần công việc này không dễ dàng đạt được như vậy.

Tấn Trọng Bắc biết tên Khương Hiểu này, đó là có một lần, trong lúc vô tình anh biết được, cha đang điều tra một họa sĩ tên là Khương Ngật, vị họa sĩ kia có con gái gọi là Khương Hiểu.

Anh xem qua ảnh chụp của Khương hiểu, và em gái Tấn Thù Ngôn của anh, bộ dạng rất giống, nên ấn tượng rất sâu.

Chỉ là anh thật sự không ngờ, Khương Hiểu sẽ đặt chân vào làng giải trí, mà còn nghĩ đến làm trợ lí của anh.

Vậy sau đó, anh cũng không gặp lại qua Khương Hiểu thời gian rất lâu, mãi cho đến một bộ 《Thịnh thế thiên hạ》, bọn họ gặp nhau lại lần nữa. Lúc này, cô đã là trợ lí của người nữ minh tinh mới nổi tiếng rồi.

Tấn Trọng Bắc nghe cô lễ phép gọi mình “Thầy Tấn”, khi nhìn mình, một tác phong thản nhiên.

Khi đó, Tấn Trọng Bắc liền suy nghĩ, mai sau tiểu nha đầu này nhất định trở thành người có năng lực. Ai ngờ đến, cô thành vợ của Chu Tu Lâm.

Bốn năm sau, cô đã thành người đại diện cấp cao nhất của điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, trong tay còn có tiểu sinh Tống Văn Dịch siêu lưu lượng như vậy.

Anh luôn nghĩ đến mục đích Khương hiểu tiến vào làng giải trí, nhưng đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không có được câu trả lời.

Đột nhiên anh cảm thấy, thực ra Khương Hiểu rất thú vị. Anh muốn xem, con át chủ bài của cô là gì? Vì vậy, anh mời cô hát bài hát chủ đề. Kết dieenndkdanleeequhydonnn quả, Khương Hiểu thuận thế đề cử Tần Nhất Lộ qua đây.

Lần đầu tiên Tấn Trọng Bắc hiểu khó giải quyết là cảm giác gì rồi.

Tính cách Tần Nhất Lộ rất hoạt bát, các phương diện tố chất con người đều tốt. Nghe nói lúc trước là được lựa chọn đi làm ca sĩ, kết quả bị Khương Hiểu đoạt lấy đến đây.

Lần đầu tiên thu bài hát, Tần Nhất Lộ căng thẳng suốt cả một buổi tối, một người thuần khiết như cô lại có thể hợp xướng với một dòng cà phê lớn*, với cô mà nói thật là bánh mì loại lớn từ trên trời rơi xuống. Ngày hôm sau khi tới cô xách một túi hoa quả lớn. Cô nhìn anh, nuốt cổ họng, “Lão____Tấn____”

*Cà phê lớn: (Đã giải thích ở các chương trước), là một người thành

công trong một lĩnh vực nhất định.

Khóe miệng Tấn Trọng Bắc hiện lên một nụ cười, “Tôi rất già?”

“Thầy Tấn” Tần Nhất Lộ thật sự có chút căng thẳng, căng thẳng mà nói đều sẽ không nói được, “Làm phiền rồi. Thầy Tấn, mang cho ngài một chút hoa quả.”

Tấn Trọng Bắc cảm thấy, cô coi mình như khách tới thăm nhà anh. “Chúng ta đi phòng ghi âm trước.”

Đến phòng ghi âm, cuối cùng tứ chi cứng nhắc của Tần Nhất Lộ cũng mềm rồi. Cô cầm bản nhạc, vậy mà tự mình có thể ngâm nga lên, tuyến thanh trong veo, làn điệu trên cơ bản đều đúng.

Ánh mắt Tấn Trọng Bắc đánh giá cô, “Xem ra Khương Hiểu tìm đúng người cho tôi rồi.”

Tần Nhất Lộ sờ sờ cái mũi, “Mẹ em là cô giáo âm nhạc tiểu học, em đều phải lên sân khấu đơn ca từ hoạt động nghệ thuật trường tiểu học.”

Tấn Trọng Bắc gật đầu một cái, “Chúng ta bắt đầu đi.”

Phòng làm việc vốn cho Tấn Trọng Bắc nghỉ thời gian ba ngày thu bài hát, bây giờ chỉ dùng hai ngày thì hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn. Anh nghĩ có thể để cho mình nghỉ một ngày.

Tần Nhất Lộ lại nghe một lần đầy đủ từ đầu tới cuối, “Thầy Tấn, bài hát này thật là dễ nghe. Tiếc là tế bào ca hát của tôi, nếu mẹ tôi nghe được nhất định sẽ làm xúc động nước mắt rơi đầy mặt.”

Tấn Trọng Bắc nhìn bộ dáng vẻ mặt say sưa của cô, anh có thể xác

định, Tần Nhất Lộ không nói đùa.

Sau hợp tác lần này, hai người cũng xem như là người quen rồi.

Anh là tiền bối, cô là người mới.

Tần Nhất Lộ đi về trước, luôn do dự, sắc mặt xoắn xuýt. Trong lòng cũng đang nói thầm, vị tiền bối này lại cũng không chủ động mời một bữa ăn!

Tấn Trọng Bắc thấy cô chậm chạp sửa soạn túi, “Nhất Lộ___”

Tần Nhất Lộ chỉ cảm thấy nghe anh gọi tên mình, có cảm giác cơ thể gan dạ chấn động, “Có!”

Một chữ vang dội mà đầy trung khí như vậy, làm cho Tấn Trọng Bắc sửng sốt.

Tần Nhất Lộ lúng túng nhìn anh, “Thầy Tấn, bộ dáng anh rất giống huấn luyện viên huấn luyện quân sự đại học của em.”

Tấn Trọng Bắc: “Vậy lúc đó nhất định vị huấn luyện viên kia của các cô rất được hoan nghênh.”

Tần Nhất Lộ: “Đúng vậy.’ Thầy Tấn lúc đầu là thầy Tấn như vậy.

Tấn Trọng Bắc: “Cô theo tôi một chuyến.”

Trong lòng Tần Nhất Lộ mừng thầm một hồi, chẳng lẽ là có sự sắp xếp đặc biệt gì.

Tấn Trọng Bắc cho một bản kê khai, “Cô viết số thẻ ngân hàng, về tôi để tài vụ cấp phí biểu diễn lần này cho cô.”

Tần Nhất Lộ: "...Việc này làm sao em không biết xấu hổ mà thu lấy, anh không ghét bỏ em bằng lòng đưa em bay, anh không lấy phí của em, em đã cảm động đến rơi nước mắt rồi."

Tấn Trọng Bắc: "Đây là cô làm việc lấy được."

Tần Nhất Lộ: "Nếu không anh mời em ăn bữa cơm được rồi."

Tấn Trọng Bắc cười cười: "Ăn thì ăn."

Tần Nhất Lộ: "Nếu anh đã kiên trì như vậy, em đây từ chối thì sẽ bất kính rồi." Cô xoát xoát viết tài khoản thanh toán quý báu của mình xuống.

Tấn Trọng Bắc cất kỹ giấy, "Tôi để bọn họ đưa cô về."

Tần Nhất Lộ vươn tay, "Thầy Tấn, có thời gian đi ăn một bữa cơm không, hai ngày này đều là cơm hộp, em mời anh đi ăn thịt nướng*..."

*Nguyên văn nó là "Lỗ xuyên": Thịt và xiên sống động trên thanh tre với hình ảnh động từ. Mọi người ngồi trên các quầy hàng bên lề đường, nói chuyện và cười, thưởng thức thức ăn, rất thoải mái và giành được tình yêu đương đại (Trích từ Baidu)

Tấn Trọng Bắc không nói một lời nhìn cô.

"Em không phải là nói cơm hộp nơi này của các anh không thể ăn, cơm hộp vẫn rất tốt." Tần Nhất Lộ mang tính điển hình căng thẳng rối loạn, "Em chính là muốn đi ăn thịt nướng với anh..."

Tấn Trọng Bắc thấy mặt cô càng ngày càng hồng, giống như bôi son.

“Vậy cô cùng đi với tôi đi, đêm nay A Tác bọn họ cũng là chuẩn die nd da n l e q u u y d o n bị đi ăn thịt nướng. Tôi vốn lo lắng cô muốn giảm béo, không ăn mấy thứ này.”

Tần Nhất Lộ vừa nghe, lập tức mặt mày rạng rỡ. “Không sao, không sao, em ăn xong sẽ giảm cân.” Cô do dự một chút, “Thầy Tấn, bình thường anh cũng ăn thịt nướng sao?”

Tấn Trọng Bắc đi về phía trước vài bước, lấy chìa khóa xe của mình. “Có vấn đề?”

“Không phải. Chỉ là cảm thấy phong cách anh không giống sẽ đi ăn thịt nướng, anh hẳn là kiểu người ngồi ở nhà hàng Tây.”

Tấn Trọng Bắc cười cười, “Có liên quan tới lời kể lại trên mạng của tôi, nhớ lấy không thể tin.”

Tần Nhất Lộ cẩn thận trả lời lời nói của anh.

Tấn Trọng Bắc, nam, 32 tuổi, độc thân, bạn gái tin đồn Trình Ảnh, vài năm này nghĩ rằng người rời khỏi cán bộ kỳ cựu.

Có gì không thể tin sao?